Otostopçunun Galaksi Rehberi

DOUGLAS ADAMS

Otostopçunun Galaksi Rehberi

1. Kitap: Her Otostopçunun Galaksi Rehberi

Çeviren: Serhat Dalkır

Isnb: 00000IDE30201

2. Kitap: Evrenin Sonundaki Restoran

Çeviren: İrem Kutluk

3. Kitap: Evren, Yaşam ve Her Şey

Çeviren: İrem Kutluk

Isnb: 9757380733

4. Kitap: Hoşçakal Balık İçin Teşekkürler

Çeviren: İrem Kutluk

Isnb: 9757380741

5. Kitap: Çoğunlukla Zararsız

Çeviren: İrem Kutluk

Isnb: 975738075X

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi

Jonny Brock, Clare Gorst
ve tüm öbür Arlingtonianlılarca
sunulan çay, ilgi ve rahat koltuk için

Galaksimizin haritası bile çizilmemiş ücra bir köşesinde, pek fazla bilinmeyen Batı Sarmalı kolunda gözden ırak, küçük, sarı bir güneş vardır. Bu güneşin yörüngesinde, aşağı yukarı doksan iki milyon mil uzaklıkta, pek göze batmayan yeşil-mavi bir gezegen vardır. Bu gezegende yaşayan maymundan türemiş yaşam biçimleri o kadar ilkeldirler ki dijital saatlerin çok parlak bir buluş olduğunu düşünürler hâlâ. Bu gezegenin şöyle bir derdi vardır -ya da daha doğrusu vardı-: üzerinde yaşayanların büyük bir bölümü yaşamlarının büyük bir bölümünde mutsuzdular. Bu soruna birçok çözüm önerildi, fakat çözümlerin çoğu küçük yeşil kağıt parçalarının hareketlerine ilişkindi. Bu da çok saçmaydı çünkü eninde sonunda mutsuz olan küçük kağıt parçaları değildi. Böylece sorun varlığını sürdürdü; insanların çoğu rahatsızdı, birçoğu da sefil, dijital saati olanlar bile.

Her şeyden önce ağaçlardan inmekle büyük bir yanlış yaptıklarını düşünenlerin sayısı günden güne artıyordu. Bazıları ise aslında ağaçların bile kötü bir yer olduğunu, okyanusları terk etmemiş olmaları gerektiğini söylemekteydi. Sonra, adamın birinin sadece değişiklik olsun diye, insanlara iyi davranmanın ne kadar hoş olabileceğini söylediği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık olarak ikibin yıl sonra, bir Perşembe günü,

Rickmonsworth’da küçük bir kafede yalnız başına oturan bir kız birdenbire bütün bu zaman içinde ters giden şeyin ne olduğunu kavrayıverdi. Artık kız dünyanın nasıl iyi ve mutlu bir yer haline getirilebileceğini biliyordu. Bu kez doğruydu, bu çözüm işleyecek ve kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Üzücü olan, kızın bir telefon bulup da buluşunu birilerine söyleyemeden, korkunç ve aptalca bir felaketin gerçekleşmesi ve bu parlak fikrin sonsuza kadar yitip gitmesi. Bu o kızın öyküsü değil. Fakat o korkunç ve aptalca felaketin ve bazı sonuçlarının öyküsü. Aynı zamanda bir kitabın, “Her Otostopçunun Galaksi Rehberi” adında bir kitabın öyküsü. Kitap bir Dünya kitabı değil, Dünya'da hiç yayınlanmadı, o korkunç felaket olana kadar da hiçbir Dünyalı onu görmedi, hattâ adını bile duymadı. Yine de baştan sona dikkate değer bir kitap.

Gerçekte, belki de Küçük Ayı takımyıldızının hiçbir Dünyalı'nın duymadığı büyük yayınevlerinin çıkardığı bütün zamanların en dikkate değer kitabı. Yalnızca dikkate değer değil, aynı zamanda büyük bir başarının sahibi de: “Gezegenlerarası Ev Bakımı Derlemesi'nden daha popüler, “Sıfır Yerçekiminde Yapılabilecek Elli Üç Şey Daha'dan daha çok satmış, ve Oolon Colluphid’in bombası felsefe üçlemesi “Tanrı Nerede Hata Yaptı,” “Tanrı ’nın En büyük Yanlışlarından Birkaçı Daha," ve “Kimdir Bit Tanrı Denilen,” kitaplarından daha tartışmalı bir kitap.

Galaksi’nin Dış Doğu Kıyısı’nın daha rahat uygarlıklarında Her Otostopçunun Rehberi, bütün bilgi ve bilgeliğin standart kaynağı olan Galaktika Ansiklopedisi’nin yerini daha şimdiden aldı bile, çünkü birçok eksiğine ve uydurma, ya da en azından aşırı derecede eksik bilgi içermesine rağmen, daha eski olan öncekini iki noktada yaya bırakıyor: Birincisi, biraz daha ucuz, İkincisi, kapağının üzerinde büyük dostça harflerle “Paniğe Kapılmayın” yazmakta.

Fakat o korkunç ve aptalca Perşembe’nin olağandışı sonuçlarının ve bu sonuçların dikkate değer bu kitapla çözülemez biçimde iç içe geçmesinin öyküsü çok yalın biçimde başlıyor. Bir evle başlıyor.

1

Köyün hemen ucundaki yamaçta tek başına duran evden Batı Yakası'nın uçsuz bucaksız tarlaları görünmekteydi. Evin dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Aşağı yukarı otuz yaşlarındaki gecekonduyu andıran karemsi, tuğladan yapılmış bir yapıydı ve ön tarafındaki dört pencere boyutları ve oranlarıyla gözü hoşnut etmekten oldukça uzaktı.

Evin yalnızca bir tek kişi için bir anlamı vardı: Arthur Dent, çünkü bu onun içinde yaşadığı evdi. Neredeyse üç yıldır, kendisini sinirli ve alıngan yapan Londra'dan ayrılalı beri burada oturuyordu. Otuzlarında, uzun boylu, siyah saçlıydı ve hiçbir zaman kendisiyle barışık değildi. Arthur Dent'i en çok tedirgin eden insanların biteviye niye bu kadar endişeli göründüğünü sormalarıydı. Arkadaşlarına her zaman sandıklarından daha ilginç olduğunu söylediği yerel radyoda çalışıyordu. Gerçekten de öyleydi -arkadaşlarının çoğu reklamcıydı.

Çarşamda gecesi şiddetli bir yağmur yağmıştı, yol ıslak ve çamurluydu. Oysa Perşembe sabahı Arthur Dent'in evine son kez vuran güneş pırıl pırıl parlıyordu. Belediye Konseyi'nin evi yıkıp yerine bir karayolu geçidi yapma kararı henüz Arthur'a uygun biçimde tebliğ edilmemişti. Perşembe sabahı saat sekizde Arthur kendini pek iyi hissetmiyordu. Uyandığında gözleri kan çanağına dönmüştü. Kalktı, bulanık gözlerle odasında dolaştı. Pencereyi açtı, buldozörü gördü. Terliklerini bulup ayaklarını yere vura vura banyoya yöneldi.

İşte fırçanın üzerinde dişmacunu, -öyleyse fırçala. Tıraş aynası - tavanı gösteriyor. Düzeltti. Bir an için ikinci bir buldozer görüntüsü yansıdı banyonun penceresinden. Düzgünce yerleştirdiği ayna Arthur Dent'in sakallarını gösteriyordu. Onları kazıdı, yüzünü yıkadı, kuruladı, atıştırmak için bir şeyler bulma umuduyla mutfağa gitti ayaklarını yere vurarak.

Çaydanlık, fış, buzdolabı, süt, kahve, esne.

“Buldozer" sözcüğü kafasının içinde bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir süre gezindi.

Mutfak penceresinden görünen buldozer oldukça büyük bir şeydi. Ona baktı.

“Sarı” diye düşündü ve ayaklarını yere vura vura yatak odasına giyinmeye gitti sonra.

Banyonun önünden geçerken büyük bir bardak su içmek için durdu; sonra bir tane daha. Akşamdan kalma olabileceğini düşünmeye başladı. Niye akşamdan kalmaydı? İçmiş miydi geçen gece? Öyle olduğunu varsaydı. Tıraş aynasında bir parıltı yakaladı. “Sarı”

Durdu ve düşündü. Meyhane, diye düşündü. Ah tabi, meyhane. Hayal meyal kızgın olduğunu, o zaman önemli görünen bir şeye kızmış olduğunu anımsadı. Çevresindekilere bu konudan söz ediyor, uzun uzun bir şeyler anlatıyordu. Endişe içindeydi. Anımsayabildiği en berrak görüntüler, karşısındakilerin yüz ifadeleriydi. Yeni duymuş olduğu bir karayolu geçidi hakkında bir şeyler. Aylardır yürürlükteydi, yine de kimse bu konu hakkında bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu. Gülünç. Bir yudum su aldı. Kendi kendine yoluna girer, diye , karar verdi. Kimse bir geçit istemiyor, Belediye Konseyi’nin tutunacak dalı yok. Kendi kendine yoluna girer.

Tanrım ne korkunç bir sarhoşluğun pençesindeydi. Elbise dolabının aynasında kendisine baktı. Dilini çıkardı Sarı diye düşündü. “Sarı” sözcüğü kafasının içinde bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir süre gezindi. On beş saniye sonra dışarıdaydı, bahçe yolunda ilerleyen büyük sarı bir buldozerin önünde uzanmış yatıyordu.

* * *

Bay L. Prosser, onların tanımıyla bir insandı. Diğer bir deyişle, maymundan gelen, karbon esaslı, iki ayaklı bir canlı türüydü. Ayrıntılara girecek olursak, kırk yaşında, şişman ve kılıksızdı. Yerel konseyde çalışıyordu. Şurası gariptir ki, iç içe geçmiş ırkların kuşaklar boyu kaynaşmasının genlerine oynadığı oyun nedeniyle fark edilir Moğol özellikleri taşımasa da, Cengiz Han’ın baba tarafından doğrudan torunuydu.

Bay L. Prosser’deki yüce soyunun izleri yalnızca göbek çevresindeki fark edilir kalınlık ve küçük kürk şapkalara olan eğilimiydi.

Kesinlikle büyük bir savaşçı değildi: çoğu zaman sinirli ve endişeliydi. Bugün özellikle sinirli ve endişeliydi çünkü işiyle -Arthur Dent’in evinin gün bitmeden ortadan kaldırıldığını görmek- ilgili bir şey ciddi biçimde ters gidiyordu.

“Kalkın oradan Bay Dent,” dedi, “kazanamayacağınızı biliyorsunuz. Sonsuza dek buldozerin önünde uzanamazsınız.” Gözlerinin öfkeyle parlaması için uğraştı ama gözleri bunu beceremedi.

Arthur çamurun içinden onun sesini bastırdı.

“Gözüm pektir benim,” dedi, “ilk kim paslanacak göreceğiz.”

“Korkarım bunu kabul etmek zorunda kalacaksınız,” dedi Bay Prosser eliyle kavradığı kürk şapkasını geriye doğru iterek “ bu geçit inşa edilmelidir ve edilecektir!”

“İlk kez duyuyorum bunu,” dedi Arthur, “neden inşa edilmek zorunda olsun ki?”

Bay Prosser bir süre parmağını ona doğru salladı, sonra durdu ve geriye çekti parmağını.

“Neden inşa edilmek zorunda olsunla ne demek istiyorsun?” dedi. “Bu bir geçit. Geçitler inşa edilmelidir.” Karayolu geçitleri bir kısım insanın A noktasından B noktasına hızla ulaşmasını, diğer taraftan başka bir kısım insanın da B noktasından A noktasına sıçramasını sağlayan, gereçlerdir. C noktasında yaşayanlar, tam ortadaki nokta olarak, B noktasındakilerin A noktasına gitmeye, A noktasındakilerin de B noktasına gitmeye neden bu kadar istekli olduklarını merak ederler. Çoğunlukla da insanların bir kere ve tamamiyle hangi cehennemde olmak istiyorlarsa oraya gitmelerini dilerler.

Bay Prosser D noktasında olmayı dilerdi. D noktası özel bir yer değildi, yalnızca A, B ve C noktalarından çok uzakta herhangi uygun bir noktaydı. D noktasında küçük, güzel, kapısının üzerinde baltalar olan bir kulübesi

olsun, ve E noktasında, yani D noktasına en yakın meyhanede biraz hoşça zaman geçirebilsin isterdi. Karısı sarmaşık güllerini tercih ederdi, ama o baltaları yeğliyordu. Neden olduğunu bilmiyordu, yalnızca hoşlanıyordu baltalardan. Buldozer sürücülerinin alaylı sırıtışları karşısında kıpkırmızı kesildi.

Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu ama her iki durumda da rahatsızdı. Birilerinin ürkünç biçimde acizlik içinde olduğu su götürmezdi. Tanrı'dan bunun kendisinin olmamasını diledi.

"İtirazlarınızı ve şikayetlerinizi zamanında yapabilirdiniz." dedi Bay Prosser. "Zamanında?" diye uludu Arthur "zamanında ha?" "Dün evime gelen bir işçiden duydum bunu ilk kez. Ona pencereleri silmeye mi geldin diye sorduğumda hayır evi yıkmaya geldim dedi. Bunu hemen söylemedi tabii. Hayır. Önce birkaç pencereyi silip benden bir beşlik aldı. Ondan sonra söyledi."

"Ama Bay Dent, planlar yerel planlama dairesinde dokuz aydır asılıydı."

"A evet, duyar duymaz hemen planları görmeye gittim dün öğleden sonra. Kıçınızı koltuklarınızdan kaldırıp listelerde adı bulunanların hiçbirine haber vermediniz değil mi? Hiç kimseye hiçbir şey söylemediniz yani."

"Ama planlar askıdaydı..."

"Askıda? Onları en sonunda mahzende bulabildim."

"İşte orası ihbar bölümüdür."

"Bir fener ile."

"Ah, ışıkları söndürmüşler demek ki"

"Merdivenler de karanlıktı"

"Bakın, sonunda ihbarı buldunuz, değil mi?"

“Öyle,” dedi Arthur “buldum. Kullanılmayan bir helaya tıkılmış, kapağında Dikkat Leopar yazan kilitli bir dolabının dibinde”

Başlarının üzerinden geçen bulutun gölgesi soğuk çamurun içinde dirseğine dayanmış yatan Arthur Dent’in üzerine düştü. Ardından aynı bulutun aynı gölgesi Dent’in evinin üstünü kapladı. Bay Prosser çatık kaşlarıyla buluta bakıyordu.

“Pek de öyle güzel bir evmiş gibi durmuyor,” dedi. “Özür dilerim, ama sevmiş bulunuyorum onu.” “Geçidi de seveceksiniz.”

“Kes sesini,” dedi Arthur Dent. “Kes sesini de git buradan, boktan geçidini de birlikte götür. Sen de biliyorsun ki tutunacak bir dalın yok.”

Kafası bir an için Arthur Dent’in alev alev yanan evinin ve sırtı en az üç yerinden tutuşmuş olarak çığlık çığlığa koşan Arthur’un anlatılması güç ama fena halde çekici görüntüleriyle dolan Bay Prosser ağzını birkaç kez açıp kapadı. Bu tür hayaller Bay Prosser’i sık sık ziyaret eder onun sinir sistemini altüst ederdi. Bir süre kekeledikten sonra toparladı kendini.

“Bay Dent” dedi.

“Alo? Efendim?” dedi Arthur.

“Size bazı faydalı bilgiler. Bu buldozerin üzerinize sürülmesini emredersem ne kadar zarar vereceği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Ne kadar?” dedi Arthur.

“Hiçbir şey” dedi Bay Prosser beyninin kendisine bağırıp çağıran binlerce kıllı atlıyla dolu olmasına hiddetten köpürerek.

* * *

Garip bir rastlantı sonucu Hiçbir şey maymun soyundan gelen Arthur Dent’in, en yakın arkadaşlarından birinin maymun soyundan gelmeyip aslında Betelgeuse çevresindeki küçük bir gezegenden değil de hep

söylediği gibi Guilford'tan geldiğinden, tam olarak ne kadar şüphe ettiğini ifade ediyordu. Arthur Dent, hiçbir zaman bundan şüphe etmemişti.

Bu arkadaşı Dünya gezegenine onbeş yıl kadar önce geldiğinde Dünya toplumuna karışmak için çok uğramıştı. Oldukça başarılı olduğu söylenebilir. Örneğin bu on beş yılı işsiz bir aktörmüş gibi yaparak geçirdi ki bu bile yeterince makuldü. Yine de hazırlık araştırmalarını eksik yapması düşüncesizce bir büyük hata yapmasına yol açmıştı. Topladığı bilgi gereğince dikkat çekmeyen bir isim olarak 'Ford Prefect'i seçmişti.

-Dikkat çekecek kadar uzun boylu değildi, hatları çarpıcıydı ama dikkat çekecek kadar yakışıklı da değildi. Saçları kalın telli ve kahverengiydi, şakaklarından geriye doğru tarıyordu onları. Cildi şakaklarından geriye çekilmiş gibiydi. Tuhaf bir şeyler vardı onda, ama ne olduğunu söylemek güçtü. Belki de gözlerini yeterince sık kırpmamasındandı bu. Onunla ne kadar uzun süre konuşursanız konuşun, gözleriniz onun yararına istemsizce yaşarıyordu. Belki de bu biraz yayvan gülümsemesinden ve böylece insanlara boğazlarına sarılacakmış hissini vermesindendi.

Dünyada kazandığı arkadaşlarının çoğunun üzerinde eksantrik ama zararsız biri etkisi bırakıyordu -tuhaf alışkanlıkları olan iflah olmaz bir ayyaş. Örneğin sık sık üniversitelerde verilen partilere dalar, zil zurna sarhoş olur, dışarı atılıncaya kadar bulabildiği herhangi bir astrofizikçiyle dalga geçerdi.

Bazen tuhaf bir ruh haline girer ve birileri ne yaptığını sorana dek, hipnotize olmuşçasına gökyüzüne bakardı. O zaman suçüstü yakalanmış gibi sıçrar, sonra rahatlar ve sırıtırdı.

"Ah, sadece uçan daire arıyordum," diye şaka yapar, herkes de gülerek ona ne çeşit uçan daire aradığını sorardı.

"Yeşillerini!" diye karşılık verirdi kötü bir sırıtışla, bir süre çılgınca güler, sonunda en yakın bara seğirtip büyük miktarda içki ısmarlardı.

Bu gibi akşamlar çoğunlukla kötü biterdi. Viski ile aklı başından gider, kızın birini bir köşeye sıkıştırıp ona kaba saba sözlerle ama dürüstçe uçan dairelerin renklerinin o kadar da önemli olmadığını anlatırdı. Daha sonra,

yarı felçli durumda, karanlık sokaklarda sendelerken gelip geçen polislere Betelgeus’e giden yolu sorardı. Polisler çoğunlukla, “Sizce artık eve dönme vakti gelmedi mi efendim?” gibi bir şeyler gevelerdi.

“Çalışıyorum yavrum, çalışıyorum,” Ford’un bu gibi durumlardaki değişmez yanıtıydı. Gerçekte şaşkın şaşkın gökyüzüne bakarken aradığı herhangi bir uçan daire idi. Yeşil demesinin nedeni yeşilin Betelgeuse ticaret izcilerinin rengi olmasıydı. Ford Perfect, yakınlarda bir uçan dairenin geleceğine ilişkin tüm umutlarını yitirmenin hırçınlığı içindeydi, çünkü on beş yıl, herhangi bir yerde, özellikle dünya gibi akıl almaz derecede sıkıcı bir yerde mahsur kalmak için oldukça uzun bir süreydi.

Ford bir an önce bir uçan dairenin gelmesini diledi, onlara aşağıdan işaret vermesini ve kendini aldırmasını biliyordu. Günde otuz Altair dolarından daha az bir paraya Evrenin Mucizelerinin nasıl görülebileceğini de biliyordu.

Gerçekte, Ford Prefect tamamiyle dikkate değer bir kitap olan Her Otostopçunun Galaksi Rehberi için çalışan gezgin bir araştırmacıydı.

* * *

İnsanoğlu bulunduğu ortama her zaman uyum sağlamıştır. Öğlene doğru Arthur’un evinin çevresi düzenli bir rutine kavuşmuştu. Arthur’un kabullendiği rol çamurun içinde arada sırada avukatına, annesine görmeyi ya da iyi bir kitap vermelerini isteyerek sessiz sedasız uzanmak; Bay Prosser’in kabullendiği rol Arthur’un üzerinde Milletin Refahı İçin, Daima İleriye, Biliyor Musun Günün Birinde Evimi Yıktılar Geriye Dönüp Bakamadım Bile gibi söylevlerle yeni yıpratma taktikleri ve başka birçok kandırma yöntemi denemek ve ona gözdağı vermekti; buldozer sürücülerinin kabullendiği rol ise etrafta kahve içip gezinerek bu durumu maddi açıdan kendi çıkarlarına çevirebilmek için sendika düzenlemelerini gözden geçirmekti.

Dünya kendi etrafındaki dönüşünü ağır ağır sürdürüyordu. Güneş Arthur’un yattığı çamuru kurutmaya başlamıştı. Üstünden bir gölge geçti yine.

“Merhaba Arthur,” dedi gölge.

Arthur başını yukarı kaldırıpta gözleri kamaşarak güneşe doğru baktığında tepesinde dikilen Ford Prefect'i görünce ürktü bir an.

“Ford! Merhaba, na’aber?”

“İyidir,” dedi Ford, “bak, meşgul müsün?”

“Meşgul muyum?” diye haykırdı Arthur. “Evet, bütün bu buldozerleri, falanı filanı önlerine yatmak için başıma topladım çünkü eğer yatmazsam evimi yıkacaklar, fakat bunun dışında... hayır özel bir şey yok, neden ki?”

Betelgeuse’de şaka yoktu, Ford Prefect üzerinde yoğunlaşmadığı zaman çoğunlukla şakayı anlamıyordu. “İyi konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu.

“Ne?” dedi Arthur Dent.

Ford birkaç saniye yanındaki arkadaşını unutup tıpkı üzerinden araba geçmek üzere olan bir tavşan gibi sabit bakışlarla baktı gökyüzüne. Derken birden Arthur’un başına çömeldi.

“Konuşmamız gerek,” dedi aceleyle.

“Güzel,” dedi Arlhur, “konuşalım,”

“Ve içelim,” dedi Ford. “Konuşmanın ve içmenin bizim için hayati önemi var. Şimdi. Köydeki meyhaneye gideceğiz.” Sinirli ve umutlu gözlerle yeniden gökyüzüne baktı.

“Bak, anlamıyor musun?” diye bağırdı Arthur Prosser’i göstererek, “bu adam evimi yıkmak istiyor!”

Ford’un kafası karışmıştı, ona baktı.

“İyi de sen olmadan da yıkabilir değil mi?” diye sordu.

“Ama yıkmasını istemiyorum!”

“Ha.”

“Bak, derdin nedir senin?” dedi Arthur.

“Hiç, hiç derdim yok. Dinle beni, sana şimdiye kadar duyduğun en önemli şeyi söyleyeceğim. Şimdi söylemem gerek, hem de At ve Tımar meyhanesinin salonunda.”

“Ama neden?”

“Çünkü sıkı bir içkiye ihtiyacın olacak.”

Ford, Arthur’a baktı, Arthur kararlılığının zayıflamaya başladığını görerek şaşırdı. Bunun nedeninin Ford'un Orion Beta yıldız sistemindeki madranit maden kuşaklarına hizmet veren hiper uzay limanlarında öğrendiği eski bir içki içme oyunu olduğunu fark etmedi. Oyun Kızılderili Güreşi denen Dünya oyunundan pek farklı değildi, şöyle oynanıyordu:

İki yarışmacı bir masaya önlerinde birer bardakla karşılıklı oturur.

Ortalarına bir şişe Janx Spirit konur (bu içki şu tarihin Orion madenci şarkısıyla ölümüzleştirilmiştir: Aman vermeyin bana daha Eski Janx Spirit/Sakın vermeyin bana daha Eski Janx Spirit/Başım döner, dilim yalan söyler gözlerim fener, iç de geber/ Doldur bana bir kadeh daha günahkar Eski Janx Spirit).

İki yarışmacının her biri kendi düşüncelerini şişede yoğunlaştırırlar ve bardaktakini bir dikişte yuvarlayıp içkiyi kendisinden sonra içecek olan rakibinin bardağına boca eder. Şişe yine doldurulur. Oyun yine oynanır. Yine. Yine. Bir kere kaybetmeye başladınız mı artık hep kaybedersiniz, çünkü Janx Spirit’in etkilerinden biri de telepatik gücü bastırmasıdır. Önceden kestirilen bir miktar tükenir tükenmez kaybedene genellikle iğrenç derecede biyolojik olan bir ceza verilir. Ford Prefect çoğunlukla kaybetmeye oynardı.

* * *

Ford, kendi kendine belki de At ve Tımar’a gitmek istiyorumdur diye düşünmeye başlayan Arthur’a baktı.

“Ama evim ne olacak...?” diye yakındı Arthur. Ford, Bay Prosser’e bakınca adice bir fikir geldi aklına birdenbire.

“Evini yıkmak mı istiyor?”

“Evet, onun yerine bir...”

“Ama yapamıyor çünkü adamın buldozerinin önünde yatıyorsun.”

“Evet, ve...”

“Eminim yeni bir düzenlemeye gidebiliriz” dedi Ford. “Bakar mısınız” diye seslendi Ford.

Bay Prosser (O sırada buldozer sürücülerinin şefiyle Arthur Dent’in bir akıl hastalığı geçirip geçirmediğini, eğer geçiriyorsa ne kadar ek ödenek almaları gerektiğini tartışmaktaydı.) etrafına bakındı. Arthur’un bir arkadaşının ortaya çıkmasına şaşırmış, biraz da tedirgin olmuştu.

“Evet? Merhaba?” diye seslendi. “Bay Dent kendine gelmedi mi henüz?”

“Şimdilik” diye seslendi Ford, “gelmediğini varsayabilir miyiz?”

“Eee?” diye geçirdi Bay Prosser.

“Aynı zamanda,” dedi Ford, “bütün gün burada duracağım da varsayabilir miyiz?”

“Sonra?”

“Sonra da bütün gün adamlarınız hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolaşacaklar, öyle değil mi?”

“Olabilir, olabilir...”

“Peki, eğer bunu önceden kabullendiyseniz onun bütün bu zaman boyunca burada yatması gerekmiyor değil mi?”

“Ne?”

“Aslında,” dedi Ford nazikçe, “burada ona ihtiyacınız yok.”

Bay Prosser biraz düşündü.

“Hayır değil, öyle değil...” dedi, “tam anlamıyla ihtiyaç sayılmaz...”

Prosser endişeliydi. İçlerinden birinin bir mantık hatası yaptığını düşündü.

Ford “Eğer bana katılıyorsanız ki katılıyorsunuz, o zaman o burada yokken onu buradaymış gibi kabul edebilirsiniz ve bizde yarım saatliğine meyhaneye kaçabiliriz. Ne dersiniz?” Bay Prosser bunun tam bir salaklık olduğunu düşündü.

“Tamamıyla akla yatkın görünüyor...” dedi yatıştırıcı bir tonla, kimi yatıştırmaya çalıştığını düşünerek.

“Daha sonra da, siz bir iki tek atmak istediğinizde," dedi Ford, “sırayla sizin yeriniz alırız.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Bay Prosser, bundan sonrasını nasıl oynaması gerektiğini bilemeden, “çok teşekkür ederim, evet, çok naziksiniz...” Suratını astı, sonra gülümsedi, sonra ikisini birden yapmayı denedi, olmadı, kürk şapkasını tutup başında evirip çevirdi. Oyunu kazandığını düşünebilirdi artık.

“O halde,” diye sürdürdü Ford Prefect, “buraya gelip de uzanabilirseniz...”

“Ne?” dedi Bay Prosser.

“Ha, afedersiniz,” dedi Ford, “belki de iyi anlatamadım. Birinin buldozerlerin önüne uzanması gerekmiyor mu? Aksi halde yürüyüp Bay Dent’in evini yıkmalarını engelleyecek bir şey olmaz, değil mi?”

“Ne?” dedi yine Bay Prosser.

“Çok basit.” dedi Ford, “Müşterim, Bay Dent, yalnızca gelip onun yerini almanız koşuluyla bu çamurda yatmaktan vazgeçecek.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Arthur, ama Ford ayağıyla dürttü onu.

“Benim kalkıp,” dedi Prosser, bu yepyeni fikri kendi kendine açıklayarak “oraya uzanmamı istiyorsunuz...”

“Evet.”

“Buldozerin önüne?”

“Evet.”

“Bay Dent’in yerine.”

“Evet.”

“Çamura.”

“Dediğiniz gibi, çamura.”

Bay Prosser aslında kaybedenin kendisi olduğunu anladığında, omuzlarından bir yük kalkmış gibi oldu: bu bildik dünyasına daha uygundu. İç geçirdi.

“Karşılığında siz de Bay Dent’i meyhaneye götüreceksiniz.”

“Öyle,” dedi Ford, “tam olarak öyle.”

Bay Prosser birkaç sinirli adım attı ve durdu.

“Söz mü?” dedi.

“Söz,” dedi Ford. Arthur’a döndü.

“Hadisene,” dedi, “kalk da adama yer ver.” Arthur bir düş gördüğünü düşünerek kalktı. Ford, beceriksizce, üzgün üzgün çamurda oturan Prosser’e bir baş hareketiyle veda etti. Bay Prosser tüm yaşamının bir düş olduğunu düşünür ve bazen bunun kimin düşü olduğundan ve düşten hoşlanıp hoşlanmadıklarından kuşkuya düşerdi. Çamur, poposunun ve kollarının altında ikiye yarılıp pabuçlarının içine süzüldü.

Ford ciddi ciddi baktı ona.

“Bay Dent burada değilken evini sinsice yıkmak yok ama tamam mı?” dedi.

“Bu düşünce,” diye homurdandı Bay Prosser, “aklımdan geçmenin en ufak bir olasılığını bile,” diyerek sürdürdü, arkasına yaslanarak, “değerlendirmeye başlamadı daha.”

Buldozer sürücüleri sendikası temsilcisinin yaklaştığını görünce başını çamura bırakıp gözlerini yumdu. Kendisinin şu anda bir akıl hastalığı geçirmediğini kanıtlamak için nedenlerini sıraya koymaya çalıştı. Şu anda bundan emin olmaktan çok uzaktı. Kafası gürültüler, atlar, toz duman ve kan kokusuyla doluydu. Ne zaman kendini sefil ve yorgun hissetse aynı şey olurdu. Hiçbir şekilde kendisine açıklayamıyordu. Algılayamadımız bir boyutta hiddetle haykırıyordu yüce Kağan, Bay Prosser ise inleyip hafifçe titredi. Gözkapaklarının ardında küçük damlacıklar hissetmeye başlıyordu. Bürokratik ayrıntılar, çamurda yatan kızgın adamlar, küçük düşürücü hareketler yapan tanımlanamaz yabancılar, kafasının içinde ona gülen tanımsız bir atlılar ordusu- ne gün ama. Ne gün ama. Ford Prefect Arthur’un evinin yıkılıp yıkamamasının hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığını biliyordu. Arthur’un endişeleri sürüyordu.

“Ona güvenebilir miyiz?” dedi.

“Bana kalırsa dünyanın sonuna kadar güvenebiliriz,” dedi Ford.

“Ah tabii,” dedi Arthur, “bu süre ne kadar?”

“Yirmi dakika kadar,” dedi Ford, “hadi gel, bir içkiye ihtiyacım var.”

2

Galaktik Ansiklopedi'nin alkole ilişkin söyledikleri şunlardır. Ansiklopedi alkolün fermente şekerlerden oluşan renksiz değişken bir sıvı olduğu söylüyor ve bazı karbon esaslı yaşam biçimleri üzerindeki zehirleyici etkisine de dikkat çekiyor.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi de değiniyor alkole. Varolan en iyi içkinin Pan Galaktik Gargara Bomba olduğundan söz ediyor. Diyor ki bir tek Pan Galaktik Gargara Bomba içmenin etkisi beynin, etrafına ince bir dilim limon sarılmış bir altın külçesiyle sarhoş olması gibidir.

Rehber ayrıca en iyi Pan Galaktik Gargara Bomba’nm nerede harmanlandığını, yaklaşık olarak fiyatını, ve daha sonra ayılabilmeniz için hangi gönüllü kuruluşlara başvurabileceğiniz söylemektedir. Rehber bu içkiyi kendi kendinize nasıl yapabileceğinizi bile anlatır. Bir şişe Eski Janx Spirit boşaltın der. Santragınus V denizlerinden bir ölçü su katın — Ah o Santragin deniz suyu, ah o Santragin Balıkları!!!

Üç parça Arcturan Megacin’i bu karışımda erimeye bırakın (uygun biçimde dondurulmuş olmalı, aksi halde içindeki benzen uçabilir). Fallia Bataklıkları’nda mutluluktan ölen Otostopçuların anısına dört litre Fallian bataklık gazı köpürtü içinde. Karanlık Qualactin Hipernane özünden bir ölçüyü gümüş bir kaşık sırtıyla ekleyin. Bir Algolyalı Güneşkaplanı dişi atın. İçkinin kalbine Algolya Güneşlerinin alevlerini yayarak çözülmesini seyredin.

Az Zamfur serpin.

Bir de zeytin.

İçin... ama... çok dikkatli.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi Galaktika Ansiklopedisinden daha çok satılır.

* * *

“Altı yarımlık bira” dedi Ford Prefect At ve Tımar’ın barmenine. “Lütfen çabuk, dünyanın sonu gelmek üzere.”

At ve Tımar’ın barmeni bu davranışı haketmiyordu, yaşlı, saygın bir adamdı. Gözlüklerini burnunun ucuna itip Ford Prefect’e gözlerini kırpıştırarak baktı. Ford onu önemsemeden pencereden dışarı bakınca barmen de çaresizce omuz silkerek hiçbir şey söylemeden dönüp Arthur'a baktı.

Sonunda barmen, “Öyle mi bayım? Bunun için çok güzel bir hava,” deyip biraları çıkarmaya başladı. Sonra bir kez daha denedi.

“Öğleden sonra maçı seyrediyor muyuz?” Ford ona baktı.

“Hayır, faydasız,” dedi, bakışlarını yeniden pencereden dışarı çevirmeden önce.

“Neden? Sonuç belli mi sizce bayım?” dedi barmen. “Arsenal'in hiç şansı yok mu?”

“Yo yo,” dedi Ford, “dünyanın sonu gelmek üzere, ondan.”

“Evet, söylemiştiniz,” dedi barmen, bu kez gözlüklerinin üzerinden Arthur’a bakarak.

“Arsenal ancak böyle kurtulabilir.” Ford, müthiş şaşkın, tekrar baktı ona.

“Hayır, değil aslında,” dedi. Suratını astı. Barmen derin bir nefes alarak, “İşte bayım, altı yarımlık,” dedi.

Arthur hafifçe gülümsedi ona omuz silkerek. Konuşulanların başkaları tarafından duyulmuş olması olasılığına karşı dönüp meyhanenin geri kalanına da gülümsedi hafifçe. Barda Ford’un yanında oturan adam bu iki adama baktı, altı yarımlık şişeye baktı, keskin bir aritmetik hesap yaptı

kafasından, hoşuna giden bir sonuç çıktı ve gözlerinde aptalca bir umutla sırıtarak onlara baktı.

“Uzak dur,” dedi Ford, adama Algonyalı bir Güneş Kaplanı’nı bile kendi işine döndürecek bir bakış fırlatarak “bizim onlar”.

Ford bara bir beş paund yapıştırdı. ‘Üstü kalsın’ dedi. ‘Ne, beşlik mi? Sağolun bayım.’

‘Harcamak için on dakikan var.’

Barmen birazcık geri çekilmeye karar verdi. “Ford” dedi Arthur, “neler oluyor söyler misin bana?”

“İç,” dedi Ford, “bitirilecek üç yarımlığın var.”

“Üç yarımlık ?” dedi Arthur, “Öğle vakti?”

Ford’un yanındaki adam sırıtarak başını salladı neşeli neşeli. Ford önemsemedi onu. “Zaman bir yanılsamadır. Vakit iki bakımdan öğledir.”

“Çok derin,” dedi Arthur, “bunu Reader’s Digest dergisine yolla. Senin gibiler için bir sayfaları var.”

“İç.”

“Niye birden bire üç yarımlık?”

“Kas gevşetici, ihtiyacın olacak.”

“Kas gevşetici mi?”

“Kas gevşetici.”

Arthur birasına baktı.

“Bugün yanlış bir şey mi yaptım,” dedi, “yoksa dünya hep böyledi de ben mi fark edemeyecek kadar içine kapanıktım.”

“Anlaşıldı,” dedi Ford, “açıklamaya çalışayım. Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?”

“Ne zamandır?” diye düşündü Arthur. “Hmmm, beş yıl gibi, belki de altı,” dedi. “Uzunca bir kısmı şöyle ya da böyle bir anlam ifade ediyor şu anda.”

“Tamam,” dedi Ford. “Guilford’dan değil de Betelgeuse’ün çevresinde bir yerlerde küçük bir gezegenden geldiğimi söylersem ne dersin?”

Arthur fark etmez der gibi omuz silkti.

“Bilmem,” dedi, bir yudum bira çekerek, “Neden, söylemek istediğin bu türden bir şey mi?”

Ford aldırmadı. Dünyanın sonunun gelmek üzere olduğu şu anda umursamaya değmezdi. Yalnızca; “İç,” dedi.

“Dünyanın sonu geliyor.” dedi sezilebilir bir kesinlikle.

Arthur meyhanenin geri kalanına hafifçe gülümsedi yine. Meyhanenin geri kalanı surat astı ona. Adamın biri gülümsemeyi kesip kendi işine bakmasını işaret etti eliyle. “Bugün Perşembe olmalı,” dedi Arthur kendi kendine, birasına eğilerek, “Perşembelere hiç katlanamam.”

3

Bu özel Perşembe gününde, gezegen yüzeyinin binlerce mil üzerinde, bir şeyler iyonosferde ilerliyordu; gerçekte birçok bir şeyler, onlarca koca sarı kütük yığınına benzer bir şeyler, apartmanlar kadar kocaman, kuşlar kadar sessiz bir şeyler. Güneş adlı yıldızın elektromanyetik ışınları altında kolayca süzülerek, aheste aheste, toplanıyorlar, hazırlanıyorlardı.

Altlarındaki gezegen, şu anda olmasını istedikleri gibi, varlıklarından neredeyse tamamiyle habersizdi. Koca sarı bir şeyler fark edilmeden Gonnhilly’e gittiler, oradan sessizce Cape Caneveral üzerinden geçtiler,

Woomera ve Jodrell Bank bakmalarına karşın fark edemediler onları - çok yazık çünkü bunca yıldır aradıkları şeydi onlar.

Fark edildikleri tek yer Etha-Altı Duyu-Matik adında kendi kendine yanıp sönen küçük siyah bir kutuydu. Ford Prefect'in alışkanlıkla boynuna astığı küçük deri çantanın karanlığında yuvalanmıştı. Ford Prefect'in çantasının içindekiler gerçekten de herhangi bir dünyalı fizikçinin gözlerini yuvalarından fırlatacak kadar ilgi çekiciydi, işte bu yüzden onları sağda solda göstermek için yanında taşıyormuş gibi yaptığı kenarları kıvrık birkaç senaryonun altında gizliyordu.

Etha-Altı Duyu-Matik ve senaryolar dışında çantasında bir Elektronik Parmak üzerinde birkaç düğmesi ve göstergesi olan kısa, tıknaz, mat ve pürüzsüz siyah bir çubuk; ve büyükçe bir hesap makinesine benzeyen bir alet vardı. Bu aletin üzerinde yüz kadar küçük düğme ve on santimetre kare büyüklüğünde, bir saniye içinde kapsadığı bir milyona yakın "sayfa"dan birinin açılabileceği bir ekranı vardı. Delicesine karmaşık görünüyordu. İçine konulduğu plastik kılıfın üzerinde büyük dostça harflerle "PANİĞE KAPILMAYIN" yazmasının nedenlerinden biri de buydu. Diğer nedeni de bu aletin gerçekte Küçük Ayı'nın büyük yayıncılık şirketlerinin o güne kadar çıkardıkları tüm yayınlar arasında dikkati en çok çeken olmasıydı - Her Otostopçunun Galaksi Rehberi. Rehberin bir mikro mezon-altı elektronik araç olarak yayınlanmasının nedeni şudur: eğer rehber normal bir kitap biçiminde yayınlansaydı, gezegenlerarası bir otostopçu yanında taşıma sorunları yaratan birkaç tane koca binayla dolaşmak zorunda kalacaktı.

Bunların altında, Ford Prefect'in çantasında bir not defteri ve Mark and Spencer mağazasından alınmış büyükçe bir banyo havlusu vardı.

* * *

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin havlular konusunda da söyleyecek bir çift sözü bulunmaktadır. Bir havlu, der rehber, gezegenlerarası bir otostopçunun yanında bulundurabileceği en kullanışlı şeydir. Pratik değeri yüksektir - Jaglan Beta'nın soğuk aylarında sıçrarken ısınmak için sarınabilirsiniz. Santraginus V'in parlak mermer kumsallarında

keskin deniz buharını soluyarak üzerine uzanabilirsiniz; çöl gezegen Kakrafoon'da kıpkırmızı parıldayan yıldızların altında uyurken üstünüzü örtebilirsiniz; ağır aksak nehir Moth üzerinde küçük bir kayıkta giderken yelken olarak kullanabilirsiniz; göğüs göğüse kavgada kullanmak için ıslatabilirsiniz; başınıza sarıp zehirli dumanlardan ya da Traal'ın Yırtıcı Cırlayan Canavarı'ndan (kafa sıyırtıcı biçimde aptal bir hayvan, onu göremiyorsanız sizi göremediğini farz eder; bir fırça kadar zeki, ama çok çok yırtıcı) korunabilirsiniz; acil durumlarda bir imdat sinyali olarak sallayabilirsiniz, veya eğer hâlâ yeterince temiz görünüyorsa kurulanabilirsiniz.

Daha da önemlisi, bir havlunun çok büyük psikolojik değeri vardır. Herhangi bir nedenle, bir gezgin (gezgin: otostopçu olmayan) otostopçunun yanında bir havlu taşıdığını keşfederse, doğrudan doğruya bir diş fırçasının, kar maskesinin, sabununun, bir paket bisküvisinin, matarasının, pusulasının, haritasının, bir yumak ipinin, böcek zehirinin, yağmur donanımının, uzay elbisesinin, vs vs olduğunu da varsayacaktır. Dahası gezgin otostopçuya her nasılsa “kaybetmiş” olduğu bu sözü geçenleri ve daha birçok malzemeyi seve seve verecektir. Gezgin, galaksiyi enine boyuna gezen, didinen, uğraşan, korkunç tehlikeler karşısında savaşan, kazanan, ve hâlâ havlusunun nerede olduğunu bilen birinin açıkça kayda değer birisi olduğunu düşünecektir.

Böylece otostopçu argosuna şöyle bir deyiş yerleşmiştir: ‘Hey, şu bizim yamru Ford Prefect'i derdin mi? Onun havlusunun nerede olduğunu bilen bir gomak gördüm.’

(Dermek: bilmek, farkında olmak, karşılaşmak, cinsel ilişkide bulunmak; yamru: kafadengi; gomak: fena halde kafadengi).

* * *

“Yanında havlun var mı?” diye sordu Arthur'a birdenbire. Üçüncü yarımlığı devirmeye uğraşan Arthur ona baktı.

“Neden? Ne... lazım mıydı?” Sonra şaşırmış görünmekten vazgeçti, artık anlamsız geliyordu. Ford sinirli sinirli diliyle damağından “cık” sesi

çıkardı.

“İç,” diye dürttü onu. O anda dışarıdan gelen tok bir gümbürtü meyhanenin hafif uğultusundan, müzik dolabının sesinden, Ford’un yanındaki adamın Ford’a nihayet ısmarlattığı viskisinin üzerinde çıkardığı hıçkırık sesinden süzülerek geldi. Arthur birasını püskürtüp ayağa fırladı.

“Nedir bu?” diye kekeledi.

“Endişelenme,” dedi Ford, “henüz başlamadı.”

“Tanrıya şükür,” dedi Arthur, rahatlamıştı.

“Muhtemelen senin evi yıkıyorlardır,” dedi Ford, son yarımlığı dikmeden önce.

“Ne?” diye bağırdı Arthur, Ford’un yaptığı büyü aniden bozulmuştu. Arthur hiddetle etrafına bakıp pencereye koştu.

“Tanrım, evet! Evimi yıkıyorlar. Bu meyhanede ne işim var Ford?”

“Şu aşamada hiç fark etmez,” dedi Ford, “bırak da keyiflerine baksınlar.”

“Keyif?” diye kekeledi Arthur. “Keyif!” Aynı şeyden söz edip etmediklerini anlamak için hızla bir göz attı dışarıya.

“Keyifleri batsın onların” diye haykırarak fırladı meyhaneden elindeki hemen hemen boşalmış bira bardağını öfkeyle savurarak. Bu öğle doğru dürüst muhabbet kuramamıştı meyhanede.

“Durun eşkiyalar! Ev yıkıcılar!” diye haykırdı Arthur.

“Gözü dönmüş barbarlar, durun diyorum size, durun!” Ford onun arkasından gitme gereği duydu. Hızla barmene dönüp dört paket fıstık istedi.

“İşte bayım,” dedi barmen, paketleri tezgaha çarparak, “yirmisekiz pens rica edeyim zahmet olmazsa.” Ford çok iyi yürekliydi - üstünün kalmasını

söyleyerek barmene ikinci bir beşlik verdi. Barmen bir paraya, bir Ford'a baktı. Birdenbire ürperdi: İçini bilmediği çünkü dünyada daha önce kimsenin tatmadığı bir duygu kapladı bir an için. Yoğun gerilim anlarında varolan her varlık biçimi hafif bir bilinçaltı sinyali yayar. Bu sinyal varlığın doğduğu yerden olan uzaklığını doğru ve hüzünlü bir biçimde iletir. Dünya yüzünde doğum yerinizden on altı bin milden uzakta olmanıza imkan yoktur, bu uzaklık da çok az olduğundan sinyaller algılanamayacak kadar zayıftır. Ford Prefect o anda büyük gerilim altındaydı ve 600 ışık yılı uzaklıkta Betelgeuse civarında doğmuştu. Barmen akılalmaz bir uzaklık duygusunun etkisiyle afalladı bir an. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, Ford Prefect'e yenilenen bir saygıyla, adeta korkuyla baktı.

“Ciddi misiniz bayım?” dedi meyhanenin sessizleşmesine neden olan hafif bir fısıltıyla.

"Dünyanın sonu mu geldi sizce?”

“Evet,” dedi Ford.

“Ama, bu öğleden sonra mı?” Ford kendini toparladı, Boşvermişti artık.

“Evet,” dedi tatlılıkla, “iki dakikadan az bir süre sonra tahmin ederim.” Barmen kurduğu bu diyaloğa inanamıyordu ama az önceki duygularına da inanamıyordu.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu yani?” dedi.

“Hayır, hiç,” dedi Ford fıstıkları cebine tıkarken. Sessiz meyhanede biri aniden kaba bir kahkaha ile gülmeye başladı insanların şaşkınlığına. Ford'un yanında oturan adam birazcık sarhoş olmuştu artık. Gözleri Ford'a kaydı.

“Dünyanın sonu geldiğinde,” dedi “yere uzanmak ya da başımıza bir kesekağıdı geçirmek gibi bir şeyler yapmak gerektiğini sanırdım hep.”

“Eğer isterseniz elbette,” dedi Ford.

“Askerde böyle dedilerdi,” dedi adam, gözleri viski bardağına doğru uzun yolculuğa başlarken.

“Yararı olur mu?” diye sordu barmen.

“Hayır,” dedi Ford dostça bir gülümsemeyle. “afedersiniz,” dedi, “gitmem gerekiyor.” Bir el işaretiyle ayrıldı.

Meyhane bir an daha sessiz kaldı ve daha sonra kaba saba adam rahatsız edici kahkahasını savurdu yine. Meyhaneye birlikte sürüklediği kız son bir saat içinde nefret etmeye başlamıştı ondan, adamın bir buçuk dakika sonra birdenbire bir hidrojen, ozon ve karbonmonoksit dumanına dönüşeceğini düşünmek kızı faslasıyla tahmin ediyor olmalıydı. Ama o an geldiğinde kendisi de buna dikkat edemeyecek kadar buharlaşmakla meşgul olacaktı. Gırtlağını temizledi barmen. Dudaklarından şu kelimelerin döküldüğünü fark etti.

“Son siparişler lütfen.”

* * *

Koca sarı makinalar hızlanıp dalışa geçmişlerdi. Ford onların orada olduklarını biliyordu. Böyle olsun istemezdi. Daracık yolda koşmakta olan Arthur evine ulaşmak üzereydi. Havanın aniden nasıl soğuyuverdiğini, çıkan rüzgarı, birden bire anlamsızca başlayan uğultulu yağmuru fark etmedi. Bir zamanlar evi olan moloz yığınının üzerine çöreklenmiş buldozerlerden başka hiçbir şey umurunda değildi.

“Barbarlar!” diye haykırdı. “Belediye Konseyini dava edeceğim! Ellerindeki her kuruşu alacağım! Astıracağım, kırk katırla çektireceğim, kırk satırla kestireceğim, sürüm sürüm süründüreceğim! Kırbaçlatacağım! Haşlayacağım... sonunda... sonunda... hakkından gelene kadar.”

Ford ardından hızla koşuyordu. Çok ama çok hızlı.

“Sonra yine yapacağım aynısını!” diye haykırdı Arthur.

“Sonra da parçalarının üzerinde tepineceğim!” Arthur adamların buldozerlerden çıkıp koştuklarını fark etmedi;

Bay Prosser’in telaşla gökyüzüne baktığını da. Bay Prosser'in fark etmiş olduğu şey kocaman sarı bir şeylerin bulutların arasından gürültüyle sıyrıldığıydı. Aklın alamayacağı kadar kocaman sarı bir şeyler. “Üstlerinde tepineceğim hep,” diye haykırdı Arthur, koşarak, “ayaklarım su toplayana dak, ayaklarım su toplayana dek, ya da aklıma daha da kötü bir şeyler gelene dek, sonra da...” Arthur kendi etrafında döndü, boylu boyunca yere yapıştı sonra, yuvarlandı ve sırtüstü kalakaldı. En sonunda tuhaf bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Parmağıyla yukarıyı gösterdi.

“Bu Allahın belası da ne?” diye cıyakladı. Yukarıdaki herneyse, gökyüzünü insanın tüylerini ürperten bir sesle yarıp, arkasında kulak arkasında insanın kulaklarını kafatasının içine gömen “gümbürdeme” ile kapanan bir hava boşluğu bırakan devasa sarılık havada süzüldü.

Onu bir diğeri izledi aynı şeyi biraz daha yüksek sesle tekrarlayarak.

Gezegen yüzeyindeki insanların o anda ne yaptıklarını söyleyebilmek güçtü çünkü onlar da ne yaptıklarını bilmiyordu. Yaptıkları hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu -evlerin içine kaçışmak, kendini evin dışına atmak, korkunç sese karşı sessizce ulumak. Tüm dünyada sokakları dışarıya fırlayan insanlarla dolduran, arabaları birbirine sokan bu ses tepelerin ve vadilerin çöllerin ve okyanusların üzerinden her şeyi yok eden bir gelgit dalgası gibi yuvarlanıp geçti.

Yalnızca bir kişi gözlerinde korkunç bir keder ve kulaklarında lastik tıkaçlarla durup gökyüzünü seyretti. Olup bitenleri bir tek o anlamaktaydı. Başucundaki Etna-Altı Duyu-Matik gecenin sessizliğinde sinyal vermeye başlayıp da onu uykusundan sıçrattığından beri nelerin yaşanacağını biliyordu. Bunca yıldır beklediği şeydi, ama küçük karanlık odasında mesajı çözdüğünde içini bir ürperti sarmış, yüreğinin sıkıştığını hissetmişti. Galaksideki onca ırkın içinde, Dünya gezegenine gelip bir merhaba diyecek olanlar Vogonlar olmamalıydı diye düşündü. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Vogon filosu yukarıda gürültüyle uçarken açtı çantasını. Joseph ve Renkli Müthiş Düşyeleği’nin bir nüshasını alıp fırlattı, ardından da Tanrı

Kelamı’nın bir nüshasını, gittiği yerde onlara ihtiyacı olmayacaktı. Her şey hazırdı, her şey yolundaydı. Havlusu nerede olduğunu biliyordu.

* * *

Ani bir sessizlik çöktü Dünyaya. Korkunç gümbürtüden daha korkunç bir şey varsa o da bu sessizlikti. Bir süre yaprak kımıldamadı, çıt çıkmadı. Koca gemiler Dünyadaki her ülkenin üzerinde sessizce asılı kaldı. Doğaya bir küfür eder gibi büyük, ağır, kımıltısız, asılı duruyorlardı. Birçok kişi gördükleri şeye kafalarında bir anlam vermeye çalışarak şaşkınlıkla bakıyorlardı. Gemiler gökyüzünde tuğlalar gibi dizilmişlerdi.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Sonra hafif bir fısıltı, açık havada aniden yayılan sesin fısıltısı duyuldu. Dünyadaki bütün televizyonlar, bütün teypler, tüm pes sesleri veren hoparlörler, tüm tiz sesleri veren hoparlörler sessizce açıldılar. Her konserve kutusu, her çöp tenekesi her pencere, her otomobil, her bardak, her paslı metal parçası mükemmel bir ses yükselticisine dönüşmüştü.

Dünya yıkılmadan önce bu en kusursuz ses sistemi, kurulmuş en mükemmel anons cihazı olacaktı. Ama ortada konser, müzik, şamata falan yoktu, sadece bir-duyuru okunuyordu. “Dünya halkı lütfen dikkat.” dedi bir ses, müthişti. Çok düşük bir distorsiyon düzeyi, en sert insanı bile ağlatabilecek müthiş ve kusursuz kuadrofonik bir ses.

“Burası Galaktik Uzayüstü Planlama Konseyi Vogon Filosu, ’’ diye sürdürdü ses. “Hiç şüphesiz bildiğiniz üzere, Galaksinin uzak köşelerinin imar planlarına göre yıldız sisteminizden uzayüstü boyutta bir ekspres yol geçmektedir; üzülerek söylüyorum ki gezegeninizin bu nedenle istimlak edilmesi gerekmektedir. İşlem sizin Dünya saatinizle iki dakikadan az bir zaman alacaktır. Teşekkür ederim."

Anons kesildi. Tarif edilmesi zor bir dehşet çöktü izleyenlerin üzerine. Dehşet dalgası, insanlar demir tozuymuş da altlarında bir mıknatıs gezdiriliyormuşcasına ilerledi kalabalıkta. Panik filizlendi yeniden, dehşetli bir panik, ama kaçacak bir yer yoktu. Bunu gören Vogonlar yeniden anonsa başladılar. Anons şöyleydi:

“Bunda şaşıracak bir şey yok. Projenin bütün planları ve istimlak emirleri Dünya zamanıyla elli yıldır Alfa Centauri’deki yerel planlama bölümünde askıdaydı, yani resmi itirazlar için yeterince zaman varken şimdi yaygara yapmanız anlamsız. ”

Anons yeniden kesildi yankısı uzaklarda kaybolurken. Kocaman gemiler zorlanmadan yavaşça ters döndüler gökyüzünde. Herbirinin altında bir kapak açıldı, boş, karanlık bir dörtgen. Bu arada bir yerlerde birileri bir radyo vericisi ayarlamış, uygun dalgaboyunu saptamış ve Vogon gemilerine gezegen adına ricada bulunmuştu. Onların Vogonlar’a neler söylediğini kimse duymadı, duyulan yanıttı yalnızca. Anons tekrar açıldı. Ses sıkkındı. Şöyle dedi:

“Ne demek kimse Alfa Centauri’ye gitmedi? İnsanoğlu yapma allah aşkına, Alfa Centrum dört ışık yılı uzakçıkta. Darılmayın ama, yerel sorunlarla ilgilenme zahmetine katlanamıyorsanız kendi bileceğiniz iş. ”

“Tahrip ışınlarını verin. ” Dörtgenlerden ışık boşandı.

“Bilemiyorum,'” dedi anonsdaki ses, “sevimsiz kahrolası gezegen, hiç sevmedim burayı. ” Ses kesildi.

Korkunç ve dehşetli bir sessizlik.

Korkunç ve dehşetli bir ses.

Korkunç ve dehşetli bir sessizlik.

Vogon İnşa Filosu yıldızlı karanlık boşlukta uzaklaştı.

4

Uzakta, Galaksinin karşı sarmal kolunda, Güneş gezegeninden beş yüz bin ışık yılı uzakta, Zaphod Beeblebrox, Kraliyet Galaktik Hükümeti’nin Başkanı, Damogran güneşi altında parıldayan iyon motorlu delta teknesiyle Damogran denizleri üzerinde ilerliyordu. Sıcak Damogran; yaban Damogran; hemen hemen hiç bilinmeyen Damogran.

Damogran, Altın Kalbin gizli yuvası. Tekne suyun üzerinde kaymayı sürdürdü. Hedefine ulaşması biraz zaman alacaktı çünkü Damogran son derece elverişsiz yapıya sahip bir gezegendi. Endişe verici genişlikte okyanuslarla bölünmüş büyük ıssız adalardan başka bir şey yoktu üzerinde.

Tekne hızla yoluna devam etmekteydi. Topografik çarpıklığı yüzünden boş bir gezegen olarak kalmıştı. İşte bu yüzden Kraliyet Galaktik Hükümeti burayı Altın Kalp projesi için seçmişti, çünkü burası o kadar ıssızdı ve Altın Kalp projesi de o kadar gizliydi ki. Tekne denizde, bütün gezegende kullanılabilir büyüklükteki tek adalar topluluğunun ana adaları arasındaki denizde kaymayı sürdürdü. Zaphod Beeblebrox, Paskalya Adası'ndaki (tamamiyle anlamsız bir isim benzerliği, Galaktikçede küçük düz ve açık kahverengi anlamına gelir) küçük bir uzay üssünden, bir başka anlamsız isim benzerliğinden ötürü Fransa denilen, Altın Kalp adasına doğru yola çıkmıştı.

Altın Kalp çalışmalarının yan etkilerinden biri, bir dizi oldukça anlamsız rastlantıydı. Fakat bugünün, yani proje zirvesi gününün, perdenin açıldığı ve Altın Kalbin sonunda görkemli bir Galaksi'ye tanıtıldığı bu büyük günün aynı zamanda Zaphod Beeblebrox için de büyük bir gün olması bir rastlantı değildi. Başkanlık seçimlerine bugünün hatırı için katılmaya karar vermiş ve bu karar Kraliyet Galaksisinde şok yaratan şaşkınlık dalgaları yaymıştı. -- Zaphod Beeblebrox? Başkan? Bizim Zaphod Beeblebrox? Bize Başkan? Birçokları bunu bilinen bütün varlıkların hepten keçileri kaçırdığının perçinleyici bir kanıtı olarak gördüler.

Zaphod sırıttı ve tekneyle hız verdi. Zaphod Beeblebrox, maceracı, eski hippi, muhabbetçi (düzenbaz? belki de), çılgın serbest gazeteci, insan ilişkilerinde son derece kötü, genellikle tamamiyle boşta gezer.

Başkan?

Kimse keçileri kaçırmamıştı, en azından bu kadar değil. Bütün Galakside yalnızca altı kişi Galaksinin nasıl yönetildiğini biliyordu, Zaphod Beeblebrox Başkanlık yarışına kalkıştığını açıklandığında bunun bir oldu bitti olduğunu anladılar: Başkanlık için ideal bir yemdi. Anlayamadıkları şey, Zaphod'un bunu neden yaptığıydı.

Güneşe doğru sudan bir duvar sıçratarak büyük bir dalganın üzerinden atladı. Gün bugündü; gün Zaphod'un ne dümenler çevirdiğini anlayacakları gündü. Gün Zaphod Beeblebrox'un Başkanlığının ne anlama geldiğinin belli olacağı gündü. Bugün ayrıca onun iki yüzüncü yaşgünüydü ama bu da anlamsız rastlandılardan biriydi. Teknesiyle Damogran denizlerinde kayarken kendi kendine ne müthiş ve hececanlı bir gün yaşayacağını düşündü. Gevşeyip kendini bıraktı, iki kolunu da uyuşukluk içinde koltuğunun iki yanından sarkıttı. Tekneyi daha iyi kayak boksu yapabilmek için geçenlerde sağ omzuna takdırdığı takma koluyla kullanıyordu. 'Hey' diye söylendi kendi kendine, "gerçekten de soğukkanlı bir hergelesin sen." Ama sinirleri gerilmiş tın tın ötüyorlardı.

Fransa adası, yaklaşık yirmi mil uzunluğunda, ortası (beş mil genişliğinde hilal biçiminde kumluk bir adaydı. Gerçekte kendi başına bir ada olmaktan çok kocaman bir koyun sınırlarını ve şeklini belirliyordu. Bu izlenimi hilalin iç tarafını tamamiyle kaplayan dik yamaçlı tepeler daha da güçlendiriyordu. Hafif bir eğim tepelerin zirvesinden diğer kıyıya doğru uzanmaktaydı.

Tepelerden en yükseğinin zirvesinde bir kutlama komitesi bulunuyordu.

Komiteyi Altın Kalbi inşa eden mühendis ve araştırmacıların büyük bölümü oluşturuyordu - bunların çoğu insansıydı, ama sağda solda birkaç sürüngensi atom ustası, üç-dört yeşil hayaletsi maksimegalaktikalı, bir veya iki ahtapotsu fizikoyapı ustası ve bir Hooloovoo (Hooloovoo olağanüstü zeki mavi renkli bir gölgedir) dolaşmaktaydı. Hooloovoo'nun dışında herkes rengarenk tören elbiselerini kuşanmışlardı; Hooloovoo ise bu vesileyle kendini geçici olarak havada asılı duran bir prizmaya dönüştürmüştü.

Hepsinde ürpertici, yoğun bir heyecan hakimdi. Birlikte ve teker teker fizik yasalarının en uç noktalarına ve ötesine gitmişler, maddenin temel dokusunu yeniden kurmuşlar, olasılık ve olasılıksızlık kurallarını evirip çevirmişlerdi, ama yine de en heyecan verici olanı boynunda turuncu kurdelesi olan bir adamla tanışmaktı. (Turuncu kurdele Galaksi Başkanı'nın geleneksel aksesuarıdır.) Galaksi Başkanı'nın tam olarak ne kadar güçlü olduğunu bilmek bile onlar için çok şey değiştirmeyecekti: Başkanın hiçbir

gücü yoktu. Galakside yalnızca altı kişi Galaksi Başkanı’nın işinin güç kullanmak değil, dikkatleri bu güçten uzak tutmak olduğunu biliyordu.

Zaphod Beeblebrox bu işte çok başarılıydı. Koyun girişindeki burnu dolanıp suları yararak koya siren başkanlık teknesinin usta manevrası ve güneş ışığı karşısında kalabalığın nefesi kesilmiş gözleri kamaştı.

Tekne suyun üzerinde geniş zigzaglar çizerek yaklaşırken yanıp sönen ışıklar saçıyordu. Aslında görülmeyen bir iyonize atom yastığının üzerinde ilerleyen teknenin suya falan değdiği yoktu, sadece gösteriş olsun diye altında suya indirilebilen çıkıntıları vardı. Bu çıkıntılar tekne koyda ilerlerken derin kıvrımlar halinde fısıltıyla fışkırıp bükülerek teknenin gerisine köpüklerle dökülen su perdeleri yaratıyordu.

Zaphod gösterişi severdi: en iyi yaptığı şeydi. Zaphod dümeni kırdı aniden, tekne tepe yamacının karşısında suları biçerek çılgın bir dönüşle savruldu ve dalgalı suyun üzerinde duruverdi.

Birkaç saniye sonra güverteye çıkıp üç milyardan fazla kişiye gülümseyerek el salladı. Üç milyar kişi orada değildi ama Başkan’ın her hareketini havada asılı duran küçük bir üç-B, robot kameranın gözünden izliyorlardı. Üç-B’ler başkanın antikalıklarına her zaman büyük bir kitlenin hayranlık duymasını sağlardı- zaten varlık nedenleri de buydu. Yine sırıttı. Üç milyar altı kişinin henüz haberi yoktu ama bugün herkesin beklediğinden daha antika bir gün olacaktı.

Robot kamera Başkan’ın iki başından daha tanınmış olanını yakından görüntülemek için yer değiştirirken Başkan tekrar el salladı. Başkan fazladan kafası ile üçüncü kolunu saymazsak, görünüşte insansıydı. Dağınık sarı saçları karmakarışıktı. Mavi gözleri tümüyle tanımlanması olanaksız bir parıltıyla parlıyordu, çeneleriyse hemen her zaman tıraşsızdı.

Teknesinin yanında yuvarlanan zıplayan altı metre çapındaki saydam küre güneşin altında parlıyordu. Kürenin içinde yarım daire biçiminde kırmızı deri döşeli gözalıcı bir divan yüzüyordu: küre ne kadar yuvarlanıp zıplarsa zıplasın, divan tersine tıpkı döşeli bir kaya gibi kımıltısız duruyordu yerinde. Bütün her şey gibi, bu da gösteriş için yapılmıştı.

Zaphod kürenin çeperinden geçip divana kuruldu. İki kolunu divanın arkalığının üzerine atarken, üçüncüsü ile de dizindeki tozları silkeledi. Başlar çevrelerine gülümseyerek bakarlarken ayaklarını yukarıya uzattı. İçinden haykırmak geliyordu. Su kürenin altında kaynaşmaya, köpürmeye, fokurdamaya başladı. Küre bir fıskiyenin üzerinde zıplayıp yuvarlanarak havaya fırladı. Tepeye hareler düşürerek daha yükseğe tırmandı. Altına çarpan sular onlarca metre aşağıdaki deniz yüzeyine dökülürken küre daha da yükseldi.

Zaphod dışarıdan görünüşünü düşünerek gülümsedi. Belki baştan aşağı gülünç bir taşıma yöntemiydi ama-oldukça keyifliydi. Küre tepenin zirvesinde bir süre duraladıktan sonra bir rampaya sıçrayıp küçük çukur bir platforma yuvarlanarak durdu.

Şiddetli alkışlarla dışarıya adım attı Zaphod Beeblebrox, turuncu kurdelesi güneşte parlıyordu. Galaksi Başkanı gelmişti. Alkışların dinmesini bekleyip selamlamak için elini kaldırdı.

“Merhaba” dedi.

Hükümet görevlisi bir örümcek yan yan Başkan’a doğru gidip daha önceden hazırlanan konuşma metninin bir kopyasını eline tutuşturmaya kalktı. Metnin aslının üçten yediye kadar olan sayfaları o anda koydan aşağı yukarı beş mil kadar uzakta Damogran denizinde yüzüyorlardı, ilk iki sayfa ise bir Damogran Tepeli Kartalı tarafından kurtarılıp kartalın icadı olan olağandışı yeni bir yuvaya yerleştirilmişti. Büyük oranda kağıt hamurundan imal edilmiş bu yuvadan yumurtadan yeni çıkmış bir yavrunun düşmesi hemen hemen olanaksızdı. Damogran Tepeli Kartalı türlerin hayatta kalması kavramını duymuştu ama bununla ilgilenmemişti. Zaphod Beeblebrox’un önceden hazırlanmış konuşmaya ihtiyacı olmadığından örümceğin uzattığı kopyayı da nazikçe geri çevirdi.

‘Merhaba’ dedi yine.

Herkes ona bakıyordu, en azından hemen hemen herkes.

Kalabalıkta Trillian’ı seçti. Söylendiğine göre Trillian, Zaphod’un bir gezegeni ziyaretinde yalnızca eğlence olsun diye tavladığı bir kızdı. İnce,

esmer, insansı, dalgalı uzun siyah saçlı, büyük ağızlı, küçük burunluydu ve gülünç kahverengi elbisesiyle bir Arap'a benziyordu. Orada tabii ki hiç kimse Arap diye bir şey duymamıştı. Araplar çok az bir zaman önce yokolmuşlardı, yokolmadan önce de zaten Damogran'dan beş yüz bin ışık-yılı uzakta bulunuyorlardı. Trillian özel biri değildi, ya da Zaphod öyle iddia ediyordu. Kız onunla çok gezip tozmuştu ve onun hakkında düşündüklerinin hepsini söylemişti.

"Merhaba tatlım," dedi kıza.

Kız ani ve keskin bir bakıştan sonra başını çevirdi. Tekrar dönüp daha sıcak bir gülümsemeyle baktığında da Zaphod başka bir yere bakıyordu.

"Merhaba" dedi basın denen, kenarda durup 'Merhaba' demeyi kesip bir an önce demecine geçmesini umut eden yaratık yumağına. Onlara özel olarak sırıttı çünkü birkaç saniye sonra demecin ne olduğunu göreceklerdi.

Daha sonra söylediklerinde basının kullanacağı pek bir şey yoktu. Parti yetkililerinden biri Başkan'ın kendisi için yazılmış harika konuşmayı açıkça okuma eğilimi göstermediğini üzülerek fark edince cebindeki uzaktan kontrol aletinin düğmesine bastı. Ötede önlerinde gökyüzüne uzanan koskocaman beyaz bir kubbe ortasından çatlayıp ayrıldı ve katlanarak kendini yavaşça toprağa bıraktı. Her şeyin böyle gerçekleşeceğini biliyorlardı çünkü böyle inşa etmişlerdi ama gene de solukları kesilmişti.

Tam altında kocaman, parlak bir koşu ayakkabısına benzeyen, yüz elli metre uzunluğunda kusursuz ve insanın aklını kaçırtacak kadar güzel uzay gemisi uzanıyordu. Geminin kalbinde galaksi tarihinde, bu gemiyi eşsiz kılan o güne kadar icat edilmiş en kafa karıştıran alet, gemiye adını veren altın kutu içinde duruyordu: Altın Kalp

"Vay be!" dedi Zaphod Beeblebrox Altın Kalbe. Söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.

Basını kızdıracağını bildiğinden bir kez daha yineledi.

"Vay be!"

Kalabalık bir beklenti içinde yüzlerini tekrar ona çevirdiler. Kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak kendisine bakan Trillian'a göz kırptı. Kız onun ne söylemek üzere olduğunu da, bunun büyük bir gösteri olacağını da biliyordu.

"Bu gerçekten inanılmaz" dedi Zaphod. "Bu gerçekten tamamen inanılmaz. Öyle inanılmaz derecede inanılmaz ki içimden onu çalmak geliyor."

Müthiş bir Başkanlık demeci, biçimsel olarak tamamıyla doğru. Kalabalık memnuniyetle güldü, gazeteciler sevinçle Etha-Altı Haber-Matiklerinin düğmelerine bastılar, Başkan sırıttı.

Bir yandan sırıtıyordu ama kalbi dayanılmaz bir hızla çarpıyordu ve cebinde sessizce yatan Fele-Matik bombasının düğmesine bastı. Sonunda kendini daha fazla tutamadı. Başlarını yukarıya göğe kaldırıp majör üçlü vahşi bir çığlık koyverdi, bombayı yere attı ve bir anda donup kalıveren gülümseyen yüzler denizinin arasından ileriye doğru koşmaya başladı.

5

Prostetnik Vogon Jeltz diğer Vogonlar'ın gözüne dahi hoş görünmezdi. Son derece iri kemerli burnu domuza benzeyen dar bir alından ileri uzanıyordu. Koyu yeşil kauçuğa benzeyen cildi Vogon Yurttaşlık Hizmeti Politikası oyununu oynamasına, hem de adamakıllı oynamasına elverecek kadar kalın, hiçbir olumsuz etkiye uğramadan sonsuza dek denizlerin binlerce metre dibinde yaşamasını sağlayacak kadar da su geçirmezdi.

Tabii ki bu yüzmeye olan düşkünlüğünden ötürü böyle değildi. Yüklü günlük programı buna izin vermiyordu. O olması gerektiği gibiydi çünkü milyarlarca yıl önce Voganlar Vogsphere'in ilkel hareketsiz denizlerinden dışarıya sürünüp kendilerini nefes nefese soluyarak gezegenin el değmemiş kıyılarına çektiklerinde... genç parlak Vogsol güneşinin ilk ışıklarının o sabah üzerlerine vurmasıyla sanki evrimin güçleri onları orada bırakıvermişti. Bir daha evrimleşmediler: aslında yaşamlarını hiç sürdürmemeleri gerekirdi.

Gerçekte yaptıkları, bu yaratıkların kaz kafalı kuş-beyinli inatçılığına bir takdir sayılırdı. “Evrim?” diyorlardı kendi aralarında, “ne gereği var ki?” ve iğrenç anatomik uygunsuzluklarını cerrahi yöntemlerle düzeltmeyi becerene dek doğanın onlar adına yapmadıklarından mahrum yaşadılar.

Bu arada Vogon gezegenindeki doğal güçler önceki ihmallerini telafi etmek için fazla mesai yapıyorlardı. Bu yüzden Vogonların demir çekiçlerle elmas gibi ışıldayan kabuklarını kırıp yedikleri çevik yengeçler; bunların etini kavurmak için kesip yaktıkları gökyüzüne uzanan nefes kesici güzellikteki ağaçlar; Vogonların yakalayıp üstlerine oturdukları ipek tüylü, buğulu gözlü ceylan gibi yaratıklar tasarlamışlardı. Bu yaratıklar taşımacılıkta kullanılmıyordu çünkü hemen kırılıveriyordu belleri, Vogonlar yine de oturuyorlardı üstlerine.

Cansıkıcı bir bin yıl böylece geçip gitti, ta ki Vogonlar ansızın yıldızlararası yolculuğun sırlarını keşfeden dek. Birkaç kısa Vog yılı içinde bütün Vogonlar Galaksinin siyasi merkezi olan Megabrantis yıldız kümesine göç ettiler, ve şimdi Galaktik Vatandaşlık Hizmetleri'nin güçlü belkemiğini oluşturuyorlar. Öğrenmeye, yol yordam tanımaya, medeni olmaya çalıştılar, ama çağdaş Vogon birçok bakımdan ilkel atalarından pek farklı değildir. Her yıl anavatanlarından yirmiyedi bin elmas gibi ışıldayan çevik yengeç getirtilip içkili bir gece sonrasında demir çekiçlerle paramparça edip yerler.

Prostetnik Vogon Jeltz tipik Vogon özellikleri gösteren tam bir alçaktı. Üstüne üstlük de otostopçulardan hiç hazzetmezdi.

* * *

Prostetnik Vogon Jeltz’in sancak gemisinin bağırsaklarının derinliklerinde bir yerlere gömülü küçük karanlık bir kabinde minik bir kibrit alevi çaktı sinirli sinirli. Kibritin sahibi bir Vogon değildi, ama onlar hakkında her şeyi biliyordu ve sinirli olmakta haklıydı. Bu* Ford Prefect’ti.

Kabinde çevresinde bakındı ama iyi göremiyordu; zayıf titrek alevin ışığında ürkünç gölgeler sıçrayıp dolandılar çevresinde, her yer sessizdi. Dentrassilere sessiz bir teşekkür etti soluğunu verirken. Bir oburlar kabilesi

olan Dentrassiler vahşi ama canayakın bir topluluktu. Vogonlar onları kendilerini fazlasıyla kendileri olarak koruyabildileri için uzunyol filolarında iaşe memuru olarak işe almışlardı.

Bu Dentrassilerin de işine geliyordu çünkü uzaydaki en sağlam paralardan biri olan Vogon parasını seviyorlardı, ama Vogonların kendilerinden nefret ediyorlardı. Bir Dentrassi'nin isteyebileceği tek Vogon canı sıkkın bir Vogon 'du. Ford Prefect bu küçücük bilgi parçası sayesinde bir hidrojen, ozon ve karbonmonoksit üfürüğü olmaktan kurtulmuştur.

Hafif bir inleme işitti. Kibritin ışığında yerde hafifçe kımıldayan ağır bir şekil gördü. Çabucak salladı kibriti, elini cebine attı, aradığını buldu ve çıkardı. Kabını sıyırdı ve salladı. Yerde sürünerek ilerledi. Şekil kımıldadı yine.

"Biraz fıstık almıştım da," dedi Ford Prefect.

Arthur Dent kımıldandı, anlamsız bir şeyler mırıldanarak inledi.

"Hadi, ye biraz," diye üsteledi Ford paketi sallayarak. "Madde nakletme ışını altına ilk girişinse biraz tuz ve protein kaybetmiş olmalısın. Bira metabolizmanı biraz olsun korumuştur."

"Brrrr..." dedi Arthur Dent. Gözlerini açtı.

"Karanlık" dedi.

"Öyle" dedi Arthur Dent

"Karanlık ışık yok."

Ford Prefect'in insanlar hakkında anlamakta en çok güçlük çektiği şeylerden biri "Güzel bir gün," "Çok uzun boylusun," veya "Ah canım, otuz metrelik bir kuyuya düşmüş gibisin, iyi misin? gibi ayan beyan ortadaki şeyleri söze döküp yineleme alışkanlıklarıydı. İlk başlarda Ford bu tuhaf davranışı açıklamak için bir kuram geliştirmişti. İnsanlar dudaklarını çalıştırmazlarsa, diye düşünmüştü, belki de dudakları kilitleniyordur. Birkaç aylık bir irdeleme ve gözlem döneminden sonra bu kuramı yerine bir

yenisini koyarak terk etti. Dudaklarını çalıştırmazlarsa, diye düşündü, beyinleri çalışmaya başlıyor. Bir süre sonra bu kuramı da çok katı olduğu için terk etti ve insanları ne olursa olsun sevdiğine karar verdi ama bilmedikleri şeylerin çokluğu da her zaman umutsuzca endişelendirdi onu.

“Evet,” diye onayladı Arthur’u, “ışık yok.” Biraz fıstık uzattı ona. “Nasılsın?” diye sordu.

“Taşınan bir ordu gibi,” dedi Arthur, “bazı parçalarım hâlâ yolda.”

Ford boş boş ona baktı karanlıkta.

“Ne cehennemde olduğumuzu sorsam sana,” dedi Arthur yavaşça, “buna pişman olur muyum?”

Ford ayağa kalktı. “Güvenlikteyiz,” dedi.

“Ah, iyi,” dedi Arthur.

Küçük bir mutfak kabinindeyiz,” dedi Ford, “Vogon İnşa Filosundan bir uzay gemisinde.” “Ah,” dedi Arthur, “bu açıkça ‘güvenlikte’ sözcüğünün benim bilmediğim bir kullanım biçimi.”

Ford bir ışık düğmesi aramak için başka bir kibrit çaktı. Ürkünç gölgeler zıplayıp dolandılar yine. Arthur ayağa kalkarak gayretle ve ürpertiyle omuzlarını kavradı. Görünmeyen yabanıl şekiller çevresinde dönüyormuş gibi görünüyordu, hava ciğerlerine sızan tanımlayamadığı rutubetli kokularla ağırlaşmıştı, ve dahası hafif ama rahatsız edici bir uğultu kafasını toplamasını engelliyordu.

“Nasıl geldik buraya?” dedi, hafifçe titreyerek.

‘‘Otostop çektik,” dedi Ford.

“Pardon?” dedi Arthur. “Başparmaklarımızı uzatıp bekledik, sonra da karafatma gözlü yeşil yarağıtın teki kafasını uzatıp, 'Merhaba arkadaş, atlayın arkaya, sizi Basingstroke çevresinde bir yerlerde silkelerim’ dedi öyle mi?”

“Yaklaştın,” dedi Ford, “ ‘başparmak’ bir elektronik Etha-altı sinyal cihazı, ‘çevresi’ altı ışık yılı uzaktaki Barnard yıldızı, ama söylediğin aşağı yukarı doğru.”

“Karafatma gözlü yaratık?”

“Yeşil renkli, evet.”

“İyi,” dedi Arthur, “eve ne zaman dönebilirim?”

“Dönemezsin,” dedi Ford Prefect ve ışık düğmesini buldu.

“Gözlerini kolla...” dedi ve çevirdi düğmeyi.

Ford kendisi bile şaşırdı kaldı.

“Tam bir felaket,” dedi Arthur, “gerçekten burası bir uçandairenin içi mi?”

* * *

Prostetnik Vogon Jeltz şevksiz yeşil gövdesini yönetim köprüsünün içinde sürükledi. Üzerinde yerleşim olan gezegenleri yok ettikten sonra belirsiz biçimde üzgün hissederdi kendini. Birilerinin gelip bunun çok yanlış bir şey olduğunu söylemesini, onlara bağırıp rahatlamayı isterdi. Kırılsın da kızmak için bir bahanesi olsun diye, kendini olabildiğince hoyrat bir biçimde yönetim koltuğuna bıraktı, ama koltuk yalnızca bir gacırtıyla yakındı.

“Defol!” diye bağırdı o anda köprüye giren bir Vogon muhafıza. Muhafız rahatlamış olarak anında yok oldu. Az önce aldıkları raporu götürenin kendisi olmamasına sevindi. Rapor bundan sonra bütün hiper-uzay yollarını gereksiz kılacak yeni model harika bir uzay gemisi motorunun Damogran’da bir araştırına merkezinde tanıtıldığını söyleyen resmi bir yazıydı.

Başka bir kapı kayarak açıldı, ama bu kez Vogon kaptan bağırmadı çünkü kapı Dentrassilerin yemeğini hazırladıkları mutfak bölmelerine açılıyordu. Gelen yemek olunca başının üstünde yeri vardı.

Kocaman tüylü bir yaratık yemek tepsisiyle birlikte kapıdan girdi. Sapıkça sırıtıyordu. Prostetnik Vogon Jeltz zevkten dört köşeydi. Bir Dentrassi kendinden bu kadar hoşnut göründüğünde gemide bir yerlerde kendisini çok kızdıracak bir şeyler döndüğünü bilirdi.

* * *

Ford ve Arthur çevrelerine bakındılar.

“Evet, ne diyorsun?” dedi Ford.

“Biraz dağınık değil mi?”

Ford felç olmuş kabinde orada burada duran pis şiltelere, bulaşık fincanlara, tanımlanamayan kokulu yabancı iç çamaşırı parçalarına endişeyle baktı.

“Haliyle, çalışılan bir yer bu gemi, gördüğün gibi,” dedi Ford. “Bunlar Dentrassi uyuma bölümleri.”

“Bunlara Vogon gibi bir şey dendiğini sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Ford, “Gemiyi Vogonlar kullanıyorlar, Dentrassiler aşçı, bizi gemiye onlar aldı.”

“Kafam karıştı,” dedi Arthur.

“Gel, şuna bir bak,” dedi Ford. Şiltelerden birine oturup çantasını karıştırdı. Arthur önce parmağıyla şilteyi sinirli sinirli yokladı. Sonra da üzerine oturdu: aslında sinirlenecek bir şey yoktu, çünkü bütün şilteler sqomshellous Zeta’nın bataklıklarında yetiştirilir, kullanılmadan önce güzelce öldürülüp kurutulurdu. Aralarından çok azı sonradan dirilirdi.

Ford kitabı Arthur’a uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu Arthur.

“Her Otostopçunun Galaksi Rehberi. Bir çeşit elektronik kitap. Herhangi bir şey hakkında bilmek istediğin her şeyi söyler sana. İşi bu.”

Arthur elinde sinirli sinirli evirip çevirdi kitabı. “Kabını sevdim,” dedi. “Paniğe kapılmayın. Bütün gün boyunca bana söylenen en faydalı ve akılcı şey.”

“Nasıl çalıştığını göstereyim sana," dedi Ford. Kitabı iki hafta önce ölmüş bir bülbül leşi gibi iki parmağının ucuyla tutan Arthur’un elinden kaparak kabından çıkardı. “Şu düğmeye basınca ekran aydınlanıp dizini gösterir.”

Yediye on santimlik bir ekran aydınlandı ve yazı karakterleri hızla geçmeye başladı. “Vagonları öğrenmek istiyorsun, öyleyse yazıyorum.” Parmakları birkaç düğmeye daha dokundu. “İşte.” Ekranda “Vagon İnşa Filoları” sözcükleri yeşil renkte belirdi. Ford’un ekranın dibinde büyük kırmızı bir düğmeye basmasıyla birlikte sözcükler ekranda kaymaya başladı. Aynı zamanda kitap ekrandakileri sakin yumuşak bir sesle okumaktaydı. Kitap şunları söylemekteydi:

“Vagon İnşa Filoları. Bir Vogonun aracına binmek istediğinizde yapmanız gerek tek şey: vazgeçmektir. Galaksideki en tatsız ırklardan biridir -sadece düşünce ve davranışları ifritçe değildir, aynı zamanda kötü huylu, bürokratik, resmi ve kalın kafalıdırlar. Üç imzalı emirler imzalanmadan; yollanıp, geri gönderilip, soruşturulmadan; yine yitirilip, sonunda üç ay boyunca kağıt bulamacında bekletilip yakıt olarak yeniden dönüşüme uğratılmadan kendi öz ninelerini Traal’ın Yırtıcı Cırlayan Canavarı’ndan kurtarmak için parmaklarını bile kımıldatmazlar.

“Bir Vogon'dan içki koparmanın en iyi yolu boğazına parmak atmak, onu üzmenin en iyi yolu ise ninesini Traaal'in Yırtıcı Cırlayan Canavarı’na yedirmektir.”

“Hiçbir koşulda bir Vogon’un size şiir okumasına meydan vermeyin.”

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

“Ne tuhaf kitap. Peki, nasıl alındık buraya?”

“Üstüne bastın, bu kitap eski,” dedi Ford, kitabı kabına geri koyarken. “Yeni Gözden Geçirilmiş Baskı içi alan araştırması yapıyorum, yapmak istediğim şeylerden biri de Vogon’ların bizim için çok kullanışlı bağlantılar olabilecek Dentrassi’leri aşçı olarak işe almalarından biraz söz etmek.”

Arthur’un yüzünü acılı bir ifade kapladı. “Ama Dentrassi’ler de kim? dedi.

“Müthiş adamlar,” diye yanıtladı Ford. “En iyi aşçı ve en iyi kokteyl hazırlayıcılarıdırlar, başka hiçbir şeyle de uğraşmazlar. Otostopçulara yardım ederler her zaman, bunu biraz yarenliği sevdiklerinden, ama daha çok Vogon’ların canını sıkmak için yaparlar. Evrenin mucizelerini günde otuz altarian dolarından aza görmek isteyen sefil bir otostopçu isen bilmen gereken şeylerden biridir. Bu benim işim. Eğlenceli değil mi?”

Arthur’un kafası karışmıştı.

“Müthiş,” dedi başka bir şilteye kaşlarını çatarak. “Aksi gibi Dünya’ya planladığımdan fazla takıldım,” dedi Ford. “Bir haftalığına geldim ama on beş yıl saplandım kaldım.”

“Peki oraya nasıl geldin?”

“Kolay, bir dalgacıya otostop çektim.”

“Dalgacı mı?”

“Evet.”

“Peki nedir bir...”

“Dalgacı mı?” Dalgacılar genellikle yapacak bir şeyi olmayan zengin çocuklarıdır. Yıldızlararası bağlantı kuramamış gezegenler arayarak dolaşır ve kafaya alırlar onları.

“Kafaya mı alırlar?” Arthur, Ford’un, hayatı zorlaştırarak kendisiyle dalga geçtiği duygusuna kapıldı.

“Evet,” dedi Ford. “Kafaya alırlar. Issız bir yer bulur, hiç kimsenin asla inanmayacağı bir zavallının yanıbaşına konup yanında yöresinde başlarında antenlerle hindi gibi kabararak bip bip diye sesler çıkartıp gezinirler. Çok çocukça.” Ellerini' başının arkasına koyan Ford şilteye uzandı, çıldırtıcı bir şekilde kendinden hoşnut görünüyordu.

“Ford.” diyerek üsteledi Arthur, “belki de bu aptalca bir soru olacak ama benim burada ne işim var?

“Pekala da biliyorsun yanıtı,” dedi Ford. “Seni Dünya’dan kurtardım.”

“Peki Dünya’ya ne oldu?”

“Ha. Yok oldu.”

“Ya,” dedi Arthur ölçülü.

“Evet. Buharlaşıp uzaya dağıldı.”

“Bak,” dedi Arthur, “işte buna biraz üzüldüm.”

Ford, bir süre kaşlarını çatıp düşüncelerini tarttı.

“Evet, bunu anlayabiliyorum,” dedi en sonunda. “Bunu anlıyorsun!” diye bağırtı Arthur. “Bunu anlıyorsun!”

Ford yerinden fırladı.

“Kitabı okumaya devam et!” diye fısıldadı aceleyle. “Ne?”

“Paniğe kapılmayın.”

“Paniğe kapılmadım!”

“Kapıldın.”

“Peki kapıldım diyelim, elimden başka ne gelir ki?" “Bana takıl hayatını yaşa. Galaksi neşeli yerdir. Şu balığı da kulağına tık.”

“Afedersiniz, anlayamadım,” diye sordu Arthur, böyle konuşarak daha nazik davrandığını düşünüyordu.

Ford içinde küçük sarı balığın gezindiği minik bir kavanoz tutuyordu elinde. Arthur gözlerini kırpıştırdı. Kafasına yatan anlaşılır, basit bir şeylere ihtiyacı vardı. Dentrassi iç çamaşırları, sqornshelleus şilte yığınları ve elinde sarı bir balık tutup onu kulağına koymasını söyleyen bu Betelgeuse’lünün arasında küçücük bir paket mısır gevreği görebilseydi kendini daha güvenlikte hissedebilecekti. Ama göremedi, güvenlikte de hissedemedi kendini.

Birden çıkartamadığı bir kaynaktan yırtıcı bir ses üzerlerine geldi. Kurt sürüsüyle boğuşurken gargara yapmaya çalışan bir adamın hırıltılarına benzeyen sesle korkuyla irkildiler.

“Hşşt!” dedi Ford. “Dinle, önemli olabilir.”

“Ö... önemli?”

“Vogonların kaptanı bir duyuru yapıyor.”

“Yani Vogonlar böyle mi konuşur?”

“Dinle!”

“Fakat Vogonca bilmem!”

“İhtiyacın yok. Şu balığı kulağına tık yeter.”

Ford, yıldırım hızıyla, elini Arthur’un kulağına götürdü. Arthur işitme kanalının derinliklerine kayan balığın ani rahatsızlığını hissetti. Korkuyla irkilerek bir iki saniye kulağını karıştırdı, ama sonra yavaş yavaş hayretten gözleri yuvalarından fırladı. İki Siluet yüz resmine bakarken birden onun beyaz bir şamdan resmi olduğunu görüvermenin işitsel eşdeğerini yaşıyordu. Ya da bir kağıt parçası üzerinde birden bire altı rakamına dönüşen ve doktorunuzun yeni bir gözlük için sizden tonla para alacağı

anlamına gelen bir sürü renkli noktaya bakmak gibiydi bu. Hâlâ uğuldayan gargarayı dinliyordu, bunun farkındaydı ancak şimdi kusursuz tekdüze bir İngilizce'yi andırıyordu ses.

Şöyle bir şeydi duyduğun...

6

Oğğl, Oğğl, gargra oğğl, oğğl oğğl gargra oğğl gargra oğğl oğğl gargra oğğl gargra gargra oğğl gargra gargra oğğl şırrrp bir neden göremiyorum. Mesaj tekrarlanıyor. Kaptanınız konuşuyor, her ne yapıyorsanız bırakıp dinleyin. Her şeyden önce göstergelerden gemide bir çift otostopçu olduğunu anlıyorum. Her neredeyseniz size merhaba. Şunu açıkça ifade etmek isterim ki hiç de hoş gelmediniz. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım. Sapkın bir takım beleşçilere hizmet eden bir dolmuşa çevirmek için bu Vogon İnşa Gemisine kaptan olmadım ben. Bir arama ekibi çıkardım yola. Sizi bulur bulmaz kapı dışarı edeceğim. Eğer çok çok şanslıysanız size birkaç şiirimi okuyabilirim.

İkincisi, Barnard yıldızı yolunda hiperuzaya sıçramak üzereyiz.Vardığımızda boşaltma-yükleme için yetmiş iki saat limanda kalacağız, bu arada kimse gemiden ayrılmayacak. Yineliyorum, tüm gezegen izinleri iptal edilmiştir. Mutsuz bir aşk macerasından daha yeni çıktım, bu yüzden başkalarının çıkıp eğlenmesi için bir neden göremiyorum. Mesaj bitti."

Ses kesildi.

Arthur şaşkınlıkla yerde kollarıyla başını kollayarak bir yumru halinde yatmakta olduğunu fark etti. Hafifçe gülümsedi.

"Ne hoş adam," dedi, "bunlardan biriyle evlenmesini yasaklayabileceğim bir kızım olsun isterdim..."

"Buna gerek kalmazdı," dedi Ford. "Ancak bir trafik kazası kadar çekicidirler. Dur, kımıldama," diye ekledi Arthur yerde çözülmeye

başlarken, “hiper uzaya sıçramaya hazır olsan iyi olur. Akşamdan kalmış gibi tatsız hissedersin kendini.”

“Akşamdan kalmanın nesi kötüymüş ki?”

“Bir bardak su ister canın.”

Arthur bunu düşündü biraz.

“Ford,” dedi.

“Hı?”

“Kulağımdaki bu balık ne yapıyor?”

“Çeviri yapıyor sana. Babilbalığı denir ona. İstersen rehberden bakabilirsin.”

Her Otostopçu’nun Galaksi Rehberi’ni arkadaşına fırlattı ve ana karnındaki bir dölüt gibi yere kıvrılarak kendini sıçramaya hazırladı. O anda yer Arthur’un altından kayıp gitti. Gözleri içine battı. Tepetaklak olup ayakları tepesinden çıkmaya başladı. Çevresindeki mekan dümdüz oldu, büküldü, yokluğa geçip onu kendi içine doğru gömülmeye terk etti.

Hiper uzaydan geçiyorlardı.

“Babilbalığı dedi. Her Otostopçu’nun Rehberi sessizce, “küçük ve sarıdır, sülüğe benzer, belki de evrenin en sıradan nesnesidir. Kendisini taşıyanın değil de onun çevresindekilerin beyin dalgalarının enerjisiyle beslenir. Beslenmek için bu beyin dalgası enerjisinden bilinçsizce bütün düşünce frekanslarını emer. Daha sonra düşünce frekanslarını aldığı beynin konuşma merkezinden gelen sinir sistemi sinyallerini bilinçli düşünce frekanslarıyla birleştirip taşıyıcısının beynine bunlardan oluşan telepatik bir matris süzer. Bunun uygulamaya yansıması kulağınıza bir Babilbalığı sokacak olursanız çevrenizdeki size söylenen her dilden sözü anlayabileceğinizdir. İşittiğiniz konuşmalar Babilbalığının beyninize gönderdiği beyin dalgası matrisini çözümler.

Bu kadar yararlı bir şeyin tamamen rastlantı sonucu türemiş olmasını bazı düşünürlerin Tanrı'nın var olmadığının bir kanıtı olarak göstermeleri nasıl da tuhaf ve akıl almayacak bir olaydır."

"Bu akıl yürütmenin aslı şöyledir: 'Var olduğumu kanıtlamayı reddediyorum', der Tanrı, 'çünkü kanıt inancı reddeder ve inanç olmadan ben hiçbir şeyim?

'Ama, ' der insan, 'Babilbalığı bir çıkmaz sokak, değil mi? Rastlantı sonucu evrimleşmiş olamaz. Senin varlığının bir kanıtıdır, öyleyse, kendi söylemine göre yoksun. QED2?

'Vay canına,' der Tanrı, 'bunu düşünmemiştim işte,' ve ani bir mantık köpüğü patlatmasıyla yok olur ortalıktan.

'Hah, bu daha bir şey değil', der insan ve tekrar tekrar siyahın beyaz olduğunu kanıtlamaya girişip bir zebra çizgisinde hayata veda eder.

"Birçok öndegelen teolog yukarıdaki söylemin bir avuç palavradan başka bir şey olmadığı iddia etmişse de, bu Odan Colluphid'in bunu en çok satan kitaplar listesine giren İşte Bu Tanrı'nın Defterini Dürer adlı kitabının temel fikri olarak geliştirip küçük bir servet yapmasını engellememiştir.

"Bu arada, zavallı Babilbalığı değişik ırklar ve kültürler arasındaki bütün iletişim engellerim yıkarak yaratılış tarihinin sözünü ettiği her şeyden daha çok sayıda kanlı savaşlara neden olmuştur. "

Arthur hafif bir inilti çıkardı. Hiperuzaydan geçtikten sonra hâlâ yaşadığını görünce dehşete kapılmıştı. Dünyanın eskiden olduğu yerden altı ışık yılı uzaktaydı.

Dünya dönüp durun beyninde dünyanın hayalleri rahatsız edici şekilde uçuşuyordu. Bütün dünyanın uçup gittiğini hayal edebilmesine bile olanak yoktu, çünkü dünya çok büyüktü. Annesinin, babasının ve kızkardeşinin yok olduğunu düşünerek uyarmaya çalıştı duygularını. Tepki vermedi. Sonra iki gün önce süpermarket kuyruğunda önünde duran bütünüyle yabancı birini düşününce, ani bir uyarı hissetti, bütün süpermarket içindekilerle birlikte yok olmuştu. Nelson Anıtı yok olmuştu! Nelson Anıtı

yok olmuştu ve hiçbir yerinme duyulmuyordu, çünkü yerinecek kimse kalmamıştı. Şimdiden sonra Nelson anıtı yalnızca aklında yer alacaktı. İngiltere aklında yer olacaktı, bu kokulu, rutubetli, çelik döşeli uzay gemisine tıkılmış olan aklında. Bir klostrofobi dalgası yerleşti üzerine. İngiltere yoktu artık. Bunu anlamıştı, bir şekilde anlayabilmişti bunu. Bir kez daha denedi. Amerika, diye düşündü, yok olmuştu. Kavrayamıyordu bunu. Daha küçükten başlamayı düşündü yine. New York yok olmuştu. Tepki yok. Varolduğunu hiçbir zaman da ciddi olarak düşünmemişti zaten. Dolar, diye düşündü, sonsuza dek düştü. Bu noktada küçük bir ürperme. Bütün Bogard filmleri sonsuza dek silinip gitti, dedi kendi kendine, tatsız bir sarsıntı hissederek. McDonalds diye düşündü. Mc Donalds hamburgeri diye bir şey yoklu artık.

Kendinden geçti. Bir saniye sonra yeniden kendine geldiğinde annesi için ağlarken buldu kendini. Hırsla ayağa fırladı.

“Ford!”

Ford kendi kendine homurdanarak oturduğu köşeden ona baktı. Uzay yolculuklarının gerçekten uzayda yolculuk edilen kısımları ona her zaman çok yorucu gelmişti.

“Ne var?” dedi.

“Bu kitap işinde araştırmacıysan ve dünyada bulunduysan eğer, onun hakkında bilgi toplamış olmalısın."

“Evet, önceden yazılmış maddeyi biraz daha geliştirdim.”

Bu baskıda ne diyor göreyim o zaman, görmem gerek.”

“Peki, olur.” Rehberi ona verdi yine. Arthur rehberi kavrarken ellerinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Sayfayı bulabilmek için maddeyi yazdı. Ekran parıldayıp kırpıştı ve yazılı bir sayfa çıktı ortaya. Arthur sayfaya baktı.

“Böyle bir madde yok!” diye patladı. Ford omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

“Var,” dedi, “aşağıda, ekranın altına bak, Eccentrica Gallumbits, Erotikon 6'nın üç memeli fahişesi maddesine.

Arthur Ford’un parmağını izleyip gösterdiği yere baktı. Bir an için kavrayamadı, sonra aklı başından gitti.

“Ne? Zararsız mı? Bütün söyleyeceğin bu mu? Zararsız ! Tek bir sözcük!”

Ford omuz silkti.

“İyi de Galaksi’de yüz milyardan fazla yıldız var, kitabın mikroişlemcilerinde de sınırlı yer.” dedi, “Üstelik kimse de dünya hakkında pek bir şey bilmiyor.”

“Tanrı aşkına bu maddeyi biraz genişletmişsindir umarım.”

“Ha tabii, editöre yeni bir madde ulaştırmayı başardım. Biraz kırpmak zorunda kaldı ama bu yine de bir ilerleme sayılır.”

“Şimdi ne yazıyor?” diye sordu Arthur. “Oldukça zararsız diye belirtti Ford sıkıntılı bir öksürükle.

“Oldukça zararsız!” diye bağırdı Arthur. “Bu ses de ne?” diye fısıldadı. Ford

“Ben bağırıyorum,” diye bağırdı Arthur.

“Hayır! Kes!” dedi Ford. “Galiba başımız dertte.”

“Ya, öyle mi?”

Kapıya yaklaşanların ayak sesleri açıkça duyuluyordu.

“Dentrassiler mi?” diye fısıldadı Arthur.

“Hayır, bunlar çelik uçlu botlar,” dedi Ford.

Kapı sertçe vuruldu.

“Öyleyse kim?” dedi Arthur.

“Peki” dedi Ford, “şansımız varsa bizi dışarı atmaya gelen Vogonlardır.”

“Ya şansımız yoksa?”

“Şansımız yoksa,” dedi Ford pis pis, “kaptanın önce bize şiirlerinin bir kısmını okuyacağı tehdidi doğrudur.”

7

Vogon şiiri herkesin bildiği gibi Evren’deki üçüncü en kötü şiirdir. İkinci en kötü Krialı Azgothlardır. Usta şairleri üstat Gazlı Grunthos’un ünlü şiiri, “Bir Yaz Ortası Sabahında Koltukaltımda Bulduğum Yeşil Macun Parçasına Destan’ın sunuluşu sırasında dinleyicilerden dördü içkanamadan ölmüş, Orta-Galaktik Sanat Şeref Kurulu Başkanı kendi bacağını kemirmek suretiyle ölümden kurtulmuştur. Grunthos’un şiirinin bu şekilde dinlenmesinden dolayı ‘kırgın’ olduğu bildirilmiştir. Şair on iki kitaptan oluşan epik şaheseri ‘Banyoda Çığırdıklarım’ı okumaya geçmeden önce kendi kalın barsağı, birçok hayat ve uygarlığı kurtarmak uğruna boğazından geçmek suretiyle beynini dağıtmıştır.

Tümünden daha kötü olan şiir ise yaratıcısı olan İngiltere, Essex, Greenbridge’den Paula Nancy Millstone Jennings ile birlikte Dünya gezegeninin yıkımı sırasında yok olmuştur.

* * *

Prostetnik Vogon Jeltz yavaşça sırıttı. Bu hareketi yalnızca gösteri amacı da taşımıyordu, çünkü gülümserken kas hareketlerinin sırasını anımsaması gerekmişti. Tutsaklarına gayet sağaltıcı bir şekilde bağırmıştı, şimdi iyice rahatlamıştı, artık biraz sertleşilebilirdi.

Tutsaklar Şiir Değerlendirme İskemlelerine yerleştirildiler -sıkıca bağlanarak. Vogonlar çalışmalarının algılanışı konusunda hayallere

kapılmazlardı. Yazın konusundaki ilk adımları, gelişmiş ve kültürlü bir ırk olduklarını kanıtlama yolundaki azimlerinin kamçılanmasıyla atılmıştı, ama şimdi bir çılgınlığın pençesindeydiler. Soğuk ter Ford Prefect’in alnında birikip şakaklarına yapıştırılan elektrotların çevresinden aşağı kayıyordu. Elektrotlar bir elektronik düzeneğe bağlıydı, hayal yoğunlaştırıcılar, ritm düzenleyiciler, kafiye çözümleyiciler, tekrar önleyiciler, hepsi şiirin etkisini artıracak, şairin düşüncelerinden bir kırıntının bile boşa gitmemesini sağlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Arthur Dent oturduğunda ürperdi. Niye buraya getirildiğini bilmiyordu ama bildiği tek bir şey vardı: şimdiye kadar işler iyi gitmemişti ve bundan sonra da durum değişecekmiş gibi görünmüyordu. Vogon okumaya başladı - kendi yaratıcılığının küçük kötü kokulu bir bölümü.

“Ey serbestlikli gurultu böceksi...” diye başladı. Ford'un gövdesi spazmlarla gerildi -bu kendini hazırladığı şeyden de beterdi.

"...çisemelerin banadır / şişik bir arının üzerindeki çoğalsımış boşboğaz lekeler gibi.”

“Aaaaaargggghhh!” diye inledi Ford Prefect, ağrı yumruklarının zonklattığı başını arkaya atarak. Yanındaki iskemlede Arthur’un kıvrandığını hayal meyal görebiliyordu. Dişlerini kenetledi.

“El yordamla yakarıyorum sana!” diye sürdürdü acımasız Vogon, “Fışkıran dövme dolaplarım!”

Sesi ateşli bir gıcırtının dayanılmaz tonuna ulaşıyordu. “Ve kıtırdak yığlık engelbeler ile halka halka kakıştır beni, yoksa busbulantı çıtırdağımla lokma lokma doğranın seni, gör bakalım!”

“Nnnnyyyaaaargggghhh” diye bağırarak son bir spazm geçirdi Ford Prefect, son dizenin elektronik çoğaltımı şakaklarının arasında bir patlamaya neden olmuştu. Yığıldı kaldı.

Arthur’un dili dışarı sarkmıştı.

“Şimdi Dünyalılar...” diye hırıldadı Vogon (Ford Prefect’in Betelgeuse çevresinde küçük bir gezegenden geldiğini bilmiyordu, bilseydi de bir şey değişmezdi.) “Sîze basit bir seçim yapma şansı tanıyorum! Ya uzayın boşluğunda ölün, ya da...” melodram etkisi yaratmak için durakladı, “Şiirimin ne denli güzel olduğunu söyleyin bana!” Kendini geriye, yarasa şeklindeki kocaman deri bir koltuğun üzerine attı. Yine o gülümseme kapladı yüzünü. Ford soluk soluğaydı. Kupkuru dilini çatlamış dudaklarının üzerinde gezdirip inledi.

Arthur açık seçik: “Aslında oldukça hoşuma gitti.” dedi.

Ford ona döndü, hayretten ağzı açık kalmıştı. Kendisinin zerre kadar katılmadığı bir yaklaşımdı bu. Vogon şaşkınlığını kaşının birini kaldırarak belli etti. Bu mimik burnunu gizliyordu, yani kötü bir şey değildi.

“Ya, iyi...” diye hırladı hatırı sayılır bir şaşkınlıkla . “Ya evet,” dedi Arthur, “metafizik imgelerden bazılarının gerçekten özellikle etkili olduğunu düşünüyorum.”

Ford bu bütünüyle yeni olgunun çevresinde düşüncelerini toplamaya çalışırken ona bakmayı sürdürdü. Gerçekten bu işte kazasız belasız çıkmayı becerebilecekler miydi?

“Evet, devam et...” dedi Vogon.

“Ha... ve de hmm....” diye sürdürdü Arthur„ “şairin şefkatli ruhunun... aaa... eee... “ diye tekledi. Ford apar topar imdadına yetişti, “...temel metaforu olan ...eee...” O da bekledi ama Arthur hazırlıklıydı. “...insanseverliği...”

“Vogonseverliği,” diye fısıldadı Ford ona.

“Ah, evet, Vogonseverliğindeki sürrealizmi karşılayan gereçler,” Arthur yarışın sonuna geldiklerini hissediyordu, “aynı zamanda bu gereçler uzak yapısının açtığı yolda ilerliyor, ona üstün geliyor, ve diğerinin temel ayrımları ile aynı şey demek oluyor,” (bu noktada Arthur bir zafere doğru yükseltiyordu sesini...) “ve de berikine şiirin kastettiği şey her neyse, ona,

...eee...” (...ama zafer umudu çabuk söndü.) Ford bir coup de grace[1] için atıldı.

“Engin ve canlı bir içgörümle yaklaşmak düşüyor.” diye bağırdı. Ağzının kenarıyla: “İyi iş becerdik Arthur, çok iyiydi.”

Vogon dikkatle süzdü onları. Bir an taş yüreğindeki ırk sevgisi uyanmıştı, ama üzerinde durmadı, çok geçti artık. Sesi halıda tırnaklarını bileyen kedi tonundaydı.

“Yani demek istediğiniz şiir yazıyorum çünkü acımasız kalpsiz dış görünüşümün altında sevilmek istenen bir ben var,” dedi. Durakladı. “Öyle mi?”

Ford sinirli sinirli güldü. “Evet öyle demek istiyoruz,” dedi, “hepimizin içinde bir yerlerde,... eee... öyle değil mi?”

Vogon ayağa kalktı.

“Hayır, bütünüyle yanlış söyledikleriniz,” dedi, “Şiir yazıyorum çünkü dışımdaki acımasız kalpsiz dış görünüşümü teselli etmem gerekiyor. Her neyse, sizi de gemiden defedeceğim. “Nöbetçi! Esirleri üç numaralı çıkışa götür ve dışarı at!”

“Ne?” diye bağırdı Ford.

Genç irisi bir Vogon koruma öne çıkıp kalın kollarıyla bağlandıkları iplerden kurtardı onları.

“Bizi uzaya atamazsınız,” diye bağırdı Ford, “bir kitap yazmak için uğraşıyoruz.”

“Direnç göstermek yararsız!” diye karşılık verdi Vogon koruma. Vogon Koruma Birlikleri’nde ilk öğrendiği tümceydi bu.

Kaptan neşeyle izledi ve arkasını döndü.

Arthur vahşice baktı ona.

“Ölmek istemiyorum şimdi!” diye bağırdı. “Hâlâ başım ağrıyor! Cennete başım ağrırken gidemem, arada her zaman başım ağrıyacak, berbat bir şey bu!”

Koruma ikisini enselerinden kavrayıp kaptanın sırtını, saygıyla eğilerek selamladı, sonra itirazlarına aldırmadan köprüden dışarı çıkardı onları. Çelik kapı kapandığında kaptan yine yalnızdı. Sessizce mırıldanıp düşünceye daldı şiir defterine. Hafifçe dokunarak.

“Hmmm...,” dedi, “temel metaforunun sürrealizmini karşılayan...” Bunu bir an tarttı ve zalimce sırıtarak defterini kapattı.

“Ölüm onlara az bile,” dedi.

* * *

Uzun çelik koridor Vogon’un koltuk altlarına kıstırılmış insansıların dermansız debelenmeleriyle yankılandı.

“Çok iyi, çok iyi,” diye bir şeyler zırvaladı Arthur, “şahane bir şey bu. Bırak beni hayvan herif!”

Vogon koruma sürüklemeye devam etti onları.

“Endişelenme,” dedi Ford, “bir şeyler düşünürüz.” Pek umutlu değildi sesi.

“Direnç göstermek yararsız!” diye böğürdü koruma.

“Böyle şeyler söyleme” diye kekeledi Ford. “Böyle şeyler söylersen olumlu ve akılcı bir tavrı nasıl sürdürebiliriz?”

“Tanrım,” diye serzenişte bulundu Arthur, “olumlu ve akılcı tavırdan söz ediyorsun ama bugün yok edilen senin gezegenin değildi. Bu sabah uyandığımda rahat iyi bir gün geçireceğimi düşünüyordum. Biraz okuyacak, köpeği fırçalayacaktım..., Şimdi saat öğleden sonra dört ve dünyanın dumanı tüten artıklarından altı ışık yılı ötede uzay boşluğuna

atılmak üzereyim!” Vogon boğazını biraz daha sıkınca viyaklayıp guruldadı.

“Tamam,” dedi Ford, “paniğe kapılma!”

“Panikten kim söz ediyor?” diye şarladı Arthur.

“Bu yalnızca kültür şoku. Duruma uyum sağlayıp dayanaklarımı bulana kadar sabret. Ondan sonra paniğe kapılacağım!”

“Arthur isterik tepkiler veriyorsun: Kes artık!” Ford bütün gücüyle düşünmeye çalıştı ama bağırmaya başlayan koruma onu engelledi.

“Direnç göstermek yararsız!”

“Biraz ara ver hiç olmazsa,” dedi Ford. Kendini tutsak alanın doğrudan yüzüne bakıncaya kadar çevirdi boynunu. Birdenbire bir fikir geldi aklına.

“Bunu yapmak gerçekten hoşuna gidiyor mu?” diye sordu birdenbire. Vogon anında ölü gibi çakıldı yerine yüzüne yoğun bir salaklık yavaşça yayılırken.

“Hoşuma gidiyor mu?” diye parladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim,” dedi Ford, “bu sana bütünüyle doyumlu bir yaşam sağlıyor mu? Rap rap gezinmek, bağırmak, insanları gemiden atmak falan...”

Vogon alçak çelik tavana dikti gözlerini. Kaşları neredeyse birbirinin üzerindeydi. Ağzı aralandı.Sonunda, “Tabii çalışma saatleri uygun...” dedi.

“Öyle de olmalı,” diye katıldı bu fikre Ford. Ford’a bakmak için başını çeviren Arthur.

“Ford, ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkın bir fısıltıyla.

“Sadece çevremdeki dünyayla ilgileniyorum biraz, tamam mı?” dedi. “Yani çalışma saatleri çok uygun öyle mi?” diye yineledi.

Vogon’un tembel düşünceleri kasvetli derinliklere doğru dalarken ona baktı.

“Ya,” dedi, “madem konu açıldı, çoğu zamanım berbat geçiyor. Bir tek şey dışında...” yeniden düşündü, yine tavana bakması gerekmişti. “Çok sevdiğim bağırıp çağırma dışında.” Ciğerlerini şişirip haykırdı, “Direnç göstermek...”

“Mutlaka öyledir,” diye sözünü kesti Ford aceleyle, “bunu iyi becerdiğin belli. Ama çoğunlukla berbatsa,” dedi sözcükleri, doğru yerlere ulaşabilmeleri için teker teker söyleyerek, “neden yapıyorsun bu işi? Nedir yani?

Kızlar mı? Deri ceket mi? Maçoluk mu? Yoksa bütün bunların verdiği anlamsız bezginlikle uğraşmak ilginç bir mücadele mi demeye getiriyorsun?”

Arthur bocalayarak bir ona, bir ötekine çevirip duruyordu bakışını.

“Eeee...” dedi koruma, “eee... eee... bilmiyorum. Sanırım sadece... yapıyorum işte. Teyzem uzay gemisi korumalığının genç bir Vogon için iyi bir meslek olduğunu söylemişti. Bilirsin işte, üniforma, kemere asılı ışın tabancası, anlamsız bezginlik...”

“Görüyor musun Arthur,” dedi Ford kanıtlamasının sonuna varmış' biri edasıyla, “sen de dertliyim diyorsun kendine.”

Hem de çok dertliydi Arthur. Kendi gezegeninin başına gelen tatsız işin yanı sıra Vogon koruma onu kıskıvrak tutuyordu ve uzaya atılma fikri de pek hoşuna gitmemişti.

“Biraz da onun sorunlarını anlamaya çalış.” diye ısrar etti Ford. “Şu zavallı çocuğa bak, bütün hayatı rap rap ortalıkta gezinmek, insanları gemiden dışarı atmak...” “Ve de bağırmak,” diye ekledi koruma.

“Ve tabii ki bağırmak,” dedi Ford boynuna dolanmış şişkin kolu dostça, anlayışla sıvazlayarak, “... ve bunları neden yaptığını bile bilmiyor!”

Arthur bunun çok acıklı olduğu konusunda aynı fikirdeydi. Dermansız bir hareketle belirtti görüşünü, konuşmak için yeterli soluk alamıyordu.

Korumadan hoşnutsuzluğunu belirten homurtular gelmeye başlamıştı.

“Tamam. Sanırım konuyu bu şekilde ifade etmiş bulunuyorsunuz...”

“İyi çocuk!” diyerek yüreklendirdi onu Ford.

“İyi de,” diye sürdürdü homurdanmasını, “alternatif nedir?"

“Tamam,” dedi Ford, kesin ama yavaş, “her ne yapıyorsan bırak!” Söyle onlara,” diye sürdürdü “bir daha yapmayacağını” Bir şeyler daha söylemesi gerektiğini düşündü ama o anda korumanın zihni söylenenleri ölçüp biçmekle yeterince meşguldü.

“Haaammmmınnınn...” dedi koruma, “hır, kulağa pek de hoş gelmiyor.”

Ford birdenbire fırsatın elinden kayıp gitmekte olduğunu sezdi.

“Şimdi durun bir dakika” dedi “bu yalnızca bir başlangıç, tahmin ettiğinden daha fazlası bekliyor seni..."

Ama o anda asıl görevinin tutsakları çıkış kabinine tıkma olduğunu anımsayan koruma kuvvetle sıktı onları. Belli ki çok etkilenmişti.

“Yani eğer sizin için fark etmezse,” dedi, “size şu çıkış kabinine tıkıp sonra geri gelip yapmam gereken birkaç bağırma işini yerine getirmem daha doğru.”

Ford Prefect için durum kesinlikle fark ederdi.

“Dur biraz... dinle ama!” dedi, daha az yavaş daha az anlaşılır.

“Immnnghhh...” dedi Arthur anlaşılır bir vurgudan yoksun olarak.

“Dinle ama,” diye sürdürdü Ford, “müzik, sonra sanat da var, sonra daha başka neler neler! Ahrghhhh!”

“Direnç yararsız,” diye böğürdü koruma,sonra ekledi, “gördüğünüz gibi, eğer böyle sürdürürsem sonunda Kıdemli Bağırma Subay’lığına terfi edebileceğim, bağırmayan ve insanları itip kakmayan subaylar için pek fazla boş kadro yok, en iyisi doğru bildiğimi yapmak.”

Çıkış kabinine varmışlardı -geminin iç kaplamasında ağır ve kocaman bir kapak. Koruma bir düğmeyi çevirince sessizce açıldı.

“Yine de ilgilendiğiniz için teşekkürler,” dedi Vogon koruma. “Hoşçakalın.” Ford ile Arthur’u kapaktan içeri küçücük bir kabine fırlattı. Arthur nefes alabilmek için çırpınıyordu. Ford fırlayıp umutsuzca kapanmakta olan kapıyı omuzladı.

“Dinle bak,” diye bağırdı korumaya, “hakkında hiçbir şey bilmediğin koca bir dünya var ama... buna ne dersin?” delicesine uğraşarak bildiği tek kültür parçacığı olan Beethoven’in Beşinci Senfonisi’nin başlangıç notalarını mırıldandı.

“Da da da daaam! İçinde bir şeyler kımıldanmadı mı?”

“Yooo,” dedi koruma, “hiç de değil. Ama bundan teyzeme söz edeceğim.”

Daha sonra bir şeyler söylediyse de duyulmadı. Kapak kendi kendine sıkıca kilitlenmişti. Geminin motorlarının uzaktan gelen homurtusu dışında bütün sesler kaybolmuştu. Bir seksen çapında, üç metre uzunluğunda parlak silindir biçiminde bir bölmedeydiler. Ford soluyarak çevresine bakındı.

“Potansiyel olarak zeki bir çocuk.” dedi eğri duvarı yumruklayarak.

Arthur hâlâ düştüğü yerde bölmenin kıvrımına uygun yatıyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı.Yalnızca soluyordu.

“Kapana kısıldık, değil mi?”

“Öyle,” dedi Ford, “kapana kısıldık.”

“Peki hiçbir şey düşünmedin mi? Bir şeyler düşüneceğini söylemiştin sanki. Belki de düşündün de ben fark etmedim.”

“Ah, evet, bir şey düşündüm,” dedi Ford soluyarak. Arthur bir şeyler umarak baktı ona.

“Ama ne yazık ki,”dedi Ford, “bu hava geçirmez kapağın öteki yanında olmayı gerektiriyor.” Az önce içeri itildikleri kapağı tekmeledi.

“Ama iyi bir fikirdi değil mi?”

“Tabii, çok ince.”

“Neydi peki?”

“Ayrıntıları daha planlamadım. Artık yararı yok, var mı?”

“Öyleyse, ...eee, ... ne olacak şimdi?” diye sordu Arthur.

“Ha, hmm, önümüzde duran kapak birazdan açılacak ve uzay boşluğuna fırlayıp boğulacağız sanırım. Eğer önceden derin bir nefes alırsan otuz saniye kadar dayanabilirsin...” dedi Ford. Ellerini arkasında birleştirip kaşlarını kaldırdı ve eski bir Betelgeuse savaş destanını mırıldanmaya başladı. Birdenbire Arthur’un gözüne çok yabancı görünmüştü.

“İşte hepsi bu” dedi Arthur.

“Öleceğiz.”

“Evet” dedi Ford.

“Belki de... hayır! Dur biraz!" birdenbire odanın diğer yanına, Arthur’un göremediği bir yerine atıldı.

“Bu düğme nedir!” diye haykırdı.

“Ne? Nerede?” diye bağırdı Arthur dönerek.

“Yok yok, şaka yaptım” dedi Ford,

“Nasılsa öleceğiz.”

Duvarı yumruklayıp bıraktığı yerden mırıldanmayı sürdürdü.

“Biliyor musun” dedi Arthur, “böyle zamanlarda, bir Betelgeuse’li ile Vogon çıkış kapsülünde uzayın derinliklerinde atılıp orada boğularak ölmeden önce gençliğimde annemin sözünü dinlemiş olmayı isterim hep.” “Neden, ne söyledi sana?”

“Ne bileyim, dinlemedim ki.”

“Ha.” dedi Ford mırıldanmaya devam ederken.

“Bu bir felaket.” diye düşündü Arthur, “Nelson anıtı gitti, McDonald’s gitti, geriye kalanlar yalnızca benle Hemen Hemen Zararsız sözcükleri. Her an geriye yalnızca Hemen Hemen Zararsız sözcükleri kalabilir. Oysa dün her şey yolunda görünüyordu.”

Bir motor sesi duyuldu. Hafif bir fısıltı kulakları sağır eden bir hava akımına dönüştüğünde dış kapak aklın alamayacağı kadar parlak yıldızlarla bezeli bomboş bir karanlığa açıldı. Ford ile Arthur oyuncak tabancadan atılan mantarlar gibi dışarıya, uzaya fırladılar.

Notlar

1 Coup de grace - son darbe bitirici darbe

8

Her Otostopçu’nun Galaksi Rehberi son derece dikkate değer bir kitaptır. Birçok farklı editörün yönetiminde uzun yıllar süren çalışmalarla birçok kez yeni baştan derlenmiştir. Sayısız gezgin ve araştırmacının katkısını içermektedir. Giriş bölümü şöyle başlar:

“Uzay,” der, “Büyüktür. Gerçekten büyük. Ne kadar uçsuz bucaksız, kavranamayacak büyüklükte olduğunu aklınız almaz. Demek istiyorum ki yolun aşağısındaki kimyagere giden yolun uzun olduğunu düşünebilirsiniz ama bu, uzayın yanında leblebi çekirdek gibi kalır. Dinleyin...” ve böyle sürer.

(Bir süre sonra uslup biraz daha oturur gibi olur. Gerçekten bilinmesi gereken şeylerden söz eder. Örneğin müthiş güzellikteki Bethselamin gezegeninde yaşayanların, her yıl gezegenlerini ziyarete gelen on milyar turistin yarattığı topyekûn erozyondan endişelendikleri için yediklerinizle çıkardıklarınız arasındaki farkı, gezegenden ayrılmadan önce cerrahi bir müdahaleyle vücut ağırlığınızdan geri aldıklarını anlatır: yani her tuvalete gidişinizde makbuz olmanın hayati bir önemi vardır.)

Dürüst olmak gerekirse, yıldızlararası uzaklığın keskin boyutlarıyla karşılaşıldığında, Rehber'in giriş yazısı sorumlusundan daha işlek kafalar bile afallayabilir. Kimileri bir an için Reading'deki (Ingiltere) bir fıstık ile Johannesburg'daki (Güney Afrika) bir cevizi gözünüzün önüne getirmeye ya da bunun gibi göz kamaştırıcı birçok kavramı düşünmeye davet eder sizi.

Halbuki basit gerçek, yıldızlararası uzaklıkların insan aklına sığmayacağıdır. Hareket eden bir şey olduğunu anlamak birçok ırkın binlerce yılına mal olmuş ışığın bile yıldızlar arasında yolculuk etmesi zaman alır. Işığın Güneş adlı yıldızdan Dünya'nın bulunmuş olduğu yere varması sekiz dakika alır, Güneş'in en yakın komşusu olan Alpha Proxima yıldızına ulaşması için ise dört yıl daha gerekir. Işığın, Galaksi'nin diğer yanına ulaşması, örneğin Damogran'a varması, daha da çok zaman alır; beş yüzbin yıl. Bu uzaklıkta otostop rekoru beş yıldan biraz daha azdır, ana yolda görülecek pek bir şey yoktur.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi eğer ciğerlerinizi hava ile doldurursanız uzay boşluğunda otuz saniye dolayında bir süre yaşayabileceğinizi söyler. Fakat uzayın akıl almaz boyutları içerisinde bu otuz saniye süresince başka bir gemiye alınmanız olasılığının iki üzeri iki yüz altmış yedi bin yedi yüz yedide bir olduğunu da ekler.

Arthur'un bir zamanlar Islinton'da gittiği ve çok hoş bir kızla tanışıp da birlikte ayrılmayı beceremediği bir partinin verildiği dairenin de telefon numarası olması tamamen akıllara durgunluk veren bir rastlantıdır. Kız partiden davetsiz gelen bir misafirle birlikte ayrılmıştı. Dünya gezegeni, Islington'daki daire ve telefonu imha edilmiş olsalar da yirmidokuz saniye sonra Ford ile Arthur'un kurtarılmış olmaları vesilesi ile anıldıklarını bildirmek gayet ferahlatıcı.

9

Hava kilidinin hiçbir akla yakın açıklaması olmadan kendiliğinden açılıp kapandığını fark eden bir bilgisayar kendi kendine söylendi. Bunun nedeni Aklın yemeğe çıkmış olmasıydı.

Galaksi'de bir delik belirivermişti. Bu delik tamı tamına bir saniyenin hiçte biri yüksekliğinde, bir metrenin hiçte biri genişliğinde ve bir ucundan diğerine birçok milyon ışık yılı derinliğindeydi. Hava kilidi kapanırken uzayda kayıp giden birçok kağıt şapka ve balon fırladı dışarı. Yedi kişilik doksan santim boyunda borsa analistinden oluşan birtakım, biraz havasızlıktan boğularak, biraz şaşkınlıktan öldüler. Bu arada iki yüz otuz altı bin az pişmiş yumurta da delikten fırlayıp Panse yıldız sisteminde kıtlıktan kırılmakta olan Poghril'in topraklarında titrek bir yığın oluşturdu.

Poghril kabilesinin bir kişi dışında tümü açlıktan ölmüştü, o son kişi ise birkaç hafta sonra kolestrol zehirlenmesinden öbür dünyayı boyladı. Deliğin açık kaldığı zaman süresi saniyenin hiçte biri, zamanın içinde bütünüyle olasılık dışı olarak, bir ileri bir geri salındı. Issız geçmişte bir yerlerde uzayın arı boşluğunda gezinen rastgele bir atom topluluğunu ciddi biçimde sarsıntıya uğratıp atomları en olağandışı yapılarda birbirleriyle kaynaştırdı. Çabucak kendilerinin aynılarını türetmeyi öğrenen bu yapılar (bu, söz konusu yapıların olağandışılıklarından bir kısmıydı yalnızca) daha sonra sürüklendikleri her gezegenin başına kütlevi dertler açtılar. İşte evrende yaşam böyle başlamıştı.

Beş vahşi Olay Girdabı akıl dişiliğin acımasız fırtınalarında döndüler ve kaldırıma kusarak içlerindekini boşalttılar. Kaldırımda Ford Prefect ve Arthur Dent yarı ölü-balıklar gibi ağızlarını açıp kapayarak yatıyorlardı.

"İşte buradasın" diye yutkundu Ford. Bilinmez'in Üçüncü Kıyısı'na doğru uzanan kaldırımın üzerinde tutunacak bir yer aramak için sağı-solu tırmalarken, "sana bir şeyler düşüneceğimi söylemiştim."

"Ha, öyle," dedi Arthur, "Öyle."

“Parlak bir fikirdi benimkisi,” dedi Ford, “geçen bir uzay gemisi bulup kurtarılmak.”

Gerçek evren, altlarında rahatsız edici biçimde büküldü. Birçok taklit nesneler uçuştu çevrelerinde, örneğin dağ keçileri. İlk ışık, uzay-zaman’ı yoğurt topakları gibi püskürterek patladı. Zaman tomurcukları açıldı, madde büzüldü. En büyük asal sayı bir köşeye çöreklenip kendini sonsuza dek gizledi.

“Hadi ama,” dedi Arthur, “çok küçük bir olasılık bu.”

“Kurcalama, tutturduk işte.” dedi Ford.

“Ne tür bir gemideyiz?” diye sordu Arthur sonsuzluk çukuru altlarında gerinirken.

“Bilmiyorum,” dedi Ford, “Henüz gözlerimi açmadım.”

“Evet,ben de açmadım.” dedi Arthur.

Evren sıçradı, durdu, titredi ve birçok beklenmedik yöne doğru yayıldı.

Arthur ile Ford gözlerini açıp hatırı sayılır bir şaşkınlıkla baktılar çevrelerine.

“Aman Tanrım,” dedi Arthur, “tıpkı Güney sahiline benziyor.”

“Vay canına, bunu söylemene sevindim.” dedi Ford.

“Neden?”

“Çünkü delirdiğimi sandım.”

“Belki de delirdin. Belki de yalnızca öyle söylemiş olduğumu düşündün.”

Ford bu sözü tarttı.

“İyi de, söyledin mi söylemedin mi?" diye sordu.

“Söyledim galiba” dedi Arthur.

“Belki de her ikimiz de deliriyoruz.”

“Evet,” dedi Arthur, “delirdik, gele gele aklımıza buranın Güney kıyısı olduğu geliyor.

“Burası Güney Kıyısı mı sence?”

“Ha, tabii.”

“Bence de.”

“Öyleyse delirdik demek ki.”

“Bunun için iyi bir gün.”

“Evet,” dedi oradan geçen bir manyak.

“Kim? Beşbaşlı ve ringa balığı dolu böğürtlen dalları taşıyan adam mı?”

“Evet.”

“Bilmem. Birisi işte.”

“Ha.”

Sezilebilir bir rahatsızlıkla kaldırımda oturup dev çocukların kumsalda gürültüyle koşuşturmalarını, vahşi atların, gökyüzüne yeni döşenmiş çelik raylar üzerinden Belirsiz Bölgelere şimşek gibi koşmalarını izlediler.

“Biliyor musun,” dedi Arthur hafif bir öksürükle,

“Eğer burası Güney kıyısıysa bu işte bir tuhaflık var...”

“Denizin taş gibi durgun olup da binaların aşağı yukarı dalgalanmasını mı kastediyorsun?” dedi Ford.

“Evet, bu da tuhaf. Gerçekte,” diye sürdürdü, büyük bir patlamayla Güney kıyısı altı eş parçaya ayrılıp sersemletici şekilde uçarı ve hafifmeşrep şekillerde birbirlerine dolanıp dansederken, “hepten tuhaf giden bir şeyler var.”

Boru ve yaylıların vahşice uğuldayan sesleri rüzgarda savrulurken, on kuruşa satılan lokmalar sıcak sıcak asfaltta dökülürken ve ürkünç balıklar gökyüzünü delip üstlerine yağarken Ford ile Arthur ufak ufak tüymeye karar verdiler. Ağır ses duvarlarına, kadim düşünce dağlarına, duygusal müzik vadilerine, sıkan ayakkabı seanslarına ve şaşkın yarasa ordularına daldıktan sonra birdenbire bir kadın sesi duydular. Oldukça dokunaklı bir sese benziyordu, ama sadece şöyle dedi, “İki üzeri yüz binde bir ve düşmekte”, Hepsi bu kadardı.

Ford bir ışık ışınından kaydı ve sesin geldiği yeri arandı çevresinde ama gerçekten inandırıcı bir kaynak bulamadı.

“Bu ses de neyin nesi?” diye bağırdı Arthur.

“Bilmiyorum,” diye seslendi Ford. “Bilmiyorum. Olasılık ölçüsü gibi bir şeyden söz ediyordu.”

“Olasılık? Ne gibi yani?”

“Olasılık. Bilirsin işte, ikide bir, üçte bir, dörtte beş gibi mesela. İki üzeri yüz binde bir dedi. Bu oldukça düşük bir olasılık yani.”

Bir milyon galonluk bir fıçı dolusu krema uyarmaksızın üzerlerine boca etti kendini.

“Bu da ne anlama geliyor?” diye bağırdı Arthur.

“Ne, krema mı?”

“Hayır, olanaksızlık ölçüsü!”

“Nereden bileyim. Hiçbir fikrim yok. Sanıyorum ki bir tür uzay gemisinde bulunuyoruz.”

“Yalnızca,” dedi Arthur, “birinci mevki kompartmanda olmadığımızı tahmin edebiliyorum.”

Uzay-zaman dokusunda kabarıklar oluştu. Kocaman çirkin kabarıklar.

“AaaamTgggghhh...” dedi Arthur gövdesinin yumuşadığını ve çeşitli yönlere kıvrıldığını hissederek. Güney kıyısı eriyor gibi... yıldızlar dönüyor... kurak bir arazi... bacakların günbatımına doğru uzuyor... sol kolum da gidiyor.” Korkutucu bir düşünceye kapıldı aniden: “Kahretsin,” dedi, “Dijital saatimi nasıl kullanacağım şimdi?” Gözlerini umutsuzca Ford’a çevirdi.

“Ford,” diye seslendi, “bir penguene dönüşüyorsun. Kes şunu.”

Ses yine duyuldu.

“İki üzeri yetmiş beş binde bir ve düşmekte.”

Ford havuzun çevresini hiddetle dolandı paytak paytak yürüyerek.

“Hey, sen de kimsin, diye vrakladı. “Neredesin? Neler oluyor ve de bunu durdurmanın bir yolu yok mu?”

“Lütfen rahatlayın,” dedi ses kibarca, yalnızca bir-kanadı kalmış ve iki motorundan biri yanan bir hostesin rahatlatmaya çalışan ses tonuyla, “bütünüyle güvenliktesiniz.”

“Ama mesele bu değil!” diye atıldı Ford. “Mesele şu anda bütünüyle güvenlikte bir penguen olmam, ortağımın da hızla kollarını bacaklarını yitiriyor olması.”

“Tamam tamam, işte geri aldım onları,” dedi Arthur.

“İki üzeri elli binde bir ve düşmekte,” dedi ses.

“Kabul etmek gerekir ki,” dedi Arthur,” boyları hoşlandığım uzunluktan biraz fazla, ama...”

“Bize söylemek gereği duydunuz,” diye vrakladı Ford kuşlara özgü öfkeyle, “hiç mi bir şey yok?”

Ses boğazını temizledi. Dev bir pötibör (kurabiye) uzaklara fırladı.

“Altın Kalp Yıldız” gemisine hoş geldiniz” dedi ses.

Ses sürdürdü.

“Lütfen çevrenizde olanlara,” dedi “şaşırmayın. İki üzeri iki yüz yetmiş altı binde bir -muhtemelen daha da düşük- olasılık düzeyinden, mutlak bir ölümden kurtarıldığınız için başlangıçta bazı kötü etkiler hissetmeniz doğaldır. Şu anda iki üzeri yirmi beş binde bir düzeyinde seyrediyoruz ve düşmekte, normal olanın ne olduğundan emin olduğumuzda da normaliteye döneceğiz. Teşekkürler. İki üzeri yirmi birde bir ve düşmekte.”

Ses kesildi. Ford ile Arthur küçük aydınlık bir odadaydılar.

Fordu çılgınca bir heyecan kaplamıştı.

“Arthur!” dedi “bu müthiş! Sonsuz Olasılıksızlık Motoru kullanılan bir gemi bizi kurtardı! İnanılmaz! Bunun hakkında birkaç söylenti duymuştum daha önce! Hepsi resmi ağızlarca yalanlandı, ama sonunda yapmışlar işte! Olasızlıksızlık Motoru’nu yapmışlar!”

Arthur odanın kapısına yapışmış kapatmaya çalışıyordu, ama bir türlü yerine oturmuyordu kapı. Küçük tüylü eller, mürekkep lekeli parmaklar kenarlardan içeri uzanıyordu; incecik sesler, deli saçması şeyler söylüyordu. Arthur ona baktı.

“Ford!” dedi, “dışarıda bizimle üzerinde çalıştıkları Hamlet oyunu konusunda görüşmek isteyen sonsuz sayıda maymun var.”

10

Sonsuz Olasılıksızlık Motoru hiper uzayda bir sürü pis işe gerek kalmaksızın yıldızlararası o uçsuz bucaksız mesafeleri saniyenin hiç de biri kadar bir sürede asmayı sağlayan yeni ve müthiş bir yöntemdir. Yöntem şans eseri bulunmuş, daha sonra da Galaktik Hükümetin Damogran'daki araştırma takımınca resmi bir ulaşım aracı haline dönüştürülmüştür.

Kısaca yöntemin bulunuşunun öyküsü söyledir.

Küçük miktarlarda sonlu olasılıksızlıkların, Bumbleweeney 57 Mezon-altı beyninin mantık devrelerini güçlü Brownian Hareket üreticisinin (diyelim ki güzel bir fincan çay) içine sallandırılmış atomik vektör çizicisine bağlanmasıyla elde edilme ilkesini bilmeyen yoktur. -bu tür üreteçler partilerde, Belirsizlik Teoremi gereğince garson kızın iç çamaşır moleküllerinin tümünü aniden otuz santim kadar sola sıçaratarak buz kırma işleminde kullanılmaktadır. Birçok saygın fizikçi buna daha fazla katlanamayacaklarını açıkladılar- kısmen fiziğin itibarı zedelendiği için, ama çoğunlukla bu tür partilere davet edilmedikleri için.

Kazanamadıkları diğer bir şey de uzay gemilerini akıllara durgunluk veren uzaklıktaki yıldızlara sıçratacak sonsuz olanaksızlık alanını yaratabilen bir makine tasarımında karşılaştıkları sürekli başarısızlıktı. Sonunda, asık yüzlerle böyle bir makine yapmanın fiilen olanaksız olduğunu açıkladılar.

Derken günlerden bir gün, özellikle başarısız geçmiş bir partiden sonra, laboratuvarı süpürmek için kalan bir öğrenci şöyle bir akıl yürütürken buldu kendini. Eğer, diye düşündü kendi kendine, böyle bir makine yapmak fiili bir olasılıksızlık ise, mantıksal olarak sonlu bir imkansızlık olmalıdır. Öyleyse yapmam gereken bunun ne derece olanaksız olduğunu hesaplamak, bu rakamı sonlu olasılıksızlık üretecine vermek, üzerine taze sıcacık bir fincan çay dökmek... ve çalıştırmak!

Aklından geçenleri yaptı ve uzun süredir üzerinde çalışılan altın Sonsuz Olasılıksızlık Motoru'nu yapmış olmaktan dolayı çok heyecanlandı. Hemen sonrasında Galaktik Enstitü'nün Üstün Zeka Ödülü'nü kazandığında daha da heyecanlanmıştı ki sonunda bir aklı evvele asla tahammül edemeyeceklerini anlayan öfkeden kudurmuş bir saygın fizikçi kalabalığınca linç edildi.

11

Altın Kalp'in Olasılıksızlık geçirmez yönetim köprüsü yepyeni olduğu için son derece temiz olması dışında alışılagelmiş bir uzay gemisi görümündeydi. Kontrol koltuklarından bir kısmının naylon kılıfları üzerlerinde duruyordu henüz. Beyaz rengin hakim olduğu köprü, uzun, dikdörtgen biçiminde küçük bir restoran boyutlarında bir yerdi. Aslında tam bir dikdörtgen sayılmazdı; iki uzun kenarı birbirine koşut olarak eğriydi, odanın bütün köşeleri de heyecan verici kabarık şekillerle yuvarlaklaştırılmıştı. Kabin sıradan üç boyutlu uzun bir dikdörtgen şeklinde çok daha basit ve pratik yapılabilirdi, ancak bu durumda tasarımcılar kendilerini sefalete mahkum etmiş olurlardı. Köprü heyecan verici derecede amaca uygun görünüyordu, öyleydi de, kontrol ve gözlem sistemi panellerinin üzerinde yer alan büyük ekranlar içbükey duvardaydı, dışbükey duvarda ise uzun bilgisayar masaları bulunuyordu. Bir köşede parlak çelik dizlerinin üzerine eğilmiş parlak çelik başıyla bir robot kamburunu çıkarmış oturuyordu. O da yeni sayılırdı, ama güzelce tasarlanmış ve parlatılmış olmasına rağmen az çok insansı vücudunun parçaları birbirine uymamış gibi duruyordu.

Aslında kusursuz biçimde uydurulmuşlardı birbirlerine, ama taşınma biçimleri dahada uygun olmalarının mümkün olabileceğini ima ediyordu. Zaphod Beeblebroz ellerini pırıl pırıl parlayan aletlerin üzerinde gezdirip heyecandan kıkırdayarak odada bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Bir alet yığınının üzerine eğilmiş olan Trillian bir takım rakamlar okuyordu. Sesi Tannoy sistemi ile geminin her yerine ulaşmaktaydı.

“Beşte bir ve düşmekte..." dedi, “dörtte bir ve düşmekte... üçte bir ... iki... bir... olasılık çarpanı bir de bir... normale döndük, yineliyorum

normale döndük. ” Mikrofonunu kapattı. Sonra yeniden açıp hafifçe gülümseyerek sürdürdü. “Hâlâ üstesinden gelemediğiniz bir şeyler varsa sizin kendi sorununuz. Lütfen rahat olun. Yardım geliyor.”

Zaphod sıkkınlıkla patladı; “Kim bunlar Trillian?”

Trillian onunla yüzyüze gelmek için koltuğunu çevirip omuzlarını silkti.

“Yalnızca uzaydan topladığımız iki herif,” dedi “ZZ9 Çoğul Z Alfa Bölgesi.”

“Ah, evet, çok ince bir düşünce bu Trillian,” diye serzenişte bulundu Zaphod, “ama gerçekten bulunduğumuz koşullarda sence bu akıllıca mı? Yani, şu anda kaçıyoruz falan filan, Galaksi polis gücünün yarısı peşimizdedir şimdi, ama ne yapıyoruz, otostopçuları almak için duraklıyoruz. Pekala, artistik puan on üzerinden on, ama kafa çalıştırma eksi bilmem kaç milyon, ne dersin?”

Parmaklarını kontrol panellerinden birinin üzerine sinirli sinirli vurmaya başladı. Trillian önemli bir şeye dokunmadan önce onun elini yavaşça kenara itti. Zaphod’un beyinsel özellikleri ne olursa olsun -saldırganlık, kabadayılık, kibirlilik- sakildi ve abartılı bir hareketle bütün gemiyi havaya uçurabilirdi. Trillian onun hızlı ve başarılı hayatını yaptığı hiçbir şeyin önemini anlamamış olmasına bağlıyordu.

“Zaphod,” dedi sabırla, “uzay boşluğunda korunmasız yüzüyorlardı... ölmelerini istemezdin değil mi?”

“Doğru, aslında... hayır. Değil, ama...”

“Bu şekilde? Bu şekilde ölmek mi? Ama?” Trillian başını yana çevirdi.

“Yani, belki başka birileri daha sonra toplardı onları.” “Bir saniye fazla kalsalardı ölmüş olacaklardı.”

“İşte, eğer sorunu biraz daha düşünmek zahmetine katlansaydın sorun filan kalmayacaktı.”

“Onların ölmesi seni sevindirecek miydi?”

“Bu şekilde sevindirmeyecekti elbette, ama..."

“Her neyse,” dedi Trillian, kontrol düğmelerine yönelirken,

“Onları ben toplamadım.”

“Nasıl yani? Kim topladı öyleyse?”

“Gemi.”

“Ha?”

“Gemi yaptı. Kendi kendine.”

“Ha?”

“Olasılıksızlık Motoru çalışırken.”

“Ama bu inanılmaz.”

“Hayır Zaphod. Yalnızca çok çok olasılıksız.”

“Hmm, evet.”

“Bak Zaphod,” dedi kız, koluna hafifçe vurarak, “yabancıları merak etme. Yalnızca iki herif sanırım. Robotu aşağıya onları getirmeye yollarım. Hey, Marvin!”

Köşede, duran robotun kafası keskin bir dönüş yaptı, ama sonra istemsizce yerine döndü. Olduğundan on kilo daha ağırmış gibi ayağa kalktı ve dışarıdan bakan birinin kahramanca bir çaba diye niteleyeceği şekilde odayı geçti. Trillian’ın önünde durup sol omuzunun ardını görebiliyormuş gibi bakmaya başladı.

“Sanırım kendimi depresyonda gibi hissettiğimi bilmenizde yarar var," dedi. Sesi alçak ve umutsuzdu.

“Tanrım,” diye yakardı Zaphod kendini bir koltuğa atarken.

“Güzel,” dedi Trillian parlak şefkatli bir tonla,

“İşte seni oyalayıp aklını düşüncelerinden uzaklaştıracak bir şey.”

“İşe yaramaz,” diye vızıldadı Marvin, “olağanüstü geniş bir aklım var.”

“Marvin!” diye uyardı Trillian.

“Peki,” dedi Marvin, “ne yapmamı istiyorsunuz?”

“İki numaralı giriş bölümüne gidip oradaki iki yabancıya eşlik et.”

Mikrosaniyelik bir duraklamanın ardından sesinin tonunda ve rengindeki ince bir ayarla -kimse kusur bulamaz- Marvin, insansı her şeye karşı olan aşağılama ve korkularını dile getirdi.

“Yalnızca bu mu?” dedi.

“Evet,” dedi Trillian kesinlikle.

“Hoşuma gitmeyecek,” dedi Marvin.

Zaphod koltuğundan fırladı.

“Senden hoşlanmanı istemiyor,” diye bağırdı, “yalnızca yap dediğini, tamam mı?”

“Pekala,” dedi Marvin büyük çatlak bir çan gibi, “yapacağım.”

“İyi...” diye patladı Zaphod, “müthiş... teşekkür ederim...”

Marvin dönüp üçgen şeklinde kırmızı gözlerini ona dikti.

“Canınızı sıkmıyorum değil mi?” dedi hüzünle.

“Yok yok Marvin,” diye şakıdı Trillian, “İyisin, gerçekten...”

“Canınızı sıktığımı düşünmek hiç de hoşuma gitmez.”

“Yok, yok takma kafana" dedi Trillian kıkırdamayı sürdürerek “İçinden geldiği gibi davranıyorsun sadece. Her şey yoluna girecek.”

“Aldırmadığınıza emin misin?”

“Tabii ki eminim Marvin.” cilveyle sürdürdü. Trillian konuşmasını “her şey yolunda gerçekten. Hayatın bir parçası işte.”

Marvin ona elektronik bir bakış fırlattı.

“Hayat,” dedi Marvin, “bana hayattan söz etmeyin.”

Umutsuzca topuğunun üzerinde dönüp odadan dışarı çıktı. Doyurucu bir uğultu ve tıkırtı ile kapı arkasından kapandı.

“Bu robota daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Zaphod,” diye homurdandı Trillian.

* * *

Galaktik Ansiklopedi robotu insani işlerini yapacak biçimde tasarlanmış mekanik bir düzenek olarak tanımlar. Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümü ise robotu “Birlikte Çok Eğleneceğiniz Plastik Dostunuz" diye tanımlamaktadır.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ise Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümünü, “devrim geldiğinde duvara ilk toslayacak olan bir avuç kafasız kazma” diye tanımlar, açtıkları robot ihalesi ile ilgilenen herkesin teklif verebileceğini de ekleyerek.

Şurası gariptir ki kendisini bin yıl ileriye götüren bir zaman kıvrımına düşen bir Galaktik Ansiklopedi Sirius Sibernetik Şirketi pazarlama bölümünü “devrim geldiğinde duvara ilk toslayan bir avuç kafasız kazma” olarak tanımlamıştır.

* * *

Pembe bölme birden yok olurken maymunlar da daha iyi bir boyuta göçmüşlerdi. Ford ile Arthur kendilerini geminin yükleme bölümünde buldular. Akıllıca tasarlanmıştı.

“Bence bu gemi yepyeni,” dedi Ford.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Arthur. “Metallerin yaşını ölçen egzotik bir aletin mi var yoksa”

“Hayır, yerde şu tanıtım broşürünü buldum. Bir sürü Evren sizin olabilir türünden zırva. Ha! Bak, haklıymışım.”

Ford sayfalardan birini açıp Arthur’a gösterdi.

“Şöyle diyor: Olasılıksızlık Fiziği’nde göz yaşartıcı ilerleme. Geminizin motoru Sonsuz Olasılıksızlığa ulaştığında Evrende ulaşamayacağınız nokta kalmaz. Bütün büyük devletlerin özendiği hükümet olun. Vay canına, işte bu şampiyonluğa oynar.”

Ford arada sırada okuduklarına şaşırarak geminin teknik özelliklerini gözden geçirmeye başladı. Sürgün yıllarında Galaksi astrofiziğini ilerletmişe benziyordu. Arthur bir süre onu dinledi, sonra söylediklerinin uçsuz bucaksız enginliği karşısında düşünceleri orada burada gezinirken parmakları da anlaşılması zor bir bilgisayar paneli üzerinde dolaşıyordu. Yakındaki başka bir panel üzerindeki davetkar kırmızı düğmeye bastı.

Panel “lütfen bu düğmeye bir daha basmayın “ sözleriyle aydınlandı. Kendine geldi Arthur yeniden.

“Dinle şunu,” dedi, hâlâ 'tanıtım broşürüne dalmış olan Ford, “geminin sibernetik yapısında müthiş bir şeyler yapmışlar. Yeni bir kuşak Sirius Sibernetik Şirketi robot ve bilgisayarları, yeni HIK özelliğiyle. ”

“HİK özelliği?” dedi Arthur. “O da ne?”

“Ha, Hakiki İnsan Kişiliği demek oluyor.”

“Ya,” dedi Arthur, “tüyler ürpertici.”

Arkalarından bir ses, “Öyle dedi. Ses alçak ve umutsuzdu, gerilerden gelen metalik bir tıkırtı eşliğinde çıkıyordu. Arkalarına döndüklerinde kapıda dikilen sefil, kambur duruşlu çelik bir adam gördüler.

“Ne?” dediler bir ağızdan.

“Tüyler ürpertici” diye sürdürdü Marvin, “her şey. Tam anlamıyla tüyler ürpertici. Üzerinde konuşmaya bile gerek yok. Şu kapıya bir bakın,” dedi kapıdan içeriye adımını atarak. Tanıtım broşürünü taklit ederken ses modülatöründeki hiciv devreleri çalışmaya başladı: “Gemideki bütün kapılar hoş ve aydınlık bir tavır sergilerler. Sizin için açılmak onlar için bir zevktir ve daha sonra başarıyla gerçekleştirilmiş bir görevin huzuruyla kapanmak ise onlar için bir tatmindir.”

Arkalarından kapanan kapının sesinde bir doyum iniltisi duyduklarından emin oldular.

“Hmmmymmm ah!” dedi kapı.

Marvin bunu soğuk iğrenmeyle izlerken mantık devreleri tiksintiyle çatırdayıp kapıya fiziksel şiddet uygulama kavramıyla tıngırdadı. Başka bazı devreler şunu dile getirerek bağlantı kurdular: Neden ilgilenelim ki? Ne gerek var? Hiçbir şey uğraşmaya değmez. Bazı devreler de kapının moleküllerinin ve insanoid beyninin moleküler bileşimini analiz ederek eğlendiler. Hızlı bir salınımla üst uzaydaki hidrojen yayım düzeyini ölçtüler ve sıkıntı içinde kapandılar. Robot dönerken vücudu umutsuzlukla sarsıldı.

“Hadisenize,” diye mırıldadı, “sizi köprüye götürme emrini aldım. Ben ki, gezegen büyüklüğünde bir beyne sahibim ama onlar sizi köprüye götürmemi istiyorlar. Gel de işinden doyum almaktan söz et! Ben de zerre kadar yok.”

Dönüp nefret ettiği kapıya doğru yürüdü.

“A, afedersiniz,” dedi Ford onu izleyerek, “bu gemi hangi devletin?”

Marvin onunla ilgilenmedi.

“Şu kapıya bir bakın,” diye söylendi, “yeniden açılmak üzere. Aniden çıkardığı katlanılmaz bulanık havadan anlıyorum bunu.”

Gönül okşayan bir sesle açılan kapıdan dışarı çıktı Marvin.

“Hadi, hadi,” dedi.

Diğerlerinin telaşla onu izlemelerinin ardından kapı kendinden hoşnut tıkırtı ve mırıltılarla kapandı.

“Teşekkürler, Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümü” diye mırıldanan Marvin önlerinde uzanan parlak ve yuvarlak koridorda perişan bir şekilde isteksizce yürümeye başladı. “Hakiki İnsan Kişiliğinde robotlar yapalım” deyip işe benimle başladılar. Ben, bir kişilikli prototipim. Belli oluyor değil mi?”

Ford ve Arthur sıkılgan birkaç itiraz sözcüğü ettiler.

“Bu kapıdan nefret ediyorum,” diye sürdürdü Marvin, “sizi sıkmıyorum değil mi?”

“Hangi devletin...” diye başlayacak oldu Ford.

“Hiçbir devletin değil bu gemi" diye kesti robot, “çalıntı.”

“Çalıntı mı?”

“Çalıntı mı?” diye taklit etti Marvin.

“Kim çaldı?” diye sordu Ford.

“Zaphod Beeblebrox.”

Ford’un suratına olağandışı bir şeyler oldu. En azından beş çeşit değişik ve çok farklı şaşkınlık ve şok ifadesi yüzünde karmakarışık olarak istiflendi üstüste. Sol ayağı, adımının ortasında kalakaldı ve yeri tekrar bulmakta oldukça zorlandı. Robota bakıp yüz kaslarından birkaçını çözmeyi denedi.

“Zaphod Beeblebrox...?” diye sordu zayıfça.

“Afedersiniz, kötü bir şey mi dedim?” dedi Marvin, farkında olmadan yürümeyi sürdürerek. “Özür dilerim, ağzımdan kaçtı, genellikle yapmam, her neye, bunu neden söylediğimi de bilmiyorum, aman Tanrım bir çöküntü içindeyim. İşte kendinden hoşnut bir başka kapı daha. Hayati Bana hayattan söz etmeyin.”

“Kimse söz etmedi ki”, diye seslendi alınan Arthur.

“Ford sen iyi misin?”

Ford ona baktı. “Bu robot Zaphod Beeblebrox mu dedi?” diye yineledi sorusunu.

12

Zaphod kendisi ile ilgili haberleri etha-altı radyo dalga boylarından aranırken Altın Kalp’in köprüsünü yüksek sesli bir gunk müziği tangırtısı sardı. Bu aletleri kullanmak gayet zordu. Radyolar yıllar boyu düğmelere basmak ve dalga ayarlarını döndürmekle kullanıldı, sonra teknoloji ilerlediğinde her şey dokunmatik oldu -yalnıca parmaklarınızla panellere dokunmanız yetiyordu; şimdi ise elinizi alete doğru şöyle bir sallamanız gerekiyor. Bu yöntemin büyük kas enerjisi tasarrufu sağladığı açık, ama aynı zamanda aynı programı kesintisiz dinlemek istediğinizde kılınızı kıpırdatmadan oturmanız gerektiği de ortada. Zaphod elini sallayınca kanal yine değişti. Yine müzik tangırtısı ama bu kez ön planda bir haber bülteni vardı. Haberler her zaman müzik ritmine uygun olacak şekilde hazırlanırdı.

“...ve şimdi de etha-altı dalga boyu haber bültenini dinliyorsunuz, bütün Galaksi, yirmidört saat,” diye cırladı bir ses, “bütün akıllı yaşam biçimlerine merhaba... ve diğerlerine de merhaba, işin sırrı taşları birbirine sürtmekte çocuklar. Ve tabii ki bu akşamın en büyük haberi yeni Olasılıksızlık Motoru prototipinin sansasyonel biçimde çalınması, hem de kimin tarafından? Galaksi Başkanı Zaphod Beehlebrox. Şimdi herkesin sorduğu soru... Büyük Z sonunda fırlattı mı? Beeblebrox, Pan Galaktik Gargara Bomba’yı icat eden adam, eski has üçkağıtçı, Büyük olanından bu yana Eksantrik Gallumbits tarafından ilan edilen En iyi Patlama ve yedinci

kez Bilinen Evren'in En Kötü Giyinen Yaratığı seçilen kişi... bu kez bir yanıtı var mı acaba? Onun Özel beyin bakım uzmanı olan Grag Halfrunt'a sorduk...”

Müzik boğuklaştı ve bir an kayboldu. Başka bir ses muhtemelen Halfrunt, konuşmaya başladı. Şöyle diyordu; “Evet, aslında Zaphod'da pek bir numara olmadığını biliyor muydunuz?’’, yayın burada kesildi çünkü köprünün bir ucundan diğerine uçan bir kalem radyonun açma kapama alanından geçmişti. Zaphod dönüp Trillian'a baktı, kalemi o atmıştı.

“Hey,” diye seslendi, “niye yaptın bunu?”

Trillian parmağını ekranı kaplayan şekiller üzerinde tıklatıyordu.

“Bir şey geldi aklıma yalnızca.” dedi.

“Öyle mi? Benden söz eden bir haber bültenini kesmeye değdi mi bari?”

“Zaten kendin hakkında yeterince şey işittin şimdiye dek.”

“Çok endişeliyim. Bunun farkındayız.”

“Egonu biran için unutabilir miyiz? Bu çok önemli.”

“Eğer şu anda çevrede benim egomdan daha önemli bir şeyler varsa yakalanıp susturulmasını istiyorum hemen.” Zaphod tekrar baktı ona, sonra gülmeye başladı.

“Dinle,” dedi Trillian, “şu iki herifi aldığımız yer...” “Hangi iki herif?”

“Gemiye aldığımız iki herif.”

“Ha onlar,” dedi Zaphod, “şu iki herif’

“Onları ZZ9 Çoğul Z Alfa bölgesinden aldık.”

“Öyle mi?” dedi Zaphod, sonra gözlerini kırpıştırdı.

Trillian yavaşça, “Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” dedi.

“Hmmm,” dedi Zaphod, “ZZ9 Çoğul Z Alfa, ZZ9 Çoğul Z Alfa?”

“Evet?” dedi Trillian.

“Hımmm, ... Z'nin anlamı ne?” dedi Zaphod.

“Hangisinin?”

“Herhangi birinin.”

Trillian Zaphod ile ilişkisinde karşılaştığı en büyük zorluklardan biri, Zaphod’un insanları faka bastırmak için mi aptal numarası yaptığını, yoksa kendisi düşünmekten üşenip de bir başkasına-bu işi yıkmak amacıyla mı aptal numarası yaptığını, yoksa olan bitenden hiçbir şey anlamadığını örtmek için mi aptal numarası yaptığını, yoksa gerçekten mi aptal olduğunu ayırt etmeyi bir türlü becerememiş olmasıydı. Şaşırtıcı biçimde zeki olmak onuruna erişmişti, öyleydi de - ama her zaman değil, şimdi olduğu gibi, bu yüzden endişeleniyordu. İnsanların kibirli olmak yerine şaşkın olmalarını yeğlerdi. Bütün bunlar Trillian’a her şeyin ötesinde gerçekten aptalca görünüyordu ama artık anlamak için uğraşmıyordu.

İç geçirip durumu onun için basitleştirmek üzere ekrana bir yıldız haritası getirdi. Zaphod’un hangi nedenden ötürü aptalı oynadığı onu zerre kadar ilgilendirmiyordu.

“Şurada,” diye gösterdi, “tam şurada.”

“Hey... evet!” dedi Zaphod.

“Eee?” dedi Trillian.

“Eee ne?”

Trillian’ın kafasının içinin bir bölümü kafasının içinin öbür bir bölümüne bağırıyordu. Çok sakin, şöyle dedi.

“Beni ilk kez aldığın yer.”

Zaphod ona ve sonra tekrar ekrana baktı.

“Hey, evet,” dedi, “çok süper bu. Atbaşı Nebulasının tam göbeğine düşmüş olmalıyız. Nasıl gitmiştik oraya acaba? Yani orası hiçbir yer değil.”

Trillian duymamazlıktan geldi.

“Olasılıksızlık Motoru,” dedi şefkatle. “Sen kendin açıklamıştın bunu bana. Evrendeki her noktadan geçiyoruz bildiğin gibi.”

“Evet, ama bu süper bir rastlantı öyle değil mi?” “Evet.”

“Birilerini tam bu noktadan almak. Evrendeki bunca nokta varken. Bu bütünüyle çok... bunun üzerinde çalışmak istiyorum. Bilgisayar!”

Gemideki her parçacığı yöneten ve gözleyen Sirius Sibernetik Gemi Bilgisayarı iletişim durumuna geçti.

“Merhaba!” dedi berrak bir sesle, aynı anda kayıtlar için ince bir şerit çıkarırken, şeritte “Merhaba!” yazıyordu.

“Aman Tanrım” dedi Zaphod. Bu bilgisayarla uzun süre çalışmamıştı ama ondan nefret etmeyi öğrenmişti.

Bilgisayar deterjan satıyormuşçasına neşeli ve kendine güvenli sürdürdü konuşmasını.

“Sorununuz her neyse bilmek istiyorum. Bunu çizmenize yardım etmek için burada bulunuyordum.”

“Anlaşıldı, anlaşıldı,” dedi Zaphod. “Bak,bir parça kağıt kullansam daha iyi olacak galiba.”

“Bittabii,” dedi bilgisayar, aynı anda yazdığı mesajı bir çöp kutusuna yollarken, “Anlıyorum, eğer isteyecek olursanız...”

“Kes artık!” dedi. Zaphod, bir kalem kaparak konsolda Trillian'ın yanma yerleşti.

“Tamam, tamam...” dedi kırgın bir sesle bilgisayar, sonra da konuşma kanalını kapattı yine.

Zaphod ve Trillian Olasılıksızlık uçuş yolu tarayıcısının önlerinde ekrana sessizce yansıttığı şekiller üzerine derin düşüncelere daldılar.

“Onların tarafından olaya bakarak,” dedi Zaphod, “kurtarılmalarının Olasılıksızlığı’nı hesaplayabilir miyiz?”

"Evet, bu bir sabittir,” Trillian, “iki üzeri iki yüz yetmiş altı bin yedi yüz dokuzda bir,”

“Bu çok yüksek. Çok çok şanslı herifler bunlar.”

“Öyle.”

“Gemi onları aldığında yapmakta olduğumuz şey göz önüne alındığında..

Trillian rakamları bilgisayara girdi. Ekranda iki üzeri sonsuz eksi birde bir (yalnızca Olasılıksızlık Fiziği’nde kullanılan irrasyonel bir sayı) göründü.

“...hayli düşük,” diye sürdürdü hafif bir ıslıkla Zaphod.

“Öyle,” diye katıldı Trillian ve sorgularcasına ona baktı.

“Bu hesaba katılması gereken büyük bir Olasılıksızlık olayı. Eğer her şey uygun bir toplama erişecekse bilançonun diğer yanında çok olanaksız bir şey olması gerekir.”

Zaphod bir iki toplama yaptı, sonra rakamları karalayıp kalemi fırlattı.

“Devenin nalı, bulamıyorum.”

“Öyleyse?”

Zaphod kızgınlıkla başlarını birbirine vurup dişlerini gıcırdattı.

“Tamam,” dedi. “Bilgisayar!”

Ses devreleri yeniden hayata geçtiler.

“Ne var, merhaba!” dediler (yazıcı tıkırdadı, tıkırdadı).

“Yapmak istediğim tek şey gününüzü daha iyi ve daha iyi ve daha da iyi...”

“Tamam, iyi, kes sesini de bana yardım et.”

“Bittabi,” diye tıkırdadı bilgisayar. “Olasılıksızlıklar verilerine dayanan bir...”

“Olasılık tahmini istiyoruz, evet.”

“Tamam,” diye sürdürdü bilgisayar. “İşte size ilginç küçük bir tanı. Birçok insanın hayatlarının telefon numaralarınca idare edildiğini biliyor muydunuz?”

Acılı bir ifade Zaphod’un yüzlerinden sırayla geçti.

“Keçileri mi kaçırdın?” dedi.

“Hayır ama söyleyeceğimi işittiğinizde siz kaçıracaksınız.”

Trillian yutkundu. Olanaksızlık uçuş güzergahı ekranındaki düğmelerle oynadı.

“Telefon numarası mı?” dedi. “Bu şey telefon numarası mı dedi?”

Sayılar yanıp söndü ekranda.

Bilgisayar nazikçe duraksadı, sonra sürdürdü.

“Söylemek istediğim şey...”

“Zahmet etme lütfen,” dedi Trillian.

“Bak, bu da ne?” dedi Zaphod.

“Bilmiyorum,” dedi Trillian, “ama şu yabancılar-köprüye doğru geliyor olmalılar şu sefil robotla birlikte. Bir kamerayla izleyebilir miyiz onları?”

13

Marvin hâlâ inleyerek koridordu zorlukla ilerliyordu.

“...ve sonra sol tarafındaki bütün diotlardaki şu ağrı da var...”

“Yazık,” dedi Arthur içtenlikle onun yanında yürüyerek.

“Gerçekten mi?”

“Ah evet,” dedi Marvin. “Değiştirmelerini de rica ettim ama kimsenin umurunda değil.”

“Tahmin edebiliyorum.”

O sırada Ford’dan belli belirsiz fısıltı ve homurtular geliyordu. “Peki iyi, pek güzel,” deyip duruyordu kendi kendine, “Zaphod Beeblebrox...”

“Yine ne oldu biliyor musunuz?”

“Hayır, ne?” dedi Arthur, aslında bilmek istemeyerek.

“Şu kapılardan birine daha vardık.”

Koridorun yan duvarında sürgülü bir kapı vardı. Marvin şüphe ile baktı ona.

“Evet,” dedi Ford sabırsızlıkla. “Giriyor muyuz?"

“Giriyor muyuz?” diye taklit etti Marvin. “Evet bu köprünün girişi, sizi köprüye getirmem söylendi. Muhtemelen entelektüel kapasitelerinden kuşku duymayacağım birilerinden bugün alacağım en büyük emir. Yavaşça, büyük bir nefretle, avının üzerine yürüyen bir avcı gibi kapıya yürüdü. Birdenbire açıldı kapı.

“Teşekkür ederim,” dedi kapı, “basit bir kapıyı çok mutlu ettiğiniz için.”

Marvin’in gırtlağının derinliklerinde dişliler gıcırdadı.

“Komik,” dedi cenaze merasimindeki gibi bir tonla, “Hayat nasıl da tam daha kötü olamayacağını düşündüğünüz anda oluveriyor.”

Kapıdan içeri attı kendini, geride Ford ile Arthur’u birbirlerine bakıp omuz silkerken bırakarak. İçeriden Marvin’in sesini duydular yine.

“Yabancıları görmek istersiniz diye düşündüm.” dedi.

“Bir köşeye oturup paslanmamı mı, yoksa önceden dikildiğim yerde mi durmamı istersiniz?”

“Evet, içeri al onları Marvin.” dedi bir başka ses.

Ford’a bakan Arthur onun güldüğünü görünce şaşırdı.

“Neden...?”

“Şşşşt,” dedi Ford, “İçeri gir.”

Köprüye girdi.

Arthur sinirli sinirli izledi onu. İçeride bir koltukta ayaklarını yönetim konsoluna uzatmış sallanarak sol eliyle sağ kafasındaki dişlerini karıştıran bir adam görünce irkildi. Sağ kafa tamamiyle kendini işine vermiş görünüyordu. Ama soldaki geniş, rahat ve umursamaz bir sırıtışla sırıtmaktaydı. Arthur’un görüp de inanamadığı şeylerin sayısı oldukça çoktu. Bir süre ağzı bir karış açık olduğu yerde donakaldı.

Tuhaf adam Ford’a tembel tembel el salladı ve korkutucu yapmacık bir umursamazlıkla,

“Ford, selam, nasılsın?” dedi. “Gemiye atlayabildiğine memnun oldum.”

Ford yumuşayacak gibi değildi.

“Zaphod,” dedi yayvan yayvan, “seni görmek ne güzel, iyi görünüyorsun, ek kol yakışmış sana. İyi gemi çalmışsın.”

Arthur gözlerini faltaşı gibi açıp baktı Ford’a.

“Yani bu adamı tanıyor musun?” dedi parmağını sertçe Zaphod’a doğru sallayarak.

“Tanımak mı?” diye bağırdı Ford, “o...” durakladı, tanıştırmayı tersten yapmak geldi aklına,

“Zaphod, bu benim arkadaşım Arthur Dent,” dedi, parçalanan gezegeninden ben kurtardım onu.”

“Ha, öyledir.” dedi Zaphod, “selam Arthur, kurulabildiğine sevindim.” Sağ kafası teklifsizce döndü “selam” deyip dişlerin karıştırılması işine geri döndü.

Ford sürdürdü tanıştırmayı “Arthur,” dedi, “bu benim yarı yarıya kuzenim Zaphod Beeb...”

“Biz tanışıyoruz,” dedi Arthur keskince.

Çevre yolunda seyrederken hani birkaç hızlı arabayı geçersiniz de kendinizden pek memnunken birden kazayla dörtden üçüncü yerine birinciye takıverirsiniz vitesi, motorunuz kaportadan darmadağınık fırlayacakmış gibi olur, hızınız kesilir, işte bu tavır da Ford’un hızını aynen böyle kesti.

“Eeee...ne?” dedi.

“Tanışıyoruz dedim.”

Zaphod beceriksizce şaşırmış gibi yapıp damaklarından birini şaklattı.

“Hey... eem, tanışmış mıydık? Hey... eeem...”

Ford gözlerinde kızgın bir parıltı ile Arthur’a döndü.

Tam kendini yeniden evine dönmüş gibi hissederken birden evren hakkında Ilford menşeli bir sivrisineğin Pekin hakkında bildiği kadar şey bilen bu ilgisiz ilkel tarafından madara edilmek ona dokunmuştu.

“Ne demek yani tanışıyoruz?” diye sordu. “Bildiğin gibi bu Betelgeuse Bes’de Zaphod Beeldebrox, Croydon'dan allahın cezası Martin Smith değil.”

“Beni ilgilendirmez,” dedi Arthur soğuk soğuk. "Biz tanışıyoruz değil mi Zaphod Beeblebrox, yoksa Phil mi demeliyim?”

“Ne!” diye bağırdı Ford.

“Biraz hatırlatmanız gerek” dedi Zaphod. “Türler konusunda hafızam berbattır.”

“Bir partideydik” diye sürdürdü Arthur.

“Ah, evet, şüphelenmeliydim.” dedi Zaphod.

“Yeter artık Arthur!” dedi Ford.

Arthur vazgeçmiyordu. “Altı ay önce verilen bir parti. Dünya’da İngiltere’de...”

Zaphod dudaklarını kısıp gülümseyerek başını salladı.

“Londra,” diye üsteledi Arthur. “Islington,”

“Hah,” dedi Zaphod suçlu suçlu, “şu parti.”

Bu Ford’un hiç hoşuna gitmemişti. Bir Arthur’a, bir Zaphod’a bakıyordu. “Ne?” dedi Zaphod’a. “Senin de o sefil gezegende bulunduğunu söyleme bana.”

“Yo, tabii ki değildim,” dedi Zaphod soğukça. “Yani, belki kısa bir süre için şöyle bir uğramış olabilirim, hani geçerken...”

"Ama on beş yıl orada mahsur kaldım ben!”

“Evet, ama bunu bilmiyordum ki, değil mi ya?”

“Peki ama ne yapıyordun orada?”

“Öylesine bakınıyordum işte.”

“Bir partiye davet edilmeden daldı,” dedi Arthur, hırsından titreyerek, “bir kıyafet balosuydu..."

“Öyle olması gerekir, değil mi ama?" dedi Ford.

“Bu partide,” diye diretti Arthur, “bir kız vardı... pekala artık hiçbir şeyin önemi yok. Bütün oraları duman oldu gitti.”

“Allahın cezası gezegenin için surat asmayı bırakmanı dilerim,” dedi Ford. “Kimdi bu hanım?”

“Öyle biri işte. Peki, tamam, pek iyi gitmiyordu aramız bütün akşam uğraşmıştım. Kahretsin çetin ceviz çıkmıştı. Güzel, çekici, müthiş akıllı, sonunda onunla biraz yalnız kalabilmiştik, tam konuşacak kıvama getiriyordum ki senin bu arkadaşın yanaşıp şöyle dedi Hey, bebek, bu herif içini mi bayıyor? Niye gelip benimle konuşmuyorsun? Ben başka bir gezegendenim. Kızı bir daha hiç görmedim.”

“Zaphod,” diye bağırdı Ford.

“Evet,” dedi Arthur, ona bakıp aptal görünmemeye çalışarak “Yalnızca tek kafası ve iki kolu vardı ve kendini Phil olarak tanıtmıştı, ama...”

“Ama kabul et ki sonunda başka gezegenden olduğu ortaya çıktı,” dedi Trillian köprünün öte ucundan ortaya çıkarak. Arthur'a bir ton tuğla gibi gelen hoş bir gülücük yollayıp yine geminin kontrolüne döndü.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Arthur’un çalkalanmış beyninden birkaç kelime süzülüp geldi.

“Tricia MacMillian?” dedi. “Ne arıyorsun burada?"

“Senin gibi,” dedi Trillian “otostop çektim. Bir matematik ve bir astrofizik diploması ile başka ne yapılabilir ki? Ya bu ya da her pazartesi sadaka kuyruğu.”

“Sonsuzluk eksi bir” diyerek çatırdadı bilgisayar “Olasılıksızlık toplamı şimdi denkleşti.”

Zaphod çevresine bakındı. Ford’a Arthur’a ve sonra da Trillian'a.

“Trillian,” dedi, “Olasılıksızlık Motoru’nu kullandığımız sürece buna benzer şeyler gelecek mi başımıza?”

“Gayet olası, korkarım ki” dedi Trillian.

14

Altın Kalp şimdi geleneksel foton motoru ile uzayın karanlığında sessizce yol alıyordu. Dört kişilik mürettebat kendi iradeleri ya da basit rastlantılar ile değil de insanlar arasındaki ilişkiler de atom veya moleküller gibi, fiziğin birtakım sapkınlıkları sayesinde bir araya geldiklerini bilmekten dolayı son derece rahatsızdılar.

Geminin yapay gecesi çöktüğünde her biri ayrı kabinlere çekilip düşündüklerini akla uygun hale getirmeye çalışabildiklerine şükrediyorlardı.

Trillian uyuyamamıştı. Bir kanepeye oturup Dünya ile tek ve son bağlarının -beraberinde getirebilmek için Zaphod’a ısrar ettiği iki beyaz fare- bulunduğu küçük bir kafesi seyretmeye koyuldu. O gezegenden bir daha hiç geri dönmemecesine ayrılmıştı, ama gezegenin yok olduğu haberi karşısında olumsuz tepki göstermekten rahatsızdı. Şimdi, ona öyle uzak ve gerçekdışı geliyordu ki neyi düşünmesi gerektiği bir türlü aklına gelmiyordu. Fareler dikkatini bütünüyle çekene dek kafeste ciyaklamalarını, oyuncak değirmenlerinde heyecanla koşmalarını izledi. Aniden silkilenerek kalktı ve yanıp sönen ışıklara bakmaya gitti. Düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi.

Zaphod uyuyamamıştı. O da düşünmeye uğraştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi. Hatırlayabildiği kadarıyla uzaklara dalıp gitmenin başının etini yiyen esrarlı duyumundan rahatsız oluyordu çoğu zaman bu

düşüncesini bir kenara koyup endişelerinden sıyrılabiliyordu ama Ford Prefect ile Arthur Dent'in gelişiyle yeniden ayaklanmıştı düşünceleri. Bir şekilde bu olay göremediği bir resmi tamamlıyordu.

Ford uyuyamamıştı. Yeniden yollara düşmenin heyecanı içindeydi. Tam umudunu kesmeye başlamışken onbeş yıllık fiili hapis sona ermişti. Zaphod ile biraz takılmak çok eğlenceli olacakmış gibi geliyordu ama yarı-kuzeninde anlayamadığı işkillendirici tuhaf bir şeyler vardı. Galaksi Başkanı olması gerçeği açıkça şaşırtıcıydı, işi terk ederkenki davranışı da öyle. Bunun ardında bir neden var mıydı? Bu soruyu Zaphod'a sormak yararsızdı, çünkü yaptığı hiçbir şeyin arkasında bir neden varmış gibi görünmezdi: anlaşılmazlığı sanat haline getirmişti. Hayatta her şeye olağandışı bir deha ve basit yeteneksizliğin karışımıyla sarılırdı, çoğu zaman hangisinin hangisi olduğu anlaşılmazdı.

Arthur uyumuştu: Fena halde yorgundu.

* * *

Zaphod'un kapısında bir tıkırtı duyuldu. Kayarak açıldı kapı.

"Zaphod...?"

"Evet?"

Trillian, arkasından vuran oval ışıkta bir gölge olarak durdu.

"Sanırım aradığın şeyi bulduk."

"Ya, öyle mi?"

* * *

Ford uyuma çabasını yarıda kesti. Bulunduğu kabinin bir köşesinde küçük bir bilgisayar ekranı ve bir klavye vardı. Rehber için Vogonlar konusunda yeni bir madde yazmak amacıyla bir süre aletin başında oturdu

ama aklına yeteri kadar parlak bir fikir gelmeyince bundan da vazgeçip bir sabahlığa sarınarak köprünün yolunu tuttu.

İçeri girdiğinde aletlerin üzerine heyecanla eğilmiş iki gölge görüp şaşırdı.

“Gördün mü? Gemi yörüngeye girmek üzere” diyordu Trillian. “Orada bir gezegen var. Tam da öngördüğün koordinatlarda.”

Zaphod bir ses duyup döndü.

“Ford”, diye fısıldadı. “Hey, gel de şuna bir bak.” Ford gidip baktı. Ekranda yanıp sönen bir dizi şekil vardı.

“Bu Galaktik koordinatları tanıdın mı?” dedi Zaphod. “Hayır.”

“Sana bir ipucu vereceğim. Bilgisayar!”

“Selam bizim takım!” diye coşkuyla seslendi bilgisayar.

“Gayet sosyal olduk değil mi?”

“Kes sesini,” dedi Zaphod, “ekranları göster bize.” Köprünün ışıkları söndü. Konsolların üzerinde oynayan ışıklar dışarıyı görüntüleyen ekranlara bakan dört çift gözde parıldıyordu.

Ekranlarda kesinlikle hiçbir şey görünmüyordu.

“Bunu tanıdın mı?” diye fısıldadı Zaphod.

Ford geri çekildi.

“Eee, hayır,” dedi.

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Tanımadın mı?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Atbaşı Nebulasında bulunuyoruz. Koca geniş kara tek bir bulut.”

“Ne yani, bunu boş bir ekrana bakarak mı anlayacaktım?”

“Galakside boş bir ekran görebileceğin tek yer karanlık bir Nebulanın içidir.”

“Pek güzel.”

Zaphod güldü. Açıkça bir şeylerden dolayı çocukça bir heyecan duymuştu.

“Hey, bu gerçekten müthiş, bu kadarı çok fazla!”

“Bir toz bulutuna saplanmakta bu kadar büyütülecek ne var?” dedi Ford.

“Burada ne bulmayı tasarlamıştın?” diye sordu Zaphod.

“Hiçbir şey”

“Bir yıldız? Bir gezegen?”

“Hayır.”

“Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod, “görüş açısını bir-seksen dereceye çevir ve gördüklerin hakkında tek kelime söyleme!”

Bir an hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü, sonra dev ekranın kenarında bir parıltı belirti. Küçük bir tepsi büyüklüğünde kırmızı bir yıldız ekranda kayarken onu bir diğeri izledi - ikili bir sistem. Sonra büyük bir hilal görüntüsünün bir köşesini dilimledi- gezegende gecenin yaşandığı zifiri karanlık bölümde bir yarım kızıl fener gibi asılı duruyordu.

“İşte onu buldum!” diye bağırdı Zaphod, konsola yumruğunu indirerek. “Buldum onu!”

Ford şaşkınlıkla baktı görüntüye.

“Nedir bu?” dedi.

“Bu...” dedi Zaphod, “varolan en olanaksız gezegen.”

15

(Her Otostopçu’nun Galaksi Rehberinden alıntı, sayfa 634784, Bölüm 5a. madde: Magrathea)

Geçmişte, tarihin sisleri içinde, eski Galaktik imparatorluğun büyük ve görkemli günlerinde yaşam vahşi, zengin ve büyük ölçüde vergiden muaftı. Kuvvetli uzay gemileri egzotik güneşler arasında macera ve ganimet arayarak Galektik uzayın en uzak uçlarında ilerlerdi. O günlerde yürekler cesur, bahisler yüksek, erkekler gerçek erkek, kadınlar gerçek kadın, alfa Centauri’li tüylü küçük yaratıklar da gerçek Alfa Centauri'li tüylü küçük yaratıklardı. Ve bütün hepsi gözüpekçe bilinmeyen tehlikelere atılırlar, görkemli işler yaparlar, insanoğlunun gitmediği sonsuzluklara gitmeye cüret ederlerdi, işte İmparatorluğun tavrı böyle verildi.

Doğal olarak birçokları fena halde zengin oldular ama bu tamamen doğal bir şeydi ve bunda utanılacak bir şey yoktu çünkü kimse gerçek anlamda fakir sayılmazdı -en azından söz edilmeye değecek hiç kimse. Zengin ve başarılı birçok tüccar için yaşam kaçınılmaz olarak çok sıkıcı ve iç bayıcı bir hale geldi, onlar da kusuru, üzerinde yaşadıkları gezegende aramaya başladılar - hiçbiri tümüyle doyumlu değildi: ya iklim öğleden sonranın ikinci yarısında hoş değildi, veya gün yarım saat fazlaydı ya da deniz kesinlikle pembenin yanlış bir tonundaydı.

Şaşkınlık verici özel bir zenaat dalı için uygun koşullar böylece yaratıldı: ısmarlama lüks gezegen yapımı. Bu zenaatin asıl yeri hiper uzay mühendislerinin beyaz deliklerden emdikleri madde ile rüya gezegenleri döktükleri Magrathea gezegeniydi - hepsi Galaksi’nin en zengin adamlarının doğal olarak bekledikleri standartlara tamı tamına uygun sevimli ürünler. Bu iş o denli başarılıydı ki Magrathea kısa bir süre sonra Galaksi’nin geri kalanını sefil bir yokluğa sürükleyerek bütün zamanların en zengin gezegeni oldu. Böylece sistem bozuldu, İmparatorluk çöktü ve bir

milyar aç dünyanın üzerine, yalnızca okumuşların geceler boyu planlı bir ekonominin faydaları üzerine yazdıkları kendini beğenmiş makalelerin kalem gıcırtılarının bozduğu, asık suratlı bir sessizlik çöktü.

Magratheo da silinip gitti ve anısı bir süre sonra sisli bir masala dönüştü. Şu aydınlanmış günümüzde tabii ki hiç kimse bunun tek kelimesine dahi inanmıyor.

16

Arthur tartışanların gürültüleriyle uyanıp köprüye yollandı. Ford ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

“Sen delisin Zaphod” diyordu, “Magrathea bir mit, bir peri masalı, annelerin büyüyünce ekonomist olmak isteyen çocuklarına geceleri anlattıkları bir hikaye, bir..."

“Ve şu anda yörüngesinde bulunduğumuz şey,” diye üsteledi Zaphod.

“Bak, şahsi olarak şu anda neyin yörüngesindesin bilemem, ama bu gemi..."

“Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod.

“Hayır, olamaz.”

“Herkese selam! Ben Eddie, gemi bilgisayarınız, şu anda zımba gibiyim çocuklar, çalıştıracağınız bütün programların üstesinden gelebilirim.”

Arthur soru soran bakışlarla baktı Trillian’a. Trillian sessizce beklemesini işaret etti.

“Bilgisayar,” dedi Zaphod “bize tekrar bulunduğumuz yörüngeyi bildir.”

“Gerçek bir zevk,” diye homurdandı bilgisayar, “Şu anda üçyüz mil yükseklikte efsane gezegen Magrathea çevresinde yörüngedeyiz.”

“Hiçbir şey demek değil bu,” dedi Ford. “Kendi adıma bu bilgisayara güvenmiyorum.” .

“Size yardım edebilirim tabii ki,” diye yüreklendirdi bilgisayar daha çok şerit yazarak. “Eğer yararı olacaksa kişilik problemlerinizi de on ondalık basamağa kadar çözümleyebilirim.”

Trillian araya girdi.

“Zaphod,” dedi “her an gezegenin, adı her neyse, gündüz tarafına dönebiliriz,” dedi.

“Hey, ne demek istiyorsun yani? Gezegen tam öngördüğüm yerde öyle değil mi?”

“Evet, orada bir gezegen var, doğru. Kimseyle tartışmıyorum ben yalnızca Magrathea’yı diğer herhangi bir soğuk kaya parçasından ayırt edemem. Eğer ilgileniyorsan şafak sökmek üzere.”

“Tamam. Tamam,” diye söylendi Zaphod, “en azından gözlerimiz şenlensin biraz. Bilgisayar!”

“Herkese selam! Sizin için...”

“Sadece çeneni kapa ve bize gezegeni göster yine.” Karanlık şekilsiz bir kütle bir kez daha ekranları kapladı. Gezegen altlarında dönmekteydi.

Bir süre sessizce izlediler, ama Zaphod heyecandan yerinde duramıyordu.

Kısık bir sesle “İşte şimdi gece yüzünü aşıyoruz...” dedi. Gezegen dönmeyi sürdürdü.

“Gezegen yüzeyi şu anda üçyüzmil altımızda...” diye devam etti. Kendisini coşkuya boğan bu anın, herkeste çok önemli bir an olduğu duygusunu yaratmaya çabalıyordu. Magrathea! Ford’un şüpheci tepkisi onu kırmıştı. Magrathea!

“Birkaç saniye içinde,” diye sürdürdü “görebiliyor olmalıyız... işte!”

Ve o an geldi. En pişkin yıldızlararası serseri mayın bile uzaydan izlenen gündoğumu manzarası karşısında ürpermekten kendini alamaz, hele çift güneşli bir sistemdeki gündoğumu Galaksi'nin harikalarından biridir. Mutlak karanlık aniden göz kamaştırıcı bir ışık noktası ile delindi. Yanlara doğru hafif bir açı ile uzayarak ince hilal şeklinde bir bıçak ağzı haline geldi ve birkaç saniye sonra her iki güneş de ortaya çıktı. İki ışık fırını, ufuğun karanlık kıyısını akkoru ile dağlıyordu. Şiddetli renk çubukları altlarındaki ince atmosferi dilimlemekteydi.

"Şafağın alevleri...!" diye soluklandı Zaphod. "İkiz güneşler soulianis ile Rahm...!"

"Veya her neyse," diye yavaşça söylendi Ford.

"Soulianis ile Rahm!" diye üsteledi Zaphod.

Güneşler uzayın zifiri karanlığında parıldarken hafif mistik bir müzik köprüyü okşamaktaydı: Marvin alaylı hırıldanıyordu, insanlardan öylesine nefret ediyordu ki.

Ford önlerindeki ışıktan manzaraya bakarken heyecandan yanıp tutuşuyordu ama bu yalnızca tuhaf yeni bir gezegen görmenin verdiği heyecandı, onun için bu yeterliydi. Zaphod'un görüntüye gülünç fantaziler ekleyip onu etkilemeye çalışması onu hafifçe yaralamıştı. Bütün bu Magrathea zırvası çocukça geliyordu. Bir bahçenin güzel olduğunu görmek için illa da altında perilerin yaşadığına inanmak mı gerekiyordu?

Bütün bu Magrathea muhabbeti Arthur için tümüyle anlaşılmazdı. Trillian'a yanaşıp neler döndüğünü sordu.

"Yalnızca Zaphod'un bana söylediklerini biliyorum" diye fısıldadı Trillian. "Açıkça görülüyor ki Magrathea öyküsü çok eskilere uzanan hiç kimsenin inanmadığı bir efsane gibi bir şey. Dünya'nın Atlantis'i gibi, ama bir tek farkla, efsaneler Magrathealıların gezegen imal ettiklerini söylüyor."

Arthur ekranlara bakın önemli bir şeyler kaçırdığı hissine kapıldı. Birdenbire bunun ne olduğunun ayırdına vardı.

“Bu gemide çay bulunur mu?” diye sordu.

Altın Kalp yörüngesinde ilerlerken altlarındaki gezegen daha ayrıntılı görünmeye başladı. Çifte güneş artık karanlık gökyüzünde asılı duruyorlardı, şafağın fişek gösterisi sona ermişti gezegen günün olağan ışığında kasvetli ve yasaklanmış gibi görünüyordu -gri, tozlu ve üzerindeki belli belirsiz yer şekilleri ile. Bir temel boşluğu gibi ölü ve soğuk görünüyordu. Zaman zaman uzaktaki ufukta bir şeyler vaadeden biçimler beliriyordu-nehir yatakları, belki dağlar, hattâ belki de kentler- ama daha yaklaştıkça çizgiler soluklaşıyor, belirsizliğe gömülüyor, sonunda ortaya hiçbir şey çıkmıyordu. Zaman ve üzerinde yüzyıllar ve yüzyıllar boyu sürüklenen ince bayat havanın ağır hareketleri gezegen yüzeyini bulanıklaştırmıştı.

Açıkça çok çok yaşlıydı gezegen.

Altlarındaki gri manzarayı izlerken bir anlık şüphe uyandı Ford’un içinde. Zamanın yoğunluğu endişelendirdi onu, elle tutulabilecek bir şey gibiydi. Genzini temizledi.

“Pekala, diyelim ki..."

“Ama öyle” dedi Zaphod.

“Ki öyle değil,” diye sürdürdü Ford. “Ne istiyorsun? Orada hiçbir şey yok.”

“Yüzeyde yok” dedi Zaphod.

“Peki bir şeyler olduğunu varsayalım, burada endüstri arkeolojisi adına bulunmadığını sanıyorum. Neyin peşindesin?”

Zaphod'un başlarından biri uzaklara daldı. Diğer başı birincisinin neye baktığını görmek için döndü, özel bir şeye bakmıyordu.

“Evet” dedi Zaphod sakince, “kısmen merak, kısmen macera isteği, ama galiba en çok para ve şöhret için...” Ford ona keskin bir bakış fırlattı.

Zaphod'un burada neden bulunduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığı izlenimine kapıldı.

"Biliyor musunuz bu gezegenin görünüşünden hiç hoşlanmadım." dedi Trillian ürpererek.

"Aman boşver aldırma," dedi Zaphod, "üzerinde bir yerlerde eski Galaktik İmparatorluğu'nun malvarlığının yarısı olduktan sonra biraz rüküş görünmeyi kaldırabilir."

Kahretsin, diye içinden geçirdi Ford. Buranın yitip gitmiş bir eski uygarlığın merkezi olduğu gibi birkaç aşırı derecede olağanüstü şey farz edilse bile, bu göz alabildiğince büyük hâzinenin bugün bir değer taşımasının olanağı yoktu. Omuzlarını silkti.

"Ölü bir gezegen işte." dedi.

"Boşlukta asılı kalmaktan sıkıldım," dedi Arthur huysuzca.

* * *

Stres ve tedirginlik günümüzde Galaksi'nin her yanında görülen ciddi toplumsal sorunlardır, bu sorunun ağırlaşmaması için aşağıdaki gerçekler peşinen açıklanmaktadır.

Söz konusu gezegen gerçekten Magrathea'dır. Kısa bir süre sonra antik bir savunma sistemince başlatılacak olan ölümcül füze saldırısı ise üç kahve fincanının ve bir fare kafesinin kırılmasına, birilerinin üstkolunun berelenmesine ve bir kase dolusu petunya ile masum bir spermeçek balinasının zamansız ortaya çıkışına ve ani ölümüne neden olacaktır. Bir esrar havasının korunması amacı ile kimin üst kolunun berelendiği konusunda bu noktaya kadar bir açıklama yapılmamıştır. Bu gerçek bir şey değiştirmeyeceği için rahatlıkla havada kalabilir.

Güne oldukça keyifsiz başlayan Arthur’un kafasında, bir önceki günden kalan sarsıntılı kırıntılar birleşmeye başlamıştı. Ona hemen hemen, ama tamamen değil, bütünüyle çaya benzemeyen plastik bir bardak dolusu sıvı veren bir Beslen-Matik makinesi buldu. Makinenin çalışması çok ilginçti. İçecek düğmesine basıldığında makine kişinin tad alma bezlerini kısa bir an içinde detaylı olarak inceler, ışınlarla metabolizmanın analizini yapar ve neyin hoşa gidebileceğini belirlemek için kişinin sinir sisteminden beynin tad alma merkezlerine küçük deneysel sinyaller yollardı. Yine de kimse bunları neden yaptığını tam olarak bilmiyordu çünkü hiç değişmeksizin verdiği şey bir fincan dolusu, hemen hemen ama tamamen değil, bütünüyle çaya benzemeyen sıvıydı. Beslen-Matik, günümüzde şikayet bölümü Sirius Tau yıldız sisteminin üç büyük gezegenindeki bütün belli başlı kara parçalarını kaplayan Sirius Sibernetik Şirketi’nce tasarlanmış ve imal edilmişti.

Arthur sıvıyı içince bir canlılık hissetti. Tekrar ekranlara bakıp birkaç yüz millik çorak griliğin daha kayıp geçmesini izledi. Birdenbire kendisini rahatsız eden bir soruyu sormak geldi aklına.

“Emniyetli mi?”

“Magrathea beş milyon yıldır ölü.” dedi Zaphod, “tabii ki emniyetli. Şimdiye kadar hayaletler bile yerleşip çoluk çocuğa karışmışlardır.”

Tam o anda tuhaf ve açıklanamayan bir ses aniden köprüde yayıldı... Uzaklarda kalmış bir karnaval müziği boş, tiz, sahici olmayan bir ses. Bunu aynı derecede boş, tiz ve sahici olmayan bir konuşma izledi. Ses şöyle diyordu “Selam sizlere..."

Ölü gezegenden birileri onlarla konuşuyordu. “Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod “Herkese selam!”

“Ha, bize yayın yapan beş milyon yıllık bir kayıt yalnızca.”

“Bir ne? Kayıt mı?”

“Şşşt!” dedi Ford. “Devam ediyor.”

Ses yaşlı, kibar, neredeyse cana yakındı ama şaşmaz bir tehditle ifadenin altı çizilmişti.

“Bu kaydedilmiş bir duyurudur.” diyordu ses, “ne yazık ki şu anda hiç kimse yerinde değil. Magrathea ticaret konseyi değerli ziyaretiniz için teşekkür eder..."

(“Antik Magrathea’dan bir ses!” diye bağırdı Zaphod. “Tamam. Tamam,” dedi Ford.)

“... fakat ne yazık ki, ” diye sürdürdü ses, “bütün gezegen geçici olarak kapalıdır. Teşekkür ederiz. Adınızı ve sizi bulabileceğiniz bir gezegenin adresini bırakmak isterseniz, lütfen düdük sesinden sonra konuşunuz.”

Kısa bir parazit izledi bunu, sonra sessizlik.

“Bizden kurtulmak istiyorlar,” dedi Trillian sinirli sinirli. “Ne yapacağız?”

“Yalnızca bir kayıt bu,” dedi Zaphod. “Devam ediyoruz. Anlaşıldı mı bilgisayar?”

“Anlaşıldı,” dedi bilgisayar ve gemiye biraz daha hız verdi.

Beklediler.

Birkaç saniye sonra karnaval müziği yine duyuldu, ardından da ses.

“İşyerimiz açılır açılmaz günün en moda olan dergilerinde ve renkli eklerinde gerekli duyuruları yapacağız. Böylece müşterilerimizin yine çağdaş coğrafyanın en iyi örneklerini seçebilecekleri konusunda sizleri temin etmekten mutluluk duyarız. İfadedeki tehdit daha keskin bir tane bürünmüştü. “Şimdilik müşterilerimize nazik ilgileri için teşekkür eder, uzaklaşmalarını rica ederiz. Hemen!”

Arthur arkadaşlarının sinirli gözlerinde gezdirdi bakışlarını.

“Öyleyse gitmemiz daha iyi olur, değil mi?” diye önemde bulundu Arthur.

“Şşşt!” dedi Zaphod. “Endişelenecek hiçbir şey yok.” “Öyleyse herkes neden bu kadar gergin?”

“Sadece merak!” diye bağırdı Zaphod. “Bilgisayar, atmosfere girmeye başla ve inişe hazırlan.”

Bu kez müzik baştan savma, ses özellikle soğuktur.

“Gezegenimize olan ilginizin,” dedi “eksilmeden sürmesi memnun edici. Sizi temin ederim ki şu anda geminize yaklaşmakta olan güdümlü füzeler bütün ısrarlı müşterilerimize sunduğumuz hizmetin bir parçasıdır , tam donanımlı nükleer başlıklar da hiç şüphe yok ki ince bir ayrıntıdır. İlişkimizin ilerideki hayatlarınızda da sürmesi dileğiyle... teşekkürler.” Ses kesildi.

“Oh,” dedi Trillian.

“Eeem...” dedi Arthur.

“Sonra?” dedi Ford.

“Bana bakın,” dedi Zaphod, “aklınızı başınıza toplayın. Bu yalnızca kayıtlı bir mesaj. Milyonlarca yıl önce kaydedilmiş. Bizi bağlamaz, anladınız mı?”

“Füzelerden,” dedi Trillian yavaşça, “ne haber?” “Füzeler mi? Güldürmeyin beni?”

Ford Zaphod’un omuzuna vurarak ekranını gösterdi. Arkalarında, uzakta iki gümüş ok atmosferde tırmanarak gemiye doğru geliyordu. Görüntünün çabucak büyütülmesiyle yakın çekime geçtiler. İki sahici kütlevi roket gökyüzünde şimşekler çakarak ilerliyordu. Olayın aniliği sarsıcıydı.

“Bizimle ilgilenmek için iyi bir yol seçmişler,” dedi Ford. Zaphod şaşkınlıkla onlara baktı.

“Hey, bu bir felaket!” dedi. “Aşağıda birileri bizi öldürmeye çalışıyor!”

“Felaket,” dedi Arthur.

“Ama bunun anlamını kavrayamadınız mı?”

“Evet. Öleceğiz.”

“Evet, ama bundan başka,”

“Bundan başka?”

“Demek ki doğru yoldayız!”

“Yoldan ayrılmamız ne kadar sürer?”

Saniyeler geçtikçe ekrandaki füzelerin görüntüleri büyüyordu. Şimdi de başlarını gemiye doğru çevirmiş dikine geliyorlardı, görülebilen tek yerleri savaş başlıklarıydı.

“Meraktan soruyorum,” dedi Trillian, “ne yapıyoruz şimdi?”

“Yalnızca soğukkanlılığınızı yitirmemeye bakın,” dedi Zaphod.

“Hepsi bu mu?” diye bağırdı Arthur.

“Hayır, ayrıca... eeem... savunma önlemleri alacağız!” dedi Zaphod ani bir panik atağıyla. “Bilgisayar, ne gibi savunma önlemleri olabiliriz?”

“Ehm, korkarım hiçbir şey yapamayız çocuklar” dedi bilgisayar.

“,,.veya bir şeyler,” dedi Zaphod “...eeem...” dedi. “Yönlendirme sistemlerimde bir sıkışma var gibi görünüyor,” diye açıkladı bilgisayar rahatça, “çarpışma eksi kırkbeş saniye. Eğer rahatlamanızı sağlayacaksa bana Eddie diyebilirsiniz.”

Zaphod aynı anda birkaç aynı derecede belirleyici yöne kaçmaya çalıştı. “Tamam!” dedi. “Eem... gemiyi elle yöneteceğiz.”

“Bunu uçurabilir misin?” diye memnuniyetle sordu Ford.

“Hayır, ya sen?”

“Hayır.”

‘Trillian, sen?”

“Hayır.”

“İyi,” dedi Zaphod rahatlayarak. “Öyleyse birlikte yapacağız.”

“Ben de yapamam,” dedi Arthur. Kendini kanıtlamanın zamanının geldiğini hissetmişti.

“Bunu tahmin ediyordum zaten,” dedi Zaphod. “Pekala bilgisayar bütün kumandayı ele almak istiyorum. “Kumanda sizde” dedi bilgisayar.

Birçok büyük masanın sürgülü duvarları kayarak açıldı ve içlerindeki kumanda tabloları önlerine serildi. Polyester ambalaj ve rülo selefon topları ekibin önüne serildi: Kumanda panelleri daha önce hiç kullanılmamıştı.

Zaphod vahşice baktı olanlara.

“Tamam Ford” dedi, “tam yol geri ve sancak tarafına on derece. Veya bunun gibi bir şey...”

“Şansınız açık olsun çocuklar,” diye cıvıldadı bilgisayar, “çarpışma eksi otuz saniye...”

Ford kumanda panellerinin üzerine atıldı... yalnızca birkaçı ilk bakışta anlaşılabilir gelmişti ona, hepsini çekti. Yönlendirici roketler gemiyi her yöne aynı anda itmek isterken gemi sarsıldı ve gıcırdadı. Kumanda panellerinin yarısını bıraktığında gemi dar yarıçaplı bir yay çizerek geldiği yöne, doğruca gelen füzelerin üzerine yöneldi.

Herkes duvarlara doğru fırlarken bir anda duvarlardaki hava yastıkları şişmeye başladı. Birkaç saniye için eylemsizlik kuvvetleri onları yerlerine mıhlayarak nefessiz ve hareketsiz bıraktı.

Zaphod son bir çabayla, delice bir çabayla doğrulup, sonunda yön verme sisteminin bir parçası olan küçük bir kola vahşi bir tekme attı.

Kol kapanıverdi. Gemi sertçe kıvrılıp yukarı fırladı. Kumanda odasındakiler şiddetle kabinin karşı tarafına fırladı. Ford'un Her Otostopçunun Galaksi Rehberi de kontrol konsolünün başka bir kısmına çarpmasının bir sonucu olarak dinlemek isteyen herkese Antarean papağanı bezlerini Antares dışına kaçırmanın en iyi yollarını anlatmaya başladı. (Küçük bir çubuğun ucuna geçirilmiş Antarean papağanı bezi mide bulandırıcı ama aynı zamanda çok aranan bir kokteyl çeşnisidir, bu çeşni için diğer enayileri etkilemek isteyen enayiler tonla para öder), aynı anda çarpmanın başka bir sonucu olarak gemi gökyüzünde bir taş gibi düşmeye başladı.

* * *

Tam bu anda ekipdekilerden birinin omzu fena halde berelendi. Bu noktanın belirtilmesi gerekiyor çünkü önceden açıklandığının aksine gemidekilerin tümü yarasız beresiz kurtulmuş olacaklardı. Sonuçta ölümcül nükleer füzeler gemiyi ıskaladılar. Gemidekilerin güvenliği tam olarak sağlandı.

* * *

“Çarpışma eksi yirmi saniye çocuklar...” dedi bilgisayar.

“Öyleyse tekrar çalıştır şu kahrolası motorları!” diye feryat etti Zaphod.

“Oh, bittabii, çocuklar,” dedi bilgisayar. Gevşek bir gümbürtüyle motorlar tekrar çalıştı, gemi dalıştan yumuşakça doğrularak burnunu yeniden füzelere çevirdi.

Bilgisayar şarkı söylemeye başladı.

“Fırtınada yürürken..." diye inledi burnundan, “başını dik tut...”

Zaphod ona sesini kesmesi için bağırdı ama sesi çok-doğal olarak yıkımın neden olduğunu sandıkları patırtı içinde gitti.

“Ve... karanlıktan... sakın korkma!” diye figan etti Eddie.

Gemi aslında başaşağı doğrulmuştu ve şimdi tavanda uzanıyor olduklarından ekiptekilerden herhangi birinin söylendirici sistemlere erişmesi olanaksızdı.

“Fırtına sona erdiğinde...” diye yanık yanık söyledi Eddie.

İki kütlevi füze geminin üzerine şimşekler çekerek gelirken olduklarından daha ürkünç görünüyorlardı.

"...altın bir gökyüzü..

Fakat olağandışı şanslı bir rastlantı sonucu uçuş rotalarını düzeltemediği için dengesizce sağa sola yalpalanan gemi füzelerini sıyırıp geçti.

“Ve bülbülün tatlı gümüş sesi... Gözden geçirilmiş çarpışma zamanı onbeş saniye arkadaşlar... Rüzgarda yürü hiç durmadan ...”

Füzeler keskin bir dönüş yaparak gemiyi yeniden izlemeye başladılar.

“İşte buraya kadar,” dedi Arthur onlara bakarak. “İşte şimdi tam anlamıyla öleceğiz, öyle değil mi?”

“Şom ağzını kapasan iyi olur” diye bağırdı Ford.

“Evet öleceğiz, ölmeyecek miyiz?”

“Evet, öyle”

“Rüzgarda yürü...” diye şakıdı Eddie.

Bir fikir geldi Arthur’un aklına. Ayağa kalkmaya çabaladı.

“Neden kimse şu Olasılıksızlık Motoru şeyini çalıştırmıyor?” dedi Zaphod. Uygun biçimde programlanmadığında her şey olabilir.

“Şu aşamada fark eder mi?” diye bağırdı Arthur.

“Hayallerin yıkılmış olsa bile... diye şakıdı Eddie.

Arthur tavan ile duvarın birleştiği noktadaki büyük dökme kıvrım parçalarından birine doğru tırmandı.

“Yürü, yürü, yüreğinde umutla..."

“Arthur Olasılıksızlık Motoru’nu neden çalıştıramıyor bileniniz var mı?” diye bağırdı Trillian.

“Hiç yalnız kalmayacaksın yürürken... Çarpışma eksi beş saniye, sizi tanımak çok güzeldi çocuklar, Tanrı sizi korusun...

“Hiç...yal...nız...kal...ma...ya...cak...sın...yü...rür...ken!

“Size soruyorum” diye bağırdı Trillian, “bileniniz var mı...”

O anda baş döndürücü bir ışığı izleyen müthiş bir patlama duyuldu.

18

Bundan sonra gerçekleşen ilk ses Altın Kalp’in oldukça alımlı yeni bir iç dizayn ile normale dönüp yoluna devam etmesiydi: Biraz daha genişleyen içerisi yeşil ve mavinin lezzetli solgun gölgeleri ile bezenmişti. Tam ortada özel olarak bir yere çıkmayan sarmal bir merdiven yerden fışkıran eğreltiotları ve sarı çiçekler arasından yükseliyordu, hemen yanındaki taş güneş saati kaidesinin üzerinde bilgisayarın ana terminali duruyordu. Dağılımı ustaca yapılmış ışıklandırma ve aynalar keyifle düzenlenmiş geniş bir bahçeye bakan limonlukta bulunulduğu duygusunu veriyordu. Limonluğun çeperinin kıyısında oya gibi işlenmiş demir ayaklar üzerinde duran mermer masalar vardı. Mermerin parlak yüzeyine bakıldığında aletlerin bulanık görüntüleri seçilebiliyordu, masaya dokunulduğunda ise alet ellerin altında maddeleşiveriyordu. Doğru açıdan bakıldığında aynalar nereden yansıdıkları belli olmasa da gerekli bütün göstergeleri yansıtıyordu. Gerçekten nefes kesici güzellikteydi her şey.

Hasır bir iskemlede gevşemekte olan Zaphod Beeblebrox, “Ne oldu?” dedi.

“Yalnızca, diyordum ki,” dedi Arthur küçük bir başlıklı havuzun kenarına yayılmış yatarken, “şuralarda bir yerde Olasılıksızlık Motoru kolu vardı...” Kolun olması gerektiği yere doğru salladı elini. Orada saksı içinde bir bitki duruyordu artık.

“Peki ama nerdeyiz?” dedi, elinde iyice soğutulmuş bir bardak Pan Galaktik Gargara Bomba ile sarmal merdivende oturan Ford.

“Tamı tamına önceden olduğumuz yerde sanırım...” dedi Trillian, çevrelerindeki aynalar birdenbire altlarında uzanan Magrathea’nın kupkuru manzarasını göstermeye başlarken.

Zaphod oturduğu yerden fırladı.

“Öyleyse füzelere ne oldu?” dedi.

Yeni ve hayret verici bir görüntü aynalarda göründü.

“Bir kase petunya ile şaşkın görünüşlü bir balinaya dönüşmüşler sanki” derdi Ford endişeyle.

“Sekizmilyon yediyüzaltmış bin yüzyirmisekizde bir!" diye araya girdi hiç değişmemiş olan Eddie “düzeyinde bir Olasılıksızlık Faktörü ile, “Zaphod Arthur’a baktı.

'Bunu hesaplamış miydin, Dünyalı? diye sordu.

“Aslında,” dedi Arthur, “yaptığım tek şey...”

“Çok iyi fikir biliyor musun. Kontrol ekranlarını görmeden bir an için Olasılıksızlık Motorunu çalıştırmak. Hayatlarımızı kurtardın evlat, bunu biliyor muydun?

“Yo,” dedi Arthur, “önemli bir şey değil canım..."

“Ya, öyle mi?” dedi Zaphod. “Peki unut gitsin öyleyse. Pekala bilgisayar indir bizi yere.”

“Ama...”

“Unut gitsin dedik.”

* * *

Unutulan başka bir şey de olasılık dışı olmasına karşın bir sperm halindeki balinanın, yabancı bir gezegenin yüzlerce kilometre üzerinde ansızın yetişkin bir balinaya dönüşmesiydi.

Bu bir balina için doğal bir durum olmadığından bu zavallı masum yaratığın, bir balina olmama hali ile tanışmasında önce, bir balina olarak kendi kimliği ile tanışması için çok az zamanı vardı.

Aşağıda yaşamaya başladığı anda bitene kadar düşüncelerinin tam bir kaydını bulabilirsiniz.

Ah...! Ne oluyor? diye düşünmüştü.

Eee, afedersiniz, kimim ben?

Merhaba?

Niye buradayım? Yaşamımın amacı nedir?

Kimim ben demekle ne kastediyorum?

Sakinleş bakalım, sıkı dur şimdi... ah! çok ilginç bir duyum bu, nedir acaba? Bir çeşit... esneme, soğuktan yanma hissi gibi bir şey var şeyimde... neyimde... neyimde... en iyisi şeylere adlar bularak başlayayım eğer sözgelimi dünya diyeceğim şeyde iyi bir tartışma diyeceğim şey konusunda ilerleme sağlamak adına şeylere isim bularak başlamak daha iyi olur.

İyi. Vaay, gittikçe güçleniyor. Ve de, hey, çevremde ıslık çalıp gürleyerek aniden kafam deyiverdiğim şeyi yalayarak geçen şey? Belki de

şey diyebilirim buna... rüzgar! İyi bir ad mı bu? İdare eder... belki de ilerde ne işe yaradığını anlarsam daha uygun bir ad takabilirim ona. Çok önemli bir şey olsa gerek çevrede bu kadar çok olduğuna göre. Hey bu şey de ne? Bu... kuyruk diyelim tamam kuyruk. Hey! Çok da iyi sallıyorum değil mi?

Vay be! Vay be! Çok iyi geldi bu! Çok da işe yaramadı aslında ama daha sonra ne işe yaradığını bulabilirim. Şimdi, acaba şeylerin mantıklı ve açık görüntülerini oluşturdum mu?

Hayır.

Boşver, hey, gerçekten heyecan verici, keşfedilecek, ilgilenilecek öyle çok şey var ki, sabırsızlanıyorum.

Belki de rüzgardandır.

Gerçekten de çok var çevrede ondan, değil mi?

Vaay! İşte! Bana doğru büyük bir hızla gelen bu şey de nedir? Çok çok hızlı. Öyle büyük ki. Düz ve yuvarlak, büyük ve geniş sesler içeren bir ad bulmak gerekli. Şöyle... ooo... oop... opr... toprak! İşte buldum! Uygun bir ad-toprak!

Acaba iyi arkadaş olabilecek miyiz onunla?

* * *

Ani ve ıslak bir pat sesinin ardından, sessizlik.

* * *

Şurası ilginçtir ki kasadaki petunyaların düşerken aklından geçen tek şey “Oh hayır, yine mi” oldu. Birçokları, eğer petunyaların bunu neden düşündüğünü tam olarak bilmiş olsaydı bugün evrenin doğası hakkında bildiklerimizden çok daha fazla şey biliyor olacağımız yorumunu yaptılar.

19

“Bu robotu da yanımıza alıyor muyuz?” dedi Ford, köşede küçük bir palmiye ağacının altında kamburunu çıkartmış şekilsizce duran Marvin’e hoşnutsuzlukla bakarak.

Zaphod bakışlarını Altın Kalp’in az önce inmiş olduğu kıvrak toprakları görüntüleyen ayna ekranlardan çevirerek,

“Oh, şu Paranoid Android,”dedi. “Evet, onu da götürüyoruz.”

“Ama manik depresif bir robot ile ne yapmayı umuyorsun?

“Sorunların farkında olduğunu sanıyorsun” dedi Marvin yeni kapatılmış bir tabuta konuşur gibi, “eğer sen manik depresif bir robot olsaydın ne yapardın? Hayır, boşuna yanıt aramak için uğraşma, ben senden elli bin kere daha zeki olduğum halde yanıtı bilmiyorum. Sizin düzeyinizde düşünmeye çalışmaktan başıma ağrılar giriyorlar!'”

Trillian kabininin kapısından fırladı.

“Beyaz farelerin kaçmış!” dedi.

Derin endişe ile ilgi ifadesi Zaphod’un iki yüzünü aynı anda kaplamayı başaramadı.

“Başlarım şimdi beyaz farene,” diye yanıtladı kadını.

Trillian ona kırgın bakışlar fırlatıp kayboldu yine.

İnsanoğlunun (bağımsız gözlemcilerin büyük çoğunluğunun düşündüğü gibi) Dünya gezegeninde varolan yaşam biçimleri içinde ikinci değil de üçüncü en zeki yaratık olduğunun genel olarak farkına varılmış olsaydı Trillian’ın sözleri daha fazla dikkat çekebilirdi.

* * *

“İyi akşamlar çocuklar.”

Ses hem oldukça tanıdık hem de oldukça farklıydı. Anaerkil bir tınısı vardı. Ses ekip gezegen yüzeyine çıkmalarını sağlayan hava kilitli servis kapısına eriştiği zaman anonsa başlamıştı.

Şaşkınlıkla baktılar birbirlerine.

“Bilgisayar bu,” diye açıkladı Zaphod. “Acil durumlarda kullanılabilecek yedek bir kişiliğinin olduğunu keşfettiğimde daha iyi iş görebileceğini düşündüm.”

* * *

Bu sizin tuhaf yeni bir gezegendeki ilk gününüz,” diye sürdürdü Eddie’nin yeni sesi, “giysilerinize sıkı sıkı sarının ve sakın patlak gözlü yaramaz uzay canavarlarıyla oynamayın.”

Zaphod parmaklarıyla sabırsızca kapıyı vurdu.

“Özür dilerim,” dedi, “sanırım bir hesap cetveli taşısak daha yararlı olur.”

“Tamam!” diyerek sustu bilgisayar. “Hanginiz söyledi bunu?”

“Lütfen çıkış kapağını açar mısınız sayın bilgisayar?” dedi Zaphod kızmamaya çalışarak.

“Biriniz çıkıp da söylediğini sahiplenince ye kadar açmayacağım,” diye üsteledi bilgisayar birkaç devresini kapatarak.

“Tanrım,” diye bağırdı Ford, bir bölme perdesine yaslanıp ona kadar saymaya başladı. Bir gün duygusal yaşam biçimlerinin bunu yapmayı unutacakları konusunda umutsuzca endişeleniyordu. İnsanlar bilgisayarlardan bağımsız olduklarını sadece sayı sayarak gösterebilirlerdi.

“Hadi ama,” dedi Eddie sertçe.

“Bilgisayar...” diye başlayacak oldu Zaphod...

“Bekliyorum,” diye onun sözünü kesti Eddie. “gerekirse bütün gün beklerim...”

“Bilgisayar... “ diye yineledi Zaphod, bilgisayarı alt edebileceği ustaca bir mantık oyunu bulmaya çalışıyordu, sonra onunla onun çöplüğünde çekişmemeye karar verdi, “eğer şu kapağı hemen şu anda açmazsan ana veri depolarını siler seni de koskocaman bir balta ile yeniden programlarım, anlaşıldı mı?”

Eddie sarsılmıştı, durakladı ve söylenenleri tarttı. Ford içinden saymayı sürdürdü. Bu bir bilgisayara karşı takınılabilecek en saldırgan tavırdır, bir insana yaklaşıp kan... kan... kan... kan... demekle aynı etkiyi yapar. Sonunda Eddie sessizce, “Sanıyorum bu ilişkinin üzerinde hepimizin düşünmesi gerekiyor” dedi ve servis kapısı açıldı. Buz gibi bir rüzgar yüzlerini yaladı, kollarını kovuşturup rampanın üzerinden Magrathea’nın tozlu zeminine indiler.

“Gözyaşları temizler ancak bunu,” diye bağırdı arkalarından Eddie kapağı kapamadan önce.

Birkaç dakika sonra onu bütünüyle şaşırtan, bir komuta karşılık olarak kapıyı tekrar açıp kapattı.

20

Beş gölge ağır çorak arazide yürümeye başladı. Gezegen yüzeyinin bazı yerleri soluk gri bazı yerleri soluk kahverengiydi; geri kalan bölümünün ise görülecek herhangi bir ilginç yanı yoktu. Tüm bitki örtüsünü çok uzun zaman önce yetinmişti. Şimdi iki santim kalınlığında toz tabakasıyla örtülü kurumuş bir bataklığı andırıyordu. Hava çok soğuktu.

Zaphod hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi kendine bir süre gezindi, daha sonra da biraz ilerdeki küçük bir yükseltinin ardında kayboldu. Rüzgar Arthur'un gözlerini ve kulaklarını ısırıyor, bayat ve keskin hava genzini yakıyordu. Ama en çok daralan şey kendi kafasıydı.

"Harikulade..." dedi, kulakları kendi sesiyle tırmalanmıştı. Bu ince atmosferde ses çok kötü işitiliyordu.

"Harabe bir delik bana soracak olursan," dedi Ford. "Bir ahırda daha çok eğlenebilirim. Gittikçe yükselen bir sıkıntı duyuyordu içinde. On beş yıllık bir sürgünden sonra galaksideki bunca yıldız sisteminin, birçoğu vahşi ve egzotik hayat fışkıran bunca gezegenin içinde, bu mezbeleliğe gelmek zorunda kalan o değil miydi? Görünürde bir hamburgerci bile yoktu. Eğilip yerden bir opak soğuk toprak kopardı, bunun altında binlerce ışık yılını aşıp gelmeye değecek hiçbir şey yoktu.

"Hayır," diye ısrar etti Arthur, "anlamıyor musun, hayatımda ilk kez bir başka gezegenin üzerinde sahiden geziniyorum... bütünüyle yaban bir dünya...! Bir mezbelelik olsa bile fark etmez."

Trillian kollarını kavuşturup ürpererek kaşlarını çattı. Gözünün ucuyla beklenmedik hafif bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi, ama dönüp o yöne baktığında görebildiği yalnızca yüz metre ötede sessiz ve sakin duran gemiydi. Bir iki saniye sonra yükseltinin tepesinden kendilerine el sallayıp gelmelerini işaret eden Zaphod'u görünce içi rahatladı.

Heyecanlı görünüyordu, ancak rüzgar Ve ince atmosfer yüzünden söylediklerini tam olarak duyamıyorlardı.

Yükseltiye yaklaştıklarında bir çember şeklinde olduğunu gördüler... Yüzelli metre genişliğinde bir krater. Kraterin dış yüzü çevresindeki eğimli yüzey siyahlı kırmızılı parçalarla bezenmişti. Durup parçalardan birine baktılar. Islaktı. Lastik gibi bir şeydi.

Birden dehşetle bunun taze balina eti olduğunu fark ettiler. Kraterin ağzında Zaphod onları bekliyordu.

“Bakın,” dedi, krateri göstererek.

Tam ortada kaderine üzülecek kadar yaşayamayan zavallı bir balinanın patlamış vücudu yatıyordu. Sessizliği yalnızca Trillian’ın boğazındaki istemsiz kasılmalar bozmaktaydı.

“Gömmeye çalışmak yararsız görünüyor” diye mırıldandı Arthur, söylediğine pişman olarak.

“Gelin” hadi,” dedi Zaphod, Kratere inmeye başlamıştı.

“Ne, aşağıya mı?” dedi Trillian ciddi bir tiksinmeyle. “Öyle,” dedi Zaphod, “hadi bakın size ne göstereceğim.”

“Görüyoruz,” dedi Trillian.

“O değil,” dedi Zaphod, “başka bir şey. Hadisenize.” Hepsi tereddüt geçirdi onu izlemekte.

“Hadi ama, diye ısrar etti Zaphod. “İçeriye bir giriş buldum.”

“İçeriye mi?” dedi dehşet içinde Arthur.

“Gezegenin içine! Bir yeraltı geçidi. Balinanın çarpma kuvveti kırıp ortaya çıkarmış, işte gitmemiz gereken yer orası. Beş milyon yıl boyunca insanoğlunun ayak basmadığı yere, zamanın kendisinin dipsiz derinliklerine.” Marvin olup biteni gırgıra alan şarkısını mırıldanmaya başlamıştı yeniden.

Zaphodun tokatıyla sustu.

Küçük iğrenme titremeleriyle Zaphod'un peşinden kraterin dibine yöneldi. Kraterin talihsiz yaratıcısına bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Hayat," dedi Marvin hüzünle "ya tiksindirir ya da görmezden gelirsin, sevmem asla mümkün değil."

Yerde balinanın çarpmasıyla bir delik açılmış moloz ve içorganları ile örtülü bir tüneller ve geçitler ağı ortaya çıkmıştı. Zaphod tünellerden birine doğru yol açmaya girişti ancak Marvin bunu ondan çok daha hızlı yapabiliyordu. Karanlık derinlerden nemli bir esinti geldi. Zaphod el feneriyle aydınlatmaya çalıştığı tozlu karanlıkta çok az şey seçilebiliyordu.

"Efsanelere göre," dedi, "Magrathealılar hayatlarının büyük bir bölümünü yeraltında geçirirlermiş."

"Neden o?" dedi Arthur. "Yüzeyde çevre çok mu kirlenmiş yoksa nüfus patlaması mı olmuş?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Zaphod. "Sanırım dışarıdan pek hoşlanmıyorlarmış."

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" dedi sinirli sinirli karanlığı gözleyen Trillian. "Saldırıya uğradığımızı sanırım unutmadın."

"Bak yavrum, bu gezegendeki canlı nüfusun sıfır artı dördümüz olduğu konusunda sana garanti veriyorum, hadi, gel de girelim şuraya. Eeem, hey Dünyalı... "Arthur," dedi Zaphod.

"Evet, robotla birlikte kalıp, geçidin bu ucunu gözetiver, olur mu?"

"Gözetmek?" dedi Arthur. "Neye karşı? Az önce burada kimsenin olmadığını söyledin."

"Evet, pekala, yalnızca güvenlik için tamam mı?" dedi Zaphod.

"Kimin güvenliği? Seninki mi benimki mi?"

“Şirin çocuk. Tamam, gidiyoruz işte.”

Zaphod, Trillian ve Ford’un önünden aceleyle geçide inmeye başladı.

“İnşallah hepiniz berbat bir gün geçirirsiniz orada,” diye serzenişte bulundu Arthur.

“Merak etme,” diye rahatlattı Marvin onu, “öyle olacak.”

Birkaç saniye, içinde gözden kayboldular.

Arthur bir süre ortalıkta küskün küskün dolandıktan sonra bir balina mezarının gezinmek için hiç de iyi bir yer olmadığına karar verdi.

Onu bıkkın gözlerle izleyen Marvin devrelerini kapattı.

* * *

Zaphod çıldırma sınırındaki sinirliliğini gizlemek için dik ve geniş adımlarla geçitten aşağıya hızla inmeye başladı. Bir yandan da el fenerinin ışığını çevresinde gezindiriyordu. Duvarlar koyu renk fayansla kaplı ve soğuktu, hava ise eskilikten ağırlaşmıştı.

“İşte, ne demiştim size?” dedi. “Canlı barındırmayan bir gezegen. Magrathea,” deyip fayans zemini kaplayan toz ve moloz içinde geniş adımlarla yürümeyi sürdürdü.

Trillian buradan daha az sefil olmasına karşın Londra’nın yeraltını anımsadı.

Duvarlardaki fayanslar yer yer parlak renkli, basit açılar oluşturan mozaiklerle kesiliyordu.

Trillian durup içlerinden birini inceledi ancak akla uygun bir anlam veremedi. Zaphod’a seslendi.

“Hey, bu garip şekillerin ne olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Sanırım bunlar yalnızca bir çeşit garip şekiller,” dedi Zaphod, geriye şöyle bir göz atarak.

Trillian omuz silkip ardından yetişti aceleyle.

Zaman zaman Ford’un terk edilmiş bilgisayar donanımıyla dolu olduğunu keşfettiği, odalara açılan kapılar beliriyordu önlerinde. Zaphod’u bunlardan, birine bakması için sürükledi Ford. Trillian da peşlerinden gitti.

Bak, dedi Ford, “buranın Magrathea olduğunu düşündün...”

“Öyle,” dedi Zaphod, “mesajı da dinledik değil mi?”

“Tamam, öyleyse burası Magrathea diyelim... şimdilik. Şimdiye kadar hiç sözünü etmediğin bir şey var, Galaksi’nin içinde nasıl buldun burayı? Bir yıldız atlasına bakmadığın çok açık.”

“Araştırma. Hükümet arşivleri. Dedektiflik. Biraz da yerinde tahmin. Kolay.”

“Sonra da gelip burayı aramak için Altın Kalp’i çaldın öyle mi?”

“Birçok şey aramak için çaldım onu.”

Ford şaşırarak “Birçok şey mi?” dedi. “Ne gibi yani?”

“Bilmem?”

“Ne?"

“Ne aradığımı bilmiyorum.”

“Neden.bilmiyorsun?”

“Çünkü... çünkü... sanırım bilirsem onları arayamam da ondan.”

“Ne, delirdin mi sen?”

“Henüz eleyemediğim bir olasılık bu,” dedi sessizce Zaphod. “Kendi hakkımda yalnızca aklımın şu andaki durumunda kavrayabileceği kadar şey bilebiliyorum. Şu andaki durumum da pek iyi değil.”

Uzunca bir süre kimsenin ağzını açmadı. Ford kafası bir anda endişelerle dolan Zaphod’a dikmişti gözlerini.

“Dinle, eski dostum, eğer istersen...” diye başlayarak oldu sonunda Ford.

“Hayır, dur biraz... ben sana bir şey diyereceğim,” dedi Zaphod.

“Ben her zaman başıboş dolaşırım böyle. Birdenbire bir şey yapmak gelir aklıma ve hey, neden olmasın deyip, yapıveririm. Galaksi Başkanı olabileceğimi düşündüm ve oldum, çok basit. Bu gemiyi çalmaya, Magrathea’yı aramaya karar verdim. Hepsini yaptım işte. Tabii, en iyi şekilde yapmak için uğraşıyorum, doğru, ama her zaman yolunda gidiyor işlerim. Borcunu hiç ödemediğin halde iptal edilmeyen bir Galakti-kredi kartı gibi. Ne zaman durup da bunu niye yapmak istedim?... nasıl yapacağımı nasıl tasarladım diye düşünmeye başlasam bundan vazgeçmek için önlenemez bir tutku duyuyorum.

Şu anda olduğu gibi. Bundan bahsetmek çok büyük çaba gerektiriyor.

Zaphod bir süre durakladı. Bir sessizlik oldu. Sonra kaşlarını çatıp devam etti. “Geçen gece yine beynimin bir kısmının gerektiği gibi çalışmamasından endişelendim. Sonra farkına vardımı, beynimin sanki bir başkası tarafından iyi fikirler elde etmek için kullanıldığı ve bana bunlar hakkında bir şey söylenmediğiydi. İki fikri bir araya getirdim ve binlerinin bu amaçla beynimin kullanamadığım bir kısmını kilitlemiş olabileceğine karar verdim. Bunu doğrulamanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

“Geminin tıp bölümüne gidip kendimi kafatası tarayıcı ekranına taktım. Her iki kafamı da belli başlı bütün görüntü testlerinden geçirdim... Başkan olmadan önce hükümet tıp memurları denetiminde geçirmek zorunda olduğum bütün testler, teyid ediliyordu. Hiçbir şey görünmedi. En azından beklenmedik bir şeyler. Testler benim zeki, hayalci,'tepkisiz, güvenilmez, dışa dönük olduğumu gösterdi tahmin edilebileceği gibi. Bunlar dışında

hiçbir anormallik yoktu. Böylece rastgele yeni testler icad etmeye koyuldum. Hiçbir şey yoktu. Sonra bir kafamdan elde ettiğim sonuçlan diğer kafamdan elde ettiklerimin üzerine koymayı denedim. Yine bir şey yoktu. Sonunda aptallaştım, yani davranışlarımı yalnızca bir paranoya krizi olarak ele alıp hepsini boşverdim. Her şeyi toparlamadan önce en son yaptığım, üstüste çakıştırdığım görüntüleri yeşil bir renk filtresi altında incelemek oldu. Çocukken yeşil takıntımın olduğunu anımsıyor musun? Hep Ticaret filolarının birinde pilot olmak isterdim değil mi?

Ford başını salladı.

“Ve her şey karşımdaydı,” dedi Zaphod, “gün gibi ortada. Her iki beynimin ortasında çevrelerindeki hiçbir şey ile ilişkili olmayıp yalnız kendi aralarında iletişim kurabilen belli bir bölüm. Piçin biri bütün sinir düğümlerini dağlayıp beyinciğin iki lobunu çevrelerinden soyutlamıştı.”

Ford soluk almaya çabalayarak baktı ona. Trillian bembeyaz kesilmişti.

“Bunu sana birileri mi yaptı?” diye fısıldadı Ford.

“Öyle.”

“Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Veya neden?”

“Neden? Bunu yalnızca tahmin edebilirim. Ama kimin yaptığını biliyorum.”

“Biliyor musun? Nereden biliyorsun?”

“Çünkü adlarının baş harflerini dağlanan sinir bağlarına yakarak yazmışlar. Benim görebilmem için bırakmışlar.”

Ford derisinin büzüşmeye başladığını duyumsayarak dehşetle ona baktı.

“Adlarının baş harfleri mi? Beynine mi yazılı?”

“Öyle.”

“Peki, Tanrı aşkına neydi onlar?”

Zaphod bir an sessizce baktı onlara. Sonra bakışlarını uzaklara çevirdi.

“Z. B.” dedi sessizce.

O anda arkalarında çelik bir kapak kapandı ve odaya bir gaz dolmaya başladı.

21

Arthur Magrathea’nın yüzeyinde karamsar karamsar dolaştı. Ford onu düşünerek zaman geçirmesi için Her Otostopçunun Galaksi Rehberi’ni bırakmıştı. Rastgele birkaç düğmeye bastı.

* * *

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi çok düzensiz hazırlanmış bir kitap olduğundan derleyicilerine zamanında iyi bir fikirmiş gibi gelen birçok bölümü kapsar.

Bunlardan biri (Arthur’un bulduğu), Maksimegalar Üniversitesi’nin sessiz genç öğrencisi, antik filoloji, geçişken etik, dalga salınımsal tarihsel algılama teorisi konularında parlak akademik çalışmalar yapmış Veet Voojagig'in deneyimleriyle ilgilidir. Bu öğrenci Zaphod Bebblebrox ile bir gece Pan Galaktik Gargara Bomba içtikten sonra geçmiş birkaç yıl içinde satın aldığı tükenmez kalemlere ne olduğu konusunda gitgide artan bir takıntı edinmiştir.

Bunu galaksideki belli başlı bütün tükenmez kalem kayıp merkezlerine uğradığı ve sonunda zamanında kamuoyunun ilgisini çeken tuhaf küçük bir kuram ortaya attığı uzun ve sancılı bir dönem izlemiştir. Kozmos’da bir yerlerde, diyordu, insansı, sürüngensi, yaşadığı bütün gezegenler arasında tamamen tükenmez kalem varlık biçimlerine adanmış bir gezegen vardır. Ve bu gezegendedir ki ilgilenilmeyen tükenmez kalemlere uygun yüksek dereceli uyarımlara karşılık vererek ve sonunda genel anlamda iyi

yaşamanın tükenmez kalem dengine ulaşan tümüyle tükenmez kalemlere uygun bir hayatı tadarlar.

Ve her şey kağıt üzerindeki kuramlarda iyi ve hoş görünüyordu, ta ki Veet Voojagig aniden bu gezegeni bulduğunu, orada ucuz, yeşil, içi değiştirebilir bir tükenmez ailesinin limuzininde şoför olarak çalıştığını, sonra götürülüp hapsedildiğini, burada bir kitap yazdığını ve en sonunda kendini toplum içinde gülünç duruma düşüren herkese yapıldığı gibi vergi sürgününe gönderildiğini iddia edene dek.

Günün birinde Voojagig'in varolduğunu iddia ettiği bu gezegenin uzay koordinatlarına gönderilen bir araştırma ekibi, burada durmaksızın hiçbir şeyin doğru olmadığını tekrarlayan, ama daha sonra yalan söylediği anlaşılan yaşlı bir adamın yaşadığı küçük bir göktaşı buldular.

Yine de, bu adamın Brantivogon bankasındaki hesabına her yıl yatırılan 60.000 Altairian doları ve tabii ki Zaphod Beeblebrox'un yüksek karlı elden düşme tükenmez kalem işleri yanıtlanamayan iki soru olarak kaldı.

* * *

Arthur bunu okuyup kitabı bıraktı. Robot yerinde, tamamiyle hareketsiz duruyordu. Arthur kalkıp kraterin tepesine doğru yürümeye başladı. Kraterin çevresini dolaştı. İki güneşin olağanüstü biçimde Magrathea üzerinde batışını izledi. Kraterin içine geri döndü. Robotu uyandırdı', çünkü manik depresif bir robot bile konuşmak için hiç yoktan iyiydi.

'"Gece çöküyor," dedi. "Bak robot, yıldızlar çıkıyor." Karanlık bir Nebulanın göbeğindeyken çok az yıldızı, o da çok soluk olarak görebilmek mümkündür, ama yine de görülebiliyorlardı.

Robot uysalca yıldızlara bakıp tekrar aşağıya indirdi bakışlarını.

"Biliyorum." dedi. "Ne sefillik değil mi?"

"Ama bu günbatımı! En iyi rüyalarımda bile böylesini görmedim..." O iki yıldız! Ateşten dağlar eriyip uzaya yayılıyor gibiydi.

“Gördüm,” dedi Marvin. “Cansıkıcı.”

“Bizim orada yalnızca tek bir güneş vardı,” diye sürdürdü Arthur. “Dünya denen bir gezegenden geliyorum bildiğin gibi."

“Biliyorum,” dedi Marvin, “sözünü edip duruyorsun. Berbat geliyor kulağa.”

“Hayır hayır, güzel bir yerdi.”

“Okyanusları da var mıydı?”

“Ah evet,” dedi Arthur iç geçirerek, “büyük, engin , köpüklü okyanusları...”

“Okyanuslara katlanamıyorum.” dedi Marvin.

“Söyle bana,” diye sordu Arthur, “diğer robotlarla anlaşabiliyor musun?”

“Nefret ediyorum?” dedi Marvin. “Nereye gidiyorsun?”

Arthur daha fazla dayanamamıştı. Yine kalktı yerinden.

“Bir tur daha atacağım galiba,” dedi.

“Seni suçlayamam,” dedi Marvin ve bir saniye içinde yeniden uykuya dalmadan önce beş yüz doksan yedi bin milyon koyun saydı.

Arthur görevini aksatmadan yerine getirebilmek için kollarını hareket ettirerek kan dolaşımını hızlandırmaya çalıştı bir süre. Ve ardından yeniden kraterin duvarına doğru yürüdü zorlukla. Atmosfer çok ince olduğundan ve ay da olmadığından gece çok çabuk çökmüştü ve ortalık daha şimdiden zifiri karanlıktı. Bu yüzden Arthur burun buruna geldiği yaşlı adamı seçememişti.

Son ışık parıltılarının ufkun gerisindeki karanlıkta yok olmasını izleyen yaşlı adamın arkası Ford'a dönüktü. Uzun boylu, yaşlıydı ve tek parça gri bir entari giymişti. Arthur'a döndüğünde ince ve saygıdeğer ifadeli, kaygıların yıprattığı ama zalim olmayan yüzü göründü, güvenle sırtınızı dönebileceğiniz bir yüz. Ama henüz tamamıyla dönmemişti geriye, Arthur'un şaşkınlıkla attığı çığlığa bile tepki göstermemişti.

Güneşin son ışıklarının da tümüyle kaybolmasının ardından Arthur'a döndü. Yüzü bir yerlerden vuran ışıkla aydınlanmaktaydı; Arthur ışığın kaynağını aradığında birkaç metre ötede bir tür tekne gördü... Küçük bir hoverkraft, diye tahmin yürüttü. Çevresinde soluk bir ışık havuzu oluşturuyordu.

Adam Arthur'a baktı, üzgün görünüyordu.

"Ölü gezegenimizi ziyaret etmek için soğuk bir gece seçtiniz," dedi.

"Kim... Kimsin sen?" diye kekeledi Arthur.

Adam bakışlarını çevirdi. Yüzünü yine o hüzünlü ifade kaplar gibi oldu.

"Adım önemli değil," dedi.

Aklına bir şey gelmiş gibi göründü. Karşılıklı konuşmaya pek istekli olmadığını açıkça belli ediyordu. Arthur bir tuhaf hissetti kendini.

"Ben... eee... ürküttüğünüz beni..." dedi tekleyerek.

Adam tekrar ona dönüp kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Hı?" dedi.

"Ürküttünüz beni dedim."

"Korkmayın, size zararım dokunmaz."

Arthur kaşlarını çattı ona. "Ama ateş açtınız bize! Füzeler vardı..." dedi.

Adam krater kuyusuna göz gezdirdi. Marvin’in gözlerinden yayılan hafif ışık balinanın koca cesedine soluk kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Adam hafifçe cıkladı.

“Otomatik bir sistem,” dedi ve hafifçe iç geçirdi. “Gezegenin karnındaki antika bilgisayarlar karanlık milyonlarca yıl boyunca çalıştılar, asırlar tozlu veri bankalarına ağır gelmiş olmalı. Sanırım bu monotonluğu bozmak için fırsat bildiler gelişinizi.”

Arthur’a ciddi bir ifadeyle bakarak, “büyük bir bilim aşığıyım, biliyor musunuz?” dedi.

“Ya... eee... sahiden mi?” dedi Arthur, adamın meraklı ve nazik tavrını rahatsız edici bulmaya başlamıştı.

“Ah, evet,” dedi yaşlı adam ve konuşmayı kesti yine.

“Ah,” dedi Arthur, “eee...” Tam sevişmenin en hareketli anında kadının kocasının odaya girip pantolonunu değiştirmesi ve havadan sudan kısa birkaç laf edip çekip gitmesinin şaşkınlığını yaşayan acemi çapkın gibi hissediyordu kendini.

“Solgun görünüyorsunuz.” dedi nazik bir ilgiyle yaşlı adam.

"Eeem, hayır... pekala, evet. Doğrusunu isterseniz, buralarda binlerini bulmayı beklemiyorduk. Hepinizin ölü veya onun gibi bir şeyler olduğunuzu duyar gibi olduydum...”

“Ölü?” dedi yaşlı adam. “Üzerime iyilik sağlık, hayır, yalnızca uyuduk.”

“Uyudunuz mu?” dedi Arthur inanmayarak.

“Evet, ekonomik kriz boyunca,” dedi yaşlı adam, açıkça Arthur’un sözlerinden bir şey anlayıp anlamadığına aldırmayarak.

Arthur yine sormak durumundaydı.

“Eee,... ekonomik kriz mi?”

“Evet, beş milyon yıl önce Galaktik ekonomi çöktü ve ısmarlama gezegenler de lüks tüketim malzemesi haline geliverdi... anlarsınız işte...”

Duraklayıp Arthur’a baktı.

“Gezegen imal ettiğimizi biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Tabii, evet,” dedi Arthur, “Duyar gibi olmuştum..."

“Çok cazip bir işti,” dedi yaşlı adam gözlerinde arzulu bir bakışla, “kıyıları yapmak her zaman en sevdiğim işti. Fiordları ince ince işlemekten sonsuz zevk duyardım... her neyse işte,” dedi tekrar sözünün ucunu bulmaya çalışarak, “kriz geldiğinde uyuyarak zaman geçirmenin birçok sıkıntıyı önleyeceğine karar verdik. Böylece bilgisayarları kriz sona erdiğinde bizi uyandırmaları için programladık.”

Adam belli belirsiz esneyip iç geçirdikten sonra sürdürdü.

“Bilgisayarlar Galaktik borsa endeksine bağlıdır, böylece kriz atlatılıp da ekonomi, oldukça pahalı olan hizmetlerimize yeniden doğacak kadar düzendiğinde uyandırılacağız.”

Arthur, düzenli bir Guardian okuyucusu olarak derinden sarsıldı.

“Bu oldukça nahoş bir davranış, değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu yaşlı adam yumuşakça.

“Özür dilerim, gelişmelerden biraz uzak kaldım galiba”

Krateri göstererek,

“Bu robot sizin mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye ince metalik bir ses geldi kraterden, “Ben beninim.”

“Eğer buna robot denebilirse,” diye yakında Arthur, “Daha çok bir çeşit elektronik somurtma makinesi.” “Getirin onu,” dedi yaşlı adam. Yaşlı adamın sesinde ansızın duyduğu bu kesin ifadeyi duymak şaşırtmıştı

Arthur'u. Marvin’e seslendiğinde robot yersiz bir topallama numarasıyla yokuşu tırmanmaya başladı.

“Bir kez daha düşünüldüğünde,” dedi yaşlı adam, “bırakın onu orada. Siz gelin benimle. Büyük şeyler olacak.” Görünürde bir işaret verilmediği halde karanlığın içinde yavaşça onlara doğru sürüklenen aracına doğru döndü.

Arthur büyük zahmetlerle geri dönüp kratere inme numarası yaparken Marvin’e baktı.

“Gel,” dedi yaşlı adam, “hemen gel yoksa geç olacak.”

“Geç?” dedi Arthur. “Ne için geç?”

“Adın ne insanoğlu?”

“Dent. Arthur Dent,” dedi Arthur.

“Geç, geç Dentarthurdent’te olduğu gibi,” dedi yaşlı adam sertçe. “Bir çeşit tehdit bu anlıyor musun?" Yine arzulu bir bakış yerleşti yaşlı yorgun gözlerine.

“Onları şahsen pek tanımam, ama çok etkili olabildiklerini duymuştum.”

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

“Ne olağanüstü bir kişi.” diye söylendi kendi kendine.

“Pardon?” dedi yaşlı adam.

“Ha, yok bir şey afedersiniz,” dedi Arthur utanarak. “Pekala, nereye gidiyoruz?”

“Uzay aracıma” dedi yaşlı adam Arthur’u sessizce yanlarına gelmekte olan araca buyur ederken.

“Irkımın beş milyon yıllık uykusundan uyandığı gezegenin derinliklerine iniyoruz. Magrathea uyanıyor.”

Arthur yaşlı adamın yanına otururken istemsizce ürperdi. Aracın karanlık gökyüzünde süzülürken yaptığı sessiz kesik hareketler, geminin tuhaflığı Arthur’u huzursuz etmişti.

Yaşlı adama baktı, yüzü kontrol panelindeki küçük ışıkların donuk parıltısıyla aydınlanmıştı.

“afedersiniz,” dedi ona, “bu arada sizin adınız neydi?”

“Benim adım?” dedi yaşlı adam, ve aynı uzak keder geldi yine yüzüne. Durakladı. “Adım,” dedi, “... Slartibartfast.”

Arthur öksürdü.

“Pardon?” diye geveledi ağzında.

“Slartibartfast,” diye yineledi sessizce yaşlı adam.

“Slartibartfast,”

Yaşlı adam ciddi bir ifadeyle, “Önemli olmadığını söylemiştim,” dedi.

Uzay aracı karanlık gökyüzünde süzülüyordu.

23

Bazı şeylerin aslında göründükleri gibi olmadıkları önemli ve çok bilinen bir gerçektir. Örneğin, Dünya denen gezegende, insanoğlu her zaman kendisinin yunuslardan daha zeki olduğunu varsaymıştır çünkü bir sürü şey becermiştir... tekerlek, New York, savaşlar, vesaire... bu arada yunusların bütün yaptığı ise suya dalıp çıkmak ve eğlenmek olmuştur. Buna karşılık, yunuslar da her zaman kendilerinin insanoğlundan çok üstün bir zekaya sahip olduklarına inanmışlardır... tamamıyla aynı nedenlerden dolayı.

Şurası ilginçtir ki yunuslar Dünyanın yaklaşan yıkımının farkındaydılar ve insanları bu tehlike karşısında uyarmak için birçok girişimlerde bulundular: ama iletişim çabalarının birçoğu futbol toplarını zıplatmak ya da yiyecek için ıslık çalmak şeklinde eğlendirici girişimler olarak yanlış yorumlandı, sonunda yunuslar her şeyi boşverip Vogonlar gelmeden az önce kendi yöntemleriyle Dünyayı terk ettiler.

En son yunus mesajı da yanlış anlaşılmış, “Yıldızlarla Bezeli Sancak” marşını ıslıkla çalarken bir halkadan çift ters takla atarak geçmesi son derece iyi eğitimin sonucu bir beceri gösterimi olarak alınmıştır. Aslında mesaj şöyledir: Elveda ve bütün balıklar için teşekkürler.

Gerçekte gezegende yunuslardan daha zeki tek bir tür vardı, onlar da zamanlarının çoğunu davranış araştırma laboratuvarlarında tekerleklerin içinde koşarak ve insanlar üzerinde korkutucu derecede ince ve ustaca deneyler yaparak geçirdiler. İnsanların bir kez daha bu ilişkiyi tamamıyla yanlış yorumlamaları bütünüyle bu yaratıkların planlarına uygun düşüyordu.

24

Karanlık Magrathean gecesinde soluk ve yegane ışık noktası olan küçük gemi soğuk karanlıkta sessizce süzüldü. Çevikçe hızlandı. Arthur’un yol arkadaşı kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu, Arthur onu konuşmaya zorlayacak bir iki fırsattan yararlanmak istediyse de rahat olup olmadığına ilişkin bir soruyla susturulmuştu.

Arthur uçuş hızlarını ölçmeye çalıştı ama dışarıda mutlak bir karanlık vardı ve gerekli karteriz noktalarından yoksundu. Hareket duygusu o kadar yumuşak ve belirsizdi ki hiç hareket etmediklerine kanaat getirecekti neredeyse. Sonra uzakta beliren küçücük bir ışık parıltısı birkaç saniye içinde öyle büyüdü ki Arthur bu cismin muazzam bir hızla kendilerine doğru gelmekte olduğunu fark edip ne çeşit bir araç olduğunu kestirmeye çalıştı. Onu dikkatle gözledi ama net bir şekil seçemedi gözleri. Sonra içinde bulunduğu uzay aracının aniden ışığın içine kafadan dalması onda çarpıştıkları duygusu yaratmıştı.

Göreli hızları inanılmaz görünüyordu ve her şey nefes alıncaya kadar kısa sürede olup bitmişti. Farkına vardığı bir sonraki şey çevrelerinin gümüşi bir sis ile sarılmış olduğuydu: Başını sertçe geriye çevirdiğinde küçük siyah bir noktanın arkalarında hızla küçülmekte olduğunu gördü, olan biteni anlaması için saniyeler gerekiyordu.

Yerdeki bir tünele dalmışlardı. Aslında çarpıştıklarını sandığı şey akıl almaz bir hızla içine girdikleri tünelin ağzındaki sabit ışıktı. Çevrelerini saran gümüşi sis içinde birkaç yüz kilometreyle yol aldıkları tünelin dairesel duvarlarıydı.

Dehşet içinde gözlerini kapadı. Uzunluğunu kavrayamadığı bir süre sonra hızlarında hafif bir düşüş olduğunu hissetti ve ardından durmak için düzenli olarak yavaşladıklarını fark etti.

Tekrar gözlerini açtı. Hâlâ gümüş tüneldeydiler, birbirleriyle kesişen tünellerden oluşan bir ulaşım ağında ilerliyorlardı. Sonunda çelikten inşa edilmiş küçük bir bölmedeydiler. Birçok başka tünel de burada sona eriyordu. Arthur bölmenin diğer ucunda soluk rahatsız edici büyük bir ışık dairesi gördü: Rahatsız ediciydi çünkü gözü yanıltıyordu, ışığı gerektiği gibi odaklamak ya da ne kadar uzak veya yakın olduğunu söyleyebilmek imkansızdı. Arthur (oldukça hatalı olarak) bunun morötesi ışık olabileceğini tahmin etti.

Slartibartfast dönüp mağrur yaşlı gözleriyle Arthur’a baktı.

“Dünyalı,” dedi, “şu anda Magrathea’nın kalbinin derinliklerindeyiz.”

“Benim Dünyalı olduğumu nereden bildiniz?" diye sordu Arthur.

“Bunları ilerde daha iyi anlayacaksın” dedi yaşlı adam nazikçe, “en azından,” diye ekledi sesinde hafif bir şüphe ile, “şimdi olduğundan daha iyi.”

Devam etti: “Geçmek üzere olduğumuz bölmenin... gerçekte gezegenimizin içinde yer almadığı konusunda seni uyarmalıyım. Biraz fazlaca... büyük. Hiperuzayın uçsuz bucaksız bir bölgesine açılan bir kapıdan geçmek üzereyiz. Seni rahatsız edebilir bu.”

Arthur sinirli sesler çıkardı.

Slartibartfast bir düğmeyle doldurup, pek de rahatlatıcı olmayan bir ses tonuyla ekledi: “Tozumuzu silkeleyecek bu. Sıkı dur.”

Araç dosdoğru ışıktan dairenin içine doğru fırladı ve Arthur ansınız sonsuzluğun neye benzediği konusunda oldukça açık bir fikir sahibi oldu.

* * *

Aslında sonsuzluk değildi bu. Sonsuzluk düz ve tekdüze görünür. Geceleyin gökyüzüne bakmak sonsuzluğa bakmaktır... uzaklık algılanamaz, öyleyse bir anlamı da yoktur. Aracın girdiği bölme hiç de sonsuzluk değildi; çok çok çok büyüktü, öyle büyüktü ki sonsuzluğun kendisinden daha fazla sonsuzluk izlenimi veriyordu.

Uzayaracı arkalarında ışıldayan duvarda şimdi belli belirsiz bir iğne deliği gibi görünen kapıdan çıkıp açık havada usulca yükselerek akıl almaz bir hıza eriştiğinde Arthur’un duyuları birbirine karıştı.

Duvar.

Duvar hayal gücüne meydan okuyordu... Onu ayartıyor ve yenilgiye uğratıyordu. Duvar öylesine felç edici derecede uçsuz bucaksız ve dümdüzdü ki, tepesi, dibi ve kenarları görüş alanının dışında kalıyordu. Keskin baş dönmesi şoku insanın ölümüne yol açabilirdi.

Duvar kusursuzca düz duruyordu. Görünüşte yukarıya sonsuza uzanırken, aşağıda bulanıklaşıp yiterken, her iki yana taşarken, aynı zamanda hafif bir eğim yaptığını anlamak için en duyarlı lazerli ölçüm gereçlerini kullanmak gerekirdi. On üç ışık saniyesi ötede duvarın uçları kavuşuyordu. Diğer bir deyişle duvar içi boş bir kürenin iç çeperiydi, üç milyon mil çapında ve aklın alamayacağı bir ışıkla dolup taşan bir küre.

“Hoşgeldin,” dedi Slartibartfast uzayarası sersemletici uzayda sesten üç katı hızla algılanamaz biçimde ilerlerken, “hoşgeldin fabrika alanımıza.”

Arthur büyük bir dehşet ile çevresine bakındı. Önlerinde, bu uzaklıktan ayırdedilmesi, hattâ tahmin edilmesi bile mümkün olmayan sarkan tuhaf cisimler, boşlukta asılı gölgeli yusyuvarlak şekillerin çevresinde sallanan ince metal ve ışık çizgileri uzanıyordu.

“Burası,” dedi Slartibartfast,” gezegenlerimizin birçoğunu yaptığımız yerdir.”

“Yani,” dedi Arthur, kendini toparlayıp sözcükleri seçmeye uğraşarak, “her şeye yeniden başlayacağınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır, hayır, üzerime iyilik sağlık,” diye bağırdı ansızın yaşlı adam, “Hayır, Galaksi henüz bizi taşıyabilecek kadar güçlü değil. Hayır, bir başka boyuttan gelen çok özel müşteriler için olağandığı bir iş yapmak üzere uyandırıldık. İlgini çekebilir... Önümüzde, ileride.”

Arthur gösterdiği asılı duran yapıyı fark edene kadar adamın parmağını izledi. Bu yapı gerçekten de çevrelerinde herhangi bir etkinlik göstergesi bulunmayan diğer yapılar arasında tekti, ama aynı zamanda heybetli görüntüsü nedeniyle parmakla gösterilmeyi her şeyden çok hakediyordu.

O anda yapının üzerinde çakan bir ışık karanlık kürenin üzerindeki şekilleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Arthur kendisine kafasındaki donanımın bir parçası olan sözcükler kadar bildik gelen bu kaba saba şekilleri hemen tanıdı. Birkaç saniye sersemletici bir sessizlikte oturup kafasındakilerle orada gördükleri arasında anlamlı bir bağ kurmaya başladı.

Beyninin bir tarafı ona baktığı şeyi pekala da tanıdığını ve şekillerin ne ifade ettiğini söylerken diğer tarafı gayet mantıklı biçimde fikri kabullenmeyi reddediyor, bu yöndeki her türlü akıl yürütme üzerinde sorumluluk üstlenmekten kaçınıyordu.

Işık bir kez daha çaktığında hiç şüphesi kalmamıştı. “Dünya...” diye fısıldadı Arthur.

“Öyle, Dünya II demek daha doğru aslında,” dedi Slartibartfast neşeyle. “Orijinal planları kullanarak bir kopyasını yapıyoruz.”

Bir duraklama oldu.

“Yani şimdi bana” dedi Arthur, yavaşça ve kendini kontrol ederek. “İlk dünyayı... sizin yaptığınızı mı söylemek istiyorsunuz?”

“Ha, evet,” dedi Slartibartfast. “Hiç şu yere gitmiş miydiniz... galiba Norveç deniyordu oraya?”

“Hayır,” dedi Arthur, “gitmedim.”

“Yazık,” dedi Slartibartfast, “Orası benimdi. Bir ödül kazanmıştım. O güzelim oya gibi işlenmiş girintili çıkıntılı kıyılar. İmha edildiğini duyduğumda çok üzüldüm.”

“Siz üzüldünüz!”

“Öyle. Beş dakika sonra hiçbir şey kalmıyor geride. Gayet sarsıcı bir olaydı.”

“Ha?” dedi Arthur.

“Fareler çok kızgındı”

“Fareler çok mu kızgındı?”

“Evet, öyle,” dedi yaşlı adam yumuşakça.

“Elbette, sanırım köpekler, kediler ve ördek gagalı Avustralya kunduzları da öyle, ama...”

“Ah, ama onlar parasını ödememişlerdi, öyle değil mi?”

“Bakın,” dedi Arthur, “her şeye boşverip delirmem size çok zaman kazandırır mı?”

Uzayaracı bir süre uçuşunu derin bir sessizlik içinde sürdürdü. Sonra yaşlı adamı sabırla açıklamaya çalıştı.

“Dünyalı, üzerinde yaşadığınız gezegen farelerce ısmarlanmış, parası farelerce ödenmiş ve farelerce işletilmekteydi. Yapılma amacına ulaşılmasından beş dakika önce yok edildi, böylece bir yenisini yapmak durumunda kaldık.”

Yalnızca bir kelime ulaşmıştı Arthur’a.

“Fareler mi?” dedi.

“Gerçekten öyle Dünyalı.”

“Bakın, afedersiniz... şu peynir takıntısı olan ve altmışların başlarında çevrilen komedilerde kadınları masaların üzerine, çıkartırıp çığlık attıran şu küçük beyaz tüylü şeylerden mi söz ediyoruz?”

Slartibartfast şefkatle öksürdü.

“Dünyalı,” dedi, “bazen konuşma biçimini takip etmek zor oluyor. Bu magrathea gezegeninde beş milyon yıldır uykuda olduğumu ve sözettiğin altmışların başındaki komediler konusunda çok az şey bildiğimi hatırla lütfen. Adına fare dediğin şu yaratıklar göründükleri gibi değillerdir aslında. Tam olarak müthiş zeki çok boyutlu yaratıkların bizim boyutumuza indirgenmiş şekilleridirler. Peynir ve çıkardıkları cik cik sesi sadece bir maskedir.”

Yaşlı adam durakladı, sempatik bir hüzünle kaşlarını çatarak sürdürdü.

“Korkarım ki üzerinizde deneyler yapıyorlardı.”

Arthur bir süre düşündü bunu, sonra yüzü aydınlandı.

“Ama hayır,” dedi, “yanlış anlaşmanın kaynağını buldum. Hayır, bakın, gerçekte biz onlar üzerinde deney yapıyoruz. Genellikle davranış araştırmalarında kullanılırlar, Pavlov ve bunun gibi şeyler. Yani olan şey farelerin bütün deneylerden geçmesi, zilleri çalmayı öğrenmeleri, labirentlerde koşturmaları, ve öğrenme sürecinin bütün doğasının araştırılabilmesini sağlayacak şeyler yapmalarıdır. Davranışları üzerindeki gözlemlerimizden kendimiz hakkındaki her tür...”

Arthur'un sesi kesiliverdi.

"Böylesine bir ustalık..." dedi Slartibartfast, "hayran olmamak elde değil."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek doğalarını nasıl da gizlemişler ve sizin düşüncenizi nasıl da yönlendirmişler. Birdenbire labirentte yanlış yöne koşmaya başlayarak, yanlış peynir parçasını yiyerek, beklenmedik şekilde karındaki bir ur nedeniyle ölerek... dikkatlice hesaplandığında toplu etkileri çok büyük."

Söylediklerinin etkisini artırmak için durakladı.

"Görüyorsun, Dünyalı, bunlar gerçekten özellikle akılllı hiperzeki tüm boyutlu varlıklar. Gezegeniniz ve halkınız on milyon yıllık bir araştırma programını yürüten organik bir bilgisayarın matrisini oluşturuyordu... "Bırak da bütün öyküyü anlatayım sana. Biraz zaman alacak."

"Zaman," dedi Arthur hafifçe, "şu anda benim için bir sorun oluşturmuyor."

25

Bilindiği gibi yaşamla ilintili birçok sorun vardır, bunlardan en çok bilinenleri, insanlar niye doğar? Niye ölür? Niye aradaki zamanın büyük bir kısmını dijital saat taşıyarak geçirmek isterler.

Milyonlarca yıl önce tüm- boyutlu hiper zeki bir varlık soyu (kendi tüm-boyutlu evrelerindeki fiziksel görünümleri bizimkinden farklı olmayan) en gözde eğlenceleri Brockian Kriket Oyunu'na (görünür bir neden olmaksızın aniden birine vurup kaçmak şeklinde oynanan ilgi çekici bir oyun) ara vermelerine yol açan yaşamın anlamına ilişkin giriştikleri ağız dalaşına köklü bir çözüm getirmeye karar verdiler. Bunun üzerine kendilerine görkemli bir süper bilgisayar yaptılar. Bilgisayar öylesine muazzam bir zekaya sahipti ki daha veri bankaları bağlanmadan önce birileri koşup da

kapatmaya fırsat bulamadan “düşünüyorum öyleyse varım"dan başlayarak sütlacın ve gelir vergisinin varlığını çıkarsayacak kadar ileri gitmişti. Küçük bir kent boyutlarındaydı.

Ana kontrol panosu, özel olarak tasarlanmış yönetim odasında ultra kırmızı deri kaplı ince işlenmiş maun ağacından yapılma dev bir masaya monte edilmişti. Koyu renkli halı gözalıcı motiflerle bezeliydi, egzotik saksı bitkileri ve başlıca bilgisayar programcılarıyla ailelerinin isimlerinin yer aldığı ince oymalar odanın içine rastgele saçılmıştı, gösterişli pencereler ise ağaçların çevrelediği bir toplantı alanına bakıyordu.

Büyük Açılış günü geldiğinde mütevazi giyimli iki programcı ellerinde çantalarıyla geldiler ve saygıyla odaya alındılar. O gün büyük anda tüm ırklarını temsil ettiklerinin bilincindeydiler, yine de masaya saygılı bir tavırla oturup çantalarını açtıklarında ve deri kaplı defterlerini çıkardıklarında son derece serinkanlı ve sessizdiler.

Adları Lunkwill ve Fook idi. Bir süre saygılı bir sessizlikle oturdular, sonra, Fook ile sessizce gözgöze gelen Lunkwill öne doğru uzanıp küçük siyah bir panele dokundu. Tiz uğultular devasa bilgisayarın artık tamamiyle çalışır durumda olduğunu belirtiyordu. Bir duraklamadan sonra zengin tonlu ve derin bir ses konuşmaya başladı onlarla.

Şöyle dedi: “Zaman ve Mekan. Evreni’nin enbüyük ikinci bilgisayarı olan ben, Derin Düşünce’nin varlığa çağrılmasını gerektiren o yüce görev nedir?”

Lunkwill ile Fook şaşkınlıkla birbirlerine bakakaldılar.

“Bilgisayar, görevin...” diye başladı Fook.

“Hayır, dur bir dakika, bu doğru değil,” dedi Lunkwill, endişeyle.

“Bu bilgisayarı özellikle şimdiye kadarkilerin en büyüğü olarak tasarladık, ikinci iyi işimize yaramaz. Derin Düşünce,” diye seslendi bilgisayara, “sen tasarlamış olduğumuz gibi bütün zamanların en büyük, en güçlü bilgisayarı değil misin?”

“Kendimi ikinci en büyük olarak tanımladım,” diye ahenkli bir tonla konuştu Derin Düşünce, “ve de öyleyim.”

Tekrar endişeli bir bakışma oldu programcılar arasında. Lunkwill boğazını temizledi.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedi, “Bir yıldızdaki bütün atomları bir milisaniyede sayabilen Maksimegalon’daki Milyar Gargantubeyin’den daha büyük bir bilgisayar değil misin?

“Milyar Gargantubeyin?” dedi Derin Düşünce açık bir tiksinmeyle. “Tam bir çörkü, sözünü etmeye değmez.”

“Peki ya sen,” dedi Fook endişeyle öne eğilerek, “beş hafta süren bir Dangrabad Beta kum fırtınasındaki her kum parçasının çizdiği yolu hesaplayabilen Işık ve Dehanın Yedinci Galaksisindeki katrilyon Yıldız Düşünürü’nden daha iyi bir çözümlemeci değil misin?

“Beş hafta süren bir kum fırtınası mı?” dedi kibirle Derin Düşünce. “Büyük Patlamanın kendisindeki atomların vektörlerini bulan bana mı söylüyorsunuz bunu? Lütfen beni bu hesap makinası takımı ile rahatsız etmeyin.”

İki Programcı bir an rahatsız edici bir sessizlikle oturdular. Sonra Lunkwill tekrar eğildi öne.

“Fakat sen,” dedi, “Çiçero 12'nin Sihirbaz ve Yenilmez Büyük Hiperbolik Tüm-Öz Nötron Vuruşturucusundan daha şeytansı bir tartışmacı değil misin?”

“Büyük Hiperbolik Tüm-Öz Netron Vuruşturucu,” dedi Derin Düşünce'leri yutarak, “Arkturya’lı bir Mega. Eşeğin bütün ayaklarını sayabilir, sonra da eşeğe şöyle bir tur attırıp gelir.”

“Öyleyse sonun nedir?" diye sordu Fook.

“Sorun yok,” dedi Derin Düşünce muazzam parlak tonlarla.

“Sadece Zaman ve Mekan Evreni’nin ikinci en büyük bilgisayarıyım.”

“Ama neden ikinci?” diye üsteledi Lunkwill. “Niye ikinci deyip duruyorsun? Titan Döven Çokkabuklu Keskin Zekayı kastetmiyorsun değil mi? Ya da Düşün Taşın’ı? Ya da...”

Bilgisayarın konsolunda kibirli ışıklar yanıp söndü. “Bu sibernetik alıklar için tek bir birim düşünce bile ziyan edemem!” diye parladı. “Yalnızca benden sonra gelecek bilgisayardan söz ediyorum!”

Fook’un sabrı taşmıştı. Defterini kenara itip bağırdı, ‘gereksiz bir kehanete dönmeye başladı hava artık’

“Gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” diye yanıtladı sertçe Derin Düşünce, “oysa ben sayısız devrelerimde gelecekteki olasılıkların sonsuz delta ırmaklarında yelken açabilir ve günün birinde en küçük işletim parometrelerini hesaplamaya gücümün yetmeyeceği ama sonunda kaderin beni tasarlamak zorunda bırakacağı bir bilgisayarın geleceğini öngörebilirim.”

Fook derinden bir iç geçirdi ve göz ucuyla Lunkwill’e bakıp.

“Sorumuzu sorabilir miyiz artık?” diye fısıldadı. Lunkwill beklemesini işaret etti.

“Bu sözünü ettiğin hangi bilgisayar?” diye sordu.

“Arlık ondan hiç söz etmeyeceğim,” dedi Derin Düşünce. “Şimdi. Bundan başka ne için çalışmamı istediğinizi söyler misiniz? Konuşun.”

Birbirlerine omuz silktiler. Fook kendini topladı.

“Ey Derin Düşünce Bilgisayarı,” dedi, “Senin, üzerinde çalışman için tasarladığımız iş şu. Söyle bize...” diyerek durakladı, “... Yanıtı!”

“Yanıt?” dedi Derin Düşünce. “Neyin Yanıt’ı?”

“Yaşam!” diye üsteledi Fook.

“Evren!" dedi Lunkwill.

“Her şey!” dediler koro halinde.

Derin Düşünce bir on düşünmek için durakladı.

“Karışık,” dedi sonunda.

“Peki yapabilir misin?”

Yine kesin bir duraklama.

“Evet,” dedi Derin Düşünce, “yapabilirim.”

“Bir yanıt var mı? dedi Fook soluksuz bırakan bir heyecanla.

“Basit bir yanıt?" diye ekledi Lunkwill.

“Evet,” dedi Derin Düşünce. “Yaşam, Evren ve Her şey. Bir yanıt var. Ama,” diye ekledi, “düşünmem lazım.”

Ani bir gürültüyle dikkatleri dağılıverdi: Ardına kadar açılan kapıdan iki kızgın adam kaba saba soluk mavi giysileri ve Cruxman Üniversitesi kemerleriyle kendilerini engellemeye çalışan iki kapıcıyı bir yana iterek hışımla içeri daldı.

“Kabul talep ediyoruz!” diye bağırdı adamların genç olanı genç güzel bir sekreterin boynundan tutarak.

“Hadi,” diye bağırdı yaşlı olanı, “bize engel olamazsınız?” Kıdemsiz bir programcıyı kapıdan dışarı itekledi.

“Bize engel olamazsınız dedim!” diye bağırdı genç olanı, oysa odanın içindeydi ve kimse onu durdurmaya kalkışmıyordu.

“Sen de kimsin?” dedi Lunkwill,yerinden kızgınlıkla fırlayarak. “Ne istiyorsun?”

“Ben Majikthise!” diye açıkladı yaşlı olanı.

“Ve ben de talep ederim ki ben Vroomfondel’im!” diye bağırdı genç olanı.

Majikthise Vroomfondel’e döndü. “Tamam,” diye açıkladı kızgınlıkla, “bunu talep etmesen de olurdu?

“Tamam!” diye bağırdı Vroomfondel yanındaki masayı yumruklayarak. “Ben Vroomfondel ve bu bir talep değil, elle tutulur bir gerçek ! Talep ettiğimiz elle tutulur gerçeklerdir!”

“Hayır değil!” diye itiraz etti incinen Majikthise. “Bu özellikle talep etmediğimiz bir şey!"

Nefes almak için güçbela duraklayan Vroomfondel bağırdı. “Elle tutulur gerçekler talep etmiyoruz! Talep ettiğimiz elle tutulur gerçeklerin tam bir yokluğudur. Vroomfondel olabileceğim gibi olmayabilirim de.”

“Peki allahın belaları sizler kimsiniz” diye haykırdı fena halde bozulan Fook.

“Biz,” dedi Majikthise, “Filozofuz.”

“Olamayabiliriz de," dedi Vroomfondel programalara, uyarmak için parmağını sallayarak.

“Evet öyleyiz,” diye ısrar etti Majikthise. “Kesin olarak Filozofların, Bilgilerin, Aydınların ve diğer Düşünen Kişilerin Alaşımı Birliği’nin bir temsilcisi olarak bulunuyoruz burada ve bu makinenin, hemen şimdi kapatılmasını istiyoruz. “Derdiniz nedir?” dedi Lunkwill.

“Sana derdimizin ne olduğunu söyleyeyim ahbap,” dedi Majikthise, “tecrit edilme, işte derdimiz bu!”

“Tecritin,” diye bağırdı Vroomfondel, “dert olabileceğini ya da olmayacağını talep ediyoruz!”

“Makinelerinizi toplama çıkarma yapmak için kullanın” diye uyardı Majikthise, “Biz de evrensel gerçeklikle uğraşalım ve sizleşe müteşekkir olalım. Git de yasal durumunu araştır sen ahbap. En üstün Gerçek Yasası'na

göre bu çalışan düşünürlerimizin devrolunamaz hakkıdır. Allahın cezası bir makine gidip de En Üstün Gerçeği bulursa anında işten atılırız öyle değil mi? Yani gece yarılarına dek oturup Tanrı'nın olup olmadığını tartışmak neye yarar bu makine gidip de ertesi sabah size onun kahrolası telefon numarasını verirse?"

"Doğru," diye bağırdı Vroomfondel. "kesin çizgilerle belirlenmiş şüphe ve belirsizlik alanları talep ediyoruz!" Ansızın gök gürültüsünü andıran bir ses patladı odada. "Bu noktada bir gözlem yapabilir miyim?" diye sordu Derin Düşünce.

"Greve gideceğiz!" diye bağırdı Vroomfondel.

"Çok doğru!" diye katıldı Majikthise. "Ulusal Filozofları greve götüreceğiz."

Odanın içindeki uğultu düzeyi, ustaca işlenip cilalanmış tahta kutular içindeki ek bas hoparlörler Derin Düşünce'nin sesine biraz daha güç vermek için devreye girince birdenbire iyice yükseldi.

"Bütün söylemek istediğim," diye kükredi bilgisayar "Bütün devrelerim şu anda geri çevrilemez biçimde Yaşam, Evren ve Her Şey'e ait En Önemli Bilinmez'in yanıtını hesaplamak için çalışmaya başladı," duraklayıp herkesin dikkatini çekmiş olmaktan doyum alarak daha alçak sesle sürdürdü, "ama programın çalışması biraz zaman alacak."

Fook sabırsızca saatine baktı.

"Ne kadar sürer?" dedi.

"Yedi buçuk milyon yıl," dedi Derin Düşünce.

Lunkwill ve Fook birbirlerine bakıp gözlerini kırpıştırdılar.

"Evet," diye onayladı Derin Düşünce, "biraz düşünmem gerektiğini söylemiştim değil mi? Bana öyle geliyor ki böyle bir programın çalışması genel olarak bütün felsefe alanında büyük yankılar uyandıracağını düşünüyorum. Benim hangi yanıtla çıkageleceğim konusunda herkes kendi

teorisini türetecek, böyle bir şeyi medya pazarında sizden daha iyi kim paraya çevirebilir ki? Birbirinizle it dalaşına girerek sürekli kavga çıkartarak, basında birbirinize çirkef atarak, üç kağıda yatkın yöneticiler çalıştırarak kulağa hoş geliyor değil mi?

İki filozof ağızlan açık dinlediler.

“Allah Kahretsin.” dedi Majikthise, “işte buna düşünmek derim. Buyur bakalım Vroomfondel, niye hiç böyle şeyler düşünmeyiz?"

“Ne bileyim,” dedi Vroomfondel şaşkın bir fısıltı ile, “sanırım beyinlerimiz çok fazla eğitildiği için Majikthise.”

Böyle dedikten sonra, topukları üzerinde çark edip kapıdan en iyi rüyalarında bile göremedikleri bir hayata doğru yürüdüler.

26

“Evet son derece ibret verici” dedi Arthur, Slartibartfast hikayenin dikkat çekici noktalarını ona açıklayınca, “ama bütün bunların Dünya ile, Fareler ile ve öbür şeylerle ne ilgisi var anlayamadım.”

“Ama bu öykünün yalnızca yarısı Dünyalı,” dedi yaşlı adam. “Eğer yedi buçuk milyon yıl sonra, büyük yanıt gününde neler olduğu ile ilgileniyorsan seni Duyu-Teyp kayıtlarımı bizzat incelemen için çalışma odama davet etmeme izin ver. Daha önce Yeni Dünya’nın yüzeyinde şöyle bir gezinmek istemezsen eğer. Korkarım henüz yarı yarıya tamamlandı - daha yerkabuğuna yapay dinazor iskeletleri gömmeyi bile biteremedik, sonra daha Senozoik Çağ’ın Üçüncü ve Dördüncü Zamanları var, ve...”

“Hayır teşekkürler,” dedi Arthur, “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

“Hayır,” dedi Slartibartfast, “olmayacak,” dedi ve uzayaracını döndürerek kafa uyuşturan duvara doğrulttu burnunu.

27

Slartibartfast'ın çalışma odası, içinde bomba patlamış bir halk kütüphanesi gibi karmakarışıktı. İçeri girdiklerinde yaşlı adam kaşlarını çattı.

"Fena halde yazık," dedi, "yaşam-desteği bilgisayarlarımızın birinde bir diot lambası patlamış. Temizlikçilerimizi yeniden hayata döndürmeye gittiğimizde yaklaşık otuzbin yıldır ölü oldukları keşfettik. Şimdi cesetlerini ortalıktan kim toplayacak merak ediyorum. Pekala, oraya otur da seni alete takayım."

Arthur'a stegosorus göğüs kafesinden yapılmış gibi duran bir iskemleyi işaret etti.

"Stegosorus dinazorun göğüs kafesinden yapılmıştır," diye açıkladı yaşlı adam ince dengelerle ayakta duran kağıt yığınları ve çizim aletleri arasında gezinip birtakım tel parçalarını çekiştirerek. "İşte," dedi, "tut bunları," ve bir çift ucu kazınmış telin ucunu Arthur'un eline tutuşturdu.

Telleri tutar tutmaz bir kuş ona doğru uçtu.

Havada asılı duruyor ve kendi vücudunu göremiyordu. Altında güzel, ağaçlıklı bir şehir meydanı vardı, meydanın çevresinde göz alabildiğince geniş, havalı ama kılıksız beyaz beton binalar uzanıyordu -birçoğunun sıvaları yağmurdan çatlamış ve lekelenmişti.

Ama bugün güneş parıldıyor, insanın içini rahatlatan bir meltem ağaçların arasında hafif hafif dansediyor, meydanın ve çevresindeki bütün sokakların şen şakrak coşkulu insanlarla tıkış tıkış dolu olması tuhaf bir şekilde bütün binaların sessizce mırıldandığı izlenimini uyandırıyordu. Bir yerlerde bir bando çalıyor, parlak renkli bayraklar meltemde çırpınıyordu, her yerde karnaval havası egemen olmuştu. Havada bedensiz bir isim gibi asılı kalan Arthur kendini fena halde yalnız hissetti, ama bunu düşünmeye vakit bulamadan meydanda gürleyen bir ses herkesin dikkatini kendine çekti.

Meydana tamamiyle hakim bir binanın önüne kurulmuş parlak renkli kumaşlarla bezeli bir kürsüde biri kalabalığa sesleniyordu.

“Ey Derin Düşünce’nin gölgesinde bekleyen insanlar!” diye bağırdı. “Vroomfondel ile Majikthise’nin, Evrenin bilinen En Büyük ve En gerçekten İlginç Alimlerinin Saygıdeğer Torunları... Bekleme Süremiz doldu!”

Kalabalıkta müthiş bir alkış koptu. Bayraklar, flamalar ve izci bayrakları havada dalgalandı. Dar sokaklar daha çok ters dönmüş, bacaklarını çılgınca sallayan kırkayaklara benziyordu.

“Yedibuçuk milyon yıl ırkımız bu Büyük ve Umutlu Aydınlanma Günü’nü bekledi!” diye bağırdı amigo. “Yanıt Günü!”

Coşkulu kalabalıktan çığlıklar koptu.

“Artık hiçbir zaman,” diye bağırdı adam, “hiçbir zaman sabahları uyandığımızda Ben kimim? Hayattaki amacım nedir? Gerçekten, kozmik anlamda konuşursak kalkıp işe gitmemem bir şey değiştirir mi diye düşünmeyeceğiz. Çünkü bugün en sonunda ebediyyen Hayat, Evren ve Her şey’in huzursuz edici küçük sorularına açık ve basit bir yanıt alacağız!”

Kalabalık bir kez daha coşkuyla hep bir ağızdan bağırdında Arthur kendini kalabalığa seslenen konuşmacının arkasındaki binanın birinci katındaki büyük heybetli pencerelerden birine doğru havada kayarken buldu. Pencereye doğru uçarken bir anlık bir paniğe kapıldı, ama bir saniye kadar sonra, katı cama dokunmaksızın içinden geçmiş olduğunu gördü.

Odadakiler Arthur’un bu ilginç girişini fark etmemiş şaşırtıcı biçimde sanki orada yokmuş gibi davranmışlardı. Tüm yaşadıklarının bir fötr şapkanın içine yerleştirilmiş altı kanallı yetmiş milimetrelik bir görüntü kaydı, olduğunu kavramaya başladı.

Oda Slartibartfast’ın tarifine çok benziyordu. Yedi buçuk milyon yıldır iyi bakılmış ve hemen hemen her yüzyılda bir düzenli olarak temizlenmişti: Ultramaun masanın köşeleri erimişti, halı biraz daha soluktu, ama büyük bilgisayar terminali deri kaplı masanın üzerinde fabrikadan dün çıkmış gibi

pırıl pırıl duruyordu. İki ciddi giyimli adam terminalin önünde saygıyla oturmuş beklemekteydi.

“Neredeyse zamanıdır,” dedi biri, Arthur adamın boynunun yakınında ince havanın içinde bir sözcüğün aniden belirivermesine çok şaşırdı. Sözcük LOONQAWL idi ve birkaç kez yanıp söndükten sonra yok oldu. Arthur bunu özümseyemeden diğer adam konuştu ve boynunda PHOVCHG sözcüğü göründü.

“Yetmiş bin kuşak önceki atalarımız bu programı çalıştırmışlar,” dedi ikinci adam, “ve bütün bu zaman içinde bilgisayarın konuştuğunu ilk biz duyacağız.”

“Müthiş bir olay bu Phouchg,” diye katıldı ilk adam, Arthur birdenbire altyazılı bir belgesel izlediğinin farkına vardı.

“Büyük sorunun yanıtını ilk duyanlar olacağız.” dedi Phouchg.

“Hayat...!”

“Evren...!” dedi Loonquawl.

“Ve Her şey...!”

“Şşşt,” dedi Loonquawl hafif bir işaretle, “sanırım Derin Düşünce konuşmaya hazırlanıyor.”

Konsolun önündeki ışıklar birer ikişer hayata dönerken ümitli bir bekleyişle bir anlık bir duraklama oldu. Işıklar kontrol için birer kez yanıp söndüler, iletişim kanalından alçak yumuşak bir uğultu duyuldu.

“Günaydın,” dedi sonunda Derin Düşünce.

“Eeem... Günaydın, Ey Derin Düşünce,” dedi Loonquawl sinirli sinirli, “şey var mı... eee, yani...”

“Size bir yanıt mı?” diye araya girdi Derin Düşünce vakur bir tavırla. “Evet. Var.”

İki adam ümitle ürperdi. Bekleyişleri boşa çıkmamıştı.

“Gerçekten de var mı?” diye soludu Phouchg.

“Gerçekten de var,” diye onayladı Derin Düşünce.

“Her şeye mi? Hayat, Evren ve Her şeyi içeren Büyük soruya mı?”

“Evet.”

Adamların ikisi de bu an için eğitim görmüşlerdi, hayatları bunun için bir hazırlıktı, daha doğduklarında yanıta şahit olacak kişiler olarak seçilmişlerdi, böyle olduğu halde heyecanlı çocuklar gibi nefesleri kesiliyor, kıvranıyorlardı.

“Peki yanıtı vermeye hazır mısın?” diye üsteledi Loonquawl.

“Hazırım.”

“Hemen mi?”

“Hemen,” dedi Derin Düşünce.

İkisi de kuruyan dudaklarını yaladılar.

“Yine de,” diye ekledi Derin Düşünce, “yanıttan hoşnut olacağınızı sanmam.”

“Fark etmez!” dedi Phouchg. “Bilmemiz gerek! Hemen!”

“Hemen mi?” diye sordu Derin Düşünce.

“Evet! Hemen..."

“Pekala,” dedi bilgisayar ve sessizliğe gömüldü yine. İki adam kıpırdandı. Gerilim katlanılmaz boyuttaydı.

“Sahiden hoşlanmayacaksınız ama,” diye gözlemde bulundu Derin Düşünce.

“Söyle hadi!”

“Pekala,” dedi Derin Düşünce. “Büyük sorunun..."

“Evet...!”

“Hayat, Evren ve Her şeyin..." dedi Derin Düşünce.

“Evet...!”

“Yanıtı...” dedi Derin Düşünce ve durakladı.

“Evet...!!!...???

“Kırk iki,” dedi Derin Düşünce sonsuz bir gurur ve ciddiyetle.

28

Uzun süre kimsenin ağzını bıçak açmadı.

Phouchy gözucuyla dışarıdaki meydanda gerilmiş bekleyen yüzleri görebiliyordu.

“Linç edileceğiz öyle değil mi?” diye fısıldadı.

“Zor bir görev,” dedi Derin Düşünce yumuşakça. “Kırk iki!" diye bağırdı Loonquawl. “Yedi buçuk milyon yıllık bir çalışmanın ürünü olarak bunu mu göstereceğiz?”

“Dikkatlice kontrol ettim,” dedi bilgisayar, “ama kesinlikle yanıt bu. İçtenlikle söyleyebilirim ki, gerçek sorun sizin sorulacak soruyu bilmemeniz bence.”

“Ama bu Büyük Soru! Hayat, Evren ve Her Şeyi İçeren En üstün Soru,” diye uludu Loonquawl.

“Evet,” dedi Derin Düşünce enayileri terleten birinin havasıyla, “ama aslında nedir o?”

Adamlar önce bilgisayara, sonra da birbirlerine bakarlarken üzerlerine yavaşça alıkça bir sessizlik çöktü.

“Evet, biliyorsun işte, Her şey... Her şey..." diye söylendi zayıfça Phouchy.

“Tam olarak öyle!” dedi Derin Düşünce. “Yani sorunun ne olduğunu bilirseniz eğer, yanıtın ne anlama geldiğini de bilebilirsiniz.”

“Ya, mükemmel,” diye atıldı Phouchy defterine uzanıp yüzündeki ince teri silerek.

“Bak, pekala, pekala,” dedi Loonquawl, “lütfen soruyu söyler misin bize?”

“Yüce soruyu?”

“Evet!”

“Hayat, Evren ve Her Şey’in sorusunu?”

“Evet!”

Derin Düşünce bunu tarttı bir süre.

“Karışık,” dedi.

“Fakat yapabilir misin bunu?” diye bağırdı Loonquawl.

Derin Düşünce yeniden düşünmeye başladı, bu sefer -daha uzun sürdü düşünmesi. Sonunda: “Hayır,” dedi kesin bir tarzda.

İki adam ümitsizlik içinde sandalyelerin yığıldılar.

“Ama kimin yapabileceğini söyleyebilirim,” dedi Derin Düşünce.

Aniden kaşlarını kaldırdı ikisi.

“Kim?” “Söyle çabuk!”

Arthur birdenbire engellenemez bir biçimde aslında varolmayan bedenini terminale doğru giderken buldu. Aslında bunun kaydı yapanın gerçekleştirdiği çarpıcı bir zumdan başka bir şey olmadığını düşündü.

“Birisinden değil, benden sonra gelecek bir bilgisayardan söz ediyorum.” diye sesini ayarladı Derin Düşünce, sesi alışılmış renkli tonlarına kavuşuyordu.

“En küçük işlemsel parametrelerini bile hesaplamaya cüret edemeyeceğim bir bilgisayar ama yine de sizin için tasarlayacağım onu. Yüce Yanıtın Sorusunu hesaplayabilecek bir bilgisayar. Öylesine sonsuz ve ustaca bir karmaşıklıkta olacak ki organik yaşamın kendisi bile işlem matrisinin bir parçasını oluşturacak. Ve siz de yeni biçimler alarak bizzat bilgisayarın içine girecek ve on milyon yıllık bir programın çalışmasını yürüteceksiniz! İşte! Bu bilgisayarı tasarlayacağım size. Aynı zamanda sizin için adlandıracağım onu. Adı şu olacak... Dünya”

Phouchg ağzı açık bakakaldı Derin Düşünce’ye.

“Ne donuk bir isim,” dedi bütün vücudunu kabartılar kaplarken. Loonquawl spazmlar geçirdi. Bilgisayar kontrolü lekelendi ve çatladı, duvarlar çatırdayıp kıvrıldılar ve oda kendi tavanına, yukarıya doğru çöktü...

Slartibartfast Arthur’un önünde iki telin ucunu tutmuş duruyordu.

“Kaydın sonu,” diye açıkladı.

29

“Zaphod! Uyan!”

“Hmmmnnnnvvrr?”

“Hey, hadi, uyan.”

“Bırak da iyi yaptığım şeye dört elle sarılayım ha?” diye söylendi Zaphod ve sesten uzaklaşarak tekrar uykusuna döndü.

“Seni tekmelememi istiyor musun?” dedi Ford.

“Çok mu hoşuna gidecek?” dedi Zaphod, mahmur.

“Hayır.”

“Benim de. Öyleyse neden? Rahat bırakın beni.” Zaphod olduğu yerde büzüldü.

“Gazdan çift doz yuttu,” dedi Trillian ona bakarak, “çift nefes borusu.”

“Konuşmayı da kesin,” dedi Zaphod, “uyumaya çalışmak zaten yeterince zor. Bu yer de ne böyle? Soğuk ve sert.”

“Altından,” dedi Ford.

Müthiş bir balet hareketiyle Zaphod ayağa fırladı ve ufku taramaya başladı çünkü altından toprak ufka kadar uzanıyordu, kusursuz düz ve katı. Şey gibi parlıyordu... ne gibi parladığını söylemek olanaksız çünkü Evrende hiçbir şey katı altından yapılma bir gezegen gibi parıldayamaz.

“Bütün bunu buraya kim getirdi?” diye bağırdı Zaphod, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Heyecanlanma,” dedi Ford, “yalnızca bir katalog bu.”

“Bir kim?”

“Bir katalog,” dedi Trillian, “bir yanılsama.”

“Nasıl söylersiniz bunu?” diye bağırdı Zaphod, yerde emekleyip altına bakarken. Yeri elleriyle yokluyor, parmaklarıyla vuruyordu. Çok ağır ve biraz yumuşakcaydı. -tırnağıyla çizebiliyordu. Çok sarı ve çok ışıltılıydı,

üzerine hohladığı zaman nefesi, soluğun altının üzerinde bıraktığı çok özel buğuyu bırakıyordu.

“Trillian ve ben bir süre önce geldik,” dedi Ford. “Birileri gelene kadar bağırıp çağırdık, sonra da gelenleri bıktırana kadar bağırıp çağırdık, sonunda ilgilenmek için hazırlanana kadar oyalamak için bizi gezegen kataloglarına koydular. Bu yalnızca Duyu-Teyp.”

Zaphod acı acı baktı ona.

“Kahretsin,” dedi, “başkasınınkini göstermek için beni kusursuz güzellikteki kendi düşümden uyandırdınız.” Öfke ile oturdu yere.

“Şu ilerideki vadiler ne öyle?” dedi.

“Ayar damgası,” dedi Ford. “Gidip baktık.”

“Seni daha önce uyandırmadık,” dedi Trillian. “Bundan önceki gezegen dizboyu balıktı.”

“Balık?”

“Bazıları çok tuhaf şeylerden hoşlanıyorlar.”

“Ondan önce de,” dedi Ford, “platin vardı. Biraz tekdüze. Ama bunu görmek isteyeceğini düşündük.”

Baktıkları her yerden tek parça bir yalaz halinde gelen ışık denizleri gözlerini kamaştırıyordu.

“Çok hoş,” dedi Zaphod sinirli sinirli.

Gökyüzünde kocaman yeşil bir katalog numarası göründü: Yanıp söndükten sonra değişti, çevrelerine baktıklarında çevreleri de değişmişti.

Tek bir ses halinde, “Vay,” dediler.

Deniz mordu. Üzerinde durdukları kıyı küçük sarı ve yeşil çakıllardan oluşmuştu -Muhtemelen fena halde değerli taşlar. Uzaktaki dağlar yumuşak

ve lüle lüle görünüyordu, zirveleri ise kıpkırmızıydı. Yakında fırfırlı leylak renkli bir güneş şemsiyesi ile gümüş püsküllü ağır gümüş bir bahçe masası duruyordu.

Gökyüzünde kocaman bir yazı katalog numarasının yerini aldı. Şöyle diyordu yazıda, zevkleriniz ne olursa olsun, Magrathea size sunar. Bununla övünmeyiz. Çırılçıplak beş yüz kadın gökyüzünden paraşütlerle iniyordu. Bir anda manzara kayboldu ve kendilerini ineklerle dolu bir ilkbahar kır manzarasında buldular.

“Ah!” dedi Zaphod. “Beyinlerim!”

“Konuşmak istiyor musun?” dedi Ford.

“Evet, pekala,” dedi Zaphod ve her üçü de manzaralara aldırmadan oturdular.

“Şunu anladım," dedi Zaphod “Beyinlerime her ne olduysa, ben yaptım onu. Öyle yaptım ki hükümetin tarama cihazları algılayamadı. Kendim dahi hiçbir şey bilmiyordum. Oldukça çılgın, değil mi?”

Diğer ikisi kafalarını sallayarak onayladılar.

“Şöyle düşündüm sonra, kimsenin Galaktik Hükümeti'nin hattâ kendimin bile bildiğimi bilmesini istemeyeceğim kadar gizli şey ne olabilirdi? Bunun yanıtını bilemem. Bu çok açık. Ama birkaç şeyi bir araya getirdim, artık tahmin yürütebilirdim. Başkanlık yarışına ne zaman kalkıştım? Başkan Vooden Vranx’ın ölümünden kısa bir süre sonra. Vooden’i hazırlar mısın Ford?”

“Ya,” dedi Ford, “çocukken tanıştığımız şu adam, Artkturan kaptanı. Esaslı adamdı. Megaşilebine daldığında bize at kestanesi vermişti. Senin tanıştığı en akıl almaz velet olduğunu söylemişti.

“Nedir bütün bunlar?” dedi Tirillan.

“Tarih öncesi,” dedi Ford, “Betelquese’de birlikte, çocukken. Arkturan Megaşilepleri Galaktik Merkezi ile dış bölgeler arasındaki ağır mal

ticaretinin büyük bir bölümünü yaparlar. Betelguse ticaret öncüleri pazar bulur, Arkturanlar da malları taşır. Dordellis savaşlarında kökleri kazınmadan önce uzay korsanları ile başları dertteydi. Megaşilepler Galaktik biliminin bildiği en müthiş savunma kalkanları ile donanmak zorundaydılar. Gerçekte kaba saba gemilerdi, irikıyım. Bir gezegen çevresinde yörüngedeyken güneş tutulmasına neden olabiliyorlardı.

"Bir gün, bizim küçük Zaphod birine saldırmaya karar verir. Stratosferde kullanılmak üzere tasarlanmış üç motorlu bir kaykay ile, tam bir çocuk.

Unutmuşum bunları, deli maymun işinden daha çılgıncaydı. Ben de onunla gittim çünkü yapamayacağına dair çok gizli biriktirdiğim bir para koymuştum ortaya, düzmece kanıtlarla geri dönmesini istemiyordum. Ne oldu peki? Güçlendirip bambaşka bir şeye dönüştürdüğü motorlu kaykaya binerek birkaç haftada üç-beş ışıkyılı katedip nasıl yaptığımızı hâlâ anlayamadığım bir şekilde bir megaşilebe daldık, elimizde oyuncak tabancalarla köprüye gidip at kestaneleri istedik. Görülmedik çılgınca bir şey. Bir yıllık harçlığıma mal oldu. Ne için? At kestaneleri."

"Kaptan gerçekten müthiş bir adamdı, Yooden Vranx," dedi Zaphod. "Bize yiyecek ve içki verdi -Galaksi'nin oldukça garip yerlerinden- bir sürü de at kestanesi tabii ki, inanılmaz güzel vakit geçirdik. Sonra bizi geri ışınladı. Betelgeuse devlet hapishanesinin en yüksek güvenlik önlemleri olan kısmına. Sağlam adamdı. Sonradan Galaksi Başkanı oldu.

Zaphod durakladı.

Çevrelerindeki karanlık bir sis onları sararken fili andıran iri şekiller gölgeler içinde belli belirsiz sinsice geziniyorlardı. Hava zaman zaman birtakım hayali varlıkların diğer hayali varlıkları katlederken çıkardıkları sesler tarafından yırtılıyordu. Bu işten para kazanabildiklerine göre böyle şeylerden hoşlanan insanlar da var demekti.

"Ford," dedi Zaphod sessizce.

"Evet?"

“Yooden ölmeden az önce beni görmeye geldi.”

“Ne? Bana hiç söylemedin.”

“Hayır.”

“Ne dedi? Seni niye görmek istedi?”

“Bana Altın Kalp’ten söz etti: Gemiyi çalmam onun fikriydi.”

“Onun fikri mi?”

“Öyle,” dedi Zaphod, “çalmanm tek yolu da açılış törenine katılmaktı.”

Ford bir süre ağzı açık baktı ona, sonra kahkahalara boğuldu.

“Yani bana,” dedi, “yalnızca bu gemiyi çalmak için Galaksi Başkanı olmaya karar verdiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Tam olarak öyle,” dedi Zaphod birçok insanın yumuşak duvarları olan bir odaya kapatılmasını sağlayabilecek bir sırıtışla.

“Ama neden?” dedi Ford. “Bu gemide ne var ki bu kadar meraklısın?”

“Bilmem,” dedi Zaphod, “eğer bu geminin neden bu kadar önemli olduğunu bilinçli olarak bilseydim beyin tarama cihazlarında görünürdü ve testleri asla geçemezdim. Sanırım Yooden bana şu anda hâlâ kilitli olan birçok şey anlattı.

“Yani gidip kendi beynini Yooden’in sana anlattıkları şeyler nedeniyle kurcaladığını mı düşünüyorsun?”

“Çok iyi sohbeti vardı.”

“Evet, ama eski dostum Zaphod, kendine göz kulak olmalısın

Zaphod omuz silkti.

“Yani, bütün bunlara neden olan şeyin hiçbir izi kalmamış mı?” diye sordu Ford.

Zaphod bunun üzerinde yoğunlaşarak düşündü, kafasından birtakım endişeler geçiyor gibiydi.

“Hayır,” dedi sonunda, “kendime sırlarımın hiçbirine girme izni vermiyorum hâlâ,” diye ekledi biraz daha düşünüp, “Bunu anlayabiliyorum. Ancak kendime zerre kadar güvenmiyorum.”

Bir an sonra katalogdaki en son gezegen de önlerinde yok oldu ve gerçek yaşama döndüler. Cam masalar ve tasarım ödülleriyle dolu peluşlarla kaplı bir bekleme odasındaydılar. Uzun boylu bir Magrathea’lı adam önlerinde duruyordu.

“Farder sizi şimdi kabul edecekler.” dedi.

30

“İşte öğrendin,” dedi Slartibartfast, çalışma odasındaki ürkünç karışıklığı bir parça düzene koymak için sağı solu ellemekteydi. Bir kağıt tomarının en üstündeki kağıdı aldı, koyabileceği bir yer aradı. Uygun bir yer bulamayıp eski yerine bırakmasıyla birlikte kağıt tomarı devrilip etrafa saçılıverdi.

“Derin Düşünce tasarladı dünyayı, biz inşa ettik onu ve siz de üzerinde yaşadınız.”

“Ve de Vogonlar gelip programın sona ermesinden beş dakika önce yok ettiler onu,” diye ekledi Arthur acıyla.

“Evet,” dedi yaşlı adam, umutsuzca odada göz gezdirmek için duraklayarak. “On milyon yıllık planlama ve emek böyle yok oldu gitti. On milyon yıl, Dünyalı... böylesi bir zaman süresini kavrayabiliyor musun? Bu zamanda bütün bir galaktik uygarlık beş kez tek bir solucandan türeyebilir. Hepsi gitti.” Durakladı.

“Bu sizin için yalnızca bürokrasi demek,” diye ekledi.

“Biliyor musun,” dedi Arthur düşünceli, “bütün bunlar birçok şeyi açıklıyor. Hayatım boyunca dünyada bir şeyler olduğu, büyük, hattâ uğursuz bir şeyler olduğu, ama kimsenin bana bundan söz etmediği gibi tuhaf ve anlaşılmaz bir hisle yaşadım.

“Hayır,” dedi yaşlı adam, “bu yalnızca tamamen normal bir paranoya. Evrendeki herkeste var bu.”

“Herkeste mi?” dedi Arthur. “Pekala, eğer herkeste varsa belki bir yararı vardır! Belki de bildik Evren’in dışında bir yerlerde..."

“Belki. Bize ne?” dedi Slartibartfast Arthur’u pek heyecanlandırmadan. “Belki de ben yaşlı ve yorgunum,” diye sürdürdü, “ama gerçekten neler olduğunu bulmanın olasılığı o denli anlamsızca uzak ki yapılacak tek şeyin kendini dinlemeyip bir şeylerle uğraşmak olduğunu düşünürüm her zaman. Bak bana: kıyılar tasarlarım. Norveç için aldığım bir ödülüm bile var.”

Bir döküntü yığınını eşeleyip Norveç’in bir maketi şeklinde dökülmüş üzerinde isminin kazılı olduğu büyük perspleks bir kütleyi çekip çıkardı.

“Bunun ne anlamı var?” dedi. “Benim yapamayacağım bir şey yok. Hayatım boyunca fiordlar yapıp durdum. Çabucak uçup giden bir an boyunca moda oldular ve ben önemli bir ödül aldım.”

Omuz silkerek elinde evirip çevirip ödülü, ve sonra rastgele atıverdi bir kenara, yumuşak bir yere düşmesi için özen göstererek.

“Bu yeni inşa edeceğimiz Dünya’da bana yapmak için Afrika’yı verdiler ve tabii ki yine her yerine fiordlar yapacağım çünkü bir kez sevmiş bulunuyorum onları ve ayrıca bunların bir kıtaya sevimli bir barok hissi verdiğini düşünecek kadar eski zevklerim var. Bana bunun ekvatora uygun olmadığını söylüyorlar. Ekvatora uygunlukmuş!” Boş bir kahkaha attı. “Ne değişir? Tabii ki bilim bazı muhteşem şeyler başardı, ama ben her gün mutlu olmayı çok daha fazla yeğlerim.”

“Öyle misiniz peki?”

“Hayır. İşte bu noktada çöküyor her şey.”

“Ne yazık,” dedi Arthur yakınlıkla. “Bunun dışında oldukça iyi bir yaşam tarzına benziyor oysa.”

Duvarda bir yerde küçük beyaz bir ışık yandı.

“Gel,” dedi Slartibartfast, “farelerle tanışacaksın. Gezegene gelişiniz hatırı sayılır bir heyecana neden oldu. Duyduğuma göre Evren’in tarihindeki üçüncü en olanaksız olay olarak karşılandı.”

“İlk ikisi neydi?”

“Ah, muhtemelen yalnızca rastlantılar,” dedi Slartibartfast umursamadan. Kapıyı açıp Arthur’un gelmesini bekledi. Arthur çevresine bir kez daha bakındı, sonra da kendisine, Perşembe sabahı çamurda yattığı terli darmadağınık giysileri üzerindeydi.

“Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var,” diye söylendi kendi kendine.

“Efendim?" dedi yaşlı adam yumuşakça.

“Oh, yok bir şey," dedi Arthur, “yalnızca şaka.”

31

Dikkatsiz sözlerin hayatlara malolduğu bilinir, ama bu sorunun ciddiyetine yine de gereken önem verilmez.

Örneğin Arthur “Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var,” dediği anda uzay-zamanın sürekli dokusunda açılan garip bir kurt yeniği bu sözleri zamanın çok çok gerisine, uzayın neredeyse sonsuz uçlarına, tuhaf ve savaşçı varlıkların korkunç bir yıldızlararası savaşın kıyısında dengede durdukları uzak bir Galaksi’ye taşıdı.

İki rakip lider son kez görüşüyordu.

Görüşme masasında ürkütücü bir sessizlik egemendi. VI’hurgların komutanı, mücevherlerle bezeli siyah savaş giysileri içinde ihtişamla oturuyor ve karşısında yeşil, hoş kokulu bir sis bulutu içinde oturan düşmanına tepeden bakıyordu. Düşman komutan G’Gugvuntt’ta yanında, besili ve korkunç silahlarla donatılmış bir milyon yıldız savaşçısı, komutanlarının tek bir işaretiyle ölüm kusmaya hazır bekliyordu. Çatışma konusu VI’hurgların komutanının, G’Guvuntt’tan annesine ilişkin söylediği ileri geri sözleri, geri almasını istemesiydi.

Yaratık kavurucu hastalıklı buharı içinde kımıldandı, tam o anda Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var sözleri toplantı masası üzerinde esti. Ne yazık ki, VI'hurg dilinde bu akla gelebilecek en ağır küfürdü ve artık yüzyıllar boyu sürecek korkunç bir savaşın başlamasını engelleyebilecek herhangi bir şey yoktu.

Sonunda binlerce yıl süren savaşın ardından Galaksi’lerinin büyük bir kısmı yok olduktan sonra, aslında her şeyin korkunç bir hata olduğu anlaşıldı, böylece iki düşman savaş filosu geriye kalan birkaç sorunu da savaşa yol açan lafın kaynağı olduğu anlaşılan bizim Galaksi’mize bir saldırı düzenlemek amacıyla aralarında çözümlediler.

Binlerce yıl daha dev savaş gemileri uzayın ücra boş köşelerinden kalkıp rastgeldikleri ilk gezegene çığlıklar atarak dalışa geçtiler -bu gezegen Dünya idi- ama boyutlar ile ilgili korkunç bir hesap hatası nedeniyle bütün savaş Filosunu küçük bir köpek yanlışlıkla yutuverdi. Evrenin tarihindeki neden ve sonucun karşılıklı karmaşık etkileşimini inceleyenler bu tür şeylerin her zaman olageldiğini, ancak bunu önleyecek gücümüzün olmadığını söylerler.

“Na’apalım, hayat bu,” derler.

* * *

Kısa bir uzay aracı yolculuğu Arthur ve Yaşlı Magrathea’lıyı bir kapıya ulaştırdı. Araçtan çıkıp kapıdan geçerek cam masalar ve perspleks ödüllerle dolu bir bekleme odasına ulaştılar. Hemen hemen aynı anda odanın diğer tarafındaki kapının üzerinde bir ışık yandı ve içeri girdiler.

“Arthur! Emniyettesin!” diye bağırdı bir ses.

“Öyle miyim sahi?” dedi Arthur, çok şaşırmıştı. “Ha, iyi öyleyse.”

Işık oldukça göz alıcıydı, bu yüzden egzotik sofra takımları, tuhaf etler ve acaip meyvelerle donanmış geniş bir masanın çevresinde oturan Ford, Trillian ve Zaphod’u görebilmesi biraz zaman aldı. Tıkınıyorlardı.

“Neler oldu size?” diye sordu Arthur.

“İşte,” dedi Zaphod, bir elindeki pirzolayı kemirirken. “Genel olarak oldukça tuhaf olan ev sahiplerimiz kafalarımızı şişirdiler, beyinlerimize zapping yaptılar, ve şimdi de bunları telafi etmek için harika bir yemek veriyorlar. İşte,” dedi kötü kokulu bir parça eti bir kaseden alırken, “biraz Vegan Gergedanı pirzolası yeseydin. Eğer böyle şeylerden hoşlanıyorsan çok lezzetlidir.”

“Ev sahipleri mi?”dedi Arthur. “Hangi ev sahipleri? Etrafta hiç...”

Küçük bir ses, “Yemeğe hoş geldin, Dünyalı yaratık.” dedi.

Arthur etrafına bakınıp birden bir çığlık attı.

“Öğk!" dedi. “Masada fare var!”

Herkes gözlerini dikip Arthur’a bakarken huzursuz bir sessizlik egemen oldu. Masada viski bardağına benzeyen şeylerin içinde oturan iki beyaz fareye bakmakla meşguldü o. Sessizliği fark edip etrafındaki insanların yüzlerine baktı.

“Oh!” dedi, aniden durumu kavrayarak “Oh, afedersiniz, buna hiç hazır değildim..."

“Seni tanıştırayım,” dedi Trillian. “Arthur. bu Benjy fare."

“Selam,” dedi farelerden biri. Bıyıkları viski bardağı şeklindeki zımbırtının içindeki dokunmatik panel olması gereken bir şeye dokununca panel hafifçe öne doğru kımıldadı.

“Ve bu da Frankie fare.”

Diğer, fare şöyle dedi. “Tanıştığımıza mennun oldum,” ve o da aynı hareketi yaptı.

Arthur ağzı açık bakıyordu.

“Ama bunlar...”

“Evet,” dedi Trillan, “bunlar Dünya’dan birlikte getirdiğim fareler.”

Trillian’ın gözlerinin içine bakan Arthur kabullenme anlamında küçücük bir omuz silkme hareketi görür gibi oldu.

“Şu Arcturan Megaeşek kebabı kasesini uzatır mısın bana?” dedi Trillian.

Slartibartfast nazikçe öksürdü.

“Eee, afedersiniz,” dedi.

“Evet, teşekkürler Slartibartfast,” dedi Benjy fare keskince,” çıkarabilirsin.”

“Ne? Oh... eee, pekala,” dedi yaşlı adam, biraz şaşırmış olarak, “Ben de gidip fiordlarımla ilgileneyim bari."

“Ah, aslında buna gerek kalmadı,” dedi Frankie fare “Yeni Dünya’ya ihtiyacımız olmayacakmış gibi görünüyor." Küçük pembe gözlerini fır fır döndürdü: “Yok edilmeden birkaç saniye öncesine dek orada bulunmuş olan gezegenin bir yerlisini bulduğumuz şu anda artık gereksiz."

“Ne?" diye bağırdı Slartibartfast, soluksuz olarak. “Bunu söylemeye hakkınız yok! Afrika’ya yerleştirmek için bin tane buzul kütlesi oluşturdum.”

“Belki de onları yerlerinden sökmeden önce kısa bir kayak tatili yapabilirsin,” dedi Frankie kırıcı bir tonla. “Kayak tatili!” diye bağırdı yaşlı adam. “Bu buzullar sanat eseri! Göz alıcı oyma şekiller, yükseklerde

süzülen buzdan doruklar, krallara layık derin çatlaklar! Bu yüksek sanat eseri üzerinde kayak yapmak dinime küfretmek gibi bir şey olur”

“Teşekkürler Slartibartfast,” dedi Benjy kesinlikle. “Hepsi bu kadar.”

“Evet efendim,” dedi soğukça yaşlı adam, “çok teşekkür ederim. Peki, hoşçakal Dünyalı,” dedi Arthur'a, “umarım yaşam tarzın yoluna girer.”

Odadakilerin geri kalanına belirgin bir selam verdikten sonra döndü ve üzgün üzgün dışarı çıktı.

Arthur ne diyeceğini bilemeden arkasından baktı.

“Şimdi,” dedi Benjy fare, “işimize bakalım.”

Ford ve Zaphod kadehlerini tokuşturdular.

“İşimize!” dediler.

“Pardon?” dedi Benjy.

Ford çevresine bakındı.

“Afedersiniz, kadeh kaldırıyoruz sanmıştım.”

İki fare sabırsızca cam araçlarının içinde koşuşturdular. Sonunda kendilerini toparladılar, Benjy öne uzanıp Arthur'a seslendi.

“Şimdi, Dünyalı,” dedi, “bulunduğumuz durum şu. Bildiğin gibi aşağı yukarı son on milyon yıldır şu Yüce Soru denen acaip şeyi bulmak için gezegeninizi yönetiyoruz.”

“Neden?” dedi Arthur keskince.

“Yo olmaz, bunu daha önce düşündük," dedi Frankie araya girerek, “ama yanıta uymuyor. Nedeni Kırk iki gördün mü olmadı.”

“Hayır,” dedi Arthur, “demek istediğim bunu niye yapıyordunuz?”

“Ha anladım,” dedi Frankie. “Evet, sanırım yalnızca alışkanlık, acımasızca içten söylemek gerekirse. Ve aşağı yukarı işin özü de burada yatıyor -gırtlağımıza dek hasta etti bu iş bizi, ve bu kahrolası Vogonlar yüzünden her şeye yeniden başlama olasılığı açıkça söylemek gerekirse sinir krizleri geçirtiyor bana, anlatabiliyor muyum? Benjy ve benim işimizi çabuk bitirip gezegeni kısa bir tatil için erken terk etmemiz tam anlamıyla bir şanstı, böylece arkadaşlarınızın yardımıyla Magrathea’ya kadar gelebildik.”

“Magrathea kendi boyutumuza bir geçittir,” diye belirtti Benjy.

“O zaman,” diye sürdürdü sıçangil meslektaşı, “kendi boyutumuzda 5 boyutlu bir gösteri ve eğitim dizisi yapmak üzere müthiş yağlı bir kontrat teklifi almıştık, bunu kapmayı çok istiyorduk.”

“Ben de olsam öyle yapardım, sen yapmaz miydin Ford? dedi Zaphod yanıt bekleyerek.

“Ha, evet,” dedi Ford, “atlardım üzerine, ok gibi”

Arthur bunun nereye varacağını merak ederek ona baktı.

“Ama görüyorsunuz ki önce sonuca ihtiyacımız var,” dedi Frankie, “yani hâlâ şu veya bu şekilde Nihai Soru’ya ihtiyacımız var demek istiyorum.”

Zaphod Arthur’a doğru eğildi.

“Görüyorsun,” dedi, “yalnızca çok sakin görünerek stüdyoda oturup da Yaşam Evren ve Her şey’in yanıtını bildiklerini söyleyip sonunda da bunun aslında Kırk iki olduğunu açıklarlarsa gösteri çok kısa sürer. Gerisi yok, görüyorsun.”

“Kulağa hoş gelen bir şeyler gerekli bize,” dedi Benjy.

“Kulağa hoş gelen bir şeyler mi?” diye bağırdı Arthur. “Kulağa hoş gelen bir Nihai Soru mu? İki fareden mi?”

Fareler öfkelendi.

“Pekala, yani idealizme evet, saf araştırmanın asaletine evet, bütün şekilleriyle gerçeğin izini sürmeye evet, ama korkarım bir noktada asıl gerçeğin, Evren’in çok boyutlu sonsuzluğunun neredeyse tamamıyla bir avuç manyak tarafından yönetilip yönetilmediği gerçeğinin varlığından kuşku duyuyorsun. Ve iş bunu bulmak için bir diğer on milyon yıl harcamak ve diğer tarafta parayı alıp kaçmak arasında bir seçim yapmaya gelince kendi hesabıma sporu seçerim,” dedi Frankie.

“Ama...” diye umutsuzca başlayacak oldu Arthur.

“Hey, dinle önce Dünyalı,” diye sözünü kesti Zaphod.

“Bu bilgisayar matrisinin son kuşak ürünlerindensin, tamam mı, gezegenin yok olana kadar da oradaydın değil mi?”

“Eeem...”

“Yani beynin bu muazzam bilgisayar tasarımının organik bir parçasıydı,” dedi Ford gayet aklı başında olduğunu düşünerek.

“Doğru mu?” dedi Zaphod.

“Pekala,” dedi Arthur endişeyle. Kendini hiçbir zaman bir şeyin organik bir parçası olarak hissettiğini hatırlamıyordu. Bunu her zaman sorunlarından biri olarak görmüştü.

“Diğer bir deyişle dedi Benjy, tuhaf küçük aracını Arthur’un üzerine sürerek, “sorunun yapısının beyninin yapısına kodlanmış olması kuvvetle muhtemel, onu senden satın almak istiyoruz.”

“Neyi, soruyu mu?” dedi Arthur.

“Evet,” dedi Ford ve Trillian.

“Bir sürü para,” dedi Zaphod.

“Hayır, hayır,” dedi Frankie, “satın almak istediğimiz şey beynin kendisi.”

“Ne!”

“Kim kaçırmak ister ki? diye sordu Benjy.

“Beynini elektronik olarak okuyabileceğinizi söylüyorsunuz sanmıştım,” diye çıkıştı Ford.

“Ah elbette,” dedi Frankie, “ama önce onu dışarı çıkarmalıyız. Hazırlanması gerek.”

“İşlemden geçmeli,” dedi Benjy.

“Doğranmış olarak.”

“Sağ olun” diye bağırdı Arthur, iskemlesini devirip korkuyla masadan uzaklaşırken.

“Her zaman yenisi takılabilir” dedi Benjy akıllıca, “eğer sizin için gerçekten önemliyse.”

“Evet, elektronik bir beyin,” dedi Frankie, “basit bir tane yeterli olur.”

“Basit bir tane!” diye feryat etti Arthur.

“Evet,” dedi Zaphod kötü kötü sırıtarak, “yalnızca Ne ve Anlayamadım ve Çay Ne Tarafta? demek için programlamanız gerekir, kim ayırdedebilir ki?”

"Ne?" diye bağırdı Arthur, daha da gerileyerek.

"Anladınız mı şimdi ne demek istediğimi?” dedi Zaphod ve o anda Trillian’ın yaptığı bir şey yüzünden acıyla haykırdı.

“Ben ayırdedebilirim farkı,” dedi Arthur.

“Hayır ayırdedemezsin,” dedi Frankie fare, “fark etmemek üzere programlanmış olacaksın.”

Ford kapıya doğru ilerledi.

"Bakın, özür dilerim eski dostum fareler,” dedi. “Sizinle bir işimiz kaldığını sanmıyorum."

“İş yapmak zorunda olduğumuzu düşünmeye yeğleriz,” dedi koro halinde fareler, ıslık şeklindeki seslerindeki bütün çekiciliği bir anda yitirmiş olarak. Küçük tiz bir çığlıkla fareler cam araçları ile masadan havalanıp iyice gerileyip kör bir köşeye büsbütün sıkışıp büzüşmüş ne bir şey yapabilecek ne de düşünebilecek durumda olan Arthur’a doğru süzüldüler. Trillian onu kolundan tutmuş bütün gücüyle Ford ve Zaphod’un açmak için çabaladıkları kapıya doğru sürüklemeye çalışıyordu. Arthur tepesinde uçan kemirgenlerce hipnotize edilmiş gibiydi.

Trillian ona bağırıyor, o ise ağzı açık bakıyordu. Son bir hamle ile kapıyı açtı Ford ile Zaphod. Kapının öbür yanında yalnızca Magrathea’nın irikıyım ayak takımı izlenimi bırakan küçük bir grup çirkin adam duruyordu. Çirkin olan yalnızca kendileri değildi, ellerindeki tıp aletleri de güzel olmaktan çok uzaktı. Saldırdılar.

Yani Arthur’un kafatası kesilip açılmak üzereydi, Trillian ona yardım edemiyordu, Ford ve Zaphod’un üzerine kendilerinden daha iri ağır silahlarla donanmış bir haydutlar takımı çullanmak üzereydi. Yine da tam o anda gezegendeki her alarm cihazının kulakların zarını patlatan bir şamata ile çalmaya başlaması olağanüstü bir şanstı.

32

“Acil durum, acil durum” diye inledi Magrathea’nın her yanındaki sirenler “Gezegene düşman gemisi indi. Silahlı yabancılar bölüm 8A ’da. Savunma istasyonları, savunma istasyonları!”

Yere düşüp kırılan cam araçlarının parçaları arasında dolaşan fareler öfkeyle havayı kokladılar.

“Lanet olsun,” diye söyledi Frankie fare, “bütün bu şamata bir kilo Dünyalı beyni için.” Parlayan pembe gözleri ve statik elektrikten dimdik olmuş yumuşak beyaz tüyleri ile oradan oraya koşturuyordu.

“Şu anda yapabileceğimiz yegane şey,” dedi Benjy yere çömelip düşünceli düşünceli bıyıklarını çekiştirirken, “uğraşıp bir soru uydurmak, makul görünen bir şey keşfetmek.”

“Zor,” dedi Frankie. Düşündü. “Hem sarı hem de tehlikeli olan şey nedir?Ne dersin?

Benjy bunu bir süre tarttı.

“Yo, iyi değil,” dedi. “Yanıta uymuyor.”

Birkaç saniye sessizliğe gömüldüler.

“Tamam,” dedi Benjy. “Altıyla yediyi çarparsak ne çıkar.”

“Hayır, hayır, çok klişe çok basit,” dedi Frankie, “bahisçilerin ihtiyacını karşılamaz.”

Tekrar düşündüler.

Frankie şöyle dedi: “İşte sana bir fikir. Kaç tane yoldan geçmedi bir adam."

“Hah!” dedi Benjy. “İşte gelecek vaaden bir som!”

Cümleyi ağzında biraz evirip çevirdi. “Evet,” dedi, “bu mükemmel! İnsanı anlama bağlamaksızın çok anlamlı duruyor. Kaç yol yürümeli bir adam? Kırk iki. Mükemmel, mükemmel, bu onları kandırır. Frankie, bebeğim, oldu bu iş!”

Heyecanla coşkulu bir dansa başladılar. Yakınlarında yerde bazı tasarım ödülleriyle kafalarına vurularak bayıltılmış birkaç çirkin adam yatıyordu. Yarım mil uzakta dört gölge bir koridorda çıkış yolu aranarak koşuyordu. Geniş bir bilgisayar bölmesine ulaştılar. Telaşla çevrelerine bakındılar.

“Hangi yöne sence Zaphod?” dedi Ford.

“Rastgele bir atışla, buradan gidelim derim,” dedi Zaphod, sağdaki bir bilgisayar konsoluyla duvar arasındaki geçide koşacak. Diğerleri de,

ardından henüz koşmaya başlamıştı ki birkaç santim önünde patlayarak arabölmenin bir bölümünü yıkan Öldür-Matik silahının mermisince yayılan enerji Zaphod'u durdurdu.

Hoporlerden çıkan ses çevrelerinde yankılandı. "Tamam Beeblebrox. olduğun yerde kal. Çevren sarıldı."

"Aynasızlar!" diye fısıldadı Zaphod, sürünerek ilerlerken. "Sen bir tahminde bulunmak istemez misin Ford?"

"Tamam, buradan," dedi Ford ve dördü de iki bilgisayar konsolu arasındaki geçide koştular.

Geçidin öbür yanında tepeden tırnağa silahlanmış uzay elbiseli bir şekil elindeki ölümcül Öldür-Matik silah sallıyordu onlara.

"Seni vurmak istemeyiz Beeblebrox!" diye bağırdı şekil.

"Bana uyar!" diye bağırdı geriye Zaphod ve iki veri işleme birimi arasındaki geniş açıklığa daldı.

Diğerleri de onun ardından dümen kırdılar.

"İki kişiler," dedi Trillian. "Köşeye kıstırıldık"

Büyük bir bilgisayar veri bankası ile duvar arasındaki bir köşeye sıkışmışlardı.

Soluklarını tutup beklediler.

Ansızın iki aynasızın aynı anda üzerlerine ateş aç; masıyla hava enerji toplarıyla patladı.

"Hey, bize ateş ediyorlar," dedi Arthur, sıkıca tortop olmuş halde. "Bunu yapmayı istemiyorlar sanıyordum."

"Evet, ben de öyle dediklerini sanıyorum," diye katıldı Ford.

Zaphod tehlikeyi göze alıp kafasını çıkardı.

“Hey,” dedi, “bize ateş etmek istemediğinizi söylediğiniz sandım!” ve yine daldı aşağı.

Beklediler.

Bir an sonra bir ses yanıtladı, “Aynasız olmak kolay değil'”

“Ne diyor?” diye fısıldadı Ford şaşırarak.

“Aynasız olmak kolay değil diyor.”

“Ama bu kesinlikle onun sorunu, öyle değil mi?”

“Ben de öyle düşünüyorum."

Ford bağırdı, “Hey, dinleyin beni! Zaten başımızda bize ateş açan sizin gibi bir bela varken bir de kendi dertlerinizi bize yansıtmaktan kaçınırsanız hepimiz için işin altından kalkmak daha kolay olacak!”

Yeni bir duraklama ve yine hoparlör.

“Şimdi buraya bak arkadaş,” dedi hoparlördeki sesi, “sağır kıt zekalı, habire tetiğe asılan, kısa saçlı küçük domuz gözlü, konuşmayı bilmeyen moranlar yok karşınızda, biz, başka koşullarda tanışmış olsaydınız muhtemelen oldukça sevimli bulacağınız iki zeki delikanlıyız. Ben bildiğiniz aynasızlar gibi etrafta insanlara rastgele atep edip sonra da pis uzay devriyesi barlarında yüksekten atıp tutmuyorum! Etrafta insanlara rastgele ateş edip sonra kız arkadaşıma saatlerce dert yanıyorum!

“Ben de roman yazıyorum!” diye seslendi diğer aynasız.

“Ama hiçbirini henüz yayımlamadılar, yani sizi uyarmam yerinde olur, kafam çok ama çooook bozuk”

Ford’un gözleri yuvalarından fırlamıştı. “Kim bu herifler?” dedi.

“Ne bileyim,” dedi Zaphod, “sanırım ateş etmeleri daha iyiydi,”

“Şimdi sessizce geliyor musunuz,” diye bağırdı yine aynasızlardan biri, “yoksa sizi uçurmamızı mı bekleyeceksiniz?”

“Siz hangisini yeğlersiniz?” diye bağırdı Ford.

Bir bilisaniye sonra Öldür-Matik mermileri birbiri ardına önlerindeki bilgisayar konsoluna yağmaya başlayınca çevrelerindeki hava yine enerji doldu. Ateş saniyeler boyu katlanılmaz bir yoğunlukla sürdü. Durduğunda, yankılar da susana dek sessizliğe yakın birkaç saniye geçti.

“Hâlâ orada mısınız?” diye bağırdı aynasızlardan biri.

“Evet,” diye karşılık verdiler.

“Bunu yapmak hiç hoşumuza gitmiyor,” diye bağırdı öbür aynasız.

“Farkındayız,” diye bağırdı Ford.

“Şimdi beni dinle, Beeblebrox, ve de iyice dinlemen iyi olur!”

“Neden?” diye karşılık verdi Zaphod.

“Çünkü,” diye bağırdı aynasız, “çok zekice, oldukça ilginç ve insancıl olacak! Şimdi... ya hemen teslim olur ve sizi azıcık pataklamamıza izin verirsiniz, ama çok da değil çünkü gereksiz şiddete kesinlikle karşıyız, ya da bu gezegeni ve yolda karşımıza çıkan bir ikisini daha havaya uçururuz.

“Ama bu çılgınlık!” diye bağırdı Trillian. “Bunu yapamazsınız!”

“Evet, yaparız,” diye bağırdı aynasız, “yapamaz mıyız?” diye sordu yanındakine.

“Tabii, evet, yapmalıyız, hiç şüphe yok buna,” dedi öbürü.

“Ama neden?” diye sordu Trillian.

“Çünkü duyarlılık ve bunun gibi şeylerden haberdar aydın liberal bir aynasız olsanız da yapmanız gereken şeyler vardır!”

“Bu heriflere inanmıyorum,” diye mırıldandı Ford kafasını sallayarak.

Aynasızlardan biri diğerine bağırdı. “Biraz daha ateş açsak mı onlara?”

“Evet, neden olmasın?”

Yeniden yaylım ateşine başladılar. Isı ve gürültü oldukça fantastikti. Bilgisayar konsolu yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Ön tarafın tamamına yakını erimiş, koyu metal derecikler oluşturarak oturdukları yere doğru döne döne akıyordu. Birbirlerine daha çok sokulup ateşin sona ermesini beklemeye başladılar.

33

Ama sonu gelmedi, en azından bir süre için. Ateş aniden durduğunda çevreyi saran sessizlik birtakım tuhaf gürültüler ve düşme gürültüleriyle bölündü. Dördü birbirlerine baktılar.

“Ne oldu?” dedi Arthur.

“Durdular,” dedi Zaphod omuz silkerek.

“Neden?”

“Nereden bileyim, gidip kendilerine sor istersen.” “Yo...”

Beklediler.

“Alo?” diye seslendi Ford.

Yanıt yok.

“Çok sıkıcı.”

“Belki de bir tuzaktır.”

“O kadar zeki değiller.”

“O düşme sesleri neydi peki?”

“Bilmem.”

Birkaç saniye daha beklediler.

“Tamam,” dedi Ford, “gidip bir bakacağım.” Diğerlerine baktı birer birer.

“Hiç kimse, Hayır gidemezsin, ben gideceğim demeyecek mi?”

Herkes başını salladı.

“Peki o zaman.” dedi ve ayağa kalktı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından, birkaç saniye daha hiçbir şey olmadı yine. Ford yanan bilgisayardan tüten koyu dumanın ardından bakındı. İhtiyatla ortaya çıktı. Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Yirmi metre ötede dumanın içinden aynasızlardan birinin uzay elbiseli bulanık şeklini görebiliyordu. Yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Diğer yönde, yirmi metre ötede ikinci adam yatıyordu. Görünürde başka kimsecikler yoktu. Bu çok tuhaf olay Ford’u şaşırttı.

Yavaşça, sinirli sinirli ilkine yöneldi. Yaklaştığında gövde kesinlikle hareketsizdi, ona ulaşıp ayağını parmağından sarkmakta olan Öldür-Matik silahının üzerine koyduğunda da kesinlikle hareketsizdi. Uzanıp silahı yerden aldı, hiçbir dirençle karşılaşmamıştı.

Aynasız apaçık ölüydü:

Çabuk bir inceleme onun Blaygulon Kappa’dan olduğunu ortaya koydu - metan soluyan bir varlık biçimi, Magrathea’nın ince oksijen atmosferinde yaşaması uzay elbisesiyle sağlanıyordu.

Sırt çantasındaki küçük yaşam desteği sistemi bilgisayarı beklenmedik bir şekilde parçalanmış gibiydi. Ford hatırı sayılır bir şaşkınlıkla dürtükledi aleti. Bu minyatür elbise bilgisayarları genellikle gemideki ana bilgisayarın tam bir kopyasını içerirler ve ona ethaaltı ile doğrudan bağlıdırlar. Böyle bir

sistem hepten oluşacak bir bağlantı arızası dışında -bu şimdiye kadar hiç duyulmamış bir şeydi- her durumda kusursuz çalışırdı.

Yüzükoyun yatan diğer şekle koştuğunda onun başına da, muhtemelen aynı anda, tamamıyla aynı olanaksız şeyin gelmiş olduğunu gördü.

Bakmaları için diğerlerini de çağırdı. Geldiler, şaşkınlığını paylaştılar, ama merakını değil.

“Hadi çıkalım şu delikten,” dedi Zaphod. “Aradığım şey herneyse, burada olsa bile artık istemiyorum onu. İkinci Öldür-Matik silahını aldı, tamamiyle zararsız bir-muhasebe bilgisayarına ateş etti ve diğerlerinin önünde koridorlardan birine doğru koştu. Birkaç metre ötede durmakta olan bir uzayaracına tosluyordu az daha.

Araç boştu, ama Arthur onun Slartibartfast’ın aracı olduğunu anladı. Karmaşık kullanma panelinde ona bir not bırakılmıştı. Notun üzerine çizilmiş bir ok kontrol düğmelerinden birini işaret ediyordu. Şöyle diyordu notta. Galiba en iyisi bu düğmeye basmalı..

34

Uzayaracı R17'nin üstünde bir hızla çelik tünelden geçerek atan şafakla aydınlanan gezegenin yüzeyine çıktı. Soluk gri ışıklar gezegenin yüzeyinde donuklaşıyordu.

R beden ve ruh sağlığına ve diyelim beş dakikadan daha fazla geç kalmamak gibi etkenlere bağlı akla uygun bir yolculuk hızı olarak tanımlanır. Yani açıkçası, koşullara bağlı olarak hemen hemen sonsuz değişken bir değerdir. Çünkü ilk iki değer yalnızca mutlak olarak alınan hızla değil, üçüncü etmenin bilincinde olmakla da değişir. Aklıselimle ele alınmadığında bu denklem hatırı sayılır gerilim, ülser ve hattâ ölüme bile neden olabilir.

R17 sabit bir hız değildi, ama çok hızlı olduğu açıktı.

Uzay aracı kendini R17 ve üzeri hızlarla fırlatıp donmuş yüzeyde beyazlamış bir kemik gibi çıplak duran ve geldiklerini gördüğünde, muhtemelen kendi çıkarı uğruna onlara doğru atılmaya kalkışan Altın Kalp'in yanına indirdi onları.

Ürpererek, dördü de durup gemiye baktılar. Yanında başka bir gemi vardı. Bu Blagulan Kappa polis aracıydı, yusyuvarlak köpekbalığı benzeri bir alet, kirli yeşil renkte, üzerinde şablonla yazılmış değişik boyutlarda düşmanlık kusan yazılar vardı. Harfler dönüp de bakanlara geminin nereden geldiğini, polisin hangi kısmına bağlı olduğunu ve güç girişinin nerede olduğunu söylüyordu.

İki kişilik mürettebatı o anda yerin kilometrelerce altındaki duman dolu bir odada boğulmuş yatan bir gemi için bile fazla doğadışı bir karanlık ve sessizlik içindeydi. Bu ölümün ancak hissedilebilen ama açıklanıp betimlenmesi olanaksız garip yüzüydü. Ford bunu hissedebiliyordu ve çok garip buluyordu -bir gemi iki polis aynı anda ölmüş gibiydiler. Oysa Evrende işlerin böyle yürümediğini deneyimleriyle öğrenmişti. Diğer üçü de bunu hissediyordu, ama keskin soğuğu daha da çok hissediyorlardı ve bu yüzden akut bir meraksızlık krizine tutulup aceleyle Altın Kalp'e girdiler.

Ford orada kalıp Blagulon gemisin incelemeye gitti. Yürürken az daha soğuk tozda yüzükoyun yatan hareketsiz çelik bir gövdeye basıyordu..

“Marvin!” diye haykırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Benimle ilgilenmek zorunda hissetme kendini lütfen,” dedi boğuk bir vızıltıyla.

“Fakat nasılsın metal adam?” diye sordu Ford.

“Büyük çöküntü içinde.”

“Ne oldu burada?”

“Bilmiyorum.” dedi Marvin. “hiç girmedim oraya.”

“Neden,” dedi Ford yanına çömelip ürpererek, “tozun üzerinde yüzükoyun yatıyorsun?”

“Sefil olmanın çok etkin bir yolu,” dedi Marvin. “Benimle konuşmak istiyormuş gibi yapma, benden nefret ettiğini biliyorum.”

“Hayır etmiyorum.”

“Evet ediyorsun, herkes ediyor. Bu Evrenin görünüşünün bir parçası. Yalnızca birileriyle konuşmam gerekli ama konuştuğumda herkes benden nefret etmeye başlıyor. Robotlar bile nefret ediyor benden. Eğer beni görmezden gelirsen buradan çekip gidebilirim.”

Bir kaldıraç hareketiyle kendini ayağı dikerek kararlı biçimde yüzü ters yöne dönük durdu.

“Bu gemi nefret ediyor benden,” dedi kederli bir şekilde polis aracını kastederek.

“Bu gemi mi?” dedi Ford ani bir heyecanla. “Ne oldu ona? Biliyor musun?”

“Benden nefret etti çünkü konuştum onunla.” “Konuştum mu onunla?" diye haykırdı Ford. “Ne demek onunla konuştum?”

“Basit. Çok sıkkındım ve çökmüştüm. Ben de gidip kendimi geminin dış bilgisayar bağlantısına taktım. Bilgisayarla uzun uzun konuşup ona Evren üzerine görüşlerimi açıkladım,” dedi Marvin.

“Sonra en oldu?” diye üsteledi Ford.

“İntihar etti,” dedikten sonra geniş adımlarla Altınkalp’e doğru yürüdü Marvin.

O gece, Altın Kalp kendisiyle Atbaşı Nebulası arasına birkaç ışık yılı eklemekle meşgulken, Zaphod köprüdeki küçük palmiye ağacının altına uzanmış kütlevi Pan Galaktik Gargara Bombalarla beynine bir şekil vermeye çalışıyordu; Ford ile Trillian ise bir kenarda oturmuş hayat ve ondan kaynaklanan olayları tartışıyorlardı; Arthur ise yatağında Ford'un Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'ni karıştırıyordu. Burada yaşamak zorunda olduğuma göre, hakkında bir şeyler öğrenmeye başlamam iyi olur diye düşünüyordu.

Şu maddeye rastladı. Şöyle diyordu: "Belli başlı her Galaktik Uygarlığın tarihi üç ayrı ve belirgin aşamadan geçmek zorundadır. Yaşamayı Sürdürme, Sorgulama ve Bilgelik, diğer bir deyişle Nasıl, Niçin ve Nerede yaşamaları.

"Örneğin, ilk aşama şu soru ile tanımlanabilir, Nasıl Yiyebiliriz? İkinci aşama Niçin yiyoruz? ve üçüncü aşama ise öğlene nerede yiyelim?"

Geminin iç haberleşme cihazı çalmadan önce buraya kadar gelmişti.

"Hey Dünyalı? Aç mısın evlat?" dedi Zaphod'un sesi.

"Eee, öyle gibi, biraz atıştırabilirim belki," dedi Arthur.

"Tamam canım, sıkı dur," dedi Zaphod. "Evrenin Ucundaki Restoran'da ayaküstü bir şeyler atıştıracağız."

-Kitabın Sonu-

Evrenin Sonundaki Restoran

Otostopçunun Galaksi Rehberi

Jane ve James'e, Olasılıksızlığı gerçekleştirdiği için Geoffrey Perkins'e, ona yardım ettikleri için Paddy Kingsiand, Lisa. Braun ve Alick Hale Munro'ya, Orijinal Milliways metinleriyle ilgili yardımları için John Llyod'a, her şeyi başlatan kendisi olduğu için Simon Brett'e kucak dolusu teşekkürler.

Bu kitabı yazarken, yani beş yıl gibi çok uzun bir süre boyunca, hiç durmaksızın dinlediğim Paul Simon'ın One Trick Pony albümüne ve bütün aksiliklere rağmen sunduğu bitip tükenmeyen sabır, nezaket ve yemekler için de Jacqui Graham'a çok özel teşekkürler.

Evrenin tam olarak neye yaradığı ve niçin burada bulunduğu keşfedilecek olursa, bir anda ortadan kaybolacağım ve kendisinden daha da garip ve anlaşılmaz bir şeyle yer değiştireceğini öne süren bir kuram var.

Bir başka kuramsa bunun çoktan gerçekleştiği iddiasında.

Eğer bir gün biri çıkıp da Evren'in hangi nedenle ve niçin varolduğunu keşfederse, evrenin birdenbire yok olacağını ve yerini daha garip ve anlaşılmaz bir şeyin alacağını ileri süren bir teori vardır.

Bir başka teori ise bunun zaten gerçekleştiğini ileri sürer.

1

Hikayenin buraya kadar olan kısmı:

İşin başında Evren yaratıldı.

Bu, pek çok kişiyi çok kızdırdı ve genellikle kötü bir adım olarak değerlendirildi.

Birçok kavim Evren'in bir tür tanrı tarafından yaratıldığına inanıyorduysa da, Viltvodle VI'nın Jatravardit halkı, aslında tüm Evren'in, adına Büyük Yeşil Pençe denen bir yaratığın hapşırması sonucu burnundan, etrafa saçıldığı inancındaydı.

Sürekli olarak. Büyük Beyaz Mendilin Ortaya Çıkışı diye adlandırdıkları bir dönemin korkusu içinde yaşayan Jatravartidler, her biri elliden fazla kola sahip olan, küçük mavi yaratıklar olup, bu yüzden tarihte tekerlekten önce deodorantı keşfetmiş olan tek kavimdiler.

Bununla birlikte, Büyük Yeşil Pençe kuramı Viltvolde VI dışında pek de yaygın bir kabul görmemekte, bu yüzden Evren bir yandan şaşırtıcı bir yer olmayı sürdürürken öte yandan ona ilişkin başka açıklamalar bulabilmek için yapılan araştırmalar durmaksızın devam etmekteydi.

Örneğin, bir zamanlar, boyutsal bütünlüğe erişmiş, hiper akıllı yaratıkların oluşturduğu bir kavim, Derin Düşünce adını verdikleri dev boyutlarda bir süper bilgisayar inşa etmiş ve bununla, Yaşam, Evren ve Her Şey ile ilgili En Önemli Sorun'un tek ve kesin Cevabını bulmayı amaçlamışlardı.

Yedi buçuk milyon yıl boyunca Derin Düşünce çalışmış, çabalamış, hesaplamış ve sonunda cevabının Kırk iki olduğunu bildirmişti- ve bu yüzden , bu sefer de, bu cevabın sorusunun ne olduğunu bulabilmek için daha da büyük, bir başka bilgisayar inşa edilmesi zorunluluğu doğmuştu.

Yerküre olarak adlandırılan bu bilgisayar öyle büyüktü ki, sık sık bir gezegen olduğu yanılgısına düşülüyordu- özellikle de bilgisayarın dış

yüzeyinde dolaşıp duran ve kendilerinin yalnızca dev bir bilgisayar programının ufak bir parçası oldukları gerçeğinden tamamen habersiz olan, maymuna benzer yaratıklar tarafından.

Ve bu çok tuhaftı, çünkü oldukça basit ve açık olan bu bilgi parçası olmadan, Yerküre’de oluşan hiçbir şeyin en ufak bir anlam taşıması mümkün değildi.

Bununla birlikte, ne yazık ki, tam elde edilen bilginin okunmasına sıra geldiği o kritik anda Yerküre beklenmedik bir şekilde Vogonlar tarafından - onların iddiasına göre - yeni bir hiperuzay çevreyoluna yer sağlamak amacıyla, yerle bir edilmiş ve böylece yaşamın anlamını bulma ümitlerinin tümü sonsuza kadar yok olmuştu.

Ya da öyle görünüyordu. Bu ilginç maymunsu, yaratıklardan iki tanesi sağ kalmıştı.

Arthur Dent, son anda kurtulmuştu, çünkü eski bir arkadaşı olan Ford Prefect, başlangıçta öne sürdüğü gibi Guildford’dan değil de, Betelgeuse’un görüş alanı içinde bulunan küçük bir gezegenden gelmeydi ve daha da önemlisi uçan dairelerle nasıl otostop yapılacağını iyi biliyordu.

Tricia MacMillan –ya da Trillian- ise altı ay önce, Galaksi’nin o zamanki Başkanı Zaphod Beeblebrox’la birlikte gezegenden ayrılmıştı.

İki kişi kurtulmuştu.

Yaşam, Evren ve Her Şeyle ilgili En Önemli Bilinmez ve En Önemli Cevabı bulmak için yapılan, tüm zamanların bu en büyük deneyinden arta kalan, sadece bu iki kişi olmuştu.

Ve mürekkep siyahlığı içindeki uzayda, tembelce seyretmekte olan yıldız-gemilerinden yarım milyon milden az bir mesafe ötede, bir Vogon gemisi yavaşça onlara doğru ilerlemekteydi.

2

Bütün Vogon gemileri gibi bu gemi de hiçbir modeli yokmuş gibi görünüyor, daha çok bir jöleyi andırıyordu.

Aslına bakarsanız, çirkin açılarla gövdesinden fırlayan bu sevimsiz yapılar ve sarı yumrular çoğu geminin görüntüsünü bozacak türden şeylerdi, ama yine de, bu gemiler söz konusu olduğunda görüntünün daha fazla bozulabilmesi ne yazık ki imkansızdı. Gerçi göklerde daha çirkin şeylerin de tespit edildiği söyleniyordu ama, bunlara tanık olanlar, pek de güvenilir kişiler sayılmazdı.

Esasında, bir Vogon gemisinden de daha çirkin bir şey görebilmeniz için, geminin içine girip, bir Vogon'un kendisine bakmanız gerekir. Bununla birlikte, akıllı biriyseniz, bu tam da yapmaktan kaçınacağınız şey olacaktır.

Çünkü ortalama bir Vogon, sizi doğduğunuza pişman edecek -ya da (daha net görüşlü birisi iseniz) size, kendisinin hiç doğmamış olmasını diletecek- kadar aşağılık ve iğrenç bir şey yapmadan önce, asla iki kez düşünmeyecektir.

Aslında, ortalama bir Vogon muhtemelen tek bir kez bile düşünmeyecektir. Bunlar basit zekalı, inatçı, sülük beyinli yaratıklardır ve düşünmenin onlar için biçilmiş bir kaftan olduğu söylenemez. Anatomik incelemeler, Vogon beyninin orijinalinin, fena halde deforme olmuş, yanlış yere yerleştirilmiş hazımsızlıktan muzdarip bir karaciğer olduğunu ortaya koymuştur. O halde Vogonlarla ilgili olarak söylenebilecek en adil şey, onların ne istediklerini bildikleri ve isteklerinin de genellikle insanları incitmek ve imkan buldukça bol bol öfkelenmek olduğudur.

Sevmedikleri şey ise, bir işi yarım bırakmaktır- özellikle de bu Vogon ve özellikle de (çeşitli nedenlerden ötürü- bu iş.

Bu Vogon, Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Prostetnic Vogon Kaptan Jeltz olup, kendisi sözde bir 'gezegen' olan Dünyayı yok etme işini üstlenmiş olan kişiydi.

Son derece çirkin gövdesini, kendisine hiç de uygun olmayan daracık koltuğuna zorla sığdırdı ve Altın Kalp isimli yıldız gemisini sistematik olarak taramakta olan monitörü izlemeye koyuldu.

Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemine sahip olan Altın Kalp'ın şimdiye dek inşa edilmiş en güzel ve en gelişmiş gemi olması onun umurunda bile değildi. Estetik ve teknoloji, onun için açılmamış kitaplardı ve zaten ona kalsa kitapların tümünü yakar ve küllerini gömerdi.

Zaphod Beeblebrox'un da o gemide olması, daha da az umurundaydı. Zaphod Beeblebrox Galaksi'nin sabık başkanıydı ve son günlerde Galaksi'deki bütün polisler onun ve çalmış olduğu bu geminin peşindeydiler, ama bu, Vogon'un hiç de ilgisini çekmemekteydi.

Onun daha önemli bir işi vardı.

Söylentiye göre, denizin bulutların üzerinde olduğu nasıl doğru değilse, Vogonlar'ın rüşvet ve ahlaksızlığa karışmak istemedikleri de aynı şekilde doğru değildi ve olayımızda bu yargı tereddüde hiç yer bırakmayacak bir şekilde doğrulanmaktaydı. O, "iffet" veya "ahlak güzelliği" gibi sözcükler duyduğu zaman, sözlüğünü aramaya başlar, çok miktarda hazır paranın şıngırtısı kulağına geldiğinde ise ahlak kuralları kitabını tuttuğu gibi fırlatıp uzaklara atardı.

Yerküre'nin ve orada bulunan her şeyin yok edilmesi için böylesine acımasızca uğraşırken, profesyonel görevinin ona yüklediği sorumlulukların hayli üstüne ve dışına taşmaktaydı. Hatta, bahsi geçen çevre yolunun inşa edilip edilmeyeceği ile ilgili bazı şüpheler bile vardı ama, mesele örtbas edilmişti.

İğrenç bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

"Bilgisayar" diye çatlak bir sesle seslendi,"bana derhal beyin uzmanımı bağla." Bir kaç saniye içinde ekranda Gag Halfrunt'ın yüzü göründü. Bakmakta olduğu Vogon suratının kendisinden on ışık yılı uzakta olduğunu bilen bir adamın gülümsemesi ardı yüzünde. Bu gülümsemeye alaycı bir pırıltı da karışmaktaydı. Çünkü her ne kadar Vogon onu ısrarla "özel beyin bakım uzmanım" diye adlandırıyorduysa da, uzmanlık gösterilmesi gereken fazla bir beyin yoktu ortalarda ve işin aslına bakılacak olursa, Vogon, Halfrunt'ın değil, Halfrunt, Vogon'un patronuydu. Ona bazı kirli işlerini yaptırmak için yüklüce bir para ödüyordu. Galaksi'nin en tanınmış ve başarılı psikiyatristlerinden biri olan kendisiyle öbür meslektaşlarından

oluşan bir konsorsiyum, tüm psikiyatri biliminin geleceğini tehlikede gördükleri zaman, bu konuda epey bir para harcamaya karar vermişlerdi.

“Hey,” dedi “Selam, benim Prostetnik Vogon Kaptanım, bugün kendimizi nasıl hissediyoruz?” Vogon Kaptanı ona, son birkaç saat içinde yaptığı bir disiplin tatbikatında, gemi ekibinin neredeyse yarısını ortadan kaldırdığını bildirdi.

Halfrunt’ın gülümsemesindeki ışıltı bir an için söner gibi oldu.

“Eh,” dedi “sanırım, bir Vogon için bu tamamen normal bir davranış şekli, değil mi? Yani, saldırgan dürtülerin, doğal ve sağlıklı bir biçimde, anlamsız şiddet hareketlerine kanalize edilmesi.”

“Bu,” diye sıkıcı bir sesle mırıldandı Vogon, “her zaman söylediğin şey.”

“Eh,” dedi Halfrunt “sanırım, bir psikiyatrist için tamamen normal olan davranış biçimi de bu. Güzel. Açıkça görülüyor ki, bugün her ikimiz de zihinsel tavırlarımıza iyi adapte olmuş durumdayız. Şimdi söyleyin bana, görevle ilgili ne gibi haberleriniz var?”

“Gemiyi tespit etmiş bulunuyoruz.”

“Fevkalade,” dedi Halfrunt “fevkalade! Ya içindekiler?”

“Dünyalı orada.”

“Mükemmel! Ve...?”

“Aynı gezegenden bir dişi. Bunlar sonuncular.”

“İyi, iyi” diye memnuniyetle gülümsedi Halfrunt,” Başka kim var?”

“Prefect denen adam.”

“Evet?”

“Ve Zaphod Beeblebrox.” Halfrunt’ın gülümsemesi bir an için titreşti.

“A, evet” dedi “Bunu bekliyordum. Çok üzücü.”

“Özel bir arkadaş mı? diye soruşturdu Vogon. Bu deyimi bir yerlerde duymuş ve kullanmaya karar vermişti.

“Yok canım,” dedi Halfrunt, “bilirsiniz, benim mesleğimde özel arkadaşlıklara yer yoktur.”

“Ah,” diye homurdandı Vogon, “profesyonel tarafsızlık.”

“Hayır,” dedi Halfrunt neşeyle,” yalnızca böyle bir yeteneğe sahip değiliz, o kadar.” Duraksadı. Ağzı gülümsemeye devam etti, ama kaşları hafifçe çatılmıştı.

“Fakat, anlarsınız ya,” dedi, “Beeblebrox benim en kârlı müşterilerimden birisiydi. Kendisi, araştırmacıların rüyalarında bile göremeyeceği kişilik problemlerine sahiptir.” Onu isteksizce aklından uzaklaştırmadan önce bir müddet bu düşünceyle oynaştı.

Yine de,” dedi, “görevinize hazırsınız, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Gemiyi derhal imha edin.”

“Ya Beeblebrox?”

“Eh” dedi Halfrunt canlı bir şekilde, “Zaphod böyle biridir, o kadar. Anlıyorsunuz değil mi?” Ekrandan kayboldu.

Vogon Kaptanı, kendisini ekibinden arta kalanlarla bağlantıya geçirecek bir iletişim düğmesine bastı.

“Hücum,” dedi.

* * *

Tam bu dakikada Zaphod kamarasında yüksek sesle küfürler savurmaktaydı. İki saat önce, Evren'in Sonundaki Restoran'a ayaküstü bir şeyler yemeğe gideceklerini söylemiş, hemen ardından bu yüzden geminin bilgisayarı ile ateşli bir tartışmaya girişmiş ve Olasılıksızlık faktörlerini kendi kalemiyle de çözebileceğini haykırarak, fırtına gibi kamarasına dönmüştü.

Altın Kalp'in Olasılıksızlık Seyir Sistemi, onu mevcut gemiler içinde en güçlü ve hareketlerini önceden tahmin etmenin en imkansız olduğu gemi durumuna getirmişti.

Yapılmak istenen şeyin tam olarak ne kadar olasılıksız olduğu hesaplanabildiği sürece, geminin yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Zaphod, gemiyi. Başkan olarak onu uçuşa geçirmesi beklendiği sırada çalmıştı. Onu beğendiğini biliyordu ama, tam olarak neden çaldığını bilmiyordu.

Eğlenceli bir iş gibi görünmesi dışında, neden Galaksi Başkanı olduğunu da bilmiyordu.

Ama bunların dışında aslında daha iyi sebepler de olduğunu ve bu sebeplerin iki beyninin karanlık ve kilitli köşelerinde gömülü olduğunu biliyordu. Beyinlerinin bu karanlık ve kilitli köşelerinden kurtulabilmeyi isterdi, çünkü burada saklı olanlar zaman zaman, bir an için yüzeye çıkıyorlar ve zihninin hafif ve eğlenceli bölümünü garip düşüncelerle doldurarak, kendisini yaşamının temel görevi olarak gördüğü şeyden, yani fevkalade iyi zaman geçirmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

İşte o anlarda, hiç de öyle aman aman iyi zaman geçirmiyordu.

Sabrı ve kalemleri tükenmişti ve karnının son derece acıktığını hissediyordu. “Hay Yıldız Frengisi!” diye haykırarak bir küfür savurdu.

Tam da o anda, Ford Prefect havadaydı. Bunun sebebi, yapay yerçekimi alanındaki bir yanlışlık değil, o sırada kendisinin geminin özel kamaralarına giden merdiven kuyusundan aşağı atlamakta olmasıydı. Bu, tek atlayışta aşılması oldukça zor bir yükseklikti, onun için beceriksizce yere konarken

tökezlendi, toparlandı ve bir kaç minyatür hizmet robotunu sağa sola kaçırarak, hızla koridora daldı, köşeye gelince yalpaladı ve Zaphod'un kapısına fırtına gibi yüklenerek, telaşla haykırdı.

"Vogonlar".

Bundan hemen kısa bir süre önce, Arthur Dent bir fincan çay bulmak amacıyla kamarasından dışarı çıkmıştı.

Bu, pek de iyimser bir yaklaşımla giriştiği bir araştırma sayılmazdı, çünkü tüm gemideki tek sıcak su kaynağının Sirius Sibernetik Anonim Şirketi tarafından üretilmiş bulunan eğitimsiz bir robot olduğunu biliyordu.

Adına Nutri-Matik İçecek Üreticisi deniyordu ve Arthur onunla daha önce de karşılaşmıştı.

Sözüm ona, bu robot onu kullanan herkesin kişisel metabolizması ve ağız tadıyla uyumlu, mümkün olan en geniş içecek çeşidini üretebiliyordu. Bununla birlikte, denendiği zaman, değişmez bir şekilde tüm yaptığı, plastik bir kap üreterek, içini -çayla tamamen değilse de neredeyse hiç benzerliği olmayan- bir sıvıyla doldurmak oluyordu.

Arthur bu şeyle anlaşmayı denedi.

"Çay" dedi.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" diye cevapladı makine ve ona hastalıklı sıvıdan bir bardak daha sundu.

Arthur kabı fırlatıp attı.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" diye tekrarladı makine ve bir tane daha üretti.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" sözleri, alanında son derece başarılı olan Sirius Sibernetik Anonim Şirketi Şikayetler Departmam'nın logosuydu. Şimdi, üç orta büyüklükte gezegenin ana kara kütlesini kapsamakta olan bu departman, Şirketin son yıllarda devamlı kâr göstermiş olan tek bölümünü oluşturmaktaydı.

Logo, Eadrax'daki uzay limanındaki Şikayetler Departmanının hemen yanında, üç mil uzunluğunda bir ışıklı harfler dizisi olarak dikili durmaktaydı - daha doğrusu bir zamanlar dikiliydi. Dikildikten kısa bir süre sonra, harflerin altındaki toprak göçmüş ve bu harfler, şimdi ölmüş olan birçok yetenekli ve genç şikayet yöneticisinin çalışmakta olduğu ofis katları arasından geçerek, hemen hemen yan boyları kadar aşağı düşmüşlerdi.

Harflerin dışarıda kalan bölümleri, şimdi yerel lisana göre “Git kafanı bir domuza sapla” anlamına gelen bir cümlecik oluşturmaktaydı ve özel kutlama günleri dışında, artık aydınlatılmıyorlardı.

Arthur altıncı kap sıvıyı da attı.

“Dinle, makine,” dedi, ” var olan her tür içeceği üretebileceğini iddia ediyorsun, öyleyse niçin bana durmadan aynı ağza koyulmaz sıvıyı verip duruyorsun?”

“Beslenme ve zevk alınabilir hislerle ilgili veriler” diye fıkırdadı makine, “Paylaş ve Zevkini Çıkar.”

“İğrenç bir tadı var!”

“Bu içeceği denemekten zevk aldıysan,” diye devam etti makine, “bu zevki niye arkadaşlarınla da paylaşmıyorsun?”

“Çünkü,” dedi Arthur kaba bir şekilde, “onları kaybetmek istemiyorum. Sana ne söylediğimi anlamaya çalışacak mısın? Bu içecek...”

“Bu içecek,” dedi makine tatlılıkla,” özel olarak sizin kişisel beslenme gereksinimlerinizi ve damak zevkinizi karşılamak üzere üretilmiştir.”

“Ah” dedi Arthur, “öyleyse ben rejimde olan bir mazoşist olmalıyım, öyle mi?”

“Paylaş ve Zevkini Çıkar.”

“Oh, kes sesini.”

“Bütün arzunuz bu kadar mı?” Arthur vazgeçmeye karar verdi.

“Evet.” diye cevapladı.

Sonra, vazgeçersem lanet olsun bana diyerek karar değiştirdi.

“Hayır” dedi “Bak buraya, bu çok, çok basit... bütün istediğim... bir fincan çay. Bana bir fincan çay hazırlayacaksın.

Sessiz dur ve dinle.” Ve oturdu. Nutri-Matik’e Hindistan’ı anlattı, Çin’i anlattı, Seylan’ı anlattı. Ona güneşte kuruyan geniş yapraklardan bahsetti. Gümüş çaydanlıklardan bahsetti.

Arka bahçedeki yaz akşamlarından söz açtı. Çaydan önce koyulması ile, sütün kesilmesinin önlenebileceğini anlattı. Hatta (kısaca) Batı Hindistan Şirketinin tarihinden bile söz etti.

“O halde bu kadar, tamam mı?” dedi makine, o bitirdiğinde.

“Evet,” dedi Arthur, “benim istediğim bu işte.”

“Kaynamış su içinde kurutulmuş yaprak tadı istiyorsun?”

“Eee, Evet. Sütlü olsun.”

“Süt bir inekten akıtılıyor?”

“Yani, böyle de ifade edilebilir, sanırım...”

“Bunun için biraz yardıma ihtiyacım olacak” dedi makine kısaca. Sesindeki neşeli cıvıltılar kaybolmuştu, artık iş konuşuyordu.

“Tamam, ne istersen yapabilirim” dedi Arthur.

“Sen yapacağını yaptın,” diye Nutri-Matik onu bilgilendirdi.

Ve geminin bilgisayarına başvurdu.

“Hey, selam!” dedi geminin bilgisayarı.

Nutri-Matik bilgisayara çayı anlattı. Bilgisayar tereddüt etti, mantık devrelerini Nutri-Matikle birleştirdi ve ikisi birlikle ciddi bir sessizliğe gömüldüler.

Arthur bir süre izledi ve bekledi. Ama bundan başka bir şey olmadı.

Onu yumrukladı ama, gene de bir şey olmadı.

En sonunda pes etti ve köprü üstüne dolaşmaya çıktı.

* * *

Altın Kalp, uzayın boş arsalarında, hareketsiz bekliyordu.

Çevresinde Galaksi'nin trilyonlarca minik ışığı parıldamaktaydı. Vogon gemisinin çirkin sarı yumrusu sinsice ona doğru süzülmekteydi.

3

"Bir çaydanlığı olan var mı?" diye sorarak köprü üstüne doğru yürümekte olan Arthur, bir an Trillian'ın bilgisayarla konuşabilmek için neden öyle bağırdığını merak etti. Ford'un onu neden yumrukladığını, Zaphod'un neden tekmelediğini ve üstelik neden ekranda fesat görünüşlü bir sarı yumru bulunduğunu da merak etmişti.

Taşımakta olduğu boş fincanı bir tarafa bıraktı ve onlara doğru yürüdü.

"Hayrola?" dedi.

O sırada, Zaphod foton hızını kontrol eden klasik cihazların barındığı cilalı mermer yüzeye doğru atıldı. Cihazlar ellerinin altında görünür hale gelince, onları çabucak elle kontrol konumuna geçirdi. İteledi, çekiştirdi, bastırdı, küfretti. Foton cihazı hastalıklı bir sarsıntı geçirdiyse de tekrar devreden çıktı.

"Bir şey mi var?" dedi Arthur.

Şimdi de Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemini elle kontrol konumuna geçirmekte olan Zaphod, “Hey, duydunuz mu?” diye homurdandı, “Maymun konuştu!”

İki küçük iniltiden sonra, Olasılıksızlık Sistemi de devreden çıktı.

“insan, tarihin ta kendisi,” dedi Zaphod, bir yandan Seyir Sistemini tekmelerken, “konuşan bir maymun!”

“Eğer canınızı sıkan bir şey varsa...” dedi Arthur.

“Vogonlar!” diye terslendi Ford, “bize saldırıyorlar!” Arthur’un kafası karışmıştı.

“Peki, ama siz ne yapıyorsunuz? Hemen buradan kaçalım!”

“Kaçamayız. Bilgisayar kilitlenmiş.”

“Kilitlenmiş mi?”

“Bütün devrelerinin meşgul olduğunu söylüyor. Geminin hiçbir yerinde güç yok.” Ford bilgisayar terminalinden uzaklaştı, gömleğinin koluyla alnındaki terleri sildi ve tekrar duvarın dibine çöktü.

“Elimizden bir şey gelmez,” dedi. Boşluğa bakarak dudağını ısırdı.

Eskiden, Yerküre’nin yerle bir olmasından çok önce, Arthur henüz okulda bir öğrenciyken, futbol oynardı. Bu işte hiçbir zaman iyi olamamıştı ve en önemli özelliği, önemli maçlarda kendi kalesine gol atmaktı. Bunu ne zaman yapsa, boynunun arkasından başlayan yanaklarına oradan da alnına hücum eden, garip bir karıncalanma hissetmeye başlardı. Birden hafızasında, çamurun ve çimenin ve onu hırsla alaya alan bir sürü küçük çocuğun canlı görüntüleri belirdi.

Boynunun arkasında başlayan garip bir karıncalanma hissi yanaklarına doğru süzülüyor, alnına bir sıcaklık yayılıyordu.

Konuşmaya başlar gibi oldu ve sustu.

Tekrar konuşmaya başlamışken, tekrar sustu.

Sonunda konuşmayı başardı.

“Iııhm” dedi. Boğazını temizledi.

“Söyleyin bana,” diye devam etti ve bunu öyle huzursuzca söyledi ki, diğerleri yüzüne bakmak için hep birden ona döndüler. Arthur ekranda yaklaşmakta olan sarı yuvarlağa bir göz attı.

“Söyleyin bana,” dedi tekrar, “bilgisayar kendisini neyin meşgul ettiğini anlattı mı? Sadece meraktan soruyorum...” Hepsinin gözleri üzerine çakılmıştı.

“Ve, ee... yalnızca bu kadar, gerçekten, yalnızca soruyorum.” Zaphod elini uzattı ve Arthur'u boynundan yakaladı.

“Ona ne yaptın, Maymunadam?” diye soludu.

“Yani,” dedi Arthur, “aslında hiçbir şey. Sadece sanıyorum ki kısa bir süre önce nasıl... ”

“Evet?”

“Nasıl çay yapılacağını bulmaya çalışıyordu.”

“Bu doğru arkadaşlar,” diye bilgisayar şakıdı aniden, “tam da şimdi, bu problemi çözmeye çalışıyorum ve bu oldukça büyük bir problem. Birazdan size dönerim.” dedi ve tekrar sessizliğe gömüldü. Bu sessizliğin yoğunluğu, ancak gözlerini Arthur’a dikmiş olan o üç kişinin içinde olduğu sessizlikle karşılaştırılabilirdi.

Sanki gerilimi azaltmak istermiş gibi, Vogonlar da ateşe başlamak için bu dakikayı seçtiler.

Gemi sarsılıyor, gök gürültüsüne benzer sesler çıkarıyordu.

Dışarıda, bir düzine 30-Megazararlık MutlakÖlüm Işın Topu’nun ateşi altında, geminin etrafını saran bir inç kalınlığındaki güç zırhı tabakası

kabarıp, çatırdıyor ve çatlıyordu. Fazla uzun dayanamayacağa benziyordu.

Ford Prefect'in tanıdığı süre dört dakika idi.

"Üç dakika ve elli saniye" dedi kısa bir süre sonra.

"Kırk beş saniye" diye ekledi zamanı gelince. Birtakım gereksiz düğmeyle amaçsıza oynadıktan sonra, Arthur'a hiç de arkadaşça olmayan bir bakış fırlattı.

"Bir fincan çay uğruna ölüyoruz, ha?" dedi. "Üç dakika ve kırk saniye."

"Şu saymayı kesecek misin!" diye hırladı Zaphod.

"Evet" dedi Ford Prefect "üç dakika ve otuz beş saniye sonra." Vogon gemisinde Prostetnik Vogon Jeltz'in kafası karışmıştı. O, bir kovalamaca olacağım ummuştu. Çekici ışınlarla yapılacak heyecanlı bir mücadele bekliyordu.

Altın Kalpım Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemine karşılık, kendi gemilerine özel olarak monte edilmiş olan Yarı-Periyodik Normallik Üstü Zorlayıcı Ayar Kolunu kullanmak zorunda kalacağını sanmıştı. Ama Altın Kalp orada öylece durmuş, kaderini kabullenirken, Normallik Zorlayıcı Ayar Kolu da bir işe yaramadan öylece bekliyordu.

Bir düzine 30-Megazararlık Mutlak-Ölüm Işın Topu Altın Kalp'e ateş kusmaya devam etti.

Emrindeki tüm sensörleri, bu işin içinde bilgisi dışında gelişen anlaşılmaz bir aldatmaca olup olmadığını anlamak için seferber etmişti, ama böyle bir şey de bulunamamıştı.

Tabii, çay konusundan haberi yoktu.

Bilmediği bir başka şey de Altın Kalp yolcularının yaşamaları için kalan son üç dakika ve otuz saniyeyi tam olarak nasıl harcıyor oldukları idi.

* * *

Böyle bir zamanda, bir seans düzenleme fikrine nasıl vardığı, Zaphod Beeblebrox'un kendisinin de hiçbir zaman tam olarak açıklayamadığı bir şeydi.

Tahmin edilebileceği gibi, ölüm havada hissediliyordu, ama üzerinde konuşulacak bir şeyden çok, kaçınılacak bir şey olarak.

Belki de Zaphod'un ölmüş akrabalarıyla tekrar bir araya gelme olasılığı yüzünden geçirdiği korku, onu, bu akrabalarının da kendisi için aynı şeyleri hissettikleri, dolayısıyla da bu birleşmeyi ertelemekte ona yardımcı olabilecekleri düşüncesine götürmüş olabilirdi.

Ya da bunun, Galaksi Başkanı olmadan önce zihninin karanlık alanına hapsetmiş olduğu ve arasıra yüzeye vuran garip önerilerden biri olması da mümkündü.

"Büyük Büyükbabanla konuşmak istiyorsun, öyle mi?" diye bocaladı Ford.

"Evet."

"Bunu şu anda yapmak zorunda mısın?" Gemi sarsılıp, gök gürültüsüne benzer sesler çıkarmaya devam ediyordu. Isı yükselmekteydi. İçerdeki ışık gittikçe azalıyordu çünkü bilgisayarın çay konusunda düşünmek için ihtiyaç duymadığı enerjinin tümü, hızla çökmekte olan güç alanına pompalanmaktaydı.

"Evet!" diye ısrar etti Zaphod, "Dinle Ford, onun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Düşünüyorum derken doğru kelime kullandığından emin misin? Kelime seçiminde dikkatli olmalısın."

"Başka bir teklifin var mı?

"Ee, bilmem ki..."

"Tamam, herkes merkez ünitenin etrafına. Hemen.

Gelin hadi! Trillian, Maymunadam, acele edin.” Kafaları karışmış bir vaziyette merkez ünitenin çevresinde toplandılar, oturdular ve kendilerini son derece aptal hissederek, el tutuştular. Zaphod üçüncü eliyle ışıkları söndürdü.

Gemiyi karanlık kaplamıştı.

Dışarıda, Mutlak-Ölüm topunun gök gürültüsünü andıran gümbürtüsü güç alanını deşmeye devam ediyordu.

“Onun ismi üzerinde konsantre olun” diye tısladı Zaphod.

“İsmi ne?” diye sordu Arthur.

“Dördüncü Zaphod Beeblebrox”

“Ne?”

“Dördüncü Zaphod Beeblebrox. Konsantre ol!”

“Dördüncü mü?”

“Evet. Dinle, Ben Zaphod Beeblebrox’um, babam ikinci Zaphod Beeblebrox’du, büyükbabam Üçüncü Zaphod Beeblebrox... ”

“Ne?”

“Bir doğum kontrol hapı ve bir zaman makinesi ile ilgili bir kaza. Şimdi konsantre ol!”

“Üç dakika” dedi Ford Prefect.

“Bunu” dedi Arthur Dent, “niçin yapıyoruz sanki?”

“Kapa çeneni” diye önerdi Zaphod Beeblebrox.

Trillian bir şey söylemedi. Söylenecek ne var ki diye düşünüyordu.

Köprü üstündeki tek ışık Marvin’in, nam-ı diğer Paronoyak Android’in, kendi özel ve oldukça da sevimsiz dünyasında, etrafındakileri umursamadan ve onlar tarafından da umursanmadan, kamburunu çıkarıp, başını omuzlarının arasına gömmüş bir vaziyette oturup kaldığı uzak bir köşedeki kısık ışıklı iki kırmızı üçgenden geliyordu.

Merkez ünite etrafında, kamburunu çıkarmış dört vücut, sıkı bir konsantrasyon içinde, geminin ürkütücü sarsıntılarını ve içerde yankılanan korkunç gürültüleri kafalarından atmaya çalışıyorlardı.

Bütün dikkatlerini toplamışlardı. Dikkatlerini daha da çok toplamaya gayret ettiler. Ve dikkatlerini daha daha çok topladılar.

Saniyeler geçip gidiyordu.

Zaphod’un alnında ter taneleri birikmişti, önce konsantre olmaktan, sonra gerginlikten ve en son da utancından ötürü.

Sonunda öfkeyle haykırdı, ellerini Trillian ve Ford’dan kurtararak ışık düğmesine saldırdı.

“Oh, ben de ışıkları hiç açmayacağını düşünmeye başlamıştım” dedi bir ses. “Hayır, o kadar parlak olmasın lütfen, gözlerim artık o kadar iyi değil.” Dört vücut oturdukları yerden doğruldular. Kafatasları olduğu yerden kımıldamamak için açıkça görülebilen bir eğilim sergiliyorduysa da, onlar yine de başlarını yavaşça çevirdiler.

“Şimdi. Beni bu saatte rahatsız eden kim?” dedi köprü üstünün öbür ucundaki eğrelti otu dallarının yanında duran, ufak tefek, cılız ve iki büklüm şekil. Seyrek saçlı iki küçük kafasının öyle eskiden kalma bir görüntüsü vardı ki, hayal meyal de olsa galaksilerin doğduğu zamanlarla ilgili birtakım bilgiler taşıyabileceği hissini uyandırıyordu. Bu iki kafadan biri uyukluyor, diğeri keskin ve kısık gözlerle kendilerine bakıyordu. Bir zamanlar bu gözler göz değil, elmas kesici olmalıydılar.

Zaphod bir müddet sinirli sinirli kekeledi. İki küçük baş eğmeden oluşan ve aileye saygıyı belirten Betelgeuse usulü karmaşık bir selam verdi.

“Oh, ıhm, selam Büyük Büyükbaba..” nefes nefese kalmıştı.

Küçük yaşlı şekil biraz daha yaklaştı. Kısık ışık altında onları inceledi. Kemikli cılız parmağını torunun torununa doğru uzattı.

“Ah,” dedi tanıyarak, “Zaphod Beeblebrox. Büyük neslimizin son üyesi. Sıfırıncı Zaphod Beeblebrox.”

“Birinci.”

“Sıfırıncı” diye terslendi şekil. Zaphod onun sesinden nefret ediyordu. Bu ses ona oldum olası tırnakların karatahtaya sürtünmesinden çıkan iç tırmalayıcı sesi hatırlatmıştı.

Karatahta kendi ruhuydu.

Beceriksizce yerinde kıpırdadı.

“Eee, evet,” diye mırıldandı. “Eee, bakın, çiçek konusunda gerçekten üzgünüm. Göndermek istedim ama, biliyorsunuz işte, dükkandaki bütün çelenkler bitmişti ve...”

“Sen de unuttun!” diye yapıştırdı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

“Yani...”

“Çok meşguller. Başkalarını hiç düşünmezler. Bütün yaşayanlar hep aynı.”

“İki dakika, Zaphod.” diye huşu içinde fısıldadı Ford.

Zaphod huzursuzca kıpırdandı.

“Evet, ama ben gerçekten de göndermek istemiştim.” dedi. “Ve bu işten kurtulur kurtulmaz büyük büyükanneme de yazacağıma...”

“Büyük büyükannen,” diye eğlenerek kendi kendine söylendi küçük, cılız şekil.

“Evet” dedi Zaphod, “Ee, o nasıl? Ne yapacağımı söyleyeyim mi? Gidip onu ziyaret edeceğim. Ama önce bu durumdan...”

“Merhum büyük büyükannen ve ben gayet iyiyiz,” diye gıcırdadı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

“Ah... demeyin.”

“Ama sen bizi çok hayal kırıklığına uğrattın genç Zaphod..”

“Evet, yani...” Zaphod bu konuşmayı kontrol edebilme konusunda kendini garip bir şekilde güçsüz hissediyordu ve hemen yanındaki Ford’un hızlanmış nefesi ona saniyelerin süratle akıp gittiğini hatırlatmaktaydı.

Gürültü ve sallantı ürkütücü oranlara yükselmişti. Alaca karanlıkta göz kırpmadan oturan Trillian ve Arthur’un bembeyaz yüzlerini gördü.

“Iıı, Büyük Büyükbabacığım... ”

“Gelişmeni üzüntüyle takip ediyorduk ve...”

“Evet, bakın, tam şu sırada... ”

“Tiksintiyle dememek için gayret ediyorum!”

“Lütfen bir an için beni dinleyebilir misiniz acaba...”

“Pekala, bana tam olarak söyle bakayım, sana neler oluyor?”

“Bir Vogon filosu tarafından hayatıma kastediliyor!” diye haykırdı Zaphod. Bu bir abartma sayılırdı, ama onu çağırmasının esas amacını anlatabileceği tek şanstı.

“Beni hiç de şaşırtmadı doğrusu” dedi küçük yaşlı şekil ve omuzlarını silkti.

“Ama bu dediğim tam da şu sırada oluyor, anlıyor musunuz,” diye ısrar etti Zaphod ateşli bir şekilde.

Öbür dünyaya ait dede başını salladı, Arthur Dent'in getirmiş olduğu kabı aldı ve ilgiyle inceledi.

"Eee... Büyük Büyükbabacığım..."

"Betelgeuse Beşlisi'nin yörüngesinde," diyerek sözünü kesti ruhani şekil, "şimdi çok hafif bir sapma geliştiğini biliyor muydun?" Keskin bakışıyla Zaphod'u yerine çivilemişti.

Zaphod bilmiyordu ve bütün bu gürültü ve yaklaşan ölüm gerçeği vesaire arasında ihtiyarın söylediklerine konsantre olması da olanaksızdı.

"Eee, hayır., bakın..," dedi.

"Bu yüzden mezarımda fırıl fırıl dönüyorum!" diye hırladı dede. Kabı yere fırlattı ve sopa gibi, titrek ve şeffaf parmağını Zaphod'a doğru salladı.

"Bu senin hatan!" diye haykırdı tırmalayan sesiyle.

"Bir dakika otuz saniye" diye mırıldandı Ford, Başını elleri arasına almıştı.

"Evet, bakın Büyük Büyükbabacığım, gerçekten bana yardımcı olup olamayacağını söyler misiniz lütfen, çünkü..."

"Yardım?" diye haykırdı yaşlı adam sanki kendisinden av eti istenmiş av hayvanıymış gibi.

"Evet, yardım, hem de hemen, aksi halde..."

"Yardım!" diye tekrarladı yaşlı adam, sanki yarım ekmek içine hafifçe kızarmış bir parça av eti ve patates kızartması istemişler gibi. Şaşkınlık içindeydi.

"Sen git de o..." dede küçük gören bir el işareti yaptı, "o adı çıkmış arkadaşlarınla galaksi çevresini turla. Mezarıma bir çiçek koyamayacak kadar meşgulsün. Plastik çiçeklere bile razıydım, üstelik tam da senin tarzındı, ama hayır. Fazla meşgulsün. Fazla modernsin. Fazla şüphecisin- ta ki kendini bir kriz içinde bulana kadar. O zaman birden yıldız-akıllı

kesiliveriyorsun!” Kafalarından tekini salladı. Bunu dikkatle yaptı, çünkü şimdiden, kıpırdanmaya başlamış olan diğerinin uyuklamasını bozmak istemiyordu.

“Bilmiyorum, genç Zaphod,” diye devam etti. “Sanırım, bunu düşünmem gerekecek.”

“Bir dakika on saniye” dedi Ford boş boş.

Dördüncü Zaphod Beeblebrox onu merakla inceledi.

“Bu adam neden sayılarla konuşup duruyor?“dedi.

“O sayılar ” dedi Zaphod huzursuzca, “yaşamamız için kalan zaman.”

“Oh,” dedi Büyük Büyükbaba, kendi kendine homurdanarak.

“Benim için fark etmez tabii,” diyerek, köprü üstünün daha az aydınlık olan, arka köşelerinden birine, oyalanacak başka bir şeyler bulmaya gitti.

Zaphod deliliğin eşiğinde tirtir titriyor, gemiden atlayıp her şeyi bitirmenin ve bu konuda artık bir şey düşünmek zorunda kalmamanın nasıl olacağını merak ediyordu.

“Büyük Büyükbaba,” dedi “ama bizim için fark ediyor!

Biz hâlâ hayattayız ama bu hayatları kaybetmek üzereyiz.”

“İyi de olur hani.”

“Ne dediniz?“

“Senin hayatının kime, ne faydası var? Ona yaptıklarını düşününce ister istemez aklıma “bir çuval inciri berbat etmek” deyimi geliyor.”

“Hey, ama ben Galaksi Başkanı bile oldum!”

“Hıh,” diye mırıldandı dedesi, “bu bir Beeblebrox için iş sayılır mı sence?”

“Hey, ne yani? Tek başkan, anlıyor musunuz? Bütün Galaksi’nin tek başkanı!”

“Kandırılmış küçük megakukla.”

Zaphod çaresizlik içinde gözlerini kırpıştırdı.

“Hey, ne demeye çalışıyorsun, adam? Yani, Büyük Büyükbabacığım demek istemiştim.”

İki büklüm, küçük şekil torununun torununa doğru azametle yürüdü ve sertçe onun dizine vurdu. Bu Zaphod’a bir hayaletle konuştuğu gerçeğini hatırlattı, çünkü hiçbir şey hissetmemişti.

“Sen de, ben de Başkan olmanın ne demek olduğunu biliyoruz, genç Zaphod. Sen biliyorsun, çünkü başkanlık yaptın ve ben biliyorum, çünkü ben bir ölüyüm ve böyle olmak insana mükemmel ve hiçbir şeyle engellenmemiş bir perspektif sağlıyor. Bizim buralarda ‘Yaşam yaşayanların elinde ziyan oluyor’ diye bir söz var.”

“Evet” dedi Zaphod acı acı, “çok güzel. Çok derin. Böyle özdeyişlere de kafalarımdaki delikler kadar ihtiyacım var doğrusu.”

“Elli saniye” diye homurdandı Ford Prefect.

“Nerde kalmıştım?” dedi Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

“Bilgiçlik taslama da,” dedi Zaphod Beeblebrox.

“Ah, evet.”

“Bu adam,” diye Ford yavaşça Zaphod’a mırıldandı, “Sence, gerçekten de bize yardımcı olabilir mi?

“Başka kimse olamaz,” diye fısıldadı Zaphod.

Ford ümitsizce onayladı.

“Zaphod!” diyordu hayalet, “Sen bir amaçla Galaksi Başkanı oldun. Unuttun mu?”

“Buna daha sonra değinebilir miyiz?"

“Unuttun mu?“ diye ısrar etti hayalet.

“Evet! Tabii ki unuttum! Unutmam gerekiyordu. İşi aldığınız zaman beyniniz taranıyor, biliyorsunuz. Eğer kafamın içinin bir sürü kurnaz fikirle dolu olduğunu anlasalardı, kendimi şişkin bir emekli maaşı, birkaç sekreter, bir filo dolusu gemi ve boğazımda birkaç kesikle sokaklarda bulurdum.”

“Ah,” diye tatmin olmuş bir şekilde başını salladı hayalet, “O halde hatırlıyorsun!” Bir an için durdu.

“İyi” dedi yaşlı adam ve dışarıdaki gürültü birdenbire sustu.

“Kırk sekiz saniye” dedi Ford. Tekrar saatine baktı ve camını tıkladı. Sonra başını kaldırıp baktı.

“Hey, gürültü durdu,” dedi.

Hayaletin sert küçük gözlerinde yaramaz bir kıvılcım alevlendi.

“Zamanı biraz yavaşlattım,” dedi “yalnızca bir müddet için, anlıyorsunuz ya. Bütün söyleyeceklerimi dinleyemezsen kahrolurum.”

“Hayır, asıl sen beni dinle, seni şeffaf yarasa,” dedi Zaphod iskemlesinden fırlayarak, “a - Zamanı durdurduğun için falan çok teşekkürler. Bu mükemmel, harika, şahane, ama b - verdiğin söylev için teşekkür filan yok, tamam mı? Gerçekleştirmek için yaratıldığım o büyük iş nedir bilmiyorum, ama bana bilmemem gerekiyormuş gibi geliyor. Ve bundan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

“Eski ben biliyordu. Eski benin umurundaydı. Güzel.

Buraya kadar anlaştık. Bir nokta dışında; eski benin o kadar umurundaydı ki, kendi beyninin içine girdi -benim beynim- ve bu bilen ve endişelenen bölümleri kilit altına aldı. Çünkü eğer bilip endişelenmeye

devam etseydi bunu yapamayacaktı. Gidip başkan olamayacak, bu gemiyi çalamayacaktı ki galiba en önemlisi de bu.

“Ama benim daha önceki bu kişiliğim, beynimi değiştirerek, kendi kendini bir daha hiç geri dönmemek üzere bitirdi, öyle değil mi? Tamam, bu onun kendi seçimi idi. Şimdi bu yeni benin de yapacak kendi seçimleri var. Ve büyük bir tesadüf eseri olarak bu seçimler içine bu büyük sır veya her ne ise onu bilmemek ve ona aldırmamak da dahil. Seçimi buydu ve bunu elde etti.

“Ancak, eski benliğim denetimin kendisinde olmasını istiyor ve beynimin kilitlediği bölümlerinden bana emirler gönderiyordu. Eh, bense bilmek ve onları duymak istemiyordum.

Bu benim seçimim. Kimsenin kuklası olmayacağım, özellikle de kendimin.” Zaphod, üzerine çektiği aptallaşmış bakışların farkına bile varmadan hırsla üniteye vurdu.

“Eski ben öldü!” diye haykırdı. “Kendini öldürdü!

Ölüler ortada dolaşarak yaşayanların işlerine karışmamalılar!”

“Böyle düşünmene rağmen, beni çağırıp seni bu zor durumdan kurtarmamı istedin,” dedi hayalet.

“Ah,” dedi Zaphod, tekrar yerine oturarak , “ama, bu farklı bir şey, değil mi?” Trillian’a bakarak, hafifçe sırıttı.

“Zaphod,” dedi tuhaf görüntü, gıcırdayarak, “Sana nefesimi harcamamın tek sebebi, sanırım bir ölü olarak onu kullanacak başka bir yerimin olmaması.”

“Pekala,” dedi Zaphod, “bana o büyük sırrın ne olduğunu neden anlatmıyorsun. Bir dene bakalım.”

“Zaphod, biliyorsun sen Galaksi Başkanı iken, tıpkı senden önceki başkan Yooden Vranx’ın gibi. Başkanın bir hiç olduğunu biliyordun. O yalnızca bir kukla. Gölgeler altında bir yerde, sonsuz güce sahip bir başka

adam, bir başka varlık, bir başka şey var. Bu adam ya da varlık, ya da şey, bunun ne olduğunu senin bulman gerek -bu Galaksiyi, hatta sanıyoruz diğerlerini de- kontrolü altında tutan varlık. Belki de Evrenin tamamını kontrol eden kişi.”

“Niçin?”

“Niçin mi?” diye haykırdı şaşırmış hayalet, “Niçin ha? Etrafınıza bir bakın arkadaşlar, size iyi ellerde imişsiniz gibi geliyor mu?”

“İdare eder.” Yaşlı hayalet ona kızgın kızgın baktı.

“Seninle tartışmayacağım. Sen sadece bu gemiyi, bu Olasılıksızlık Seyir Sistemine sahip gemiyi alıp istendiği yere götüreceksin. Bunu yapacaksın. Amacından kurtulabileceğini sanma. Olasılıksızlıklar Alanı seni kontrol altında tutuyor, onun pençeleri arasındasın. Bu da ne?” O sırada, geminin Bilgisayarı Eddie’nin terminallerinden birinin yanında durmuş parmaklarıyla tempo tutuyordu.

“Ne işe yarıyor bu.”

“Çalışıyor,” dedi Zaphod mükemmel bir şekilde kendine hakim olarak, “çay yapmak için.”

“Güzel,” dedi Büyük Büyükbabası, “Bunu beğendim.

Şimdi, Zaphod,” dedi, ona dönüp parmağını sallayarak,“ işinde gerçekten başarılı olabilecek biri misin bilmiyorum.

Sanırım, bundan kaçamayacaksın. Bununla birlikte, şimdi yaptığım gibi endişe duyabilmek için fazla uzun bir zamandan beri ölüyüm ve çok da yorgunum.

Sana şimdi yardım ediyor olmamın esas sebebi, senin ve o modern arkadaşlarının buraya, yanımıza gelip de yan gelip yatması fikrine dayanamamamdır. Anlaşıldı mı?”

“Evet, kucak dolusu teşekkürler.”

“Ah, Zaphod?“

“Eee, evet?”

“Eğer gene yardıma ihtiyacın olursa, bilirsin işte, eğer başın dertteyse, köşeye sıkıştıysan...”

“Evet?”

“Lütfen hiç tereddüt etmeden, toz ol.” Bir saniye içinde, buruşuk yaşlı hayaletin elinden bilgisayara doğru bir şimşek aktı ve hayalet kayboldu, köprü üstünde bir duman yükseldi ve Altın Kalp boşluk ve zaman içinde bilinmeyen bir mesafeye doğru hızla ileri atıldı.

4

On ışık yılı ötede, Gag Halfrunt gülümsemesini bir kaç diş daha arttırdı. Vogon gemisinin köprü üstünden kendisine uzay yoluyla ulaşan ekran, görüntülerini izlerken, Altın Kalp"in parçalanan güç zırhının son kalıntılarıyla geminin kendisinin bir duman bulutu içinde kaybolup gidişini gördü.

İyi, diye düşündü.

Yok etmesi emredilen Dünya’dan artakalan başıboş canlıların sonuncusu, diye geçirdi kafasından.

Yaşam, Evren ve Her Şey ile İlgili En Önemli Bilinmez’e ilişkin Soru’yu bulmakla ilgili tehlikeli (psikiyatri mesleği adına) ve yıkıcı (yine psikiyatri mesleği adına) girişimin de kesin sonu, diye düşündü.

Bu akşam arkadaşlarıyla bir kutlama yapacaklar ve ertesi sabah, bundan sonra Yaşamın Anlamı’nın, tek ve kesin, sağlam ve güvenilir bir çözümü olmayacağını bilmenin güvencesi içinde, yeniden, mutsuz, perişan ve çok kârlı müşterilerini karşılamaya başlayacaklardı.

* * *

“Aile her zaman bunaltıcı olmuştur, değil mi?” dedi Ford Zaphod’a. Duman dağılıyordu.

Durakladı, etrafına bakındı.

“Zaphod nerede?” dedi.

Arthur ve Trillian boş boş bakındılar. Renkleri uçmuş ve sarsılmışlardı ve Zaphod’un nerede olduğunu bilmiyorlardı.

“Marvin?” dedi Ford, “Zaphod nerede?” Bir müddet sonra:

“Marvin nerede? diye soruyordu.

Robot’un köşesi boştu.

Gemi mutlak bir sessizlik içindeydi. Kalın, kara uzay içinde öylece yatmaktaydı. Arada bir sallanıp, sarsılıyordu.

Bütün cihazlar durmuştu, bütün görüntü ekranları boşalmıştı. Bilgisayara danıştılar. Şöyle dedi:

”Ne yazık ki, geçici olarak bütün iletişime kapalı durumdayım. Bu arada, işte size biraz hafif müzik.” Hafif müziği kapattılar.

Artan bir panik ve perişanlık içinde geminin her köşesini aradılar. Her taraf ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir yerde, ne Zaphod’un ne de Marvin’in izine rastlanmıyordu.

Baktıkları son yerlerden biri Nutri-Matik cihazının durduğu küçük girinti oldu.

Nutri-Matik İçecek Üreticisinin servis masası üzerinde, küçük bir tepsi içinde en kaliteli porselenden üç çay fincanıyla tabakları, yine aynı porselenden bir sütlük içinde süt ve Arthur’un hayatında tattığı en lezzetli

çayla dolu bir gümüş demlik ile üzerinde "Bekleyin" yazan küçük bir not vardı.

5

Ursa Minör Beta, kimilerine göre, Evren'in bilinen kısımlarının en berbat yerlerinden biridir.

Her ne kadar acı verecek ölçüde zengin, ürkütecek derecede güneşli ve bir narın tanelerinden daha çok sayıda harikulade heyecan verici kişiyle doluysa da, Playvarlık dergisi son sayısında bir makalesine "Ursa Minör Beta'dan bıktığınız zaman hayattan bıkmışsınız demektir" diye başlık atınca, bir gece içinde intihar sayısının dört misline çıkmış olması pek de önemsiz bir şey sayılamaz.

Aslında Ursa Minör Beta'da gece de yoktur.

Orası bir Batı bölgesi gezegenidir ve açıklanması mümkün olmayan ve oldukça şüpheli bir topografya garabeti yüzünden neredeyse tamamen, yalnızca tropik plajlardan oluşmaktadır. Aynı derecede şüpheli, geçici bir göreli statik garipliğe bağlı olarak da, burada zaman Cumartesi öğleden sonra, barların kapanmasından hemen önceki saatlerde durmuştur.

Zamanlarının çoğunu manevi aydınlanma sağlamak amacıyla yüzme havuzları etrafında koşmak ve Galaktik Geçici Coğrafi Değişimleri Kontrol Heyetindeki Araştırma Görevlilerini "hoş bir gündüz anomalisi" görmeye davet etmekle geçiren Ursa Minör Beta'nın egemen yaşam biçimlerinden bu durumlarla ilgili hiçbir yeterli bilgi alınamamaktadır.

Ursa Minör Beta'da yalnızca bir tek şehir vardır ve buraya şehir denmesinin tek sebebi, buradaki yüzme havuzlarının yerden yüksekliğinin diğer yerlerden biraz daha fazla olmasıdır.

Işık Şehrine havadan yaklaşırsanız -ki zaten başka ulaşım yolu bulunmamaktadır, ne karayolu, ne liman tesisleri vardır- (ayrıca eğer uçmuyorsanız zaten sizi Işık Şehrinde görmek de istemeyeceklerdir)- ona

neden bu ismin verildiğini anlarsınız. Burada güneş her yerdekinden daha parlaktır, yüzme havuzları üzerinde ışıldar, palmiyelerle bezenmiş beyaz yollarda titreşir, bu yollarda yürüyen bronzlaşmış, sağlıklı yaratıklar üzerinde dolaşır, villalardan, puslu hava yastıklarından, plaj barlarından ve benzeri yerlerden fışkırır.

En çok da otuz katlı iki beyaz kuleden oluşan ve yarı yolda birbirlerine bir köprü ile bağlanan yüksek ve çok güzel binanın üzerinde parlar.

Bu bina bir kitabın ürünüdür. Bina kitabın yayıncıları ile kahvaltılık mısır gevreği imal eden bir firma arasında açılan, olağanüstü bir telif hakkı davası sonunda, elde edilen tazminatla inşa edilmiştir.

Bu kitap bir seyahat kitabı, bir kılavuz kitaptır.

Ursa Minor'daki büyük yayın şirketlerinin çıkardığı en dikkate değer ve tabii ki en başarılı kitaplardan biridir.

Hayat Beş yüz Ellisinde Başlar'dan daha popüler, Eccenterica Gallumbits (Eroticon Altı'nın üç memeli fahişesi) tarafından yazılmış olan Büyük Patlama- Kişisel Bir Görüşken daha iyi satan ve Oolon Colluphid'in Seks Hakkında Bilmek İstemediğin Ama Öğrenmeye Zorlandığın Her Şey adlı sansasyonal kitabından daha çok tartışma yaratan bir kitap.

(Ve Galaksi'nin Uzak Doğu Bölgelerindeki daha rahat medeniyetlerin pek çoğunda, uzun süredir standart bilgi ve aklın referansı olan Encydopedia Galactica Ansiklopedisi'nin yerini almıştır. Her ne kadar birçok eksiği bulunuyor ve uydurma ya da en azından tam olarak doğru olmayan pek çok bilgiyi içeriyorsa da, daha eski ve daha az ilginç bir kaynak olan ansiklopediye iki önemli açıdan fark atıyordu. Birincisi, biraz daha ucuzdu ve İkincisi kapağının üzerinde geniş, dost görünüşlü harflerle PANİĞE KAPILMAYIN yazıyordu.) Evren'in bilinen bölgelerinin harikalarını 30 Altar Dolarının altında bir rakama görmek isteyenlerin ucuz arkadaşı olan Bu kitap, elbette ki Her Otostopçu'nun Galaksi Rehberi idi.

Rehberlik bürolarının ana giriş bölümünü arkanıza alıp (şimdiye kadar gemiden indiğinizi ve kısa bir yüzme ve duş seansının ardından kendize geldiğinizi farz ederek) sonra da doğuya doğru yürümüş olsaydınız, Yaşam

Bulvarının yapraklarla örtülü gölgesi altından geçerken solunuzda uzanan altın rengi plajların sarı ışıltısına hayran kalır, hiç de özel bir şey değilmiş gibi tasasızca dalgaların yarım metre üzerinde, beyin sörfü yapanların görüntüsüyle büyülenir, gün boyunca, ya da burası için daha doğru bir deyişle sürekli olarak, melodisiz şarkılar mırıldanan dev palmiye ağaçlarına önce hayret eder, sonra da onlardan biraz rahatsız olurdunuz.

Yürüyüşünüzü Yaşam Bulvarının sonuna kadar sürdürdüğünüzde, dükkanların, Betacevizi ağaçlarının ve kaldırım kafelerinin bulunduğu Lalamatine bölgesine gelirsiniz.

Burada plajda geçen zor bir akşam üzerinden sonra rahatlamaya gelen UM-Betalılar'ı görürsünüz.

Lalamatine bölgesi devamlı Cumartesi öğleden sonrasını yaşamayan nadir bölgelerden biridir- burada bunun yerine bir Cumartesi akşamının erken saatlerinin bitip tükenmez serinliği yaşanır. Bu bölgenin ardında gece klüpleri vardı.

Eğer sözü edilen bu günde, bu öğleden sonrada, bu uzayan akşam saatinde -nasıl isterseniz öyle adlandırın sağdan ikinci kaldırım kahvesine yaklaşmış olsaydınız, UM-Beta'lı kalabalığın her zamanki gibi söyleşip, içki içerek, son derece rahatlamış bir görüntü içinde ve arasıra birbirlerinin saatine göz atıp, ne kadar pahalı olduğunu kestirmeye çalışarak, oturduklarını görürdünüz.

Bundan başka, Algol'den gelmiş, oldukça dağınık görünüşlü birkaç otostopçu da gözünüze çarpardı. Birkaç gün oldukça basit yaşamak zorunda kalarak Acturan Mega Taşımacılık gemisi ile buraya varmışlardı. Burada, Otostopçunun Rehberi binasının görüş mesafesi içindeki bu yerde, basit bir bardak meyve suyunun altı Altar dolarının üzerinde tuttuğunu anlamanın siniri ve perişanlığı içindeydiler.

“Kazıklandık” dedi biri acı acı.

Eğer o sırada hemen bitişikteki masaya bir göz atacak olsaydınız, Zaphod Beeblebrox'un da orada oturmakta olduğunu ve çok şaşkın ve aklı karışmış göründüğünü fark ederdiniz.

Aklının karışmasının sebebi yalnızca beş saniye önce Altın Kalp'ın köprü üstünde oturuyor olmasıydı.

“Tam anlamıyla kazıklandık” dedi ses yeniden.

Zaphod gözlerinin köşesinden huzursuzca, yan masada oturmakta olan dağınık görünüşlü iki otostopçuya baktı. Hangi cehennemin dibine gelmişti böyle? Buraya nasıl ulaşmıştı? Gemisi neredeydi? Eliyle oturduğu sandalyenin kolunu, daha sonra da önündeki masayı yokladı.

Gerçek görünüyorlardı. Hiç kıpırdamadan oturdu.

“Böyle bir yerde oturup da otostopçu rehberi nasıl yazabiliyorlar? diye devam etti ses. “Yani, şuraya bakın.

Bakın şuraya!” Zaphod bakıyordu. Güzel yer, diye düşündü. Ama neresi? Ve niye?

İki çift güneş gözlüğünü bulabilmek için cebini karıştırdı.

Aynı cepte sert, düzgün, ne olduğunu tanımlayamadığı ağır bir metal parçası eline geldi. Onu çıkarıp baktı. Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Bunu da nereden bulmuştu? Tekrar cebine yerleştirdi ve gözlüklerini taktı, metal objenin camlardan birini çizmiş olmasına canı sıkıldı. Yine de onlarla kendini çok daha rahat hissetti. Bunlar Joo Janta 200 Süper Kromatik Tehlike Hassasiyetine sahip iki çift gözlüktü. Tehlikeye karşı rahat bir yaklaşım tarzı geliştirebilmek için özel olarak dizayn edilmişlerdi. Bir sorun sinyali alır almaz tamamen kararıyorlar ve böylece sizi paniğe kaptırabilecek herhangi bir şeyi görmenizi engelliyorlardı.

Çizik dışında gözlükler temizdi. Gevşedi, ama yalnızca bir parça.

Kızgın otostopçu pahalı meyve suyuna öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

“Rehber’in başına gelen en kötü şey, Ursa Minör Beta’ya taşınmak oldu,” diye homurdandı, “hepsi sapıttılar.

Ofislerden birinde tam elektronik bir evren yarattıklarını bile duydum. Böylece gün boyu, katları dolaşarak araştırmalarını yapabiliyorlar, akşamları da partilere katılabiliyorlarmış. Hoş, bu yerde gündüz ve akşam fazla bir şey ifade etmiyor ya." Ursa Minör Beta, diye düşündü Zaphod. En azından artık nerede olduğunu biliyordu. Bunun Büyük Büyükbabasının marifeti olduğunu sanıyordu, ama niçin? Beklemediği bir anda aklına bir düşünce geliverdi ve bu çok canını sıktı. Bu, gayet belirgin ve net bir düşünce idi ve artık bu düşüncelerin gerçekte ne olduğunu ayırt edebiliyordu.

İçgüdüsel tepkisi direnmekti. Bunlar zihninin karanlık ve kilitli bölgelerinden gelen kaderi önceden çizilmiş önerilerdi.

Kıpırdamadan oturarak, öfkeyle düşünceyi görmezden geldi. Düşünce mızmızlık etti. Görmezden geldi.

Düşünce başının etini yedi. Görmezden geldi. Düşünce dırdıra devam etti. Sonunda Zaphod teslim oldu.

Canı cehenneme, diye düşündü, kendini akıntıya bırak. Direnebilmek için fazlasıyla yorgundu, kafası karışmış ve acıkmıştı. Bu düşüncenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

6

"Alo? Evet? Megadodo Yayınları, Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin, yani, tüm bilinen Evren'deki en dikkate değer kitabın evi, yardımcı olabilir miyim?" dedi büyük pembe kanatlı böcek. Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin fuayesinde bulunan resepsiyon masasının geniş krom uzantısı üzerine dizili yetmiş telefondan birine cevap verirken, kanatlarını çırpıp, gözlerini yuvarlıyordu. Fuayeyi dolduran, halıları kirletip mobilyalar üzerinde kirli ellerinin izlerini bırakan bütün o hırpani kılıklı kişilere baktı. Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'nde çalışıyor olmaktan çok memnundu, yalnızca bütün otostopçuları buradan uzak tutmanın bir yolu olabilmesini arzu ediyordu. Bunların iğrenç uzaysporları veya öyle bir şeylerin olduğu yerlerde dolaşmaları gerekmiyor

muydu? Kitabın bir yerinde pis uzay sporlarının yapıldığı ortamlarda dolaşmanın önemi ile ilgili bir şeyler okuduğundan emindi. Maalesef otostopçuların çoğu da, o son derece kirli uzaysporları ile ilgilendikten hemen sonra buraya gelip, bu güzel, temiz, pırıl pırıl fuayeye takılıyorlardı. Üstelik bütün yaptıkları da şikayet etmekti. Kanatlarını titretti.

“Nasıl?” dedi telefona. “Evet, Mr. Zarniwoop’a mesajınızı ilettim, ama korkarım şu an sizi hemen göremeyecek kadar meşgul. Kendisi galaksiler arası bir seyahatte.” Kızgın bir şekilde dikkatini çekmeye çalışan hırpanilerden birine huysuzca antenlerini salladı. Huysuz antenler, kızgın kişiyi sol taraftaki duvarda asılı olan ilana bakmaya, böylece önemli bir telefon konuşmasını bölmemeye davet ediyordu.

“Evet,” dedi böcek, “ofisinde ama, galaksiler arası bir seyahat yapıyor. Aradığınız için çok teşekkür ederiz.” Telefonu çarparak kapattı.

“Yazıyı okuyun” dedi, kitapta bulunan birçok budalaca ve tehlikeli yanlıştan biri hakkında daha şikayette bulunmaya çalışan kızgın adama.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi, yaşamın anlamını son derece karışık ve karmaşık bir Evren’de bulmaya heveslenenler için vazgeçilmez bir arkadaştır.

Çünkü kitap, her ne kadar her türlü konuda yararlı ve aydınlatıcı olmayı bekleyemezse de, hiç olmazsa kusurlu olduğu noktalarda kesinlikle kusurlu olduğu güvencesini vermektedir. Kitaptaki bilgilerle gerçek arasında önemli farklılıklarla karşılaşıldığında, yanlış olan taraf her zaman gerçeğin kendisidir.

Yazının özeti buydu. Kesin olanın Rehber olduğunu söylüyordu. Gerçeğin kendisi çoğu zaman kusurluydu.

Bu birtakım ilginç sonuçlara yol açıyordu. Örneğin, Traal gezegeniyle ilgili bölümün girişindeki yazıyı kelimesi kelimesine uygulamaya kalkıştıkları için ölenlerin ailelerinin Rehber editörlerine açtıkları davalarda olduğu gibi. (Kitapta “Ziyaretçi turistler, canavar iştahlı Böcekyiyen Yaratıklar için çoğu kez iyi bir yemektir” yerine “Ziyaretçi turistler için canavar iştahlı Böcekyiyen Yaratıklar çoğu kez iyi bir yemektir”

yazmaktaydı) Editörler yazının onların yazdığı şeklinin estetik olarak kulağa daha hoş geldiğini öne sürerek, uzman bir şair çağırdılar ve ona güzelliğin gerçek, gerçeğin ise güzellik olduğuna dair yeminli şahitlik yaptırdılar, Böylece, bu davada suçlu tarafın ya güzel, ya da gerçek olmayı başaramayan Yaşam'ın kendisi olduğunu kanıtlamaya çalıştılar.

Yargıçlar mutabık kaldılar ve güzel bir akşamda ultragolf oynamaya gitmeden önce, yaptıkları duygulu bir konuşmayla, Yaşam'ın mahkeme kararına aykırı düştüğünü ilan ederek, orada hazır bulunan herkesin Yaşam'ına el koydular.

Zaphod Beeblebrox fuayeye girdi. Hızlı adımlarla böcek resepsiyoniste yöneldi.

"Pekala," dedi "Zarniwoop nerede? Bana Zarniwoop'u bulun"

"Affedersiniz, beyefendi?" dedi böcek soğuk bir şekilde.

Kendisine bu tarzda hitap edilmesinden hoşlanmamıştı.

"Zarniwoop. Çağırın onu, anlaşıldı mı? Hemen."

"Beyefendi," dedi huzursuzca kırılgan küçük yaratık, "Eğer biraz soğukkanlı olursanız..."

"Bana bakın," dedi Zaphod, "boğazıma kadar soğukkanlıyım, tamam mı? Öyle şaşırtıcı şekilde soğukkanlıyım ki, bir parça eti içime koysanız bir ay bozulmadan saklayabilirim. Öyle sakinim ki, sizin bile kanınızı dondurabilirim. Şimdi, ben patlamadan bir şeyler yapacak mısınız?"

"Beyefendi, eğer açıklamama müsaade ederlerse," dedi böcek sahip olduğu tüm antenleri en aksi biçimde tıkırdatarak, "Mr. Zarniwoop galaksiler arası bir seyahatte olduğu için korkarım, şu an bu mümkün değil." Lanet olsun, diye düşündü Zaphod.

"Ne zaman dönecek?" dedi.

"Dönmek mi, beyefendi? Kendisi ofisinde." Zaphod aklındaki bu garip düşünceyi kafasında özümlemeye çalıştı. Başaramadı.

“Bu yaratık galaksiler arası bir seyahatte ve-... ofisinde, öyle mi?” Öne doğru eğilerek tıkırdayan antenlere yapıştı.

“Dinle, üç gözlü,” dedi “Benimle dalga geçme. Kahvaltımda senden daha garip şeyler yediğimi de unutma.”

“Yani, sen kim olduğunu sanıyorsun, tatlım?” diyerek abartılı bir biçimde çevresinde dönerek, öfkeyle kanatlarını titretti böcek, “Zaphod Beeblebrox veya öyle biri mi?”

“Kafaları say” dedi Zaphod kısık bir hırıltıyla.

Böcek ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Tekrar baktı ve tekrar gözlerini kırpıştırdı.

“Siz Zaphod Beeblebrox’sunuz?” diye çınladı.

“Evet” dedi Zaphod “ama öyle bağırmayın, yoksa herkes bir tane isteyecek.”

“Şu Zaphod Beeblebrox?”

“Yok, herhangi bir Zaphod Beeblebrox, altılı paketlerde satıldığımı duymadınız mı yoksa? Böcek ızdırap içinde antenlerini çalkaladı.

“Ama efendim,” diye inledi, “Az önce uzay radyosu haberlerini dinledim. Sizin öldüğünüzü söylüyorlardı...”

“Evet, doğru.” dedi Zaphod “Ama henüz can çekişmem bitmedi. Şimdi. Zarniwoop’u nerede buluyorum?”

“Efendim, ofisi on beşinci katta, fakat...”

“Fakat, kendisi galaksiler arası bir seyahatte, evet, evet, oraya nasıl çıkıyorum?”

“Yeni monte edilen Sirius Sibernetik Şirketinin Dikey Taşıma Araçları şu köşede, efendim. Ama efendim...” Zaphod yola koyulmuştu. Geri döndü.

“Evet?” dedi “Mr. Zarniwoop’u niçin görmek istediğinizi öğrenebilir miyim?”

“Evet,” dedi Zaphod, bu noktadan kendisi de pek emin değildi, “kendime görmem gerektiğini söyledim de ondan.”

“Tekrarlar mısınız, efendim?” Zaphod casusvari bir tavırla öne eğildi.

“Az önce kendimi kafelerinizden birine ışınlanmış buldum,” dedi ” bir hayalet olan Büyük Büyükbabamla bir tartışmanın sonucu olarak. Oraya varır varmaz, önceki kimliğim, yani beynimi işleten kişilik, zihnime sıçradı ve “Git Zarniwoop'u gör” dedi. Daha önce bu yaratıktan bahsedildiğini hiç duymadım. İşte bütün bildiğim bu. Bundan ve Evren’i yöneten adamı bulmam gerektiğinden başka bir şey bilmiyorum.” Göz kırptı.

“Mr. Beeblebrox, efendim,” dedi böcek huşu içinde bir merakla, “öyle acayipsiniz ki, bu halinizle filmlere yakışırsınız.”

“Evet” dedi Zaphod, onun pırıltılı kanadını okşayarak ”Ve sen de bebeğim gerçek yaşama yaraşırsın"

Böcek huzursuzluğundan kurtulmak için bir an durdu ve sonra çalan telefonlardan birini cevaplamak üzere bir antenini uzattı.

Metal bir el onu bunu yapmaktan alıkoydu.

“Affedersiniz,” dedi metal elin sahibi, daha duygusal yapıdaki bir böceği göz yaşlarına boğabilecek bir sesle.

Bu öyle bir böcek değildi ve robotlardan hiç hoşlanmıyordu.

“Evet, efendim,” dedi huzursuzca “size yardımcı olabilir miyim?”

“Sanmıyorum” dedi Marvin.

“Bu durumda, efendim, eğer müsaade ederseniz...” Şimdi telefonların altı tanesi birden çalıyordu. Böceğin ilgisini bekleyen milyonlarca şey vardı.

“Bana kimse yardımcı olamaz,” dedi Marvin ahenkle.

“Evet, efendim beyefendi, bu durumda...”

“Kimse de buna gayret etmiş değil zaten.” Böceği engelleyen metal kol gevşeyerek Marvin’in yanına sarktı.

Başı hafifçe öne doğru düştü.

“Öyle mi,” dedi böcek soğuk soğuk.

“Kimsenin zamanı aşağılık bir robota yardımcı olmak için harcanmaya değmez, değil mi?”

“Üzgünüm, efendim beyefendi, eğer...”

“Demek istediğim, bir robot minnet devrelerine sahip olmadıkça, ona nazik davranmanın ya da yardımcı olmanın kime ne yararı olabilir ki?”

“Ve sizin böyle bir devreniz yok, değil mi?” dedi böcek, görünüşe bakılırsa kendini bu konuşmadan sıyırmayı başaramıyordu.

“Öğrenme fırsatım hiç olmadı,” diye Marvin bilgi verdi.

“Dinle, seni sefil, uyumsuz, metal yığını...”

“Ne istediğimi sormayacak mısınız?” Böcek durakladı. Uzun ince dilini dışarı çıkardı, gözlerini yaladı ve tekrar yerine soktu.

“Değecek mi?” diye sordu.

“Ne değiyor ki?” dedi Marvin hemen.

“Ne... is..ti..yor.. sunuz?”

“Birini arıyorum.

“Kimi? diye tısladı böcek.

“Zaphod Beeblebrox’u,” dedi Marvin, “şurada ayakta duran.” Böcek öfkeyle sarsıldı. Güçlükle konuşuyordu.

“O halde bana niye soruyorsunuz?” diye haykırdı.

“Yalnızca konuşabileceğim birini istemiştim.”

“Ne!”

“Acıklı, değil mi?” Dişli gıcırtıları içinde Marvin döndü ve tekerleklerinin üzerinde ilerledi. Asansörlere yaklaşmakta olan Zaphod’a yetişti. Zaphod şaşkınlıktan yusyuvarlak oldu.

“Hey...Marvin? dedi, “Marvin! Buraya nasıl geldin?” Marvin kendisine çok zor gelen bir yanıt verdi.

“Bilmiyorum” dedi.

“Ama..”

“Bir dakika önce geminizde oturmuş ve kendimi son derece mutsuz hissediyordum, bir sonraki dakikada burada ayakta duruyor ve kendimi tam anlamıyla sefil hissediyorum. Olasılıksızlık Alanı ile ilgili bir konu sanırım.”

“Evet,” dedi Zaphod, “sanırım, Büyük Büyükbabam seni bana arkadaşlık etmen için göndermiş olmalı.”

“Kucak dolusu teşekkürler Büyükpeder,” diye ekledi içinden.

“O halde, nasılsın?” dedi yüksek sesle.

“Oh, iyiyim,” dedi Marvin, “yani, eğer ben olmaktan hoşlanacak olursanız, ben şahsen hoşlanmıyorum da.”

“Evet, evet,” dedi Zaphod asansörün kapıları açılırken.

“Merhaba,” dedi asansör tatlı bir sesle, ” seçeceğiniz kata kadar yapacağınız yolculukta sizin asansörünüz olacağım. Sirius Sibernetik

Şirketi tarafından, siz Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ziyaretçilerini ofislere götürmek üzere tasarımlandım. Eğer hızlı ve hoş geçecek bu tecrübeden memnun kalırsanız, kısa süre önce Galaktik Vergi Dairesine, Boobiloo Bebek Mamaları binasına ve Sirius Devlet Akıl Hastanesine de monte edilmiş bulunan diğer asansörlerimizle de bu deneyi yineleyebilirsiniz. Buralarda karşılaşacağınız birçok Sirius Sibernetik Şirketi yöneticisi, dört gözle ziyaretlerinizi, sempatinizi ve dış dünyayla ilgili neşeli hikayelerinizi bekliyor olacaklardır. “Evet,” dedi Zaphod, içeri girerken, “konuşmaktan başka ne yaparsınız?”

“Yukarı çıkarım,” dedi asansör, “veya aşağı inerim.”

“Güzel,” dedi Zaphod, “Biz yukarı çıkıyoruz.”

“Evet, tamam, yukarı lütfen.” Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Aşağısı da çok hoş,” diye önerdi asansör ümitle.

“Oh, öyle mi?”

“Süper.”

“Güzel.” dedi Zaphod, “Şimdi bizi yukarı çıkarır mısınız?”

“Sorabilir miyim,” diye araştırdı asansör en tatlı, en makul sesiyle, “Aşağı inmenin size sağlayabileceği bütün imkanları gözden geçirdiniz mi?” Zaphod kafalarından birini iç duvara vurdu. Buna hiç de ihtiyacı olmadığını düşündü kendi kendine, her şey bir yana buna hiç ihtiyacı yoktu. Burada olmayı o istememişti.

Eğer bu dakikada nerde olmayı istediği sorulacak olsa, herhalde, etrafında en azından elli kadınla birlikte bir plajda uzanıyor olmayı ve uzmanlardan oluşmuş küçük bir ekibin de onu nasıl tatmin edebileceklerini araştırıyor olmalarını dilerdi. Bu, onun her zamanki cevabıydı. Buna bir de yemekle ilgili iştah açıcı bir şey eklerdi belki de.

Yapmak istemediği şeylerden biri Evren’i yöneten adamın peşinde koşmaktı. O adamın bütün yaptığı, Zaphod’un sürdürmesinde hiç mahzur

görmediği bir işi yapmaktı ve nasılsa o yapmasa bir başkası yapacaktı bu işi.

Ama bundan da çok yapmak istemediği bir iş hanında asansörün biriyle tartışıyor olmaktı.

“Ne gibi başka imkanlar?” dedi yorgun yorgun.

“Eee,” diye ses aktı, aynen bisküvi üzerindeki bal gibi, “Orada zemin katı var, micro dosyaların durduğu bölümler var, ısıtma sistemi... ıııhm ,..” Durakladı.

“Özel olarak heyecan verici bir şey yok,” diye itiraf etti,” ama yine de bir alternatif.”

“Kutsal Zarquon aşkına. Varoluşçu bir asansör istemiş miydim ben?” diye homurdanıp öfkeyle yumruk attı duvara.

“Neyi var bu şeyin?” diye soludu.

“Yukarı çıkmak istemiyor,” dedi Marvin işi basite indirgeyerek.

“Sanırım korkuyor.”

“Korkmak mı?” diye haykırdı Zaphod, “Neden korkuyor? Yükseklikten mi? Yükseklikten korkan bir asansör, öyle mi?”

“Hayır,” dedi asansör bitkin bir halde, “gelecekten. "

“Gelecekten mi?” diye hayretle haykırdı Zaphod, “Sefil şey ne istiyormuş, aylığa bağlanmayı mı?” Bu sırada, arkalarında bulunan resepsiyon alanında bir karışıklık çıktı. Birden harekete geçen bir makinenin sesi gelmeye başladı.

“Bizler hepimiz geleceği görebiliyoruz,” diye fısıldadı asansör, sesi korkmuş gibiydi, “programlanışımızın bir parçası bunu sağlıyor.” Zaphod dışarı baktı- asansör alanı çevresinde huzursuz bir kalabalık toplanmıştı, elleriyle işaret ediyorlar, bağırıyorlardı.

Binada bulunan tüm asansörler hızla aşağı inmekteydi.

Kendini sakınarak içeriye döndü.

“Marvin,” dedi, “bunu hemen yukarı çıkar, lütfen.

Zarniwoop’u görmemiz gerek.”

“Niçin?” diye sordu Marvin bezgin bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedi Zaphod, “Ama onu bulunca, kendisini görmek istememin iyi bir sebebi olup olmadığını anlayacağız.”

* * *

.

Modern asansörler ilginç ve karmaşık varlıklardı.

Eski elektrikli vinçler ve “Maksimum kapasite sekiz kişi”ler ile Sirius Sibernetik Şirketi’nin Neşeli Dikey Taşıma Araçları arasındaki benzerlik soğukta kafası üşüyerek dolaşan az giyimli bir kaç kişi ile Sirian Devlet Akıl Hastanesi’nin batı kanadını dolduran kafayı üşütmüşler arasındaki benzerlik kadardı.

Bu farklılığın sebebi, yeni asansörlerin ilgi uyandırıcı bir sistem olan “tek noktada kısıtlanmamış termal algılama” sistemiyle çalışmasından ileri gelmekteydi.

Diğer bir deyişle, bu asansörler zayıf da olsa yakın geleceği görme kapasitesine sahiptiler. Bu kapasite asansörün henüz onu çağırmayı bile düşünmeden bulunduğunuz kata gelmesini sağlayarak, eskiden asansör beklerken yapılmak zorunda kalınan tüm rahatsız edici sohbetleri, gevşemeleri ve arkadaşlık kurma girişimlerini ortadan kaldırmayı hedeflemişti.

Zeka ve önceden tahmin yetenekleriyle donatılmış pek çok asansörün zeka gerektirmeden yapılabilecek yukarı çıkıp aşağı inmekten ibaret olan iş yüzünden müthiş bir bunalıma girmeleri hiç de olağandışı bir şey değildir.

Bir çeşit varoluşçuluk tepkisi olarak, bunu yatay hareket etme kavramı ile protesto ettiler. Karar mekanizmasında rol almayı istediler ve son olarak da suratlarını asıp zemin katında oturma grevine başladılar.

Sirius yıldız sistemindeki gezegenlerin herhangi birini ziyaret eden ve parası tükenmiş bir otostopçu nörotik asansörler için danışmanlık görevi yaparak kolayca para kazanabilirdi.

* * *

On beşinci katta asansörün kapıları hemen açıldı.

“On beş” dedi asansör, “ve unutmayın, bunu yalnızca robotunuzu sevdiğim için yapıyorum.” Zaphod ve Marvin derhal kapılarını kapatıp mekaniğinin imkan verdiği kadar hızla aşağı inen asansörden apar topar çıktılar.

Zaphod bıkkın bir şekilde etrafına bakındı. Koridor terk edilmiş ve sessizdi ve Zarniwoop’un nerede olabileceğine dair hiç ipucu vermiyordu. Koridora açılan kapıların hepsi kapalıydı ve üzerlerinde tek bir işaret yoktu.

Binanın kulelerini birbirine bağlayan köprünün hemen yakınında idiler. Geniş bir pencereden Ursa Minör Beta’nın parlak güneşi içeri bloklar halinde ışık saçıyor bu ışığın içinde, küçük toz zerrecikleri dans ediyordu.

Bir gölge uçuşarak gelip geçti.

“Bir asansör tarafından terk edildik,” diye mırıldandı Zaphod, kendini hiç de neşeli hissetmiyordu.

İkisi de durup, önce sağa sonra sola baktılar.

“Biliyor musun?” dedi Zaphod Marvin’e.

“Tahmininden çok daha fazlasını.”

“Son derece eminim ki, bu binanın şu anda sarsılıyor olmaması gerek.” dedi Zaphod.

Ayaklarının dibinde hafif bir titreme olmuştu -sonra bir tane daha. Güneş ışınları içindeki tozlar şimdi daha canlı dans ediyorlardı. Bir gölge daha uçuştu.

Zaphod döşemeye baktı.

“Ya,” dedi, pek de emin olmadan, “personel çalışırken kaslarına masaj yapan bir vibratör sistemleri var, veya...” Pencereye doğru yürüdü ve birden tökezledi, çünkü tam da o sırada Joo Janta 200 Super-Kromatik Tehlikeye Hassas güneş gözlükleri tamamen simsiyah olmuşlardı.

Pencerenin önünden büyük bir gölge, keskin bir vınlamayla uçarak geçti.

Zaphod güneş gözlüklerini çıkardı ve o bunu yaparken bina gök gürültüsüne benzer bir sesle sallandı.

“Ya da,” dedi, “bu bina bombalanıyor.” Bina bir başka gümbürtüyle sarsıldı.

“Galakside bir yayıncılık şirketini bombalamak isteyen kim olabilir ki?” diye sordu Zaphod, ama Marvin’in cevabını işitemedi, çünkü o anda bina bir başka bomba saldırısı ile sallandı. Tekrar asansöre ulaşmaya çalışarak yalpaladı -bunun faydasız bir manevra olduğunu fark etmişti ama, düşünebildiği tek şey bu olmuştu.

Ansızın, bu koridora dik olarak uzanan diğer koridorun sonunda bir şekil gözüne çarptı, yaklaştıkça bunun bir adam olduğunu gördü. Adam da onu görmüştü.

“Beeblebrox, bu tarafta!” diye bağırdı.

Patlayan bir başka bomba binayı sarsarken, Zaphod güvensiz gözlerle onu inceledi.

“Hayır,” dedi Zaphod, “Beeblebrox bu tarafta! Kimsin sen?”

“Bir dost!” diye bağırarak cevap verdi adam. Zaphod’a doğru koştu.

“Ya, sahi mi?” dedi Zaphod, “Herhangi birinin özel bir dostu mu, yoksa herkesle iyi geçinen biri mi?” Ayaklarının altındaki döşeme bir battaniye gibi sallanırken, adam koridor boyunca ona doğru koşuyordu.

Kısa boylu, tıknaz bir yapısı ve hava şartlarından yıpranmış bir yüzü vardı. Üzerindeki kıyafetler sanki Galaksi etrafında iki tur atıp, içlerine de kendisini alarak geri gelmişe benziyorlardı.

“Biliyor musun,” diye kulağına bağırdı Zaphod, adam yanına ulaştığında, “binanız bombalanıyor?” Adam farkında olduğunu belirtti.

Birden bire ışıklar söndü. Zaphod pencereden bakıp nedenini anlamak istediğinde soluğunu tutmak zorunda kaldı, çünkü koyu yeşil metal bir uzay aracı bulutlardan sıyrılarak binanın yanından geçmişti. Bunu iki tanesi daha takip etti.

“Terk ettiğin yönetim senin peşine düşmüş, Zaphod,” dedi adam yılan gibi tıslayarak, “Bir bölük Frogstar Savaşçısı göndermişler arkandan.”

“Frogstar Savaşçıları!” diye mırıldandı Zaphod, “Zarquon!”

“Olayı kavrayabildin mi?”

“Frogstar Savaşçısı nedir?” Zaphod Başkanlık yaptığı dönemde, birilerinin kendisine onlardan bahsettiğinden emindi ama, resmi konulara hiçbir zaman fazla dikkatini vermemişti.

Adam, onu bir kapıdan içeri çekiyordu. Onunla gitti.

Kulak tırmalayan bir inilti ile birlikte, havada küçük, kara örümceğe benzer bir obje belirmiş ve koridorun sonunda kaybolmuştu.

“Bu neydi?” dedi ıslık gibi bir sesle Zaphod.

“Frogstar A sınıfı Keşif robotu, seni arıyor,” dedi adam.

“Yaa,-öyle mi?”

“Yere yat!” Karşı yönden, kara örümceğe benzer daha büyük bir obje geldi. Onları transit geçti.

“Ve bu..?”

“Seni arayan, B Sınıfı bir Frogstar Keşif robotu.”

“Ve bu?” dedi Zaphod, bir üçüncüsü vınlayarak yanlarından geçerken.

“Seni aramaya devam eden C Sınıfı Frogstar Keşif robotu.”

“Hey,” diye kıkırdadı Zaphod, kendi kendine. “Oldukça aptal şeyler, ha?” Köprü tarafından yoğun bir metal homurtusu geldi.

Dev boyutlu siyah bir şekil, diğer kuleden bu tarafa doğru ilerlemekteydi, biçimi ve boyutlarıyla bir tankı andırıyordu.

“Kutsal Foton, bu da ne?” dedi Zaphod, nefes nefese.

“Bir tank,” dedi adam, ” Seni almaya gelen, D sınıfı Frogstar robotu"

“Buradan ayrılsak mı?”

“Sanırım öyle yapmalıyız.”

“Marvin!” diye seslendi Zaphod.

“Ne istiyorsunuz?” Marvin koridorun dibinde bir yıkıntı kümesinin arasından doğrularak onlara baktı.

“Bize doğru gelen şu robotu görüyor musun?” Marvin köprüden onlara doğru gelmekte olan dev siyah şekle baktı. Sonra başını eğip, kendi küçük metal gövdesini inceledi. Sonra tekrar tanka baktı.

“Sanırım onu durdurmamı istiyorsun,” dedi.

“Evet.”

“Sen postu kurtarırken yani,”

“Evet,” dedi Zaphod, “git oraya!”

“Sadece elveda diyorum,” dedi Marvin “ben haddimi bilirim çünkü.” Adam Zaphod’un koluna yapıştı ve onu koridordan aşağı sürükledi.

Zaphod’un aklına bu durumla ilgili bir şey takıldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Zarniwoop’un ofisine.”

“Şimdi randevunun zamanı mı sence?”

“Hadi gel.”

7

Marvin köprü koridorunun sonunda ayakta duruyordu.

Aslında, pek de küçük bir robot sayılmazdı. Gümüşi bedeni tozlu güneş ışınları altında parıldıyor ve hâlâ binayı etkilemeye devam eden yaylım ateşin sarsıntıları ile sallanıyordu.

Bununla birlikte dev boyutlu tank gümbürtüyle önünde durduğunda göze acınacak kadar küçük görünmeye başlamıştı. Tank onu metal bir sonda aleti ile inceledi.

Sonra sonda geri çekildi.

Marvin öylece duruyordu.

“Yolumdan çekil, küçük robot,” diyerek kükredi tank.

“Korkarım,” dedi Marvin,- “burada seni durdurmak için bırakıldım.” Sonda acele bir kontrol için tekrar dışarı çıktı. Tekrar yerine döndü.

“Sen? Beni durduracaksın, öyle mi?” diye gümbürdedi tank, “hadi dene!”

“Hayır, gerçekten de öyle ama,” dedi Marvin yalın bir şekilde.

“Silahların nedir?” diye yine gümbürdeyerek sordu tank, duyduklarına inanamayarak.

“Tahmin et,” dedi Marvin.

Tank’ın motorları uğuldadı, dişlileri gıcırdadı.

Micro-beyninin derinliklerinde bulunan molekül büyüklüğündeki elektronik devreleri şaşkınlık içinde bir öne, bir arkaya zıpladılar.

“Tahmin edeyim, ha?”

* * *

Zaphod ve henüz adı konmamış adam bir koridoru geçip, bir İkincisine ve bir üçüncüsüne daldılar. Bina sarsılıp, sallanmaya devam ediyor ve bu da Zaphod’u düşündürüyordu.

Eğer binayı havaya uçurmak istiyorlarsa, bu niye bu kadar uzun zaman alıyordu? Güçlükle, hiç isimlendirilmemiş kapılardan birine ulaştılar ve ona yüklendiler. Kapı ani bir hareketle açıldı ve her ikisi birden içeri yuvarlandılar.

Bütün bu geldiğim yol, diye düşünüyordu Zaphod, bütün bu sorunlar, bütün bu plajda -yan -gelip -yatıp -iyi vakit- geçirememeler, ne için? Dekore edilmemiş bir ofisin ortasında tek bir sandalye, tek bir masa ve tek bir kül tablası vardı. Çalışma masası, üzerinde dans eden bir parça toz, ve modem bir kağıt tutacağı dışında bomboştu.

“Zarniwoop, nerede?” dedi Zaphod, bütün bu çabanın zaten oldukça tutarsız olan başlangıç noktasının giderek daha da zayıfladığını hissediyordu.

“Kendisi Galaksiler arası bir seyahatte.” Zaphod adamı tartmaya çalıştı. Samimi bir tip, diye düşündü, bir kahkaha üreticisi değil. Herhalde zamanının belirli bir kısmını koridorlarda oradan oraya koşuşturarak, kapıları açıp boş ofislere anlaşılmaz laflar atarak geçiriyor olmalıydı.

“Size kendimi tanıtayım,” dedi adam, ” Benim adım Roosta ve bu da benim havlum.”

“Selam Roosta,” dedi Zaphod.

“Selam, havlu,” diye de ekledi. Roosta, oldukça kirli, eski bir çiçekli havluyu kendisine uzatınca onu ne yapacağını bilemeyip, köşesinden tutarak salladı.

Pencerenin dışından, kocaman bir sülüğü andıran, koyu yeşil metal uzay gemilerinden biri gürültüyle geçmekteydi.

* * *

“Evet, devam et,” dedi Marvin koca savaş makinesine, “hayatta tahmin edemezsin.”

“Inhm...” dedi makine, alışmadığı bir düşünce ile titreyerek, “Lazer ışınları?” Marvin ciddiyetle başını olumsuz yönde salladı.

“Hayır” diye mırıldandı makine, genizden gelen derin mırıltısıyla, “Olamayacağı çok açık. Maddeye zarar veren ışınlar?” diye önerdi.

“Daha da olmayacak şey,” diye azarladı Marvin.

“Evet,’’ diye geveledi makine, biraz utanarak, “Eee, ya elektron mancınığına ne dersin?” Bu Marvin için yeni bir şeydi.

“O da ne ?” dedi.

“Şunlardan biri” dedi makine hevesle.

Silahlarının saklandığı yerden, sivri uçlu bir çubuk çıktı ve ağzından tek bir öldürücü ışın parıltısı püskürttü.

Marvin'in arkasında bir duvar gümbürdeyerek bir toz yığını halinde yere yığıldı. Toz kısa bir süre dalgalandı ve sonra duruldu.

"Hayır," dedi Marvin, "Bunlardan biri de değil."

"Ama güzel, değil mi?"

"Çok güzel," diye Marvin onayladı.

"Buldum," dedi Frogstar savaş makinesi, bir dakika daha düşündükten sonra, "sende şu yeni Stabilize Olmayan Xanthic Zenon Yayıcı silahlardan olmalı!"

"Güzel silahlar, değil mi?" dedi Marvin.

"Sende olan bu mu?" dedi makine, belirgin bir korkuyla.

"Hayır" dedi Marvin.

"Oh," dedi makine hayal kırıklığı içinde, "o halde bir..."

"Yanlış çizgide düşünüyorsun," dedi Marvin, "Robotlarla insanlar arası ilişkide oldukça temel bir yaklaşımı göz önüne almayı unutuyorsun."

"Iıhm, biliyorum," dedi savaş makinesi, "yoksa..." kuyruğunu sıkıştırıp tekrar düşünmeye koyuldu.

"Yalnızca düşün," diye teşvik ediyordu Marvin, "beni burada bıraktılar, sıradan, aşağılık bir robotu yani. Kendileri kaçıp canlarını kurtarırken, zavallı beni, senin gibi dev boyutlu ve dayanıklı bir savaş makinesini durdurmak üzere geride bıraktılar. Bunun için bana ne bıraktıklarını sanırsın?"

"Oooh, ıııhm," diye mırıldandı "makine panik içinde, sanırım oldukça baş belası bir tahrip edici olmalı."

“Olmalı!” dedi Marvin, “Oh, tabii, olmalı. Sana bana kendimi korumak için ne yerdiklerini söyleyeyim mi?

“Evet, tamam,” dedi makine, gergin bir şekilde.

“Hiçbir şey,” dedi Marvin.

Tehlikeli bir sessizlik oldu.

“Hiçbir şey mi? ” diye gürledi savaş makinesi.

“Hem de hiçbir şey,” diye ahenkle tekrarladı Marvin, üzgün, üzgün. “Bir elektronik sosis bile bırakmadılar.” Makine öfkeden kusacak gibi olmuştu.

“Bu berbat bir şey değil mi!” diye gürledi. “Hiçbir şey, ha? Hiç umurlarında değil, öyle mi?”

“Ve ben,” dedi Marvin yumuşak, kısık bir sesle, “sol tarafımdaki diyotlarda başlayan bu korkunç sancı ile burada kalakaldım.”

‘Kusacağın geliyor değil mi?”

“Evet,” diye, hissederek onayladı Marvin.

“Lanet olsun, bu beni öfkeden çıldırtıyor,” diye kükredi makine, “hırsımdan şu duvarı parçalayacağım!” Elektron mancınığı bir ışın parıltısı daha püskürterek makinenin yanındaki duvarı yerle bir etti.

“Ya ben kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun? dedi Marvin acı acı.

“Öylece kaçıp, seni bıraktılar, değil mi?” derken gök gürültüsüne benzer sesler çıkardı makine.

“Evet,” dedi Marvin.

“Sanırım onların kahrolasıca tavanlarını da başlarına indireceğim!’ diye çileden çıktı tank.

Köprünün tavanını indirdi.

“Bu çok etkileyici” diye mırıldandı Marvin.

“Daha bir şey görmedin,” diye söz verdi makine,” bu döşemeyi bile sökebilirim, hiç sorunsuz!” Ve döşemeyi de söktü.

“Cehennemin çanları!” diye kükrüyordu makine, on beş kat aşağı yuvarlanıp, aşağıdaki zemine çarpıp kendini parçalarken.

“Can sıkacak kadar aptal bir makine,” dedi Marvin ve ağır ağır uzaklaştı.

8

“Öyleyse, burada böylece oturacak mıyız yani, ne yapacağız?” dedi Zaphod öfkeyle, “dışarıdaki bu adamların derdi ne?”

“Şensin, Beeblebrox,” dedi Roosta, “Seni alıp Frogstar’a -tüm Galaksideki en kötülük dolu yere- götürecekler.”

“Oh, öyle mi?” dedi Zaphod, “Önce gelip beni yakalamaları gerekecek”

“Geldiler ve seni yakaladılar,” dedi Roosta, “Pencereden dışarı baksana” Zaphod baktı ve gözleri yuvalarından fırladı.

“Yer gidiyor!” diye nefes nefese haykırdı, “yeri nereye götürüyorlar?”

“Binayı götürüyorlar,” diye düzeltti Roosta, “havada taşınabilen bir binamız var.” Bulutlar ofis pencerelerinin önünden hızla geçiyordu.

Zaphod, tekrar açık gökyüzüne çıktıklarında, binanın kulesi çevresinde Yeşil Frogstar Savaşçıları'nın oluşturduğu çemberi görebiliyordu. Üzerlerinden yansıyan güç ışınlarının oluşturduğu bir iletişim ağı ile kuleyi sıkıca kavramışlardı.

Zaphod şaşkınlık içinde kafasını salladı.

“Buna layık olmak için ne yaptım ben?” dedi, “Bir binaya giriyorum, onu alıp götürüyorlar.”

“Endişeleri yapmış olduğun şeyle ilgili değil,” dedi Roosta, “Yapacağın şeyle ilgili.”

“Peki bana bir söz hakkı vermiyorlar mı?”

“Seneler önce verdiler. Sıkı dursan iyi olur. Hızlı ve sallantılı bir yolculuk olacak.”

“Eğer kendimle karşılaşacak olursam,” dedi Zaphod, “öyle bir yumruk indireceğim ki, beni yumruklayanın kim olduğunu anlamayacağım.” Marvin ağır adımlarla kapıdan içeri girdi, Zaphod’a suçlayıcı gözlerle baktı ve bir köşeye çökerek devrelerini kapattı.

* * *

Altın Kalp"ın köprü üstünde her şey sessizdi. Arthur önünde duran rafa baktı ve düşündü. Trillian’ın kendisine sorgulayan gözlerle baktığını gördü. Tekrar rafa döndü.

Sonunda onu gördü.

Üç küçük plastik kareyi eline aldı ve rafın hemen önünde duran tablonun üzerine koydu.

Üç karenin her birinin üzerinde harfler vardı. E, N, F. Onları E ve S harflerinin önüne dizdi.

“Enfes,” dedi, “üçlü kelime puanı üzerinden. Korkarım oldukça yüksek bir puan olacak.” Gemi sarsıldı ve harflerin bazılarını “n” inci kere yere düşürdü.

Trillian içini çekti ve onları tekrar dizdi.

Sessiz koridorlarda, suskun cihazları yumruklayarak, aşağı yukarı gezinmekte olan Ford Prefect'in ayak sesleri duyuluyordu.

Gemi niçin titreyip duruyor, diye düşünüyordu.

Niçin sallanıp, sarsılıyordu? Nerede olduklarını niye bulamıyordu? Aşağı yukarı neredeydiler?

* * *

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin sol taraftaki kulesi, yıldız sistemi içindeki uzayda, daha önce Evren'deki hiçbir ofis binasının erişemediği bir hızla süzülmekteydi.

Kulenin orta katlarındaki odalardan birinde, Zaphod Beeblebrox öfkeyle volta atıyordu..

Roosta, çalışma masasının ucuna ilişmiş, günlük havlu bakımı ile meşguldü.

"Hey, bu binayı nereye götürüyorlar demiştin?" diye sorguladı Zaphod.

"Frogstar'a," dedi Roosta, Evrendeki en kötülük dolu yere."

"Orada yiyecek var mı?" dedi Zaphod.

"Yiyecek mi? Frogstar'a gidiyorsun ve yiyecek var mı diye endişeleniyorsun öyle mi?"

"Yiyecek bir şey olmadan Frogstar'a varamayabilirim." Pencereden baktıklarında yalnızca güç ışınlarının kırpışan ışıkları ile Frogstar Savaşçıları'nın hız yüzünden yassılaşmış şekilleri olması gereken yeşil çizgilerden başka bir şey göremiyorlardı. Böyle bir hızda uzayın kendisi bile görünmez, hatta gerçekdışı olmuştu.

"Al, bunu em," dedi Roosta, Zaphod'a havlusunu önererek.

Zaphod ona, sanki alnının ortasından fırlayacak küçük bir yay üzerinde bir palyaçonun ortaya çıkmasını beklermiş gibi baktı.

“Bu havluya besleyiciler emdirilmiştir,” diye açıkladı Roosta.

“Nesin sen, her bulduğunu yiyen bir obur falan mı?” dedi Zaphod.

“Sarı çizgiler yüksek protein içerir, yeşillerde B ve C vitamini kompleksleri vardır ve pembe çiçeklerde ise bol vitaminli buğday özü bulunur.” Zaphod havluyu alıp şaşkınlık içinde inceledi.

“Kahverengi lekeler nedir?” diye sordu.

“Barbekü sosu,” dedi Roosta, “tahıl özünden bıktığım zamanlar için.” Zaphod elindekini şüpheyle kokladı.

Daha da büyük bir şüpheyle bir ucunu emdi. Sonra gerisin geri tükürdü.

“Igh” diyerek fikrini belirtti.

“Evet,” dedi Roosta, “o ucu emmek zorunda olunca, genellikle öbür ucu da bir parça emmem gerekir.”

“Niçin,” diye sordu Zaphod hâlâ şüphe içinde, “o uçta ne var?”

“Anti-depresif ilaçlar,” dedi Roosta.

“Ben bu havludan hemen vazgeçtim, anlıyor musun,” dedi Zaphod onu geri verirken.

Roosta, havluyu aldı ve kendini masadan aşağı bıraktı, etrafında yürüyüp sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya dayadı.

“Beeblebrox,” dedi, ellerini başının arkasında kenetleyerek, “Frogstar’da sana neler olacağı hakkında bir fikrin var mı?”

“Beni besleyecekler mi?” diye tahmin yürüttü Zaphod ümitle.

“Seni değil, seninle,” dedi Roosta, “Çok Boyutlu Beyin Fırtınası’nı besleyecekler!” Zaphod bunu hiç duymamıştı. Galakside bulunan ve eğlenceli olan her şeyden haberi olduğuna inanıyordu, o halde diye düşündü, bu Çok Boyutlu Beyin Fırtınası pek de eğlenceli bir şey olmasa gerek. Roosta’ya bunun ne olduğunu sordu.

“Sadece,” dedi Roosta, “hissedebilen bir varlığın dayanabileceği en vahşi psikolojik işkence türü.” Zaphod kabullenmiş şekilde başını salladı.

“Yani, ” dedi, “yemek yok, öyle mi?

“Dinle!” dedi Roosta ümitsizce, “birini öldürebilirsin, onun vücuduna zarar verebilir, moralini çökertebilirsin, ama Çok Boyutlu Beyin Fırtınası adamın ruhunu tamamen ortadan kaldırıyor, yok ediyor! Sadece bir kaç saniyelik bir işlem, ama etkileri hayatının sonuna kadar devam ediyor!”

“Sen Pan-Galaktik Gargara Bombası’nı duymuş muydun?” diye sordu Zaphod sertçe.

“Bu ondan daha kötü.”

“Oooo!” diye itiraf etti Zaphod, çok etkilenmişti.

“Bu adamların bana bunu niçin yapmak istediklerine ilişkin bir fikrin var mı?”diye ekledi bir kaç dakika sonra.

“Seni sonsuza dek ortadan kaldırmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyorlar. Senin neyin peşinde olduğunu biliyorlar.”

“Bana bir not yazıp bu yapacağım şeyi benim de öğrenmemi sağlarlar mı acaba?”

“Sen biliyorsun,” dedi Roosta, “sen biliyorsun Beeblebrox.

Senin amacın Evren’e hükmeden adamı tanımak.”

“O adam yemek yapmasını biliyor mu?” dedi Zaphod.

Hatırlayınca ekledi:

“Ama sanmıyorum. Eğer iyi yemek pişirebilseydi. Evren’in kalan kısmı onu ilgilendirmezdi. Benim istediğim bir aşçı ile tanışmak.” Roosta derin derin içini çekti.

“Sahi, senin ne işin var burada?” diye sordu Zaphod, “Bütün bunların seninle alakası ne?”

“Ben sadece bu işi planlayanlardan biriyim. Zarniwoop’la, Yooden Vranx’la senin büyük büyükbabanla, ve seninle birlikte Beeblebrox.”

“Benimle mi?”

“Evet seninle. Bana değiştiğini söylemişlerdi. Ama bu kadar değiştiğini...”

“Fakat..”

“Ben burada bir tek işi yerine getirmek üzere bulunuyorum.

Bunu da senden ayrılmadan önce yapacağım.”

“Ne işi be adam, neden bahsediyorsun sen?”

“Bunu senden ayrılmadan önce yapacağım.” Roosta derin bir sessizliğe gömüldü.

Zaphod buna çok mutlu olmuştu.

9

Frogstar yıldız sisteminin ikinci gezegeni etrafındaki hava bayat ve sağlıksızdı.

Yüzeyi üzerinde durmaksızın esen rutubetli ve soğuk rüzgarlar, tuz düzlüklerini, kurumuş çayırları, birbirine girmiş çürüyen sebze bahçelerini ve harap olmuş şehirlerden arta kalan kalıntıları süpürmekteydi. Hiçbir

hayat belirtisi yoktu. Galaksi’nin bu tarafında bulunan, birçok gezegende olduğu gibi, toprak çoktan terk edilmişti.

Şehirlerde, çökmekte olan eski evler arasında gezinen rüzgarın uğuldayan sesi yeterince hüzün vericiydi; bir yandan öbür yana huzursuzca sallanmakta olan o kapkara yüksek gökdelenlerin temellerini kırbaçlayan rüzgar bu hüznü daha da artırıyordu. Şimdi, bu kulelerin tepelerinde, bir zamanlar burada egemen olan uygarlıktan tek sağ kalan, kocaman, cılız ve kötülük kokan kuşlar koloniler halinde yaşamaktaydı.

Bununla birlikte, rüzgarın uğultusu en fazla, bu terk edilmiş şehirlerin eteklerinde bulunan gri renkli geniş bir düzlüğe kurulmuş, çıban başını andıran bir yerin üzerinden estiği zamanlarda huzursuzluk veriyordu.

Bu aleme Galaksi’nin en kötülük dolu yeri olma unvanını kazandıran şey de bu çıban başını andıran yerdi.

Dış görünüşü ile burası, aşağı yukarı dokuz-on metre çapında, basit çelik bir kubbeydi. Oysa içerden, burası aklın kavrayabileceğinin çok daha ötesinde canavarca bir yerdi.

Buradan yüz metre kadar ötede, yüzeyi çukurlarla dolu, hayal edilebilecek en kurak, verimsiz ve lanet olası bir toprak uzantısıyla ana binadan ayrılmış ve herhalde bir çeşit iniş pisti olarak tanımlanabilecek bir alan bulunuyordu.

Bir başka deyişle, bu oldukça geniş alan üzerinde dağınık bir şekilde, iki üç düzine kadar, mecburi iniş yaptırılmış hantal bina gövdesi durmaktaydı.

Bu binaların üzerinde ve çevresinde uçarak dolaşmakta olan bir zihin vardı, bir şeyler bekleyen bir zihin.

Zihin bütün dikkatini gökyüzüne yönlendirmişti ve çok geçmeden ufukta, etrafında kendisinden daha küçük lekelerden oluşmuş bir çember bulunan bir lekenin belirdiğini gördü.

Büyük leke Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin bulunduğu binanın sol kulesi idi ve Frogstar B bölümünün stratosferine doğru inişe

geçmişti.

Kule alçalırken, Roosta iki adam arasında oluşmuş, uzun, huzursuz sessizliği birden bozdu.

Ayağa kalktı ve havlusunu bir torbaya yerleştirdi.

Dedi ki;

“Beeblebrox, şimdi buraya yapmak üzere gönderildiğim işi yapacağım.” Zaphod, Marvin’le birlikte konuşulmamış düşüncelerini paylaşarak oturdukları köşeden başını kaldırıp, ona baktı.

“Evet?”

“Bina kısa süre sonra inişini tamamlamış olacak. Binayı terk ederken, kapıdan çıkma,” dedi Roosta, “pencereden çık.”

“İyi şanslar,” diye ekledi, odadan dışarı çıktı ve girdiği kadar esrarengiz bir şekilde Zaphod’un yaşamından kaybolup gitti.

Zaphod, ayağa fırladı ve kapıyı denedi ama, Roosta onu çoktan kilitlemişti. Omuzlarını silkti ve köşesine döndü.

İki dakika sonra, bina diğer enkazlar arasına iniş yaptı. Onu eskortlamış olan Frogstar Savaşçıları güç ışınlarını kestiler ve aceleyle tekrar yükselerek, tümüyle daha yaşanabilir bir yer olan, Frogstar A bölümüne gittiler.

Hiçbir zaman B bölümüne inmezlerdi, kimse inmezdi.

Çok Boyutlu Beyin Fırtınası kurbanları dışında hiç kimse, onun yüzeyinde yürümemişti.

İniş Zaphod’u çok sarsmıştı. Bir süre, büyük bölümü bir toz yığınına dönüşmüş olan odanın sessiz kalıntısı içinde uzandı. Yaşamı boyunca ulaştığı en kötü ruh hali içinde olduğunu fark ediyordu. Kendisini perişan, yalnız ve sevgisiz hissediyordu. Bu işin sonunda başına gelecekler ne ise onlarla bir an önce karşılaşmaya karar verdi.

Kırık dökük odada etrafına bakındı. Kapı çerçevesinin etrafındaki duvar ayrılmış ve kapı açılmıştı. Pencere ise kapalıydı ve mucize eseri cam da kırılmamıştı.

Bir an için tereddüt etti, sonra eğer az önceki ilginç konuğu bütün başına gelenlere, sadece ona söylediğini söyleyebilmek için katlanmışsa, bunun için geçerli bir sebebi olması gerektiğini düşündü. Marvin'in yardımı ile camı açtı. İnişin kaldırdığı toz ve bu binayı çevreleyen diğer binaların gövdeleri Zaphod'un dış dünyayı görmesini engelliyordu.

Bu onun ciddi olarak pek de umurunda değildi. Esas ilgilendiği aşağı baktığında gördükleri idi. Zarniwoop'un ofisi on beşinci kattaydı. Bina kırk beş derecelik bir açıyla yere konmuştu ama, yine de iniş yürek durduracak zorlukta gözüküyordu.

Nihayet, Marvin'den geldiğini düşündüğü bir dizi aşağılayıcı bakıştan incinerek, derin bir nefes aldı, el ve ayaklarını kullanarak, binanın dik eğimli yüzeyine çıktı.

Marvin onu takip etti ve birlikte kendilerini yerden ayıran on beş katı, eziyet içinde ve yavaş yavaş emekleyerek inmeye başladılar.

Emekledikçe, rutubetli, pis hava ve toz ciğerlerine doluyor, gözlerini yaşartıyor ve bulunduğu yükseklik başını döndürüyordu.

Arada sırada Marvin'den gelen “Demek siz canlıların hoşlandığı şeyler bu tür şeyler, öyle mi? Sadece bilgi edinmek için soruyorum,” türünden laflar kafa durumunu düzeltmekte ona pek de yardımcı olmuyordu.

Paramparça olmuş binanın hemen hemen yarısına geldiklerinde, dinlenmek için durdular. Zaphod'a, kendisi orada korku içinde ve tükenmiş bir halde, nefessiz kalmışken, Marvin her zamankinden bir nebze daha neşeliymiş gibi gelmişti. Daha sonra, bunun öyle olmadığını fark etti. Robot sadece kendi ruh haline göre daha neşeli gibi görünüyordu o kadar.

Yavaş yavaş yerleşmekte olan toz bulutu arasından kanat çırparak büyük, kuru kemikli, siyah bir kuş çıkageldi.

Kemikli bacaklarıyla, Zaphod'dan birkaç metre ötede, bir pencere kenarına kondu. Biçimsiz kanatlarını toplayarak tüneği üzerinde beceriksizce sallandı.

Kanatlarının genişliği bir buçuk-iki metre kadar olmalıydı, kafası ve boynu ise bir kuş için dikkat çekecek kadar büyüktü. Yüzü düzdü ve ibiği de gelişmemişti. Kanatlarının alt yüzünün tam ortasında, açıkça görülebilen, ele benzeyen birtakım kalıntılar vardı.

Hatta, bu kuş neredeyse insanı andırıyordu.

Durgun gözlerini Zaphod'a çevirdi ve gönülsüzce gagasını takırdattı.

"Git buradan" dedi Zaphod.

"Tamam," diye mırıldandı kuş suratsızca ve tekrar toz bulutunun içine döndü.

Zaphod onun uzaklaşmasını şaşkınlık içinde izledi.

"Bu kuş az önce benimle konuştu mu?" diye Marvin'e sordu tedirginlikle. Alternatif açıklama olan, kendisinin hayal gördüğü cevabını almaya çoklan hazırdı.

"Evet," diye onayladı Marvin.

Zaphod'un kulaklarını derin, ruhani bir ses doldurdu, "Zavallı yaratıklar." Sesin kaynağını bulmak amacıyla dehşetle arkasını dönmesi neredeyse Zaphod'un binadan aşağı düşmesine sebep oluyordu. Dışarı fırlamış bir pencere çerçevesine çılgınca tutundu ve eli kesildi. Hızla soluyarak bekledi.

Sesin hiçbir görünür kaynağı yoktu -ortada kimseler görünmüyordu. Buna rağmen, ses yeniden konuşmaya başladı.

"Trajik bir hikayeleri var. Korkunç bir afet." Zaphod çıldırmışçasına etrafına bakındı. Ses derin ve sakindi. Başka şartlar altında yatıştırıcı olarak bile tanımlanabilecek bir sesti. Bununla birlikte, boşluktan gelen gövdesiz bir ses tarafından hitap edilmenin hiçbir yatıştırıcı tarafı yoktu, özellikle de

Zaphod Beeblebrox gibi, çarpılmış bir binanın dış cephesinde, yerden sekiz kat kadar yukarda bir çıkıntıya asılıyken ve kendini hiç de iyi hissetmezken.

“Hey, ııhm...” diye kekeledi.

“Hikayelerini anlatmamı ister misin?” dedi ses sakince.

“Hey, kimsin sen?” diye soluk soluğa sordu Zaphod, “Neredesin?”

“O zaman, belki de daha sonra,” diye mırıldandı ses, “Benim adım Gargravarr. Ben Çok Boyutlu Beyin Fırtınası’nın bekçisiyim.”

“Seni niçin göremi...”

“Eğer iki metre kadar soluna doğru hareket edersen,” dedi ses, biraz yükselerek, “binadan inişinin oldukça kolaylaştırıldığını göreceksin. Niye denemiyorsun?” Zaphod baktı ve binanın yanından aşağı kadar inen kısa yatay oluklar gördü. Minnetle, onlara doğru yöneldi.

“Neden aşağıda yine görüşmüyoruz?” dedi ses kulağına ve kayboldu.

“Hey,” diye seslendi Zaphod, “Nereye...?”

“Sadece bir kaç dakikanı alacak...” dedi ses çok zayıf bir şekilde.

“Marvin,” dedi Zaphod içtenlikle, kendisinin hemen yanında mutsuz bir şekilde çömelmiş olan robota, “Bir... bir ses., biraz önce...”

“Evet,” dedi Marvin kısaca.

Zaphod kafalarını sallayarak onayladı. Tehlikeye Hassas Güneş Gözlüklerini tekrar cebinden çıkardı. Simsiyahtılar ve bu sefer cebindeki bilinmeyen metal obje tarafından kötü şekilde çizilmişlerdi. Onları taktı. Binadan aşağı inmesi, ne yaptığına bakmak zorunda kalmadan daha kolay olacaktı.

Dakikalar sonra, binanın birbirine girmiş, sökülmüş temellerine tutunarak ve gözlüklerini çıkararak yere atlıyordu.

Bir iki dakika sonra Marvin de ona katıldı ve toz ve yıkıntı yığınının üzerine yüzüstü uzandı. Görünüşe bakılırsa kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

"Ah, işte geldiniz" dedi ansızın ses, Zaphod'un kulaklarına, "sizi öyle bıraktığım için kusura bakmayın, ama yükseklik korkum var da. Yani, en azından," diye ekledi şakacı bir edayla, "eskiden yükseklik korkum vardı." Zaphod, yavaş ve dikkatli bir şekilde etrafını inceleyerek, sesin kendisinin gözünden kaçmış bir kaynağı olup olmadığını araştırdı. Bununla birlikte bütün gördüğü toz, yıkıntılar ve çevreleyen binaların yüksek gövdeleriydi.

"Hey, Niçin seni göremiyorum?" dedi. "Niçin burada değilsin."

"Buradayım" dedi ses yavaşça, "Bedenim de gelmek istedi ama, şu anda biraz meşgul. Yapılacak işleri var.

Görülecek kişiler." Bir çeşit ruhani bir iç çekişin ardından ekledi, "Bedenler nasıldır, bilirsin." Zaphod bundan pek emin değildi.

"Bildiğimi sanıyordum." dedi.

"Tek ümidim bir dinlenme kürüne gitmiş olması," diye devam etti ses, "Son zamanlardaki gibi yaşamayı sürdürürse dirseklerini tüketmek üzere olmalı."

"Dirseklerini mi?" dedi Zaphod, "sıfırı tüketmek demek istiyorsun herhalde." Ses, bir müddet hiçbir şey demedi. Zaphod huzursuzca etrafına bakındı. Hâlâ orda olup olmadığım veya ne yaptığını bilmiyordu. Sonra ses yine konuştu.

"Evet, demek Fırtına'ya giriyorsun, öyle mi?"

"Eee, yani" dedi Zaphod, aldırmaz gibi görünmek için gösterdiği başarısız bir çabayla, "biliyorsun, bu adamın hiç de acelesi yok. Şöyle bir dolanıp çevredeki manzarayı da seyredebilir, ne dersin?"

"Çevrenin manzarasına ilişkin bir fikrin var mı?" diye sordu Gargravarr'ın sesi.

"Iıhm, hayır."

Zaphod yıkıntıların üzerine tırmandı ve görüşünü engelleyen yıkılmış binalardan birinin köşesinden öbür tarafa dolaştı.

Frogstar B Bölümünün manzarasına baktı.

“Ah, tamam,” dedi, “o zaman buralarda tembel tembel dolanayım biraz.”

“Hayır,” dedi Gargravarr, “Fırtına .artık hazır, seni bekliyor. Gelmen gerek. Beni takip et.”

“Ya, öyle mi?” dedi Zaphod, “ve bunu nasıl yapmam bekleniyor?”

“Senin için bir şeyler mırıldanacağım.” dedi Gargravarr, “mırıltımı takip et.” Havada yumuşak, yaslı bir ses duyuldu, herhangi bir odak noktası olmayan, soluk, üzgün bir ses. Zaphod, ancak çok dikkatli dinleyerek sesin geldiği yönü bulabiliyordu.

Yavaşça, şaşkın şaşkın, onun peşinden sürüklendi.

Başka ne yapabilirdi ki?

10

Eskiden beri bilindiği gibi, Evren rahatsız edici büyüklükte bir yer olup, pek çokları sakin bir hayat uğruna bu gerçeği görmezlikten gelme eğilimindedir.

Pek çok kimse, kendi keşfettikleri daha küçük bir yere memnuniyetle taşınmakta, hatta çoğunluk böyle yapmaktadır.

Örneğin, Doğu Galaktik Kolunun bir köşesinde, büyük bir orman gezegeni olan Oglaroon yer almakta, ve "zeki" nüfusunun tamamı oldukça küçük ve kalabalık olan bir ceviz ağacında yaşamaktadır. Bu ağaçta doğup, yaşayıp, aşık olup, onun kabuğuna yaşamın anlamı, ölümün amaçsızlığı ve doğum kontrolünün önemi hakkında küçük hayal mahsulü makaleler kazıyıp, son derece küçük birkaç savaşa katılıp, sonunda öldüklerinde, daha zor ulaşılabilen dallardan birinin toprağa bakan tarafına bağlanmaktadırlar.

Öyle ki, ağaçlarından ayrılan tek tük Oglaroon'lular, başka ağaçlarda hayat olup olmadığını merak etmek ya da öbür ağaçların, yalnızca fazla Oğla meyvesi yemenin yarattığı bir hayal olup olmadığını araştırmak gibi korkunç bir suç işledikleri için sürgüne gönderilmişlerdir.

Bu suç unsuru davranış egzotik bir davranış biçimi gibi görünse de, galaksi üzerinde aynı suçları bir şekilde suçlu olmayan hiçbir yaşam formu bulunmamaktadır ve Çok Boyutlu Beyin Fırtınası'nın bu kadar dehşet verici olmasının sebebi de budur.

Çünkü Fırtına cihazına sokulduğunuzda, size bir an için tüm yaratılışın akıllara sığmayan sonsuzluğu, sunulmakta ve bu sonsuzluğun bir yerlerindeki mikroskobik bir noktanın üzerindeki mikroskobik bir noktada bulunan minicik işaret levhasındaki "siz buradasınız" yazısı gösterilmektedir.

* * *

Zaphod’un önünde gri bir alan uzanmaktaydı, yıkılmış, viran olmuş bir düzlük. Bu alan üzerinde çılgınca bir rüzgar ortalığı kasıp kavuruyordu.

Orta yerde görünen şey kubbenin çelik çıbanbaşı idi.

Bu, diye akıl yürüttü Zaphod, gittiğim yer olmalı. Gerçekten de Çok Boyutlu Beyin Fırtınası buradaydı.

Orada durup ümitsizce bakarken ansızın birinin ruhu bedeninden yakılarak çıkarılıyormuşçasına insanlık dışı bir dehşet çığlığı ortalığa yayıldı.

Zaphod korkuyla irkildi, kanı adeta likit helyuma dönmüştü.

“Hey, bu neydi?” diye zorlukla fısıldadı.

“Bir bant kayıt” dedi Gargravarr, “en son Fırtına cihazına sokulan kişinin sesi. Her zaman bir sonraki kurbana dinlettirilir. Bir çeşit prelüd gibi.”

“Hey, bu gerçekten de berbattı...” diye kekeledi Zaphod, “şöyle bir partiye falan, o cins bir yerlere kaçıp, bu işi baştan gözden geçiremez miyiz?”

“Bildiğim kadarı ile” dedi Gargravarr’ın ruhani sesi, “şu an ben bir partide olabilirim. Yani, benim bedenim. Bensiz birçok partiye gidiyor. Benim ise sadece kendisine engel olduğumu söylüyor. Hey gidi.”

“Bedeninle ilgili bütün bunlar ne demek oluyor?” dedi Zaphod, başına gelecekler her neyse onları bir parça geciktirebilmek endişesiyle.

“Yani, bedenim... bedenim meşgul, anlarsın ya,” dedi Gargravarr tereddütle.

“Onun kendine ait bir beyni olduğunu mu söylemek istiyorsun?” dedi Zaphod.

Gargravarr tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun ve hafifçe dondurucu bir sessizlik oldu.

“Belirtmeliyim ki,” diye cevapladı sonunda,” bu yorumunu oldukça tatsız buldum.” Zaphod şaşkın ve mahcup bir özür mırıldandı.

“Her neyse,” dedi Gargravarr, “nereden bilecektin?” Ses mutsuzca titredi.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti, kullandığı tonlardan, kontrolünü çok zor koruduğu belli oluyordu. “Gerçek şu ki, son günlerde yasal bir ayrı yaşam deneyinden geçmekteyiz.

Sanırım boşanma ile sonuçlanacak.” Ses tekrar sakinleşmiş, Zaphod’u ne söyleyeceğini bilemez bir durumda bırakmıştı. Kendinden emin olmayan bir şekilde bir şeyler geveledi.

“Sanırım pek de birbirimize uygun değildik,” dedi bir süre sonra Gargravarr, “aynı şeyleri yapmaktan hiç mutlu olmuyor gibiydik. Seks ve balık tutma üzerine her zaman büyük kavgalar ettik. Sonunda ikisini birleştirmeye çalıştık, ama belki de tahmin edebileceğin gibi, bu sadece felakete yol açtı. Ve şimdi bedenim benim içine girmemi reddediyor. Beni görmek bile istemiyor...” Trajik bir hava içinde tekrar durdu. Rüzgar düzlüğün üzerinde ıslıklar çalıyordu.

“Benim kendisini sadece kısıtladığımı söylüyor. Ona gerçekten de onu kısıtlamak üzere yaratıldığımı anlatmaya çalıştım ve o da bunun bir bedeni sol burun deliğine kadar dolduran dahiyane bir cevap olduğunu söyledi ve işi orda kestik. Sanırım ilk ismimin velayetini alacak.”

“Ya?” dedi Zaphod kısık bir sesle, “ilk ismin nedir?”

“Şen şakrak,” dedi ses, “Benim ismim Şen şakrak Gargravarr. Bu her şeyi açıklıyor değil mi?”

“Hımm...,” dedi Zaphod sempatiyle.

“Ve bu sebeple, vücutsuz bir beyin olarak bu işe girdim, yani Çok Boyutlu Beyin Fırtınası bekçiliğine. Bu gezegenin topraklarına kimse ayak basmaz. Fırtına kurbanları dışında- korkarım onlar sayılmıyor.”

“Ah..”

“Sana hikayeyi anlatmamı ister misin?”

“Eee...”

“Seneler önce burası canlı, sağlıklı ve mutlu bir gezegendi- insanları, şehirleri, dükkanları olan normal bir dünyaydı. Sadece bu şehirlerin caddelerinde gerektiğinden fazla diyebileceğimiz sayıda ayakkabıcı dükkanı bulunuyordu. Ve bu dükkanların sayısı sinsice artmaktaydı. Bu, bilinen bir ekonomik fenomen olmakla birlikte, gidişatını izlemek trajik oluyordu. Çünkü ayakkabıcı dükkanları arttıkça, daha çok ayakkabı yapmaları gerekiyor ve ayakkabılar gittikçe daha kötü ve daha giyilmez oluyordu. Ve onlar giyilmez oldukça, ayakkabısız kalmamak için insanlar daha çok ayakkabı almak zorunda kalıyor ve dükkanlar yayılmaya devam ediyordu.

Ta ki bölgenin ekonomisi Ayakkabı Olayı Sınırı olarak adlandırdıklarını sandığım sınırı geçip, ekonomik olarak ayakkabıdan başka bir şey üretme imkanının kalmadığı bir duruma ulaşana kadar. Sonuç çöküntü, yıkım ve kıtlık.

Nüfusun çoğu hayatını kaybetti. Uygun genetik dengesizliğe sahip olup da başkalaşım geçirerek kuşa dönüşen bir azınlık -onlardan birini sen de gördün- ise ayaklarını lanetledi, toprağı lanetledi ve bu topraklar üzerinde bir daha kimsenin yürümeyeceğine and içti. Mutsuz bir grup. Hadi, seni Fırtına’ya götürmeliyim.” Zaphod şaşkınlık içinde başını salladı ve tökezleyerek yürümeye devam etti.

“Ya sen,” dedi, “sen de bu cehennem deliğinden geliyorsun öyle mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Gargravarr, şaşkınlıkla, “ben Frogstar C bölümünde yaşıyorum. Çok güzel bir yer.

Nefis balıkçılık imkanları var. Geceleri oraya kaçıyorum.

Gerçi artık tek yapabildiğim şey balıkçıları seyretmek.

Bu gezegen üzerinde işleyen tek şey Çok Boyutlu Beyin Fırtınası. Burada inşa edildi, çünkü başka kimse onu kendi topraklarında istemedi.

Tam o sırada bir başka dehşetengiz çığlık havayı kapladı ve Zaphod sarsıldı.

“Bir insana bunu yapan şey nedir?” dedi soluk soluğa.

“Evren,” dedi Gargravarr basitçe, “sonsuz Evren’in bütünlüğü. Sonsuz güneşler, aralarındaki sonsuz uzaklıklar, ve görünmez bir nokta üzerinde görünmez bir nokta olan, sonsuz küçüklükteki kendin.”

“Hey, ben Zaphod Beeblebrox’um biliyorsun ya, arkadaş?” diye mırıldandı Zaphod, egosunun son kırıntılarını toplamaya çalışarak.

Gargravarr cevap vermedi, yalnızca yaslı mırıltısını düzlüğün ortasındaki parlak çelik kubbeye ulaşana kadar mırıldanmayı sürdürdü.

Oraya yaklaştıklarında yan tarafta bir kapı vızıldayarak açıldı. İçerde küçük karanlık bir hücre görünüyordu.

“Gir,” dedi Gargravarr.

Zaphod korkuyla irkildi.

“Hey, ne oluyor, şimdi?” dedi.

“Çabuk.” Zaphod tedirgin bir şekilde içeriyi gözledi. Hücre çok küçüktü. Çelik kaplı idi ve bir kişiden fazla kimseye yer yok gibiydi.”

“Orası., ee.. bana Fırtına’ymış, gibi gelmiyor,” dedi Zaphod.

“Değil,” dedi Gargravarr, “o sadece asansör. Gir içeri.” Sonsuz bir panik içinde Zaphod içeri adımını attı.

Gargravarr’n da kendisiyle birlikte olduğunun farkındaydı ama o sırada bedensiz adam suskundu.

Asansör inişe geçti.

“Kendimi bu iş için uygun beyin durumuna sokmalıyım” diye mırıldandı Zaphod.

“Bu iş için uygun bir beyin durumu yoktur.” dedi sertçe Gargravarr.

“Adamı nasıl yetersiz hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun.”

“Ben değil. Fırtına biliyor.” Tünelin sonunda asansörün arkası açıldı ve Zaphod tökezleyerek, küçük sayılabilecek fonksiyonel çelik bir bölmeye daldı.

Bölmenin en uç köşesinde içine ancak bir tek adamın sığabileceği büyüklükte dikine duran bir çelik kutu vardı.

Bu kadar basitti.

Bir cihaz ve onun parçalarından oluşan küçük yığına tek bir kalın telle bağlanıyordu.

“Bu o mu?” diye şaşkınlıkla sordu Zaphod.

“Evet bu o.” O kadar da kötü görünmüyor diye düşündü Zaphod.

“Ve ben onun içine giriyorum, öyle mi?”

“Oraya giriyorsun,” dedi Gargravarr, “ve korkarım bunu hemen yapman gerekiyor.”

“Tamam, tamam,” dedi Zaphod.

Kutunun kapağını açtı ve içeri girdi. Kutunun içinde bekledi.

Beş saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve onunla birlikte tüm Evren kutuya doldu.

11

Çok Boyutlu Beyin Fırtınası'nın, tüm Evren'in resmini, bir bölge dışında bulunan fonksiyon değerlerinin bu bölgenin içinde bulunan fonksiyon değerlerine göre hesaplandığı madde analizi prensibiyle sağlamaktaydı.

Açıklamak gerekirse -Evren içindeki her madde parçası, bir şekilde diğer madde parçalarından etkilendiğine göre, kuramsal olarak bilinen gerçekleri inceleyerek tüm yaratılışın- bütün güneşlerin, bütün gezegenlerin, bunların yörüngelerinin, ekonomik ve sosyal tarihlerinin resmini küçük bir peri pastasından yola çıkarak oluşturmak mümkündür.

Çok Boyutlu Beyin Fırtınası'nı keşfeden adam bunu karısını kızdırmak için yapmıştı.

Trin Trangula -ismi buydu- bir hayalci, bir düşünür, tahminler yürüten bir filozof yada karısının ifadesiyle budalanın biriydi.

Ve karısı, uzaya bakarak harcadığı sınırsız zaman konusunda, çengelli iğnelerin mekanizmaları üzerinde kafa yorduğundan dolayı ya da kremalı peri pastası parçalarının zerresel spektrografık analizlerini yaptığı için durmaksızın dırdır ederdi.

"Biraz orantı duygun olsun!" derdi karısı. Kimi zaman bir günde tam otuz sekiz kez.

Ve Tragula bu yüzden Çok Boyutlu Beyin Fırtınası'nı inşa etti -sadece karısına gününü göstermek için.

Ve bir uca kremalı pastadan elde ettiği tüm gerçekleri bağladı, diğer uca karısını; amacı karısının devreyi açtığında bütün yaratılışı bir bütün halinde görebilmesi ve onun içinde kendi yerini anlayabilmesiydi.

Trin Tragula'yı dehşete düşüren şey, bu şokun karısının beynini tümüyle harap etmesi oldu; onu tatmin eden şeyse, bu büyüklükteki bir Evren'de yaşam var olacaksa, onun (yaşamın) orantı duygusu diye bir şeyle başa çıkamayacağını kesin olarak ispatlamış olmasıydı.

* * *

Fırtına’nın kapısı ardına kadar açıldı.

Bedensiz beyni ile Gargravarr mutsuz bir şekilde izlemekteydi.

Garip bir biçimde, Zaphod Beeblebrox’dan adeta hoşlanmıştı. Açıkçası, Beeblebrox birçok nitelikleri olan biriydi, bunlar çoğunlukla kötü nitelikler olsa bile.

Onun bütün diğerlerinin olduğu gibi kutudan yuvarlanmasını bekledi.

Bunun yerine, Zaphod yürüyerek çıktı.

“Selam!” dedi.

“Beeblebrox...” diyerek nefesini tuttu, Gargravarr’ın beyni şaşkınlık içinde.

“Bir şey içebilir miyim lütfen?” dedi Zaphod.

“Sen... sen... Fırtına cihazına girdin mi?” diye kekeledi Gargravarr.

“Beni gördün, ufaklık.”

“Ve o çalıştı mı?”

“Elbette çalıştı.”

“Ve sen sonsuz yaratılışın tamamını gördün?”

“Elbette. Biliyor musun, gerçekten muhteşem bir yer?” Gargravarr’ın beyni şaşkınlık içinde yüzüyordu. Bedeni onunla birlikte olsaydı, ağzı bir karış açık bir yere yığılıverirdi.

“Ve kendini de gördün,” dedi Gargravarr, “her şey içindeki yerini?”

“Oh, evet, evet.”

“Ama... neler hissettin?” Zaphod kendini beğenmişçe omuz silkti.

“Bana her zaman bildiğim bir şeyi anlattı. Ben gerçekten de muhteşem ve büyük bir adamım. Sana söylemedim mi, bebek, ben Zaphod Beeblebrox’ım.” Bakışlarını Fırtına’ya güç sağlayan cihazın üzerinde dolaştırdı ve birden şaşkınlık içinde durakladı.

Hızlı hızlı solumaya başladı.

“Hey,” dedi, “şu gördüğüm gerçekten de kremalı peri pastası mı?” Sensörlerin üzerine bulaşmış olan şekerlemeden bir parça kopardı.

“Eğer buna ne kadar ihtiyacım olduğunu sana söylemiş olsaydım,” dedi aç bir kurt gibi, “bunu yemeye vaktim olmayacaktı.” Ve onu yedi.

12

Kısa bir süre sonra, yıkılmış şehir yönüne doğru koşarak alanı geçmekteydi.

Küflü ve soğuk hava ciğerlerinin yoğun bir şekilde hırıldamasına yol açıyor ve hâlâ geçmeyen bitkinliği yüzünden sık sık tökezliyordu. Gece de yaklaşmıştı ve sert toprak tehlikelerle doluydu. Bunlara rağmen, az önce yaşadığı deneyin ona verdiği mutluluk duygusu hâlâ içindeydi.

Tüm Evren. Tüm Evren’in sonsuzluğa doğru etrafında uzandığını görmüştü -her şeyiyle. Ve bu görüntü ile birlikte kendisinin o sonsuzluk içindeki en önemli şey olduğunu açıkça bildiren o olağanüstü bilgi de gelmişti.

Kibirli, kendini beğenmiş bir egoya sahip olmak önemli bir şeydi. Bunun bir makine tarafından söylenmesi ise daha da önemliydi.

Bu konu üzerinde yeterince düşünecek vakti yoktu.

Gargravarr efendilerine olan biteni anlatması gerektiğini, ama bunu yapmadan evvel kendisine uygun bir süre tanımak niyetinde olduğunu

söylemişti. Bu Zaphod'un kaçıp saklanacak bir yer bulması için yetecek bir süreydi.

Ne yapacağını bilmiyordu, ama Evren'deki en önemli kişi olma hissi ona bir şeylerin değişeceği güvencesini veriyordu.

Bu lanetli gezegende başka hiçbir şey ona iyimserlik duygusu sağlayabilecek durumda değildi.

Koşmaya devam etti ve sonunda terk edilmiş şehrin varoşlarına ulaştı.

Ağaçlaşmış yaban otları ile kaplanmış, çatlak ve yer yer açılmış yollardaki çukurlar çürümüş ayakkabılarla doluydu. Önünden geçtiği binalar öyle yıkık dökük ve köhne idi ki, onlara girmenin tehlikeli olacağını düşündü.

Nereye saklanabilirdi? Aceleyle yürümeye devam etti.

Bir süre sonra yürümekte olduğu yoldan saparak geniş bir yolun kalıntılarına çıktı. Bu yolun sonunda çevresi çeşit çeşit küçük binalarla çevrelenmiş büyük alçak bir binayı saran yıkık duvarlara ulaştı. Büyük ana bina hâlâ oldukça sağlam görünüyordu ve Zaphod buranın kendisine sağlayabileceği bir şeyler... yani., herhangi bir şey olup olamayacağını anlamak için oraya doğru yöneldi.

Binaya yaklaştı. Bir kenarı boyunca -geniş bir beton park alanına baktığı için, görünüşe göre burası ön cephe olmalıydı- belki 18 metre yüksekliğinde dev boyutlu üç kapı vardı. Bunlardan en sonda olanı açıktı ve Zaphod ona doğru koştu.

İçerde alaca karanlık, toz ve karmaşa vardı. Her şeyin üzerini dev örümcek ağları kaplamıştı. Binanın temellerinin bir bölümü çökmüş, arka duvarın bir kısmı oyulmuş ve döşemesinin üzeri kalın boğucu bir tozla kaplanmıştı.

Koyu alaca karanlık içindeki pislikle kaplanmış kocaman şekiller hayaletleri andırıyordu.

Bu şekillerin bir kısmı silindirik şekillerdi, bir kısmı yuvarlak ve şişkindi, bir kısmı da bir yumurtayı, daha doğrusu kırık bir yumurtayı andırıyordu. Çoğu ardına kadar açılmış ve dağılmış, bir kısmının yalnızca iskeleti kalmıştı.

Bunların hepsi terk edilmiş uzay araçlarıydı.

Zaphod, bir engellenme duygusu içinde bu hantal gövdeler arasında dolaşıyordu. Burada tamir edilebilir gibi görünen hiçbir şey yoktu. Zaphod’un adımları bile dengesizce yerinde sallanan bu harabelerden birinin kendi kendine çökmesine neden olmuştu.

Binanın arkasına doğru bir bölümde diğerlerinden biraz daha geniş ve daha derin bir toz ve örümcek ağı tabakasına gömülmüş eski bir gemi duruyordu. Bununla birlikte geminin dış çizgileri bozulmamıştı. Zaphod ona ilgiyle yaklaştı, yaklaşırken de ayağı eski bir destek kablosuna takıldı.

Kabloyu bir tarafa atmak istedi ama şaşırarak hâlâ gemiye bağlı olduğunu gördü.

Daha da büyük bir şaşkınlıkla kablo da hafif bir titreşim olduğunu da fark etti.

İnanmaz gözlerle gemiye baktı ve sonra tekrar elindeki kabloya.

Ceketini sıyırıp bir kenara attı. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek gemiyle bağlandığı yere kadar kabloyu takip etti. Bağlantı sağlamdı ve titreşim daha da belirginleşmişti.

Kalbi hızla atmaya başladı. Bir parça pisliği eliyle silerek kulağını geminin yüzüne yapıştırdı. Yalnızca hafif, belirsiz bir gürültü duyabildi.

Heyecanla yerdeki çöplüğü eşeledi ve kısa bir tüp ve dönüşümsüz plastikten bir kap buldu. Bunlardan kabataslak bir stetoskop modeli geliştirdi ve geminin bir yüzüne bunu dayadı.

Duydukları beyninin taklalar atmasına sebep oldu.

Ses şöyle diyordu:

“Yıldızlararası Seyahat Acentası olarak, halen sürmekte olan bu gecikmeden ötürü, siz yolcularımızdan özür dileriz. Şu sırada, ikramımız olan ve yolculuğunuz süresince, serinleme, rahatlama ve temizlik amaçlı kullanacağınız limonlu mendillerin yüklenmesini beklemekteyiz.

Bu gecikme esnasında gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederiz. Kabin görevlilerimiz az sonra tekrar kahve ve bisküvi servisine başlayacaklardır.” Zaphod tökezleyerek geriye çekilirken gemiye çıldırmış gibi bakıyordu.

Birkaç dakika, rüya görüyormuşçasına ortalarda dolaştı.

Bunu yaparken de birden, tepesindeki tavanda hâlâ bir ucundan asılı olarak durmakta olan ve kalkış saatlerini gösteren dev boyutlu bir levha gözüne ilişti. Her tarafı pislikle kaplanmış olmasına rağmen, yine de bazı rakamları seçmek mümkündü.

Zaphod’un gözleri rakamlar arasında dolaştı, sonra birtakım hesaplar yaptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Dokuz yüz yıl...” dedi, nefessiz bir şekilde, kendi kendine. Gemi işte bu kadar gecikmişti.

İki dakika sonra gemideydi.

Koruyucu bölmeyi geçer geçmez kendisini karşılayan hava, serin ve taptazeydi, havalandırma hâlâ çalışıyordu.

Işıklar hâlâ yanmaktaydı.

Ufak giriş bölmesinden, kısa dar bir koridora doğru huzursuz bir adım attı.

Birden kapı açıldı ve karşısında beliren şekil dışarı çıktı.

“Lütfen koltuğunuza dönün efendim,” dedi android hostes ve ona arkasını dönerek önü sıra koridorda yürümeye başladı.

Kalbi yeniden atmaya başlayınca, Zaphod da onu takip etti. Hostes koridorun sonundaki kapıyı açtı ve öbür tarafa geçti.

Zaphod kapıdan geçerek onu takibe devam etti.

Şimdi yolcu kabinindeydiler ve Zaphod'un kalbi bir an için yeniden durdu.

Her koltukta, koltuğuna bağlanmış bir yolcu oturmaktaydı.

Yolcuların saçları uzun ve bakımsızdı, tırnakları uzamıştı ve erkekler sakallıydı.

Açıkça görülüyordu ki hepsi canlı fakat uykudaydı.

Zaphod'un içini bir korku sarmaya başlamıştı.

Koridor boyunca, uykudaymış gibi ağır ağır yürüyordu.

O yarı yola geldiğinde, hostes en uca varmıştı.

Geriye dönerek, konuştu.

"Tünaydın bayanlar ve baylar," dedi tatlı bir sesle.

"Bu küçük gecikme için gösterdiğiniz anlayışa teşekkür ederiz. Yapabildiğimiz en kısa süre içinde uçuşa geçeceğiz.

Şimdi lütfen uyanırsanız, sizlere kahve ve bisküvi servisine başlayacağım." Belli belirsiz bir uğultu başlamıştı.

Haykırarak ve kendilerini sıkıca koltuklarına bağlayan kemerleri ve can yeleklerini tırmalayarak uyandılar.

Zaphod kulak zarının patlamak üzere olduğunu düşününceye kadar çığlıklar attılar, feryat ettiler, ulududular.

Hostes sabırla koridor boyunca yürüyerek her birinin önüne küçük bir fincan kahve ve bir paket bisküvi koyarken, hepsi can havliyle çabalamayı ve kıvranmayı sürdürüyordu.

Sonra bir tanesi yerinden kalktı.

Döndü ve Zaphod'a baktı.

Zaphod'un derisi sanki kendisinden kurtulmak istercesine geriliyordu. Arkasını dönerek bu tımarhaneden kaçmaya çalıştı.

Hızla kapıyı açarak tekrar koridora çıktı.

Adam onu takip ediyordu.

Korku içinde koridor'un sonuna kadar koşarak, giriş bölümünün öteki tarafına geçti. Uçuş kabinine vardı. Arkasındaki kapıyı kapatıp kilitledi. Sırtını kapıya yaslayarak nefes nefese beklemeye koyuldu.

Bir-iki saniye sonra kapı yumruklanmaya başladı.

O sırada uçuş kabini içinde bir yerlerden metalik bir ses Zaphod'u uyarmaktaydı.

"Yolcuların uçuş kabinine girmeleri yasaktır. Lütfen yerinize dönerek geminin kalkışını bekleyiniz. Kahve ve bisküvi servisimiz devam etmektedir. Otopilotunuz konuşuyor, lütfen yerinize dönünüz." Zaphod hiç cevap vermedi. Hızlı hızlı nefes alıyor, arkasını dayadığı kapı yumruklanmaya devam ediliyordu.

"Lütfen yerinize dönünüz," diye tekrarladı otopilot.

"Yolcuların uçuş kabinine girmeleri yasaktır."

"Ben yolcu değilim" diye soludu Zaphod.

"Lütfen yerinize dönünüz."

"Ben yolcu değilim!" diye bağırdı Zaphod, tekrar.

"Lütfen yerinize dönünüz."

"Ben yolcu... hey, beni duyuyor musunuz?"

"Lütfen yerinize dönünüz."

“Siz otopilotsunuz öyle mi?”

“Evet,” diye cevap verdi ses pilot masasının arkasından.

“Bu gemiden siz mi sorumlusunuz?”

“Evet,” dedi ses yeniden, “Ufak bir gecikme yaşanmaktadır.

İkram süremiz yolcularımız rahatı ve konforu düşünülerek geçici olarak uzatılmış bulunmaktadır.

Kahve ve bisküvi servisimiz mevcuttur. Stoklarımız tamamlandığı zaman uçuşa geçilecektir. Gecikmeden dolayı özür dileriz.” Zaphod kapıdan uzaklaştı. Zaten kapı da artık yumruklanmıyordu.

Uçuş masasına yaklaştı.

“Gecikme mi?” diye haykırdı, ” Bu geminin dışındaki dünyayı gördün mü sen? Orası bir harabe, bir çöl. Medeniyet falan kalmamış. Hiçbir yerden limonlu mendil filan gelmeyecek!”

“İstatistiksel olasılıklara göre,” diye devam etti otopilot resmi bir sesle, “yeni medeniyetler kurulacaktır. Limonlu mendillerin olduğu bir gün gelecektir. O zamana kadar ufak bir gecikme olacaktır. Lütfen yerinize dönünüz.”

“Ama...” Ama tam bu sırada kapı açıldı. Zaphod, kendisini oraya kadar izlemiş olan ve şimdi arkasında duran adamı görmek üzere geriye döndü. Adam büyük bir el çantası taşıyordu. Şık giyinmişti ve saçları kısaydı. Ne sakalı, ne de uzun tırnakları vardı.

“Zaphod Beeblebrox,” dedi, “İsmim Zarniwoop. Sanırım beni görmek istiyordun?” Zaphod Beeblebrox afalladı. Ağzından birtakım aptalca sesler çıktı. Sonra bir koltuğa çöktü.

“Tanrım, aman tanrım, sen nerden ortaya çıktın böyle?” dedi “Burada seni bekliyordum, “diye cevap verdi bir iş adamı tonuyla.

El çantasını yere bıraktı ve bir başka koltuğa da o oturdu, “Talimatları uygulamış olmana sevindim,” dedi, “ofisimden çıkarken pencere yerine, kapıyı kullanacağından endişe ediyordum. O zaman başın derde girerdi.”

Zaphod başını salladı ve bir şeyler mırıldandı.

“Ofisime girdiğinde, elektronik olarak yaratılmış Evrenim’e girmiş oldun,” diye izah etti., “eğer kapıdan çıkmış olsaydın, gerçek olana geçmiş olacaktın. Yapay olan buradan idare ediliyor.” Kendini beğenen bir edayla yavaşça el çantasını okşadı.

Zaphod ona kızgınlık ve nefretle baktı.

“Ne fark var?” diye mırıldandı.

“Hiçbir fark yok,” dedi Zarniwoop, “birbirinin aynısıdırlar.

Öh -sanırım gerçek olanında Frogstar Savaşçılarının rengi gridir.”

“Neler oluyor?” diye tükürürcesine sordu Zaphod.

“Basit,” dedi Zarniwoop. Adamın kendine güveni ve burnu büyüklüğü Zaphod’u çileden çıkarıyordu.

“Çok basit,” diye tekrarladı Zarniwoop, “Bu adamın -evreni yöneten adam yani- bulunabileceği koordinatları hesapladım ve onun dünyasının bir Olasılıksızlık Alanı ile korunduğunu keşfettim. Sırrımı -ve kendimi- korumak için bu tamamen yapay Evren’e sığındım ve unutulmuş bir yolcu gemisinde saklandım. Böylece güvenlikteydim.

Bu arada sen ve ben...”

“Sen ve Ben mi?” dedi Zaphod öfkeli bir şekilde, “Yani seni tanıyor muyum?”

“Evet,” dedi Zarniwoop, “biz birbirimizi gayet iyi tanıyoruz!”

“Çok zevksizmişim,” dedi Zaphod ve asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

“Bu arada, sen ve ben, senin Olasılıksızlık Vitesine sahip gemiyi -yani Evreni yöneten adamın dünyasına ulaşabilecek yegane aracı- çalmana ve buraya getirmene karar verdik. Şimdi bunu yapmış olduğuna inanıyor ve seni tebrik ediyorum.”Küçük, kısık bir sırıtışla gülümsedi ve Zaphod’un içinden bu suratın ortasına bir tuğla fırlatmak geldi.

“Ve eğer merak ediyorsan,” diye ekledi Zarniwoop, “Bu Evren senin gelişin için özel olarak yaratılmıştır. Bu yüzden, sen bu Evren’deki en önemli kişisisin. Yoksa,” diye devam etti daha da tuğlalanabilir bir sırıtışla, “gerçek Evren’deki Çok Boyutlu Beyin Fırtınası’ndan kurtulmana imkan yoktu. Gidelim mi?”

“Nereye?” dedi Zaphod suratını asarak. Kendini çökmüş hissediyordu.

“Gemine. Altın Kalp’e. Onu getirdiğinden emin olabiliriz değil mi?”

“Hayır.”

“Ceketin nerede?” Zaphod büyülenmişçesine ona baktı.

“Ceketim mi? Onu çıkardım. Dışarıda.”

“Güzel. Gidip buluruz.” Zarniwoop ayağa kalktı ve Zaphod’a kendisini takip etmesini işaret etti.

Dışarıda tekrar giriş bölmesine geldiklerinde, kahve ve bisküvi ile beslenen yolcuların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorlardı.

“Seni beklemek pek hoş bir deneyim olmadı doğrusu,” dedi Zarniwoop,.

“Senin için hoş olmadı öyle mi!” diye kükredi Zaphod, “Ya benim için nasıl...” Çıkış kapısı ardına kadar açılırken, Zarniwoop işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti.

Kendilerinden bir kaç adım ötede Zaphod’un ceketini görebiliyorlardı, pislik içinde yerde yatmaktaydı.

“Çok şaşırtıcı ve güçlü bir gemi,” dedi Zarniwoop, “izle.” Onlar izlerken ceketin cebi birden şişkinleşti. Yırtılıp, parçalandı. Zaphod’un cebinde bularak şaşkına döndüğü metal, yani Altın Kalp"ın metal modeli büyümekteydi.

Büyüdü, büyümeye devam etti. İki dakika içinde tam boyutlarına ulaştı.

“Çok muazzam,” dedi Zarniwoop, “Oh, ne bileyim, ama muazzam bir Olasılıksızlık Seviyesi.” Zaphod bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“Yani bütün bu zaman boyunca hep benimle miydi demek istiyorsun?” Zarniwoop gülümsedi. El çantasını yerden kaldırdı ve açtı.

İçerde tek bir düğmeyi çevirdi.

“Elveda yapay Evren,” dedi, “selam gerçek olanı!” Önlerindeki görüntü hafifçe titreşti -ve az önceki haliyle tekrar belirdi.

“Gördün mü?” dedi Zarniwoop, “tamamen aynısı.”

“Yani,” diye tekrarladı Zaphod gergin bir şekilde, “bütün bu zaman boyunca o hep benimleydi?”

“Oh, evet,” dedi Zarniwoop, “Tabii. Bütün amaç buydu.”

“Bu kadar,” dedi Zaphod, “buradan itibaren beni bu işin dışında sayabilirsin. Bütün istediğim buydu. Sen içendi oyununu sürdür.”

“Korkarım, bırakamazsın,” dedi Zarniwoop, “Olasılıksızlık Alanıyla çevrili durumdasın. Kaçamazsın.” Zaphod’un içinde vurma isteği uyandıran gülümsemesiyle tekrar gülümseyince, Zaphod bu kez kendini tutamadı.

13

Ford Prefect Altın Kalp'ın köprü üstüne doğru yöneldi.

“Trillian! Arthur!” diye haykırdı, “Çalışıyor! Gemi tekrar faaliyete geçti!” Trillian ve Arthur yerde uyuyakalmışlardı.

“Hadi arkadaşlar, gidiyoruz, uçuyoruz,” dedi ayaklarıyla dürterek onları uyandırırken.

“Selam, oradakiler!” diye kıkırdadı bilgisayar, “tekrar sizinle birlikte olabilmek, gerçekten de çok hoş ve diyebilirim ki...”

“Kapa çeneni,” dedi Ford, “bize hangi cehennemin dibinde olduğumuzu söyle.”

“Frogstar Dünyası B Bölümü, ve burası bir bataklık,” dedi Zaphod, köprü üstüne doğru koşarken, “selam çocuklar, beni gördüğünüze öyle memnun olmalısınız ki, kelimeler yiğitliğimi ve cengaverliğimi anlatmaya yetmemeli.”

“Neyini övmeye?” dedi Arthur boş boş, kendini yerden kaldırmaya çalışarak. Olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı.

“Neler hissettiğinizi biliyorum,” dedi Zaphod, “Öyle müthişim ki, benim bile kendi kendime konuşamayacak kadar dilim tutuldu. Hey, sizleri yeniden görmek çok hoş Trillian, Ford, Maymunadam. Hey, ee, bilgisayar...?”

“Selam, Mr. Beeblebrox, efendim, sizi görmek tabii ki büyük bir şeref... ”

“Kes sesini ve bizi hemen buradan çıkar, çabuk, çabuk, çabuk.”

“Tabii, arkadaşlar, nereye gitmek isterdiniz?”

“Nereye olursa olsun, fark etmez,” diye bağırdı Zaphod, “Ah, evet, eder!” dedi sonra, “yemek yenebilecek en yakın yere gitmek istiyoruz.”

“Kolay,” dedi bilgisayar neşe içinde ve ardından muazzam bir patlama köprü üstünü sarstı.

Bundan bir ya da iki dakika sonra, morarmış gözüyle içeri giren Zarniwoop, orada gördüğü dört duman sütununu ilgiyle inceledi.

14

Dört hareketsiz vücut fırıldak gibi dönen bir siyahlık içine daldı. Bilinçleri kaybolmuştu ve gittikçe derinleşen o yokluk kuyusundaki soğuk unutulmuşluk bedenlerini aşağı, daha aşağı çekiyordu. Sessizliğin heybetli uğultusu kasvetle çevrelerinde yankılanmaktaydı. Sonunda, etraflarını yavaşça sarmakta olan bir denizin, kıpkırmızı dalgalar içindeki acı ve kekremsi karanlığına görünüşe bakılırsa sonsuza kadar, gömüldüler.

Hiç bitmeyecek gibi gelen bir zaman süresinden sonra, deniz çekildi ve bedenleri soğuk, sert bir kumsalda, Yaşam, Evren ve Her Şey'in akıntılarının sürüklemiş olduğu çöp ve enkaz yığını arasında, yatar bıraktı.

Soğuk kasılmalar onları sarstı, ışıklar midelerini bulandırıncaya kadar etraflarında dans etti. Sert, soğuk kumsal yana yattı ve uzadı, sonra hareketsiz kaldı. Koyu bir parıltıyla parıldıyordu -burası çok cilalı, sert ve soğuk bir kumsaldı.

Yeşil bir karaltı hoşgörüsüz gözlerle onları izlemekteydi.

Hafifçe öksürdü.

“İyi akşamlar, bayan ve beyefendiler,” dedi, “rezervasyonunuz var mıydı acaba?”

Ford Prefect'in bilinci, gerilmiş bir lastik parçası gibi, beynini sızlatarak geri döndü. Sersemleşmiş bir vaziyette yeşil karaltıyı görebilmek için kafasını kaldırdı.

“Rezervasyon mu?” dedi zor çıkan bir sesle.

“Evet efendim,” dedi yeşil karaltı.

“Öbür dünya için rezervasyona gerek var mı?”

Bir yeşil karaltının aşağılayıcı biçimde kaşlarını kaldırışı ne kadar mümkünse, bu yeşil karaltı da öyle yaptı.

"Öbür dünya mı, efendim?” Arthur Dent, banyoda düşürdüğü sabunu yakalamaya uğraşan birinin çabaladığı gibi, bilincini yakalamaya çabalıyordu.

“Burası öbür dünya mı?” diye kekeledi.

“Eh, sanırım, öyle,” dedi Ford Prefect, yukarının hangi yönde olduğunu kestirmeye çalışarak. Üzerinde yatmakta olduğu sert, soğuk kumsalın tam aksi yönde olması gerektiği kuramım denedi ve ayakları olduğunu umduğu şeylerin üzerinde doğruldu.

“Demek istiyorum ki,” dedi yavaş yavaş bir o yana bir bu yana sallanarak, “o patlamadan kurtulmuş olmamıza imkan yok değil mi?”

“Hayır,” diye mırıldandı Arthur. Dirsekleri üzerinde doğrulmuştu, ama bunun işleri düzeltmeye pek de faydası oluyormuş gibi görünmüyordu. Tekrar yere yığıldı.

“Hayır,” dedi Trillian, “bu mümkün değil.” Yerden suyun kaynama sesine benzeyen donuk, boğuk bir ses geldi. Bu, konuşmaya çabalayan Zaphod Beeblebrox’un sesiydi.

“Benim kurtulamadığım kesin,” diye boğazında bir gurultuyla cevap verdi. “Ben tamamen göçtüm. Göz açıp kapayana kadar her şey bitti.”

“Evet, sayende,” dedi Ford, “Hiç şansımız olmadı.

Parçalarımıza ayrılmış olmalıyız. Her yeri kollar, bacaklar kaplamış olmalı.”

“Öyle,” dedi Zaphod, gürültüyle ayağa kalkmaya çalışarak.

“Eğer hanımefendi ve beyefendiler birer içki ısmarlamak isterlerse...” dedi yeşil karaltı, sabırsızlıkla etraflarında dolanırken.

“Bam-bum..Şlap,” diye devam etti Zaphod, “Moleküllerimiz bir anda yıpranmış olmalı. Hey Ford,” dedi etrafındaki karaltılardan birini tanımlayarak, “şu bütün hayatının gözlerinin önünden bir şerit gibi geçmesi durumunu yaşadın mı?”

“Sana da mı aynı şey oldu?”dedi Ford, “bütün hayatın?”

“Evet dedi Zaphod, “en azından o geçenlerin benim hayatım olduğunu sanıyorum. Bilirsin, benim kafataslarımın dışında geçirdiğim çok zaman vardır.” Etrafında bulunan ve nihayet ne idüğü belirsiz, eğreti, şekilsiz şekiller yerine doğru dürüst şekillere dönüşmeye başlayan şeylere baktı.

“Öyleyse...” dedi.

“Öyleyse ne?” dedi Ford.

“İşte," dedi Zaphod, tereddütle, “ölmüş öylece yatıyoruz...”

“Ayakta duruyoruz,” diye düzeltti Trillian.

“Ece, ölmüş öylece ayakta duruyoruz,” diye devam etti Zaphod, “bu terk edilmiş...”

“Restoranda,” dedi Arthur Dent. Ayağa kalkmıştı ve bu onu çok şaşırtmasına rağmen, artık etrafı net olarak görebiliyordu. Daha doğrusu, onu şaşırtan şey görebilmesi değil de, görebildiği şeylerin neler olduğu idi.

“Ölmüş, ayakta duruyoruz,” diye ısrarla devam etti Zaphod, “burada, bu terk edilmiş...”

“Beş yıldızlı yerde,” dedi Trillian.

“Restoranda” diye bitirdi Zaphod.

“Garip değil mi? dedi Ford.

“Eee, evet.”

“Ama avizeler çok hoş, “dedi Trillian.

Şaşkınlık içinde etraflarına bakındılar.

“Burası pek öbür dünya gibi değil,” dedi Arthur. ” daha çok, sonradan görme bir dünyaya benziyor.” Avizeler gerçekten de biraz şatafatlı cinsindendi ve asılı oldukları alçak, kubbeli tavan, ideal bir Evren’de koyu turkuazın o özel tonuna boyanmazdı, boyansa bile, bu ayrıca gizli ışıklandırma yoluyla aydınlatılmazdı. Bununla birlikte, mermer döşemenin gözleri yoran desenlerinden ve seksen metre boyundaki, mermer tezgahlı barın ön cephesinin yapılış şeklinden de anlaşılabileceği gibi, bu ideal bir Evren değildi. Seksen metre uzunluğundaki mermer tezgahlı bu barın ön cephesi, yaklaşık yirmi bin kadar Mozaik Antar Kertenkelesi derisinin birbirine dikilmesiyle meydana gelirilmişti, bahsi geçen yirmi bin kertenkelenin de yaşamak için bu derilere ihtiyacı olduğu gerçeğine rağmen.

Birkaç şık giyimli yaratık barda oyalanıyor veya bar bölgesinde oraya buraya yerleştirilmiş olan, rengarenk rahat koltuklarda dinleniyorlardı. VI. Hurg’den genç bir subay ve onun genç, ateşli eşi barın diğer ucundaki füme camlı geniş bir kapıdan geçerek, Restoran’ın arka tarafındaki bol ışıklı ana bölümüne geçtiler.

Arthur’un arkasında, perdesi kapalı duran geniş bir cumba vardı. Genç adam, perdenin ucunu bir parça kaldırarak dışarı, boş ve ürküntü veren manzaraya, normal şartlarda onu dehşete düşürecek, gri renkli, çiçek bozuğu bir cildi andıran, o kasvetli manzaraya baktı. Bununla birlikte, normal koşullarda değillerdi ve bu yüzden onun kanını donduran, derisinde sırtından sıyrılıp, kafasından kaçıp gitme hissi uyandıran şey gökyüzü oldu. Gökyüzü öyle...

Görevli bir üniformalı hizmetkar kibarca perdeyi geri çekerek, yerine yerleştirdi.

“Her şey sırayla, efendim, sabredin.” dedi.

Zaphod’un gözleri parladı.

“Hey, ölü arkadaşlar, durun bir dakika.,” dedi, “Biliyor musunuz, sanırım burada ultra -önemli bir şey kaçırıyoruz.

Birinin söylediği ve bizim atladığımız bir şey.” Arthur dikkatini az önce gördüğü şeyden alabildiği için gerçekten çok rahatlamıştı.

“Ben demiştim ki, burası daha Çok sonradan görme..."

“Ya, evet, dememiş olmayı istemez miydin?” dedi Zaphod, “Ford?”

“Buranın tuhaf bir yer olduğunu söyledim.”

“Evet, zekice ama sıradan, belki de...”

“Belki de,” diye sözlerini kesti, şimdi, koyu renk takım elbise içinde bir garsona dönüşmüş olan yeşil karaltı, “belki de konuyu tartışmaya içkilerinizi alırken devam etmek istersiniz... ”

“İçkiler! ” diye haykırdı Zaphod, “işte buydu! Eğer uyanık davranmazsanız neler kaçırabileceğinizi görün.”

“Gerçekten de efendim,” dedi garson sabırla, “Hanımefendi ve beyefendiler yemekten önce birer içki almayı lütfederlerse...”

“Yemek!” diye ihtirasla haykırdı Zaphod, “Dinle, küçük, yeşil şahsiyet, midem bu fikri beğenip, seni eve götürerek bütün gece okşayabilir.”

“...ardından, keyfinizi arttıracak” diye devam etti garson, uzun ve sıkıcı görevinden taviz vermemekte direnerek, “bir Evren patlaması olacaktır.” Ford’un kafası yavaşça garsona doğru çevrildi.

Duygu yüklü bir şekilde konuştu.

“Ooo,” dedi, “Nasıl içkilermiş bunlar böyle?” Garson, küçük kibar bir garson gülümseyişi ile cevap verdi.

“Ah,” dedi, “sanırım, beyefendi beni yanlış anladılar.”

“Umarım doğru anlamışımdır.” diyerek soludu Ford.

Garson ufak, kibar garson öksürüğü ile öksürdü.

“Müşterilerimizin zaman yolculuğundan ötürü bir parça uyumsuz olmaları alışılmadık bir şey değildir,” dedi, “Bu yüzden müsaade ederseniz...”

“Zaman yolculuğu mu?” dedi Zaphod.

“Zaman yolculuğu mu? dedi Ford.

“Zaman yolculuğu mu?” dedi Trillian.

“Yani burası öbür dünya değil mi demek istiyorsunuz?” dedi Arthur.

Garson küçük kibar garson gülümseyişi ile gülümsedi.

Küçük kibar gülümseme repertuarı neredeyse tükenmişti ve çok yakında sıkı dudaklı, alaycı küçük garson rolünü üstlenmeye mecbur kalacaktı.

“Öbür dünya mı, efendim?” dedi, “Hayır, efendim.”

“Ve biz ölmedik öyle mi?” diye sordu Arthur.

Garson dudaklarını sıktı.

“Aha, ha,” dedi, “Çok açıkça görülüyor ki, beyefendi bayattalar. Aksi takdirde beyefendiye servis yapmaya kalkışmazdım, efendim.” Tanımlanmasına gerek olmayan abartılı bir şekilde, Zaphod Beeblebrox iki eliyle her iki alnına ve diğer eliyle de kalçalarından birine birer şaplak attı.

“Hey, arkadaşlar,” dedi, “Bu çılgınca bir şey. Başardık.

Nihayet gelmek istediğimiz yere geldik. Burası Milliways!”

“Milliways!” dedi Ford.

“Evet, efendim,'' dedi garson, adeta sabrının sınırlarını zorlayarak. “burası Milliways -Evren’in Sonundaki Restoran.”

“Neyin sonundaki?” dedi Arthur.

“Evren’in,” diye tekrarladı garson, çok net ve gereksiz bir açıklıkla.

“Ne zaman onun sonuna geldik?” dedi Arthur.

“Birkaç dakika önce, efendim,” dedi garson. Derin bir nefes aldı. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü gövdesi, damar içine yerleştirilerek bacağına bağlanan ufak bir cihaz vasıtasıyla, yaşamı için gerekli garip bir gaz karışımıyla desteklenmekteydi.

Bununla birlikte, metabolizmanız ne olursa olsun, derin bir nefes almanızı gerektirecek durumlar vardır.

“Şimdi, eğer içkilerinizi ısmarlamak lütfunda bulunursanız,” dedi, “ben de sizi masanıza götürebilirim.” Zaphod iki çılgın sırıtışla sırıttı, acelesiz adımlarla bara doğru gitti ve içkilerin çoğunu satın aldı.

15

15 Evrenin sonundaki restoran tüm beslenme hizmetleri tarihindeki en sıra dışı girişimlerden biriydi. Parçalanmış kalıntılar üzerinde inşa edilmişti... daha doğrusu inşa edilecek olan... ...yani bu vakte kadar inşa edilmiş olacak olan, hatta edilen...

Zaman yolculuğu esnasında karşılaşılan en önemli sorunlardan biri, kazayla kendi anne ya da babanız haline gelmeniz değildir. Geniş görüşlü ve uyumlu bir ailede, kendi anne babanız olmakla ilgili, başa çıkamayacağınız bir sorununuz olmayacaktır. Tarihin akışını değiştirmek gibi bir sorun da mevcut değildir. Tarihin akışı değişmez, çünkü orada her şey birbirine bir zincirin halkaları gibi kenetlenmiştir. Bütün önemli değişiklikler, değiştirmeleri beklenen şeylerden önce olagelmişler ve böylece her şey bir anlamda kendi kendini çözümlemiştir.

Esas sorun, basit bir gramer sorunudur ve bu konuda başvurulacak ana eser Dr. Dan Streetmentioner’a ait olan Zaman Yolcusu’nun 1001 Zaman Formasyonu İle İlgili El Kitabı’dır. Örneğin, bu eser size geçmişte başınıza gelmek üzere olan bir olayın onu önlemek için öne doğru iki günlük zaman

sıçraması ile önlenmeden önceki şeklini nasıl anlatacağınızı gösterecektir. Olay, onun hakkında kendi doğal zamanınız açısından mı yoksa daha uzaktaki bir gelecek ya da geçmişten mi söz ettiğinize göre farklı şekillerde anlatılacak bu arada aslında kendi anne babanız olmak amacıyla, bir zamandan bir başka zamana seyahat ederken konuşmaların sürdürülmesi olasılığı işi daha da karmaşık hale getirecektir.

Okuyucuların çoğunun pes etmeden önce gelebildikleri en ileri nokta Gelecek Zaman İçinde Yarı Şartlı Olarak Değiştirilmiş ve Ters Çevrilmiş Geçmiş Zaman Yapısal Dilek Kipini anlatan bölüm olmaktadır ve zaten kitabın daha sonraki baskılarında bu noktanın ötesindeki sayfalar, basım masraflarını azaltmak amacıyla boş bırakılmaya başlanmıştır.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, bu akademik kavram karmaşasının üzerinden, hiç ciddiye almadan atlamış, yalnızca “Geçmiş Gelecek Zaman” kavramının olmayacağı keşfedildiğinden beri, bu zamanın kullanılmadığını belirtmekle yetinmiştir.

Özetlemek gerekirse:

Evrenin Sonundaki Restoran tüm beslenme hizmetleri tarihinde rastlanan en sıra dışı girişimdir.

Geniş bir zaman köpüğüne sarmalanarak, zaman içinde Evren’in yok olduğu en son ana fırlatılmış bulunan ve bir süre sonra harabeye dönüşmüş bir gezegenin parçalanmış kalıntıları üzerinde inşa edilmiştir (edilmiş olancakmıştı).

Böyle bir şey, birçoklarına göre, mümkün değildir.

İçerde, misafirler masalardaki yerlerini alır (almış olancakdılar) ve bir yandan, etraflarını saran tüm yaratılmışlığın patlamasını seyrederlerken (seyredecekyorlar olancaktın), bir yandan da, lüks ve muhteşem yemeklerini yerler (yemiş olacakdıydılar). Birçokları, böyle bir şeyin de imkansız olduğunu söyleyeceklerdir.

Arzu ettiğiniz herhangi bir seans için, önceden (sonradan ön-ne zaman) rezervasyon yaptırmadan oraya gidebilirsiniz (gidebilmeniz mümkün

olacaktı olur olan), çünkü kendi zamanınıza döndüğünüzde, bu rezervasyonu geriye dönük olarak yaptırabilmeniz mümkün olacaktır (zaman bir önceki kendinize sonradan dönüş yapılan rezervasyon olmuş olacaktı).

Şimdi, birçokları bunun adamakıllı imkansız olduğunu iddia edeceklerdir.

Restoranda, tüm uzayın ve zamanın bir kesitiyle karşılaşıp, yemek yemeniz mümkündür (tüm gelecek geçmiş uzay ve zaman karşılaşılmış olurken, yemek yenmiş olunacakken imkan olmuş olan).

Bıkıp usanmadan ısrar edilebilir ki, bu da imkansızdır.

Restoranı istediğiniz kadar çok defa ziyaret edebilirsiniz (tekrar ve tekrar ziyaret etmek yapılabilegelen v.s. v.s - zaman düzeltme ile ilgili daha fazla bilgi için, lütfen Dr. Streetmentioner'ın kitabına başvurun) yalnız, genellikle sıkıntılı bir durum yarattığı için, bu ziyaretler sırasında, önceki veya sonraki kendinizle karşılaşmayacağınızdan emin olmalısınız.

Şüpheci bir yapıya sahip olanlar, diğerleri doğru bile olsa, ki değildir, bunun kesinlikle imkansız olduğunu söyleyeceklerdir.

Bütün yapmanız gereken, kendi zaman diliminizdeki bir bankada bulunan mevduat hesabınıza biraz para yatırmaktır.

Bunu yapmak, Zamanın Sonuna vardığınızda, işlemiş olan bileşik faizin, muhteşem yemeğinizin bedelini karşılayacağı anlamına gelecektir.

Birçokları, bunun yalnızca imkansız olmakla kalmayıp, üstelik açıkça çılgınlık olduğunu da iddia etmektedir.

Bastalon yıldız sisteminin reklam yöneticilerinin, aşağıdaki sloganı ortaya atmalarının sebebi de budur: "Bu sabah altı imkansız şeyi gerçekleştirmiş bulunuyorsanız, bunu niçin Milliways'de, yani Evren'in Sonundaki Restoranda bir kahvaltı ile tamamlamayasınız?

16

Barda, Zaphod hızla kafayı bulmaktaydı. İki kafası birbirine vuruyor, gülümsemeleri arasındaki uyum bozuluyordu.

Perişan bir mutluluk içindeydi.

“Zaphod,” dedi Ford, “henüz konuşma yeteneğini yitirmeden, ne olup bittiğini anlatmayı lütfeder miydin, foton aşkına? Bunca zamandır sen neredeydin? Biz neredeydik? Önemsiz bir mesele belki ama, açıklığa kavuşmasını istiyorum.” Zaphod’un sol başı ayılırken, sağ başını içkinin bilinmezliklerine daha da fazla bıraktı.

“Doğru,” dedi. “Buralarda idim. Benden Evren’i yöneten adamı bulmamı istiyorlar, ama onunla tanışmak benim umurumda değil. Bu adamın iyi yemek pişirebildiğini hiç sanmıyorum.” Sol başı, sağ başının bunu söylemesini dinledi, sonra aynı fikirde olduğunu belirtmek için öne eğildi.

“Doğru” dedi, “bir içki daha al.” Ford, bir duble daha Pan-Galaktik Gargara Bombası aldı. Bu, bir gaspın yarattığı etkinin, alkolik eşdeğerine sahip olduğu söylenerek tanıtılan bir içkiydi- pahalı ve akıl için zararlı. Ne olacaksa olsun, diye karar verdi Ford, fazla da aldırmıyordu aslında.

“Dinle Ford,” dedi Zaphod, “her şey sakin ve cengaverce.”

“Her şey kontrol altında demek istiyorsun, yani”

“Hayır.” dedi Zaphod, “Her şey kontrol altında demek istemiyorum. Bu sakin ve cengaverce demek olmazdı.

Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan, tüm olup bitenleri cebimde taşımış olduğumu bilmen yeterli. Tamam mı?” Ford omuz silkti.

Zaphod köpürerek bardaktan taşıp barın mermer yüzeyinde minik dereler oluşturan içkisine bakıp kıkırdadı.

Sert derili bir uzay çingenesi yanlarına yaklaştı ve ve Zaphod bir yığın para verip uzaklaştırıncaya kadar onlara elektrikli keman çaldı.

Çingene daha sonra barın başka bir tarafında oturmakta olan Arthur ve Trillian’a yaklaştı.

“Bu yerin neyin nesi olduğunu bilmiyorum,” diyordu Arthur, “ama sanırım bana tiksinti veriyor.”

“Bir içki daha al,” dedi Trillian, “Eğlenmene bak.”

“Hangi ben bunu yapsın? İki benliğimden yalnızca biri gerçek olabilir.”

“Zavallı Arthur, bu hayat pek de sana göre sayılmaz, değil mi?”

“Sen buna hayal mı diyorsun?

“Marvin gibi konuşmaya başladın.”

“Marvin benim tanıdığım en net düşünebilen düşünür.

Bu kemancıyı nasıl başımızdan savarız dersin?” Garson yaklaştı.

“Masanız hazır, efendim” dedi.

Dışarıdan bakıldığı zaman, ki bu hiçbir zaman olmuyordu, Restoran unutulmuş bir kaya üzerinde güneşlenmekte olan, parıltılı dev bir deniz yıldızını andırıyordu.

Kollarının her biri barları, mutfakları, sistemi koruyan güç alanı jeneratörlerini ve o en önemli anda tüm sistemi bütünüyle ileri geri yavaşça sallayan Zaman Türbinlerini barındırmaktaydı.

Neredeyse tam bir küre olan muhteşem altın kubbe ortadaydı. Zaphod, Ford, Arthur ve Trillian’ın şimdi geçtikleri bölüm de burasıydı. Onlar oraya gelmeden önce en az beş ton pırıltı harcanarak, uygun olan bütün yüzeyler bununla kaplanmıştı. Uygun olmayan yüzeyler zaten mücevherler, Santraginus’dan gelmiş değerli deniz kabukları, altın varaklar, mozaik fayanslar, kertenkele derileri ve milyonlarca tanımlanamayan süs ve

dekorasyon malzemesi ile kaplanmış durumdaydı. Camlar şıkırdıyor, gümüş parıldıyor, altın ışıldıyor ve Arthur gözleri fal taşı gibi açılmış etrafı seyrediyordu.

“Oooo,” dedi Zaphod, “Zappo!”

“İnanılmaz!” dedi Arthur nefessiz kalarak, “bu kişiler...! bu şeyler...!”

“Şeyler de ” dedi Ford yavaşça, “kişi sayılır.”

“Bu kişiler..” diye düzeltti Arthur, “diğer... kişiler...”

“Bu ışıklar...! dedi Trillian

“Bu masalar...” dedi Arthur.

“Bu kıyafetler.,.! dedi Trillian Garson onların bir çift çığırtkanı andırdığını düşündü.

“Evrenin Sonu çok popüler bir yerdir,” dedi Zaphod, masa kalabalığı arasında sallanarak yürümeye çalışırken.

Bu masaların bazısı mermer, bazısı zengin görünüşlü ultra kalite maun, bazısı ise platinden yapılmıştı ve her birinde kendi aralarında sohbet eden ve menüleri inceleyen egzotik tipler bulunmaktaydı.

“Buraya gelirken şık giyinmeyi severler,” diye devam etti Zaphod, “bunu yapmak, özel bir olay yaşandığı hissini yaratıyor.” Masalar küçük bir orkestranın hafif müzik çalmakta olduğu yuvarlak sahnenin çevresinde açılmış, geniş bir yelpaze düzeni ile yerleştirilmişlerdi. Arthur’un tahminine göre en azından bin masa vardı ve bunların araları da, bir o yana bir bu yana sallanan palmiyeler, şırıldayan fıskiyeler, abartılı dekorasyonlar, kısacası para harcanmasından sakınılmadığı hissini vermek için masraftan çok az kaçınılmış bütün restoranlarda bulunabilecek o özel şeylerle doluydu. Etrafına bakınan Arthur’u neredeyse, birinin çıkıp American Express reklamı yapması hiç de şaşırtmazdı.

Yalpalayarak yürüyen Zaphod, Ford’a doğru sendeledi, Ford da aynı şekilde ona doğru.

“Oooo,” dedi Zaphod.

“Zappo” dedi Ford.

“Biliyor musun, Büyük Büyükbabam bilgisayarın işlerini arapsaçına döndürmüş olmalı,” dedi Zaphod, “ben ona bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söyledim, o bizi Evren’in sonuna gönderdi. Bir gün onunla ilgilenmem gerektiğini hatırlat bana.” Durakladı.

“Hey, biliyor musun herkes burada. Bir zamanlar birisi olmuş olan herkes.”

“Olmuş olan mı?”

“Evrenin Sonunda geçmiş zaman kipini oldukça sık kullanmak zorunda kalırsın” dedi Zaphod, “çünkü her şey yapılıp bitmiştir, anlıyorsun ya. Selam arkadaşlar,” hemen yakınlarında bir grup halinde oturmakta olan dev iguanalara sesleniyordu, “Nasıldınız?”

“Bu Zaphod Beeblebrox mu?” diye sordu bir iguana diğerine.

“Sanırım,” diye cevapladı ikinci iguana.

“İşin zevki kaçıyor mu dersin,” dedi birinci iguana.

“Hayat çok garip,” dedi ikinci iguana.

“Bu onu nasıl kullandığına bağlı,” dedi birincisi ve tekrar sessizliğe gömüldüler. Evrendeki en büyük şovu seyretmeyi bekliyorlardı.

“Hey, Zaphod,” dedi Ford, Zaphod’un kolunu yakalamaya çalıştıysa da üçüncü kadeh Pan-Galaktik Gargara Bombası yüzünden bunu başaramadı. Sallanıp duran parmağıyla işaret etmeye çalıştı.

“Şurada eski bir arkadaşım var,” dedi, “Hotblack Desiato!

Platin masada oturan, platin takım elbiseli adamı görüyor musun?” Zaphod, Ford’un parmağını gözleriyle takip etmeye çalıştı, ama bu başını döndürüyordu. Nihayet yakaladı.

“Ah, evet” dedi, esas tanıma hissi bir dakika geriden geldi. “Hey,” dedi “bu adam mega-önemli biri! Gelmiş geçmiş en ünlülerden daha ünlü. Tabii benim dışımda.”

“Bu adamın kim olması gerekiyor?” diye sordu Trillian.

“Hotblack Desiato?” dedi Zaphod şaşkınlık içinde, “Bilmiyor musun? Felaket Bölgesini hiç duymadın mı?”

“Hayır,” dedi Trillian duymamıştı.

“En büyük,” dedi Ford, “en yüksele sesli...”

“En zengin...” diye ekledi Zaphod.

“... rock orkestrası, şey...tarihinin...” uygun bir kelime aradı.

“tarihin kendisinin,” dedi Zaphod.

“Olamaz,” dedi Trillian.

“Zowee,” dedi Zaphod, “Burada Evrenin Sonundayız ve sen henüz yaşamamışsın bile. Kaçırmışsın.” Zaphod, Trillian’ı bütün bu süre içinde kendilerini beklemekte olan garsonun yanında durduğu masaya götürdü.

Arthur kendini kaybolmuş ve yalnız hissederek, onları takip etti.

Ford masa yığını arasından güçlükle yolunu bularak eski bir tanışıklığı yenilemeye gitti.

“Hey, ee, Hotblack” diye seslendi, “ne var, ne yok? Seni görmek çok hoş, koca oğlan, gümbürtüden ne haber? Müthiş görünüyorsun, gerçekten çok çok şişman ve sağlıksız görünüyorsun. Hayret verici.” Adamın sırtına bir şaplak indirdi ve bunun hiçbir tepki uyandırmamış görünmesine biraz şaşırdı. İçinde çalkalanmakta olan Pan Galaktik Gargara Bombası ona, aldırmadan olaya dalmasını söylüyordu.

“Eski günlerimizi hatırlıyor musun?” dedi, “o zamanlar birlikte dolaşırdık, öyle değil mi? Kanunsuz Bistro, hatırladın mı? Slim’in Boğazı

Mağazası? Boozarama? Ne günlerdi, ha?” Hotblack Desiato nasıl günler olduğu hakkında bir fikir belirtmedi. Ford hiç telaşlanmıyordu.

“Ve sonra acıkınca halk sağlığı müfettişi rolü yapardık, hatırladın mı? Ve yemeklerle içkilere el koyarak ortalarda dolaşırdık, değil mi? Ta ki gıda zehirlenmesine uğrayıncaya kadar. Oh, sonra New Betel, Grettchen Town’daki Kafe Lou’nun pis kokulu odalarında geçirdiğimiz uzun sohbet ye içki geceleri. Sen her zaman bitişik odada olur ve yeni şarkılar yazmaya çalışırdın ve biz hepsinden nefret ederdik ve sen umurunda, olmadığım söylerdin, biz ise umurumuzda olduğunu çünkü onlardan nefret ettiğimizi söylerdik.” Ford’un gözleri buğulanmaya başlamıştı.

“Ve sen bir yıldız olmak istemediğini söylerdin,” diye devam etti, nostaljinin keyfini çıkararak, “çünkü yıldız sisteminden hoşlanmazdın. Ve biz de, yani Hadra, Sulijoo ve ben, zaten bir seçeneğin olmadığını düşündüğümüzü söylerdik. Bir de şimdi yaptığın işe bak? Artık yıldız sistemlerini satın alıyorsun Döndü ve çevre masalardan ilgi aradı.

“İşte,” dedi.” yıldız sistemlerini satın alan bir adam!” Hotblack Desiato bu bilgiyi onaylamak ya da yadsımak yönünde hiçbir girişimde bulunmadı ve geçici dinleyicilerin ilgisi çabucak azaldı.

“Sanırım birileri sarhoş olmuş,” diye şarap kadehinin içine bakarak mırıldandı, eflatun renkli, çalıya benzeyen bir yaratık.

Ford biraz sendeledi ve Hotblack Desiato’nun karşısındaki sandalyelerden birine külçe gibi çöktü.

“Yaptığın o numara nasıldı?” dedi ve bir şişeye akılsızca tutunarak, destek almaya çalıştı ve onu devirdi- üstelik de yakınında duran bir bardağın üzerine. Bu mutlu rastlantıyı ziyan etmemek için bardakta kalan içkiyi kafasına dikti.

“Gerçekten muhteşem bir numaraydı,” diye devam etti, “nasıldı? “Bwarm! Bwarm! Baderr!!” falan gibi bir şeyler, ve sizin şov yaptığınız sahne, o geminin dosdoğru güneşe çarpması ile sona ererdi ve sen bunu gerçekten de yapardın!” Ford bir yumruğunu öbür avucunun içine

çarptırarak bu zor sahneyi grafik olarak canlandırmak istedi. Tekrar şişeyi devirdi.

“Gemi! Güneş! Bum, bam!” diye haykırdı. “Yani lazer oyunlarını falan boşver, sizler güneş alevleri ve gerçek güneş yangınlarıyla uğraşıyordunuz! Ve oh, tabii korkunç şarkılarla.” Gözleriyle şişeden masaya dökülmekte olan sıvıyı takip etti. Buna bir şey yapmak gerek diye düşündü.

“Hey, içki ister misin?” dedi. İçkiden sırılsıklam olduğu için vıcık vıcık sesler çıkaran beyni nihayet bu kavuşmada eksik bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı ve bu eksik bir şeyler, karşısında oturmakta olan platin takımlı ve gümüşi fötr şapkalı adamın, henüz “Selam Ford” veya “Bu kadar zamandan sonra seni görmek ne hoş” cinsinden bir şeyler, hatta hiçbir şeyler söylememiş olmasıydı. Daha da önemlisi henüz yerinden bile kıpırdamamış olmasıydı.

“Hotblack?” dedi Ford.

Arka taraftan uzanan kocaman etli bir e! omzuna kondu ve onu kenara itti. Ford, hiç de zarif olmayan bir biçimde kolluğundan kaydı ve bu nezaketsiz elin sahibinin kim olduğunu anlayabilmek için yukarılara baktı.

Elin sahibi hiç de güç tespit edilir biri değildi, zira yaklaşık iki buçuk metre boyunda ve bu boya göre de hafif yapılı olmayan biriydi. Bir başka deyişle, tıpkı deri koltuklar gibi, parlak, hantal ve bol bol sert malzemeyle doldurulmuş bir yapıdaydı. Bu adamın içine tıkıştırıldığı elbisenin hayattaki tek amacı, böyle bir vücudu, böyle bir takım içine sıkıştırmanın güçlüğünü anlatmakmış gibi görünüyordu. Yüzünün derisi portakal kabuğu gibi, rengi ise yeşille alın karıştığı bir elma gibiydi. Ama lezzetli ve tatlı bir şeylerle olan benzerlik burada son buluyordu.

“Ufaklık..” dedi adamın ağzından çıkan bir ses, içinde bulunduğu göğüs kafesinde zor anlar geçiriyormuş gibi.

“Eee, evet?” dedi Ford sohbet eder gibi. Yalpalayarak tekrar ayağa kalktı ve kafasının tepesi adamın vücudundan daha yüksek bir seviyeye erişemediği için hayal kırıklığına uğradı.

“Çek arabanı,” dedi adam.

“Oh, sahi mi?” dedi Ford, bir yandan da bunun ne kadar akıllıca bir davranış olduğunu merak ediyordu.

“Sen de kimsin?” Adam bunu bir müddet düşündü. Bu çeşit sorular sorulmasına alışkın değildi. Buna rağmen, bir müddet sonra bir cevap bulmuştu.

“Ben sana buradan arabanı çekmeni söyleyen adamım,” dedi “araban senin yerine çektirilmeden önce.”

“Şimdi beni dinle,” dedi Ford öfkeyle -başının dönmekten vazgeçmesini, yerine yerleşmesini ve duruma hakim olmasını arzu ederdi- “Dinle şimdi” diye devam etti, “Ben Hotblack’in en eski arkadaşlarından biriyim ve..."

Henüz kirpiklerini bile oynatmamış olan Hotblack Desiato’ya bir göz attı.

“...ve...” dedi Ford yeniden, “ve” den sonra söylenebilecek etkili bir kelimenin ne olabileceğini merak ederek.

Büyük adam “ve” den sonra kullanılabilecek cümleler buldu ve şöyle dedi;

“Ve ben Mr. Desiato’nun korumasıyım,” devam etti, “ve onun vücudundan sorumluyum, ve senin vücudunla ilgili olarak da en ufak bir sorumluluğum yok, onun için hasara uğramasını istemiyorsan onu buradan uzaklaştır.”

“Şimdi, dur bir dakika,” dedi Ford.

“Dakika falan yok!” diye gürledi koruma, “bekleme yok! Mr. Desiato kimseyle konuşmaz!”

“İyi ama, belki de bu konuyla ilgili kendisinin konuşmasına izin versen daha iyi olurdu.”

“O kimseyle konuşmaz!” diye kükredi fedai.

Ford endişeyle tekrar Hotblack’e baktı ve gerçeklerin korumadan yana olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Bırakın Ford’un sağlığıyla ilgili samimi bir ilgiyi, hâlâ en ufak bir kıpırdama işareti bile görülmüyordu.

“Niçin?” dedi Ford, “Neyi var onun?” Koruma anlattı.

17

Otostopçunun Galaksi Rehberinde belirtildiğine göre, Gagrakacka Akıl Yöresinin, Felaket Bölgesi adındaki plutonyum rock orkestrası, yalnızca Galaksideki en yüksek sesli orkestra olarak kabul edilmekle kalmayıp, genellikle her çeşit gürültü içinde en yüksek sesli gürültü olarak da öne çıkmaktadır. Orkestra elemanları enstrümanlarını gezegenin etrafındaki yörüngede -hatta bir başka gezegenin yörüngesinde- seyreden ve sıkıca ses yalıtımı yapılmış bir uzay gemisinden, uzaktan kumanda yoluyla çalarlarken, konser meraklıları da, en iyi ses dengesinin sahneden otuz yedi mil kadar uzaktaki büyük beton sığınaklarda elde edilebildiğinde karar kılmaktaydılar.

Şarkıları genellikle, çok basit olup, daha çok erkek varlığın kız varlıkla gümüş renkli bir ay altında buluşması ve daha sonra yeterince araştırılmamış bir sebepten ötürü ayın patlaması gibi tanıdık bir tema üzerine kurulu oluyordu.

Gösterileri birçok gezegende yasaklanmıştı. Bu yasaklama bazen sanatsal nedenlerle olabildiği gibi, daha ziyade orkestranın açık adres sistemi, yerel stratejik silahları sınırlandıran antlaşmalarla uyuşmadığı için konulmaktaydı.

Bu yine de, kazançlarının hipermatematik sınırlarını zorlamasına engel olamamıştı. Felaket Bölgesi Vergi İadeleri ile ilgili Genel ve Özel Kuramlarının kısa bir süre önce bilimselliğinin kabulünün ardından,

araştırma ile görevli baş muhasebecileri, Maximegalon Üniversitesine Neomatematik Profesörü olarak atanmıştı. Bu kuramlarla uzay-zaman bütünlüğünün tüm yapısının sadece kavisli değil, üstelik tamamen kıvrık olduğu ispatlanmaktaydı.

Ford yalpalayarak, Zaphod, Arthur ve Trillian'ın oturduğu ve eğlencenin başlamasını bekledikleri masaya döndü.

"Bir şeyler yemem gerek," dedi Ford.

"Selam Ford," dedi Zaphod, "büyük burunlu çocukla konuştun mu?"

* * *

Ford kendinden emin olmadan başını öne, arkaya, aşağı yukarı salladı.

"Hotblack mi? Konuştum sayılır, evet."

"Ne dedi?"

"Yani, çok bir şey sayılmaz. O... ee.."

"Evet?"

"Vergisel nedenlerden ötürü bir yılını ölü olarak geçiriyormuş. Oturmak zorundayım." Ford oturdu.

Garson yaklaştı.

"Menüyü görmeyi mi arzu ederdiniz?" dedi, " yoksa Günün Yemeği ile tanışmayı mı tercih edersiniz?"

"Hı? " dedi Ford.

"Hı? " dedi Arthur.

"Hı? " dedi Trillian.

“Bu çok hoş.” dedi Zaphod, “etle tanışacağız.”

* * *

Restoran kompleksinin kollarından birinde uzun boylu, ince yapılı, beceriksiz görünüşlü biri, perdeleri açınca dışarıdaki unutulmuşluk yüzüne vurdu. Belki de unutulmuşluğun sık sık çarpmış olmasından ötürü, bu yüz, güzel bir yüz sayılmazdı. Bir defa çok uzun bir yüzdü, gözler düşük ve kısıktı, yanaklar çok çukur, dudaklar çok ince ve çok uzundu ve birbirlerinden ayrıldıklarında dişleri yeni cilalanmış cumbalı bir pencereye benziyordu. Perdeyi tutan eller de uzun ve inceydi: üstelik de soğuktular. Perdenin kıvrımları arasına hafifçe tutunmaktaydılar ve eğer genç adam onları kollamazsa, bir şahin gibi başlarını alıp oradan uzaklaşıverip ve bir köşede söylemesi güç bir şey yapacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Perde onun bırakmasıyla kapanınca, yüz hatları üzerinde oynaşmakta olan korkunç ışık, daha sağlıklı bir ortamda oyalanmak üzere uzaklaştı. Küçük odası içinde, bir peygamber böceğinin akşam avı üzerinde planlar yaptığı zamanki haliyle, yavaş yavaş ve dikkatle dolaşmaktaydı.

Sonunda, bir sehpanın yanında duran çürük bir sandalyeye oturarak, bir mizah kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Bir zil çaldı.

İnce kitabı bir kenara iterek ayağa kalktı. Ceketini süsleyen gök kuşağı renklerindeki milyonlarca pulu elleriyle şöyle bir okşadı, kapıdan çıktı.

Restoranda ışıklar kısıldı, orkestra hızını arttırdı, sahnenin ortasına açılan merdivenin karanlığına bir ışık topu saplandı.

Merdivenlerin tepesinde duran, parlak renklerle bezeli, uzun boylu adam figür hoplaya zıplaya aşağı indi.

Sahneye fırladı, mikrofonu hafifçe tıklattı, ince uzun elinin tek bir hareketiyle, onu bağlı olduğu ayaktan kurtardı.

Bir an durakladı, sağa ve sola eğilerek seyircilerin alkışlarını cevapladı ve onlara çıkıntılarını sergiledi.

Orada olmasalar bile, seyirciler arasındaki özel arkadaşlarına el salladı ve alkışın dinmesini bekledi.

Elini yukarı kaldırmış, yalnızca bir kulağından öteki kulağına değil, adeta yüzünün sınırları ötesine de yayılıyormuş hissini veren bir gülümseme ile gülümsemekteydi.

“Teşekkürler, bayanlar ve baylar!” diye bağırdı, “Çok teşekkürler. Çok çok teşekkürler.” Pırıl pırıl gözlerle izleyicileri taradı.

“Bayanlar ve baylar,” dedi, “Bildiğimiz gibi Evren yüz yetmiş bin milyon bilyon yıldan şu ana kadar varlığını sürdürmektedir ve yarım saatten biraz fazla bir süre içinde de sona erecektir. Öyleyse, şu anda Milliways’de, yani Evrenin Sonundaki Restoran’da hazır bulunan herkese hoş geldiniz diyorum.” Bir el hareketiyle çabucak ikinci bir alkış dalgası yaratıverdi.

Bir başka el hareketiyle bu alkışı kesti.

“Bu akşam için ev sahipliğinizi yapacağım,” dedi, “adım Max Quordlepleen...” (Herkes bu ismi tanıyordu, gösterisi Galaksinin tüm bilinen bölümlerinde meşhurdu ama bu cümleyi sebep olduğu taze alkış dalgasını elde etmek için söylemişti ve iddiasız bir gülümsemeyle, el sallayarak alkışları kabul etti.)... ve buraya doğrudan zamanın çok çok başındaki öbür ucundan, Big Bang Burgercisi’ndeki şovumdan geliyorum-size orada çok heyecanlı bir akşam geçirdiğimizi söyleyebilirim. Bayanlar ve baylar, bu tarihi fırsat süresince, yani Tarihin Sonunda sizlerle birlikte olacağım!” Işıklar daha da kısılırken başlayan bir başka alkış patlaması çabucak söndü. Masalardaki tüm mumların bir anda kendi kendilerine yanıvermesi, akşam yemeğinde hazır bulunanların hafifçe nefesinin tutulmasına ve hepsinin binlerce küçük, titrek alev ve milyonlarca samimi gölge ile çevrelenmesine yol açtı. Tepelerindeki altın kubbenin ışıltısı çok çok yavaş bir şekilde kısılmaya, kararmaya, solmaya yüz tutmasıyla birlikte karanlık Restoran içinde de bir heyecan dalgası dolanmaya başlamıştı.

Konuşmasını sürdüren Max’ın sesi giderek kısılmaktaydı.

“İşte, bayanlar, baylar,” diye soludu, “mumlar yakıldı, orkestra yumuşacık bir müzik çalıyor. Güç alanı ile korunmakta olan kubbe başımızın üzerinde şeffaflaşırken, şişmiş ve morarmış yıldızların tarihi ışığı altında ağırlaşan karanlık ve asık suratlı gökyüzünü ortaya çıkarıyor. Muhteşem bir akşamın tamamen yok oluşunu izlemek üzere hepimizin burada olduğunu görüyorum!” Çarpıcı şok, bu manzarayı daha önce görmemiş olanların üzerine çökerken, orkestranın yumuşak müziği bile susmuştu.

Üzerlerine canavarca, pis ve korkunç bir ışık akın etti.

- İğrenç bir ışık.

- Fokur fokur kaynayan, veba gibi bir ışık.

- Cehennemin bile şeklini bozacak bir ışık.

Evren sona ermekteydi.

Restoran, birkaç sonsuz saniye süresince çıldıran boşluk içinde sessizce bir fırıldak gibi döndü. Sonra Max tekrar konuştu.

“Daima tünelin sonundaki ışığı görebilmeyi ümit etmiş olanlarınız için” dedi “işte bu, o ışık.” Orkestra tekrar yükseldi.

“Teşekkürler bayanlar, baylar,” diye haykırdı Max, “bir kaç dakika sonra tekrar sizlerle olacağım. Bu arada sizleri Mr. Reg Nullify ve onun Tufan Grubunun yetenekli ellerine bırakıyorum. Bayanlar, baylar, Reg ve arkadaşları için büyük bir alkış lütfen!” Göklerin ağıt dolu karmaşası devam ediyordu.

Seyirciler tereddütle alkışlamaya başladı ve bir süre sonra herkes normal konuşmalarına dönüldü. Max masaları dolaşmaya, şakalar patlatmaya, kahkahalar atmaya, yani kazandığı paranın hakkını vermeye koyuldu.

Kocaman bir mandra hayvanı Zaphod Beeblebrox’un masasına yaklaştı. Büyük, yağlı, etli, sığır cinsi bir dört ayaklıydı bu ve nemli gözleri, küçük

boynuzları ve dudaklarında da neredeyse arkadaşça denebilecek bir gülümseme vardı.

“İyi akşamlar,” diye böğürdü ve kıçüstü oturdu, “Ben Günün Yemeğiyim. Gövdemin parçaları ilginizi çeker mi acaba?” biraz geviş getirip, homurdandı, arka ayaklarını daha rahat bir pozisyona getirdi ve sakin bir şekilde onlara bakmaya devam etti.

Bakışları Arthur ile Trillian'ın perişan ve şaşkın bakışlarıyla, Ford’un umursamaz omuz silkişiyle ve Zaphod Beeblebrox’un gözle görülür açlığı ile karşılaştı.

“Belki bir parça kol alırdınız?” diye önerdi hayvan.

“Beyaz şaraplı sosta pişmiş?”

“Eee, siz, sizin kolunuz mu?” diyebildi Arthur dehşet içinde bir fısıltıyla.

“Fakat, tabii ki benim kolum, efendim,” diye mööledi hayvan mutlu bir şekilde, “başka kimseninki benim değil ki ikram edebileyim.” Zaphod ayağa kalktı ve hayvanın koluna parmağıyla dokunmaya ve beğeniyle incelemeye başladı.

“Veya but da çok güzel,” diye mırıldandı hayvan.

“Butlarımı uzun zamandır çalıştırıyorum ve bol bol ot yiyiyorum, onun için orda bayağı lezzetli et olması gerek.” tatlı bir homurtu çıkardı, tekrar mööledi ve geviş getirmeye başladı. Sonra çiğnediklerini gerisin geri yuttu.

“Ya da belki bir güvecimi alırdınız?”

“Bu hayvanın açıkça bizim kendisini yememizi istediğini mi söylüyorsunuz yani?” diye fısıldadı Trillian Ford’a.

“Ben mi?” dedi Ford, gözlerinde donuk bir bakışla “Ben hiçbir şey demek istemiyorum.”

“Bu tam anlamıyla dehşet verici,” diye haykırdı Arthur, “Hayatımda duyduğum en tiksinti verici şey.”

“Sorun nedir Dünyalı?” dedi Zaphod, dikkatini butlarda yoğunlaştırırken.

“Sadece önümde durup da beni, kendisini yemeğe davet eden bir hayvanı yemek istemiyorum o kadar,” dedi Arthur. “Bu insafsızlık.”

“Yenmek istemeyen bir hayvanı yemekten iyidir,” dedi Zaphod.

“Konu bu değil,” diye Arthur protesto etti. Sonra bunu bir an düşündü. “Tamam,” dedi, “belki de konu bu.

Umurumda değil. Şimdi bunu düşünmeye niyetim yok.

Ben sadece...ee..” Çevresinde Evren öfkeyle can çekişiyordu.

“Sanırım ben sadece yeşil salata yiyeceğim,” diye mırıldandı.

“Size ciğerimi düşünmeniz için İsrar edebilir miyim?” diye sordu hayvan, “ şimdiye kadar çok zenginleşmiş ve yumuşamış olmalı, aylardır kendimi özel olarak besliyordum.”

“Bir yeşil salata,” dedi Arthur anlayarak.

“Bir yeşil salata, öyle mi?” dedi hayvan. Onaylamadığını belli edercesine Arthur’a gözlerini devirdi.

“Bana,” dedi Arthur, “yeşil salata yememem gerektiğini mi söyleyeceksiniz?”

“Evet,” dedi hayvan, “bu konunun tartışmasız dediğiniz gibi olduğuna ilişkin birçok sebze tanıyorum.

Zaten sonunda bu arapsaçına dönmüş konuyu kestirip atarak, gerçekten de yenilmek isteyen ve bunu açıkça ve belirgin bir şekilde ifade edebilen hayvanların üretilmesine bu yüzden karar verildi. Ve işte karşınızdayım.” Hafifçe eğilerek selam vermeyi başarabildi.

“Ben bir bardak su alayım lütfen,” dedi Arthur.

“Bak,” dedi Zaphod, “yemek yemek istiyoruz, yemek konusunu sorun haline getirmek istemiyoruz. Dört az pişmiş biftek lütfen ve acele olsun. Beş yüz yetmiş altı milyon yıldır bir şey yemedik.” Hayvan sendeleyerek ayakları üzerinde doğruldu.

Tatlı bir homurtu çıkardı.

“Çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim, efendim,” dedi, “hemen gidip kendimi vurayım.” Arthur’a dönüp arkadaşça göz kırptı.

“Endişelenmeyin, efendim,” dedi, “çok insancıl davranacağım.” Acelesiz adımlarla mutfağa yöneldi.

Birkaç dakika sonra bir garson dumanları tüten dört tabak biftekle çıkageldi. Zaphod ve Ford ikinci bir tereddüde gerek duymadan kurt gibi tabaklara daldılar.

Trillian bir an durakladı, sonra omuz silkti ve kendisininkini yemeğe koyuldu.

Arthur tabağına bakarken hafifçe midesi bulandı.

“Hey, Dünyalı,” dedi Zaphod, hınzırca sırıtarak henüz açlığı süren yüze baktı, “seni yiyip bitiren ne böyle?” Ve orkestra çalmaya devam ediyordu.

Restorandaki herkes ve her şey gevşemiş ve sohbete dalmıştı. Hava şundan bundan konuşmalarla, egzotik bitkilerin, muhteşem yemeklerin ve baştan çıkarıcı şarapların birbirine karışmış kokularıyla dolmuştu. Her yönde sonsuz kilometreler boyunca sürüp giden Evren tufanı, sersemletici bir zirvede toplanmak üzere tırmanmaktaydı.

Saatine bir göz atan Max gösterişli bir şekilde sahneye döndü.

“Ve şimdi, bayanlar, baylar,” diye sırıttı, “herkes son bir kez iyi vakit geçiriyor mu?” Şovmenlerce kendilerine iyi vakit geçirip geçirmedikleri sorulduğunda “evet” diye cevap veren cinsten kişiler “Evet,” diye bağırdılar.

“Bu fevkalade,” diye heyecanla konuştu Max, “tam anlamıyla mükemmel. Ve sıcak kırmızı güneşlerin sonuncusunu parçalamaya hazırlanan foton fırtınaları, kalabalık girdaplar halinde etrafımızda toplanırken, hepiniz arkanıza yaslanarak, müthiş heyecan verici bu son deneyimi benimle birlikte yaşayıp bundan çok büyük bir zevk alacağımızı biliyorum. “ Durdu. Parıldayan gözleriyle seyirciyi etkisi altına almıştı.

“İnanın bana bayanlar, baylar,” dedi “bu deneyimin en son yaşayacağınız deneyimden bir önce yaşayacağınız deneyim olmak gibi bir iddiası yoktur.” Tekrar durakladı. Bu gece zamanlaması kusursuzdu.

Bu şovu birbiri ardına her gece yapıyordu. Aslında zamanın en uç noktalarının yaşandığı bu yerde gecenin pek bir anlamı yoktu. Tüm olay. Restoranın, zamanın en ucundan önce yavaşça öne doğru sallanıp sonra geriye gelmesiyle, son anın tekrar tekrar yaşanmasıydı. Bununla birlikte bu “gece” çok iyiydi, seyirciler ince kemikli avucunun içinde kıvranmaktaydı. Sesi iyice alçaldı. Onu duymak için büyük çaba harcamaları gerekiyordu.

“Bu deneyim,” dedi, “gerçekten de kesin bir bitiş, içinde muhteşem güzellikteki yaratılmışlık dalgasının yok olduğu son dondurucu yalnızlık olacaktır. Bu, bayanlar ve baylar, herkesçe malum ‘son’dur.” Sesini daha da alçalttı. Bu sessizlik içinde, bir sinek bile, boğazını temizlemek için ses çıkarmaya cesaret edemezdi.

“Buradan sonra,” dedi, “hiçbir şey yok. Anlamsızlık.

Boşluk. Unutulmuşluk. Kesin hiçlik...” .

Gözleri tekrar parıldadı - yoksa göz mü kırpıyordu?

“Hiçbir şey...tabii ki Aldebaran likörlerinin en seçkin örnekleri ile tatlı servisimiz dışında!” Orkestra onun için bir alkış müziği tıngırdattı. O ise bunu yapmamalarını yeğlerdi, onun çapında bir sanatçının buna ihtiyacı yoktu. O, seyirciyi adeta bir enstrüman gibi çalabilecek yetenekteydi. Rahatlamanın etkisiyle herkes gülüyordu. O devam etti.

“Ve ilk defa,” diye haykırdı neşeyle, “sabah kalktığınızda kendinizi akşamdan kalma hissetmeyeceğinizden emin olabilirsiniz -çünkü başka

sabah olmayacaktır.” Gülüşen, mutlu seyircisine bakarak sırıttı. Gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu sırayı her gece uyguluyordu, ama bakışı yalnızca bir saniyenin onda biri kadar bir süre içindi. Bir profesyonelin diğerine güvendiği şekilde, o da gözlerinin kendisine düşen işi başaracağından emindi.

“Ve şimdi,” dedi, gururla sahnede dolanırken,”Bu gece, burada hissettiğiniz o muhteşem değersizlik ve kötü kader duygularını bir parça zayıflatmak pahasına da olsa, bu akşam burada bulunan birkaç gruba hoş geldiniz demek istiyorum.” Cebinden bir kart çıkardı.

“Aramızda...” alkışları dindirmek için bir elini havaya kaldırmıştı. “Aramızda, Qvarne, Vortvoid yöresinden Zansellquasure Flamarion Briç Kulübü üyesi bir grup var mı? Kendileri buradalar mı?” Arkalardan bir alkış yükseldiyse de, o duymamazlıktan geldi. Etrafına bakınarak onları bulmaya çalıştı.

“Buradalar mı?” diye daha yüksek perdeden bir alkışı teşvik edebilmek için tekrar sordu. Her zaman olduğu gibi istediğini elde etti.

“Ah, işte ordalar. Evet son konuşmalar beyler -ve hile yok ona göre, bunun çok ciddi bir an olduğunu unutmayın.” Gelfen alkışları hevesle karşıladı.

“Ve ayrıca... ayrıca... Asgard Salonlarından gelmekte olan küçük bir ilahlar grubu da aramızda mı?” Öteden, kendisinin sağ tarafında bir yerlerden bir gök gürültüsü gümbürtüsü duyuldu. Sahnenin üzerinde bir şimşek çaktı. Kendilerinden memnun bir eda içinde oturan, başları miğferli, kıllı erkeklerden oluşmuş küçük bir grup kendisine kadeh kaldırmaktaydı.

Başarıları geçmişte kalmış diye düşündü kendi kendine.

“Aman o çekice dikkat edin efendim,” dedi.

Şimşek numaralarını yeniden yaptılar. Max onlara çok ince dudaklı bir gülücük gönderdi.

“Ve üçüncü olarak,” dedi, “üçüncü olarak Sirius B’den bir grup Genç Muhafazakar, onlar da burada mı?” Şık giyimli bir grup genç köpek birbirlerine ekmek atmayı bırakıp, sahneye ekmek atmaya başladılar. Pek de zekice olmayan bir şekilde uluyup havladılar.

“Evet,” dedi Max, “bu olanlar hep sizin yüzünüzden, farkında mısınız?”

“Ve son olarak,” dedi Max, ciddi yüzünü takınıp seyircileri sakinleştirirken, “sanırım son olarak, Büyük Peygamber Zarquon’un Dönüşü Kilisesine mensup bir grup inanç sahibi sofu da bu akşam bizimle birlikte.” Hemen hemen yirmi kişi kadardılar, inançlarına uygun, basit ve her türlü lüksden uzak giyimleriyle, duvarın dibine, yere oturmuş, huzursuz bir şekilde maden sularını yudumluyorlar ve şenliklerden uzak kalmaya çalışıyorlardı.

Spotlar üzerlerine çevrildiğinde, gücenmiş bakışlarla gözlerini kırpıştırdılar.

“İşte buradalar,” dedi Max, “orada oturup, sabırla bekliyorlar. Peygamberiniz döneceğini söyledi arkadaşlar ve siz de uzun bir süredir beklemektesiniz, o halde umalım ki biraz acele ediyor olsun, çünkü bunun için yalnızca sekiz dakikası kaldı!” Zargon’un müritleri, üzerlerinden aşan merhametsiz kahkaha dalgaları ile yıpratılmayı reddederek dimdik oturmaktaydılar.

Max seyircilerini dizginledi.

“Hayır, ama ciddi olarak arkadaşlar, ciddi olarak, kimseyi incitmek niyetinde değiliz. Hayır, böyle derin inançlarla dalga geçmememiz gerektiğini biliyorum, bu yüzden, sanırım Büyük Zargon’a büyük bir alkış göndermeliyiz..”

“...kendisi her nerede bulunmak zorunda olursa olsun!” Seyirciler huşu içinde alkışladılar.

İfadesiz suratlı gruba, eliyle bir öpücük üfledi ve sahnenin ortasına döndü.

Yüksek bir tabureyi kavrayarak ortaya getirdi ve üzerine oturdu.

“Yine de bu akşam burada bu kadar seçkin kişiyi bir arada görmek” diye şakıdı,” büyük mutluluk- öyle değil mi ama? Evet, kesinlikle muhteşem. Çünkü biliyorum ki çoğunuz buraya zaman zaman geliyorsunuz ki bence bu harika bir şey, buraya gelip her şeyin sonunu böyle izledikten sonra kendi çağlarınıza dönmek... çocuklar yetiştirmek, doğru olduğuna inandığınız şeyler için korkunç savaşlar vermek... bu her türlü yaşam çeşidine gelecek için bir ümit veriyor. Tabii,” üzerlerinde ve etraflarında devam eden yıkıcı fırtınayı işaret etti, “bir gelecek olmadığını bildiğimizi saymazsak... ”

Arthur Ford’a döndü - bu yeri kafasında tam olarak çözememişti.

“Baksana,” dedi, “eğer Evren sona ermek üzereyse, bizde onunla birlikte yok olmayacak mıyız? Ford ona üç kadeh Pan Galaktik Gargara Bombası içmiş birinin bakışlarıyla, yani bir başka deyişle, oldukça güvenilmez bir bakışla baktı.

“Hayır,” dedi, “bak” dedi, “bu batakhaneye girdiğin andan itibaren, bir nevi güç zırhı ile korunuyor, bu acayip, geçici zaman sapmasının etkisi altına giriyorsun.

Sanırım.”

“Oh, dedi Arthur. Dikkatini yeniden garsonun bifteği ile değiştirmesini sağlayabildiği çorbasına çevirdi.

“Bak,” dedi Ford, “sana göstereyim.” Masadan kaptığı peçeteyle bir süre umutsuzca boğuştu.

“Bak,” dedi yeniden, “Farz et, tamam mı, bu peçete geçici Evren olsun, tamam mı? Ve bu kaşık da maddenin eğimi içinde geçit görevi yapan bir tüp olsun... ” Bu son bölümü söylemek biraz vakit almıştı ve Arthur onun sözünü kesmeyi istememişti.

“O benim yemek yediğim kaşık,” dedi.

“Pekala,” dedi Ford, “farz et bu kaşık...” tatlı tepsisi üzerinde tahta saplı küçük bir kaşık bulmuştu ama onu ordan almayı biraz maceralı bulduğu için fikrini değiştirdi, “hayır, daha da iyisi bu çatal...”

“Hey, çatalımı bırakır mısın?” diye tersledi Zaphod.

“Tamam," dedi Ford, “tamam, tamam. Diyelim ki... diyelim ki bu şarap kadehi geçici Evren olsun...”

“Hangisi, biraz önce yere düşürdüğün mü?”

“Öyle bir şey mi yaptım?”

“Evet,"

“Tamam,” dedi Ford, “unut onu. Demek istediğim...

Demek istediğim, bak şimdi, biliyor musun, en başından Evren’in ne şekilde başladığını biliyor musun?”

“Sanırım, hayır,” dedi bu konuyu hiç açmamış olmayı tercih eden Arthur, “Pekala,” dedi Ford, “gözünün önüne şunu getir.

Tamam. Bir küvet var. Tamam mı. Geniş yuvarlak bir küvet. Ve abanozdan yapılmış.”

“Nereden alınmış?” dedi Arthur, “Harrods Vogonlar tarafından yerle bir edilmişti.”

“Bunun önemi yok.”

“Hep böyle diyorsun.”

“Dinle.”

“Pekala,”

“Bu küvet var, anlıyor musun? Bu küveti gözünün önüne getir. Abanozdan yapılmış ve konik bir biçimi var,”

“Konik mi?” dedi Arthur, “Küvetin konik olanı...”

“Shhh!” dedi Ford, “Konik, Şimdi yapacağın, anlıyor musun, onu ince beyaz kumla doldurmak, tamam mı? Veya toz şekerle. İnce beyaz kum ve/veya şeker.

Herhangi biri. Önemli değil. Şeker de olabilir. Ve dolunca tıpasını açacaksın... dinliyor musun?”

“Dinliyorum.”

“Tıpasını açacaksın ve hepsi döne döne akıp gidecek, anlıyor musun, tıpa deliğinden akıp gidecek.”

“Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Esas can alıcı noktaya gelmedim henüz. Can alıcı noktayı duymak ister misin?

“Bana can alıcı noktayı söyle.” Ford biraz düşündü, can alıcı noktanın ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Can alıcı nokta,” dedi, “Şu. Bunun oluşunu filme alıyorsun.”

“Gerçekten zekice,” diye onayladı Arthur.

“Bir film makinesi alıyor ve bu oluşumu filme çekiyorsun."

“Çok zekice.”

“Can alıcı nokta bu değil. Can alıcı nokta şu, şimdi hatırladım. Can alıcı nokta filmi projektöre yerleştirirken... geriye doğru!”

“Geriye doğru mu?”

“Evet, can alıcı nokta kesinlikle filmi geriye doğru sarmak. Böylece oturup seyrettiğin zaman, her şey yukarı doğru döne döne küvetin deliğinden içeri giriyormuş gibi gözükecek ve küveti dolduracak. Anlıyor musun?”

“Ve Evrenin başlangıcı da böyleydi, öyle mi?”

“Hayır, ama bu gevşemek için muhteşem bir yol.” Şarap kadehine uzandı.

“Şarap kadehim nerede?” dedi.

“Yerde.”

“Ah.” Ford , bardağa bakmak için sandalyesini geriye doğru eğince, elinde kablosuz bir telefonla masaya yaklaşmakta olan küçük yeşil garsonla çarpıştı.

Ford iyice kafayı bulduğunu söyleyerek garsondan özür diledi.

Garson bunun hiç sorun olmadığını ve onu çok iyi anladığını belirtti.

Ford garsona bu nazik davranışı için teşekkür etti ve kakülünü çekiştirmek istedi ama hedefi 20 santim kadar ıskalayarak masanın altına kaydı.

“Mr. Zaphod Beeblebrox?” diye araştırdı garson.

“Eee, evet?” dedi Zaphod, üçüncü bifteğinden başını kaldırarak.

“Size bir telefon var.”

“Hey, anlamadım, ne var dedin?”

“Bir telefon efendim.”

“Bana mı? Burada? Ama nerede olduğumu kim biliyor?” Akıllarından biri aceleyle işlemeye başladı. Diğeri sevgiyle hala hızla ağzına doldurulmakta olan yiyecekler üzerinde yoğunlaşmıştı.

“Ben devam edersem kusura bakmazsınız değil mi?” dedi yemekle meşgul baş ve yemeğe devam etti.

Artık kendisinin peşinde o kadar çok kişi vardı ki hesabını kendisi de kaybetmişti. Bu kadar dikkat çekici bir giriş yapmamış olması gerekirdi. Canı cehenneme, niye yapmasaydı ki, diye düşündü. Eğer kimse eğlendiğini görmüyorsa, eğlendiğini nasıl anlayacaksın?

“Belki buradan birileri Galaktik Polise haber uçurmuştur,” dedi Trillian, “Herkes içeri girdiğini gördü.”

“Yani beni telefonda tutuklamak istediklerini mi söylüyorsun?” dedi Zaphod, “Mümkündür. Köşeye sıkıştırıldığım zaman oldukça tehlikeli bir adam olurum.”

“Evet,” dedi bir ses masanın altından, “öyle çabuk bozulur parçalanırsın ki insanlar şarapnelle vurulmuşa dönerler.”

“Hey, bu da ne Kıyamet Günü mü?” diye terslendi Zaphod.

“Burada onu da mı göreceğiz?” diye sordu Arthur, huzursuzca.

“Benim hiç acelem yok,” diye mırıldandı Zaphod, “Tamam, telefondaki yaratık kimmiş bakalım?” Ford’a bir tekme indirdi. “Hey, kalk bakalım ufaklık,” dedi ona, “sana ihtiyacım olabilir.”

“Bahsi geçen madeni beyefendiyi,” dedi garson, “şahsen tanımıyorum, efendim...”

“Madeni mi?”

“Evet efendim.”

“Madeni mi dedin?”

“Evet efendim, bahsi geçen madeni beyefendiyi şahsen tanımadığımı söyledim... ”

“Peki devam et.”

“Ama bana kendisinin epeyce bin yıllar süresince sizin dönüşünüzü beklediği bildirildi. Görünüşe bakılırsa buradan ayrılışınız oldukça ani

olmuş.”

“Buradan ayrılışım mı?” dedi Zaphod, “Saçmaladığının farkında mısın? Buraya daha yeni geldik.”

“Aynen öyle efendim,” dedi garson inatçı bir ısrarla, “ama, efendim, anlıyorum ki, buraya gelmeden önce buradan ayrılmışsınız.” Zaphod bunu önce beyinlerinden birinde sonra öbüründe değerlendirdi.

“Sen diyorsun ki,” dedi, “buraya gelmeden önce, buradan ayrılmışız, öyle mi?” Bu uzun bir gece olacak diye düşündü garson.

“Kesinlikle, efendim,” dedi.

“Psikanalistine risk tazminatı ödemelisin, sen,” diye öğütledi Zaphod.

“Hayır, bir dakika,” dedi Ford, tekrar masa seviyesine yükselirken, “burası tam olarak neresi?”

“Tam olarak efendim. Burası Frogstar B Bölümü.”

“Ama biz daha oradan yeni ayrıldık.” diye itiraz etti Zaphod, “oradan ayrıldık ve Evren’in Sonundaki Restorana geldik.”

“Evet efendim,” dedi garson, şimdi kendi sahasında olduğunu ve iyi koştuğunu hissederek, “biri diğerinin enkazı üzerine inşa edilmişti.”

“Oh,” dedi Arthur zekice, “demek istediğin biz uzayda değil zamanda yolculuk yaptık.”

“Dinle, seni yan gelişmiş şempanze,” diyerek onun sözünü kesti Zaphod, “sen git de ağaca tırman, olur mu?” Arthur kabalaştı.

“Git de kafalarını birbirine vur, dört göz,” diye öğüt verdi Zaphod’a.

“Hayır, hayır, efendim,” dedi garson Zaphod’a, “maymununuz olayı doğru anladı, efendim.” Arthur öfkeyle kekeledi ve bunun tersine bir şey, hatta bununla ilgili bir şey bile söyleyemedi.

“Tamamen aynı yerde kaldığınız halde, sanırım beş yüz yetmiş altı milyon yıl... ileri atıldınız.” diye açıkladı garson. Gülümsedi. Başa çıkılamayacak gibi görünen gariplikler en sonunda galip geldiğini düşündüğü için kendini çok iyi hissediyordu.

“İşte bu kadar!” dedi Zaphod, “Anladım. Ben bilgisayara bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söylemiştim o da tam olarak böyle yaptı. Beş yüz yetmiş altı milyon yıl mıdır nedir, o zamanı ekle veya çıkar, hiç yerimizden kımıldamamış durumdayız. Çok açık.” Hepsi bunun çok açık olduğunda hem-fikirdi.

“Ama kim,” dedi Zaphod, “bu telefondaki yaratık?”

“Marvin’e ne oldu?” diye sordu Trillian.

Zaphod ellerini başlarına vurdu.

“Paranoyak Android! Onu Frogstar B’de mutsuz, umutsuz ve amaçsız dolaşırken bırakmıştım.”

“Bu ne zaman olmuştu?”

“Eee, sanırım beş yüz yetmiş altı milyon yıl evvel." dedi Zaphod, “Hey. tabak kaptanı, bana konuşma çubuğunu versene..” Küçük garsonun kaşları karmaşa içinde alnında dolaştı.

“Affedersiniz efendim, anlayamadım?” dedi.

“Telefonu ver, garson.” dedi, aleti elinden kaparak, “yani, öyle demodesiniz ki, bu dünyaya nasıl ayak uyduruyorsunuz anlamıyorum.”

“Haklısınız efendim.”

“Hey, Marvin, sen misin?” dedi Zaphod telefona, “ne alemdesin, ufaklık?”

İnce bir ses hatta duyulmadan evvel uzun bir sessizlik oldu.

“Sanırım kendimi çok kötü hissettiğimi biliyor olmalısınız,” dedi.

Zaphod telefonu eliyle kapattı.

“Arayan Marvin,” dedi.

“Hey, Marvin,” dedi tekrar telefona, “biz çok iyi vakit geçiriyoruz. Yemek, şarap, biraz kişisel istismar ve Evren’in bumlayışı. Seni nerede bulabiliriz?” Tekrar sessizlik.

“Benimle ilgileniyormuş gibi görünmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz,” dedi Marvin sonunda, “ben yalnızca el yapımı bir robot olduğumun farkındayım.”

“Tamam, tamam,” dedi Zaphod, “ama neredesin?”

“Bana ‘yakıtı değiştir, Marvin’ diyorlar. “Üç nolu hava kilidini aç, Marvin. Marvin şu kağıdı yerden alır mısın?” Kağıdı yerden alır mıymışım! Şu hale bakın, benim bir gezegen büyüklüğünde beynim olsun, onlar benden...”

“Evet, evet,” dedi Zaphod, onu anlıyormuş gibi, ama zerre kadar sempati duymadan.

“Ama ben aşağılanmaya alışığım,” diye vızıldadı Marvin, “İsterseniz gidip kafamı bir kova suyun içine de daldırabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz? Yanımda hazır bir kova var. Bir dakika bekleyin.”

“Eee, hey, Marvin...” diye sözünü kesti Zaphod, fakat çok geç kalmıştı. Hattan metal tıngırtıları ve kederli, küçük baloncuk sesleri geldi.

“Ne diyor?” diye sordu Trillian.

“Hiçbir şey,” dedi Zaphod, “bizi sadece başını yıkayışını duyurmak için aramış.”

“İşte,” dedi Marvin, hatta geri dönerek ve bir parça daha fokurdayarak, “Umarım bu sizi mutlu etmiştir...”

“Evet, evet,” dedi Zaphod, “şimdi bize nerede olduğunu söyler misin lütfen?”

“Araba parkındayım,” dedi Marvin.

“Araba parkı mı?” dedi Zaphod, “Orada ne yapıyorsun?”

“Araba park ediyorum. Araba parkında başka ne yapılır ki?”

“Tamam, bekle orda, hemen geliyoruz.” Bir hamlede Zaphod ayağa kalktı, telefonu fırlattı ve faturaya “Hotblack Desiato” yazdı.

“Hadi çocuklar,” dedi. “Marvin, araba parkındaymış.

Hadi oraya inelim.”

“Araba parkında ne yapıyormuş?” diye sordu Arthur.

“Arabaları park ediyor, başka ne yapsın, boş kafa.”

“Ama Evrenin sonu ne olacak? Büyük anı kaçıracağız.”

“Ben daha önce gördüm. Saçmalıktan başka bir şey değil,” dedi Zaphod, “bir küyüb amaltap o kadar.”

“Bir ne?”

“Büyük patlamanın tersi. Hadi, fırlayın.” Restoranın çıkışına doğru ilerlerlerken diğer müşterilerin çok azı onlara dikkat etti. Hepsinin gözleri gökyüzündeki dehşete çivilenmişti.

“Gökyüzünün sol üst kadranında” diyordu Max onlara, “izlemesi çok ilginç olan bir sonuç göreceksiniz.

Eğer çok dikkatle bakacak olursanız, Hastromil yıldız sisteminin ultra-viole içinde kaynamakta olduğunu izleyebilirsiniz.

Aranızda Hastromil’den gelen kimse var mıydı? ” Arkalarda bir yerlerden bir iki hafif tereddütlü alkış geldi.

“Eee,” dedi Max neşeyle onlara sırıtarak, “gazı açık bırakıp bırakmadığınızı düşünmek için artık çok geç.”

18

Ana resepsiyon girişi hemen hemen bomboştu ama Ford yine de yolu açmaya çalışır gibi yürüyordu.

Zaphod onu kolundan sıkıca yakaladı ve giriş holünün duvarındaki küçük bir kabine soktu.

“Ona ne yapıyorsun?” diye sordu Arthur.

“Ayıltıyorum” dedi Zaphod ve orada bulunan deliğe bir jeton attı. Işıklar parladı, gazlar kabardı.

“Selam” dedi Ford bir dakika sonra kabinden dışarı adım atarken, “nereye gidiyoruz?”

“Aşağıya araba parkına, hadi çabuk olun.”

“Personel taşıyan Zaman Teletaşıtı yok mu?” dedi Ford, “Bizi hemen Altın Kalp’e ulaştırırdı.”

“Evet ama ben artık o gemiden soğudum. İstiyorsa Zarniwoop’da kalabilir. Onun oyunlarına ortak olmak istemiyorum.

Hadi, biz gidip, ne bulabileceğimize bakalım.” Sirius Sibernetik Şirketi Neşeli Dikey Taşıma Aracı onları Restoranın altındaki kata indirdi. Daha önceden serserilerin saldırısına uğrayan asansör epey yıpratılmıştı.

Bu yüzden, onları aşağı indirirken neşelendirmeye çalışmadığı için, hepsi memnun oldu.

Asansör boşluğunun sonuna vardıklarında kapılar açıldı ve kötü kokulu, soğuk bir hava dalgası suratlarına çarptı.

Asansörden çıktıklarında ilk gördükleri şey, elli ana yaşam formunun hepsine tuvalet imkanı sağlayan ve bu iş için üzerinde elliden fazla kapı

bulunan uzun bir beton duvar oldu. Galaksinin tarihi boyunca varolmuş bütün araba parkları gibi, bu parka da hakim olan sabırsızlık kokusuydu.

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini, geniş mağaramsı bir boşluğun üzerinden geçip, loş uzaklığa doğru uzanan, ince uzun, yürüyen bir köprü üzerinde buldular.

Bu yürüyen köprü küçük bölmelerle kesintiye uğruyordu ve bu bölmelerin her birinde yukarıda yemek yemekte olanlara ait gemilerden biri durmaktaydı. Bunların bazıları küçük, günlük kullanıma yönelik halk tipi modeller iken, diğerleri kocaman, parlak limuzin tipi gemiler, yani zengin oyuncaklarıydı.

Bunların önünden geçerken Zaphod'un gözlerinde, para hırsı olup olmadığı tartışılabilecek bir şey parıldıyordu.

Aslında, bu konuda açık olmak gerekir - bu parıltı kesinlikle para hırsıydı.

"İşte orada," dedi Trillian, "Marvin orada aşağıda." Onun işaret ettiği yere baktılar. Uzaktan, cruiser tipi gümüş renkli dev bir yıldız gemisinin bir köşesini elindeki bezle parlatmakta olan kederli küçük bir metal figür gördüler.

Yürüyen köprü boyunca, yer seviyesine inen geniş şeffaf tüpler vardı. Zaphod köprüden bu tüplerden birine atladı ve yavaşça aşağı süzüldü. Diğerleri de onu takip etti. Daha sonradan bu olayı düşünürken Arthur, Galaksiler arasında yaptığı yolculuklar içinde geçirdiği en zevkli deneyimin bu olduğuna karar verdi.

"Hey, Marvin," dedi Zaphod robota doğru hızlı adımlarla yürüyerek, "Hey, ufaklık, seni gördüğümüze memnun olduk." Marvin döndü ve tamamen hareketsiz metal bir yüzün gücenmiş görünmesinin mümkün olabildiği kadar gücenmiş bir ifadeyle, "Hayır, değilsiniz," dedi, " kimse de beni görmekten memnun olmuyor."

"Sen bilirsin," dedi Zaphod ve uzaklaşarak gemileri gözden geçirmeye gitti. Ford da onu izledi.

Marvin'in yanında sadece Trillian'la Arthur kalmıştı.

"Hayır, gerçekten memnunuz," dedi Trillian ve Marvin'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde omzunu okşadı, "bunca zamandır bizi burada beklediğin için."

"Beş yüz yetmiş altı milyon, üç bin beş yüz yetmiş dokuz sene," dedi Marvin, "saydım."

"Eh, işte artık geldik," dedi Trillian bunu söylemenin biraz -Marvin'in görüşüne göre çok da isabetli olarak aptalca bir şey olduğunu hissederek.

"İlk on milyon yıl en kötü zamandı," dedi Marvin, "ve ikinci on milyon yıllık süre de en kötüsüydü. Üçüncü on milyon yıllık süreden ise hiç hoşlanmadım. Zaten ondan sonra, bir parça çöküntüye uğradım.

Onlara bir şey söylemeleri gerektiğini düşündürecek kadar bir zaman sustu, sonra atıldı.

"Kendini kötü hissetmene sebep olan şey, bu iş sırasında karşılaştığın insanlar," dedi ve yine sustu.

Trillian boğazındaki gıcığı temizledi.

"Yani..."

"Yaptığım en iyi konuşma bundan kırk milyon yıl öncede kaldı," diye devam etti Marvin.

Tekrar suskunluk.

"Oh, a.."

"Ve o da bir kahve makinesi ile olmuştu." Bekledi.

"Bu b..."

"Benimle konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz değil mi?" dedi Marvin kısık ve perişan bir sesle.

Trillian bu sefer Arthur'la konuşmayı tercih etti.

* * *

Daha aşağılarda bir yerde Ford Prefect bakmaktan çok hoşlandığı bir şey bulmuştu, hatta birçok şey.

"Zaphod," dedi, kısık bir sesle, "şu küçük yıldız arabasına bir bak..." Zaphod baktı ve sevdi.

İnceledikleri araç aslında oldukça küçüktü ama olağanüstü bir şeydi ve aynen bir zengin çocuğunun oyuncağını andırıyordu. Aslında fazla incelenecek bir şeyi yoktu. İnce ama sert metal folyodan yapılmış altı metre boyundaki bu geminin en çok benzetilebileceği şey bir ok olabilirdi. Arka uçta yatay, iki insan alabilecek bir uçuş kabini bulunuyordu. Pek de yüksek hızlara çıkmasına fırsat vermeyen narin yapılı küçük bir motoru vardı. Bununla birlikle sahip olduğu gerçekten önemli bir şey vardı ki bu da ısı tankı idi. Isı tankı iki bin trilyon kapasitelik bir gövdeye sahipti ve gemi uzunluğunun ortasında bir yere yerleştirilmiş bulunan elektro manyetik alan içindeki bir kara deliğe monte edilmişti. Bu ısı tankı, geminin bir sarı güneşe bir kaç mil uzaklığa kadar yaklaşabilmesini ve güneşin yüzeyinde patlayan solar alevleri yakalayıp onlarla yoluna devamını sağlıyordu.

Mevcut sporlar içinde, alev-sörfü en egzotik ve heyecan verici olanıydı ve buna hem parası hem cesareti yetenler Galaksinin en kahraman kişileri kabul edilirdi.

Tabii bu, aynı zamanda da şaşırtıcı derecede tehlikeli bir spordu -alev sörfü sırasında ölmemeyi başaranlar, daha sonra Daedalus Klüb'ün verdiği Alev-Ertesi partilerinde yaşadıkları yoğun cinsellik sonucu tükenerek mutlaka yaşamlarını yitirirlerdi.

Ford ve Zaphod bakıp geçtiler.

"Ya bu yavru," dedi Ford, "siyah güneş tarayıcıları olan şu mandalin renkli yıldız böceği..." Yıldız arabası dedikleri bu araç yine küçük bir gemiydi - aslında bu niteleme tamamen yanıltıcı idi, çünkü bu geminin

başaramayacağı bir şey varsa o da yıldızlararası mesafelere ulaşmaktı. Bu, olmadığı bir şey gibi gösterilmek üzere süslenip püslenmiş, aslında gezegen içi kullanılacak spor bir araçtı. Bununla birlikte hoş çizgileri vardı. Onu da geçtiler.

Bir sonraki, 30 metre uzunluğunda büyük bir gemiydi -bu yolcu otobüsü yapısında bir limuzin gemi idi ve besbelli dizayn edilirken tek bir amaç göz önünde tutulmuştu ki o da bakanı hasetten çatlatmaktı. Kullanılan boya ve aksesuar detayları açıkça “Ben yalnızca bu gemiye sahip olabilecek kadar değil, aynı zamanda onu ciddiye almayacak kadar da zenginim.” demekteydi.

Muhteşem bir çirkinliği vardı.

“Şuna bir bak,” dedi Zaphod, “birden fazla motor grubu ile sağlanan çekim gücü, perspulex kontrol paneli.

Bunun Lazlar Lyricon işi bir özel yapım olması gerek.” Her bir santimini dikkatle inceledi.

“Evet,” dedi, “Neutron motorunun kapağı üzerindeki pembe-ötesi kertenkele amblemini görüyor musun? Lazlar’ın ticari amblemi. Adamın hiç utanması yok.”

“Bu anasının gözü şeylerden biri, bir gün beni Axel Nebula yolunda geçmeye kalkıştı.” dedi Ford, Ben son hızla gidiyordum ve bu şey yanımdan, adeta salınarak geçti, motorunu bile doğru dürüst çalıştırmamıştı. İnanılmaz bir şey.” Zaphod hayranlıkla ıslık çaldı.

“On saniye sonra,” dedi Ford, “Jaglan Beta’nın üçüncü ayını dosdoğru delip geçti.”

“Ciddi misin?”

“Ama şaşırtıcı görünüşlü bir gemi. Balığa benziyor, balık gibi hareket ediyor, sığır gibi dümen kırıyor.

Ford diğer tarafa doğru baktı.

“Hey, gel de bir bak,” diye seslendi, “bu tarafına büyük bir resim yapılmış, patlayan bir güneş- Felaket Bölgesi Orkestrasının logosu. Bu Hotblack’in gemisi olmalı. Şanslı kerata. Hani şu gösteri gemisinin güneşe çarpmasıyla biten korkunç şarkı da onların biliyorsun değil mi? Akıllara durgunluk veren bir manzara olması istenmiş. Ama bu durum gösteri gemilerine pahalıya mal olmalı.” Buna rağmen, Zaphod’un dikkati başka bir yerdeydi.

İlgisi, Hotblack Desiato’nun limuzinine bitişik duran bir gemiye çevrilmişti. İki ağzı da bir karış açılmıştı.

“Bu” dedi, “bu... gözler için zararlı...” Ford baktı. O da şaşırdı kaldı.

Bu, klasik, basit çizgileri olan bir gemiydi. Yassıltılmış bir somon balığını andırıyordu, yirmi metre uzunluğunda çok temiz, çok bakımlıydı. Çok dikkat çekici bir yanı vardı.

“Bu çok... siyah!” dedi Ford Prefect, “şeklinin ne olduğunu anlamak çok zor... sanki bütün ışığı üzerine çekiyor!” Zaphod hiçbir şey söylemedi. Adeta aşık olmuştu.

Siyahlığı öyle aşırıydı ki ona ne kadar yaklaşıldığını bile anlamak mümkün değildi.

“Gözlerin adeta üzerinde duramayıp kayıyor gibi.” dedi Ford merak içinde. Çok duygusal bir andı bu. Dudaklarını ısırdı.

Zaphod yavaşça gemiye yaklaştı, büyülenmiş biri gibi - ya da daha doğrusu onu elde etmek isteyen biri gibi. Okşamak için elini uzattı. Durdu. Tekrar okşamak üzere uzandı. Tekrar durdu.

“Gel ve şu yüzeyi bir hisset,” dedi kısık bir sesle.

Ford ona dokunmak için elini uzattı. El öylece kaldı.

“Dokuna... dokunamıyorum...” dedi.

“Gördün mü?” dedi Zaphod, “hiç sürtünme yok. Bu acayip bir hız yapıyor olmalı..” Ciddi bakışlarla Ford’a döndü. En azından başlarından

biri döndü - diğeri huşu içinde gemiyi seyretmeye devam etti.

“Ne diyorsun Ford?” dedi.

“Yani... ee..” Ford omzunun üzerinden baktı. “Yani onu buradan yürütmeliyiz mi demek istiyorsun? Bunu yapmamız doğru olur mu dersin?”

“Hayır.”

“Bence de.”

“Ama yürüteceğiz değil mi?”

“Nasıl yürütmeyiz ki?” Biraz daha izlediler, ta ki Zaphod birden kendini toparlayıncaya kadar.

“Bir an önce buradan uzaklaşmalıyız,” dedi, “bir iki dakika sonra Evren sona ermiş olacak ve bütün Sürüngen Kaptanlar burger-mobillerini bulmak üzere buraya akın edecekler.”

“Zaphod,” dedi Ford.

“Evet?”

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Basit,” dedi Zaphod. Döndü. “Marvin!” diye seslendi.

Marvin, yavaş yavaş, büyük bir çaba sarf ederek, ve çıkarmayı öğrendiği milyonlarca küçük metal gürültülerini çıkararak, çağrılara cevap vermek üzere arkasına döndü.

“Hadi buraya gel,” dedi Zaphod, “Sana bir iş bulduk.” Marvin, ağır ağır, yorgun ve mutsuz bir şekilde onlara doğru yürüdü.

“Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum.”

“Evet, hoşlanacaksın,” dedi heyecanla Zaphod, “Önünde yepyeni bir hayat uzanıyor.”

“Oh, başka bir hayat daha mı?” diye inledi Marvin.

“Çeneni kapat ve dinle!” diye tısladı Zaphod, “bu sefer heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler olacak.”

“Kulağa korkunç geliyor.” dedi Marvin.

“Marvin! Senden bütün istediğim...”

“Sanırım, sizin için bu geminin kapısını açmamı istiyorsunuz?”

“Ne? Ee.. evet. Evet, doğru,” dedi Zaphod sıçrayarak.

En az üç gözü giriş kapısındaydı. Zaman sınırlıydı.

“Bende heyecan uyandırmaya çalışacağınıza, direk olarak söylemenizi tercih ederdim,” dedi Marvin, “çünkü bende heyecan denen şeyden bulunmuyor.” Gemiye yaklaştı, ona dokundu ve bir giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Ford ve Zaphod kapıya baktılar.

“Bir şey değil,” dedi Marvin, “oh, teşekkür etmediniz ki” tekrar mutsuz bir yorgunluk içinde uzaklaştı.

Arthur ve Trillian yanlarına yaklaştı.

“Neler oluyor?" diye sordu Arthur.

“Şuna bak.” dedi Ford, şu geminin içine bak.”

“Gittikçe daha ilginçleşiyor,” diye soludu Zaphod.

“Siyah,” dedi Zaphod. “İçindeki her şey tamamen siyah...”

* * *

Restoran’ın içinde, işler hızla artık geriye başka dakikanın kalmayacağı dakikaya doğru yaklaşmaktaydı.

Bütün gözler kubbeye çevrilmişti. Dikkatle Hotblack Desiato’ya bakmakta olan koruması ile korumanın ona olan saygısından ötürü kapatmış olduğu Hotblack Desiato’nun gözleri dışında kalan bütün gözler.

Koruma masanın üzerine eğildi. Hotblack Desiato sağ olsaydı, bu anın arkaya yaslanmak, hatta ufak bir yürüyüş yapmak için iyi bir an olduğunu düşünürdü. Koruma yakınlıktan faydalanacak kişilerden değildi. Ama, Hotblack Desiato, talihsiz şartları yüzünden tamamen hareketsiz kalmıştı ve onun yakınlığına muhtaçtı.

“Mr. Desiato, efendim?” diye fısıldadı koruma. Konuştuğu zaman, ağzının iki tarafındaki kaslar yoldan çekilmek için birbirinin üzerine tırmanıyormuş gibi oluyordu.

“Mr. Desiato, beni duyuyor musunuz?” Çok doğal olarak Hotblack Desiato bir şey söylemedi.

“Hotblack” diye ıslık çalar gibi fısıldadı koruma.

Çok doğal olarak Hotblack Desiato’dan yine cevap gelmedi. Bununla birlikte, doğal olmayan bir cevap gelmişti. Önündeki masada bir şarap kadehi şıngırdamış ve bir çatal bir 3 santim kadar yükselerek bardağı hafifçe tıkırdatmış, sonra tekrar masaya dönmüştü.

Koruma hoşnut bir homurtu çıkardı.

“Artık gitme zamanımız, Mr. Desiato,” diye mırıldandı koruma, “kalabalığa yakalanmak istemeyiz, sizin durumunuzda olmaz. Bir sonraki gösteriye iyi ve dinlenmiş vaziyette gitmek istersiniz. Gerçekten büyük seyirci vardı. En iyi seyircilerdendi. Kakrafoon. İki Milyon beş yüz yetmiş altı bin yıl önce. Bunu dört gözle beklemiyor muydunuzcaktı? Çatal yine yükseldi, bekledi, pek de bağlantıya girmez bir şekilde aşağı yukarı hareket edip tekrar yerine döndü.

“Ah, hadi ama,” dedi koruma, “Çok muhteşem oldu.

Onların aklını başından aldınız.” Koruma, Dr. Dan Streetmentioner’in kalp krizi geçirmesine sebep olabilirdi.

“Güneşe giden siyah gemi her zaman onları şaşırtıyor ve bu yenisi bir güzellik abidesi. Onun gitmesine gerçekten üzülün. Hemen aşağıya inersek, siyah gemiyi otopilota ayarlarım ve biz de limuzinle uzaklaşırız tamam mı?” Çatal onay anlamında bir kez masaya vurdu ve şarap bardağı esrarengiz bir şekilde kendi kendini boşalttı.

Koruma Hotblack Desiato’nun sandalyesini Restoran’ın dışına sürdü.

“Ve şimdi,” diye haykırdı Max sahnenin ortasından, “hepinizin beklemekte olduğu an geldi!” Kollarını hızla havaya kaldırdı. Arkasında bulunan orkestra bütün enstrümanlara birden vurarak yaşanmakta olan çılgınlığa, çılgınca bir gürültüyle eşlik etmeye başladı. Max onlarla bu konuda tartışmış, ama müzisyenler, kontratlarında yapmaları gerekenin bu olduğunun yazılı olduğunu iddia etmişlerdi. Bu meseleyi menejerinin halletmesi gerekecekti.

“Gökyüzü kaynamaya başladı!” diye haykırdı. “Doğa çığlıklar içinde olan bir boşluğa yuvarlanıyor! Yirmi saniye içinde Evren’in kendisi sona ermiş olacak! Sonsuzluk ışığının üzerimize hücum ettiği yere bakın!”

İğrenç hasar kasırgası ortalarda dolaşmaktaydı- o sırada, sanki sonsuz uzaklıklardan geliyormuş gibi küçük sakin bir trompet sesi doldu kulaklarına. Max’ın gözleri orkestraya doğru döndü. Hiçbiri trompet çalar gibi görünmüyordu.

Birden sahnede, hemen yanı başında, bir duman sütunu dönerek yükselmeye ve yanıp sönen pırıltılar saçmaya başladı. Trompete başka trompetler de katıldı. Max bu şovu beş yüz kereden fazla yapmış ve hiçbir seferinde böyle bir şey başına gelmemişti. Dönerek yükselen dumandan panik içinde uzaklaştı. O böyle yaparken duman içinde eski çağlardan kalma, sakallı, giyimli bir adam görüntüsü şekillenmeye ve ışığın altında kıvranmaya başladı. Gözlerinde yıldızlar ve alnında altın bir taç vardı.

“Bu da ne?” diye fısıldadı Max, çılgın gibi bakan gözlerle, “neler oluyor?” Restoran’ın arkasında oturmakta olan Büyük Peygamber

Zarquon'un Dönüşü Kilisesinin ifadesiz yüzlü müritleri heyecan içinde ayağa fırlayarak ağlamaya ve ilahiler söylemeye başladılar.

Max şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Kollarını izleyicilere uzattı.

"Büyük bir alkış, lütfen, bayanlar ve baylar," diye uludu, "Büyük Peygamber Zarquon için! İşte döndü! Zarquon tekrar geldi!" Max enerjik bir şekilde sahneyi adımlayarak Peygambere mikrofonu uzatırken fırtına gibi bir alkış koptu.

Zarquon öksürdü. Etrafına, orada toplanmış kalabalığa bakındı. Gözlerindeki yıldızlar huzursuzca pırıldadı.

Mikrofonu kafası karmakarışık olarak aldı.

"Eee..." dedi, "Selam. Eee, bakın, biraz geç kaldığım için özür dilerim. Son derece kötü şeyler geldi başıma.

Son dakikada bir sürü şey çıktı ortaya.

Huşu içinde her yanı saran sessizlikten huzursuz olmuş gibiydi. Boğazını temizledi.

"Eee, ne kadar zamanımız var?" dedi, "benim sadece bir da...-" Ve, böylece Evren sona erdi.

19

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi adındaki çok dikkat çekici seyahat kitabının bu kadar çok satılmasının önemli sebeplerinden biri, diğer kitaplarla karşılaştırıldığında fark edilen ucuzluğu ve kapağında dost görünüşlü harflerle PANİĞE KAPILMAYIN yazmasının yanı sıra, anlaşılabilir ve arada sırada tutarlı bir sözlüğe de sahip olmasıydı. Örneğin, Evren'in Jeo-sosyal doğasına ilişkin istatistikler, dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi dördüncü sayfa ile dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi altıncı sayfa arasında ustaca sergilenmekteydi; Yazılmış oldukları basit tarz kısmen şöyle açıklanabilir; Editörler basımla ilgili bir zaman sınırlaması

içinde oldukları için, bilgileri bir mısır gevreği kutusunun arkasından kopya etmişler, sonra da bunların anlaşılmaz şekilde uzun, karmaşık ve bilgi vermekten uzak bir kanun olan Galaktik Telif Hakları Kanunu ile çatışmasını önleyebilmek için aceleyle süsleyici bir iki dipnot eklemişlerdir.

Daha sonra gelen, daha hırslı editörlerden birinin, geçici bir zaman dönüşümünden yararlanarak, kitabı zaman içinde geri gönderip, daha sonra da kahvaltılık mısır gevreği üreten firmayı, aynı kanunları ihlal ettikleri gerekçesiyle dava ettiğini burada belirtmek de sanırım ilgi çekici olacaktır.

İşte bir örnek:

Evren - içinde yaşamanızı kolaylaştıracak bazı bilgiler.

Saha: Sonsuz.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi 'sonsuz' kelimesi için şu tanımı sunmaktadır.

Sonsuz: En büyük şeyden daha büyük olup biraz da fazlası olan. Aslında bundan da büyük, gerçekten şaşırtıcı muazzamlıkta, tam anlamıyla şok edici bir boyutta, gerçekten "oo, bu çok büyük" dedirtecek bir zaman süresi. Sonsuzluk o kadar büyüktür ki, karşılaştırıldığında büyüklüğün kendisi onun yanında gerçekten minicik gözükür. Burada anlatmaya çalıştığımız kavram, dev gibi büyük çarpı dağ gibi muazzam çarpı şaşırtıcı derecede kocaman cinsinden bir şeydir.

İthalat: Hiçbir şekilde.

Sonsuz bir sahaya herhangi bir şey ithal etmek mümkün değildir, çünkü böyle bir sahanın içerisine bir şeyler ithal edilebilecek bir dışarısı yoktur.

İhracat: Hiçbir şekilde.

Bakınız ithalat.

Nüfus : Hiçbir şekilde.

Sonsuz sayıda gezegenler olduğu bilinmektedir, bunun en basit sebebi onların içinde bulunabileceği sonsuz büyüklükte bir uzay olmasıdır. Bununla birlikte, bu gezegenlerin hepsinde yaşam yoktur. Bu, yaşam olan gezegenlerin sayısının sınırlı olduğu anlamına gelir. Herhangi bir sonu olan sayının sonsuz bir sayı ile bölünmesinden elde edilecek sayı fark etmeyecek kadar hiçe yakın bir sayıdır. O halde Evren'deki bütün gezegenlerde ortalama nüfusun sıfır olduğu söylenebilir.

Bundan çıkarılacak sonuç tüm Evrenin nüfusunun da sıfır olduğu ve zaman zaman rastlayabileceğiniz kişiler ise sadece hastalıklı beyinlerin hayal ürünleri olduğudur.

Para Birimleri: Hiçbir şekilde.

Aslında Galakside serbestçe birbirine çevrilebilir üç para birimi vardır, ama bunların hiçbiri geçerli sayılmaz.

Altar Doları kısa süre önce batmıştır, Elan Çakıl Boncuğu ancak bir başka Elan Çakıl Boncuğu ile değiştirilebilmektedir ve Trigan Pu (Plutonium)'nun da kendine özel sorunları bulunmaktadır. Bu sonuncuya ait değişim oranı, yani sekiz Ningi'nin bir Pu değerinde olması yeterince basit bir orantı olmakla birlikte, bir Ningi üçgen biçimli kauçuk bir bozuk para olduğu ve her bir kenarı altı bin sekiz yüz mil uzunluğunda olduğu için şimdiye kadar kimse bir Pu elde edebilecek sayıda Ningi toplayamamış bulunmaktadır. Ningi ise kullanılabilir bir kur değildir, çünkü Galaktibanklar bozuk para ile uğraşmayı kabul etmemektedirler. Bu basit temelden yola çıkarak, Galaktibankların da hastalıklı beyinlerin hayal ürünlerinden olduklarını ispat etmek çok kolaydır.

Sanat: Hiçbir şekilde.

Sanatın görevi doğaya ayna tutmaktır oysa ne yazık ki yeterince büyük bir ayna mevcut değildir. Bakınız madde bir.

Seks : Hiçbir şekilde.

Aslında, para, ticaret, banka, sanat veya başka şeylerin yokluğu yüzünden. Evren'in var olmayan nüfusunu oyalayabilecek bir şey olarak

bundan bolca bulunmaktadır.

Bununla birlikte, şimdi bu konuyla ilgili uzun tartışmalara başlamaya değmeyecektir, çünkü bu konu gerçekten müthiş karmaşıktır. Daha fazla bilgi için bakınız; Rehber bölüm yedi, dokuz, on, on bir, on dört, on altı, on yedi, on dokuzuncu bölümler ve yirmi birinci bölümün başından seksen dördüncü bölümün sonuna kadar olan kısım ve hatta Rehber'de kalan başka ne varsa.

20

Restoran var olmaya devam etti ama, bunun dışında her şey durmuştu. Geçici görelistatik onu sadece bir boşluk olmayan bir hiçlik içinde tuttu ve korudu. Bu yalnızca bir hiçlikti-içinde bir boşluğun varolduğu söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

Güç zırhı altındaki kubbe bir kez daha saydam olmayan hale döndürüldü. Parti bitmiş, misafirler ayrılıyorlardı, Zarquon Evren'in kalan kısmıyla birlikte ortalıktan kaybolmuş. Zaman Türbinleri öğle seansına yetiştirebilmek için Restoran'ı zaman sınırına çekmeye hazırlanıyorlardı ve Max Quordlepleen menajerini tempofon konusunda uyarmak için perdeli, küçük giyinme odasına dönmüştü.

Siyah gemi, kapıları kapalı ve sakin şekilde araba parkında duruyordu.

Merhum Hotblack Desiato ise Koruması tarafından yürüyen köprü üzerinde araba parkına götürülüyordu.

Tüplerden biri ile aşağı indiler. Limuzinogemiye yaklaştıklarında geminin yan tarafında bir ambar giriş kapısı açıldı ve tekerlekli iskemlenin tekerleklerini yakalayarak onu içeri çekti, koruma da onu izledi. Patronunun ölümdestek sistemine emniyetli bir şekilde bağlandığından emin olduktan sonra küçük kontrol kabinine girdi. Burada limuzinin bitişiğindeki siyah geminin otopilot sistemini harekete geçiren uzaktan kumandayı işletti ve böylece on dakikadan fazla bir zamandır bu şeyi nasıl işleteceğini bulmaya çalışan Zaphod Beeblebrox'a büyük rahatlık sağlamış oldu.

Siyah gemi bulunduğu bölümden yağ gibi kayarak çıktı, döndü ve ana çıkış yoluna doğru hızlı ve sessiz bir şekilde ilerlemeye başladı. Sonra, çabucak hızını arttırdı, geçici fırlatma kabinine girdi ve uzak geçmişe doğru uzun yolculuğuna başladı.

* * *

Milliways Öğlen Menüsü, editörün izniyle, Her Otostopçunun Galaksi Rehber'inden bir pasaj aktarmaktaydı.

Pasaj şöyleydi; Önemli Galaktik Medeniyetlerin hepsinin tarihleri üç belirgin ve dikkat çekici aşamadan geçme eğilimini göstermiştir. Bunlar Hayatta Kalma, Soruşturma ve Gelişme ya da bilinen bir başka şekliyle Nasd, Niçin ve Nerede aşamalarıdır.

Örneğin ilk aşama “Nasıl yiyebiliriz?” sorusuyla, ikinci aşama “Niçin yiyoruz?” sorusuyla ve üçüncü aşama ise “Öğle yemeğimizi nerede yiyeceğiz?” sorusuyla tanımlanabilir.

Menü daha sonra Milliways’in yani Evren’in Sonundaki Restoran’ın bu üçüncü soru için çok uygun ve rafine bir cevap olacağını öne sürerek devam ediyordu.

Söylemeye devam etmediği şey ise genellikle büyük medeniyetlerin bu Nasıl, Niçin ve Nerede aşamalarını geçirebilmesi binlerce yıl alabilirken, stress şartları altındaki küçük, toplumsal grupların bu dönemleri son derece büyük bir hızla aşmasının mümkün olabildiğiydi.

“Nasıl gidiyor?” dedi Arthur Dent.

“Kötü” dedi Ford Prefect.

“Nereye gidiyoruz? ” dedi Trillian.

“Bilmiyorum dedi” Zaphod Beeblebrox.

“Niçin bilmiyorsun?” diye sordu Arthur Dent.

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Zaphod Beeblebrox ve Ford Prefect aynı anda.

“Esas olarak, söylemeye çalıştığınız şey,” dedi Arthur Dent, bu durumu görmezden gelerek, “işlerin kontrolümüz dışında olduğu.” Ford ve Zaphod kontrolü otopilottan alabilmek için boğuşurken, gemi hastalıklı bir şekilde sallanıp, sarsılıyordu.

Motorlar süpermarkette yorulmuş çocuklar gibi, ağlaşıp, inlemekteydi.

“Beni delirten bu çılgın renk şeması” dedi Zaphod.

Bu gemiye olan aşkı uçuşa geçmelerinden üç dakika sonra bitmişti. “Şu siyah zemin üzerindeki siyah etiketli garip siyah kontrol düğmelerinden birini ne zaman işletmeye kalksan küçük bir siyah ışık yanarak sana o düğmeyi kullandığını belirtiyor. Bu nasıl gemi böyle? Bir çeşit galaktik hipercenaze aracı falan mı?” Sallanan kabinin duvarları da siyahtı, tavanı da siyahtı, oturacak yerler de siyahtı -ki bu sonuncular çok temel çizgilerdeydi ve gelişmemişti, çünkü geminin yapacağı en önemli yolculuğun yolcusuz gerçekleştirileceği varsayılmıştı. Kontrol panosu siyahtı, cihazlar siyahlı, onları yerinde tutan küçük vidalar siyahtı, ince tüylü naylon yer döşemesi siyahtı ve bir köşesini kaldırdıklarında altındaki köpük tabakasının bile siyah olduğunu görmüşlerdi.

“Belki de bunun tasarımını yapan her kimse onun gözleri değişik bir dalga uzunluğuna cevap veriyordu” diye fikir yürüttü Trillian.

“Ya da pek fazla hayal gücü yoktu” diye mırıldandı Arthur.

“Belki de” dedi Marvin, “kendini çok bunalımlı hissediyordu.” Aslında, onların bilmesi gerekmiyordu ama, bu dekor, sahibinin üzücü, yaslı ve vergiden muaf durumu şerefine seçilmişti.

Gemi daha da hastalıklı bir sarsıntı geçirdi.

“Sakin ol,” diye yalvardı Arthur, “beni uzay tuttu, midem bulanıyor.”

“Bu zaman tutması,” dedi Ford, “zaman içinde geriye doğru yuvarlanıyoruz.”

“Sağ ol, ” dedi Arthur, “sanırım şimdi gerçekten kusacağım.”

“Hiç durma,” dedi Zaphod, “ortalıkta biraz renk olmasına bir itirazımız olmaz.”

“Bunun kibar bir yemek sonrası konuşması olması gerekirdi değil mi?” diye tersledi Arthur.

Zaphod kontrolü sağlama işini Ford'a bıraktı ve Arthur'a doğru sendeledi.

"Buraya bak. Dünyalı, " dedi öfkeyle, "senin yapman gereken bir iş var, tamam mı? Yüce Cevabın Sorusunu bulmak, öyle mi?"

"Ne, o mu?" dedi Arthur, "Ben ona boşverdiğimizi sanıyordum."

"Ben vermedim, bebeğim. Kuşların söylediğine göre, yerini bulursan bu bilgi çok para ediyormuş. Ve bu bilgi senin şu beyninde saklı durumda."

"Evet, ama..."

"Ama, yok! Düşün bunu. Yaşamın anlamı! Bu bilgiyi elde edersek Galaksideki bütün psikiyatristleri rehin alabiliriz ve bu da yığınla para anlamına gelir. Ben benimkine bir servet borçluyum." Arthur fazla hevesli olmayan derin bir soluk aldı.

"Tamam," dedi, "ama nereden başlayacağız? Nasıl bilebilirim? Yüce Cevap ya da Kırk iki her neyse, bunun sorusunu bilebilmem nasıl beklenir ki? Bu soru her şey olabilir. Yani, altı kere yedi nedir? Zaphod onu bir müddet çok sıkı inceledi. Sonra gözleri heyecanla parladı.

"Kırk iki!" diye haykırdı.

Arthur avuç içini alnına sildi.

"Evet," dedi "bunu biliyorum." Zaphod'un suratı sarktı.

"Sadece sorunun herhangi bir şey olabileceğini söylüyorum." dedi Arthur, "Ve bunu benim bilmem nasıl beklenir anlamıyorum."

"Çünkü diye" yılan gibi tısladı Zaphod, "senin gezegenin havai fişek gibi patlarken sen oradaydın."

"Dünya'da şöyle bir şey vardır..." diye başladı Arthur.

"Vardı," diye düzeltti Zaphod.

“Adına taktik denir. Oh, her neyse. Bakın, ben bir şey bilmiyorum.” Kısık bir ses kabinin etrafında monoton bir yankılanma yaptı.

“Ben biliyorum” dedi Marvin.

Ford kontrollerin olduğu köşeden seslendi. Kaybetmekte olduğu savaşı hâlâ sürdürüyordu.

“Bu işten uzak dur Marvin,” dedi, “biz organizmadan bahsediyoruz.”

“Dünyalının beyin dalgalarında bu bilgi yazılı durumda,” diye devam etti Marvin, “ama bunu öğrenmeye pek de hevesli olduğunuzu sanmıyorum.”

“Yani,” dedi Arthur, beynimin içini okuyabileceğini mi söylüyorsun sen?”

“Evet” dedi Marvin.

Arthur şaşkınlık içinde bakakaldı.

“Ve...?” dedi.

“Bu kadar küçük bir şeyle yaşayabildiğini görmek beni şaşırtıyor.”

“Ah,” dedi Arthur, “saçma.”

“Evet,” diye onayladı Marvin.

“Ah, ona boşver, ” dedi Zaphod, “sadece uyduruyor.”

“Uyduruyor muyum?” dedi Marvin, Bir şaşkınlık parodisi içinde başını döndürerek. “Niye bir şey uydurmak isteyeyim ki? Yaşam başka bir şey uydurmaya kalkışmadan da yeterince kötü zaten.”

“Marvin.” dedi Trillian, sadece onun bir cansıkıcı varlıkla konuşurken kullanmayı sürdürdüğü yumuşak ses tonuyla, “madem ki bu kadar zamandır biliyordun, bize niçin o zaman söylemedin?” Marvin’in başı arkaya, ona doğru döndü.

“Sormadınız ki? ” dedi basitçe.

“O halde sana şimdi soruyoruz, metal adam,” dedi Ford, ona bakmak üzere dönerek.

Bu dakikada gemi birden sallanmayı, sarsılmayı bıraktı, ve motor sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü.

“Hey, Ford, ” dedi Zaphod, “bu güzel bir ses. Bu geminin dizginlerini ele geçirdik mi?”

“Hayır.” dedi Ford, “sadece onlarla uğraşmayı bıraktım.

Sanırım bu gemi nereye gidiyorsa oraya gitmemiz ve bu işi çabucak bitirmemiz gerekiyor.”

“Evet, doğru” dedi Zaphod.

“Gerçekten ilgilenmediğinizi anlamıştım,” diye mırıldandı Marvin kendi kendisine ve bir köşeye yığılıp devrelerini kapattı.

“Sorun,” dedi Ford, “gemide okunabilecek tek cihazın beni endişelendiriyor olmasında. Eğer bu cihaz düşündüğüm şeyse ve düşündüğüm şeyi söylüyorsa, o zaman daha şimdiden geçmişte çok derinlere gitmişiz demektir.

Kendi zamanımızdan belki de iki milyon yıl öncesine mesela.” Zaphod omuz silkti.

“Zaman bir saçmalıktır.” dedi.

“Bu geminin kime ait olduğunu merak ediyorum,” dedi Arthur.

“Bana.” dedi Zaphod.

“Hayır. Gerçekte kime ait olduğunu.”

“Gerçekten bana ait,” diye Israr etti Zaphod, “bak, özel mülkiyet hırsızlıktır, öyle mi? O halde hırsızlık da mülkiyettir. O halde bu gemi bana

aittir. Tamam mı?”

“Bunu gemiye anlat,” dedi Arthur.

Zaphod kontrol paneline doğru enerjik adımlarla yürüdü.

“Gemi,” dedi panellere eliyle vurarak, “bu konuşan senin yeni sahibindir...” Daha öteye gidemedi. Birkaç şey birden aynı anda oldu.

Gemi zaman yolculuğu modundan çıktı ve yeniden gerçek uzaya girdi.

Zaman yolculuğu için kapatılmış bulunan bütün kontroller çalışmaya başlamıştı.

Konsolun üzerindeki büyük görüntü ekranı yaşama göz kırpmış ve geniş bir yıldız ufku ile uzakta önlerinde kocaman, tek ve ölü bir güneş göstermeye başlamıştı.

Bununla birlikte, bunların hiçbiri Zaphod’un diğerleri ile birlikte geriye, kabinin arkasına doğru savrulmasının sebebi değildi.

Geriye savrulmalarına, görüntü ekranını çevreleyen monitör ses aygıtlarından gelen ve gök gürültüsünü andıran tok bir ses yol açmıştı.

21

Kakrafoon’un kurak kırmızı dünyasında, geniş Rudlit çölünün ortasında, sahne teknisyenleri ses sistemini test etmekteydiler.

Daha doğrusu, çölün ortasında olan ses sistemiydi, teknisyenler değil. Onlar gezegenin yüzeyinden dört yüz mil kadar uzaklıkta bir yörüngeye oturmuş olan Felaket Bölgesi’ne ait dev boyutlu kontrol gemisinin güvenliğine sığınmışlar, ses sistemini buradan kontrol ediyorlardı. Ses ünitesi silolarının beş mil yakınında olan herhangi birisinin bu akord işlemi sırasında hayatta kalması mümkün olmazdı.

Eğer Arthur Dent ses ünitesinin bu silolarına beş mil uzaklıkta olsaydı, son düşüncesi, bu ses gösterisinin boyut ve biçim açısından Manhattan'ı andırdığı olurdu.

Silolardan yükselen nötron fazlı ses ünitesi demetleri gökyüzüne doğru dev kuleler halinde yükseliyor, arkalarında kalan plutonyum reaktörlerini ve sismik yükselticileri gizliyordu.

Ses üniteleri şehrinin arkasında, müzisyenlerin gemiden uzaktan kumandayla idare edecekleri beton koruganlar içine gömülü enstrümanlar bulunmaktaydı, muazzam büyüklükteki foton-ajitar, bas detonatör ve mega vurug davul kompleksi.

Bu gürültülü bir şov olacaktı.

Dev boyutlu kontrol gemisinde hareket ve telaş hakimdi.

Bu geminin yanında bir kurbağa yavrusu gibi kalan Hotblack Desiato'nun limuzini de bölgeye varmış ve rıhtıma yanaşmıştı. Yaslı centilmen, yüksek voltajlı koridorlardan aşağı taşınarak, onun ruhundan gelen ilhamları ajitar klavyesi üzerinde yorumlayacak olan medyumla buluşmaya götürülüyordu.

Bir kutu hapla birlikte kendini banyoya kilitleyen ve kesinlikle bir balık olmadığı kendisine ispat edilmediği sürece oradan çıkmayı reddeden as solist ile konuşup onu ikna etmek üzere olay yaratacak büyüklükte harcamalarla, Maximegalon'dan getirtilen bir doktor, bir mantık uzmanı ve bir deniz biyoloğu da henüz varmışlardı.

Basçı, makineli tüfekle yatak odasını taramakla meşguldü, davulcu ise gemide hiçbir yerde bulunamamıştı.

Ümitsiz araştırmaların sonunda, yarım saatten beri mutlu olduğunu ve arkadaşı olabileceği küçük bir taş bulduğunu iddia ettiği yüz ışık yılı ötedeki Santraginus V plajında ayakta durmakta olduğu keşfedilmişti.

Orkestra menajeri çok rahatlamıştı. Bunun anlamı, bu turnede on yedinci defadır davulların yine bir robot tarafından çalınacak olmasıydı.

Böylece zillerin çalınmasıyla ilgili zamanlama doğru olacaktı.

Hava yoluyla yayın yapan ses üniteleri, kanallarını test eden sahne teknisyenlerinin konuşmaları ile çınlıyordu ve siyah geminin içini dolduran gürültü buradan gelmekteydi.

Siyah geminin şaşkına dönmüş işgalcileri kabinin arka duvarının dibine uzanmışlardı ve monitör ünitelerinden gelen bu sesleri dinliyorlardı.

“Tamam, dokuzuncu kanal çalışıyor,” dedi bir ses, “on beşinci kanalı deniyorum...” Bir başka fırtına sesi gemi içinde dörtnala dolandı.

“On beşinci kanal tamam,” dedi bir başka ses.

Üçüncü bir ses araya girdi.

“Siyah gösteri gemisi şimdi pozisyona girdi, iyi gözüküyor.

Güzel bir güneş dalışı olacak. Sahne bilgisayarı hatta mı?” Bir bilgisayar sesi cevap verdi.

“Hatta,” dedi.

“Siyah geminin kontrolünü al.”

“Siyah gemi fırlatma programına kitlendi, beklemede.”

“Yirminci kanalı deniyoruz.” Zaphod kabinin diğer ucuna doğru atıldı ve bir başka beyin püskürtücü gürültü onlara çarpmadan önce, havadaki yayınları kaydeden alıcıdaki frekansları kurcaladı.

Orada dururken titriyordu.

“Ne demek ,” dedi Trillian kısık, sakin bir sesle, “güneş dalışı demek?”

“Bunun anlamı,” dedi Marvin, “geminin güneşe dalmasıdır.

Güneş... dalış... Anlaması son derece basit.

Hotblack Desiato’nun gösteri gemisini çalarsanız başka ne beklerdiniz ki?”

“Sen nerden biliyorsun...” dedi Zaphod, Vegalı bir kar yılanını bile dondurabilecek bir sesle,” bunun Hotblack Desiato’nun gösteri gemisi olduğunu?”

“Çok basit, “ dedi Marvin, “kendisi için ben park etmiştim."

“O halde neden... bize... söylemedin!”

“Sen heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler istediğini söyledin,”

“Bu çok korkunç,” dedi Arthur, aradaki suskunluk esnasında, gereksiz olarak.

“Ben de öyle söylemiştim,” diye doğruladı Marvin.

Şimdi de alıcının değişik bir frekanstan yakaladığı halka açık bir yayın kabin içinde yankılanıyordu.

“... burada, bu öğleden sonra, konser için uygun güzel bir hava var. Ben sahnenin hemen önündeyim,” diye yalan söylüyordu yayıncı, “Rudlit Çölünün ortasında, hiperoptik gözlüklerim sayesinde etrafımdaki ufku sarmış bulunan seyirci kalabalığını ancak algılayabiliyorum. Arkamda ses ünitesi demetleri, kayalıklar gibi yükseliyor ve güneş kendisine çarpacak şeyden habersiz, tepemde parlıyor. Ona neyin çarpacağını bilen çevreler lobisi bu konserin yersarsıntılarına, gelgit dalgalarına, hortumlara ve atmosferde onarılmaz hasarlara sebep olacağını ve böyle durumlarda çevrecilerin söylemeyi gelenek haline getirdikleri şeyleri söylüyorlar.

“Ama az önce, bir Felaket Bölgesi temsilcisinin öğle üzeri çevrecilerle buluştuğunu ve hepsini vurduğunu ve böylece gösterilerini engelleyecek... ”

Zaphod devreyi kapattı. Ford’a döndü.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi.

“Sanırım,” dedi Ford.

“Ne düşündüğümü düşündüğünü söyle.”

“Sanırım bu gemiyi terk etmenin zamanının geldiğini düşünüyorsun.”

“Sanırım haklısın,” dedi Zaphod.

“Sanırım haklısın,” dedi Ford.

“Nasıl?” dedi Arthur. “Sakin ol,” dedi Ford, “düşünüyoruz.”

“İşte, buraya kadar,” dedi Arthur, “hepimiz öleceğiz.”

“Şunu söylemekten vazgeçmeni tercih ederdim.” Bu noktada, Ford’un insanoğlu ile ilk karşılaşmasında, onun (insanın) açık seçik ortada olan şeyleri, örneğin “Güzel bir gün,” veya “Çok, çok uzun boylusunuz,” veya “İşte, buraya kadar, hepimiz öleceğiz.” gibi sözcükleri tekrar tekrar söyleyerek ifade etmek gibi garip bir huyu oluşunun sebeplerini açıklamak üzere geliştirdiği kuramları tekrarlamak faydalı olabilir.

İlk kuramı insanoğlunun, dudaklarını çalıştırma egzersizlerini sürdürmezse ağzına el konulabileceği olasılığıydı.

Birkaç aylık bir incelemeden sonra, ikinci bir kuramla ortaya çıkmıştı ki bu da şuydu - “eğer insanoğlu dudaklarını çalıştırmaya devam etmezse, beyni çalışmaya başlar.” Aslında bu ikinci kuram Kakrafoon’daki Belcerebon halkı için sözlük anlamıyla daha doğru idi.

Belcerebon halkı eskiden komşu ırklar ve kavimler arasında büyük üzüntülere ve güvensizliğe neden olmuştu.

Çünkü Galaksideki en aydın, en başarılı ve her şeyden önemlisi en sakin uygarlıklardan biriydi.

Yakışıksız bir kendini beğenmişlik ve kışkırtıcılık olarak kabul edilen bu davranışları cezalandırmak için, bir Galaktik Özel Mahkemesi, onları toplumsal hastalıkların en zalimine yani telepatiye mahkum etti.

Bunun sonucu olarak, akıllarından geçen en ufak bir düşüncenin bile, beş millik bir çap çevresinde yayımlanmasını önleyebilmek için, çok

yüksek sesle ve durmaksızın, hava durumu hakkında, küçük ağrılar ve acılar hakkında, bu hafta sonu yapılacak o maç hakkında ve Kakrafoon'un birden ne kadar gürültülü bir yer haline geldiği hakkında konuşmak zorunda kaldılar.

Beyinlerini bir süre için kurutmanın bir başka metodu da Felaket Bölgesi konserlerine ev sahipliği yapmaktı.

Konserin zamanlaması çok önemliydi.

Geminin, ilgili şarkının en şiddetli noktasından altı dakika ve otuz yedi saniye önce güneşe çarpabilmesi için, dalışına konser başlamadan önce başlaması gerekiyordu, çünkü solar alevlerin aydınlığı Kakrafoon'a ulaşacak zamanı ancak böyle bulabilecekti.

Ford Prefect'in siyah geminin öbür bölümlerinde yaptığı araştırma bittiğinde gemi epeyce bir süredir dalışa geçmiş durumdaydı. Ford yıldırım gibi kabine döndü.

Görüntü ekranında Kakrafoon güneşi endişe verici bir büyüklükte gözükmekteydi. Eriyen hidrojen çekirdeğinin yarattığı parlak, beyaz cehennem, geminin ileriye doğru dalışı devam ettikçe, her dakika daha da büyüyor, Zaphod'un ellerinin kontrol paneli üzerine vurup, onu yumruklamasını umursamıyordu. Arthur ve Trillian'ın bakışlarında, geceleri yol üzerinde yaklaşan farlarla başa çıkmanın en iyi yolunun gözlerini dikip onlara bakmak olduğunu düşünen tavşanların, sabit ifadesi vardı.

Zaphod, çılgın bakışlarla etrafta dönüyordu.

"Ford," dedi, "kaçış kapsülü kaç tane?"

"Hiç yok," dedi Ford. Zaphod anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Onları saydın mı? diye haykırdı.

"İki kere," dedi Ford, "sen telsizle sahne ekibine ulaşmayı başarabildin mi?"

“Evet,” dedi Zaphod acı acı, “Kendilerine gemide bir grup insan olduğunu söyledim, onlar da herkese “merhaba” dememi istediler.” Ford gözlerini devirdi.

“Senin kim olduğunu söylemedin mi?”

“Oh, tabii. Onlar da bunun büyük bir şeref olduğunu söylediler. Bir de bir restoran faturası ve benim yöneticilerimle ilgili bir şeyler.” Ford, Arthur’u kabaca iteleyerek kontrol panelinin üzerine eğildi.

“Bunların hiçbiri mi çalışmıyor?” dedi vahşice.

“Hepsi geçersiz.”

“Otopilotu parçala.”

“Önce onu bulmak gerek. Hiçbir şeyin bağlantısı yok.”

Bir an soğuk bir sessizlik oldu.

Arthur kabinin arkalarında bir yerde sendeleyerek dolaşmaktaydı.

Birden durdu.

“Sahi,” dedi “teletaşıma ne demek?” Diğerleri yavaşça dönerek yüzüne baktılar.

“Belki de sormak için yanlış bir zaman seçtim, ” dedi Arthur, “Sadece bu kelimeyi kısa bir süre önce kullandığınızı hatırlıyorum da, şimdi aklıma gelmesinin sebebi...”

“Nerede,” dedi Ford Prefect sakince, “teletaşıma yazıyor?”

“Yani, aslında tam da şurada,” dedi Arthur, kabinin arkasındaki koyu renkli bir kontrol kutusunu işaret ederek, ‘acil’ kelimesinin altında, ‘sistem’ kelimesinin üstünde ve ‘bozuktur’ yazan işaretin yanında.” Hemen bunu takip eden gürültülü karmaşa sırasındaki tek hareket Ford Prefect’in kendini kabinin bir ucundan, diğer ucundaki Arthur’un gösterdiği küçük kara

kutuya doğru atması ve üzerine monte edilmiş olan siyah düğmeye arka arkaya bastırması idi.

İki metrekarelik panel yana kayarak açıldı ve arkasında, aslında çok üniteli bir duş kabiniyken, yaşamda yeni bir rol üstlenerek elektrik teknisyeninin eski parça deposu haline gelmişe benzeyen bir bölme ortaya çıktı.

Yarı bitmiş kablo tesisatı tavanda sallanıyor, kullanılmaktan vazgeçilmiş ünite yığınları yerlerde sürünüyor, programlama paneli monte edilip emniyete alınmış olması gereken duvar oyuğundan dışarı sarkıyordu.

Felaket Bölgesi muhasebecilerinden küçük bir memur, bu geminin inşa edildiği tersanede, gemiyi teftiş ederken, ustabaşından, yapacağı tek bir önemli yolculuk olup, onu da yolcusuz yapacak olan bu gemiye ne akla hizmet bu çok pahalı teletaşıtı monte etmeye kalkıştıklarını öğrenmek istemişti. Ustabaşı teletaşıtın yüzde on Iskontolu olarak bulunduğunu açıklamış, muhasebeci ise bunun önemsiz olduğunu anlatmıştı; ustabaşı bunun paranın satın alacağı en iyi, en güçlü ve en gelişmiş teletaşıt olduğunu açıklamış ve muhasebeci ise paranın onu almak istemediğini anlatmıştı. Ustabaşı insanların yine de gemiye girip çıkacaklarını hatırlatmış, muhasebeci ise geminin mükemmel bir kapısı olduğunu söylemişti; ustabaşı muhasebecinin cehennem olmasını istemiş ve muhasebeci kendisine sol tarafından hızla yaklaşmakta olan şeyin bir yumruk sandviçi olduğunu açıklamıştı. Açıklamalar tamamlandıktan sonra teletaşıtın montesine devam edilmemiş ve bu daha sonra hesaplarda “Güneşdal. Açkimir.” başlığı altında ve normal fiyatın beş misli olarak fark edilmeden geçmişti.

“Cehennemin eşekleri,” diye söylendi Zaphod, kendisi ve Ford kablo yığınını çözmeye gayret ederlerken.

Bir iki dakika sonra Ford ona geri çekilmesini söyledi.

Teletaşıta bir madeni para attı ve sallanmakta olan kontrol paneli üzerinde bir düğmeyi kurcaladı. Bir çıtırtı ve ışık saçılması sonunda para ortadan kayboldu.

“Bu kadarı çalışıyor,” dedi Ford, ” Ama, kılavuz sistemi yok. Kılavuz sistemi olmayan bir teletaşıt sistemi sizi , eee... herhangi bir yere götürebilir.”

Kakrafoon güneşi kaçamayacakları ürkütücü bir son gibi ekran üzerinde bekliyordu.

“Kimin umurunda,” dedi Zaphod, “nereye gidersek gideriz.”

“Ve,” dedi Ford, “oto çalıştırma sistemi de yok. Hep birlikte gidemeyiz. Birinin kalıp onu çalıştırması gerek.”

Kasvetli bir an gelip geçti. Güneş gittikçe daha büyük ve kaçınılmaz bir görüntü haline geldi.

“Hey, Marvin, ufaklık.” dedi Zaphod, neşeyle, “nasılsın?”

“Çok kötü, sanırım,” diye mırıldandı Marvin.

Kısa sayılabilecek bir süre sonra, Kakrafoon’daki konser en yüksek noktasına beklenmedik bir şekilde ulaştı.

Siyah gemi, huysuz ve içine kapanık tek yolcusu ile güneşin nükleer fırınına tam vaktinde daldı. Güneşten fışkıran muazzam solar alevler uzayda milyonlarca mile yayıldı ve güneş yüzeyine yakın seyrederek bu anı beklemekte olan bir iki düzine alev sörfçüsüne heyecan yaşatırken, bazılarının da devrilmesine yol açtı.

Alev aydınlığının Kakrofoon’a ulaşmasından dakikalar önce, müziğin ritmiyle atmakta olan çöl, derin bir fay hattı boyunca yarıldı, Muazzam ve o vakte kadar tespit edilmemiş olup, yüzeyden çok derinlerde akmakta olan bir yeraltı nehri yüzeye fışkırdı ve bunu takip eden birkaç saniye içinde de, Evren’in bir ucuna kadar yankılanıp geri gelen bir patlamayla, milyonlarca ton kaynamış lav, yüzlerce metre yukarı püskürerek, nehrin, toprağın hem üstünde hem de altında buharlaşmasına sebep oldu.

Olaya şahit olup da hayatta kalan -pek az - kişi, yüz bin mil karelik çölün tamamının, bir mil kalınlığında bir gözleme gibi havaya yükseldiğine

ve kendi kendini ters yüz ederek, tekrar geri düştüğüne yemin ediyordu. Bu dakikada alevlerden yayılan solar radyasyon buharlaşmış suyun oluşturduğu bulutların arasından süzüldü ve yere çarptı.

Bir yıl sonra, yüz mil karelik çöl çiçeklerle kaplanmıştı.

Gezegenin çevresindeki atmosferin yapısı da dolaylı olarak değişmişti. Yazları güneş daha az kavuruyor, kışları soğuk daha az ısırıyor, yumuşak yağmurlar daha sık yağıyor ve Kakrafoon'un çöl dünyası yavaş yavaş bir cennete dönüşüyordu. Kakrafoon halkının lanetlendiği telepatik güç bile patlamanın gücüyle tamamen dağılmıştı. Daha sonra. Felaket Bölgesinin bir sözcüsünün -bütün çevrecileri vurmuş olanı- bunun 'iyi bir gösteri' olduğunu söylediği bildirilmişti.

Birçok kişi duygusallık içinde, müziğin iyileştirici gücünden bahsetti. Birkaç şüpheci bilim adamı olayların kayıtlarını daha yakından incelediler ve uzayın yakın bir bölgesinden içeri doğru, yapay olarak yaratılmış bir Mucize Alanının sızmakta olduğuna dair zayıf bulgular elde ettiler.

22

Arthur uyandı ve uyanır uyanmaz da buna pişman oldu. Akşamdan kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu ama, böylesi hiç başına gelmemişti. Bu bambaşka bir şeydi, bu en kötünün kötüsüydü. Madde transfer ışınları, diye kendi kendine karar verdi, kafana bir tekme yemek kadar bile eğlenceli değil.

Gümbürtüsü çevreye yayılan kalp çarpıntısı yüzünden yerinden kıpırdamak istemeyen Arthur, bir müddet yattığı yerde düşündü. Ulaşım biçimlerinin bir çoğunun sorunu diye geçirdi aklından, hiçbirinin çekilen sıkıntılara değmemesiydi. Dünya'dayken -bir Dünya'nın olduğu zamanlarda, yani Dünya henüz yeni hiper uzay çevreyolu yapmak uğruna yerle bir edilmeden önce- sorun otomobillerdi. Bir yığın yapışkan, kara çamuru, kimseye zarar vermemesi için yerden toplayıp, araziyi kaplayan katrana ve havayı dolduran dumana çevirip, kalanı da denize dökmek, gibi dezavantajlar, bu vasıtalarla bir yerden bir yere daha çabuk ulaşmanın

sağladığı avantajları bastırır gibi olmuştu -özellikle de vardığınız yer, muhtemelen bahsedilen dezavantajın sonucu olarak, ayrılmış olduğunuz yere çok benzer bir hale gelmiş bulunuyorsa, yani katranla sıvanıp, dumanla dolmuş ve balıkları tükenmişse.

Ya madde transfer ışınlarına ne demeli? Sizi önce atomlarınıza ayırıp parçalayan, sonra bu atomları hava yoluyla etrafa savurup, daha sonra da onları, tam yıllardan beri ilk kez özgürlüğü tatmışlarken, tekrar bir araya toplamayı öngören herhangi bir ulaşım biçiminin kötü olması gerekir.

Arthur Dent'ten önce de birçok kişi aynen böyle düşünmüş ve ve bunun hakkında şarkılar yazma zahmetine bile katlanmışlardı. İşte, eskiden Şakrak-Dünya III'de bulunan Sirius Sibernetik Şirketi Teletaşıt Sistemleri Fabrikası önünde büyük kalabalıklar tarafından söylenmesi adet olanlardan bir tanesi:

Aldebaran muhteşemdir,

Algol de oldukça hoş,

Betelgeuse'un güzel kızları

Kendinizden geçirir sizi.

Yaparlar ne isterseniz,

Gerçek bir el çabukluğuyla önce ve sonra yavaş yavaş.

Ama beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan

O zaman oralara gitmeyi istemiyorum ben.

Nakarat:

Parçalanmak, atomlara ayrılmak,

Gezmek için ne yol ama,

Ve eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan.

Kullanırım tercihimi evde kalmaktan yana.

Sirius altın kaldırımlarla bezeli

Diye işittim hep

Delilerden, sonra da dediler

“Tau’yu gör ölmeden evvel“

Memnuniyetle çıkardım otoyola ve hatta ara yola

Ama eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan,

O zaman kendi adıma ben istemiyorum oralara gitmeyi.

Nakarat:

Parçalanmak, atomlara ayrılmak

Sen kaçırmış olmalısın aklını

Ve eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan

Yatakta kalmak için kullanıyorum ben hakkımı.

...ve böyle sürüp gidiyordu. Çok daha kısa bir başka sevilen şarkı da şöyleydi:

Bir akşam eve geldim teletaşıtla,

Sid ve Meg ve Ronla, Ron Meggi’nin kalbini çaldı

Bana Sidney’in bacağı kaldı.

Arthur acı dalgalarının yavaş yavaş durulduğunu hissetti. Ama o boğuk kalp çarpıntısını hâlâ fark edebiliyordu. Yavaşça, dikkatli bir şekilde yerinden doğruldu.

“Boğuk bir kalp çarpıntısı duyabiliyor musun?” dedi Ford Prefect.

Arthur kendi etrafında döndü ve anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Ford Prefect kızarmış gözleri ve soluk bir yüzle kendisine yaklaşmaktaydı.

“Neredeyiz?” diye nefesini tutarak sordu Arthur.

Ford etrafına bakındı. Her iki yönde de sonu görünmeyen, uzun, kavisli bir koridorda ayakta duruyorlardı.

Okullarda, hastanelerde, ruh sağlığı kliniklerinde sakinlerini baskı altında tutabilmek için kullanılan iç karartan bir soluk yeşile boyanmış olan dış çelik duvar başlarının üzerinde kıvrılıyor ve koyu kahverengi çuval kumaşıyla kaplanmış dikey iç duvarla birleşiyordu.

Yer döşemesi koyu yeşil çizgili kauçuktandı.

Ford dış duvara yerleştirilmiş çok kalın, koyu renk saydam bir panele yaklaştı. Bir kaç kat derinliğinde olmasına rağmen uzak yıldızların toplu iğne başı gibi parıldayan ışıklarını görebiliyordu.

“Sanırım uzay gemisine benzer bir yerdeyiz,” dedi.

Koridorun sonundan boğuk, güçlü ayak seslerine benzer kalp atışlarının sesi geliyordu.

“Trillian?” diye seslendi Arthur huzursuzca, “Zaphod?” Ford omuz silkti.

“Buralarda yoklar,” dedi, “Ben baktım. Herhangi bir yerde olabilirler. Programlanmamış bir teletaşıt adamı herhangi bir yönde ışık yılları boyunca uzaklara fırlatabilir.

Kendimi nasıl hissettiğime bakacak olursam, bizim de epeyce ilerlemiş olduğumuzu tahmin edebiliyorum.”

“Nasıl hissediyorsun ki?”

“Kötü.”

“Onların...”

“Nerede olduklarını, nasıl olduklarını, bilmemize imkan yok ve bunun için de hiçbir şey gelmez elimizden.

Benim yaptığımı yap sen de.”

“Ne?”

“Bunu artık düşünme.” Arthur bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi, isteksizce de olsa mantıklı olduğunu gördü, sarıp sarmaladı ve uzak bir köşeye koydu. Derin bir nefes aldı.

“Ayak sesleri!” diye heyecanla haykırdı Ford birden.

“Nerede?”

“O gürültü. O güçlü kalp atışı. Bunlar yere -Vurulan ayak sesleri, Dinle!” Arthur dinledi. Gürültü koridorda, kendilerinden tahmin edemedikleri bir uzaklıktan yankılanıyordu. Bu uzaktan gelen ve yere vuran ayakların çıkardığı boğuk bir sesti.

“Buradan uzaklaşalım,” dedi Ford sertçe. Her ikisi de uzaklaştı- ama ters yönlere.

“O tarafa değil, ” dedi Ford, “orası onların geldiği yön.”

“Hayır değil,” dedi Arthur, “Bu taraftan geliyorlar.”

“Hayır, bu taraftan...” Her ikisi de durdu. Her ikisi de döndü. Her ikisi de sesin geldiği yönü dinledi. Her ikisi de birbirine hak verdi. Her ikisi de daha önce gittiklerinin tersine ama, yine aksi yönlere doğru yürüdüler.

Korkuya kapılmışlardı.

Her iki yönden de gürültü gittikçe artmaktaydı.

Kendilerinden birkaç metre ilerde, iç duvara dik açıyla uzanan bir başka koridor vardı. Ona doğru koştular ve koridor boyunca aceleyle yürüdüler.

Bu karanlık bir koridordu ve çok uzundu. Koridorda aşağı doğru ilerledikçe onlara hava gittikçe soğuyormuş gibi geliyordu.

İçinde ilerledikleri koridora açılan sağlı sollu başka koridorlar da vardı ve hepsi de çok karanlıktı. Önlerinden geçerken buz gibi bir havanın keskin rüzgarlarını hissedebiliyorlardı.

Bir an için panik içinde durakladılar. Koridorda aşağılara doğru ilerledikçe ayak seslerinin daha da güçlü gelmeye başladığını fark etmişlerdi.

Sırtlarını soğuk duvarlara yapıştırarak öfkeyle dinlediler.

Ne soğuk ve karanlık ve ne de gövdesiz ayak sesleri hoşlarına gidiyordu. Ford titredi. Bu titremenin bir kısmı soğuk yüzündense de, bir kısmı da henüz gencecik bir Betelgeus'lu iken, yani boyu Arctur'lu bir megaçekirgenin ayak bileklerine henüz ulaşmışken, en sevdiği annesinden dinlediği öyküler aklına geldiği içindi:

Şeytanlar ve unutulmuş tayfaların hayaletleri ile kaynaşan uzayın derinliklerindeki gizli bölgelerde huzursuzca dolaşan ölü gemilerin öyküleri; böyle gemiler bularak onlara giren tedbirsiz yolcuların öyküleri; öyle öyküler ki... - sonra Ford'un aklına birden kahverengi çuval kumaşından yapılmış duvar kaplaması geldi ve kendini toparladı. Hayaletler ve şeytanlar ölüm teknelerini nasıl dekore ederlerse etsinler, diye düşündü kendi kendine, istediğiniz paraya bahse girerdi ki, onlar çuval kumaşından duvar kaplaması kullanmazlar. Arthur'un kolunu yakaladı.

"Hemen geldiğimiz yere dönüyoruz," dedi kararlı bir şekilde ve geldikleri yolu takip ederek geri dönmeye başladılar.

Bir dakika sonra şaşırmış kertenkeleler gibi havaya sıçradılar, çünkü en yakın koridor bağlantısının sonunda güçlü adımların sahipleri ansızın tam önlerinde şekillenivermişti.

Saklandıkları köşeden, iki düzine kadar eşofmanlı, iriyarı, çok kilolu kadın ve erkeğin, bir kalp cerrahını korkutacak kadar hızlı ve zorlukla

soluyarak koşmakta olduğunu gördüklerinde, gözleri şaşkınlıktan yerinden fırladı.

Ford arkalarından baka kaldı.

“Koşucular!” diye ıslık çalar gibi fısıldadı, ayak sesleri koridor ağının içinde aşağı yukarı yankılanırken.

“Koşucular mı?” diye fısıldadı Arthur.

“Koşucular,” dedi Ford Prefect omuz silkerek.

Saklandıkları koridor diğerleri gibi değildi. Çok kısaydı ve büyük çelik bir kapıyla son buluyordu. Ford kapıyı inceledi, açılma mekanizmasını keşfetti ve ardına kadar açtı.

Gözlerine ilk çarpan tabuta benzeyen bir şeydi.

Ve ondan sonra gözlerine çarpan dört bin dokuz yüz doksan dokuz şey de yine tabuttu.

23

Tabutların bulunduğu bölme alçak tavanlı, az aydınlatılmış ve dev boyutlu idi. Uzak bir köşede, aşağı yukarı üç yüz metre kadar ilerdeki kemerli kapı aynı amaçla kullanılan benzer bir odaya açılmaktaydı.

Ford Prefect içeri adım atarken kısık bir ıslık çaldı.

“Çılgınca,” dedi.

“Ölü insanların bu kadar beğenilecek neyi var anlamadım?” diye sordu Arthur - huzursuzca onu takip ederken.

“Bilmiyorum,” dedi Ford, “Hadi anlayalım mı?” Daha yakından incelendiğinde tabutların daha çok birer lahidi andırdığı görülüyordu. Hemen hemen bel yüksekliğinde bir yerde duruyorlardı ve beyaz mermer

görünümlü bir malzemeden yapılmışlardı -ki bu malzemenin aslı göründüğü gibiydi, yani beyaz mermer görünümlü bir şeydi. Kapakları yarı-saydamdı ve kederli lahit sakinlerini bu kapaklar sayesinde bulanık da olsa görmek mümkündü. Bunlar humonoidler yani insansı robotlardı ve geldikleri dünya hangisiyse orayla ilgili problemlerini çok geride bırakmış oldukları belliydi, ama bunun ötesinde pek bir şey anlaşılmıyordu.

Lahitler arasında yerde ağır, yağlı beyaz bir gaz usulca dolanmaktaydı. Arthur önce bunun amacının orada özel bir atmosfer yaratmak olduğunu düşündüyse de bu yargısı gazın bileklerini dondurduğunu keşfedene kadar sürdü. Dokunulduklarında lahitler de ele son derece soğuk geliyorlardı.

Ford birden onlardan birinin yanına çömeldi. Sırt çantasından havlusunun bir ucunu çıkardı ve zorlanarak bir şey ovalamaya başladı.

“Bak, bunun üzerinde bir plaket var,” diye açıkladı Arthur’a “üzeri donmuş.” Buzu iyice temizledi ve plakete kazılmış olan harfleri inceledi. Bunlar Arthur’a, dışarıda geçirdiği bir gecede neyin fazlasını içmiş olabilirse onu içmiş bir örümceğin ayak izleri gibi geldiyse de Ford, Galaktik Eezzeereed’in ilkel bir formu olan yazıyı hemen tanıdı.

“Burada ’Golgafrincham Ark Filosu, Gemi B, Bölük Yedi, Telefon Tesisatçısı, ikinci sınıf diye yazıyor- ve bir seri numarası var.”

“Bir telefon tesisatçısı mı” dedi Arthur, “Ölü bir telefon tesisatçısı mı?”

“En iyisinden.”

“Ama burada ne yapıyor?” Ford kapağın üzerinden içerdeki şekle baktı.

“Pek bir şey yaptığı söylenemez,” dedi, ve birden, onu görenlerde son günlerde fazla çalıştığı ve biraz dinlenmesi gerektiği hissini uyandıran, o sırıtışlarından biri belirdi suratında.

Zıplayarak bir başka lahitin yanına gitti. Kısa bir havlu çalışması ve ardından ilan etti.

“Buradaki ölü bir kuaför. Heey!” Bundan sonraki lahit, kendisinin bir reklamcılık şirketinin muhasebe müdürü için son dinlenme yeri olduğunu anlatıyordu; bundan sonraki üçüncü sınıf bir ikinci el araba pazarlamacısını barındırıyordu.

Birden döşemeye açılan bir kontrol kapısı Ford’un dikkatini çekti ve yere çömelerek onun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir yandan da kendisini sarmalamakla tehdit eden dondurucu gaz bulutlarını başından savmaya çalışıyordu.

Arthur’un aklına bir şey gelmişti.

“Eğer bunlar yalnızca birer tabutsa,” dedi, “niçin böyle soğutuluyorlar?”

“Ya da niye burada muhafaza ediliyorlar,” dedi Ford servis kapısını çekip açarken. Gaz ordan içeri aktı.

“Hatta, neden kimse beş bin ölü bedeni uzayda taşıma zahmeti ve masrafına girişmiş olsun?”

“On bin,” dedi Arthur, ikinci bölümün hayal meyal görülebildiği kemerli kapıyı göstererek.

Ford kafasını döşemedeki servis kapısından aşağı doğru sarkıttı. Tekrar yukarı baktı.

“On beş bin” dedi, ” Aşağıda da bir sürü var.”

“On beş milyon ,” dedi bir ses.

“Bu çok,” dedi Ford, “çok çok.”

“Yavaşça arkanıza dönün;” diye hırladı ses, “ve ellerinizi yukarı kaldırın. En ufak bir hareketinizde sizi mini mini parçalara ayırırım.”

“Selam?” dedi Ford, yavaşça arkasına dönerek, ellerini yukarı kaldırıp başka bir harekette bulunmayarak.

“Niçin?,” dedi Arthur Dent, “bizi görmekten kimse memnun olmuyor?”

* * *

İçeriye girdikleri kapının eşiğinde onları görmekten memnun olmayan adamın silueti durmaktaydı. Memnuniyetsizliği hem sesinin hırlayarak hakimiyet ilan eden tonundan hem de onlara doğru tutmakta olduğu uzun namlulu gümüş rengi bir Kill-O-Zap silahından belli oluyordu. Silahın tasarımcısının lafı dolaştırmamak üzere talimat aldığı belli idi. “Bu silahı kötü ruhlu yarat” demişlerdi ona. “Bu silahın bir doğru ucu bir de yanlış ucu olduğunu çok açıkça belirt. Yanlış ucunda durmakta olan herkese kendisi için işlerin kötü gittiğini açıkça belirt.

Eğer bunun anlamı silahın etrafına her türlü oku, iğneyi ve kara şeyleri takmaksa o zaman öyle yap. Bu şöminenin üzerine asmak için, ya da şemsiye kovasına koymak için yapılmış bir silah değil, bu silah dışarı çıkıp insanları perişan etmek için.” Ford ve Arthur silaha mutsuzluk içinde baktılar.

Eli silahlı adam kapıdan ayrıldı ve etraflarında dönmeye başladı. Işığa geldikçe onun siyah ve altın renkli üniformasını görebiliyorlardı. Üniformanın düğmeleri öyle parlatılmış ve öyle yoğun bir şekilde parıldıyorlardı ki yaklaşmakta olan bir motosikletli olsaydı, rahatsız olacağı için ışıklarını yakardı.

Kapıyı işaret etti.

“Dışarı,” dedi. Bu kadar ateş gücü olan birinin ayrıca bir de laf gücü olması gerekmezdi. Arthur ve Ford Kill-O-Z a p’in yanlış ucu ile düğmeleri tarafından yakıdan takip edilerek dışarı çıktılar.

Koridora döndüklerinde gelmekte olan yirmi dört koşucu ile karşılaştılar. Koşucular şimdi duşlarını yapmış, üzerlerini değişmişlerdi ve onların önünden geçerek depolandıkları bölmeye gidiyorlardı. Arthur arkasına dönerek onların içeri girişlerini kafası karmakarışık bir şekilde gözledi.

“Yürüyün!” diye bir çığlık attı onları esir eden adam.

Arthur yürüdü.

Ford omzunu silkip yürüdü.

Depoda koşucular yan duvar boyunca dizili lahitlere yöneldiler, kapaklarını açtılar, içine girmek üzere tırmandılar ve girer girmez de yirmi dört huzurlu uykuya dalıp gittiler.

24

“Eee...Kaptan...”

“Evet, Bir Numara?”

“Sadece İki Numaradan bir rapor şeyi aldığımı söyleyecektim de.”

“Oh, tanrım.” Yukarda, geminin köprü üstünde, Kaptan hafif bir huzursuzluk içinde uzayın sonsuz derinliklerini seyretmekteydi.

Yaslandığı yerden, geniş kubbeli damlacığın ardında, içinden geçtikleri yıldızların önlerinde ve arkalarında oluşturdukları görkemli manzarayı izliyordu - bu yolculuk süresince fark edilir derecede incelmiş olan manzarayı. Dönüp, geminin iki millik iri cüssesinin üzerinden geriye bakınca arkalarında bıraktıkları çok daha sık, adeta metal bir şerit gibi görünen yıldız kümelerini görebiliyordu. Bu içinde yol aldıkları Galaktik Merkezden görünen manzara idi. Aslında senelerdir, şu anda pek de hatırlayamadığı ama müthiş yüksek olduğunu bildiği bir hızda yol almaktaydılar. Bir şeyin hızına yaklaşan bir hızdı bu. Yoksa bir başka şeyin hızının üç misli miydi hızları? Her neyse, çok etkileyici bir hızdı sonuç olarak. Geminin arkasındaki parlak uzaklığı izledi bir şeyler görmeye çalışarak. Bunu her bir-iki dakikada bir yapıyordu, fakat aradığını bir türlü bulamıyordu.

Ama bunun kendisini telaşlandırmasına da izin vermiyordu. Bilimadamları kimse paniklemediği ve herkes kendi üzerine düşeni düzenli bir biçimde yaptığı sürece her şeyin mükemmel gideceğini söylüyorlardı.

Kendisi paniklemiyordu. Onu ilgilendiren her şey muhteşem gidiyordu. Büyük köpüklü bir süngerle omzunu sildi. Bir şeyden dolayı ufak bir huzursuzluk hissettiğini hatırladı. Şimdi bütün bunlar ne demek oluyordu? Yanı başında duyduğu ufak bir öksürük geminin birinci subayının hâlâ yanında durduğunu ona hatırlattı.

İyi bir çocuktu Bir Numara. En zekilerinden değildi belki, ayakkabı bağlarını bağlamakla ilgili garip bir sorunu vardı, ama buna karşılık iyi bir subayın birçok yeteneğine sahipti. Kaptan, eğilip ayakkabısının bağlarını bağlamaya çalışan bir adamı, bu iş ne kadar uzun sürerse sürsün, tekmeleyecek biri değildi. Ortalıkta kendini beğenmiş bir şekilde dolanıp duran, durmadan düğmelerini parlatan, her saat başı raporlar yayınlayan , o sevimsiz İki Numara gibi değildi o: “Gemi hâlâ hareket halinde.

Kaptan.” “Hâlâ rotamızdayız. Kaptan.” “Oksijen seviyemiz hâlâ yeterli. Kaptan.” Kaptan’ın önerisi, “Bırak biraz eksilsin” oluyordu. Ah, evet, bu tür şeyler onu tedirgin ediyordu. Bir Numaraya döndü.

“Evet, Kaptan, iki Numara bazı tutuklular bulduğuna ilişkin bir şeyler bağırıyordu... ” Kaptan bunu düşündü. Ona pek olacak şeymiş gibi gelmedi ama, kendisi emrinde çalışanlara engel olacak biri değildi.

“Eh, belki de bu onu bir müddet için mutlu eder,” dedi, “her zaman böyle bir şey istiyordu”

* * *

Ford Prefect ve Arthur Dent geminin sonsuz gibi görünen koridorlarında ağır ağır, sürüklenircesine yürümekteydiler.

İki numara hemen arkalarından uygun adım geliyor ve arada sırada yanlış bir hareket yapmamaları veya olmayacak bir şeye kalkışmamaları yönünde emirler yağdırıyordu. En azından bir millik kahverengi çuval kumaş kaplı duvar geçmişlerdi. Sonunda, İki Numara’nın seslenmesiyle kendiliğinden açılan geniş, sürgülü bir çelik kapının önüne geldiler.

İçeri girdiler.

Ford Prefect ile Arthur Dent’e burada en ilgi çekici gelen şey, köprü üstünü örten, on beş metre çapındaki yarımküre ile onun ardından gözüken ve üzerlerinde parlayan yıldızların göz kamaştırıcı manzarası değildi : Evrenin Sonundaki Restoran’da yemek yemiş kişiler için böyle manzaralar olağandı. Etraflarını çepeçevre saran uzun duvar boyunca sıralanmış çeşitli cihaz kalabalığı da değildi. Arthur’a göre geleneksel uzay gemilerinin tam da böyle bir görüntüsü olması gerekiyordu, Ford için ise bu görüntü antika kalıyordu: Felaket Bölgesi’nin gösteri gemisinin kendilerini iki milyon yıl değilse en azından bir milyon yıl geriye götürdüğüne ilişkin şüphelerini doğrulayan bir görüntüydü bu.

Hayır, onları gerçekten sarsan şey bir küvetti.

Küvet, bir buçuk iki metre yüksekliğinde mavi su kristalinden kabaca yontulmuş bir kaide üzerinde durmaktaydı ve Maximegalon’daki Hastalıklı Hayal güçleri Müzesi dışında pek rastlanmayan bir barok şekilsizliği idi. Altın varakla belirginleştirilmiş bağırsak karmaşıklığını andıran tesisat boruları bir gece yarısı açılan isimsiz bir mezarı andırıyordu; musluklar ile duş bağlantısı ise çirkin suratlı taş yaratıkları bile yerinden sıçratacak nitelikteydi.

Bu bir uzaygemisi köprüüstünün en dikkat çekici parçası olarak son derece uygunsuz bir şeydi ve İki Numara, bunu bilen bir adamın neşesiz tavrıyla ona yaklaştı.

“Kaptan, efendim!” diye sımsıkı kapalı dişlerinin arasından haykırdı - zor bir numaraydı ama bunu mükemmelleştirdiği yılları olmuştu.

Canavar görünüşlü küvetin bir kenarından geniş dost bir surat ve köpükle kaplı dost bir kol yükseldi.

“Ah, selam, İki Numara,” dedi Kaptan, elindeki süngeri neşeyle sallayarak, “günün güzel geçiyor mu?”

İki Numara her zamankinden daha ciddi, hazırol vaziyetinde bekliyordu.

“Size 7 numaralı dondurucu bölümde tesbit ettiğim tutukluları getirdim efendim!” diye bağırarak rapor verdi.

Ford ve Arthur şaşkınlıkla öksürdüler.

“Eee.. .. Merhaba,” dediler.

Kaptan onlara gülümsedi. Demek ki İki Numara gerçekten binlerini bulmuştu. Eh, kendisi için iyi bir şey diye düşündü Kaptan, bir adamın en iyi yaptığı şeyi yaptığını görmek hoş bir şeydi.

“Oh, oradakiler, merhaba,” dedi onlara, “Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın, çabucak yıkanayım demiştim de. Oralarda cinentonik olacak. Bir Numara, buzdolabına bakıver.”

“Tabii efendim.”

İsler ilkel ister gelişmiş olsun galakside bilinen dünyaların yüzde seksen beşini cinentonik, veya gee -N’N - T’n-ik, veya cinon-o-niks veya aynı fonetik bağlantıda binlerce veya daha da fazla çeşitlemesi yapılabilecek bir içki icad etmiş olmaları ilginç bir gerçekti ve bunun ne derece önemli olduğunu kestirmek güçtü. İsimler benzer olmakla birlikte içkilerin kendileri aynı değildi ve alelade suyun oda ısısının biraz üzerinde servis edilmesi olan Sivolvo usulü “şinanto/mings” ile yüz adımdan bir sığın öldürebilecek güçteki Gagrakack usulü “tsinanthony- ks” arasında bir sürü değişik çeşidi vardı. İsimlerinin birbirine benzer seslerde olmaları dışında, hepsinin ortak bir noktası daha bulunuyordu ki bu da, her bir içkinin kendi dünyasının, henüz diğer dünyaların hiçbiri ile bir temas kurmadan önce, bu içkiyi icad etmiş ve ismini koymuş olmasıydı.

Bu gerçekten nasıl faydalanılabilirdi? Bu bilgi tamamen tek başına var olan bir bilgiydi. Herhangi bir yapısal linguistik kuramını ilgilendirdiği kadarı ile belli bir grafiği yoktu ama devam eden bir gerçekti. Yaşlı yapısal linguistik uzmanları, genç yapısal linguistik uzmanları bunu devam ettirdikleri için onlara kızıyorlardı. Genç linguistik uzmanları bunun için çok heyecanlanıyorlar ve derin bir öneme sahip bir şeye çok yaklaştıklarına inanarak gece geç vakitlere kadar oturup bunu tartışıyorlar ve sonunda vaktinden önce yaşlı yapısal dil uzmanları haline gelerek, genç yapısal

linguistik dil uzmanlarına çok kızıyorlardı. Yapısal linguistik uzmanları acı şekilde bölünmüş, mutsuz bir disiplindiler ve içlerinden birçoğu sorunlarını Ouisghian Zodahs içine gömerek uzun geceler geçiriyorlardı.

İki Numara Kaptanın banyo küveti önünde engellenme hissi içinde tirtir titriyordu.

“Tutukluları sorgulamak istemiyor musunuz, efendim?” diye uludu.

Kaptan ona eğlenerek baktı.

“Golgafrincham aşkına, bunu niye yapmak isteyeyim?” diye sordu.

“Onlardan bilgi elde edebilmek için, efendim! Buraya neden geldiklerini anlamak için!”

“Oh, hayır, hayır, hayır,” dedi Kaptan, “sanırım sadece bir kadeh cinen tonik içmeye uğramışlardır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?”

“Ama efendim onlar benim tutuklularım. Onları sorgulamalıyım!” Kaptan onlara şüpheyle baktı.

“Oh, tamam o zaman,” dedi “ne gerekiyorsa öyle yap. Onlara ne içmek istediklerini sor.”

İki Numara’nın gözlerinde sert soğuk bir pırıltı belirdi.

Yavaşça Ford Prefect ve Arthur Dent’e yaklaştı.

“Pekala, pislikler,” dedi, “sizi sıçan kılıklı...” Ford’u Kill-O-Zap silahı ile dürtükledi.

“Sakin ol, İki Numara.” diye uyardı Kaptan nezaketle.

“Ne içmek istiyorsunuz!!!" diye haykırdı İki Numara .

“Cinen tonik benim kulağıma hoş geliyor,” dedi Ford, “Sen ne dersin Arthur?” Arthur gözlerini kırpıştırdı.

“Ne? oh, evet,” dedi.

“Buzlu mu, buzsuz mu?!” diye kükredi İki Numara.

“Oh, buzlu lütfen,” dedi Ford.

“Limon??!!"

“Evet, lütfen,” dedi Ford, “Bir de şu küçük bisküvilerden var mıydı acaba? Hani şu peynirli olanlarından?”

“Soruları ben sorarım!!!" diye haykırdı İki numara, vücudu bir sinir krizi içinde sarsılıyordu.

“Eee, İki Numara...” dedi Kaptan yumuşak bir sesle.

“Buyrun efendim!”

“Bu işten vazgeçer misin lütfen, o iyi bir adam. Rahatlatıcı bir banyo yapmaya çalışıyorum burada.”

İki Numaranın gözleri kısıldı ve Bağıran ve İnsan Öldürenler dünyasında soğuk birer çizgi olarak adlandırılabilecek hale geldi. Burada esas fikir, rakipde gözlüklerini kaybettiğin veya uyanık kalma güçlüğü çektiğin imajını yaratabilmekti. Bunun niye ürkütücü olduğu ise henüz çözülememiş bir problemdi.

Kaptan’a yaklaştı, ağzı (İki Numara’nın) ince, sert bir çizgi halini almıştı. Böyle bir ağzın niçin bir kavga tavrı olduğunu anlamak da bir başka zorluktur. Bir Traal ormanında dolaşırken, birdenbire masallardaki Açgözlü Böcekyiyen Yaratıkla karşılaşsanız ve eğer yaratığın ağzı, çoğunlukla olduğu gibi, keskin dişlerle dolu, salyalar akıtan, kocaman açılmış bir ağız değil de, ince, sert bir çizgi halinde bir ağız olsa, sanırım bunun için yalnızca şükran duyarsınız.

“Size hatırlatabilir miyim efendim,” dedi İki Numara, yılan ıslığına benzer bir sesle Kaptana, “üç seneden fazla bir zamandan beri bu küvetin içinde olduğunuzu?!” Bu son atışı da yaptıktan sonra İki Numara topukları

üzerinde döndü ve aynada bakışları ile ok atma egzersizleri yapmak üzere, kızgınlık içinde bir köşeye yürüdü.

Kaptan küvetinin içinde kıpırdandı. Ford Prefect'e acemice beceriksiz bir gülücük attı.

“Eh, benimki gibi bir işiniz olunca, çok gevşemeniz gerekiyor,” dedi.

Ford yavaşça ellerini indirdi. Bu herhangi bir tepki uyandırmadı. Arthur da kendininkileri indirdi.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerleyen, Ford küvet ayağının yanına yaklaştı. Onu okşadı.

“Çok hoş” diye yalan söyledi.

Önce sırıtmasının bir sorun yaratıp yaratmayacağını tarttı ve bir sorun çıkmayacağından emin olunca yavaş ve dikkatli bir şekilde sırıtmaya başladı. Sorun yoktu.

“Ee..." dedi Kaptana.

“Evet?” dedi Kaptan.

“Merak ediyorum,” dedi Ford, “gerçekten de, işinizin ne olduğunu sorabilir miyim acaba?” Omzuna bir el dokundu. Hemen arkasına döndü.

Bu Birinci süvari idi.

“İçicileriniz,” dedi.

“Ah, teşekkür ederim, “dedi Ford. O ve Arthur, cinen toniklerini aldılar. Kendininkinden bir yudum içen Arthur, tadının aynı viski soda gibi olduğunu keşfedince şaşırdı.

“Yani, fark etmemem mümkün değildi,” dedi Ford, o da içkisinden bir yudum alırken, “o cesetler. Depodakiler.”

“Cesetler mi?” dedi Kaptan şaşkınlıkla. Ford durakladı ve kendi kendine düşündü. Hiçbir şeyi öylece kabullenme, diye geçirdi içinden. Kaptan’ın, gemisinde on beş milyon ölü gövde taşıdığım bilmiyor olması mümkün olabilir miydi? Kaptan neşeyle onaylayarak başını salıyordu. Aynı zamanda da lastik bir ördekle oynar gibiydi.

Ford etrafına bakındı. İki Numara da aynadan kendisine bakıyordu, ama yalnızca bir an için. Gözleri devamlı kıpır kıpırdı. Birinci süvari orada öylece duruyor ve kibarca gülümseyerek içki tepsisini tutuyordu.

“Cesetler mi?” dedi kaptan yeniden.

Ford dudaklarını yaladı.

“Evet,” dedi, “Bütün o ölü telefon tesisatçıları ve muhasebe müdürleri, biliyorsunuz aşağıda, depoda.” Kaptan onu inceledi. Birden başını geriye doğru atarak kahkahalarla güldü.

“Oh, onlar ölü değil ki,”- dedi, “oh. Tanrım, hayır, hayır onlar dondurulmuş. Onlar canlandırılacak.”

Ford çok az yaptığı bir şey yaptı. Gözlerini kırpıştırdı.

Arthur bir transdan çıkmış gibiydi.

“Yani bir depo dolusu dondurulmuş kuaförünüz olduğunu mu söylüyorsunuz?” dedi.

“Oh, evet,” dedi Kaptan, “Milyonlarcası. Kuaförler, yorgun TV yapımcıları, sigorta satıcıları, personel memurları, emniyet görevlileri, halkla ilişkiler uzmanları, idari danışmanlar, aklınıza ne gelirse. Bir başka gezegende bir koloni kuracağız.

Ford çok hafif bir şekilde kıpırdandı.

“Çok heyecanlı değil mi?” dedi Kaptan.

“Ne, elinizdeki yığınla mı?”

“Ah, beni yanlış anlamayın.” dedi Kaptan, “Biz Ark Filosundaki gemilerden yalnızca bir tanesiyiz. Biz Ark “B” yiz, anlıyor musunuz. Pardon, benim için sıcak suyu biraz açabilir misiniz lütfen?” Arthur itaat etti ve pembe köpüklü bir su küvetin içine doldu. Kaptan mutluluk içinde memnuniyetle nefesini bıraktı.

“Çok teşekkürler, kıymetli arkadaşım. Lütfen kendinize tekrar içki almaktan çekinmeyin.” Ford kendi içkisini bitirdi. Bir Numaradan içki şişesini aldı ve bardağını tekrar ağzına kadar doldurdu.”

“Ark B,” dedi “nedir?”

“Bu.” dedi Kaptan, ve elindeki lastik ördekle neşeli sesler çıkararak köpüklü suyu etrafa saçtı.

“Evet,” dedi Ford, “Ama...”

“Olan şu ki,” dedi Kaptan, bizim gezegenimiz, yani gitmekte olduğumuz dünya, söylemesi uygunsa, lanetli idi.”

“Lanetli mi?”

“Oh, evet. Bu yüzden herkesin düşündüğü bütün nüfusu birkaç dev boyutlu uzay gemisinde toparlayıp, gidip bir başka gezegene yerleşmekti.” Öyküsünün bu kadarını anlattıktan sonra, halinden memnun bir homurtuyla arkasına dayandı.

“Yani daha az lanetli bir gezegene mi?” diye cesaretlendirdi Arthur.

“Ne demiştiniz kıymetli arkadaşım?”

“Daha az lanetli bir gezegen diyordum. Gidip yerleşecektiniz.”

“Gidip yerleşeceğiz, evet. Bu yüzden üç gemi inşa edilmesine karar verildi. Anlıyor musunuz, Uzayda üç Ark, ve... sizi sıkmıyorum değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Ford kesin bir dille,”çok ilgi çekici.”

“Biliyor musunuz, arada sırada, değişiklik olarak,” diye fikrini belirtti Kaptan, “konuşabilecek bir başkasını bulmak çok hoş oluyor doğrusu.”

İki Numaranın gözleri yine ateşli bir şekilde odayı taradı ve bir aylık bayat etinin en sevdiği parçasından kısa bir süre ayrılmak zorunda kalmış bir çift karasinek gibi tekrar aynanın üzerine yerleşti.

“Bunun gibi uzun yolculukların sorunu,” diyerek devam etti Kaptan, “sonunda sadece kendi kendine konuşmak zorunda kalmak ki bu korkunç sıkıcı bir hale gelebiliyor, çünkü bu konuşmaların yarısında bir sonraki lafın ne olduğunu bilir hale geliyorsunuz.”

“Sadece yarısında mı?” diye sordu Arthur.

Kaptan bir süre düşündü.

“Evet, hemen hemen yarısında demeliydim. Her neyse - sabun nerede?” Etrafta arandı ve buldu. - “Evet, o halde, her neyse,” diye özetledi, “Amaç, birinci gemiye yani ‘A ’gemisine, bütün parlak liderlerin, bilim adamlarının, büyük sanatçıların, anlıyorsunuz işte, başarılı kişilerin binmesiydi üçüncüsüne, yani ‘C’ gemisine de esas işleri yapanlar, iş sahibi olanlar ve iş görenler yerleştirilecekti; ’B’ gemisine ise -bu bizim gemi-kalan herkes binecekti, anlıyor musunuz, sıradan kişiler yani...” Mutlu bir şekilde gülümsedi.

“Ve ilk olarak biz gönderildik,” diye tamamladı öyküsünü.

Ve küçük bir banyo şarkısı tutturdu.

Onun dünyasının en heyecan verici ve üretken şarkı sözü yazarlarından biri (ki şu sırada, bulundukları yerden dokuz yüz metre kadar aşağıdaki otuz altıncı ambarda uyumaktaydı) tarafından kendisi için bestelenmiş olan bu banyo şarkısı bir süre için bile olsa yaşanacak cansıkıcı sessizlik anını engelledi. Ford ve Arthur ayaklarının yerini değiştirdiler ve gözlerini dikkatle birbirlerinden kaçırdılar.

“Eee...” dedi Arthur bir müddet sonra, “O halde sizin gezegeninizde tam olarak yolunda gitmeyen şey neydi?”

“Oh, dediğim gibi orası lanetli idi.” dedi Kaptan, “Anlaşılan güneşe çarpacaktı yani, öyle bir şey. Ya da belki de ay bize çarpacaktı. Bu cins bir şey. Her ne ise kesinlikle çok ürkütücü bir olasılıktı.”

“Oh,” dedi birinci süvari, “Ben gezegenin büyük bir üç metrelik pirana arıları istilasına uğrayacağını sanıyordum.

Öyle değil miydi?”

İki Numara olduğu yerde döndü, gözleri soğuk ve sert bir ateşle yanıyordu. Bu ateş ancak onun yaptığı miktarda egzersiz ile sağlanabilirdi.

“Bana söylenen bu değildi!” diyerek yılan gibi tısladı.

“Benim komutanım, bana tüm gezegenin dönüşüme uğramış korkunç büyüklükte bir yıldız keçisi tarafından yenme tehlikesi içinde olduğunu söylemişti!”

“Oh, sahi mi...” dedi Ford.

“Evet! Cehennemin dibinden canavar bir yaratık, on bin mil uzunluğunda keskin dişleri olan, nefesi okyanusları kaynatabilecek, pençeleri kıtaları köklerinden kopartabilecek, ve binlerce gözü güneş gibi yanan, salyalar akıtan çeneleri birbirinden bir milyon yıl ötede, hiç görmediğiniz gibi bir canavar... hiç... hayatınızda...”

“Ve ilk olarak da sizi gönderdiklerinden emin olmak istediler, öyle mi?” diye soruşturdu Arthur.

“Oh, evet,” dedi Kaptan, “yani herkes, çok hoş olduğunu düşündüğüm bir yaklaşımla, yeni bir gezegene varıldığında iyi bir saç kestirilebileceğinden ya da telefonların bakımından emin olunabilmesinin moral açısından çok önemli bir şey olduğunu söylüyordu.”

“Oh, evet,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Ford, “Bunun çok önemli olduğunu görebiliyorum. Ve diğer gemiler, ee... onlar da sizi takip ettiler değil mi?” Kaptan bir süre cevap vermedi. Küvetinde kıvrılarak geminin

parlak galaktik merkeze doğru uzanan muazzam gövdesine doğru bir geri bakış fırlattı. Akıl almaz uzaklığa kısık gözlerle baktı.

“İlginç bir soru doğrusu” dedi Ford’a hafifçe kaş çatarak bizimde merakımızı çekmiyor değil hani... onlardan ayrılalı beş sene oluyor, o günden bu yana hiçbir haber alamadık... ama arkamızda bir yerde olmalılar.” Tekrar uzakları izlemeye devam etti.

Ford da onunla birlikte izledi ve kaşları düşünceli bir şekil aldı.

“Kuşkusuz öyledir, ancak,” dedi yumuşak bir sesle, “bir keçi tarafından yenmiş olmadıkları sürece...”

“Ah, evet...” dedi kaptan sesine hafif bir tereddüt sızarken, “keçi,...” gözleri köprü üstünü çevreleyen cihazların ve bilgisayarların üzerinde dolaştı. Hepsi uzaktan masum bir şekilde kendisine göz kırpıyorlardı.

Dışarıdaki yıldızlara baktı, ama hiçbiri bir kelime söylemiyordu.

Birinci ve İkinci süvarilerine baktı ama o an için, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydiler.

Kendisine kaşlarını kaldırarak bakmakta olan Ford Prefect’e baktı.

“Bu garip bir şey, biliyor musunuz,” dedi sonunda Kaptan, “ama şimdi öyküyü bir başkasına anlatırken... yani sana da tuhaf geldi mi, Bir Numara?”

“Eeeeeeee... ” dedi Bir Numara.

“Evet,” dedi Ford, “Aranızda konuşmak isteyeceğiniz çok şeyiniz olabileceğini görüyorum, içkiler için teşekkürler, acaba bizi size en uygun gezegende bırakabilir miydiniz diye...”

“Ah, ama, bu biraz güç biliyorsunuz,” dedi Kaptan, “çünkü bizim iniş çıkış programımız biz Golgafrincham’dan ayrılmadan önce otomatik olarak ayarlanmıştı, sanırım bunun bir sebebi de benim rakamlarla aramın pek iyi olmamasındandı...”

“Yani bu gemide kısılıp kaldığımızı mı söylemek istiyorsunuz?” diye haykırdı Ford bütün sabrını ve yapmacık nezaketini aniden kaybederek. “Koloni kurmanız beklenen bu gezegene ne zaman varmanız bekleniyor?”

“Oh, sanırım hemen hemen gelmiş olmalıyız, dedi Kaptan, “her dakika bu mümkün. Benim de artık bu banyodan çıkmam lazım aslında. Oh, ama bilmiyorum, tam da zevkini çıkarırken, niye çıkayım ki?”

“Yani bir dakika sonra falan yere iniyoruz öyle mi?” dedi Arthur. “Yani, pek iniyoruz sayılmaz, aslında inmek değil, hayır... eee..”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” diye sordu Ford sertçe.

“Yani,” dedi Kaptan, kelimeler arasında yolunu dikkatle seçerek, “sanırım, hatırlayabildiğim kadarıyla, biz oraya çarpmak üzere programlanmıştık.”

“Çarpmak mı?” diye bağırdı Ford ve Arthur. “Eee, evet,” dedi Kaptan, “evet, bu da planın bir parçasıydı.

Bunun şu anda tam olarak hatırlayamadığım çok iyi bir sebebi vardı. Şeyle ilgiliydi... ee...” Ford patladı. “Siz bir yığın yararsız Allahın cezası sersemsiniz!” diye bağırdı.

“Ah, evet, işte bu yüzden,” diye gülümsedi Kaptan, “sebep buydu.”

25

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi Golgafrincham Gezegeni hakkında şu bilgileri vermektedir: Burası efsaneler açısından zengin, yer yer geçmiş zamanlarda onu işgale kalkışanların kanıyla yeşermiş, kırmızı, tarihsel ve gizemli bir gezegendir; kurak ve çıplak toprakları, sıcak ve tozlu kayalarının üzerinden damlayan ve arkalarındaki koyu renkli bol kokulu yosunları besleyen, parfümlü kaynakları ve bu kaynakların kokusu ile sarhoş eden. Tatlı, sıcak ve sıkıntılı bir havası vardır.

Ateşli alınların ve mest olmuş hayallerin ülkesiydi burası.

Yosunların büyümesini durdurmayı becerip de altında oturacak bir ağaç bulanların serinkanlı ve gölgeli düşüncelerinin ülkesiydi. Aynı zamanda da bir çelik, kan ve kahramanlıklar ülkesiydi. Vücudun ve ruhun ülkesiydi.

Gezegenin tarihi buydu.

Ve bütün bu eski ve gizemli tarihin en gizemli kişileri hiç şüphesiz Arium'un Daireler Çizen Büyük Şairleri idi.

Daireler Çizen Şairler eskiden uzak dağ geçitlerinde yaşar, buralarda pusuya yatar ve tedbirsiz küçük yolcu gruplarının etrafında daireler çizerek onlara kaya parçaları atarlardı.

Ve yolcular bağrışmaya başlayıp, onlara bu kaya parçası atma işiyle başkalarını rahatsız edeceklerine niçin gidip de şiir yazmadıklarını sormaya haşlayınca, birden dururlar ve sonra büyük Vassillian Şarkı Zincirini oluşturan yedi yüz doksan dört şarkıdan birini okumaya başlarlardı. Bu şarkıların her biri olağanüstü güzellikte ve olağanüstü uzunluktaydı ve hepsi de aynı kalıptaydı.

Her şarkının ilk bölümü, bir zamanlar Vassillian Şehrinden beş akıllı ve bilgin prensin dört atla nasıl yola koyulduklarını anlatırdı. Tabii her biri cesur, asil ve akıllı olan bu prensler, uzak ülkelere yolculuk yaparlar, kötü devlere karşı savaşırlar, egzotik felsefeler sürdürürler, tuhaf tanrılarla çay içerler, yakışıklı canavarları çılgın prenseslerin elinden kurtarırlar, sonunda cehaletten kurtulduklarını ve mucizelerin bu yüzden gerçekleştiğini bildirirlerdi.

Her şarkının ikinci ve çok daha uzun olan kısmında, geri dönerken kimin yürümek zorunda kalacağına ilişkin incir çekirdeğini doldurmayan tartışmalar anlatılırdı.

Bütün bunlar, gezegenin uzak geçmişinde kalmıştı.

Bununla birlikte, Golfrincham halkının, nüfusunun bir işe yaramayan üçte birlik kısmının tamamını başında atmasına olanak sağlayan, kaçınılmaz lanetle ilgili uydurma masalları icat edenler de bu egzantirik şairlerdi.

Halkın kalan üçte ikilik kısmı evlerinde kalmış dolu, zengin ve mutlu bir yaşam sürdürmüşlerdi, ta ki bakımsız bir telefondan kaptıkları bulaşıcı bir virüs yüzünden hepsi birden aniden ortadan silininceye kadar.

26

O gece gemi, Galaksinin Batı spiral kolunda bulunan ve pek de makbul sayılmayan ucunun haritalarda gözükmeyen arka yüzündeki önemsiz, gözden kaçmış sarı bir güneş etrafında dönen, küçük mavi-yeşil bir gezegene mecburi iniş yaptı.

Bu inişten önceki saatlerde Ford Prefect belirsizlik içinde, ama öfkeyle geminin kontrollerini daha önce kenetlendirildiği uçuş yolundan kurtarmak için savaşmıştı.

Çabucak kavramıştı ki, gemi, yükünü rahat olmasa da, salimen yeni evine ulaştırmak üzere planlanmış ve üstelik her türlü tamir ve değişiklik ümidine tamamen kapalı olacak şekilde bozulmuştu.

Atmosferin arasından çığlık çığlığa, alev alev geçişi süper yapısının çoğunu ve dış zırhını alıp götürmüş, ve çamurlu bir bataklığa karın üstü başarısız inişi içindeki ekibe, derin dondurulmuş yükünü canlandırıp gemiden çıkarması için sadece ışıksız birkaç saat bırakmıştı. Geminin gövdesi inişi izleyen birkaç dakika sonra yavaş yavaş yapışkan katranın içine gömülmeye başlamıştı.

Gece boyunca bir iki defa -iniş sırasında gemiden kopan enkaz-yanmakta olan bir meteor gibi gökyüzünde parladı.

Gemi gri renkli şafak öncesinde, kükreyen iğrenç bir boğulma sesiyle sonsuza kadar leş kokulu derinliklerde kalmak üzere battı.

Güneş, o sabah doğduğunda, solgun ince ışıklarını, ümitsizce kuru topraklara ulaşmak için tırnaklarıyla savaşarak ağlaşan kuaförler, halkla ilişkiler uzmanları, danışmanlar ve diğerlerinin doldurduğu geniş bir alana saçtı.

Daha az kararlı bir güneş belki de gerisin geri yerine dönerdi, ama bu, gökyüzündeki yerine tırmanmaya devam etti ve bir müddet sonra ılık ışınları bitkin bir şekilde mücadele eden yaratıklar üzerinde az da olsa onarıcı bir etki yapmaya başladı.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde gece bataklıkta sayısız kayıplar verilmiş ve milyonlarca kişi de gemiyle birlikte dibe çekilmişti, ama kurtulanlar yine de yüz binleri buluyordu. Gün ilerledikçe etrafı çevreleyen kırlara doğru emekliyorlar ve her biri üzerine kapanabileceği ve geçirdiği son derece tatsız deneyimin kâbusunu üzerinden atabileceği birkaç metrekarelik bir yer arıyordu.

* * *

İki şekil daha uzaklara ilerlemişti.

Yakın bir tepenin kenarında Ford Prefect ve Arthur Dent, kendilerini bir parçası olarak hissedemedikleri bu dehşeti izliyorlardı.

“Bu oynanan pis, aşağılık bir oyun,” diye söylendi Arthur.

Ford bir dal parçasıyla toprağa bir şeyler çizerek omuz silkti.

“Bir problemin hayalci bir yoldan çözümü bence,” dedi.

“İnsanlar birlikte huzur ve uyum içinde yaşamayı niye bir türlü öğrenemiyorlar?” dedi Arthur.

Ford yüksek sesle, boş bir kahkaha attı.

“Kırk-iki!” dedi pis pis sırıtarak, “Hayır işe yaramıyor. Boşver.” Arthur onun çıldırmış olabileceğini düşünerek yüzüne baktı, ortada bunun aksini gösterecek bir şey görmediği için de, gerçekten çıldırdığını kabul etmenin son derece makul olacağını düşündü.

“Onlara ne olacağını tahmin ediyorsun?” dedi bir müddet sonra.

“Sonsuz bir Evrende her şey mümkündür,” dedi Ford.

“Hatta kurtuluş bile. Garip ama gerçek.” Gözleri, çevrenin manzarası üzerinden geçip, tekrar önlerindeki sefalet görüntüleri üzerine döndüğünde, bir tuhaf bakmaya başladı.

“Sanırım bir müddet için başaracaklar.”dedi.

Arthur ona keskin bir bakış yöneltti.

“Niye böyle söylüyorsun?” dedi.

Ford omuz silkti.

“Sadece bir sezi.,” dedi ve başka soruları yanıtlamayı reddetti.

“Bak,” dedi birden.

Arthur onun işaret parmağını takip etti. Aşağıda yayılmış yatan kalabalıklar arasında hareket eden -veya daha doğru bir tanımlamayla sıçrayan- bir figür vardı.

Sırtında bir şey taşıyor gibiydi. Bir tükenmiş biçimden öbür tükenmiş biçime sıçrarken, sırtında taşıdığı her neyse onu sarhoş birinin edasıyla onlara doğru sallıyor gibi gözüküyordu. Bir müddet sonra mücadeleden vazgeçti ve bir yığının üzerine yıkıldı kaldı.

Arthur’un bunun kendisine ne ifade etmesi gerektiğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

“Kamera,” dedi Ford. “Tarihi anı kaydediyor.”

“Seni bilmiyorum ama,” dedi Ford kısa bir süre sonra, “bende ümit yok.” Bir süre sessizce oturdu.

Bir süre sonra açıklama bekleyen gözler bakmaya başladı.

“Eee, ümit yok derken, tam olarak ne demek istemiştin?” dedi Arthur.

“Güzel bir soru,” dedi Ford, “ben sessizlikten başka bir şey duymuyorum.” Arthur omzunun üzerinden baktığında, onun küçük siyah bir kutu üzerindeki düğmelerle oynadığını gördü.

Ford daha önce Arthur’a bu kutuyu Etha-Altı Duyu-Matik olarak tanımlamış, Arthur bir şey anlamadan sadece başını sallamakla yetinmiş, ve meseleyi benimsememişti.

Onun kafasında Evren hâlâ iki kısımdan ibaretti -Dünya ve onun dışında kalan her şey. Dünya bir hiperuzay çevreyolu yapmak amacıyla yerle bir edildiğinde bu görüş açısı biraz çarpılmıştı ama. Arthur bu çarpıklığı korumaya meyletti, çünkü bu onun eviyle arasındaki en son bağdı. Etha-Altı Duyu-Matik kesinlikle “kalan her şey” kategorisine dahildi.

“Bir sosis bile yok,” dedi Ford, o şeyi sarsarak.

Sosis, diye düşündü Arthur kendi kendine, bir yandan da etrafındaki ilkel dünyaya huzursuzca bakarken, lezzetli bir dünya sosisi için neler vermezdim.

“İnanır mısın,” dedi Ford tükenmiş bir şekilde, “bu lanet şeyle ışık yılları boyunca hiçbir ulaşım yapılmayacak.

Beni dinliyor musun?”

“Ne?” dedi Arthur.

“Başımız dertte,” dedi Ford.

“Oh,” dedi Arthur, bu ona yıllanmış bir haber gibi gelmişti.

“Bu makineden herhangi bir reaksiyon almadığımız sürece,” dedi Ford, “bu gezegenden uzaklaşma şansımız sıfır. Gezegenin manyetik alanına etki eden kaçak bir yayın dalgası olabilir. Bu durumda temiz bir alan buluncaya kadar etrafta dolaşmamız gerekecek. Geliyor musun?” Cihazını aldı ve enerjik adımlarla yürüdü.

Arthur tepeden aşağı baktı. Sırtında kamera olan adam tekrar ayağa kalkmış, düşmekte olan meslektaşlarından birini tam zamanında filme

alıyordu.

Arthur yerden bir parça ot kopardı ve sürüklenerek Ford’un arkasından yürümeye başladı.

27

“Umarım yemeğiniz iyi geçmiştir?” dedi Zarniwoop, Zaphod ve Trilliana, yıldızgemisi Altın Kalp'in köprü üstünde tekrar şekillendikleri sırada. İkisi de yere serilmiş, güçlükle nefes alıyordu.

Zaphod gözlerinden birkaçını açıp ona öfkeyle baktı.

“Sen,” dedi tükürürcesine. Sendeleyerek ayağa kalktı ve bir sandalye bularak çökebilmek için tökezleyerek etrafına bakındı. Bir tane bularak üzerine yığıldı.

“Bilgisayarı yolculuğumuzla ilgili Olasılıksızlık koordinatlarına göre programlamış bulunuyorum,” dedi Zarniwoop,” kısa bir süre içinde oraya varıyoruz. Bu arada sen neden biraz rahatlayarak, kendini buluşma için hazırla mıyorsun?” Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tekrar ayağa kalktı ve muntazam adımlarla küçük bir dolaba doğru yürüyerek, içinden eski bir Janx şişesi çıkardı. Şişeyi ağzına dikti ve uzun bir yudum çekti.

“Ve bütün bunlar bittikten sonra,” dedi Zaphod, hırçın bir şekilde, “her şey bitmiş olacak, anlaşıldı mı? İstediğim yere gidebilecek, ne istersem yapabilecek, yan gelip plajlarda yatabileceğim, tamam mı?”

“Toplantıdan elde edilecek sonuçlara bağlı.” dedi Zarniwoop.

"Zaphod, kim bu adam?” dedi geçirdiği şokla titreyen ve zorlukla ayağa kalkmaya çalışan Trillian, “Burada ne işi var? Niçin bizim gemimizde?”

“O çok aptal bir adam,” dedi Zaphod, “Evreni yöneten adamla tanışmayı isteyen biri.”

“Ah,” dedi Trillian, şişeyi Zaphod’dan alıp, kendi kendisine ikram ederken, “toplumsal bir dağcı, tırmanarak sınıf atlamayı seviyor.”

28

En önemli sorun -ya da en önemli sorunlardan biri, çünkü bir sürü en önemli sorun vardı- halkı yönetmekle ilgili en önemli sorunlardan biri, bu işin kime yaptırtılacağını bulmaktı. Daha doğrusu halkı, kendilerini yönetmesine izin vermeleri için ikna etmeyi başaracak birini bulmaktı.

Özetlersek: İyi bilinen bir gerçektir ki, halkı yönetmeyi en çok isteyenler, ipso facto, bu işi yapmaya en az uygun olanlardır. Özeti özetleyecek olursak: kendisinin Başkan yapılmasını sağlayabilecek kişilerin bu işi yapmasına hiçbir surette izin verilmemesi gerekir. Özetin özetinin özeti: Halk bir problemdir.

Ve karşılaştığımız durum şudur: Bir dizi Galaktik başkan, iktidarda olmanın eğlencesinden ve boş telaşından öyle hoşlanmışlardı ki, iktidarda olmadıklarını hemen hiç fark etmemişlerdi.

Ve onların arkasındaki gölgede - kim vardı? Yönetmek isteyenlerin hiçbirine yönetmeleri izin verilmezken, bunu yapabilecek olan kim olabilirdi?

29

Özellikle hiçbir yerin ortasında olmayan, küçük, keşfedilmemiş bir dünyada -geniş bir mucize alanı ile korunduğu için bulunması mümkün olmayan ve bu Galakside ancak altı kişi de anahtarı olan o yerde, yağmur yağıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve bu saatlerdir böyleydi. Denizin üzerini bir pus bulutu kaplamış, ağaçları dövüyor ve denizin yakınındaki kurak ve çorak bir kara parçası uzantısını çamur banyosuna çeviriyordu.

Bu çorak kara parçasının tam ortasında bulunan küçük barakanın oluklu metalden yapılmış çatısında şiddetle yağan yağmur dans ediyordu. Barakadan deniz kenarına ulaşmak için oluşturulmuş patikayı yerle bir ederek oraya yerleştirilmiş olan ilginç deniz kabuğu yığınlarını parçalayıp geçiyordu.

Barakanın damında yağmurun çıkardığı ses içerdekinin kulaklarını sağır edebilecek yoğunluktayken, onun dikkati başka yerde olduğu için, olan bitenin neredeyse farkında bile değildi.

Bu, uzun boylu sarsak bir adamdı, akan çatı yüzünden nemlenmiş, kaba saman rengi saçları vardı. Giysileri bakımsızdı. Sırtı kamburlaşmış, gözleri açık olmasına rağmen kapalı gibi görünüyordu.

Barakasında eski püskü bir koltuk, yıpranmış bir masa, eski bir yatak, birkaç yastık ve küçük ama sıcak bir soba bulunuyordu...

Bir de yaşlı ve havadan etkilenmişe benzeyen bir kedi vardı ve adamın dikkati sürekli olarak bu kedinin üzerinde toplanmaktaydı. Sarsak vücuduyla ona doğru eğildi.

“Pisi, pisi, pisi,” dedi, “gel pisi, pisi... kedicik balık ister mi? güzel bir parça balık... ister mi kedicik?” Kedi bu konuda kararsız gözüküyordu. Adamın kendisine doğru uzattığı balığa kendini üstün gören bir edayla bir pençe attıktan sonra, ilgisini döşeme üzerindeki toz parçasına yöneltti.

“Kedicik balığını yemezse, zayıflayacak ve iğne ipliğe dönecek, sanırım,” dedi adam. Sesine bir şüphe sinmişti.

“Sanırım olacak olan bu,” dedi “ama bunu ona nasıl anlatayım?” Balığı tekrar sundu.

“Kedicik düşün,” dedi, “balığı yemek veya yememek. Ama galiba ben karışmasam daha iyi olacak.” diyerek iç çekti.

“Ben balığın iyi olduğunu düşünüyorum, ama yağmurun da ıslak olduğunu düşünüyorum, ben kim oluyorum da hüküm verebiliyorum?” Balığı kedi için yerde bıraktı ve koltuğuna çekildi.

“Ah, galiba onu yediğini görüyorum,” dedi sonunda.

Kedi, mevcut eğlenme imkanlarını toz taneciği ile tükettikten sonra balığın üzerine atlamıştı.

“Balık yiyişini seyretmeyi seviyorum,” dedi adam, “çünkü bence, yemeyecek olursan iğne ipliğe dönersin.” Masadan bir kağıt ve ufalmış bir kurşun kalem parçası buldu. Birini bir eline ve öbürünü de diğer eline aldı ve onları bir araya getirmenin çeşitli yollarını denedi.

Önce kalemi kağıdın altında tutmayı denedi, sonra üzerinde, sonra kağıda bitişik. Kağıdı kalemin etrafına sarmayı denedi, kalemin küt ucunu kağıda sürtmeyi denedi, sonra açılmış ucunu kağıda sürmeyi denedi. Kalem iz bırakmıştı ve adam her gün olduğu gibi bugün de bulgusuyla mutlu oldu. Masadan bir kağıt daha aldı. Bunun üzerinde bir bilmece vardı. Şöyle bir inceledi ve konuya ilgisini kaybetmeden önce bir iki boşluk doldurdu.

Ellerinden birinin üzerine oturmayı denedi ve kalça kemiklerini elinde hissederek büyülendi.

“Balık uzaklardan gelir,” dedi, “ya da bana öyle söylediler.

Ya da ben bana öyle söylendiğini hayal ediyorum.

Adamlar geldiğinde, ya da benim hayalimde adamlar siyah ve parlak altı gemiyle geldiklerinde, senin hayalinde de geliyorlar mı? Sen ne görüyorsun kedicik?” Kediye baktı. O, bu düşüncelerden çok, asıl bir an ince balığı mideye indirme konusuyla ilgileniyordu.

“Ve ben onların sordukları soruları duyduğumda, sen de sorular duyuyor musun? Onların sesleri senin için ne anlam ifade ediyor? Belki de sen onların sana sadece şarkı söylediklerini düşünüyorsundur.” Bunun üzerinde düşünmeye devam etti ve bu akıl yürütmedeki kusuru gördü.

“Belki de sana şarkı söylüyorlardır,” dedi, “ve ben de bana soru soruyorlar zannediyorumdur.”

Tekrar durakladı. Bazen yalnızca nasıl olduğunu görmek için, duraklamasını günlerce sürdürürdü.

“Bugün de geleceklerini sanıyor musun?” dedi, “Ben sanıyorum. Yerde çamur, masada sigaralar ve viski, bir tabakta senin için balık ve benim kafamda da onların anısı var. Bunların hiçbiri sonuca götüren bulgular değil, biliyorum ama ona bakarsan bütün bulgular çevre şartlarına bağlıdır. Ve bak bana daha neler bırakmışlar.” Masaya uzandı ve üzerinden bir şeyler aldı.

“Bilmeceler, sözlükler ve bir hesap makinesi.” Bir saat kadar hesap makinesiyle oyalandı. Bu arada kedi uyumuştu ve dışarıda yağmur devam ediyordu. Sonunda makineyi bir tarafa bıraktı.

“Bana sorular sorduklarını düşünmekte haklıyım galiba, “dedi, “O kadar yoldan gelip, bütün bu şeyleri sadece sana şarkı söylemenin sağlayacağı yararlar açısından getirmiş olmaları çok garip bir davranış biçimi olurdu. Ya da bana öyle geliyor. Kim bilebilir, kim bilebilir ki.” Masadan bir sigara aldı ve ocaktan aldığı bir korla yaktı. Derin derin içine çekti ve arkasına dayandı.

“Sanırım bugün gökyüzünde bir başka gemi gördüm,” dedi sonunda. “Büyük beyaz bir gemi. Hiç büyük beyaz bir gemi görmemiştim, daha önce altı tane küçük siyah gemi bir de altı tane yeşil gemi görmüştüm. Ama büyük beyaz birini hiç görmemiştim. Belki de belli zamanlarda altı siyah küçük gemi, bir beyaz büyük gemi gibi gözüküyordur. Belki de bir kadeh viskiye ihtiyacım vardır. Evet, bu daha makul görünüyor.”

Ayağa kalktı ve yatağının yanında yerde duran bir bardak buldu. Şişeden bir ölçek viski doldurdu. Tekrar oturdu.

“Belki beni görmeye başkaları geliyordur,” dedi.

* * *

Yüz metre kadar ötede, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun taneleri Altın Kalp’i dövmekteydi. Servis kapısı açıldı ve üç şekil belirdi,

yağmur yüzlerine gelmesin diye yumulmuşlardı.

“Orada mı?” diye bağırdı Trillian yağmur sesini bastırarak.

“Evet,” dedi Zarniwoop.

“Şu barakada mı?”

“Evet.”

“Garip,” dedi Zaphod.

“Ama burası kayıp bir yer.,” dedi Trillain, “Yanlış bir yere gelmiş olmalıyız. Evrene bir barakadan hükmedemezsiniz.” Boşanan yağmurun altında aceleyle ilerlediler ve baştan aşağı sırsıklam bir halde kapıya vardılar. Kapıyı vurdular.

Titreşerek beklediler.

Kapı açıldı.

“Buyrun?” dedi adam.

“Ah, özür dilerim,” dedi Zarniwoop, “Eğer elimdeki veriler yanlış değilse...”

“Evrene siz mi hükmediyorsunuz?” dedi Zaphod.

Adam onlara gülümsedi.

“Bunu yapmamaya gayret ediyorum,” dedi, “ıslandınız mı?”

Zaphod şaşkınlık içinde ona baktı.

“Islanmak mı?” diye haykırdı, “Islanmış gibi gözükmüyor muyuz?”

“Bana gözüken öyle,” dedi adam, “ama sizin bu konuda hissettikleriniz tamamıyla farklı olabilir. Eğer sıcağın sizi kurutacağını düşünüyorsanız, içeri girseniz iyi olur.” Hep birlikte içeri girdiler.

Minik barakada etraflarına bakındılar. Zarniwoop pek de hoşlanmadan, Trillian ilgiyle, Zaphod zevkle bakıyordu.

“Hey, ee...” dedi Zaphod, “Adınız neydi?” Adam onlara tereddütle baktı.

“Bilmiyorum. Niye bir adım olması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bir demet belirsiz duygu algılamasına bir isim vermek bana oldukça tuhaf geliyor.” Trillian’ koltuğuna oturttu. Kendisi koltuğun koluna oturdu, Zarniwoop dimdik bir şekilde masaya yaslandı, Zaphod ise yatağa uzandı.

“Heeyt!” dedi Zaphod, “Gücün kaynağı!” Kediyi gıdıkladı.

“Dinleyin,” dedi Zarniwoop, “Size bazı sorular sormam gerek.”

“Pekala,” dedi adam nezaketle, “isterseniz kedime şarkı söyleyebilirsiniz,”

“Bunu sever mi?” diye sordu Zaphod.

“Ona sormanız gerekir,” dedi adam.

“Konuşuyor mu?” dedi Zaphod.

“Onun konuştuğuna ilişkin hiçbir anım yok.,” dedi adam, “ ama benim hafızam hiç güvenilir değildir.” Zarniwoop cebinden bir takım notlar çıkardı.

“Şimdi,” dedi, “Evren’e sizin hükmettiğiniz doğru, değil mi?”

“Bunu nasıl bilebilirim?” dedi adam.

Zarniwoop kağıtta bir yeri işaretledi.

“Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?”

“Ah,” dedi adam, “bu geçmişle ilgili bir soru değil mi?” Zarniwoop ona kafası karışarak baktı. Beklediği durum tam olarak bu sayılmazdı.

“Evet” dedi.

“Geçmişin, benim şu anki fiziksel algılamalarımla zihinsel durumum arasındaki uyumsuzlukları gidermek üzere tasarımlanmış bir düzmece olmadığını,” dedi adam, “nasıl bilebilirim ki?” Zarniwoop ona bakakaldı. Sırsıklam giysilerinden buhar yükselmeye başlamıştı.

“Yani bütün soruları böyle mi cevaplıyorsunuz?” dedi.

Adam çabucak cevap verdi.

“İnsanların konuştuklarını duyduğumu sandığımda aklıma gelenleri söylerim. Daha fazlası elimden gelmez.” Zaphod neşe içinde güldü.

“Ben buna içerim,” dedi ve Janx şişesinden bir yudum çekti. Ayağa fırladı ve şişeyi Evrenin Hükümdarına uzattı, o da memnuniyetle kabul etti.

“Bu sizin için iyi bir şey, büyük hükümdar,” dedi “nasılsa öyle söyleyin.”

“Hayır, beni dinleyin,” dedi Zarniwoop, “Size geliyorlar, öyle değil mi? Gemilerle...”

“Sanırım,” dedi adam. Şişeyi Trillian’a uzattı.

“Ve size soruyor ve,” dedi Zarniwoop, “onlar adına karar vermenizi istemiyorlar mı? Yaşamları ile ilgili, dünyalarıyla ilgili, ekonomi ile ilgili, savaşlarla ilgili, orada Evren’de olup biten her şeyle ilgili?”

“Orada mı?” dedi adam, “orası neresi?”

“Orada!” dedi Zarniwoop kapıyı işaret ederek.

“Orda bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? dedi adam kibarca, “kapı kapalı.” Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. Barakanın içi sıcaktı.

“Ama dışarıda koca bir Evren olduğunu biliyorsunuz!” diye haykırdı Zarniwoop. “Var olmadıklarını söyleyerek sorumluluklarınızdan

kaçamazsınız!” Zarniwoop öfke içinde titrerken Evrenin Hükümdarı uzun bir süre düşündü.

“Siz gerçeklerinizden çok eminsiniz,” dedi sonunda, “Evreni, eğer öyle bir şey varsa tabii, kendisine bağışlanmış bir hak gibi kabul eden birinin düşüncelerine güvenemem.” Zarniwoop hâlâ titriyordu ama susmuştu.

“Ben yalnızca kendi Evrenimle ilgili karar veririm,” diye devam etti adam sakince, “Benim Evrenim gözlerim ve kulaklarımdır. Bunun dışında her şey söylentidir.”

“Ama hiçbir şeye inanmaz mısınız?” Adam omuzlarını silkti ve kedisini kucağına aldı.

“Ne dediğinizi anlamıyorum,” dedi.

“Bu barakada aldığınız kararların milyonlarca kişinin yaşamlarını ve kaderlerini etkilediğini anlamıyor musunuz? Bunlar korkunç yanlışlar!”

“Bilmiyorum. Bahsettiğiniz bütün bu kişilerle hiç karşılaşmadım. Ve sizin de karşılaştığınızdan şüpheliyim.

Onlar yalnızca duyduğumuz kelimelerde mevcutlar.

Başkalarına ne olduğunu bildiğinizi söylemek saçmalıktan başka şey değil. Varolup olmadıklarını yalnız onlar bilir. Onların kendi gözleri ve kulaklarından oluşan kendi Evrenleri vardır.” Lafa karışan Trillian: “Sanırım ben biraz hava almak istiyorum.” Dışarı çıkarak yağmurda yürümeye başladı.

“Başkalarının var olduğuna inanıyor musunuz?” diye Zarniwoop üsteledi.

“Hiç bir fikrim yok. Nasıl söyleyebilirim?”

“Trillian’ın neyi olduğuna bir baksam iyi olacak,” dedi Zaphod ve dışarı süzüldü.

Dışarıda ona şöyle dedi:

“Sanırım Evren oldukça iyi ellerde, ne dersin?”

“Çok iyi,” dedi Trillian. Yağmurda birlikte yürümeye başladılar.

İçerde Zarniwoop devam ediyordu.

“Ama anlamıyor musunuz, insanlar sizin bir kelimenizle ölüyor veya yaşamaya devam ediyorlar?” Evrenin Hükümdarı bekleyebildiği kadar uzun bir süre bekledi. Geminin motorlarının çalıştığını belirten hafif sesi duyduğunda onu bastırmak için konuştu.

“Benimle bir ilgisi yok,” dedi, “Ben kimseye karışmıyorum.

Efendim bilir ki, ben zalim biri değilimdir.”

“Ah,” diye bağırdı, Zarniwoop, “İşte ‘Efendim’ diyorsunuz.

Siz de bir şeye inanıyorsunuz!”

“Kedim,” dedi adam sakin sakin, onu kucağına alıp okşayarak, “ben ona Efendim derim. Ona her zaman iyi davranırım.”

“Pekala,” dedi Zarniwoop, iddiasını sürdürerek, “onun varlığından nasıl emin olabiliyorsunuz? Onun sizin ona iyi davrandığınızı bildiğini ya da sizin iyiliğinizle ilgili olarak onun ne hissettiğini nasıl biliyorsunuz?

“Bilmiyorum,” dedi adam gülümseyerek, “hiçbir fikrim yok. Yalnızca kedi gibi gözüken bir şeye, belli bir tarzda davranmak beni mutlu ediyor. Sizin farklı bir davranış tarzınız mı var? Rica etsem, sanırım biraz yoruldum.” Zarniwoop hiç tatmin olmadığını anlatan bir soluk verdi ve etrafına bakındı.

“Öbür ikisi neredeler?” diye sordu birden.

“Hangi öbür ikisi?” dedi Evrenin hükümdarı, tekrar koltuğuna yerleşip viski kadehini doldururken.

“Beeblebrox ve kız! Biraz önce burada olan iki kişi!”

“Ben kimseyi hatırlamıyorum. Geçmiş fiziksel algılamalarımızla...”

“Kes şunu!” diye terslendi Zarniwoop ve dışarı yağmura koştu.

Görünürde gemi filan yoktu. Yağmur çamuru akıtmaya devam ediyordu. Geminin nerede olduğunu gösterebilecek hiçbir işaret de yoktu. Çılgın gibi yağmurun altında koşmaya başladı. Geri dönüp barakaya koştuğunda kapının kitlenmiş olduğunu gördü.

Evrenin hükümdarı koltuğunda şekerleme yapıyordu.

Bir süre sonra tekrar kalem ve kağıtla oynamaya başladı ve biriyle öbürünün üzerini işaretleyebildiğini fark edince çok memnun oldu. Dışarıdaki gürültüler devam ediyordu, ama o bunların gerçek olup olmadığını bilmiyordu.

Sonra bir hafta kadar masasıyla konuşarak, onun buna nasıl tepki vereceğini anlamaya çalıştı.

30

O gece yıldızlar ortaya çıktıklarında şaşırtacak kadar parlak, berraktılar. Ford ve Arthur tahmin edebilme olanaklarının çok üzerinde kilometrelerce yürüdükten sonra, sonunda dinlenmek için durdular. Gece serin ve ferahlatıcı, hava tertemiz, Etha-Altı Duyu-Matik tamamen sessizdi.

Adeta onların karmaşık ruh durumlarını yatıştırmak için, ormanın yumuşacık kokuları, böceklerin sakin söyleşileri, yıldızların parlak ışıkları ve sihirli bir sakinlikle birleşen muhteşem bir durgunluk hüküm sürüyordu.

Uzun bir öğle sonrasında sayabileceğinden daha fazla dünyalar görmüş olan Ford Prefect bile, bunun o gördükleri içinde en güzeli olup olmadığını sorgulayacak kadar duygulanmıştı. Bütün gün boyunca zengin otlaklar, vahşi kokulu çiçekler ve yüksek bol yapraklı ağaçlarla dolu yeşil tepeler ve vadilerden geçmişlerdi.

Güneş onları ısıtmış, hafif rüzgarlar serinletmiş, Ford Prefect Etha-Altı Duyu-Matik cihazını gittikçe daha az kontrol eder ve onun devam eden sessizliği yüzünden daha az huzursuzlanır olmuştu. Burayı sevdiğini düşünmeye başlamıştı.

Gece havası serin olmasına rağmen deliksiz ve rahat bir uyku uyumuşlar ve birkaç saat sonra hafif bir çiğ düşüşü ile tazelenmiş, fakat aç bir şekilde uyanmışlardı.

Yollarına devam etmeden önce, Ford'un Milliways'de sırt çantasına tıkıştırdığı birkaç küçük ekmek somunu ile kahvaltı ettiler.

O zamana kadar tamamen rastgele yürümüşlerdi, ama artık kesinlikle doğuya yönelmişlerdi. Çünkü eğer bu dünyayı tanıyacaklarsa nereden gelip nereye gittikleriyle ilgili fikirlerinin daha belirgin olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Öğleden hemen önce, indikleri bu dünyada birilerinin yaşadığına ilişkin ilk belirtilerle karşılaştılar: ağaçların arasından kendilerini izleyen bir yüz şöyle bir gözlerine ilişivermişti. Bu yüz, onu gördükleri anda ortadan kaybolmuştu ama, her ikisinin de aklında kalan görüntü insansı bir yaratıktı. Yaratık onları ilgiyle izlemiş ama telaşa kapılıp ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Yarım saat sonra buna benzer bir başka yüz gördüler ve on dakika sonra bir tane daha.

Bir dakika sonra geniş ve açık bir düzlüğe geldiler ve birden durdular.

Düzlüğün ortasında hemen önlerinde aşağı yukarı iki düzine erkek ve kadından oluşmuş bir grup duruyordu.

Sessiz ve sakin öylece duruyorlar ve Ford'la Arthur'a bakıyorlardı.

Bazı kadınların etrafında birkaç küçük çocuk onlara sarılıyordu. Grubun arkasında çamur ve ağaç dallarından yapılmış derme çatma küçük barınaklar vardı.

Ford ve Arthur nefeslerini tuttular.

Adamların en uzun boylusu bir ellinin biraz üzerindeydi, hepsi hafif öne doğru eğilmiş, uzun kollu, dar alınlı ve berrak gözlü idiler ve dikkatle yabancılara bakıyorlardı.

Hiçbir silah taşımadıklarını ve kendilerine doğru hiçbir saldırgan davranışta bulunmadıklarını gören Ford ve Arthur biraz rahatladılar.

İki grup, bir müddet için sadece birbirine bakmakla yetindi. İşgalciler yüzünden yerlilerin kafası karışmış gibiydi ve hiçbir saldırganlık işareti göstermemekle birlikte herhangi bir davette de bulunmuyorlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Dolu dolu iki dakika hiçbir şey olmamaya devam etti.

İki dakika sonra Ford bir şeyler olması gerektiğine karar verdi.

“Selam” dedi.

Kadınlar çocuklarını hafifçe kendilerine doğru çektiler.

Erkekler hemen hiçbir fark edilir harekette bulunmamalarına rağmen, bütün davranışlarıyla selamın hoşa gitmediğini belli ettiler -kızmış değillerdi, sadece hoşlanmamışlardı. Grubun kalan kısmından biraz daha önde duran, dolayısı ile önderleri olabilecek erkeklerden biri bir adım öne çıktı. Yüzü duru ve sakindi, neredeyse huzurlu denebilirdi.

“Uggghhhuuggghhhrrr uh uh ruh uurgh” dedi sakin bir şekilde.

Bu Arthur’u çok şaşırttı. Kulağına yerleştirilmiş olan Dil Balığı sayesinde duyduğu her şeyin anında çevirisine öyle alışmıştı ki, onun varlığını anımsamaz olmuştu Ama şimdi adamın çıkardığı sesler karşısında hiçbir şey anlamaması ona kulağındaki cihazın varlığını anımsatmıştı.

Birtakım belirsiz anlam gölgeleri beyninin gerisinde kıpırdanır gibi olduysa da, kavrayabileceği hiçbir şey yoktu. Buna rağmen, bu insanların henüz anlamlı bir dilin en çıplak temelinden öteye gidebilecek kadar gelişmemiş olduklarını doğru olarak tahmin etmişti. Dil Balığının yardımının güçsüz kalması da bu yüzdendi. Bu konularda kesinlikle daha tecrübeli olan Ford’a bir bakış attı.

“Sanırım,” dedi Ford ağzının bir köşesinden, “köyün etrafından dolaşmamızın bir sakıncası olup olmadığını soruyor.” Bir dakika sonra, erkek yaratıktan gelen bir el işareti bunu doğrular gibiydi.

“Rıırgggghhhh urrggh; urgh urgh (uh ruh) rruurruuh ug,” diye devam etti erkek-yaratık.

“Genel anlamıyla,” dedi Ford, “anlayabildiğim kadarıyla, istediğimiz şekilde yolculuğumuza devam etmemizde hiç sakınca yok, ama köylerinin içinden geçeceğimize, çevresinden dolaşırsak kendilerini çok memnun edecekmişiz.”

“O halde ne yapıyoruz?”

“Sanırım onları mutlu ediyoruz.” dedi Ford.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde düzlüğün çevresinden yürüdüler. Bu yerliler olumlu bir etki bırakmışa benziyordu.

Hafifçe eğilerek kendilerini selamlamışlar ve sonra kendi işlerine dönmüşlerdi.

Ford ve Arthur orman arasında yollarına devam ettiler.

Düzlüğü bir kaç yüz metre geçtikten sonra birden önlerine küçük bir meyve yığını çıktı - ahududu ve karaduta çok benzeyen çileksi meyveler ve armuda çok benzeyen etli, yeşil meyveler.

Buraya kadar, ağaçlar ve çalılar onlarla dolu olduğu halde, gördükleri böğürtlenlerden ve meyvelerden uzak durmuşlardı.

"Bu duruma şöyle' bakmamız gerek," demişti Ford Prefect, "yabancı gezegenlerdeki böğürtlen ve meyveler seni, ya yaşatır, ya da öldürür. Bu yüzden onlarla ilgilenmeye başlayacağımız nokta, onları yemezsek öleceğimiz zaman olmalı. Bu şekilde ayakta kalabiliriz.

Sağlıklı otostop yapmanın yolu hazır yemek cinsi şeyler yemektir." Yollarına çıkan meyve yığınına şüpheyle baktılar.

Meyveler öyle iştah kamçılayıcıydılar ki bu görüntü karşısında açlıktan başları dönmeye başladı.

"Bunu şöyle ele almalıyız," dedi Ford, "eee..."

"Evet?" dedi Arthur.

"İşte onları yememizi sağlayacak bir çıkış yolu arıyorum." dedi Ford.

Armuda benzeyen şeylerin etli gövdeleri üzerine yaprakların gölgesi düşüyordu. Ahududu ve çileğe benzeyen şeyler Arthur'un şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden, hatta dondurma reklamlarındakilerden bile daha dolgun ve olgundular.

"Neden önce yiyip, bunu sonra düşünmüyoruz?" dedi.

“Belki de yapmamızı istedikleri budur.”

“Pekala, bir de şöyle bakalım...”

“Buraya kadar kulağa iyi geliyor.”

“Burada bizim yememiz için bulunuyorlar. Ya iyiler ya kötüler, ya bizi beslemek istiyorlar ya da zehirlemek.

Eğer bunlar zehirli ise ve biz yemezsek bize saldıracak bir başka yol bulacaklardır. Eğer yemezsek, her halükarda kaybedeceğiz.”

“Düşünme şeklini beğendim.,” dedi Ford, “şimdi bir tane ye bakalım.” Arthur, tereddüt içinde armuda benzeyen meyveyi eline aldı.

“Cennet Bahçesi öyküsüyle ilgili olarak hep bunu düşünmüşümdür,” dedi Ford.

“Eee?”

“Cennet Bahçesi. Ağaç. Elma. O ısırılan lokma, hatırlıyor musun?”

“Evet, elbette hatırlıyorum.”

“Sizin tanrınız bir bahçenin ortasına bir elma koyar ve derki, arkadaşlar ne isterseniz yapın ama bu elmayı yemeyin. Sürpriz, sürpriz, elmayı yerler ve o saklandığı çalının arkasında fırlayarak ’sizi yakaladım’ der. Oysa yemeselerdi de bir şey değişmeyecekti.”

“Niye değişmesin?”

“Çünkü eğer karşındaki, içten pazarlıklı bir kişilik yapısına sahipse, gayet iyi bilirsin ki bundan vazgeçmez.

Sonunda seni yakalar.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Boşver, meyveyi ye.”

“Biliyor musun, burası neredeyse Cennet Bahçesine benziyor.”

“Meyveyi ye.”

“Söylediklerin de onu anımsatıyor.” Arthur armuda benzeyen şeyden bir ısırık aldı.

“Bu bir armut,” dedi.

Birkaç dakika sonra, bütün yığını yiyip bitirmelerinin ardından, Ford Prefect arkasına döndü ve yüksek sesle bağırdı.

“Teşekkür ederiz, sağ olun, çok naziksiniz.” Yollarına devam ettiler.

Doğuya doğru yaptıkları yolculuğun ikinci elli millik kısmında arada sırada yollarına serilmiş meyve yığınları bulmaya devam ettiler. Her ne kadar ağaçların arasında yerli erkek yaratıklar görür gibi oldularsa da, yeni bir doğrudan iletişimde bulunmadılar. Sadece kendi başlarına kalmak istediklerini açıkça belirten bu kabileyi sevdiklerine karar verdiler.

Elli mil sonra meyveler sona erdi, çünkü burada deniz başlıyordu.

Zaman açısından onları sıkıştıran yetişecek hiçbir randevuları olmadığı için, bir sal inşa ettiler ve denizi bununla geçtiler. Nispeten sakin, yalnızca altmış mil genişliğinde bir denizdi. Oldukça hoş bir geçiş yaptılar ve en az bıraktıkları kadar güzel bir karaya vardılar.

Kısacası hayat saçma bir şekilde kolaydı ve en azından bir süre için amaçsızlık ve izole olmuşluğun yarattığı sorunlarla, onları görmezlikten gelmeye karar vererek, başa çıktılar. Arkadaş bulma arzusu dayanılmaz olunca onu bulabilecekleri yeri biliyorlardı, ama şu anda Golgafrinchan’lıların kendilerinden kilometrelerce geride olmalarından da mutluydular.

Yine de, Ford Prefect Etha-Altı Duyu-Matik cihazını daha sık kullanmaya başlamıştı. Yalnızca bir keresinde, bir sinyal almıştı ama o da öyle zayıftı ve öyle uzak bir mesafeden geliyordu ki Ford’u, kesintisiz sürmekte olan sessizlikten daha kötü etkilemişti.

Akıllarına esti, kuzeye yöneldiler. Haftalarca yol aldıktan sonra bir başka denize geldiler, bir başka sal yaptılar ve bunu da aştılar. Bu sefer yolculuk daha zor geçiyor, iklim soğuyordu. Arthur, Ford Prefect'de bir mazoizm damarının varlığından şüphelenmeye başlamıştı - yolculuğun artan güçlükleri, onda başka türlü ortaya çıkma olasılığı bulunmayan bir irade gücü yaratmıştı.

Hızlı adımlarla, yorulmaksızın ilerliyorlardı.

Kuzeye doğru yolculukları onları dik, dağlık ama nefes kesici güzellikte bir araziye getirmişti. Uçsuz bucaksız, inişli çıkışlı, karlarla kaplı tepeler duyularını canlardırdı.

Soğuk kemiklerine işlemeye başlamıştı.

Ford'un, Hunian Dağlarında bir Zihin-Sörfü Merkezi işleten ve bir zamanlar Pralit keşişi olan çiftten öğrendiği teknikle elde ettiği hayvan derileri ve kürklerine sarındılar.

Galaksi, hepsi de çok para kazanan, eski Pralite keşişleri ile doluydu. Çünkü Tarikat tarafından bir ibadet disiplini olarak geliştirilen zihinsel kontrol teknikleri gerçekten de sansasyonaldi- ve ibadet disipliniyle ilgili eğitimlerini bitirip, hayatlarının sonuna kadar küçük metal kutuların içinde kilitli kalmak için ettikleri son yeminlerinden hemen önce, olağanüstü sayıda keşiş Tarikat'tan ayrılmaktaydı.

Ford'un tekniği esas itibarıyla, bir müddet için kıpırdamadan durup gülümsemekten ibaretti.

Bir süre sonra bir hayvan -belki bir geyik- ağaçların arasından ortaya çıkacak ve dikkatle onu izleyecekti.

Ford ona gülümsemeye devam edecek, gözleri yumuşayıp parlamaya başlayacak, sanki derin ve evrensel bir aşkı, bütün yaratıkları kucaklamak üzere uzanan bir sevgiyi çevreye yayıyormuş gibi bir görüntü sergileyecekti.

Çevredeki kırlara muhteşem bir sessizlik inecek, mutluluktan yüzünün ifadesi değişmiş bu adamdan etrafa adeta huzur ve sükunet yayılacaktı. Geyik, yavaşça, adım adım, neredeyse burun buruna gelecek kadar ona yaklaşacak, tam o sırada Ford Prefect uzanacak ve onun boynunu kıracaktı.

Bunun “feroman kontrolü” olduğunu söylemişti, “bilmen gereken tek şey doğru kokunun nasıl salgılanacağı.”

31

Bu dağlık bölgeye çıkışlarından bir kaç gün sonra güney batıdan kuzey doğuya doğru çaprazlamasına uzanan, son derece etkileyici, derin vadiler ve buz fiyordlarının yükselen sivri tepelerinden oluşmuş muhteşem heybette bir kıyı şeridiyle karşılaştılar.

Güzellikler karşısında şaşkına dönmüş bir vaziyette, iki gün daha kayaların ve buzulların üzerine tırmanarak dolaştılar.

“Arthur!” diye haykırdı Ford aniden.

İkinci günün öğle sonrasıydı. Arthur yüksek bir kayanın üzerine oturmuş, dalgaların denize uzanan dik ve sivri uçlu kayalar üzerinde patlayışını izliyordu.

“Arthur!” diye haykırdı Ford yeniden.

Arthur rüzgarla hafifçe uzaklara taşınan Ford’un sesinin geldiği yöne doğru baktı.

Ford bir buzulu incelemeye gitmişti. Arthur onu mavi buzun sert duvarı altında çömelmiş vaziyette buldu. Heyecandan kaskatı kesilmişti —gözleri ok gibi Arthur’unkileri buldu.

“Bak!” dedi “bak!”

“Arthur baktı. Mavi buzulun sert duvarını gördü.

“Evet,” dedi, “bu bir buzul. Onu görüyorum.”

“Hayır,” dedi Ford, “Sen ona yalnızca baktın, onu görmedin. Bak.” Ford buzulun tam ortasındaki derinlikleri işaret ediyordu.

Arthur baktı, belirsiz gölgelerden başka bir şey görmedi.

“Geriye çekil” diye İsrar etti Ford, “sonra tekrar bak.” Arthur geri çekildi ve tekrar baktı.

“Hayır,” dedi ve omuz silkti. “Neye bakıyor olmam lazım?” Ve birden o da gördü.

“Gördün mü?” Görmüştü.

Ağzı konuşmak üzere açıldı, ama beyni henüz söyleyecek bir şeyi olmadığına karar verince yeniden kapandı.

Daha sonra beyin gözlerin baktığını söylediği şey sorununu çözmeye çalıştı, ama böyle yaparken, hemen arkadan tekrar açılan ağzın kontrolünü da kaybetmiş oldu. Bir kez daha çeneyi toplayan beyin, sol elin kontrolünü kaybederek amaçsız bir şekilde ortalarda dolaşmasına yol açtı. Ağzın kontrolünü bırakmadan, bir iki saniye sol eli yakalamaya gayret etti ve aynı zamanda da buzun içinde gömülü olanı düşünmeye çalıştı. Dizlerin bağının kontrolünü kaybetmesi ve Arthur’un gevşemiş bir şekilde yere yığılmasının sebebi de buydu zaten.

Bütün bu sinirsel bozgunun sebebi olan şey, buzulun içinde, yüzeyin aşağı yukarı yarım metre altında bulunan bir gölge ağı idi. Dik açıdan bakılınca, bunların yabancı bir alfabenin her biri bir metre yüksekliğindeki üç boyutlu harfleri olduğu görülüyordu; Magrathea alfabesini okuyamayan Arthur gibileri için ise harflerin üzerinde, buzda asılı duran bir yüzün dış hatları görülebilirdi.

Bu yaşlı bir yüzdü, ince ve seçkin, endişeli ama nezaketsiz bir ifadesi olmayan bir yüzdü.

Bu yüz, şu anda üzerinde durdukları bu kıyı şeridini tasarımladığı için ödül almış olan adama aitti.

32

İnce bir inilti havayı doldurdu. Ağaçlar arasında dönerek yükseldi ve feryadıyla sincapları huzursuz etti. Bir iki kuş tiksinti duyarak uzaklara uçtu. Ses dans ederek düzlüğün çevresine yayıldı. Heyecanla uludu, kaba saba sesler çıkardı ve herkesi, her şeyi rahatsız etti.

Buna rağmen Kaptan, yalnız gaydacıyı nezaketle izliyordu.

Onun sakinliğini bozabilecek pek az şey vardı; hatta o kadar ay önce, bataklıkta yaşadıkları o sevimsizlik sırasında, muhteşem küvetini kaybetmesinin şokunu üzerinden atabildiğinden beri, yeni yaşantısını dikkat çekecek derecede uyumlu bile bulmaya başlamıştı.

Düzlüğün ortasında bulunan büyük bir kayaya bir oyuk açmışlardı ve yaşamlarını sürdürebilenler, üzerine su dökerlerken o, bu oyuk içinde günlük banyosunu yapabilmekten mutluydu. Suyun pek de ılık bir su olmadığını söyleyebilirdi, çünkü henüz suyu ısıtmanın bir yolunu bulamamışlardı. Ama bu o kadar da önemli değildi, çünkü nasılsa bir gün bulunacaktı. Bu arada keşif ekipleri araziyi köşe bucak araştırarak çevrede bir sıcak su kaynağı olup olmadığını ya da daha mükemmel bir olasılık olarak bir sabun madeninin yakınında olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Sabunun madenlerde bulunmadığı şeklinde bir varsayımı öne sürenlere karşı Kaptan, bunun sebebinin şimdiye kadar kimsenin bu konuda yeterince araştırma yapmamış olmasına bağlıyor ve bu olasılık isteksizce de olsa göz önüne alınıyordu.

Hayır, hayal oldukça hoştu ve bu hayatın en güzel tarafı da, sıcak su kaynağı ile ardından ağaçlarla dolu düzlüğün bulunup da gecikmeksizin günde beş yüz kalıp sabun elde edilebilecek sabun madeninin keşfini bildiren çığlığın karşı tepelerden yankılanarak gelmesiyle daha da hoşlaşacak olmasıydı. Her zaman ümitle beklenen bir şeylerin olması son derece önemliydi.

Gaydadan yükselen feryat, figan, inilti, acı çığlık, uluma ve gıcırtı sesleri, Kaptan'ın zaten önemli ölçüde yerinde olan neşesini bu gürültünün her an sona erebileceği düşüncesiyle daha da arttırıyordu. Bu da onun ümitle beklediği şeylerden biriydi.

Kendi kendine başka nelerin güzel ve hoş olduğunu sordu? E, bir yığın şey vardı: ağaçların kırmızı ve altın renkleri; küvetinden birkaç metre uzakta bir iki berberin, uyuklamakta olan bir sanat yönetmeniyle onun yardımcısı üzerinde yeteneklerini deneyen makaslarının huzur dolu gevezelikleri; kayadan oyulmuş küvetinin kenarına dizilmiş olan altı adet tertemiz telefonun güneş altındaki pırıltısı gibi. Durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) bir telefondan daha hoş olan tek şey, durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) altı telefondu.

Her şeyden daha hoş olan ise etrafındaki düzlükte öğleden sonraki komite toplantısını izlemek için toplanmakta olan yüzlerce kişiden çıkan mutlu mırıltılardı.

Kaptan lastik ördeğinin gagasına şakacı bir yumruk indirdi. Öğleden sonraki komite toplantıları en sevdiği şeylerdi.

Toplanan kalabalığı izleyen başka gözler de vardı.

Meydanın kenarındaki ağaçlardan birinin tepesinde çömelmiş olan Ford Prefect, kısa süre önce yabancı iklimlerden dönmüş bulunuyordu. Altı ay süren yolculuğundan sonra incelmiş ve sağlıklı bir görünüm kazanmıştı. Üzerinde geyik derisi bir ceket taşıyor, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sakalının kalınlığı ve yüzünün bronzluğu taşralı bir rock şarkıcısını andırmaktaydı.

O ve Arthur Dent şimdi neredeyse bir haftayı bulan bir süredir Golgafrinchan'lıları izlemekteydi ve Ford artık işleri biraz karıştırmanın zamanı geldiğine karar vermişti.

Meydan dolmuştu. Yüzlerce kadın ve erkek tembel tembel dolanıyor, birbirleriyle gevezelik ediyor, meyve yiyor, kağıt oynuyor ve büyük çoğunluğu oldukça rahat ve huzurlu bir vakit geçiriyordu. Eşofmanları artık kirlenmiş, hatla yırtılmıştı, ama hepsinin saçları itinalı bir şekilde kesilmişti.

Çoğunun eşofmanlarının içini yapraklarla doldurmuş olmaları Ford'un aklını karıştırmış, bunu acaba yaklaşmakta olan kışa bir hazırlık olarak yalıtım amacıyla mı yaptıklarını merak etmişti. Ford'un gözleri kısıldı. Birdenbire botanikle ilgilenmeye başlamış olamazlardı her halde? Bu düşüncelerinin ortasında Kaptan'ın sesi kalabalığın uğultusunu bastırdı.

"Pekala," dedi, "Eğer mümkünse bu toplantıda biraz düzen rica edeceğim. Bu herkes için uygun mu?" Nezaketle gülümsüyordu. "Bir dakika içinde. Hepiniz hazır olduğunuzda." Gürültü yavaş yavaş kesildi. Gaydacının müziği dışında.

Gaydacı kendisine ait çılgın ve ulaşılması imkansız bir müzik dünyasında yaşıyor gibiydi. Hemen yakın görüş uzaklığında olan bir kaç kişi ona yaprak attı.

O zaman bunun bir sebebi vardıysa da, Ford o sırada bu sebebi görememişti.

Küçük bir grup, Kaptanın etrafında toplandı. İçlerinden birinin konuşmaya hazırlandığı açıktı. Bunun için ayağa kalktı, boğazını temizledi ve uzaklara bakarak kalabalığa birazdan söze başlayacağını belirtti.

Tabii kalabalık da kımıldandı ve herkes gözlerini ona çevirdi.

Bunu bir sessizlik anı izledi. Ford bu anın kendi girişini yapmak için doğru bir an olduğuna karar verdi. Konuşmacı konuşmasına başlamak üzere döndü.

Ford ağaçtan aşağı atladı.

"Herkese selam, "dedi.

Kalabalık sarsıldı.

"Ah, sevgili arkadaşım," diye seslendi Kaptan, "Yanınızda kibritiniz var mı? Veya çakmağınız? Buna benzer herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi Ford, biraz bozulmuş gibi. Onun hazırladığı gelişme bu değildi. Konuya daha kuvvetli asılması gerektiğine karar verdi.

“Hayır, yok,” diye devam etti, “ateşim yok. Bunun yerine size haberlerim var...”

“Yazık,” dedi Kaptan, “Hiç birimizde ateş kalmadı, anlıyor musunuz? Haftalardır sıcak bir banyo yapamadım.

Ford konunun değiştirilmesine izin veremezdi.

“Size haberler getirdim,” dedi, “sizi ilgilendirebilecek bir keşifle ilgili.”

“Gündemde var mıydı?” diye tersledi Ford’un sözünü kestiği adam.

Ford taşralı rock şarkıcısı gülücüğüyle kocaman güldü.

“Hadi, yapma,” dedi.

“Eee, özür dilerim,” dedi adam açıkça rahatsız bir biçimde, “ama uzun yıllar idari danışmanlık yapmış biri olarak, komite yapısını göz önüne almanın önemi üzerinde ısrarla durmak zorundayım.” Ford kalabalığa baktı.

“O aklını kaçırmış, biliyorsunuz,” dedi, “burası tarih öncesi bir gezegen.”

“Sorununuzu Başkanlık Makamına iletin!” diye bozuk attı idari danışman.

“Makam filan yok burada, diye açıkladı Ford, yalnızca bir kaya parçası var.”

İdari danışman bu durumda ısrarlı davranmak gerektiğine karar verdi.

“O halde onu Başkanlık Makamı kabul edin,” dedi huysuzca.

“Niye kaya olarak kabul etmeyeyim?” diye sordu Ford.

İdari danışman, eski moda “modem iş idaresi metotları” lehine, huysuzluğunu elden bırakmadan, “Açıkça görülüyor ki bazı kavramlar sizde hiç gelişmemiş,” dedi.

“Ve sende de bulunduğun yerle ilgili hiçbir kavram gelişmemişi” dedi Ford.

Tiz ve bet sesli bir kız yerinden fırlayarak bu sesini kullandı.

“İkiniz de susun,” dedi, “Kurul Makamına bir öneri sunmak istiyorum.”

“Yani kurul kayasına demek istiyorsun,” diye sinirli sinirli kıkırdadı bir kuaför.

“Sessizlik, sessizlik!” diye yırtındı danışman.

“Pekala,” dedi Ford, “nasıl becerdiğinizi görelim bakalım.” öfkesine kaç dakika hakim olabileceğini anlamak için kendisini yere bıraktı.

Kaptan uzlaştırıcı olabilecek bir çeşit gürültü çıkardı.

“Sizi sessizliğe davet etmek istiyorum,” dedi kibarca, “Fintlewoodlewix’in beş yüz yetmiş üçüncü kolonileşme komitesi...” On saniye, diye düşündü Ford tekrar ayağa fırlarken.

“Bunun yararı yok,” diye feryat etti, “beş yüz yetmiş üçüncü komite toplantısı ve siz hâlâ ateşi bile keşfedememişsiniz!”

“Eğer lütfeder de,” dedi bet sesli kız, “gündeme bir göz atarsanız...”

“Gündem kayasına,” diye kıkırdadı kuaför neşeyle.

“Teşekkür ederim, bunu söylemiştim,” diye mırıldandı Ford.

“...göreceksiniz...ki...” diye devam etti kız kararlılıkla, “bugün kuaförlerden Ateş Geliştirme Alt Komitesinin sunacağı bir rapor alacağız.”

“Oh...ah” dedi kuaför koyunca bir bakışla. Bu bakış bütün Galakside “Eee, acaba bu gelecek salı olamaz mıydı?” anlamına gelen bir bakıştı.

Pekala,” dedi Ford, onun etrafında dönerek, “Bu konuda ne yaptınız? Ne yapacaksınız? Ateş geliştirme konusundaki fikirleriniz nelerdir?”

“Eee, yani bilmiyorum,” dedi kuaför, “Bana bütün verdikleri birkaç çubuktan ibaret...”

“Peki, o çubukları ne yaptın?” Kuaför, huzursuz bir şekilde eşofmanımın cebinde bir şeyler aradı ve bu çabasının meyvelerini Ford’a uzattı.

Ford onları herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

“Saç maşası” dedi.

Kalabalık alkışladı.

“Ziyanı yok,” dedi Ford, “Roma da bir günde yanmadı.” Kalabalığın Ford’un neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama yine de bundan hoşlanmışlardı.

Alkışladılar.

“Anlaşılan konuya tam anlamıyla acemice yaklaşıyorsunuz,” dedi kız, “benim bulunduğum kadar uzun süre pazarlama alanında bulunmuş olsaydınız, yeni bir ürünün geliştirilebilmesi için önce yeterli araştırmanın yapılmış olması gerektiğini bilirdiniz. İnsanların ateşten beklediklerinin ne olduğunu bulmamız, onunla nasıl ilişki kurduklarını öğrenmemiz, onların kafasında nasıl bir imaja sahip olduğunu anlamamız gerek.” Kalabalık gergindi. Ford’dan şahane bir şeyler bekliyorlardı.

“Alın da onu burnunuza sokun,” dedi.

“Örneğin bu, tam olarak anlamak istediğimiz şeylerden biri,” diye ısrarla devam etti kız, “insanlar burunlarına sokabilecekleri cins bir ateş istiyorlar mı?”

“İstiyor musunuz?” diye sordu Ford kalabalığa.

“Evet!” diye bağırdı bazıları.

“Hayır,” diye haykırdı diğerleri.

Bu konuda bir fikirleri yoktu, sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

“Ya tekerlek,” dedi Kaptan, “şu tekerlek denen şey neyin nesi? Müthiş enteresan bir projeye benziyor.”

“Ah,” dedi pazarlamacı kız, “Maalesef, o konuda bazı sorunlarla karşılaşıyoruz.”

“Sorunlar mı?” diye feryat etti Ford. “Sorunlar ha? Sorunlar demekle neyi kastediyorsunuz? O bütün Evren üzerindeki en basit makinedir!” Pazarlamacı kız onu sert bir bakışla azarladı.

“Pekala, Bay Çokbilmiş,” dedi, “öyle akıllısınız ki, ne renk olması gerektiğini de siz söyleyin bakalım.” Kalabalık çılgına döndü. Ev sahibi takıma bir puan diye düşünüyorlardı. Ford omuzlarını silkti ve tekrar yerine oturdu.

“Büyük Zarquon aşkına,” dedi, “şu ana kadar hiçbiriniz hiçbir şey yaptı mı?” Sorusuna cevap olmak ister gibi, meydanın girişinden ani bir metal gürültüsü geldi. Kalabalık bu öğleden sonra karşılarına çıkan eğlencenin bolluğuna inanamıyordu; şimdi de meydana, üzerlerinde Golgafrinchan Üçüncü Bölüğünün üniformalarından kalanlara bürünmüş, bir düzine kadar adamdan oluşmuş bir bölük uygun adım girmekteydi.

Yarısından fazlasının elinde hala Kill-O-Zap silahları vardı, diğerleri yürürken birbirine vurdukları kılıçlar taşıyorlardı. Bronzlaşmış, sağlıklı ama çok yorgun ve perişan görünüyorlardı. Yine metal gürültüleri içinde durdular ve dikkat çekmek üzere gürültü yaptılar. İçlerinden biri yere yığıldı ve bir daha hiç kımıldamadı.

“Kaptan, komutanım!” diye haykırdı İki Numara çünkü liderleri oydu, “rapor vermek için izin talep ediyorum, efendim!”

“Evet, tamam iki Numara, Hoş geldiniz filan, falan.

Hiç sıcak su kaynağına rastladınız mı?” dedi Kaptan ümitle.

“Hayır efendim!”

“Ben de öyle sanıyordum.”

İki Numara kalabalığın arasından geçerek küvetin önünde silahlarını sergiledi.

“Başka bir kıta keşfettik, komutanım!”

“Bu ne zaman oldu?”

“Denizin öbür tarafında...” dedi İki Numara, gözlerini iyice kısarak, “doğuya doğru!”

“Ah,”

İki Numara yüzünü kalabalığa döndü. Silahını başının üzerine kaldırdı. Bu çok muhteşem olacak diye düşündü kalabalık.

“Oraya savaş açtık!” Meydanın her tarafından çılgınca alkışlar yükseldi. - bu bütün beklentilerin ötesindeydi:

“Bir dakika,” diye bağırdı Ford Prefect, “bir dakika!” Ayağa fırladı ve sessizlik istedi. Bir süre sonra istediği oldu ya da en azından mevcut şartlarda sağlayabileceği en iyi sessizliği yakaladı: Şartlar gaydacının hemen orada bir milli marş bestelemesini öngörüyordu.

“Bir gaydacımız olması şart mı?” diye sordu Ford.

“Oh, evet,” dedi kaptan, “ona bir madalya verdik.” Ford bir an bu fikri tartışmaya açmayı düşündü fakat hemen bunun bir çılgınlık olacağına karar verdi. Onun yerine gaydayıcıya iyice nişan alıp bir taş attı ve İki Numaraya döndü.

“Savaş mı?” dedi.

“Evet!” dedi İki Numara Ford’a onu aşağılayarak.

“Bitişik kıtada?”

“Evet, tam bir savaş durumu!” Bütün savaşları sona erdirmek için bir savaş!”

“Ama henüz orda yaşayan kimse bile yok!” Ah, enteresan, diye düşündü kalabalık, iyi bir nokta.

İki Numaranın bakışları bu fikirden hiç rahatsız olmadan etrafta dolaştı. Bu açıdan gözleri ısrarla burnunuzun beş altı santim ötesinde dolaşan bir çift sivrisinek gibiydiler, elle kolla, sineklikle veya bükülmüş bir gazeteyle kovalanmayı reddeden inatçı sivrisinekler gibi.

“Bunu biliyorum,” dedi, “ ama bir gün olacak! Bu yüzden belirsiz bir ültimatom bıraktık.”

“Ne?”

“Ve bir iki askeri tesisi uçurduk.” Kaptan küvetinin içinden öne doğru eğildi.

“Askeri tesisler mi İki Numara?” dedi.

Gözler bir anlık tereddüt geçirdi.

“Evet, efendim. Yani potansiyel askeri tesisler demek istedim. Pekala... yani ağaçlar.” Belirsizlik anı geçti— gözler seyircisinin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu.

“Ve” diye kükredi, “yakaladığımız bir ceylanı da sorguya çektik!” Kill-O-Zap ’ını şık bir hareketle kolunun altına geçirdi ve şimdi heyecanlı kalabalığı sarmış olan gürültülü karmaşa arasından uygun adım geçmeye başladı. Ancak iki üç adım gidebilmişti ki, omuzlarda taşınarak, meydanın etrafında şeref turu attırılmak üzere yakalandı.

Ford oturduğu yerde uyuşuk bir şekilde iki taşı birbirine vuruyordu.

“Peki, başka ne yaptınız?” diye soruşturdu kutlamalar dinince.

“Bir kültür başlattık,” dedi pazarlamacı kız.

“Oh, öyle mi?”

“Evet. Film yapımcılarımızdan biri bölgenin yerli mağara adamları hakkında büyüleyici bir dokümanter çekmeye başladı bile.”

“Onlar mağara adamı değil”

“Mağara adamlarına benziyorlar.”

“Mağaralarda yaşıyorlar mı?”

“Eee..”

“Kulübelerde yaşıyorlar.”

“Belki de şu sırada mağaralarını yeniden dekore ettiriyorlardır,” diye seslendi kalabalıktan bir şaklaban.

Ford ona öfkeyle karşılık verdi.

“Çok komik,” dedi, “ama ölmek üzere olduklarım fark ettiniz mi?” Ford ve Arthur geri dönerlerken yollan üzerinde terk edilmiş iki köy ve orman içinde bir yerde, ölmek üzere kendilerini oraya saklamış olan birçok yerlinin cesediyle karşılaşmışlardı. Hâlâ hayatta olanlar da, vücutlarının değil de, ruhlarının bir hastalığından dolayı ızdırap çekiyormuş gibi, bitkin ve neşesiz görünüyorlardı. Uyuşuk uyuşuk ve sonsuz bir keder içinde hareket ediyorlardı.

Gelecekleri ellerinden alınmıştı.

“Ölüyorlar!” diye tekrarladı Ford. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Eee... onlara hayat sigortası yapmamamız gerek herhalde?” diye seslendi aynı şaklaban.

Ford onu duymamazlıktan geldi ve bütün kalabalığa yalvardı.

“Bir gayret gösterip anlamaya çalışır mısınız ki,” dedi, “biz buraya geldiğimizden beri ölüyorlar!”

“Filmde bu nokta çok etkileyici oluyor” dedi pazarlamacı kız, “ve gerçekten büyük dokümanter filmlerin karakteristik özelliği olan, o beklenmedik dokunaklı gelişmeyi sağlıyor. Yapımcı çok yetenekli.”

“Öyle olmalı,” diye mırıldandı Ford.

“Anladığım kadarıyla,” dedi kız, olduğu yerde uyuklamaya başlamış olan Kaptan’a dönerek, “bundan sonraki filmini sizinle ilgili olarak yapmak istiyor, Kaptan.”

“Oh, sahi mi?” dedi Kaptan, şaşkınlıkla kendine gelirken, “Bu son derece hoş bir şey.”

“Bu yeni filmle ilgili çok güçlü bir açısı var, bilirsiniz, sorumluluğun ağırlığı, komutanın yalnızlığı...” Kaptan bu konudaki hislerini açıklamak için bir süre beceriksizce bir şeyler mırıldandı.

“Eee, yani, ben bu açıyı çok da vurgulamazdım, anlatabiliyor muyum,” dedi sonunda, “lastik ördeği olan biri, hiçbir zaman yalnız sayılmaz.” Ördeğini havaya kaldırdı ve kalabalıktan büyük bir alkış aldı.

Bütün bunlar olurken, İdari Danışman parmak uçları şakaklarına dayalı olarak taş gibi bir sessizlik içinde oturarak bekliyor, icap ederse bütün gün bekleyebileceğini ima ediyordu.

Ama bu noktada, bütün gün beklemeyeceğine ve son yarım saati hiç yaşamamış gibi davranmaya karar verdi.

Ayağa kalktı.

“Eğer,” dedi kısaca, “bir dakikalığına para politikamız konusuna dönebilirsek...”

“Para politikası!” diye bir hayret ıslığı çaldı Ford, “Para politikası!”

İdari Danışman ona sadece bir balığın taklit edebileceği bir bakış fırlattı.

“Para politikası...” diye tekrarladı, “evet, sarf ettiğim kelimeler bunlar.”

“Eğer hiçbiriniz bir şey üretmiyorsa,” diye sordu Ford, “nasıl paranız olabilir? Para ağaçta yetişmez, bilirsiniz.”

“Eğer devam etmeme izin verirseniz...” Ford neşesiz neşesiz başını salladı.

“Teşekkür ederim. Birkaç hafta önce yaprağı yasal paramız olarak kabul ettiğimizden beri, pek tabiidir ki, hepimiz müthiş zenginleştik.

Ford kalabalığa büyük bir inanmazlık içinde baktı.

Herkes memnuniyet içinde mırıldanıyor ve eşofmanlarını tıka basa doldurdukları yaprak banknotları ihtirasla avuçluyordu.

“Bununla birlikte,” diye devam etti İdari Danışman, “yaprağın elde edilebilirlik seviyesindeki yükseklikten kaynaklanan ufak bir enflasyon sorunuyla da karşılaştık.

Yani sanırım, şu anki piyasa değeri üzerinden, yapraklarını döken mevsimlik ağaçlardan oluşmuş üç orman ancak bir gemi dolusu fıstık satın alabilmekte.” Kalabalıktan panik mırıltıları yükselmeye başladı.

İdari Danışman bu mırıltıları elinin bir işaretiyle bastırdı.

“O halde bu sorunu ortadan kaldırmak için,” diye devam etli, “ve yaprağın değerlendirilmesini etkin bir şekilde yeniden yapabilmek için, yoğun bir yaprak düşürme kampanyası ve...ee, bütün ormanları yakma kampanyasını başlatmak üzereyiz. Sanırım mevcut şartlar altında hepiniz bunun mantıklı bir atılım olduğu konusunda hemfikirsinizdir.” Kalabalık bir veya iki saniye süreyle, yani aralarından biri çıkıp da, bunun ceplerindeki yaprakların değerini ne kadar yükselteceğine dikkat çekene kadar, bu konudan pek de emin olamadı. Sonra memnuniyet ıslıkları ortalığı sardı ve hepsi ayağa kalkarak İdari Danışmanı alkışladılar.

Aralarında bulunan muhasebeciler bolca kâr edecekleri bir sonbahar beklentisine girdiler.

“Siz hepiniz çıldırmışsınız,” diye açıkladı Ford Prefect.

“Siz tam anlamıyla sersemsiniz,” diye haykırdı.

“Siz bir yığın keçileri kaçırmış çatlaksınız,” diye söylendi öfkeyle.

Kalabalığın kendisine karşı tavrı sorun yaratacak şekilde değişmeye başlamıştı. Mükemmel bir eğlence olarak başlamış olan şey, şimdi kalabalığın gözünde bir hakaret yağmuruna dönüşmüştü ve bu hakaretler doğrudan kendilerine yöneltildiği için bundan hoşnut değillerdi.

Havadaki bu değişikliği hisseden kız ona döndü.

“O halde bütün bu aylar boyunca.” diye soruşturdu kız, “sizin ne yapmakta olduğunuzu sormak düzene uyar mı acaba? Siz ve diğer kaçak yolcu, buraya vardığımızdan beri ortalarda yoksunuz.”

“Seyahatteydik,” dedi Ford, “Bu gezegenle ilgili bir şeyler öğrenmeye gitmiştik.”

“Oh,” dedi kız fesatça, “bu bana pek de verimli bir uğraş gibi gelmiyor.”

“Sahi mi? Eh, yine de sizin için bazı haberlerim var, hayatım. Bu gezegenin geleceğini keşfetmiş bulunuyoruz.” Ford bu açıklamasının etkisini göstermesini bekledi.

Hiçbir etki görülmedi. Neden bahsettiğini bile anlamamışlardı.

Devam etti.

“Sizlerin ne yapmaya karar vereceğiniz bundan sonra vahşi bir Dingo köpeğinin pis kokulu böbrekleri kadar bile para etmez. Ormanları yakın, ne yaparsanız yapın, zerre kadar fark etmez. Gelecek tarihiniz şimdiden yazılmış durumda. İki milyon yılınız var, hepsi o kadar. Bu sürenin sonunda ırkınız ölmüş olacak, ve gitmiş olacaksınız, işiniz bitmiş olacak. Bunu unutmayın, iki milyon yıl!” Kalabalık kendi kendine huzursuzluk içinde mırıldandı.

Kendileri gibi böylesine aniden zenginleşivermiş kişiler böyle saçmalıklarla uğraşmaya mecbur edilmemeliydiler. Belki de bu adama biraz bahşiş verirlerse başlarından savabilirlerdi.

Zahmet etmeleri gerekmedi. Ford kendiliğinden kararlı adımlarla meydanı terk ediyordu. Bir an için durdu ve şimdiden Kill-O-Zap'i ile yakındaki ağaçlara ateş etmeye başlamış olan İki Numara'yı kınayarak başını iki yana salladı.

"İki milyon yıl!" dedi ve güldü.

"Pekala," dedi Kaptan yatıştırıcı bir gülümsemeyle, "hâlâ bir kaç banyoluk vaktim var. Birisi bana süngerimi verebilir mi acaba? Aşağıya düşürdüm de."

33

Bir mil kadar ötede, Arthur Dent, Ford Prefect'in yaklaştığını duyamayacak kadar yaptığı işe dalmıştı.

Yapmakta olduğu merak uyandıran şey şuydu: Geniş düz bir kaya parçası üzerine büyük bir kare çizmiş, bu kareyi de bir kenarına on üç tanesi sığmak üzere, yüz altmış dokuz adet daha küçük kareye bölmüştü.

Ayrıca topladığı küçük ve düzgün bir yığın taşa bir harf kazımıştı. Kayanın etrafında, hayatta kalan yerlilerden birkaçı, yüzlerinde mutsuz bir ifadeyle oturmaktaydı.

Arthur Dent onlara bu taşlarla ifade edilen ilginç kavramı tanıtmaya çalışıyordu.

Buraya kadar işler pek de iyi gitmemişti. Yerliler taşların bir kısmını yemeye kalkmışlar, bir kısmını gömmek, kalanını da atmaya yeltenmişlerdi. Ancak epeyce uğraştıktan sonra Arthur içlerinden birini, çizdiği tablonun üzerine birkaç taş yerleştirmeye ikna edebilmişti.

Bir gün öncesine kadar bunu bile başaramamıştı. Bu yaratıkların morallerindeki çöküntüyle birlikte doğal zekalarında da buna paralel bir düşme oluyor gibiydi.

Onları heveslendirebilecek bir girişim olarak Arthur tablonun üzerine kendisi bir-iki taş dizdi ve yerlileri bir kaç taş da onların eklemesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

Ama işler pek iyi gitmiyordu.

Ford yakındaki bir ağacın yanından sessizce onları izliyordu.

“Hayır,” dedi Arthur. Yerlilerden biri korkunç bir can sıkıntısı krizi sırasında harfleri birbirine karıştırmıştı.

“Bak, Q on puan ediyor ve üçlü kelime puanı, o halde... bak, sana kuralları anlatmıştım... hayır, hayır, bak lütfen, o çene kemiğini bırak... tamam tekrar başlıyoruz. Bu sefer konsantre olmaya çalış.” Ford dirseğini ağaca ve elini başına dayadı.

“Ne yapıyorsun, Arthur?” diye sakin sakin sordu.

Arthur şaşkınlıkla başını kaldırdı. Birden bütün bunların çok saçma görünebileceği hissine kapılmıştı. Bütün bildiği kendisi küçük bir çocukken bunun bir rüya gibi işe yaradığı idi. Ama o zaman işler farklıydı, ya da farklı olabilirdi.

“Mağara adamlarına kelime oyunu öğretmeye çalışıyorum.”

“Onlar mağara adamı değil,” dedi Ford.

“Mağara adamlarına benziyorlar.” Ford düzeltmekten vazgeçti.

“Anlıyorum.” dedi.

“Çok zorlu bir iş,” dedi Arthur, “tek bildikleri kelime homurtu, onun da harflerini bilmiyorlar.”

İçini çekti ve arkasına yaslandı.

“Bunun ne işe yaraması gerekiyor?”

“Onları gelişmeleri için cesaretlendirmemiz gerek!

İlerlemek için! Arthur öfkeyle patladı. Bıkkın bir iç çekişi ve ardından da öfkenin, içinde kabaran sersemce bir iş yapıyor olma hissini bastıracağını umuyordu. Bastırmadı.

Ayağa fırladı.

“Bu... avanaklardan doğacak neslin nasıl bir dünya yaratacağını hayal edebiliyor musun?” dedi.

“Hayal etmek?” dedi Ford, kaşlarını kaldırarak, “Hayal etmemize gerek yok. Biz o Dünya'yı gördük.”

“Ama...” diyerek Arthur ümitsizlik içinde kollarını salladı.

“Gördük,” dedi Ford, “bundan kaçış yok.” Arthur taşlardan birine bir tekme savurdu.

“Onlara keşfettiğimiz şeyden bahsettin mi?” diye sordu.

“Hmmm?” dedi Ford, pek konsantre olamayarak.

“Norveç,” dedi Arthur, “Buzul içinde Slartibartfast’ın imzası. Onlara söyledin mi?”

“Ne anlamı var?” dedi Ford, “onlar için ne anlam ifade edecek?”

“Anlam mı?” dedi Arthur, “Anlam öyle mi? Ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun. Bunun anlamı bu gezegenin Dünya olduğu! Burası benim evim! Burası doğmuş olduğum yer!”

“Doğmuş olduğun mu?”

“Pekala, doğmuş olacağım.”

“Evet iki milyon yıl sonra. Bunu onlara neden sen söylemiyorsun? Git ve onlara ’Affedersiniz, sadece şuna dikkatinizi çekmeye çalışıyorum ki, iki milyon yıl sonra ben, buradan birkaç mil ötede doğmuş olacağım.’ Bak bakalım, ne diyorlar. Seni bir ağacın üzerine kadar kovalayacaklar ve sonra da ağacı ateşe vereceklerdir.” Arthur bunu mutsuz bir şekilde içine sindirdi.

“Gerçeği kabul et,” dedi Ford, “senin ataların oradaki o çatlaklar, buradaki bu zavallı yaratıklar değil.” Maymunadamların huzursuz bir şekilde taş harfleri karıştırdığı yere gitti. Başını salladı.

Kelime oyununu kaldır. Arthur,” dedi “İnsanlığı kurtaramayacak, çünkü insan ırkını oluşturacak grup bu değil. İnsan ırkı şu anda bu tepenin öbür tarafında bir kayanın etrafında toplanmış, kendileri hakkında dokümanterler hazırlamakla meşgul.” Arthur gözlerini kırpıştırdı.

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” dedi. Vücudunda müthiş bir ümitsizlik hissi dolandı. Burada, Dünya’daydı. Geleceğini dehşet verici, plansız bir felaketle kaybeden Dünya, görünüşe bakılırsa şimdi de geçmişini kaybetmek üzereydi.

“Hayır,” dedi Ford, “yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Bu Dünya’nın tarihini değiştirmez, çünkü bu zaten onun tarihi. İster beğen, ister beğenme senin geldiğin soy Golgafrinchanlar.

İki milyon yıl sonra Vogonlar tarafından mahvedilecekler. Tarih hiç değişmez, anlıyor musun? Aynı bir yap-boz gibi tüm parçaları birbirini tamamlar. Garip şey değil mi şu yaşam?”

Q harfini aldı ve uzaktaki bir şimşirin dibine doğru attı, taş genç bir tavşana çarptı. Tavşan dehşet içinde son hızla kaçtı ve bir tilki tarafından yutuluncaya kadar da hiç durmadı. Kemiklerinden biri tilkinin boğazına takıldı ve tilki, daha sonra leşini sürükleyip uzaklara götüren bir nehrin kenarında öldü.

Bunu takip eden haftalarda Ford Prefect gururunu bastırdı ve Golgafrincham’da personel memurluğu görevinde bulunmuş olan bir kızla

arkadaşlık kurdu ve kız birdenbire, ölmüş bir tilkinin leşiyle kirlenmiş bir gölcükten içtiği su yüzünden zehirlenip ölünce müthiş üzüldü.

Bu hikayeden alınabilecek tek ders Q harfinin katiyen bir şimşir dibine atılmaması gerektiği olabilir. Ama ne yazık ki bazen öyle anlar vardır ki bu kaçınılmaz olur.

Hayatta gerçekleri çok önemli olan bazı şeyler gibi, bu olaylar zinciri Ford Prefect ve Arthur Dent tarafından tamamen görülmez durumdaydı. O sırada onlar üzülerek, huysuzca diğer harfleri çekiştiren yerlilerden birini izlemekteydiler.

“Zavallı Allahın cezası mağara adamları,” dedi Arthur.

“Onlar mağara adamı değil... ”

“Ne?”

“Oh, boşver,” dedi Ford.

Talihsiz yaratık acıklı bir uluma sesi çıkararak kayanın üzerini yumrukladı.

“Bu onlar için biraz zaman kaybı oldu, değil mi?”dedi Arthur.

“Uh uh urghhhh,” diye söylendi yerli ve tekrar kayayı yumrukladı.

“Telefon tesisatçıları gelişmede bunların önüne geçmiş.”

“Urgh, grr grr, gruh!” diyen yerli ısrarlıydı ve kayayı yumruklamaya devam ediyordu.

“Niçin kayaya vurup duruyor?”dedi Arthur.

“Sanırım, kendisiyle tekrar kelime oyunu oynamanı istiyor,” dedi Ford, “harfleri işaret ediyor.”

“Herhalde gene crzjgrdwldiwdc kelimesini heceliyor, zavallı şey. Ona crzjgrdwldiwdc kelimesinde yalnızca bir g olduğunu söyleyip duruyorum.”

Yerli tekrar kayayı yumrukladı.

Omzunun üzerinden baktılar.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Orada karmakarışık harfler arasında yedi tanesi net bir düz çizgi üzerinde sıralanmaktaydı.

İki kelime meydana getirmişlerdi.

Kelimeler şunlardı;

“KIRK İKİ.”

“Grrrurgh guh guh,” diye açıkladı yerli. Harfleri öfkeyle savurdu ve yakındaki bir ağacın altına giderek arkadaşı ile amaçsızca dolanmaya başladı.

Ford ve Arthur ona bakakaldılar. Sonra birbirlerine döndüler.

“Orada benim düşündüğüm şey mi yazıyordu?” diye her ikisi de birbirlerine sordu.

“Evet,” dedi her ikisi de .

“Kırk-iki,” dedi Arthur.

“Kırk iki,” dedi Ford.

Arthur iki yerliye doğru koştu.

“Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?” diye bağırdı.

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

İçlerinden biri yerde bir takla attı, ayaklarını kaldırarak havada salladı, tekrar takla attı ve sonra uyumaya başladı.

Diğeri ağaca tırmandı ve Ford Prefect'e bir at kestanesi attı. Söylemek istedikleri her ne idiyse, söylemişlerdi bile.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Pek değil."

"Kırk iki. Derin Düşüncenin Büyük Cevap olarak bildirdiği sayı."

"Evet."

"Ve Dünya da Derin Düşünce'nin Büyük Cevabın Sofusunu bulmak için tasarımladığı bilgisayar."

"İnanmamız için yönlendirildiğimiz şeyler bunlar.

Doğru."

"Ve organik yaşam bilgisayar matriksinin bir parçasıydı.

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Bu demektir ki bu yerliler, bu maymun adamlar da bilgisayar programının bölünmemiş bir parçasıdırlar ve biz ve Golgafrinchanlar da öyle değiliz."

"Ama mağara adamları ölüyorlar ve Golgafrinchanlar açıkça onların yerini almak için üretilmişler."

"Kesinlikle. O halde bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Ne?"

"Büyük bir yanlış, bir yüze göze bulaştırma," dedi Ford Prefect.

Arthur etrafına bakındı.

"Bu gezegen bu yüzden berbat bir dönemden geçiyor" dedi.

Ford bir an için bocaladı.

“Yine de, ortaya bundan bir şey çıkması gerek,” dedi sonunda, “çünkü Marvin Soru’nun senin beyin dalgası modellerinde yazılı olduğunu görebildiğini söylemişti.”

“Fakat...”

“Muhtemelen soru da yanlış ya da doğru olanın çarpılmışı.

Ama yine de bulabilseydik bize bir ipucu verirdi.

Ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum.” Bir müddet her şeye ilgisiz kaldılar. Arthur yere oturdu ve çimenleri çekiştirmeye başladı, ama bunun içine gömülebileceği bir uğraş olmadığını gördü. İnanabileceği şey çimenler değildi, ağaçlar amaçsız görünüyordu, sıra sıra tepeler hiçbir yere doğru sıralanmıyorlarmış gibiydiler ve gelecek aynen içinde emeklenmesi gereken bir tünele benziyordu.

Ford Elha-Allı Duyu-Malik ile oynuyordu. Hiç ses yoktu. Bir iç çekli ve onu bir kenara bıraktı.

Arthur kendi yaptığı taştan harflerden birini eline aldı.

Bu bir B idi. İçini çekti ve tekrar yerine koydu. Yanına koyduğu harf O idi. İkisi birlikte BO okunuyordu. Onların yanına bir iki harf daha attı. Bunlarda tesadüfen K, T, A ve N idi. İlginç bir rastlantıyla Arthur’un o içinde olduğu his ortamını mükemmel niteliyorlardı. Bir an için harflere bakakaldı. Bunu bilerek yapmamıştı. Yalnızca rastgele, bir şans eseri olmuştu. Beyni yavaşça birinci vitese geçti.

“Ford,” dedi aniden, “bak, eğer o soru benim beyin dalgaları modelimde yazılı ise ve ben bunun farkında değilsem, onun benim bilinçaltımda olması gerekiyor.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Bu bilinç altı modeli öne çıkarmanın bir yolu olmalı.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet, bu modelin şekillendirilebileceği gelişigüzel eleman aracılığıyla rastgele bir aracı sayesinde”, “Ne gibi yani?”

“Mesela gözlerim bağlı iken bir torbadan Kelime Oyunu harflerini çekmek gibi” Ford ayağa sıçradı.

“Çok zekice!” dedi. Çantasından havlusunu çıkardı ve bir iki düğümle onu bir torba haline getirdi.

“Tam anlamıyla çılgınca,” dedi, “Tam bir saçmalık.

Ama bunu deneyeceğiz, çünkü bu zekice bir saçmalık.

Hadi, çabuk ol.” Güneş saygılı bir şekilde bir bulutun arkasına geçti.

Birkaç küçük yağmur damlacığı düştü.

Kalan tüm harfleri bir araya getirdiler ve hepsini torbanın içine attılar. Torbayı salladılar.

“Tamam,” dedi Ford, “Kapa gözlerini. Çekmeye başla. Hadi, hadi, hadi.” Arthur gözlerini kapadı ve elini bir havlu dolusu harfin arasına daldırdı. Onları karıştırdı ve dört tanesini çekip Ford’a verdi. Ford onları aldığı sırayla yere dizdi.

“A” dedi Ford, “L, T, I.. ALTI!

Gözlerini kırpıştırdı..

“Sanırım bu işe yarıyor!” dedi.

Arthur ona üç tane daha verdi.

“K,E,R,...KER. Oh, belki de yaramıyor,” dedi Ford.

“İşte bir üçlü daha.”

“E, D ,O , Keredo... korkarım bir anlamı yok.” Arthur torbadan üç harf daha çekti. Ford yerlerine yerleştirdi.

“K,U,Z, dokuz... Altı kere Dokuz!” diye bağırdı Ford, “İşe yarıyor! Hayret verici, gerçekten işe yarıyor!”

“Burada daha var.” Arthur harfleri ateşli bir şekilde çekebildiğince hızlı çekmeye çalışıyordu.

“K,A,Ç,” dedi Ford,..Altı kere dokuz kaç... ..E,D,E,R,... Altı kere dokuz kaç eder...” durakladı.

“Hadi gerisi nerde?”

“E, hepsi bu,” dedi Arthur, “Olanların hepsi bu.” Geriye yaslandı, aklı karışmıştı, ne diyeceğini bilmiyordu.

Düğümlü havlunun dibini tekrar karıştırdı ama başka harf yoktu.

“Yani hepsi bu demek istiyorsun, öyle mi?” dedi Ford.

‘Hepsi bu.”

“Altı kere dokuz. Kırk iki.”

“Bu kadar. Hepsi bu.”

34

Güneş çıktı ve onlara neşeyle gülümsedi. Bir kuş şakıdı. Ilık bir rüzgar ağaçlar arasında gezindi ve çiçeklerin başını kaldırmasını sağlarken, kokularım ormanın içinden uzaklara taşıdı. Bir böcek vızıldayarak böcekler öğleden sonra ne yaparlarsa, onu yapmaya gitti. Ağaçlar arasından gelen ahenkli seslerin hemen ardından iki genç kız belirdi. Ford Prefect ve Arthur Dent’in, görünüşe göre yerde ızdırap içinde kıvranan, gerçekte ise sessiz bir kahkaha krizi içinde sarsılan vücutlarını görünce şaşırarak durdular.

“Hayır, gitmeyin,” diye seslendi Ford Prefect iki nefes arasında, “Şimdi yanınıza geliyoruz.”

“Ne oluyor böyle?” diye sordu kızların biri. İkisinden de daha ince ve uzun boyluydu. Golgafrincham’da personel memurluğu yapmış, ama bundan pek hoşlanmamıştı.

Ford kendini toparladı.

“Affedersiniz,” dedi, “Merhaba. Arkadaşım ve ben tam yaşamın anlamı üzerinde felsefe yapıyorduk. Eğlenceli bir egzersiz.”

“Oh, sizsiniz,” dedi kız, “bu öğleden sonra gösteri yapmıştınız. Başlangıçta çok komiktiniz ama sonra biraz fazla üstlerine gittiniz.”

“Öyle mi? Oh, evet.”

“Evet, niye öyle yaptınız?” diye sordu öbür, daha kısa yuvarlak yüzlü olan kız. Golgafrincham'da ufak bir şirketin sanat yöneticiliğini yapmıştı. Şu anda içinde oldukları dünyanın zorlukları ne olursa olsun, ertesi sabah uyandığında, karşılaşacağı şeyin, hemen hemen birbirinin aynı yüzlerce diş macunu tüpü fotoğrafı olmayacağını bilmekten ötürü, her akşam uyurken derin bir şükran hissi duyuyordu.

“Niye mi? Hiç sebebi yok. Hiçbir şeyin sebebi yoktur.” dedi Ford Prefect neşeyle. “Gelin ve bize katılın, Benim adım Ford, bu da Arthur. Bir süre için hiçbir şey yapmayacaktık, ama bu biraz ertelenebilir.” Kızlar onlara şüpheyle baktı.

“Benim adım Ağda,” dedi uzun boylu olan, “ve bu da Mella.”

“Selam Ağda, selam Mella,” dedi Ford.

“Siz hiç konuşmaz mısınız?” dedi Mella, Arthur’a “Oh, eninde sonunda,” dedi Arthur gülümseyerek, “ama yine de Ford kadar değil.”

“İyi.” Biraz sessizlik oldu.

“Ne demek istediniz,” diye sordu Ağda, “sadece iki milyon yılımız olduğunu söyleyerek? Söylediklerinizden bir anlam çıkaramadım.”

“Oh, şu iş, ” dedi Ford, “Boşverin.”

“Bütün mesele bir hiperuzay çevreyolu için Dünya’nın yıkılmasında...” dedi Arthur omuz silkerek "ama bu iki milyon yıl sonra olacak bir şey, üstelik Vogonlar Vogonların yapacağı şeyi yapıyorlar işte.”

“Vogonlar mı?” dedi Mella.

“Evet, siz tanımazsınız.”

“Bu fikre nasıl kapıldınız?”

“Gerçekten de önemli değil. Geçmişten ya da gelecekten kalma bir rüya gibi.” Arthur gülümsedi ve uzaklara baktı.

“Konuştuklarınızın hiçbir anlam ifade etmemesi sizi endişelendiriyor mu?” diye sordu Ağda.

“Dinleyin, bunları unutun gitsin,” dedi Ford, “her şeyi unutun. Hiçbir şeyin önemi yok. Bakın nefis bir gün, bunun tadını çıkarın. Güneş, tepelerin yeşilliği, vadinin dibindeki nehir, yanan ağaçlar.”

“Bu yalnızca bir rüya bile olsa, yine de oldukça ürkütücü bir rüya,” dedi Mella, “sadece bir çevreyolu açmak için bir gezegeni yerle bir etmek.”

“Oh, ben daha kötülerine de şahit oldum.” dedi Ford, “Yedinci boyuttaki bir gezegenin Galaksiler arası bar bilardosunda top olarak kullanıldığını okudum. Bir siyah deliğe atılıp gitmiş. On milyar kişi ölmüş.”

“Bu çılgınca,” dedi Mella.

“Ama otuz puan da toplamış.” Ağda ve Mella birbirlerine baktılar.

“Bak.” dedi Ağda, Komite toplantısından sonra bir parti var bu akşam. İsterseniz siz de gelebilirsiniz.”

“Evet, tabii,” dedi Ford.

“İsterim .” dedi Arthur.

Epeyce saat sonra, Arthur ve Mella oturmuş ağaçların monoton kızıl parıltısının üzerinde yükselen ayı seyrediyordu.

“Şu Dünya’nın mahvolacağı ile ilgili öykü...” diye başladı Mella.

“İki milyon yıl sonra, evet.”

“Söyleyişine bakılırsa, bunun gerçek olduğuna inanır gibisin.”

“Evet, sanırım öyle. Sanırım o sırada ben oradaydım.” Kafasını şaşkınlıkla salladı.

“Çok garipsin,” dedi kız.

“Hayır, ben çok sıradan sayılırım.,” dedi Arthur, “Ama başıma bazı çok ilginç şeyler geldi. Diyebilirsin ki değiştirici olmaktan çok değiştirildim.

“Ya arkadaşının sözünü ettiği o diğer gezegen, şu siyah bir deliğe itilen?”

“Ah, onu bilmiyorum. Kitaptan okuduğu bir şey gibi geliyor kulağa.”

“Ne kitabı?” Arthur durakladı.

"Her Otostopçunun Galaksi Rehberi,” dedi en sonunda.

“O da ne?”

“Oh, bu akşam nehre attığım bir şey, o kadar . Ona artık ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum.” dedi Arthur Dent.

-Kitabın Sonu-

Yaşam, Evren ve Her Şey

1

Her sabah erkenden işitilen dehşet çığlığı, Arthur Dent'in uyanıp ansızın nerede olduğunu hatırlayışının sesiydi.

Mağaranın buz gibi soğuk oluşu tek başına önemli değildi, rutubetli ve pis kokulu oluşu da öyle. Asıl önemli olan gerçek, bu mağaranın İslington'un ortasında bir yerde olması ve bundan sonraki ikibin yıl içinde oraya uğraması beklenen bir otobüsün bulunmaması idi.

Söylentiye bakılırsa, içinde kaybolunacak en kötü şey zamandı. Arthur Dent, zaman ve uzayda birçok kere kaybolmuş biri olarak, buna tanıklık edebilirdi. Uzayda kaybolunduğunda hiç olmazsa vakit geçirilecek bir şeyler bulunabiliyordu.

Arthur'un tarih öncesi Dünya'da mahsur kalması, bir dizi karmaşık olayın sonucuydu ve bu olaylar içinde sırasıyla, Galaksi'de var olduğunu hayal bile edemeyeceği kadar tuhaf bölgelerde havaya uçurulmak ve hakarete uğramak da bulunuyordu. Her ne kadar artık burada yaşamı çok çok çok sakinleşmişse de, Arthur kendisini hâlâ fazlasıyla tedirgin hissetmekteydi.

Beş seneden beri havaya uçurulmamıştı.

O ve Ford Prefect, dört sene önce birbirlerinden ayrıldıklarından beri, Arthur hiç kimseyi görmemiş olduğundan, bütün bu zaman süresince hakarete de uğramamıştı.

Bir kerenin dışında.

Bu, iki sene öncenin bir bahar akşamı başına gelmişti.

Gün batımından hemen sonra, bulutlar arasından çakan ürkütücü ışıkları farkettiği için mağarasına dönmekteydi. Ansızın yüreğine tırmanan bir ümitle arkasına dönmüş ve bakmıştı. Kaçmak. Buradan kurtulmak. Kazazedenin olanaksız rüyası- bir gemi.

Ve o öylece bakıp merak ve heyecan içinde izlerken, uzun, gümüş renkli bir gemi ılık akşam havası içinden alçalmış, sessizce, hiç telaş etmeden, kusursuz bir teknoloji dansıyla, uzun bacaklarını gövdesinden dışarı çıkarmıştı.

Son derece yumuşak bir şekilde toprağa konarken çıkardığı o küçücük mırıltı kesilmiş, gemi akşam sakinliği içinde adeta uykuya dalmıştı.

Dışarı bir rampa uzandı.

Bir ışık süzüldü.

Çıkış kapısında, uzun boylu bir adam belirdi. Rampadan aşağı doğru yürüdü ve Arthur'un önünde durdu.

"Sen bir sersemsin, Dent," dedi yalnızca.

O, başka dünyalardan bir yaratıktı, çok farklıydı. Yabancı dünyalılara has uzun bir boyu, acayip dümdüz bir kafası, yarı kapalı küçük ve acayip gözleri, gösterişli drapelerle süslü altın renkli bir giysisi, bu giysinin farklı, acayip bir yaka modeli vardı. Soluk gri-yeşil, farklı bir cilde sahipti. Bu cilt birçok gri-yeşil suratlının ancak bol egzersiz ve çok pahalı sabunlar sayesinde elde edebildiği pürüzsüz parlaklıkta bir ciltti.

Arthur yaratıktan ürkmüştü.

Yaratık gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Arthur'un ümit ve panik karışımı ilk duygularının yerini, bir anda şaşkınlık almış ve o an için, her türlü düşüncesini yalnızca ses tellerini kullanabilmek amacıyla seferber etmişti.

“Nnn...?” dedi..

“Uuuu.. uh..” diye ekledi.

“Kkk. kki . kim?” demeyi nihayet başarmış ve ardından çılgın bir sessizliğe gömülmüştü. Hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir hiç kimseyle tek bir söz etmemenin etkisini şimdi hissediyordu.

Bir an için kaşlarını çatan yabancı yaratık farklı, ince ve güçsüz görünümlü elinde tutmakta olduğu bloknota benzeyen şeye bir göz attı.

“Arthur Dent?” dedi.

Arthur çaresizce başını sallayarak onayladı.

“Arthur *Philip* Dent?” diye ısrar etti yaratık, kafa ütüleyen ama etkileyici bir tonla.

“Eee..eee.. evet...eeee. ..ee,” diye doğruladı Arthur.

“Sen sersemin birisin,” diye tekrarladı yaratık, “tam bir başbelası.”

“Eee..”

Yaratık, kendi kendine başını iki yana salladı, notları üzerine kendine has, tuhaf bir işaret attı ve hızla gemisine doğru yöneldi.

“Eee..” diyordu Arthur ümitsizce, “eee...”

“Bana masal okuma,” diye tersledi yaratık. Sert adımlarla rampayı tırmanmış, kapıdan içeri girmiş ve geminin içinde kaybolmuştu. Kendi kendini kilitleyen gemi boğuk bir motor sesi çıkarmaya başlamıştı.

“Hey, heey!” diye seslendi Arthur ve çaresizlik içinde gemiye doğru koşmaya başladı.

“Bekle bir dakika!” diye bağırıyordu. “Bu da ne demek? Ne? Bekle bir dakika!”

Gemi sanki tüm ağırlığını toprağa saçmışcasına yükselmiş, kısa bir süre havada asılı kalmıştı. Sonra ilginç bir süzülüşle akşamın içine karışmış, kısa bir an için aydınlattığı bulutların içine dalıp gözden kaybolmuştu. Arthur'u, bir kara parçasının sonsuzluğu içinde, biçare, kendi kendine garip bir dans yaparken bırakmıştı.

"Ne?" diye haykırıyordu Arthur. "Ne? Ne? Hey, Ne? Gel buraya ve tekrar söyle!"

Atlayıp, sıçrayıp ayaklan titreyinceye kadar tepinmiş, ciğerleri tükeninceye kadar bağırmıştı. Kimseden hiçbir cevap gelmemişti. Onu duyacak ya da onunla konuşacak hiç kimse yoktu.

Yabancı gemi çoktan atmosferin daha üst tabakalarına doğru»fırtına hızıyla yükselmekteydi. Rotasını evrendeki pek az şeyi birbirinden ayıran o ürkütücü boşluğa doğrultmuştu.

Yolcusu, pahalı suratlı yaratık, tek kişilik koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Adı Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger idi. O gerçekleştireceği amacı olan bir adamdı. Bu pek iyi bir amaç değildi ve bunu ilk itiraf edecek olan da yine kendisi olurdu herhalde. Ama ne olursa olsun, yine de bir amaçtı bu ve en azından kendisini meşgul eden bir şeydi.

Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger aslında

Evren'in çok az sayıdaki ölümsüzlerinden biriydi- yani biridir.

Doğuştan ölümsüz olanlar, bu özellikleriyle nasıl başa çıkacaklarını içgüdüsel olarak bilmektedirler. Ama Wowbagger onlardan biri değildi. Hatta o, onlardan, o bir avuç soğukkanlı şeytanlar grubundan nefret ederdi. Ölümsüzlük kendi iradesi dışında ve bir kaza sonucu, üzerine kalmıştı. Bahse konu bu kaza, mantıksız davranışları olan bir atom akseleratörü ile sıvı halindeki bir öğlen yemeği ve bir çift lastik bant arasında meydana gelmişti. Kazanın tüm detaylarının önemi yoktu, çünkü şimdiye kadar kimse bu kazayı oluşturan şartların aynını bir kez daha gerçekleştirmeyi başaramamış ve pek çok kişi bu yüzden ya aptalca bir duruma düşmüş ya ölmüş ya da bunların her ikisi birden başına gelmişti.

Wowbagger ciddi ve yorgun bir ifade ile gözlerini kapadı. Geminin stereo müzik sistemine bir hafif caz parçası koydu ve eğer şu Pazar öğleden sonraları olmasa, aslında bu yaşama katlanabileceğini düşündü, gerçekten de katlanabilirdi.

Başlangıçta her şey eğlenceli idi. Tehlikeli yaşayarak, riskler alarak, yüksek kazançlı uzun dönem yatırımlardan büyük kârlar elde ederek ve en önemlisi de herkesten daha uzun yaşayarak gününü gün ediyordu.

Ama sonunda, Pazar öğleden sonraları, saat 2.55'den itibaren, o gün yapılabilecek gerekli tüm banyoların yapıldığını, gazetelerdeki herhangi bir paragrafa ne kadar uzun bakarsan bak okuyamayacağını ya da sütunlardan birinde önerilen devrim yaratacak yeni ağaç budama tekniğini hiçbir zaman kullanmayacağını, saatin akreple yel-

kovanının durup dinlenmeksizin dörde doğru ilerlediğini ve az sonra ruhun o uzun karanlık çay saatinin başlayacağını farkettikten sonra, üzerine çöken o korkunç huzursuzluk hissiyle başa çıkamaz olmuştu.

Yani, Wowbagger için işler monotonlaşmaya başlamıştı. Eskiden başkalarının cenazesinde takındığı neşeli tavırları kaybolmaya yüz tutmuştu. Genel olarak Evren'i ve özel olarak da içindeki herkesi küçük görmeye başlamıştı.

Amacını işte böyle bir noktada belirledi. Ona itici güç olacak ve görebildiği kadarıyla sonsuza kadar öyle kalacak bir amaç. Bu amaç şuydu.

Evren'i aşağılayacaktı.

Yani içinde bulunan herkese hakaret edecekti. Ayrı ayrı herkese, teker teker, bizzat ve (kesinlikle başarmaya gayret edeceği gibi) alfabetik bir sıra izleyerek.

Zaman zaman bu planın yalnız yanlış yönlendirilmiş bir plan olmakla kalmayıp, hiç durmadan doğan ve ölenlerin çokluğu göz önüne alınacak olursa, aslında imkansız bir plan olduğunu söyleyip ona itiraz edenler çıkıyordu. Wowbagger onlara çelik gibi bir bakışla bakmakla yetiniyor ve "Bir adamın düşleri olabilir, öyle değil mi?" diyordu.

Ve böylece işe koyulmuştu. Son derece dayanıklı inşa edilmiş bir uzaygemisini, bilinen Evren'in tüm nüfusunun hesabını tutabilecek ve bu işle ilgili korkunç karışıklıktaki yol hesaplamalarını yapabilecek bilgi işlem kapasitesine sahip bir bilgisayarla donatmıştı.

Wowbagger'ın gemisi bir yandan güneş çevresinde serbest atış yapmaya hazırlanırken, Sol yıldız sisteminin iç yörüngeleri arasında gözden kayboldu ve kendini yıldızlar arası boşluğa fırlattı.

"Bilgisayar" dedi Wowbagger.

"Buradayım," diye hevesle cevap verdi bilgisayar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bunu hesaplamam gerek."

Wowbagger'ın gözleri bir an gecenin muhteşem mücevherlerine takıldı. Pırlantalar gibi parıldayan milyarlarca minik dünya ışıklarıyla sonsuz karanlığı nokta nokta kaplamaktaydı. Tek tek her biri onun yolculuk programı içindeydi. Birçoğuna milyonlarca kez gitmesi gerekecekti.

Bir süre, tıpkı çocukların noktalan birleştirme bulmacalarında olduğu gibi yolculuğunun da gökteki bu noktaları birleştirdiğini ve Evren'in her yanından okunabilecek son derece ayıp bir kelimenin ortaya çıktığını düşledi.

Bilgisayar, hesaplamalarının sona erdiğini bildirmek için bipledi.

"Folfanga" dedi. Bipledi.

"Folfanga Sistemi'nin dördüncü dünyası," diye devam etti. Yine bipledi.

"Beklenen seyir süresi, üç hafta," diyerek bilgilendirmeyi sürdürdü. Tekrar bipledi.

"Orada küçük, kabuksuz bir sümüklüböcekle karşılaşacağız," bipledi, " A-Rth-Urp-Hıl Ipdenu türünden bir böcek."

“Sanırım,” diye ekledi, kısa bir ara vererek ve sürekli

bipleyerek, “ona beyinsiz geveze demeye karar vermiştiniz.”

Wowbagger homurdandı. Bir iki dakika için penceresinden yaratılışın ihtişamını seyretti.

“Galiba biraz kestireceğim,” dedikten sonra sordu, “önümüzdeki bir iki saat içinde geçeceğimiz bölgelerde hangi iletişim istasyonları var?”

Bilgisayar bipledi.

“Kozmovid, Düşünce Perisi ve Evdeki Beyin,” diye bildirerek tekrar bipledi.

“Otuzbin kez görmemiş olduğum film kaldı mı?”

“Hayır.”

“Uh.”

Uzayda Endişe var. Bunu yalnızca otuzüçbinbeşyüzyetmiş kez görmüşsünüz.”

“İkinci yarıda beni uyandır.”

Bilgisayar bipledi.

“İyi uykular,” diledi.

Gemi, gece içindeki yolculuğuna devam ediyordu.

Bu arada, Dünya’da yağmur yağmaya başlamıştı. Mağarasında dizlerinin üstüne oturan Arthur Dent, tüm yaşamının gerçekten en berbat gecelerinden birini geçirmekteydi. Konuşabilmiş olsaydı yaratığa söyleyebileceği şeyleri düşünüyor, bir yandan da, kendileri de berbat bir gece geçirmekte olan sinekleri avlıyordu.

Ertesi gün, içinde gerekli şeylerini saklamaya yarayacağını düşünerek, kendisine tavşan derisinden bir çanta yaptı.

2

O sabah, bu anlatılanlardan iki yıl sonra, daha iyi bir isim buluncaya kadar ev olarak adlandırmış olduğu veya daha iyisini bulana kadar yaşamaya devam edeceği mağarasından çıktığında, onu dışarıda mis gibi kokan nefis bir hava karşıladı.

Gerçi her sabah attığı dehşet dolu şafak çığlığı yüzünden yine boğazı acıyordu ama kendini birdenbire son derece iyi hissetmeye başlamıştı. Yıpranmış ropdöşambrını sıkıca vücuduna sardı ve pırıl pırıl sabaha bir gülücük attı.

Hava berrak ve hoş kokulu idi. Hafif bir rüzgar mağaranın çevresindeki yüksek otların arasında dolanıyor, kuşlar birbiriyle cıvıldaşıyor, kelebekler bütün güzellikleriyle ortalarda uçuşuyor ve tüm doğa olabildiğince sevimli olabilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Bununla birlikte Arthur'u böylesine neşeli yapan şey kır yaşamının tüm bu güzellikleri değildi. Çok kısa bir süre önce aklına, burada bu tarih öncesi dünyada çektiği korkunç yalnızlık duygusunun, o kabusların, tüm çabalarına karşın bahçıvanlıkta uğradığı başarısızlıkların, gelecek yaşamının geleceksizliği ile boşluğunun üstesinden gelmesine yardımcı olabilecek muhteşem bir fikir gelmişti.

Bir gülücük daha attı ve akşam yemeğinden arta kalan tavşan butundan bir ısırık aldı. Bir kaç dakika, mutlu bir şekilde lokmasını çiğnedikten sonra, bu kararını resmen açıklamaya karar verdi.

Dimdik ayağa kalkarak, kırlara ve tepelere korkusuz gözlerle baktı. Kelimelerine güç kazandırmak için elindeki tavşan kemiğini saçlarının arasına sıkıştırdı. Kollarını ardına kadar iki yana açtı.

"Aklımı oynatacağım!" diye ilan etti.

“İyi fikir,” dedi Ford Prefect, oturmakta olduğu kayadan aşağı inerken.

Arthur’un beyni taklalar atarken, çenesi şınav çekiyordu.

“Ben de bir süre için oynatmıştım,” diye devam etti Ford, “pek bir işime yaramadı.”

Arthur’un gözleri yuvalarından fırlayan parendeler atmaktaydı.

“Anlıyorsun değil mi?,” dedi Ford.

“Sen nerelerdeydin?” diye sözünü kesti Arthur, kafası jimnastik çalışmasını tamamladıktan sonra.

“Etrafta,” dedi Ford, “orada, burada.” Çıldırtıcılığından emin olduğu bir tavırla sırıtarak “Bir süre için kafamı takıntılardan kurtarıp daha çekici konulara yöneldim. Dünyanın bana ihtiyacı olduğunda çağıracağını biliyordum. Çağırdı da.”

İyice yıpranıp lime lime olan sırt çantasından Etna-Altı-Dokun-Matik’ini çıkardı.

“En azından,” dedi, “ben çağırdığını sanıyorum. Bundan bir takım sesler gelip duruyor.” Cihazı salladı. “Eğer bunlar yanlış uyarılarsa aklımı oynatırım,” dedi, “yeniden.”

Arthur başını iki yana salladı ve yere oturdu. Yukarı baktı.

“Mutlaka ölmüştür diye düşünmüştüm...” dedi kısaca.

“Bir müddet için ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ford, “sonra bir kaç hafta için bir limon olduğuma karar verdim. Bu zaman içinde bir cin toniğe dalıp çıkarak kendimi oyalayıp eğlendirdim.”

Arthur genzini temizledi, sonra bir daha temizledi.

“Yani Sen,” dedi, “nereden...?”

“Bir cin tonik mi buldunuz” diye kesti Arthur’un sözünü Ford zekice, “kendisini cin tonik sanan ufak bir göl buldum ve ona dalıp çıktım. En azından ben onun cin tonik olduğunu düşünüyordum.”

“Belki de,” diye ekledi, yüzünde normal bir adamı arkasına bakmadan ormana kaçırtacak bir sırıtışla, “öyle hayal ediyordum.”

Arthur’dan bir tepki gelmesini bekledi ama Arthur işini biliyordu.

“Devam et,” dedi sakin sakin.

“İşin ana fikri, anlıyor musun” dedi. Ford, “aklını oynatmayı önlemek için kendini aklını oynatmaya zorlamanın bir anlamı yok. Vazgeçip, ruh sağlığını daha sonrası için saklamakta fayda var.”

“Ve bu senin tekrar ruh sağlığını yeniden kazanmış halin, öyle mi?” dedi Arthur, “yalnızca bilgi edinmek için soruyorum.”

“Afrika’ya gittim,” dedi Ford.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Neye benziyordu?”

“Ve bu da senin mağaran öyle mi?” dedi Ford.

“Eee, evet,” dedi Arthur. Kendisini çok garip hissediyordu. Hemen hemen dörtyıl süren tam bir yalnızlıktan sonra Ford’u görmekten öyle memnun olmuş ve rahatlamıştı ki ağlayabilirdi bile. Öte yandan Ford, insanı her an kızdırıp çılgına çevirebilecek biriydi.

“Çok hoş,” dedi Ford, Arthur’un mağarasına bakarak. “Ondan nefret ediyor olmalısın.”

Arthur cevap verme zahmetine girmedi.

“Afrika çok ilginçti,” dedi Ford, “orada çok garip davranıyordum.”

Düşünceli bir tavırla uzaklara baktı.

“Hayvanlara kötü davranır olmuştum,” dedi dalgın ve hülyalı. “Ama yalnızca bir hobi olarak.”

“Yapma yahu?” dedi Arthur kuşkuyla.

“Evet,” diyerek ona güvence verdi Ford. “Detaylarla seni sıkmayacağım, çünkü bunlar ...”

“Ne?”

“...seni sıkabilir. Ama gelecekte zürafa olarak tanımlanacak hayvanın biçimsel evriminde tek başına rol oynadığımı bilmekle ilgilenirsin belki. Ve uçmayı öğrenmeye çalıştım. Bana inanıyor musun?”

“Anlat,” dedi Arthur.

“Sonra anlatırım. Yalnızca *Rehber* de yazılana bakılırsa...”

“Nerede..?”

“Rehber’de. *Otostopçu’nun Galaksi Rehberi.* Hatırlıyor musun?”

“Evet. Onu nehre attığımı hatırlıyorum.”

“Evet,” dedi Ford, “ama ben onu oltayla oradan çıkarmıştım.”

“Bana söylememiştin.”

‘Tekrar atmanı istemiyordum.”

“Mantıklı bir sebep,” diye itiraf etti Arthur. “Ne yazıyor?”

“Ne?”

“*Rehber,* ne yazıyor?”

“*Rehber'e* göre uçmak bir sanatmış,” dedi Ford, “ya da daha çok bir yetenek. Yetenek kendini yere atıp, yeri ıskalamakta yatıyor.” Tereddütle gülümsedi. Pantolonunun dizlerini işaret etti ve dirseklerini göstermek için kollarını kaldırdı. Yıpranıp ve parçalanmışlardı.

“Şimdiye kadar pek başarılı olamadım,” dedi. Elini uzattı. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Arthur,” diye ekledi.

Arthur aniden bastıran bir duygusallık ve çaresizlik içinde başını iki yana salladı.

“Yıllardır kimseyi görmedim,” dedi, “Bir tek kişi bile. Nasıl konuşulduğunu bile zorlukla hatırlayabildim. Kelimeleri unutup duruyorum. Pratik yapıyorum, anlıyor musun. Şeylerle... konuşarak pratik yapıyorum.... şeylerle... onlarla konuşursan seni deli sandıkları şu şeyler nedir? Hani Üçüncü George gibi.”

“Krallar mı?” diye önerdi Ford.

“Hayır, hayır,” dedi Arthur. “Eskiden Üçüncü George'un konuştuğu şeyler. Allah aşkına, her yanımız onlarla dolu. Yüzlercesini kendim ektim. Hepsi öldüler. Ağaçlar! Ağaçlarla konuşarak pratik yapıyorum. Bu ne için?”

Ford hala elini uzatmış bekliyordu. Arthur bir şey anlamadan bu ele baktı.

“Sık elimi,” diye hatırlattı Ford.

Arthur, önce tedirgin bir şekilde, sanki sıktığı el bir balığa dönüşecekmiş gibi yaptı bunu. Sonra taşkın bir rahatlama seli içinde, Ford’un elini iki eliyle birden çılgınca kavradı. Salladı, salladı, salladı.

Bir süre sonra Ford ellerini ayırmalarının uygun olacağına karar verdi. Birlikte, yakınlardaki bir kayalığın tepesine tırmandılar ve çevrelerindeki manzarayı incelediler.

“Golgafrinchan’lara ne oldu?” diye sordu Ford.

Arthur omuz silkti.

“Birçoğu üç sene önceki kışı atlatamadı,” dedi, “ve kalan birkaçı da baharda bir tatile ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bir salla uzaklaştılar. Tarihe göre kurtulmuş olmaları gerekiyor....”

“Hıh,” dedi Ford, “bak, bak.” Ellerini kalçalarına yapıştırarak tekrar etrafındaki bomboş dünyaya baktı. Birdenbire Ford içinin enerji ve bir şeyler yapma duygusuyla dolduğunu hissetti.

“Gidiyoruz,” dedi heyecanla ve enerjiyle titredi.

“Nereye? Nasıl?” dedi Arthur.

“Bilmiyorum,” dedi Ford, “Ama zamanın geldiğini hissediyorum. Bir şeyler olacak. Yola çıkmak üzereyiz.”

Sesini bir fısıltıya indirdi.

“Kirli çamaşırlar içinde” dedi, “bir kargaşa tespit ettim.”

Gözlerini merakla uzaklara dikmişti. Rüzgarın saçlarını çarpıcı bir biçimde geriye doğru üfürmesinden mutlu olacakmış gibi görünüyordu. Ne yazık ki rüzgar, bu sırada az ötedeki birkaç yaprak parçasıyla oyalanmakla meşguldü.

Arthur ondan söylediğini tekrarlamasını istedi, çünkü ne demek istediğin pek anlayamamıştı. Ford tekrarladı.

“Kirli çamaşırlar mı?” dedi Arthur.

“Uzay-zaman kumaşları,” dedi Ford, o sırada geçen rüzgara dişlerini göstererek.

Arthur başını sallayarak onayladı, sonra genzini temizledi.

“Bir Vogon gemisinin otomatik umumi çamaşırhanesinden mi söz ediyoruz yani,” diye ihtiyatla sordu, “neden bahsediyoruz?”

“Uzay-zaman sürekliliği içindeki anaforlar” dedi Ford.

“Ah,” diye başını salladı Arthur, “O mu? O ha?” Ellerini ropdöşambrının ceplerine gömdü ve bilgiç bir edayla uzaklara baktı.

“Ne?” dedi Ford.

“Eee, yani kim,” diye kekeledi Arthur, “bu Ana, tam olarak?”

Ford asabi bir tavırla ona baktı.

“Dinleyecek misin?” diye terslendi.

“Başından beri dinliyorum,” dedi Arthur, “ama bunun pek faydası olduğundan emin değilim.

Ford onu röbdöşambırının yakalarından yakaladı ve sanki Arthur telefon şirketinin muhasebesinde çalışan biriymişcesine, yavaş, tane tane ve sabırla anlattı.

“Kumaşta...” dedi, “birtakım alanlar... oluşmuş gibi... görünüyor...” dedi, “kararsızlık alanları...” dedi..

Ford’un tuttuğu yerdeki kumaşa sersem sersem bakan Arthur, bu sersem bakışı, sersem bir soruya çevirmeyi başaramadan Ford atıldı.

“...uzay-zaman kumaşında,” dedi.

“Ah, şu,” dedi Arthur.

“Evet, şu,” diye onayladı Ford.

Orada, tarih öncesi Dünya’da öylece durup, inatla birbirlerinin yüzüne bakmaktaydılar.

“Ve bu kumaş ne yapmış?” dedi Arthur.

“Kararsızlık alanları oluşturmuş” dedi Ford.

“Öyle mi yapmış?” dedi Arthur, bir an bile gözlerini kaçırmadan.

“Öyle yapmış,” dedi Ford benzer bir hareketsizlik içinde.

“Güzel,” dedi Arthur.

“Anlıyor musun?” dedi Ford.

“Hayır,” dedi Arthur.

Sessiz bir duraklama oldu.

“Bu konuşmanın bana zor gelen tarafı,” dedi Arthur yüzünü yavaş yavaş kafasında sarp bir kaya karşısında beklenmedik güçlükleri tartan bir dağcının ifadesi kaplamaktaydı. “Son zamanlarda yaptığım konuşmalardan çok farklı olması. Söylediğim gibi, daha öncekileri çoğunlukla ağaçlarla yapıyordum. Onlar böyle olmuyordu. Yalnızca, kara ağaçlarla yaptığım konuşmalar bunun dışında tutulabilir, çünkü o konuşmalarda bazen batağa saplandığım oluyordu!”

“Arthur,” dedi Ford.

“Alo? Efendim?” dedi Arthur.

“Sadece sana söylediğim her şeye inan, çok çok basit olacak göreceksin.”

“Ah, buna inanabileceğimden emin değilim.”

Oturup düşüncelerini birleştirdiler. Ford Eta çıkardı. Cihazdan birtakım zayıf gürültüler gelmekte ve üzerindeki minik bir ışık belli belirsiz yanıp sönmekteydi. “Aküsü mü bitmiş?” dedi Arthur.

“Hayır,” dedi Ford, “Uzay-zaman kumaşında hareketli bir karışıklık var, bir anafor, bir kararsızlık alanı. Ve bu alan bizim görüş mesafemiz içinde bir yerde.” “Nerede?”

Ford cihazı yavaşça, yukarı doğru hafif bir yarım daire çizerek oynattı. Işık birden parladı.

“Orada!” dedi Ford, kolunu öne doğru uzatarak. “Orada, şu kanepenin arkasında!”

Arthur baktı. Önlerindeki düzlükte üzeri şal deseni kadife kaplı bir Chesterfield kanepe durmaktaydı. Buna zekasıyla karşı koydu. Aklına bir sürü soru hücum etmişti.

“Niçin,” dedi, “bu arazinin ortasında bir kanepe olsun?”

“Sana söyledim!” diye haykırdı Ford, ayağa fırlayarak. “Uzay-zaman sürekliliği içindeki anaforlar!”

“Ve bu da onun kanepesi öyle mi?” diye sordu Arthur, ayağa kalkmaya ve bu konuda pek iyimser olmasa da, aklına tekrar sahip çıkmaya çalıştı.

“Arthur! diye seslendi Ford ona, “bu kanepe, senin ölümcül şekilde pelteleşen beyninin kavrayabilmesi için çalıştığım uzay-zaman kararsızlığı sonucunda orada bulunuyor. Bütünlükten sıyrılmış bir dalga, bir uzay-zaman atığı, ne olduğu önemli değil, onu yakalamamız gerek, bizim buradan tek çıkış yolumuz o!”

Aceleyle kayalıklardan aşağı indi ve mümkün olduğu kadar çabuk düzlüğe ulaştı.

“Yakalamak mı?” diye söylendi Arthur, sonra Chesterfield'ın çimenler arasında rüzgarın önüne katılmış gibi bir aşağı bir yukarı dalgalanarak tembel tembel uzaklaştığını görünce şaşkınlık içinde kaşlarını çattı.

Hiç beklenmedik bir neşe çığlığı atarak kayadan aşağı atladı ve Ford Prefect’i ve münasebetsiz mobilya parçasını yakalamak için dalışa geçti.

Çimenler arasında sıçrayarak, gülüşerek, birbirlerine koltuğun o tarafa yada bu tarafa yöneltilmesi için talimatlar yağdırarak, çılgınca koşuştular. Güneş bir o yana bir bu yana salman çimenler arasında hülyalı hülyalı parıldıyor, geçtikleri yerlerdeki küçük kır hayvancıkları deliler gibi etrafa kaçışıyordu.

Arthur kendini mutlu hissediyordu. Bir kerecik olsun günün plana çok uygun şekilde geçiyor olmasından memnundu. Sadece yirmi dakika önce aklını oynatmaya karar vermişti ve şimdiyse burada tarih öncesi Dünya'nın kırlarında bir Chesterfield kanepeyi kovalamakla meşguldü.

Bir o yana bir bu yana salınarak ilerleyen kanepe hem yanından geçip gittiği ağaçlar kadar somut, hem de ağaçlar arasında dolaşan bir hayalet gibi uçucu bir düştü.

Ford ve Arthur bir karmaşa içinde gürültülü adımlarla koşuşarak onun peşinden gidiyorlardı. Ama o, adeta kendine has, karmaşık ve matematiksel bir topoğrafya izleyerek, yeni bir yol buluyor ve kurtuluyordu. Onlar gene de izliyorlar, kanepe dansediyor, fırırl fırıl dönüyordu. Birden geri döndü ve bir felaket grafiğinin başlangıcını atlamak istercesine dalış yaptı. Arthur ve Ford kolayca üstüne çıkıvermişler çığlık çığlığa orada tutunmaya çalışıyorlardı. Güneş bir an için karardı, bir süre mide bulandırıcı bir hiçlik içinde yuvarlandılar ve sonra kendilerini beklenmedik bir şekilde, Londra’da, Lordlar Kriket Sahasında buldular. 198- yılında yapılan Avustralya Serisi Son Deneme Maçının bitimine az bir süre vardı ve İngiltere’nin kazanması için yalnızca yirmisekiz tur daha gerekiyordu.

3

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, No. 1:

(Günlük Sider Habercisi'nin Popüler Galaksi Tarihi isimli kitaptan alınarak çoğaltılmıştır.)

Krikkit gezegenindeki gökyüzünün gece görüntüsü tüm Evren’de en az ilgi çeken manzaradır.

4

Ford ve Arthur, bir uzay-zaman anomalisinden gelişigüzel yuvarlanıp, kusursuz çimenler üzerine oldukça sert bir şekilde çarptıklarında, Lordlar Sahasında güzel ve hoş bir gün yaşanmaktaydı.

Kalabalıktan yükselen alkış muhteşemdi. Gerçi alkışlananlar onlar değildi, ama yine de içgüdüsel olarak, eğilip selam verdiler. îyi ki öyle yapmışlardı, çünkü tam o sırada kalabalığın asıl alkışlamakta olduğu küçük, kırmızı, ağır top Arthur'un kafasının sadece birkaç milimetre üstünden ıslık çalarak geçivermiş, kalabalığın içinde bir adam yere yığılmıştı.

Kendilerini yeniden, iğrenç bir şekilde etraflarında dönüyormuş gibi gelen toprağa attılar.

"Bu da neydi?" diye hiddetle fısıldadı Arthur.

"Kırmızı bir şey," diye Ford da onu aynı hiddetle fısıldayarak cevapladı.

"Neredeyiz?"

"Eee, yeşil bir yerde."

"Şekiller," diye homurdandı Arthur. "Bana şekiller gerek."

Kalabalığın alkışlarını, şaşkınlıkla bırakılan nefesler ve az önce gördüklerine inanıp inanmamaya henüz karar

verememiş yüzlerce kişinin münasebetsiz gülüşmeleri izlemişti.

"Bu sizin kanepeniz mi?" dedi bir ses.

"Neydi o?" diye fısıldadı Ford.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Mavi bir şey," dedi.

“Şekli?” dedi Ford.

Arthur tekrar baktı.

“Şekli,” diyerek hiddetle Ford’a fısıldarken alnını vahşice kırıştırmıştı, “bir polisi andırıyor.”

Orada çatık kaşlarıyla çömelmiş olarak birkaç dakika kaldılar. Polisi andıran mavi şekil, ikisinin de omuzuna hafifçe dokundu.

“Hey, siz ikiniz, gelin” dedi şekil, “sizi bir görelim bakalım.”

Bu kelimeler Arthur üzerinde bir elektriklenme etkisi yaratmıştı. Telefonunun çaldığını duyan bir yazar gibi havaya zıpladı ve ansızın ürkütücü bir sıradanlıkta karar kılmış olan etrafındaki manzaraya bir dizi şaşkın bakış fırlattı.

“Bunu nereden buldun?” diyerek polisi andıran şekle haykırdı.

“Ne dedin?” dedi irkilen şekil.

“Burası Lordlar Kriket Sahası, öyle değil mi?” diye terslendi Arthur. “Onu nereden buldun, buraya nasıl getirdin?” Sonra, “sanırım,” diye elini alnına çarparak ekledi, “biraz sakinleşsem iyi olacak.” Aceleyle Ford’un yanına çöktü.

“Bu bir polis,” dedi. “Şimdi ne yapıc.ağız?”

Ford omuz silkti.

“Ne yapmak istiyorsun?” dedi.

“Senin bana,” dedi Arthur, “son beş senedir rüya görmekte olduğumu söylemeni istiyorum.”

Arthur tekrar omuz silkti ve emre uydu..

“Sen son beş senedir rüya görmekteydin,” dedi. Arthur ayağa kalktı.

“Tamam, memur bey,” dedi ” ben son beş senedir rüya görmekteydim. İsterseniz ona sorun,” diye ekleyerek Ford’u işaret etti, “o da rüyamın içindeydi.”

Bunu söyledikten sonra, üstünü başını silkeleyerek sahanın kenarına doğru uyuşuk uyuşuk yürümeye başladı. Sonra ropdöşambrını farketti ve durdu. Ona uzun uzun baktı. Sonra polisin üstüne atladı.

“Peki ben bu giysileri nereden buldum?” diye uludu.

Yere yığıldı ve çimenlerin üzerinde her yanı seyirmeye başladı.

Ford başını iki yana salladı.

“Kötü bir iki milyon yıl geçirdi,” dedi polise ve ikisi birlikte Arthur’u kanepenin üzerine yatırarak sahanın dışına taşıdılar. Kanepenin yarı yolda ansızın kaybolması onları çok az etkilemişti.

Bütün bu olanlara kalabalıktan gelen reaksiyonlar çok ve çeşitli olmuştu: Çoğu olanları seyretmekle başa çıkamamış ve radyodan dinlemeyi tercih etmişti.

“Bu, ilginç bir olay, Brian,” diyordu bir radyo yorumcusu diğerine. “Sanırım, sahada böyle esrarlı bir cisimleşme olayı uzunca bir süreden beri görülmemişti. Oh, yani -daha doğrusu, daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum- öyle değil mi -yani hatırladığım kadarıyla?”

“1932 de Edgbaston’dakine ne dersin?”

“Ah, ama o zaman olan...”

“Eee, evet, Peter, sanırım o zaman da Willcox’a karşı Canter kapalı tribünler tarafından atış yapmak üzere ilerliyordu ve tam o sırada izleyicilerden biri ansızın kendisini sahanın ortasına atmıştı.”

Birinci yorumcu bunu kafasında tartarken biraz durakladı.

“Ev...e...t” dedi, “evet, ama aslında bunda esrarlı bir taraf yoktu, öyle değil mi? O adam cisimleşmiş falan değildi, O yalnızca ortaya fırlamıştı.”

“Evet, bu doğru, ama o adam sahada bir şeyin ci-simleştiğini gördüğünü iddia etmişti. “

“Ah, öyle mi?”

“Evet, sanırım bir çeşit timsahtı bu.”

“Ah, ve bunu başka farkeden olmuş muydu?” “Anlaşılan hayır. Ve ondan daha detaylı bir tanım alınamadığı için, baştan savma bir araştırmayla ye-tinilmişti.”

“Ya sonra adam ne oldu?”

“Eee, sanırım birisi onu sahadan çıkarıp kendisine öğle yemeği yedirmeyi teklif etmiş, ama o iyi bir yemekten henüz kalktığını açıklamıştı. Böylece mesele kapatılmış ve Warwickshire üç sayı ile kazanmıştı.”

“O halde, bu son olayla aralarında pek de bir benzerlik olmadığı anlaşılıyor. Radyosunu yeni açmış olanların, öğrenmek isteyebileceği gibi,... ee.. iki erkek, sanırım oldukça bakımsız giyimli iki erkek ve halta bir de kanepe- sanırım bir Chesterfield, öyle değil mi?”

“Evet, bir Chesterfield.”

“Az önce, burada, Lordlar Kriket Sahasının ortasında ansızın cisimleştiler. Bununla birlikte bu kişilerin herhangi bir kötü niyetleri olduğunu sanmıyorum. Son derece yumuşak tavırlar içindeydiler, ve ...” .

“Pardon, Peter, sözünü bir saniyeliğine kesip kanepenin az önce yeniden kaybolduğunu bildirebilir

miyim.”

“Ve evet, kanepe ortadan kaybolmuş bulunuyor. Güzel, gizemin bir maddesi eksildi demektir. Yine de,

sanırım bu olay tam rekorlar kitabına geçecek cinsten bir

olay. Özellikle de oyunun bu heyecanlı anında ortaya çıkmış olması açısından. Turnuvayı kazanmak için İngiltere'nin şimdi, yalnızca yirmidört tura ihtiyacı var. Şüpheli adamlar sahayı bir polis memuru eşliğinde terkediyorlar. Ve sanırım, artık herkes tekrar yerlerine oturuyor ve oyun yeniden başlamak üzere."

"Evet, bayım," dedi polis meraklı kalabalığın arasından geçip Arthur'un huzurlu bir hareketsizlik içindeki vücudunu bir battaniyenin üzerine yaptırdıkları sonra, "belki bana artık kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve bu küçük numaranızın ne anlama geldiğini anlatmak istersiniz?"

Ford dengesini bulmaya çalışır gibi bir an için gözlerini yere dikti ve sonra başını doğrultup polise bir bakış fırlattı. Bu bakış, Yerküre ile Ford'un Betelgeuse yakınlarındaki evi arasında bulunan altı ışık yılı mesafenin her bir santimetresinin tüm gücü ile polise çarptı.

"Pekala," dedi Ford, gayet sakin bir şekilde, "anlatacağım."

"Evet, tamam, ama gerek olmayacak," dedi polis aceleyle, "bunun bir daha olmasına izin vermeyin yeter." Polis arkasına döndü ve Betelgeuse'dan olmayan birini bulabilmek ümidiyle ortalıkta dolaşmaya başladı. Bereket versin, saha böyleleriyle doluydu.

Arthur'un bilinci yavaşça, isteksizce ve çok uzaktan geliyormuş gibi gövdesine yanaştı. O gövdede bazı kötü anıları vardı. Yavaşça ve huzursuzca içeri girdi ve alışılmış yerini aldı.

Arthur doğruldu.

"Neredeyim?"

"Lordlar Kriket Sahasında," dedi Ford.

"Güzel," dedi Arthur ve bilinci tekrar kısa bir teneffüs yapmak üzere vücudu terketti. Arthur yeniden çimenlerin üzerine yığıldı.

On dakika sonra, büfelerin bulunduğu çadırda, elinde bir fincan çayla otururken, yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi Ford.

“Evime dönmüş gibi,” dedi Arthur boğuk bir sesle. Gözlerini yumdu ve çayından tüten dumanı - Arthur’a göre çayın sanki kendisi imiş gibi, ki öyleydi, doyumsuzca içine doldurdu.

“Evime döndüm,” diye tekrarladı. Burası İngiltere. Gün bugün. Kabus sona erdi.” Tekrar gözlerini açtı ve sakin sakin gülümsedi. “Ait olduğum yerdeyim,” dedi duygulu bir fısıltıyla.

“Sana söylemem gerektiğine inandığım iki şey var,” dedi Ford, Guardiaıı’ın bir nüshasını masanın üzerinden Arthur’a doğru uzatırken. [1] “Evime döndüm,” dedi Arthur.

“Evet,” dedi Ford. “Birincisi,” dedi, gazetenin üzerindeki tarihi işaret ederek, “iki gün içinde dünya yıkılmış olacak.”

“Evime döndüm, “dedi Arthur. “Çay,” dedi, “kriket,” diye ekledi mutluluk içinde, “biçilmiş çimen, tahta sıralar, beyaz keten ceketler, bira kutulan...”

Gözleri yavaş yavaş gazeteye uyum sağlamaya başlıyordu. Hafifçe kaşlarını çatarak başını bir tarafa doğru eğdi.

“Bu nüshayı daha önce görmüştüm,” dedi. Gözleri yavaş yavaş, Ford’un tembelce işaret etmekte olduğu tarihe doğru yükseldi. Yüzü bir iki saniye için dondu, sonra kutup buzullarının baharda muhteşem bir gösteriyle sergilediği kırılma sahnesi orada oynanmaya başladı.

“Ve diğer söylemem gereken şey de ,” dedi Ford, “sakalına bir kemik takılıymış gibi göründüğün.” Ona çayını geri verdi.

Çadırın dışında, güneş, mutlu bir kalabalığın üzerinde parıldamaktaydı. Beyaz şapkalar ve kızarmış yüzlerde parlıyordu. Buzlu şekerlemeler üzerinde parlıyor ve onları eritiyordu. Az önce buzlu şekerlemeleri eriyip, sopalarından kayarak yere düştüğü için ağlayan çocukların gözyaşları üzerinde parlıyordu. Ağaçlar üzerinde parlıyor, havada dönen kriket topları üzerinde yanıp sönüyor, görüntü ekranlarının arkasına park edilmiş bulunan

ve kimsenin dikkatini çekmemiş olan son derece olağandışı bir nesnenin üzerine ışıklarını saçıyordu. Arthur tir tir titriyordu.

“Belki de,” dedi, “ben..”

“Hayır,” dedi Ford sertçe.

“Ne?” dedi Arthur.

“Eve telefon edip, kendini aramaya kalkışma.”

“Nasıl anladın...”

Ford omuz silkti.

“Ama neden yapmayayım?” dedi Arthur. “Kendileriyle telefonda konuşanlar,” dedi Ford, “hiç bir zaman kendileri için yararlı olabilecek şeyler öğrenmemişlerdir.”

“Ama...”

“Bak,” dedi Ford. Eline hayali bir telefon aldı ve hayali bir numara çevirdi.

“Alo?” dedi hayali ahizeye. “Arthur Dent’le mi görüşüyorum? Ah, evet. Ben Arthur Dent. Dur, kapatma.” Hayali telefona düş kırıklığı içinde baktı.

“Kapattı,” dedi, omuz silkti ve hayali telefonu düzgün bir şekilde hayali cihazının üzerine yerleştirdi.

“Benim tecrübem var,” dedi “bu benim ilk geçici anomalim değil,” diye ekledi.

Arthur’un yüzündeki zaten kederli olan ifadenin yerini daha da kederlisi aldı.

“Yani başardığımız hiçbir şey yok,” dedi, “bir başka deyişle, eve varıp kuruyabilmiş değiliz.”

“Yok canım,” diye cevapladı Ford, “evde olup, havluya sarınıp, kurulanmaya başlamaktan bile bahsedemeyiz.”

Oyun devam etti. Topu atacak oyuncu uzun bir adımla kaleye yaklaştı, hızlandı ve koştu. Birden bir kol ve bacak fırtınası halinde patladı ve bu karmaşa içinden bir top fırladı. Vurucu, olduğu yerde döndü ve güçlü bir vuruşla topu arkasından, görüntü ekranlarının üzerinden aşırdı. Ford’un gözleri topun yolunu izledi ve bir an için onunla birlikte koştu. Her tarafı gerilmişti. Topun uçuş rotasını tekrar izledi ve gözleri tekrar seyirmeye başladı.

“Bu benim havlum değil,” diyordu Arthur, bir yandan tavşan derisi çantasını karıştırırken.

“Şişt,” dedi Ford. Konsantre olmaya çalışarak gözlerini iyice kısmıştı.

“Benimki Golgafrinchan koşu havlusuydu,” diye devam etti Arthur, “O mavi üzerine sarı yıldızlı bir havlu idi. Bu o değil.”

“Şişt,”dedi Ford yine. Bir gözünü eliyle kapatmış, diğeriyle bakıyordu.

“Buradaki pembe,” dedi Arthur, “bu senin değil, değil mi?”

“Artık senin havlundan bahsetmemeni istiyorum,” dedi Ford.

“Bu benim havlum değil ki,” diye ısrar etti Arthur, “benim vurgulamaya çalıştığım nokta da bu...”

“Ve artık havlundan bahsetmemeni istediğim zaman da,” diye devam etti kısık bir homurtuyla Ford, “şimdi.”

“Pekala,” dedi Arthur, havlusunu ilkel şekilde dikilmiş tavşan derisi çantasına tıkıştırmaya çalışırken. “Bu konunun kozmik ölçüler içinde pek de önemli olmadığının farkındayım, sadece epeyce garip. Hepsi bu. Mavi üzerine sarı yıldızlı bir havlu yerine, birdenbire pembe bir havlu.”

Ford oldukça tuhaf davranmaya başlamıştı yada tuhaf davranmaya başlamamıştı da, zaten tuhaf olan her zamanki davranışlarından tuhaf şekilde farklı bir biçimde davranmaya başlamıştı. Yaptığı şey şuydu.

Sahanın etrafında birikmiş olan kalabalığın diğer üyelerinde uyandırdığı şaşkın bakışlara aldırmaksızın, ellerini sertçe yüzünün önünde sallıyor, bazı kişilerin arkasında başını eğiyor, bazılarının arkasında sıçrıyor, sonra hareketsiz durarak gözlerini kırpıştırmaya başlıyordu. Bundan bir iki dakika sonra, yavaşça ve sezdirmeden öne doğru ilerliyor, konsantre olmaya çalışan yüzüne, 500 metre ötedeki kızgın ve tozlu bir düzlükte, gördüğü şeyin boş bir kedi maması konservesi olup olmadığından emin olamayan bir leoparın yüzündeki gizli ve şaşkın kaş çatış yerleşiyordu.

“Bu çanta da benim çantam değil,” dedi Arthur ansızın.

Ford’un konsantrasyon büyüsü bozulmuştu. Kızgınlık içinde Arthur’a döndü.

“Havludan bahsetmiyorum ki, “dedi Arthur. “Onun benim olmadığını saptadık. Yalnızca, benim olmayan havlumu koymakta olduğum çantanın, benimkine olağanüstü benzemekle birlikte, benimki olmadığını söylüyordum. Şimdi, ben şahsen, bunun son derece tuhaf olduğunu düşünüyorum, özellikle de tarih öncesi Dünyadayken kendi yaptığım bir çanta olduğu için. Bunlar da benim taşlarım değil,” diye ekledi, çantadan bir kaç düz ve gri taş çıkararak. “İlginç taşlardan bir koleksiyon yapıyordum. Açıkça görüldüğü gibi bunlar son derece sıkıcı taşlar.”

Kalabalığın içinden bir heyecan dalgası geçti ve Ford’un bu bilgi parçası karşılığında verdiği cevap her ne ise onu bastırdı. Bu heyecanı uyandıran kriket topu göklerden yuvarlanarak dosdoğru Arthur’un esrarlı tavşan derisi çantasının içine girdi.

“Ben şimdi, bunun da çok ilgi çekici bir olay olduğunu söyleyeceğim,” dedi Arthur, çabucak çantasını kapatıp, topu yerde arar gibi yaparken.

“Burada olduğunu sanmıyorum,” dedi, topu aramak için bir anda etrafını sarıveren küçük çocuklara, “herhalde bir yerlere yuvarlandı. Sanırım şu tarafta.” Çocukların uzaklaşmasını istediği, belirsiz bir yönü işaret ediyordu. Oğlanlardan biri ona araştıran gözlerle baktı.

“Siz iyi misiniz?” dedi çocuk.

“Hayır,” dedi Arthur.

“Öyleyse niye sakalınızda bir kemik var?” diye sordu çocuk.

“Onu, koyduğum yeri sevmesi için eğitiyorum.” Arthur böyle bir cevap vermiş olmaktan dolayı kendisi ile gurur duyuyordu. Bu, diye düşünüyordu, tam olarak genç beyinleri eğlendirecek ve canlandıracak cinsten bir cevap.

“Oh,” dedi küçük çocuk, başını bir tarafa yatırıp düşünerek. “İsminiz ne sizin?”

“Dent,” dedi Arthur, “Arthur Dent.”

“Siz sersemin birisiniz, Dent,” dedi çocuk, “tam bir baş belası.” Gözlerini Arthur’un üzerinden aşırıp ötelere baktı, oradan kaçmak için acele etmesini gerektirecek bir neden olmadığını göstermek istiyordu. Sonra burnunu kaşıyarak oradan uzaklaştı. Arthur birden, iki gün içinde yerkürenin yeniden yerle bir olacağını hatırladıysa da bu sefer buna o kadar üzülmedi.

Oyun yeni bir topla tekrar başlamıştı. Güneş parlamaya, Ford bir aşağı, bir yukarı zıplamaya ve kafasını sallayıp, gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu.

“Kafanda bir şey var değil mi?” dedi Arthur.

“Sanırım,” dedi Ford. Kullandığı ses tonunun son derece mantık dışı bir kehanette bulunacağı zamanlar kullandığı o ses tonu olduğunu farketmişti Arthur, “orada bir BBS var“

Eliyle işaret ediyordu. Yeterince ilginç olacak şekilde, işaret ettiği yön ile bakmakta olduğu yön aynı değildi. Arthur görüntü ekranlarının olduğu yöne de, oyun sahasının bulunduğu yöne de baktı. Başını salladı, omuzlarını silkti. Tekrar omuzlarını silkti.

“Bir ne var?” dedi.

“Bir BBS"

“BirB...?

“..BS?”

• “Nedir bu?”

“Başka Birinin Sorunu,” dedi Ford.

“Ah, iyi,” dedi Arthur ve rahatladı. Bunun ne olduğu hakkında hiç fikri yoktu ama hiç olmazsa konu kapandı diye düşünüyordu. Ama kapanmamıştı.

“Orada,” dedi Ford, yine görüntü ekranlarını işaret edip, sahaya bakarak.

“Nerede?” dedi Arthur.

“Orada!” dedi Ford.

“Görüyorum,” dedi Arthur, görmeden.

“Görüyor musun?” dedi Ford.

“Neyi?” dedi Arthur.

“BBS’yi,” dedi Ford sabırla, “görebiliyor musun?” “Onun başka birinin sorunu olduğunu söylediğini sanmıştım.”

“Bu doğru.” ’

Arthur dikkatle ve yüzünde son derece aptal bir ifadeyle başını salladı..

“Ve öğrenmek istediğim,” dedi Ford, “onu görüp göremediğin.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Neye benziyor?” dedi Arthur.

“Ben nereden bileyim, budala şey?” diye bağırdı Ford. “Eğer görebiliyorsan, sen bana anlat.”

Arthur, Ford’la pek çok konuşmasının özel işareti sayılabilecek olan şakaklarının arkasındaki o sıkıcı zonklama hissini duymaya başlamıştı yeniden. Beyni kulübesinde korkutulmuş bir köpek yavrusu gibi yerinden sıçradı. Ford onu kolundan yakalamıştı.

“Bir BBS,” dedi, “bizim göremediğimiz yada görmediğimiz veya beynimizin görmemize izin vermediği bir şeydir. Çünkü biz bunun başka birinin sorunu olduğunu düşünürüz. İşte BBS budur. Başka Birinin Sorunu. Beyin onu hemen değiştirir. O adeta kör bir noktadır. Eğer ona direkt olarak bakarsanız, tam olarak ne olduğunu bilmediğiniz sürece hiçbir şey göremezsiniz. Tek şansınız gözünüzün bir ucuyla onu şans eseri yakalayabilmenizdedir.”

“Ah,” dedi Arthur, “sen onun için...”

“evet,” dedi Ford, Arthur’un ne diyeceğini bildiği için.

hoplayıp, zıplıyor...”

“Evet.”

“...ve gözlerini kırpıştırıp duruyor...”

“Evet.”

ve...”

“Sanırım mesajı almışsın.”

“Ben onu görebiliyorum,” dedi Arthur, “o bir uzay gemisi.”

Arthur bir an için, yaptığı bu açıklamanın uyandırdığı tepkiden ürktü. Kalabalıktan bir kükreme yükselmiş ve her yönden insanlar koşmaya, bağırmaya, haykırmaya, bir karmaşa tufanı içinde birbirinin üzerine yuvarlanmaya başlamıştı. Şaşkınlık içinde gerilerken, tökezlendi ve

korkuyla çevresine bakındı. Sonra daha da büyük bir şaşkınlık içinde etrafına bakınmaya devam etti.

“Ne kadar heyecan verici, değil mi?” diye konuştu bir hayalet. Görünüşe bakılırsa Arthur’un gözleri önünde bir o yana bir bu yana sallanmaktaydı, ama işin aslı herhalde Arthur’un gözlerinin hayaletin önünde sallandığı şeklindeydi. Arthur’un ağzı da bir yandan bir yana gidip geliyordu.

“Uu...u...u...u...u” diyordu ağzı.

“Sanırım takımınız kazandı,” dedi hayalet.

“U...U...U...U...” diye tekrarladı Arthur, her söylediği harfi Ford Prefect'in sırtını dürtükleyerek vurgulamaktaydı. Ford ise dehşet içinde karmaşayı izliyordu.

“Siz İngiliz’siniz, öyle değil mi?” dedi hayalet.

“E...e...e...e... evet, ” dedi Arthur.

“İyi ya işte, söylediğim gibi, sizin takım az önce kazandı. Maçı yani. Bunun anlamı Küllerin onlarda kalacağı. Buna çok mutlu olmalısınız. Kriketten oldukça hoşlandığımı itiraf etmeliyim, ama bu gezegenin dışında kimse bunu söylediğimi duymamalı. Aman tanrım, hayır.”

Hayalet hınzırca olduğu söylenebilecek bir şekilde güldü, ama buna karar vermek oldukça zordu. Çünkü güneş tam arkasından geliyor, başının etrafında göz kamaştırıcı bir hale oluşturarak gümüş renkli saçlarıyla sakallarını ürkütücü bir şekilde aydınlatıyor ve hınzır gülücüklerle bağdaşması zor bir görünüm sergiliyordu.

“Yine de,” dedi, “bir kaç gün içinde her şey bitecek, değil mi? Ama son karşılaştığımızda da belirttiğim gibi ben buna son derece üzülüyorum. Yine de ne olmuş olacaksa, olmuş olacak.”

Arthur konuşmaya çalıştı ama sonunda bu eşit olmayan mücadeleden vazgeçti. Yine Ford’u dürttü.

“Korkunç bir şey oldu zannettim,” dedi Ford, “oysa yalnızca oyunun sonuymuş. Buradan çıkmamız gerek. Oh, selam Slartibarfast, sen ne arıyorsun burada?”

“Oh, öylesine oyalanıyorum,” dedi yaşlı adam ciddiyetle.

“Şuradaki senin gemin mi? Bizi bir yerlere bırakabilir misin?”

“Sabırlı olun, sabırlı olun, “diye öğütledi yaşlı adam.

“Pekala,” dedi Ford. “Sadece bu gezegen çok yakında yıkıma uğrayacak da.”

“Bunu biliyorum, dedi Slartibarfast.

“İyi o halde, ben de bu noktaya dikkat çekmek istemiştim,” dedi Ford

“Dikkat çekilmiştir.”

“Ve bu noktada bir kriket sahasının çevresinde dolanmanın gerçekten istediğin şey olduğunu düşünüyorsan...”

“Öyle yapıyorum.”

“O zaman gemin senin olsun.”

“Benim zaten.”

“Sanırım haklısın.” Ford böyle diyerek sert bir hareketle arkasını döndü.

“Selam, Slartibarfast,” diyebildi Arthur en sonunda.

“Selam, Dünyalı,” dedi Slartibarfast.

“Eninde sonunda,” dedi Ford, “yalnızca bir kez ölebiliriz.”

Yaşlı adam bunu duymamazlıktan geldi ve merakla sahayı izlemeye başladı. Gözleri görünürde dışarıda olanlarla hiçbir ilişkisi olmayan ifadelerle doluymuş gibi görünüyordu. Olan şey kalabalığın büyük bir halka

halinde sahanın ortasında toplanmasıydı. Slartibarfast'ın bu olanlarda ne gördüğünü ise yalnızca kendisi biliyordu.

Ford bir şeyler mırıldanmaktaydı. Bu aynı notanın belli aralıklarla birbiri, ardından tekrarlanmasıydı. Birinin kendisine ne mırıldandığını sormasını bekliyordu, ama kimse bunu yapmadı. Eğer biri sormuş olsaydı bunun Noel Coward'ın bir şarkısı olan "O Genç Çocuk İçin Çıldırıyorum" isimli parçanın ilk salın olduğunu ve tekrar tekrar o satırı söylediğini anlatacaktı. Sonra ona yalnızca tek bir notayı tekrarlayıp durduğu hatırlatılacak, o zaman o da, açıkça anlaşılıyor olmasını umduğu sebeplerle, ilk satırı okurken 'O genç çocuk için' bölümünü attığını söyleyerek cevaplayacaktı. Kimsenin bir şey sormamasına içerliyordu.

"Yalnızca," diyerek patladı sonunda," hemen buradan ayrılmazsak, yine her şeyin ortasında kalmamız çok mümkün. Ve beni bir gezegenin harap edildiğini görmekten daha çok üzen hiçbir şey yok. Bir de," diyerek ekledi alçak sesle, "kriket maçlarına takılmaktan başka." "Sabırlı olun" dedi Slartibarfast yeniden, "büyük olaylar yaklaşıyor."

"Son kez karşılaştığımızda da böyle demiştin." "Öyleydi de ondan," dedi Slartibarfast.

"Evet, bu doğru," diye itiraf etti Arthur.

Buna rağmen, bütün yaklaşan, bir çeşit törenmiş gibi gözüküyordu. Seyircilerden çok özellikle TV kanallarının faydalanması için sahnelenmekteydi. Durdukları yerden olup bitenlere ilişkin tüm bilgiyi yakınlarındaki bir radyodan sağlamaktaydılar. Ford saldırgan bir ilgisizlik içindeydi.

Küllerin, İngiliz takımının kaptanına sahada takdim edileceğinin açıklanmasını duyduğunda endişeli idi. İngiliz takımının bu külleri bilmem *kaçma* kez aldığını duyunca öfkelendi. Küllerin bir kriket sopasının kalıntıları olduğunu anladığında ise açıktan açığa hırlamaya başlamıştı. Bunlara ek olarak bir de bahsi geçen kriket sopasının 1882'de Melbourne, Avusturalya'da, İngiliz Kriket'inin ölümünü' sembolize etmek amacı ile yakılmış olduğunu öğrenince kendini zaptedebilmek için derin bir nefes aldı, Slartibarfast'a döndü, ama bir şey söyleme fırsatını bulamadı, çünkü

yaşlı adam orada değildi. İhtiyar adam tam o anda kararlı adımlarla sahanın ortasında yürümekte saçları, sakalları ve giysileri peşi sıra sürüklenmekteydi. Sina, yaygın olarak temsil edildiği gibi dumanları tüten bir dağ değil de iyi biçilmiş bir çim saha olsaydı, aynı Musa Peygamber de ancak böyle görünebilirdi. Görüneceği gibi görünüyordu.

“Kendisiyle gemide buluşmamızı söyledi,” dedi Arthur.

“Lanet olsun, yaşlı bunak ne yaptığını sanıyor?” diye patladı Ford.

“İki dakika içinde bizimle gemisinde buluşacak,” dedi Arthur, düşünmekten tamamen vazgeçtiğini anlatan bir omuz silkişle. Gemiye doğru yürümeye başladılar. Kulaklarına garip sesler geliyordu. Dinlememeye çalıştılar. Ama Slartibarfast’ın kavgacı bir tonla Küllerin içinde bulunduğu gümüş kupanın kendisine verilmesini istediğini farketmeden edemiyorlardı. Küller, onun söylediği kadarıyla, “Galaksinin geçmişi, şu anı ve geleceği için yaşamsal öneme sahipti” ve bu söyledikleri çılgın kahkahalara sebep oluyordu. Görmemezlikten gelmeye karar verdiler.

Ama bundan sonra olanı görmemezlik edemezlerdi. Yüzbinlerce kişinin bir ağızdan “hop” demesi gibi bir gürültü ile, çelik görünüşlü beyaz bir uzaygemisi ansızın kriket sahasının tam üzerindeki havada adeta yoktan var olmuş ve hafif bir mırıltı ve sonsuz bir tehdit ifadesi ile orada asılı kalmıştı.

Bir süre, sanki herkesin normal işiyle ilgilenmesini ve geminin orada asılı kalmasına aldırmamasını bek-lercesine, hiçbir şey yapmadan orada öylece durdu.

Daha sonra oldukça olağandışı bir şey yaptı. Ya da daha doğrusu, kapılarını açtı ve içinden oldukça olağandışı bir şey, hatta oldukça olağandışı onbir şey çıkardı.

Bu şeyler birer robottu, beyaz birer robot.

Onlarla ilgili en olağandışı şey ortama uygun biçimde özel giyimli olarak gelmiş olmalarıydı. Bunlar yalnızca beyaz robotlar olmakla kalmayıp, aynı zamanda kriket sopalarına benzer bir şeyler de tutuyorlardı, sadece bununla da yetinmeyip, ellerinde kriket toplarına benzer şeyler de

taşıyorlar, bu da yetmezmiş gibi ayaklarının alt kısımlarına da beyaz lastik örgüden yapılmış tozluklar takıyorlardı. Bu son özellikleri de olağandışıydı, çünkü bu tozluklar, bu ilgi çekici medeni görünüşteki robotların, havada asılı duran uzay gemilerinden aşağı doğru uçarak inmelerini ve aşağıdaki kişileri öldürmeye başlamalarını sağlayacak jet motorlarına sahiptiler. Ve robotların yaptığı da buydu, yani sahadakileri öldürmek.

“Hey,” dedi Arthur, “bir şeyler oluyor gibi gözüküyor.”

“Gemiye bin,” diye bağırdı Ford. “Bilmek istemiyorum, sen gemiye bin yeter.” Koşmaya başlamıştı, “Burası benim gezegenim değil, burada olmayı ben istemedim, bir şeye karışmak istemiyorum, beni buradan uzaklaştırın yeter, beni bir partiye, ilişki kurabileceğim kişilerin arasına götürün!”

Sahadan dumanlar ve alevler yükselmekteydi.

“Evet, doğaüstü güçlerin, bugün burada, gerçekten de güçlerini kanıtladığı görülmekte....” diyen bir radyo sunucusu neşeyle kendi kendine şakalaşmaktaydı.

“Benim ihtiyacım olan şey,” diye bağırdı Ford, daha önceki sözlerine açıklık getirmek üzere, “kuvvetli bir içki ve bir arkadaş grubu.” Koşmaya devam etti, yalnız bir an, o da Arthur’u kolundan çekip kendisiyle birlikte sürüklemek için durakladı. Arthur, kriz durumlarındaki olağan tavrını takınmış ağzı bir karış açık kendini olayların akışına bırakmıştı.

“Kriket oynuyorlar,” diye mırıldandı Arthur, Ford’un arkasından tökezleyerek yürürken. “Yemin ederim, kriket oynuyorlar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, ama yapıyorlar. Yalnızca insanları öldürmüyorlar, onları aptal yerine de koyuyorlar,” diye bağırıyordu, “Ford, bunlar bizi aptal yerine koyuyorlar!”

Arthur’un yolculukları sırasında öğrendiği tarih bilgisinden daha fazla Galaktik tarih bilgisine sahip olmadan buna inanmamak çok güçtü. Kalın duman tabakası içinde hareket ettiği görülebilen, hayalet görünüşlü dehşet saçan figürler, sopaları ile bir dizi tuhaf kriket parodisi gerçekleştiriyormuş izlenimi veriyorlardı. Tek fark sopalarıyla vurdukları her topun düştüğü yerde patlamasıydı. Başta Arthur’un tepkisi bütün bunların Avusturalyalı

bir margarin yapımcısının reklam gösterisinden başka bir şey olmadığını düşünmek olmuştu.

Sonra birden, başladığı gibi ansızın, her şey sona eriverdi. Onbir beyaz robot kaynaşan yoğun bulutların arasından yükselip tören düzeni içinde, son bir kaç kez daha alev fışkırttıktan sonra havada asılı bekleyen gemilerinin içine girdiler. Gemi yüzbinlerce kişinin “vuup” derken çıkardığı sese benzer bir gürültü ile içinden hopladığı havada kaybolup gitti.

Bir an, korkunç bir sessizlik ortalığa hakim oldu. Sonra, Slartibarfast soluk silueti ile savrulan dumanlar arasından çıkıverdi. Her ne kadar dağ hala ortalarda olmasa da, en azından şimdi yürüdüğü yer ateşler içinde ve dumanlar tüten, bakımlı bir çim sahaydı ve bu yüzden eskisinden de çok Musa peygamberi andırmaktaydı.

O anda aksi yöne doğru kaçışmakta olan ürkmüş kalabalık arasından telaşla kendilerine yol açmaya çalışan Arthur Dent ve Ford Prefect’i görünceye kadar hiddetle etrafına bakındı. Kalabalığın, bu günün ne kadar olağanüstü bir güne dönüştüğünü düşünmekte olduğu ve bu kaçışma içinde ne yana dönmeleri gerektiğini bilmedikleri açıkça görülüyordu.

Üçü birlikte gemide birleşmek üzere birbirlerine yaklaşırlarken, Slartibarfast, Ford ve Arthur’a acele acele bir şeyler işaret ediyor ve onlara sesleniyordu. Gemi hala görüntü ekranlarının arkasında park edilmiş durumdaydı ve panik içinde kaçışmakta olan, muhtemelen o sırada uğraşacak yeterince kendi sorunları bulunan kalabalık tarafından hala farkedilmediği anlaşılıyordu.

“Onlar dağıttılar, şakıdılar, gittiler!” diye bağırıyordu titrek ince sesiyle Slartibarfast.

“Ne diyor?” diye soludu Ford, bir yandan dirseğiyle yolunu açarak ilerlerken.

«

Arthur başını salladı.

“Onlar... bir şeyler yapmışlar,” dedi

“Onlar geldiler, aldılar, gittiler!” diye bağırdı yine Slartibarfast.

Ford ve Arthur birbirlerine bakıp başlarını iki yana sallayarak anlamadıklarını belirttiler.

“Kulağa acele bir şey varmış gibi geliyor,” dedi Arthur. Durdu ve seslendi.

“Ne diyorsun?”

“Onlar, aldılar, gittiler küller!” diye haykırdı Slartibarfast, hala onlara elini kolunu sallayarak.

“Diyor ki,” dedi Arthur, “onlar Külleri almışlar. Yani sanırım demek istediği bu.” Bir yandan koşmaya devam ediyorlardı.

“Neleri...?” dedi Ford.

“Külleri,” dedi Arthur kısaca. “Bir kriket sopasının yanmış kalıntıları. Bu bir ödül. Gelip...” nefes nefese kalmıştı, “aldıkları... şey... bu... olmalı.” Sanki kafatası içinde beynini biraz daha aşağı yerleştirmeye çalışırmış gibi hafifçe başını salladı.

“Bize anlatmak istemesi tuhaf bir şey diye terslendi Ford.

“Böyle bir şeye el koyulması tuhaf bir şey.”

“Tuhaf bir gemi.”

Ona ulaşmışlardı. Gemiyle ilgili bir başka tuhaflık da Başka Birinin Sorunu alanını çalışma sırasında izlemekti. Artık gemiyi olduğu gibi görebiliyorlardı, çünkü orada olduğunu biliyorlardı. Buna karşılık başka kimsenin onu görmediği çok açıktı. Bu aslında onun görünmez olduğundan yada başka bir hiper imkansız sebepten ötürü değildi. Herhangi bir şeyi görünmez yapmak için gerekli olan teknoloji öyle sonsuz bir karmaşaydı ki bir şeyi görünmez yapmaktansa, o şeyi ortadan kaldırıp onsuz yaşamak bir trilyonun, dokuzyüzdoksan dokuz milyar, dokuzyüz doksandokuz milyon,

dokuzyüzdoksan-dokuzbin dokuzyüz doksan dokuzu kadar daha kolay ve daha etkili bir yöntemdi. Bir zamanlar bilimsel büyücü ultra-meşhur Wug'lı Effrafax, bir zamanlar kendisine bir yıl verilirse, büyük mega dağ Magramal'ı tamamen görünmez hale sokabileceğini iddia ederek, hayatı üzerine bahse gimişti.

Yılın büyük bir kısmını muazzam Lüks-O-Boruları ve Yansıtıcı-Sıfırlayıcılar ve Spektrum-Baypas-Matikler arasında salınıp dans ederek geçirip de yalnızca dokuz saati kaldığında bunu başaramayacağını anlamıştı.

Bunun üzerine, o ve büyük bir yıldızlararası taşıma şirketine sahip olan arkadaşları ve arkadaşlarının arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşları ve onların bazı daha az yakın arkadaşları hep birlikte, bugün tarihte yaygın olarak en zor gecenin çalışmaları olarak bilinen çabaları ortaya koydular. Ertesi gün Mag-ramal, pek tabii ki artık görünmez durumdaydı. Bununla birlikte, Effrafax iddiayı- ve dolayısı ile hayatını-kaybetti. Çünkü işgüzar bir kontrol memuru (a) Magramal'ın olması gereken bölgede dolaşırken herhangi bir şeye çarpıp tökezlenmemiş veya burnunu kırmamıştı ve (b) ortalıkta şüpheli görüntüye sahip bir ekstra ay belirmişti.

Başkasının Sorunu Alanı ise bundan çok daha basit ve çok daha etkilidir üstelik bir yüzyıldan fazla bir zaman süresince tek bir fener pili ile işletilebilir. Bunun sebebi alanın işleyiş ilkesinin, kişilerin istemedikleri, beklemedikleri veya açıklayamadıkları bir şeyi görmemek konusundaki doğal eğilimleri üzerine dayalı olmasıdır. Eğer Effrafax, dağı pembeye boyayıp üzerine de basit ve ucuz bir Başka Birinin Sorunu alanı dikmiş olsaydı, herkes dağın yanından geçip gidecek, etrafından dolaşacak, hatta üzerine tırmanacak ama hiç kimse onun orada olduğunu, farkedemeyecekti.

Slartibarfast'mgemisiyle ilgili olup bitenler de tam olarak böyleydi. Pembe bir gemi değildi ama, olsaydı bile, bu görüntüye dönük sorunlarının en önemsizi olacak, insanlar onu yine de herhangi bir şey gibi görmezlikten geleceklerdi.

Geminin en olağanüstü yanı kılavuz kanatçıklar, roket motorları ve acil tehlike kapıları ile bir parça uzay gemisine benzese de, daha çok ters

çevrilmiş küçük bir İtalyan barını andırmasıydı.

Ford ve Arthur ona hayretler içinde ve derinden incinmiş duygularla bakmaktaydılar.

“Evet, biliyorum,” dedi Slartibarfast, onlara doğru aceleyle yürürken, nefessiz kalmış ve son derece endişeli bir şekilde,”ama bir sebebi var. Gelin, hemen gitmemiz gerek. Eski kabus geri döndü. Kader hepimizle yüzleşiyor. Bir an önce buradan ayrılmalıyız.”

“Umarım güneşli bir yere gideriz,” dedi Ford.

Ford ve Arthur Slartibarfast’ın arkasından gemiye girdiler ve içerisi onları öylesine afalattı ki dışarıda daha sonra olup bitenlerden bütünüyle koptular.

Gümüş renginde pırıl pırıl bir başka uzay gemisi gökten sahaya süzüldü, ve bir teknolojik bale gösterisindeymişcesine telaş etmeden yavaşça uzun bacakları uzattı.

Yavaşça toprağa kondu. Kısa bir rampa uzattı. Uzun boylu gri-yeşil bir şey hızla dışarı çıkarak az önceki katliamda yaralananlara yardım etmeye çabalayan sahanın ortasındaki küçük topluluğa sokuldu. Kendinden emin ama, sakin ve gösterişsiz bir edayla önündeki topluluğu elleriyle aralayarak ümitsiz bir kan gölünün ortasında yatmakta olan ve artık bu dünyaya ait herhangi bir ilacın şifa verebileceği noktanın ötesine geçmiş olduğu açıkça görülebilen, son öksürüğünü öksürüp, son nefesini alan bir adamın yanında durdu. Yavaşça yanma çömeldi.

“Arthur Philip Deodat?” diye sordu.

Adam, gözlerinde ürkmüş bir şaşkınlık ifadesiyle ve halsiz bir şekilde başını eğerek onayladı.

“Sen hiçbir işe yaramayan sersemin biri, bir hiçsin.” diye fısıldadı yaratık. “Gitmeden önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm.”

5

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, No. 2:

(Günlük Sider Habercisi isimli gazetenin çıkardığı *Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınarak çoğaltılmıştır.)

Bu Galaksinin başlangıcından beri, öyle sık aralıklarla büyük medeniyetler yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve. çökmüştür ki Galaksi'deki yaşamın

(a) Deniz tutması- uzay tutması, zaman tutması, tarih tutması ve buna benzer bir şeyle yakın ilişkisi olduğunu, ve

(b) Aptalca olduğunu, düşünmek oldukça akıl çelici bir yaklaşım haline gelmiştir.

6

Arthur'a sanki tüm gökyüzü ansızın bir kenara çekilip onların geçmesine izin vermiş gibi gelmişti.

Kendi beyninin atomları ile kozmosun atomları birbirleri arasından akıyormuş gibi gelmişti.

Evren'in rüzgarıyla savruluyormuş ve o rüzgar kendisiymiş gibi gelmişti.

Kendisi Evrendeki düşüncelerden biri, Evren ise kendisinin bir düşüncesiymiş gibi gelmişti.

Lordlar Kriket Sahası'ndaki insanlara, sık sık olduğu gibi, bir başka Kuzey Londra restoranı gelip geçmiş ve bu da Başka Birinin Sorunuymuş gibi gelmişti.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Arthur gözle görülür bir dehşetle.

“Kalktık,” dedi Slartibarfast.

Arthur şaşkın bir durgunluk içinde hızlandırma koltuğunda yatmaktaydı. Başına gelenin uzay tutması mı, yoksa din mi olduğundan pek emin değildi.

“İyi hız yapıyor,” dedi Ford, Slartibarfast’ın gemisinin az önceki performansından ne derece etkilendiğini gizlemek için başarısız bir girişimde bulunarak, “dekor ise bir rezalet.”

Yaşlı adam bir iki dakika için cevap vermedi. Evi alevler içinde yanarken kafasında Fahrenhayt’ı Santigrat'a çevirmeye çalışan bir adam havasıyla cihazlara bakmaktaydı. Sonra alnındaki çizgiler düzeldi ve gözleri bir an için önündeki geniş ekranda gördüğü, gümüş iplikler gibi akmakta olan yıldız karmaşasına çevrildi.

Dudakları bir şeyler hecelemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı. Ansızın panik içinde kalan gözleri, ok gibi tekrar cihazlara döndü, sonra yüzündeki ifade devamlı bir kaş çatışa dönüştü. Tekrar ekrana baktı. Kendi nabzını ölçtü. Kaş çatışı bir an için derinleşti, sonra gevşedi.

“Makineleri anlamaya çalışmak bir hata,” dedi, “Bütün yaptıkları beni endişelendirmek. Ne demiştin?” “Dekor,” dedi Ford. “Yazık olmuş.”

“Aklın ve Evren’in yüreğinin derinliklerinde,” dedi Slartibarfast, “bunun bir sebebi var.”

Ford sertçe etrafına bakındı. Bu yaklaşımın işlere iyimser bakmak anlamına geldiğini düşündüğü açıktı.

Köprüüstü koyu yeşil, koyu kahverengi, koyu kırmızı renklerde, sıkış tıkış ve loştu. Küçük bir İtalyan barına olan anlatılmaz benzerlik giriş kapısında sona ermiyordu. Küçük ışık huzmeleri saksılardaki çiçekleri, parlak fayansları ve türlü türlü ne olduğu belirsiz pirinç süs eşyasını aydınlatmaktaydı.

Rafya sarılı şişeler karanlıkta iğrenç bir pusuya yatmış gibi görünüyordu.

Slartibarfast'ın dikkatini üzerinde yoğunlaştırdığı cihazlar betona gömülü şişelerin dibine monte edilmiş gibi duruyorlardı.

Ford uzanıp onlara dokundu.

Beton taklidi. Plastik. Taklit betona gömülü taklit şişeler.

Aklın ve Evren'in yüreğinin derinliklerinin canı cehenneme diye düşündü kendi kendine, bu süprüntüden başka bir şey değildi. Diğer taraftan, geminin gösterdiği performans yanında kendi gemileri *Altın Kalp*'in elektrikli beşik gibi kaldığı da yadsınamazdı.

Koltuktan aşağı atladı. Üzerini silkeledi. Kendi kendine yavaşça bir şeyler mırıldanmakta olan Arthur'a baktı. Sonra ekrana döndü baktı ve bir şey anlayamadı. Slartibarfast'a çevirdi gözlerini.

“Ne kadar yol aldık şimdi?” dedi.

“Kabaca...” dedi Slartibarfast, “Galaktik diskin hemen hemen üçte ikisini aşmış olduğumuzu söyleyebilirim. Evet, sanırım kabaca üçte ikisi.”

“İlginç bir şey,” dedi Arthur yavaşça, “kişi Evren'de daha hızlı ve daha uzaklara doğru seyahat ettikçe, Evrendeki yeri de gittikçe daha önemsizmiş gibi görünmeye başlıyor. Kişi, derin ya da adeta boşaltılmış bir....”

“Evet, çok ilginç,” dedi Ford. “Nereye gidiyoruz?” “Evren'in,” dedi Slartibarfast, “eski bir kabusu ile yüzleşmeye gidiyoruz.”

“Bizi nerede bırakacaksın?”

“Bu konuda sizin yardımınıza ihtiyacım olacak. “

“Zor iş. Bak, aslında bizi götürebileceğin ve hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yer var, orayı öneririm. Orada kafaları çekebilir ve belki de müthiş günahkar bir

müzik bile dinleyebiliriz. Bir dakika, bakayım.” *Otostopçu'nun Galaksi Rehberi'm* çıkardı ve içindekiler bölümünde seks, uyuşturucu ve rock and roll ile ilgili başlıklar arasında gezindi.

“Zamanın sisleri arasından bir lanet yükseliyor,” dedi Slartibarfast.

“Evet, öyle sanıyorum,” dedi Ford. “Hey,” dedi, kitaptaki rastgele başlıklardan birini aydınlatırken, “Eccentrica Gallumbits, onunla hiç karşılaştınız mı? Erotikon Altı gezegeninin üç memeli fahişesi. Bazılarının dediğine göre kadının erotik bölgeleri esas gövdesinden dört mil öteden başlıyormuş. Ben buna katılmıyorum, ben beş mil öteden başladığını söylüyorum.”

“Bir lanet ki“, dedi Slartibarfast, “Galaksiyi yangınlar ve felaketler içine sürükleyecek ve belki de Evren’i vakitsiz bir sona götürecek. Çok ciddiyim.” diye ekledi.

“Kötü bir zaman olacağa benziyor,” dedi Ford, “şansım yaver giderse o sırada ben farkedemiyecek kadar sarhoş olacağım. İşte,” dedi, parmağını *Rehber’in* ekranına bastırarak, “burası gerçek bir batakhane ve biz oraya gitmeliyiz diyorum. Sen ne dersin, Arthur? İlahiler gevelemeyi bırak da biraz ilgi göster. Kanırdığın önemli konular var.” Arthur yattığı yerden doğruldu ve başını iki yana salladı.

“Nereye gidiyoruz?

“Eski bir geceyle yüzleşmeye...”

“Bırak onu,” dedi Ford. ” Arthur, biz seninle Ga-laksi’de biraz eğlenmeye gidiyoruz. Hoşuna gitti mi bu fikir?”

“Slartibarfast’ın bu kadar endişeli göründüğü konu ne?” dedi Arthur.

“Hiçbir şey,” dedi Ford.

“Kader,” dedi Slartibarfast, “gelin,” diye ekledi, ani bir hareketle,” size göstermem ve anlatmam gereken çok şey var.”

Yeşil dövme demirden yapılmış ve anlaşılmaz şekilde uçuş köprüsünün orta yerine kurulmuş bir döner merdivene doğru yürüdü. Arthur, kaşlarını çatarak onu takip etti. Ford suratını asarak *Rehber'i* tekrar sırt çantasına tıkıştırdı.

“Doktorum benim toplum-görevi bezelerimin pek gelişmediğini, ahlak kaslarımda ise doğal bir yetersizlik olduğunu söylüyor,” diye söylendi kendi kendine, “ve bu yüzden Evren’i kurtarma görevinin dışında tutulmalıymışım.”

Yine de diğerleri ile birlikte isteksizce merdivenleri tırmandı.

Yukarıda gördükleri şey aptallıktan başka bir şey değildi, ya da öyle görünüyordu. Ford başını salladı, yüzünü elleri arasına gömdü ve çiçek saksılarından birine toslayarak onun duvara çarpıp kırılmasına sebep oldu.

“Merkezi Hesaplama Ünitesi,” dedi Slatibarfast aldırmadan,^"burası gemiyi herhangi bir şekilde etkileyen, her türlü hesaplamanın yapıldığı yer. Evet, neye benzediğini biliyorum ama, aslında bu gördüğünüz, bir seri karmaşık matematiksel fonksiyondan oluşmuş dört boyutlu karmaşık bir topoğrafya haritasıdır.”

“Karikatüre benziyor,” dedi Arthur.

“Neye benzediğini biliyorum,” dedi Slartibarfast ve onun içine girdi. O bunu yaparken Arthur’un kafasında bunun ne anlama gelebileceğine ilişkin ani bir ışık çakar gibi oldu, ama o buna inanmayı reddetti. Evren’in böyle çalışması mümkün değil, diye düşündü, mümkün değil.

Bu, diye düşündü içinden kadar saçma kadar

saçma, karşılaştıracak bir şey bulamayıp bu düşünce hattından çıkmaya karar verdi. Düşünebildiği gerçekten saçma şeylerin çoğu çoktan gerçekleşmişti çünkü.

Ve bu da onlardan biriydi.

Bu büyük, camdan bir kafesti, veya bir kutu- hatta bir oda.

İçinde bir masa vardı, uzun bir şey. Etrafında bir düzine kadar bambu sandalye bulunuyordu. Üzerinde kusursuzca hesaplanmış matematiksel pozisyonlara yerleştirilmiş gibi gözüken bir kaç sigara yanığı ile lekelenmiş, kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü vardı.

Ve masa örtüsünün üzerinde de bir düzine kadar yarısı yenmiş İtalyan yemekleri, yansı yenmiş ekmek dilimleri ve robotların durmaksızın yerinden oynattığı yarısı içilmiş şarap kadehleri bulunuyordu.

Her şey yapaydı. Bir robot servis garsonu, bir robot şarap garsonu, ve bir robot şef garson robot müşterilere hizmet etmekteydi. Mobilyalar ve masa örtüsü de yapaydı. Her bir yemek, Örneğin bir *pollo sorpesso,* gerçek olmadığı halde, gerçeğinin sahip olduğu bütün mekanik özelliklere sahipti.

Ve hep birlikte küçük bir dans gösterisinin par-çasıydılar— devamlı olarak şiddetin eşiğinde uçuşup duran, ama gerçekte hiç bir sonuca ulaşmayan menülerin, hesap pusulalarının, cüzdanların, kredi kartlarının, saatlerin, kalemlerin ve kağıt peçetelerin ustalıkla idare edilmesini içeren karmaşık bir dans.

Slartibarfast aceleyle içeri girdi ve şef garsonla tembel tembel konuşmaya başladı. Bu sırada müşteri robotlardan birisi bazı kızların üzerindeki bazı erkeklere yapmayı tasarladığı şeylerden bahsederek yavaş yavaş masanın altına kaymaktaydı.

Böylece boşalan yere oturan Slartibarfast menüye kurnazca bir göz attı. Masanın çevresindeki alışılmış tempo belli belirsiz hızlandı. Tartışmalar başladı. Müşteriler birbirlerine peçeteler üzerinde bir şeyler ispatlamaya çalışmaktaydı. Birbirlerine öfkeyle el kol hareketleri yapmaya ve birbirlerinin yediği tavuk parçalarını incelemeye başladılar. Garson’un eli hesap pusulası üzerinde bir insan elinin başarabileceğinden ve insan gözünün izleyebileceğinden daha hızla hareket etmeye başladı. Hızı daha da arttı. Kısa bir süre sonra gruba olağanüstü ve ısrarlı bir kibarlık hakim oldu ve bir kaç saniye içinde de aniden bir uzlaşma noktasına ulaşılır gibi oldu. Gemiyi yeni bir titreşim sardı.

Slartibarfast camlı odadan dışarı çıktı.

“Bistromatik,” dedi. “Doğaüstü bilimde kullanılabilecek en etkili hesaplama yöntemi. Hadi gelin, Bilgilendirici Görüntüler Merkezine gidelim.

Hızla yürüyüp gitti ve onları da şaşkınlık içinde peşinden sürükledi.

7

Bistromatik Seyir Sistemi uçsuz bucaksız yıldızlararası mesafeleri Olasısızlık Faktörlerinin tehlikeli aptallıkları olmadan geçebilmenin yeni ve harikulade yoludur.

Bistromatik, rakam davranışlarını anlamakta çığır açacak yeni bir tarzdır. Einstein'ın zamanın mutlak olmayıp gözlemcinin uzaydaki hareketlerine bağlı olduğu gibi uzayın da mutlak olmayıp gözlemcinin zaman içindeki hareketlerine bağlı olduğunu saptadığı gibi, şimdi de rakamların mutlak değil, gözlemcinin restorandaki hareketlerine bağlı olduğu keşfedilmiştir.

Birinci mutlak- olmayan rakam masanın kaç kişi için rezerve edildiğidir. Bu rakam restorana gelecek ilk Uç telefon sırasında değişecek ve daha sonra restorana gerçekten gelenlerin veya bu gelenlere, gösteri/maç/parti sonrası katılanların ya da kimlerin de orada olduğunu gördükten sonra geri dönenlerin sayısıyla hiçbir görünür bağlantısı olmayacaktır.

İkinci mutlak- olmayan rakam bildirilen varış saatidir ki günümüzde artık matematiksel kavramların en garibi olarak kabul edilmektedir. Bu kavram, bir karşıcinsdışındalık ya da varlığı yalnızca kendinden başka bir şey olarak tanımlanabilen bir sayıdır. Diğer bir deyişle, bildirilen varış saati, grubun herhangi bir üyesinin restorana varabilmesinin imkansız olduğu tek saattir. Bu noktada karşıcins dışındakiler, istatistik ve muhasebe de dahil olmak üzere, matematiğin birçok dalında ve Başka Birinin Sorunu alanındaki temel eşitlikleri kurmak açısından yaşamsal bir rol oynar.

Mutlak- olmama kavramının üçüncü ve en gizemli kısmı ise hesap pusulası üzerinde bulunan madde sayısı, her bir maddenin tutan, masada hazır bulunanların sayısı ve her birinin ödemeye hazır olduğu para miktarı arasındaki ilişkilerde saklıdır. (Yanında gerçekten belli bir miktar para getirmiş olanların sayısı ise bu alanın yalnızca bir yan olgusudur.)

Bu noktada daha önce ortaya çıkan şaşırtıcı farklılıkları ciddiye alan olmadığından bunlar asırlarca araştırılmadan kalmıştır. O zamanlar bu farklılıklar nezaket, kabalık, terbiyesizlik, gösteriş düşkünlüğü, yorgunluk, duygusallık ya da saatin geç olması gibi niteliklere indirgenir ve ertesi sabah da tamamen unutulurlardı. Pek tabii ki bu uyumsuzluklar hiçbir zaman laboratuvar şartları altında denenmemişlerdi, çünkü hiç bir zaman labaratuvarlarda- en azından ünü iyi olan labaratuvarlarda- meydana gelmemişlerdi

Böylece şaşırtıcı gerçek ancak cep bilgisayarlarının keşfi ile ortaya çıkmıştır ki o da şudur:

Restoran faturalarında yazılı olan rakamlar Evren 'in diğer bölgelerinde herhangi bir kağıt üzerine yazılmış olan rakamlarla aynı matematiksel kanunlara tabi değildir.

Tek başına bu gerçek bilim dünyasını sarsmaya yetmiş, tam anlamıyla bir devrim gerçekleştirmişti. Öyle iyi restoranlarda öyle çok matematik konferansları yapılmaya başlanmıştı ki, o neslin en iyi beyinlerinin pek çoğu aşırı yeme ve kalp krizleri sonucu ölmüşler ve böy-lece matematik bilimi yıllarca gerilemişti.

Bununla birlikte yeni yaklaşımın sonuçları yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmıştı. Başlangıçta, bunlar fazlasıyla katı, fazlasıyla delice, fazlasıyla sokaktaki adamın söyleyebileceği cinsten şeylerdi, "Oh, evet, bunu ben de söyleyebilirdim, ” gibi. Daha sonra “Birbirini Etkileyen Öznellik Taslağı ” cinsinden deyişler icat edilmiş ve herkes rahatlayarak duruma ayak uydurmuştu.

Belli başlı araştırma enstitülerinin çevresinde dolanarak, Evren ’in yalnızca kendi hayal gücünün yalnızca küçük bir parçası olduğu anlamına

gelen garip şarkılar söylemeyi adet edinmiş olan küçük bir keşişler grubuna bir sokak tiyatrosu ödülü verilmiş ve keşişler oradan uzaklaşmışlardı.

8

“Görüyorsunuz ya, uzay yolculuğunda,” dedi Slartibarfast, bir yandan Bilgilendirici Görüntüler Odasındaki birtakım cihazları karıştırırken, “uzay yolculuğunda...”

Durdu ve etrafına bakındı.

Bilgilendirici Görüntüler Odası, Merkezi Hesaplama Ünitesinin görsel biçimsizliklerinden sonra iç ferahlatıcı bir mekandı, içinde hiçbir şey yoktu. Ne bir bilgi, ne bir hayal. Yalnızca kendileri, beyaz duvarlar ve sanki bir fişle Slartibarfast’m bulamadığı bir şeye bağlanması gerekiyormuş gibi görünen birkaç küçük cihaz.

“Evet?” diye üsteledi Arthur. Slartibarfast’ın aceleciliğini benimsemişti, ama bununla ne yapacağını bilemiyordu.

“Evet, ne?” dedi yaşlı adam.

“Bir şey diyordun?”

Slartibarfast ona sertçe baktı.

“Rakamlar,” dedi “korkunçtur.” Yeniden aranmaya başladı.

Arthur kendi kendine bilmişçe başını sallamaktaydı. Bir müddet sonra bunun kendisini bir yere götürmediğini fark etti ve neden sonra “Ne?” diye sormaya karar verdi.

“Uzay yolculuğunda,” diye tekrarladı Slartibarfast, “bütün rakamlar korkunçtur.”

Arthur tekrar başını salladı ve etrafına bakınarak Ford'dan yardım istedi, ama Ford surat asma pratiği yapıyor ve bunda da oldukça başarılı oluyordu.

"Ben yalnızca," dedi Slartibarfast bir iç çekişle, "sizi, gemiyle ilgili bütün hesaplamaların neden bir garsonun hesap pusulası üzerine yapıldığını sorma zahmetinden kurtarmaya çalışıyordum."

Arthur kaşlarını çattı.

"Neden," dedi, "geminin bütün hesaplamaları bir garso...."

Durdu.

Slartibarfast "Çünkü uzay yolculuğunda bütün rakamlar korkunçtur."

Derdini anlatamadığını görebiliyordu.

"Dinle," dedi."Bir garsonun hesap pusulasındaki rakamlar danseder. Bu durumla daha önce karşılaşmış olmalısın."

"Yani..."

"Bir garsonun hesap pusulası üzerinde," dedi Slartibarfast, "gerçek ile gerçekdışı, öyle temel bir seviyede çarpışırlar ki, her biri diğeri haline gelir ve belli parametreler içinde, her şey mümkün olur."

"Hangi parametreler?"

"Bunu söylemek imkansız," dedi Slartibarfast. "Bir tanesi bu. Garip ama gerçek. En azından ben garip olduğunu düşünüyorum," diye ekledi, "ve gerçek olduğu konusunda da bana güvence verildi."

Tam o anda duvarda aramakta olduğu yarığı buldu ve elinde tuttuğu cihazı oraya taktı.

"Telaşlanmayın," dedi ve sonra kendisi birden panik içinde cihaza bakmaya başladı ve geriye sıçradı, "bu..."

Ne dediğini duymadılar, çünkü o anda çevrelerinde beliriveren Mildands'deki küçük bir sanayi kenti büyüklüğünde bir yıldızsavaş gemisi yıldız lazerleri sonuna kadar açılmış olarak parçalanmış gecenin içinden çıkarak onlara doğru fırladı.

Yakıcı ışıkların yarattığı bir kabus fırtınası karanlığı dağladı ve hemen arkalarındaki gezegenden büyükçe bir parça kopardı.

Yutkundular, gözleri fal taşı gibi açıldı ama bağıramadılar.

9

Başka bir dünya, başka bir gün, başka bir şafak.

Sabahın incecik, gümüşi ilk ışıklan sessizce belirmeye başlamıştı.

Patlayan milyar, trilyon tonluk, süpersıcak hidrojen çekirdeği yavaşça ufukta yükseldi ve küçük, soğuk ve hafifçe nemli görünmeyi başardı.

Işığın adeta yüzdüğü her şafak vaktinde büyülü bir olasılık anı vardır. Bu sırada yaratılış nefesini tutmuştur.

Squornshellous Zeta'da bu an her zamanki gibi yine kazasız belasız geçti.

Puslu hava çayırların yüzeyine yapışmıştı. Bataklık ağaçlarının rengi bu yüzden gri gözüküyor, uzun kamışlar ayırdedilemiyordu. Pus, tutulmuş nefes gibi havada asılı kalmıştı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ortalık sessizdi.

Güneş pusla yorgun bir savaşa girmişti. Şurayı birazcık ısıtmaya, oraya bir parça ışık vermeye çalışıyordu. Ama bugün gökte bir başka uzun

çekişmenin olacağı açıktı.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Yine sessizlik vardı.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Sessizdi.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Squornshelleous Zeta'da sık sık bütün günler böyle geçerdi ve bu gün de onlardan biri olacaktı.

Ondört saat sonra güneş ümitsizlik ve tam bir boşa çaba harcama duygusu içinde karşı ufuğun ardına çekildi. ,

Bir kaç saat sonra tekrar göründü, omuzlarım doğrulttu ve yeniden gökyüzüne tırmanmaya başladı.

Bununla birlikte, bu sefer, bir şeyler olmaktaydı. Az önce bir şilte bir robota rastlamıştı.

"Selam, robot," dedi şilte

"Pöh," dedi robot ve uğraştığı işi sürdürmeye, yani küçücük bir daire içinde ağır ağır yürümeye devam etti.

"Mutlu musun?" diye sordu şilte.

Robot durdu ve şilteye baktı. Alaylı bir bakıştı bu. Açıkça görülüyordu ki bu çok aptal bir şilteydi. O da robota kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Bütün şiltece şeylere karşı duyduğu genel hoşnutsuzluğu ifade ettiği trilyonda bilmem kaçlık bir duraklama süresinin ardından, robot minik daireler şeklindeki yürüyüşüne devam etti.

“Sohbet edebilirdik,” dedi şilte, “bunu ister miydin?”

Bu büyük bir şilteydi ve herhalde kalitesi de yüksek olmalıydı. Aslında o günlerde çok az şey üretilmekteydi.

Çünkü içinde yaşadığımız Evren gibi sonsuz büyüklükteki bir ortamda, hayal edilebilecek şeylerin çoğu ile hayal edilmese daha iyi olacak şeylerin de önemli bir kısmı toprakta yetişmekteydi. Kısa süre önce ağaçlarının çoğunda meyve yerine ayarlı tornavidaların yetiştiği bir orman keşfedilmişti. Ayarlı tornavida meyvesinin yaşam devresi çok ilginçti. Bu cins tornavida meyvesi ağaçtan toplandıktan sonra içinde yıllarca rahatsız edilmeden yatabileceği tozlu ve karanlık bir çekmeceye ihtiyaç duyar. Bir müddet sonra, bir gece ansızın kuluçkadan çıkıp, ufalanıp toza dönüşen dış derisinden sıyrılır. Artık, her iki ucunda mandallan olan, vida için bir çeşit keskin kenar ve deliğe benzer bir şeyleri bulunan, tanımlanması güç, küçük metal bir obje haline gelmiştir. Bu objeyi bulan onu bir tarafa atacaktır, çünkü kimse bunun ne işe yaradığını bilmemektedir. Sınırsız bilgeliği ile doğanın bu konu üzerinde çalışmakta olduğu tahmin edilmektedir.

Hiç kimse şilteler içinde yaşamın ne anlama geldiğine ilişkin herhangi bir şey bilmiyordu. Şilteler, kocaman, dost tavırlı, yaylı yaratıklar olup Squornshelleous Zeta çayırlarında kendilerine has bir yaşam sürmekteydiler. Çoğu yakalanıp, kesilip biçilmekte, kurutulmakta, gemilerle uzaklara gönderilmekte, ve üzerinde uyunmaktaydı. Hiçbiri buna aldırıyor gibi görünmemekte ve hepsi de Zem olarak adlandırılmaktaydı.

“Hayır” dedi Marvin.

“Benim adım,” dedi şilte, “Zem. Biraz havalardan bahsedebilirdik.”

Marvin yorucu dairesel yürüyüşüne tekrar ara verdi.

“Açıkça görülmekte ki,” diye gözlemini belirtti, “bu sabah çiğ taneleri son derece rahatsız edici bir gürültüyle düşmekteler.”

Kaldığı yerden yürüyüşüne devam etti. Sanki bu sözlü patlama sonucunda keder ve kasvetin yepyeni doruklarına ulaşmış gibiydi. Usandırıcı bir inatla ağır aksak yürüyüşünü sürdürmekteydi. Eğer dişleri

olsaydı şu sırada onları gıcırdatıyor olacaktı. Ama yoktu. Gıcırdatmadı. Yürüyüşü her şeyi ifade etmeye yetiyordu.

Şilte etrafta foşurdayıp dolanıyordu. Bu, yalnızca bataklıklardaki canlı şiltelerin yapabildiği bir şeydi, bunu ifade eden kelimenin yaygın olarak kullanılan bir kelime olmayışının nedeni de buydu. Şilte sempatik hareketlerle foşurduyor, böyle yaparken de epeyce bir miktar su kütlesini yerinden oynatıyordu. Hoş ve çekici bir tavırla suda hava kabarcıkları çıkartıyordu. Beklenmedik biçimde puslu havayı delmeyi başaran güneş ışığı, mavi beyaz çizgileri üzerinde bir an için parıldadığı yaratığın biraz ısınmasına sebep oldu.

Marvin ağır aksak yürüyüşünü sürdürüyordu.

“Sanırım, senin aklına bir şey takılmış,” dedi şilte, höpürdeyerek.

“Hayal edebileceğinden de çok şey,” diye kederlendi Marvin. “Herçeşit zihinsel aktivite için sahip olduğum kapasite uzayın sonsuz uzaklıkları kadar sonsuzdur. Mutluluk kapasitem buna dahil değil ne yazık ki.”

Pat, pat yürüdü.

“Benim mutlu olma kapasitemi, ” diye ekledi, “içindeki kibritleri bile çıkarmadan bir kibrit kutusuna sığdırmak mümkündür.”

Şilte ahufladı. Bu kelime bataklıkta yaşayan canlı bir şiltenin onu çok duygulandıran trajik bir öykü dinlediği zaman çıkardığı sestir. Bu kelime *Gelmiş Geçmiş Tüm Diller İçin Ultra-Kapasiteli Maximegalon Sözlüğü* ne göre aynı zamanda Hollop’lu Lord High Sanvalwag'ın bu yıl ikinci kez karısının doğum gününü unutttuğunu farkettiği zaman çıkardığı ses anlamına da gelmektedir. Yalnızca bir tek Hollop’lu Lord High Sanvalwag olduğu ve o da hiç evlenmemiş olduğu için bu kelime kullanılmışsa bile, yalnızca negatif yada spekülatif anlamda kullanılmış olmalıdır ve *Ultra-Kapasiteli Maximegalon Sözlüğü’nün* mikro baskısının taşınması için bir kamyon filosunu bağlamaya değmediği konusunda fikir birliği içinde olan ve sayıları gittikçe artan bir nüfus mevcuttur. Yeterince ilginçtir ki bu sözlük “höpürdeyen bir şey gibi davranan” anlamına gelen “höpürdeyen” kelimesini kapsamı dışında bırakmıştır.

Şilte yeniden ahufladı.

“Diyotlarımda derin bir umutsuzluk seziyorum,” diye sevecenledi. (‘sevecenlemek’ kelimesinin anlamını öğrenmek için, az satılan kitapları indirimli fiyatla pazarlayan bir kitapçıdan *Squornshelloıs Bataklık Edebiyatı'nın* bir kopyasını yada onun yerine Üniversite’nin değerli park sahalarını tekrar kazanmak için memnuniyetle elinden çıkarmak isteyeceği *Ultra-Kapasite Maximegalon Sözlüğü' nün* bir baskısını almanız gerekmektedir),” ve bu beni kederlendiriyor. Daha şiltece davranmalısın. Bizler bataklıkta sakin bir inziva yaşantısı sürüyoruz. Burada foşurdamaktan, sevecenlemekten ve ıslaklığı oldukça höpürdetici bir şekilde ele almaktan memnunuz. Bazılarımız öldürülüyor ama hepimizin adı Zem, bu yüzden hangimizin gittiğini anlamıyoruz ve böylece ahuflamayı en az seviyede tutabiliyoruz. Sen niye daireler çizerek yürüyorsun?”

“Çünkü bacağım sıkıştı,” dedi Marvin kısaca.

“Bana kalırsa,” dedi şilte şefkatle bacağı incelerken, “bu oldukça kötü durumda bir bacak.”

“Haklısın,” dedi Marvin, “kötü durumda.”

“Yazık,” dedi şilte.

“Bence de öyle,” dedi Marvin, “ve aynı zamanda takma bacaklı bir robot fikrini de oldukça eğlendirici bulacağını sanıyorum. Daha sonra, arkadaşların Zem’le Zem’i görünce onlara da anlatırsın. Onları tanıyorsam, buna güleceklerine bahse girerim. Ama, arzu ettiğimden çok daha iyi olan bütün organik yaşam biçimlerini tanımaktan öte, özel bir tanışıklığım yok onlarla tabii ki. Ha, ama sanki benim yaşamım bir kutu vida somunundan başka bir şey mi ki.”

Yeniden, ince çelik takma bacağı çamura saplanmış gibi küçük daireler çizerek, gürültüyle yürümeye başladı.

“Peki ama niçin durmadan dönüp duruyorsun?” dedi şilte.

“Sadece bunu bir amaç edindiğimi belli etmek için,” dedi Marvin ve dönmeye devam etti.

“Amacının anlaşıldığını farzet, sevgili arkadaşım,” diye şakıdı şilte, “tul ki anlaşıldı.”

“Sadece bir milyon yıl daha,” dedi Marvin, “sadece bir milyon yıl. Sonra aynı hareketi geriye doğru deneyebilirim. Değişiklik olsun diye yani, anlıyorsun ya.”

Şilte yaylarının taa içinde, robotun kendisine bu lüzumsuz, yararsız ve zahmetli yürüyüşü ne kadar zamandır sürdürüldüğünü sorulması için can attığını hissedebiliyordu, onun için yine sakin sakin şakıyarak sordu.

“Oh, sadece bir virgül beş milyonun biraz üzerinde bir zamandan beri,” dedi Marvin hava atarak. “Bana hiç sıkılıp sıkılmadığımı da sor, hadi sor.”

Şilte sordu.

Marvin soruyu duymamazlıktan geldi, yalnızca yorucu yürüyüşünü biraz daha önemseyerek turuna devam etti.

“Bir keresinde bir konuşma yapmıştım,” dedi birdenbire ve konuyla hiç bağlantısı olmaksızın. “Bu konuyu durup dururken niye açtığımı hemen anlamayabilirsin, ama bunun sebebi beynimin olay yaratacak kadar hızlı çalışıyor olmasında ve ben kabaca bir hesaplamayla sizden otuz milyar defa daha zekiyim. Dur sana bir örnek vereyim. Bir sayı düşün, herhangi bir sayı.”

“Eee... beş,” dedi şilte.

“Yanlış,” dedi Marvin. “Gördün mü?”

Şilte bundan müthiş etkilenmiş ve hiç de küçümsenmeyecek bir zeka karşısında olduğunu farketmişti. Yosunlarla kaplı küçük ve sığ su birikintisinde heyecanlı küçük dalgacıklar oluşturarak boylu boyunca ayağa dikildi.

Hophopladı.

“Anlat,” diye üsteledi, “bir zamanlar yaptığın o konuşmadan söz et, duymak istiyorum.”

“Çok kötü karşılanmıştı,” dedi Marvin, “çeşitli sebeplerden ötürü. Konuşmamı buradan” diye devam ederken durdu ve zar zor sırtında taşımaya çalıştığı pek iyi durumda olmayan koluyla yaptığı beceriksiz hareketleri kesip sağ tarafına kayakla tutturulmuş daha iyi durumdaki sağ koluyla işaret etti, “hemen hemen bir mil kadar ötede yapmıştım.”

Elinden geldiği kadar düzgün bir şekilde işaret etmeye çalıştığı ve bunun yapabileceğinin en iyisi olduğunu göstermeye çabaladığı çok açıktı. Gösterdiği yer sisin içinde, kamışların ötesinde, bataklığın öbür yanlarıyla aynı görünümdeki bir parçasıydı.

“Orada,” diye tekrarladı. “O zamanlar ünlü biri sayılırdım.”

Şilteyi bir heyecan sarmıştı. Squomshelleous Zeta’da konuşma yapıldığını hiç duymamıştı. Hele ünlüler tarafından kesinlikle hiç. Sırtından boylu boyunca bir ürperti geçerken, üzerinden sular damlamaktaydı.

Şiltelerin çok ender yeltendikleri bir şey yaptı. Tüm gücünü toplayarak dikdörtgen şeklindeki vücudunu geri çekti ve havaya sıçrayarak bir kaç saniye kendisini havada tutup sisler arasından, kamışların ötesindeki Marvin'in işaret ettiği yeri görmeye çalıştı. Pek de hayal kırıklığına uğramadan buranın bataklığın herhangi bir bölümünden farkı olmadığını gözlemledi. Sarfettiği gayret onun için çok fazlaydı. Tekrar su birikintisine gömülürken, Marvin de pis kokulu bir çamur, yosun ve yabani otlar sağanağına tutuldu.

“Kısa bir süre için ünlü biriydim,” diye hayıflandı robot üzüntüyle, “Alev alev yanan bir güneşin kucağında ölmek gibi iyi bir kaderden bana acılar veren mucizevi kurtuluşum sayesinde. Kurtuluşumun ne kadar kıl payı olduğunu,” diye ekledi, ” halime bakıp tahmin edebilirsin. Bir metal artıkları mühendisi tarafından kurtarılmışım. Düşün bir kere. Ben böyle bir beyine....neyse, boş ver.”

Bir kaç saniye çılgınlar gibi yürüdü.

“Bana bu bacağı uyduran da oydu. Nefretlik bir durum, değil mi? Beni bir hayvanat bahçesine sattı, beyinler için özel bir yer. Sergilenenlerin yıldızı bendim. Bir sandık üzerine oturup hikayemi anlatmak zorundaydım. Bu arada ziyaretçiler bana neşelenmem ve olumlu düşünmem gerektiğini söylüyorlardı. ‘Küçük robot, bize biraz gülümse,’ diye sesleniyorlardı bana, ‘bize bir gülücük ver.’ Onlara yüzümün gülümseyebilmesi için bir atölyede bir İngiliz anahtarı ile birkaç saat geçirmeye ihtiyacım olduğunu anlatıyordum ve bu çok tutuluyordu.”

“Konuşma,” diye üsteledi şilte. “Çayırda verdiğin konuşmayı duymak için can atıyorum.”

“Çayırı boydan boya geçen bir köprü inşa edilmişti. Cyborg yapımı bir hiper köprü, yüzlerce mil uzunluğunda, iyon taşıyan araçlar ile bataklık taşıyıcıları için.”

“Bir köprü mü?” dedi şilte.” Burada bataklıkta mı?”

“Bir köprü,” diyerek onayladı Marvin, “burada bataklıkta. Squornshellous Sisteminin ekonomisini canlandırması bekleniyordu. Benden köprünün açılışını yapmamı istediler. Zavallı aptallar.”

Sis içinden püskürtülüyormuş gibi ince küçük bir yağmur başladı.

“Platforma çıktım. Yüzlerce mil arkamda ve yüzlerce mil önümde köprü uzanıp gidiyordu.”

“Parıldıyor muydu?” diye heyecanla sordu şilte.

“Parıldıyordu.”

“Millerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyor muydu?”

“Millerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyordu.”

“Gümüş bir iplik gibi çok uzaklara, sisin görünmez derinliklerine doğru uzanıyor muydu?”

“Evet.” dedi Marvin. “Bu hikayeyi dinlemek istiyor musun?”

“Ben senin konuşmanı dinlemek istiyorum,” dedi şilte.

“Şöyle dedim. Dedim ki, ’Bu köprüyü açmak benim için büyük bir zevk, şeref ve ayrıcalık, ama bunu yapamam çünkü yalan devrelerimin tümü bozuk. Hepinizden nefret ediyor ve hepinizi aşağılıyorum. Şimdi bu talihsiz Cyborg yapısının, üzerinden nedensiz geçen herkesin düşüncesizce tecavüzüne açıldığını ilan ediyorum.’ Ve kendimi açılış devrelerine doğru fırlattım.”

Marvin, o anı hatırlayarak durakladı.

Şilte telaşlandı ve heyecanlandı. Foşurdadı, hop-hopladı, ayağa dikildi; bu sonuncuyu özellikle höpürdeyen bir tavırla yaptı.

“Yazık,” diye inledi sonunda, “ve bütün bunlar muhteşem bir olay mıydı?”

“Makul sayılacak ölçüde muhteşem. Binlerce mil uzunluktaki köprünün tümü o anda, parıldayan direklerini katladı ve ağlayarak bataklığa daldı battı ve üzerindeki herkesi de birlikte götürdü.”

Sanki yüz binlerce kişi beklenmedik bir anda ‘hop’ demiş gibi sohbet kederli ve korkunç bir şekilde kesildi ve bir beyaz robotlar mangası rüzgarda savrulan gelincik tohumları gibi ve disiplinli bir askeri düzen içinde gökyüzünden indiler. Ansızın bastıran bir dehşet dakikası içinde hepsi birden bataklığa dalmıştı. Marvin’in takma bacağını çekiştirip büktüler ve sonra yine gemilerine döndüler ve gemi “Vuup” dedi.

“Neyle savaşmam gerektiğini görüyorsun değil mi?” dedi Marvin ağzı açık kalmış olan şilteye.

Bir dakika sonra, ansızın, robotlar bir başka şiddet anı yaratmak üzere geri döndüler. Bu kez ayrıldıklarında, şilte bataklıkta yalnız kalmıştı. Şaşkınlık ve panik içinde ortalıkta foşurduyordu. Neredeyse korkudan yatağa düşecekti. Kamışların üzerinden bakabilmek için kendini geriye çekti, ama görecek bir şey yoktu, ne robot, ne parıldayan köprü, ne gemi, sadece kamışlar. Sesleri dinledi. Ama asık suratlı bataklık boyunca esen

rüzgarda, yarı deli etimolojistlerin, artık kulağa tanıdık gelen, uzaktan uzağa birbirlerine seslenişleri dışında çit yoktu.

10

Arthur Dent'in vücudu uzanmış yatıyordu.

Etrafını çevreleyen Evren milyonlarca pırıltılı parçacığa bölündü. Kopan her bir parçacık, gümüş renkli yüzeyinde yakıcı alev ve yıkımın bir yansımasını taşıyarak, boşluk içinde sessizce dönmeye başladı.

Ve sonra Evren'in ardındaki siyahlık patladı ve siyahlığın her bir parçası cehennemin kızgın dumanlarıydı.

Ve Evrenin ardındaki siyahlığın ardındaki hiçlik infilak etti ve parçalanmış Evren'in ardındaki siyahlığın ardındaki hiçliğin ardında, kocaman laflar eden kocaman bir adamın karanlık silueti bulunmaktaydı.

"O halde, bunlar," dedi görüntü, oturmakta olduğu kocaman koltuktan, "Krikkit Savaşları idi. Yani Galaksimizi ziyaret eden gelmiş geçmiş en büyük felaket. Burada yaşadıklarınız...."

Slartibarfast süzülerek yanlarından geçerken elini salladı.

"Sadece bir belgesel," diye seslendi. "Bu iyi bir bölüm sayılmaz. Çok affedersiniz, geriye sarma düğmesini bulamıyorum..."

milyarlarca ve milyarlarca masum..."

"Sakın şu anda," diye seslendi Slartibarfast tekrar yanlarından geçtiği sırada. Bir yandan da öfkeyle Bilgilendirici Görüntüler Merkezindeki duvara taktığı ve hala orada takılı olan şeyi kurcalamakla meşguldü, "herhangi bir şey satın almaya razı olmayın."

"...insanın, yaratığın, arkadaşlarınızın...."

Müzik artarak yükseldi- her şey gibi müzik ve notalar da kocamandı. Ve adamın arkasındaki girdap gibi dönüp duran kocaman sisten, üç uzun sütun, yavaşça sıyrılarak ortaya çıktı.

“....., denediği, yaşadığı- yada genellikle, yaşayamadığı şeyler. Bunu düşünün arkadaşlarım. Ve unutmayalım ki- ve az sonra ben daima hatırlamamızı sağlayacak bir öneride bulunacağım- Krikkit Savaşlarından önce, Galaksimiz işte o zor bulunan muhteşem şey, yani mutlu bir Galaksiydi.”

Bu noktada müziğin boyutları iyiden iyiye ileri gidiyordu.

“Mutlu bir Galaksi arkadaşlarım, Wikkit Kapısı sembolünde de simgelendiği gibi!”

Üç sütün artık açıkça görülebiliyordu. Tepelerinde onları birbirine bağlayan iki parçanın bulunduğu üç uzun sütun, Arthur’un sersemlemiş beynini aptala çevirecek kadar tanıdık bir edayla orada durmaktaydı.

“Üç sütun,” diye gürledi adam. “Çelik Sütun Galaksinin Gücünü ve Kudretini simgeliyor!”

Projektörler çelik yada ona benzer bir şeyden yapıldığı açıkça görülebilen soldaki sütun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinerek çılgın danslar yaptı. Müzik zonkladı ve gürledi.

“Pleksiglas Sütun,” diye ilan etti adam,” Galakside bulunan Bilim ve Mantık güçlerini simgeliyor!”

Diğer projektörlerin sağ taraftaki şeffaf sütun üzerinde yine bir aşağı bir yukarı gezinerek yaptığı egzotik hareketler, sütunun içinde çarpıcı desenler çizerken, Arthur Dent’in midesinde de ani ve açıklanamaz bir dondurma yeme arzusu oluşturuyordu.

“Ve,” diyerek devam etti gürleyen ses, “Ağaç Sütun’un simgelediği şey....” ve burada ses harikulade duygularla yüklenerek hafifçe çatallaşıyordu, “Doğanın ve Maneviyatın güçleri.”

Işıklar ortadaki sütunu bulmuştu. Müzik cesur bir kıpırtıyla, sözle anlatılamayan duyguların hüküm sürdüğü alanlara doğru yükseldi.

“Aralarında onları destekleyen,” ses tırmanarak en yüksek noktasına yaklaşmaktaydı, “Refahı simgeleyen Altın Çubuk ile Barışı simgeleyen Gümüş Çubuk!”

Şimdi, tüm oluşum çarpıcı bir ışık seline boğuluyordu. Bereket versin müzik artık farkedilebilme sınırlarının çok ötesine geçmişti. Üç sütunun en tepesine şahane pırıltılar içinde, iki çubuk oturtulmuştu. Onların da üzerinde kızlar oturuyor gibi gözüküyordu. Belki de bu kızların melekleri çağrıştırması istenmişti. Bununla birlikte, genellikle meleklerin bu kızlardan daha giyimli olarak temsil edildiğini de unutmamak gerekir.

Ansızın, herhalde kozmos olması gereken yerde, dramatik bir sessizlik oldu ve ışıklar karardı.

“Galakside tek bir dünya bile yoktur ki, “diye heyecanla titredi adamın uzman sesi, “tek bir medeni dünya yoktur ki bu sembol bugün bile saygı ile anılmasın. İlkel dünyalarda bile ırklara has anılarda halen yerini korumaktadır. Krikkit güçlerinin yıktığı şey işte buydu ve şimdi onların dünyasını sonsuzluğun sonuna kadar kilit altında tutan şey de budur.!”

Ve gösterişli bir hareketle adam elinde Wikket Kapısının bir modelini oluşturdu. Baştanbaşa olağanüstü bir gösteri olan bu olay içinde boyutları tespit etmek son derece zor olmakla birlikte, modelin boyu bir metre kadar olmalıydı.

“Tabii ki bu model, anahtarın orijinalı değil. Orijinalı herkesin bildiği gibi, yıkılmış, uzay-zaman sürekliliğinin sonsuza kadar dönüp duracak anaforlarında paramparça olmuştu. Bu onun dikkate değer bir kopyası olup, hünerli ustalarımız tarafından elle işlenmiş, el işçiliğinin tarihi sırları kullanılarak bir anı olmak üzere sevgiyle bir araya getirilmiştir. Ölenlerin anısına ve bu kişilerin korumak uğruna öldükleri Galaksiye -bizim galaksimize- bir katkıda bulunmak üzere hepinizin sahip olmakla gurur duyacağı bir hatıra...”

Tam bu dakikada Slartibarfast tekrar süzülerek geri geldi.

“Buldum,” dedi. “Bu saçmalıkların hepsini silebiliriz. Yalnızca başınızı eğmeyin, yeter.”

“Şimdi borcumuzu ödemek için başlarımızı eğelim,” diyordu ahenksiz bir ses, ve bunu tekrarladı çok daha hızlı ve geriye doğru.

Işıklar gelip gitti, sütunlar kayboldu, adam geriye doğru hızla geveleyerek hiçliğe karıştı, Evren enerjik bir şekilde tekrar çevrelerini sardı.

"İşin esasını anladınız mı?” diye sordu Slartibarfast.

“Ben şaşırdım ,” dedi Arthur, “ve sersemledim.”

“Ben uyuyordum,” dedi tam bu sırada süzülerek görüntüye dönen Ford

“Bir şey kaçırdım mı?”

Bir kez daha kendilerini baş döndürücü yükseklikte bir kayanın ucunda tir tir titrerken buldular. Rüzgar yüzlerinde ve Galaksi’nin gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü uzay savaş filolarının kalıntılarının toplandığı ve çabucak yaşama dönmek için can attıkları alanın üzerinde bir kamçı gibi gaklıyordu. Gökyüzü suratsız bir pembelikten, oldukça garip bir renkle karışıp maviye dönüşerek kararıyor ve yukarı doğru siyahlaşıyordu. Duman inanılmaz bir güçle göklerden döne döne aşağı doğru inmekteydi.

Artık olaylar neredeyse birbirinden ayırdedilmesi mümkün olmayacak bir hızla önlerinden geçerek geriye dönüyordu ve kısa bir süre sonra muazzam bir savaş gemisi sanki “böö” denip korkutulmuşcasına hızla onlardan uzaklaştığında, bunun içeri girdikleri an olduğunu ancak farkedebildiler.

Ama şimdi işler çok daha fazla hızlanmış, Galaktik tarihin yüzyılları dönerek, kıvrılıp bükülerek, yanıp sönerek onlara şöyle bir dokunarak, onları hafifçe sallayarak adeta bulanık bir video seyreder gibi geçip gitmekteydi. Yalnızca haşlanın göğsünü dinlerken duyulana benzeyen iniltili bir ses duyuluyordu.

Gittikçe kalınlaşan olay karmaşası arasında periyodik olarak korkunç felaketler, derin korkular, büyük afetlerin yarattığı şoklar hissediyorlar ve bunlar daima, taklalar atan tarihin heyelanı içinde sadece her zaman netleşen ve her seferinde tekrarlanan belli görüntülerle bağlantılı oluyordu:

üç kazıkla onların tepesindeki çubuklardan oluşan kriket kalesi, küçük sert bir kırmızı top, zorlu beyaz robotlar ve bir de daha az belirgin, karanlık ve bulutlu bir şey.

Ama zamanın bu titrek geçişi içinden açıkça yükselen bir başka duygu daha vardı.

Nasıl kısa aralıklarla duyulan bir tıklama sesi serisi hızlandırıldığında, her bir tıklama bağımsız tanımını kaybedip devamlı ve yükselen bir tınlama tonuna ulaşırsa, burada karşılaşılan bağımsız etkileşimler de öyle bir-leşerek devamlı bir duygu kalitesine erişmişti- ama bir duygu haline gelememişti. Eğer bunun ille bir duygu olmasında ısrar edilirse, o zaman bu duygusuz bir duyguydu. Bu, nefretti, kusursuz bir nefret. Soğuktu, buz gibi soğuk değil ama duvar gibi soğuktu. Kişisel değildi, ama bir kalabalıkta rastgele savrulan bir yumruk gibi değil de, bilgisayarda yazılmış park yeri çağrı belgesi gibi kişisel değildi. Ve öldürücü idi- burada da, bir kurşun ya da bıçak gibi değil, bir otoyolda karşınıza çıkacak bir tuğla duvar gibi öldürücüydü.

Tıpkı ton yükselen tonun karakteri değiştireceği ve yükseldikçe harmonik sese sahip olacağı gibi, bu duygusuz duygu da aynı şekilde, duyulmasa bile tahammül edilemez bir çığlığa dönüşüyor ve ansızın bir suçluluk ve başarısızlık çığlığı haline geliyordu.

Ve yine ansızın durmuştu.

* * *

Sakin bir tepenin üzerinde huzurlu bir akşamda bulmuşlardı kendilerini.

Güneş batmaktaydı.

Etraflarında yumuşak bir dalgalanma içinde yavaşça uzaklara doğru uzanan yemyeşil bir kırlık vardı. Kuşlar bütün bunlar hakkında düşündüklerinin şarkısını söylüyorlardı ve ortak fikirleri iyimser gibiydi. Biraz ötede oynayan çocukların sesleri duyuluyor, bu sesin görünen

kaynağından biraz ötede ise, solan akşam aydınlığındaki küçük bir şehrin çizgileri sezilebiliyordu.

Şehir çoğunluğu beyaz taştan inşa edilmiş, oldukça alçak binalardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. Ufuk çizgisi yumuşak hoş eğriler oluşturuyordu.

Güneş hemen hemen batmıştı.

Sanki hiçbir yerden gelmeyen bir müzik başladı. Slartibarfast bir düğme çevirdi ve ses kesildi.

Bir ses, “Bu...” dedi Slartibarfast bir başka düğmeyi çevirdi ve ses kesildi.

“Bunu size açıklayacağım,” dedi yavaşça.

Burası huzur dolu bir yerdi. Arthur kendini mutlu hissetti. Hatta Ford bile neşeliydi. Şehre doğru kısa bir süre yürüdüler. Çimenlerin Bilgilendirici Görüntüsü ayaklarının altında hoş ve taptazeydi ve çiçeklerin Bilgilendirici Görüntüsü tatlı ve hoş kokuyordu. Yalnızca Slartibarfast hoşnutsuz ve aksi görünüyordu.

Durdu ve yukarı baktı.

Arthur’u birden az önce ürpertiyle yaşadıkları dehşete benzer kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğu endişesi sardı. Bu kadar şiir dolu bir yerde kötü şeylerin olabileceğini düşünmek onu da huzursuz ediyordu. Yukarı baktı. Gökyüzünde hiçbir şey yoktu.

“Buraya saldırmak üzere değiller, değil mi?” dedi. Bunun yalnızca içinde yürümekte oldukları bir video kaydı olduğunu hatırladı ama yine de paniklediğini hissetti.

“Buraya saldırmak üzere olan hiçbir şey yok.” dedi Slartibarfast, sesi beklenmedik şekilde duyguyla tit-reşmişti. “Burası her şeyin başladığı yer. Burası o yerin kendisi. Burası Krikkit.”

Gökyüzüne baktı.

Gökyüzü, bir ufuktan diğerine, doğudan batıya, kuzeyden güneye, tamamen simsiyahtı.

11

Rap rap.

Tırrrt.

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

“Kapa çeneni.”

‘Teşekkür ederim.”

Rap rap rap rap rap.

Tirit.

“Basit bir kapıyı sevindirdiğiniz için teşekkür ederim.” “Umarım yakında diyotların çürür.”

“Teşekkür ederim. İyi günler.”

Rap rap rap rap rap rap Tırrrt.

“Sizin için açılmak bir zevk...”

“Defol.”

“ ve başarılan bir işin bilinciyle yeniden kapanmak

bir kıvanç.”

“Sana defol dedim.”

“Bu mesajı dinlediğiniz için teşekkür ederim.”

Rap rap rap rap.

“Hop”

Zaphod ayağını vura vura yürümeyi bıraktı. *Altın Kalp* çevresinde günlerdir rap rap yürüyordu ama şimdiye kadar hiçbir kapı ona “hop” dememişti. Şimdi de ona “hop” diyenin bir kapı olmadığından oldukça emindi. Bir kere bu kapıların söyleyeceği cinsten bir şey değildi. Onlar için fazla kısa, fazla öz bir kelimeydi. Bunun da ötesinde bu sesi çıkaracak yeterince kapı da yoktu. Bu ses yüzbinlerce kişinin“hop” demesine benzer bir sesti ve bu Zaphod’u şaşırtmıştı, çünkü gemideki tek insan kendi siydi.

Ortalık karanlıktı. Geminin gerekli olmayan sistemlerinin çoğu kapatılmıştı. Galaksinin uzak bir alanında, uzayın mürekkep renkli siyahlığı içinde, tembel tembel dolanmaktaydı. O halde hangi yüzbinlerce kişi bu noktaya toplanacak ve hiç beklenmedik bir “hop” çekecekti?

Etrafını kolaçan etti, koridorun yukarısına ve aşağısına bakındı. Her yana koyu gölgeler egemendi. Yalnızca, susturabilmek için her yolu denediği kapıların çevresindeki çok soluk, pembemsi çizgiler vardı. Bunlar karanlıkta parıldıyor, kapılar konuştuğunda da yanıp sönüyorlardı.

Işıklar, Zaphod’un kafalarının birbirlerine bakmalarını engellemek için söndürülmüştü. Çünkü son zamanlarda, bunların ikisinin de özellikle göz okşayan bir görüntüsü olduğu söylenemezdi ve bu ruhuna bakma hatasını yaptığından beri böyleydi.

Bunu yapması gerçekten de bir hata olmuştu.

Gecenin geç bir vaktiydi- kuşkusuz.

Zor bir gün geçirmişti- kuşkusuz.

Geminin sisteminde ruhuna hitap eden bir müzik çalmaktaydı- kuşkusuz.

Ve -kuşkusuz- kendisi de bir parça sarhoştu.

Diğer bir deyişle, bir ruhunu arama mücadelesine sebep olabilecek tüm şartlar mevcuttu, ama yaptığı yine de kesinlikle hataydı.

Şimdi karanlık koridorda, yalnız ve sessiz ayakta dururken, yine o anı hatırlayarak titredi. Kafalarından biri bir tarafa, diğeri diğer tarafa baktı ve her ikisi de gidilecek yönün diğeri olduğuna karar verdi.

Etrafı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı.

Bütün duymuş olduğu bir “hop” tu.

Burası, sadece bir tek kelime söylemek için çok sayıda insanın getirilemeyeceği kadar uzak bir yermiş gibi görünüyordu oysa.

Huzursuzca, gideceği yönü köprü üstü olarak belirledi. Orada hiç olmazsa kontrolün kendisinde olduğunu hissedebilirdi. Tekrar durdu. Aslında şu sırada pek de kontrolü elinde tutabilecek birine benzemediğini hissediyordu.

Geriye dönüp düşündüğünde, o anın ilk şokunu, gerçekten de bir ruha sahip olduğunu keşfetmesi doğurmuştu.

Aslında her zaman bir ruhu olduğunu, aşağı yukarı bilirdi, çünkü o başka her şeye tam takım halinde, hatta bazı şeylerden iki tanesine birden aynı anda sahip olan biriydi. Ama yine de, içinin derinliklerinde bir yerde asılı duran bu şeyle karşılaşmak onu şiddetle sarsmıştı.

Ve sonra (bu ikinci şoktu) bu nesnenin, onun konumundaki bir erkek için pek de hoş bir şey olmadığını keyfetmesiyle yeniden sarsılmıştı.

Ardından konumunun ne olduğunu düşündü ve tekrarlanan şok neredeyse elindeki içkinin yere saçılmasına sebep oluyordu. İçkisinin başına ciddi bir şey gelmeden onu kafasına dikti. Sonra birinciyi aşağı kadar izleyerek, onun halinden memnun olup olmadığını anlayabilmesi için İkinciyi de midesine gönderdi.

“Özgürlük,” demişti yüksek sesle.

Bu sırada Trillian köprü üstüne gelmiş ve özgürlük üzerine heyecan verici birçok şey söylemişti.

“Onunla başa çıkamıyorum,” demişti içi kararmış bir halde ve üçüncü kadehi İkincinin, birincinin durumunu neden hala rapor etmediğini anlamak amacıyla devirmişti. Biraz kararsızca iki Trillian’a da bakmış ve sağ-dakini tercih etmişti.

Öbür boğazından aşağı bir içki yuvarlamıştı. Planı bir önceki kadehi geçitte yakalamak, onunla güçlerini birleştirip ikinci kadehi kendine çeki düzen vermesi için zorlamaktı. Sonra üçü birlikte birincinin peşine düşecekler ve ona iyi bir nutuk çekecek, belki de biraz şarkı söyleyeceklerdi.

Dördüncü içkinin bütün bunları anlayıp anlamadığından pek emin değildi, o yüzden beşinciyi planı iyice anlatmak ve alımcıyı da moral desteği olmak üzere aşağı göndermişti.

“Çok fazla içiyorsun,” demişti Trillian.

Dört Trillian’ın içinden çıkıp onları tek bir vücut olarak görebilmek için çalışırken kafaları birbirine çarpmıştı. Bunun üzerine vazgeçmiş ve görüntü ekranına bakmaya başlamıştı. Oldukça önemli sayıda yıldızı bir arada gördüğü için de şaşırmıştı.

“Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler,” diye söylenmişti.

“Bak,” dedi, sesinde sempatik bir tonlamayla Trillian ve onun yanına oturdu, “Bir müddet için kendini biraz amaçsız hissedecek olman tamamen anlaşılabilir bir durum.”

Zaphod ona hayretle bakıyordu. Daha önce kendi kendisinin kucağında oturabilen birini hiç görmemişti.

“Ooo,” diyerek bir içki daha aldı.

“Yıllardır üzerinde çalıştığın görevin sona erdi.”

“Üzerinde çalışmamıştım. Hep üzerinde çalışmaktan kaçınmıştım. “

“Yine de onu tamamladın.”

Zaphod homurdandı. Midesinde müthiş bir parti veriliyor gibi gözüküyordu. .

“Sanırım o beni tamamladı,” demişti. “İşte buradayım, ben Zaphod Beeblebrox, istediğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirim. Bilinen göklerde mevcut en iyi gemiye sahibim, aramın oldukça iyi gittiği bir sevgilim var.”

“Aranız iyi mi gidiyor?”

“Bana göre öyle. Kişisel ilişkilerde uzman değilim...”

Trillian kaşlarını kaldırmıştı.

“Ben,” diye eklemişti, “canavar gibi adamım, istediğim her şeyi yapabilirim. Ama ne yapacağıma ilişkin en ufak bir fikrim yok.”

Durmuştu.

“Bir şey,” diye eklemişti, “bir diğerini takip etmeyi aniden durdurdu.” - bu söylediğinin aksine son içtiği içkiyi takiben bir tane daha yuvarlamış ve ardından göze hiç de zarif görünmeyen bir şekilde sandalyesinden yere yuvarlanmıştı.

Sızarken, Trillian gemideki *Otostopçu’nun Galaksi Rehberi* üzerinde küçük bir araştırma yapıyordu. Burada sarhoşlukla ilgili bazı öneriler vardı.

“Üzerine git,” diyordu kitap, “ve iyi şanslar.”

Evren’in büyüklüğü ve bununla başa çıkmanın yolları ile ilgili bölüme de bakılması öneriliyordu.

Sonra Han Wavel’la ilgili tanıtım bölümünü bulmuştu. Burası egzotik bir tatil gezegeniydi ve Galaksinin harikalarından biriydi.

Han Wavel tümü rüzgar ve yağmurun doğal erozyonu sonucu oluşan çok sayıda muhteşem ultralüks otel ve gazinonun bulunduğu bir dünyaydı.

Bu oluşumun gerçekleşme şansı hemen hemen sonsuzda birdi. Bunun nasıl oluştuğuna ilişkin çok az şey bilinmekteydi. Çünkü bu oluşumu araştırmaya hevesli olan hiçbir jeofizikçinin, olasılık istatistikçisinin, meteoroloji analistinin ve tuhaflık uzmanının parası, orada kalmaya yetmemekteydi.

Trillian, kendi kendine, mükemmel, diye düşünmüştü. Bir kaç saat sonra, büyük beyaz bir koşu ayakkabısı biçimindeki gemileri, sıcak ve parlak bir güneşin kavurduğu gökyüzünden usulca sıyrılarak, canlı renklerle kaplı kumlu bir uzay meydanına doğru hızını kesmekteydi. Geminin indiği yerde kesinlikle bir sansasyon yaratması Trillian'ı çok eğlendiriyordu. Zaphod’un ortalarda dolaştığım ye geminin bir yerinde ıslık çaldığım duymuştu.

“Nasılsın?” diye seslenmişti iç haberleşme cihazından.

“iyiyim,” demişti Zaphod,” müthiş iyiyim.”

“Peki, neredesin?”

“Banyoda.”

“Ne yapıyorsun?”

“Burada kalıyorum.”

Bir yada iki saat sonra bunu sözlük anlamında söylediği ortaya çıkmış ve gemi kapılarını bir kez bile açmadan tekrar gökyüzüne dönmüştü.

“Vah vah,” demişti Bilgisayar Eddie.

Trillian sabırla başını sallayarak onun yorumuna katılmış, bir—iki kez parmaklarını tıkırdatmış ve sonra iç haberleşme düğmesine basmıştı.

“Sanırım bu zorlama eğlence şu anda ihtiyacın olan şey olmasa gerek.”

“Herhalde öyle,” diye cevaplamıştı Zaphod, bulunduğu yer neresiyse oradan.

“Sanırım, biraz vücudunu çalıştırmak seni kendine getirecektir.”

“Sen ne düşünüyorsan, ben de öyle düşünüyorum,” dedi Zaphod.

“EĞLENCELİ İMKANSIZLIKLAR” bir müddet sonra, yine *Rehber*'in sayfalarım karıştırmaya başlamış olan Trillian’ın gözüne ilişen bir başka başlıktı. *Altın Kalp* olasılık dışı bir hızla, belirsiz bir yöne doğru ilerlerken kendisi bir yandan Nutri-Matik içecek Üreticisinin hazırladığı içilecek gibi olmayan bir fincan şeyi yudumluyor öte yandan da nasıl uçulacağım okuyordu.

Otostopçu'nun Galaksi Rehberimde uçma konusunda söylenenler şunlardı.

Uçmak bir sanat ya da daha doğrusu bir yetenektir.

Yetenek kendini yere atıp, yeri ıskalayabilmeyi öğrenmekte yatmaktadır.

Bunun için güzel bir gün seçin, diye öneriyordu, ve deneyin. [1]

Birinci bölüm kolaydı.

Bütün istenen sadece kendini öne doğru bütün ağırlığınla yere atma yeteneği ve canının yanmasına aldırmama arzusuydu.

Çünkü yeri ıskalamayı başaramadığınız zaman canınız yanacaktır.

Çoğu kişi yeri ıskalamayı başaramayacaktır ve eğer gerçekten kuralına uygun bir şekilde deniyorlarsa başarısızlıkları muhtemelen epeyce sert olacaktır.

Görünen odur ki, zorlukları doğuran işte bu ikinci kısım, yani ıskalama kısmıdır.

Birinci sorun, yeri kazayla ıskalamanız gerektiğidir. Bile bile ıskalamaya çalışmakta hiç fayda yoktur, çünkü bunu yapamazsınız. Dikkatinizi, yarı yoldayken, aniden bir başka şeye çevirmeniz gerekir böylece düşmeyi, düşeceğiniz yeri, ya da ıskalamayı başaramadığınızda canınızın ne kadar yanacağını düşünmezsiniz.

Size sunulmuş olan saniye kırıntısı içinde bu üç şeyden dikkatinizi sıyırabilmek son derece zordur. Bu nedenle de seyretmesi heyecan veren bu sporda, pek çok kişi başarısızlığa ve hayal kırıklığına uğrar.

Bununla birlikte, eğer o çok önemli anda, ilginizi çeken, örneğin bir çift güzel bacağın (anten, takma bacak yani sporu yapanın türüne ve/veya kişisel eğilimlerine göre değişebilecek herhangi bir şey), görüş mesafeniz içinde patlamakta olan bir bombanın ya da hemen yakınınızdaki bir dalda yürüyen son derece ender rastlanan türden bir böceğin dikkatinizi dağıttığı o şaşkınlık içinde, yeri ıskalamanız ve yerden on-onbeş santim yukarıda ve bir parça aptalca görünebilecek bir durumda asılı kalmanız mümkün olacaktır.

Bu an, muhteşem ve hassas bir konsantrasyon için en uygun andır.

Artık suyun üzerinde durmak için yaptığınız, gibi, hafif hafif hareket etmeli ve süzülmelisiniz, süzülmeli ve hareket etmelisiniz.

Kendi ağırlığınıza ilişkin tüm hesaplamalara boşverin ve yalnızca daha yukarılara yükselmenize izin verin.

Bu noktada kimsenin size söylediklerini dinlemeyin çünkü size yardımcı olacak herhangi bir şey söylemeleri pek mümkün değildir.

Muhtemelen “Aman tanrım, uçuyor olman mümkün değil!” gibi şeyler söylüyor olacaklardır.

Onlara inanmamanız yaşamsal önem taşımaktadır, yoksa birden haklı çıkabilirler.

Yükseklere, daha yukarılara yükselin.

Bir kaç dalış denemesi yapın. Önce yumuşak dalışlar deneyin, sonra muntazam nefeslerle, ağaç tepelerinin de üzerine yükselin .

KİMSEYE EL SALLAMAYIN.

Bunu bir kaç kez yaptıktan sonra, Dikkat dağılma anını başarmanın giderek kolaylaştığını farkedeceksiniz.

Bundan sonra uçuşunuzu, hızınızı, manevra kapasitenizi nasıl kontrol altında tutacağınızı öğreneceksiniz. İşin püf noktası, yapmak istediğiniz şeye ilişkin pek fazla düşünmemekle, olacakları kendi seyrine bırakmaktadır.

Ayrıca nasıl doğru şekilde konacağınızı da öğreneceksiniz. İlk denemenizin berbat bir şey olması, hem de çok berbat olması hemen hemen kesindir.

Üyesi olabileceğiniz özel uçuş kulüpleri mevcuttur ve bunlar size çok önemli olan dikkat dağılma anının inceliklerini öğrenmenizde yardımcı olacaklardır. Kulüpler bu anlar için, çalıların arkasından fırlayarak vücutlarını sergileyip/fikirlerini açıklayacak, şaşırtıcı vücutlara veya fikirlere sahip kişiler kiralarlar. Az sayıda otostopçu bu kulüplere katılabilecek parasal güce sahiptir, ama bir kısmının buralarda geçici işler bulması mümkün olabilir.

* * *

Trillian bunları hevesle okumuş, ama istemeyerek de olsa Zaphod'un uçmak, ya da "Eğlenceli Ola-sılıksızlıklar" başlığı altında listelenen dağlarda yürümek, Brantisvogan Gizli Servisini arayıp, bir adres değişikliği kartı çıkarmaya çalışmak gibi öbür şeyler için havasında olmadığına karar vermişti.

Trillian bunun yerine, gemiyi bir kar ve buz ülkesi olan, Allosimanius Syneca'ya, uçurmuştu. Burası akılları karıştıracak kadar güzel ve şok edecek kadar soğuktu. Liska'daki kar düzlüklerinden Sastantua'da bulunan Kristal Buz Piramitleri'nin tepesine gitmek, jet skiler ve Syneca Kar Köpekleri ekibi eşliğinde bile çok uzun ve zahmetli bir yolculuktu. Bununla birlikte, tepeden bakıldığında Stin Buzul Sahalarını, ışıl ışıl yanan Prisma Dağlarını ve ufukta danseden ve adeta doğa üstü bir şey gibi görünen buzışıklarını içine alan görüntü, beyni önce dondurup, sonra yavaşça gevşeterek güzelliğin yaşanmamış boyutlarına götüren bir manzaraydı ve Trillian, kendi adına, beyninin bir parça donup sonra gevşemesine ve yaşanmamış güzellikler boyutuna ulaşmasına itiraz etmeyeceğini hissediyordu.

Alçak bir yörüngeye inmişlerdi.

Allosimanius Syneca'nın gümüş beyazı güzellikleri önlerinde uzanmaktaydı.

Zaphod kafalarından birini bir yastığın altına gizlemiş, diğeri ile bulmaca çözerek, gece yarılarına kadar yatakta kalmıştı.

Trillian yine sabırla başını sallamış, içinden yeterince yüksek bir sayıya kadar saymış ve kendi kendine şimdi önemli olanın Zaphod'u konuşturmak olduğunu söylemişti.

Bütün sentomatik mutfak robotlarını işe koşarak pişirebileceği en muhteşem lezzetteki yemeği hazırlamıştı, titizlikle yağlanmış etler, hoş kokulu meyveler, mis kokulu peynirler, kaliteli Aldebaran şarapları.

Bunları Zaphod'a götürmüş ve ona canının olan biteni konuşmak isteyip istemediğini sormuştu.

"Kaybol," demişti Zaphod.

Trillian kendi kendine sabırla başını sallamış ve içinden daha da yüksek bir sayıya kadar saymış, tepsiyi yavaşça kenara itmiş ve doğruca transfer odasına giderek bir teletaşıt aracılığıyla kendini Zaphod'un lanet olası yaşamından çıkarmıştı.

Bunun için herhangi bir koordinat bile he-saplamamıştı, nereye gittiğine ilişkin en ufak bir fikre bile sahip değildi, sadece gidiyordu- Evren'de rastgele akıp giden bir dizi nokta halinde.

"Her şey," diyordu ayrılırken, "bundan iyidir."

"îyi oldu," diye mırıldanmıştı Zaphod kendi kendine. Arkasına dönmüş ve uyuyamamıştı.

Ertesi gün geminin boş koridorlarını huzursuzca ar-şınlamıştı, Onu aramıyormuş gibi yapıyordu, ama aslında orada olmadığını biliyordu. Bilgisayar'ın şikayetçi bir tonla, burada lanet olası neler olup bittiği ile ilgili

sorularını terminallerinden birinin üzerine küçük elektronik bir tıkaç yerleştirerek susturmuştu.

Bir müddet sonra ışıkları söndürmeye başlamıştı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Gerçekleşmek üzere olan hiçbir şey yoktu.

Bir gece yatağında yatarken -ve artık gerçek zaman ne olursa olsun, gemide devamlı bir gece hüküm sürmekteydi- kendini toplamaya, ve işleri bir parça düzene koymaya karar vermişti. Birden kalkmış ve üzerine bir şeyler giymeye başlamıştı. Evren'de kendisinden daha sefil, perişan ve terkedilmiş durumda birinin olması gerektiği yargısına varmış ve gidip onu bulmaya karar vermişti.

Köprü üstüne giderken yan yolda, bunun Marvin olabileceği aklına gelince tekrar yatağına dönmüştü.

İşte teselli bulmaz bir şekilde karanlık koridorlarda rap rap yürüyerek, neşeli kapılara küfürler yağdırdığı bu sırada "hop" sesini duymuş ve bundan çok huzursuz olmuştu.

Gergin bir vaziyette koridor duvarına yaslandı ve tirbuşonu beyin gücüyle düz hale getirmeye uğraşan bir adam gibi kaşlarını çattı. Parmak uçlarını duvara dayadı ve alışılmadık bir titreşim hissetti. Üstelik oldukça net bir şekilde bir takım sesler duymaya ve bu seslerin nereden geldiğini anlamaya başlamıştı- sesler köprü üstünden geliyordu.

Elini duvarda gezdirirken çok sevdiği bir şey buldu. Sessizce, biraz daha ilerledi.

"Bilgisayar?" diye fısıldadı.

"Mmmm?" dedi ona en yakın bilgisayar terminali aynı sessizlik içinde.

"Bu gemide birileri mi var?"

"Mmmm," dedi bilgisayar.

"Kim bunlar?"

“Mmmmmm mmmm mmmmmm,” dedi bilgisayar.

“Ne?”

“Mmmmm mmmm mm mmmmmmmm.”

Zaphod yüzlerinden birini avuçlarının arasına gömdü.

“Oh, Zarquon, tanrım.,” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra koridorun yukarısına, köprü üstünün girişine doğru baktı. Belirsiz bir mesafeden ve ağzı tıkalı terminallerin bulunduğu bölümden, gittikçe daha anlamlı sesler gelmekteydi.

“Bilgisayar,” diyerek hiddetle fısıldadı yeniden.

“Mmmm?”

“Ağzındaki tıkacı çıkardığım zaman...”

“Mmmm.”

“Çeneme bir yumruk atmamı hatırlat.”

“Mmmm mmm?”

“Hangisine olursa. Şimdi bana şöyle cevap ver. Evet için bir kez ‘mmmm’, hayır için iki kez. Durum tehlikeli mi?”

“Mmmm.”

“Tehlikeli?”

“Mmmm.”

“İki kez ‘mmmm’ demedin değil mi?”

“Mmmmm mmmm.”

“Hmmm.”

Koridordan yukarı adım adım yürürken, sanki koşarak koridordan aşağı kaçmak istermiş gibi bir hali vardı ki aslında gerçek arzusu da buydu.

Köprü üstüne açılan kapıya yarım metre kalmıştı ki birden kapının kendisine nazik davranacağı düşüncesiyle dehşete kapıldı. Kapıların, nezaket sesi devrelerini kapatmayı bir türlü başaramamıştı.

Köprü üstüne doğru giden bu kapı aralığı gözlerden uzaktı. Bunun sebebi, köprü üstünün yuvarlak kıvrımlardan oluşan heyecan veren ilginç planıydı ve Zaphod bu sayede farkedilmeden içeri girebilmeyi ümit ediyordu.

Ümitsizlik içinde tekrar duvara dayandı ve diğer kafasını duyduğunda şok eden bir şeyler söyledi.

Kapının soluk pembe ışıklı ana hatlarını incelemeye başladı ve koridorun karanlığında, koridora uzanan ve kapıya birisi geldiğini dolayısıyla açılıp ona neşeli ve hoş bir şeyler söylemesi gerektiğini haber veren Hassas Alanı hayal meyal görebildiğini keşfetti. Kendisini sıkıca duvara yaslayarak, kapının eşiğine ulaştı, Alanın ne kadar olduğunu bilmediği sınırlarının içine girmekten kaçınmak için göğsünü olabildiğince içeri çekti. Nefesini tuttu ve son bir kaç gündür geminin jimnastik salonunda göğüs adalelerini genişletecek egzersizler yapacağına, surat asıp yatakta yatmış olmasından ötürü kendi kendisini tebrik etti.

Sonra bu noktada konuşmak zorunda olduğunu farketti.

Bir iki küçük nefes aldı ve sonra elinden geldiğince çabuk ve sessiz olarak, “Kapı, eğer beni duyabiliyorsan, çok çok sessiz olarak duyabildiğini söyle.”

Çok çok sessiz bir şekilde kapı mırıldandı, “Sizi duyabiliyorum.”

“Güzel. Şimdi bir dakika sonra, sana açılmanı söyleyeceğim. Açıldığın zaman bunun senin için bir zevk olduğunu söylemeni istemiyorum, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Ve bana basit bir kapıyı çok mutlu ettiğimi veya bana açılmanın senin için bir zevk ve iyi yapılmış bir işin bilinciyle kapanmanın da bir kıvanç olduğunu söylemeni de istemiyorum, tamam mı?”

“Tamam.”

“Ve bana iyi günler dilemeni de istemiyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Pekala,” dedi Zaphod, gergin bir ifadeyle, “şimdi açıl.”

Kapı sessizce kayarak açıldı. Zaphod içeri süzüldü. Kapı arkasından sessizce kapandı.

“İstediğiniz gibi oldu mu, Mr. Beeblebrox?” dedi kapı yüksek sesle.

“Sîzlerin,” dedi Zaphod bunun üzerine, kendisine bakmak için arkalarına dönmüş olan beyaz robotlar grubuna, “elimde son derece güçlü bir Kill-O-Zap silahı olduğunu hayal etmenizi istiyorum.”

Son derece soğuk ve vahşi bir sessizlik oldu. Robotlar iğrenç ölü gözleriyle ona bakıyorlardı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Görünüşlerinde büyük bir katliamın yaklaştığını çağrıştıran bir şeyler vardı, özellikle de onları daha önce ne görmüş, ne duymuş olan Zaphod için. Krikkit Savaşları Galaksi’nin kadim geçmişine aitti ve Zaphod tarih derslerinin çoğunu, yanındaki siberkabindeki kızla nasıl yatacağını planlamakla geçirmiş ve eğitim bilgisayarı bu planın bir parçası olduğu için de zamanla tarih dersi ile ilgili bütün devrelerini tümüyle farklı bir düşünceler kümesi ile değiştirmişti. Bunun da sonunda, bu devreler hurdaya çıkmış ve bilgisayar Dejenere Sibermat’lar için kurulmuş olan bir eve gönderilmiş ve farkında olmadan talihsiz makineye aşık olan kız da bilgisayarı takip etmişti. Sonuç olarak (a) Zaphod kıza hiçbir zaman sahip olamamış ve (b) şu anda kendisi için paha biçilmez kıymette olabilecek bir kadim tarih bilgisinden mahrum kalmıştı.

Şok içinde robotlara bakmaktaydı.

Nedenini açıklamak mümkün değildi, ama robotların pürüzsüz ve beyaz parlak vücutları onlarla karşılaşanlara soğuk ve saf bir kötülükle yüz yüze oldukları duygusunu veriyordu. İğrenç ölü gözlerinden, güçlü cansız ayaklarına kadar açıkça anlaşılabiliyordu ki bu robotlar, tek amacı öldürmek olan bir beynin hesaplanmış ürünleriydi. Zaphod buz gibi bir korku içinde yutkundu.

Köprü üstünün arka duvarını sökmekteydiler ve geminin bazı yaşamsal iç ünitelerinin içinden gelebilecekleri bir tünel açmışlardı. Zaphod, gittikçe artan berbat bir şok içinde, robotların bu tüneli geminin kalbine, aklın almayacağı bir şekilde yoktan var edilmiş olan Olasılıksızlık Seyir Sisteminin merkezine, yani *Altın Kalb*'in kendisine, ulaşmak için açtıklarını görebiliyordu.

Zaphod'un en yakınındaki robot ona vücudunun en küçük zerresini bile hesapladığını hissettirmek ister gibi bakmaktaydı. Ve konuştuğu zaman söylediği şey de bu hissi doğrular gibiydi. Ne söylediğine geçmeden önce bu noktada, Zaphod'un, on milyar yıldan beri bu yaratıklardan birinin konuştuğunu duyan yaşayan ilk organik varlık olduğunu belirmekte fayda var. Eğer kendi organik varlığına daha az, Kadim Tarih derslerine ise daha çok dikkat etmiş olsaydı, bu şeref onun için de daha etkileyici olabilirdi.

Robot'un sesi de vücudu gibiydi, soğuk, düzgün ve cansız. Nerede ise kültürlü bir tınısı vardı.

"Elinde zaten bir Kill-O-Zap silahı var." dedi.

Zaphod bir an için robotun ne demek istediğini anlayamadı, ama sonra bakışlarını aşağıya kendi eline kaydırdı ve duvardaki bir kancaya asılı olarak bulduğu şeyin gerçekten de düşündüğü şey olduğunu görerek rahatladı.

"Öyle," dedi. Aslında rahatlamıştı ama, bunu belli etmeyip ustalık isteyen bir kıvraklıkla robotu aşağılayarak, "eh, hayal gücünü fazla zorlamayayım dedim, robot." diye ekledi. Bir müddet kimse bir şey söylemedi ve Zaphod açık net bir şekilde robotların burada konuşmak üzere bulunmadıklarını ve bunun yalnızca kendi derdi olduğunu farketti.

“Geminizi, benimkinin içine,” dedi kafalarından birini uygun yöne doğru eğerek, “park ettiğinizi fark ettim.” Bunun yadsınabilecek bir tarafı yoktu. Robotlar, uygun boyuta göre davranmakla ilgili hiçbir tasa duymadan, gemilerini olmasını istedikleri yerde olacak şekilde ışınlamışlardı. Bunun anlamı, gemilerinin Altın Kalp'le, sanki iki gemi basit iki tarakmışçasına, iç içe geçmiş olmasıydı.

Buna da hiç tepki göstermediler. Zaphod konuşmanın kendine düşen kısmını soru biçiminde yapacak olursa sohbetin herhangi bir ivme kazanıp kazanmayacağını merak etti.

“...siz farketmediniz mi?” diye ekledi.

“Evet,” diye cevapladı robot.

“Eee, pekala,” dedi Zaphod. “O halde, siz kedicikler burada ne arıyorsunuz?”

Sessizlik.

“Robotlar,” dedi Zaphod, “siz robotlar burada ne arıyorsunuz?”

“Biz buraya,” diye tınladı robot, “Altın Çubuğu almaya geldik.”

Zaphod anladığını belirterek başını eğdi. Daha fazla detay istediğini belirtmek için de tüfeğini salladı. Robot bu dili anlamış gibiydi.

“Altın Çubuk bizim aradığımız Anahtarın bir parçası,” diye cevap verdi robot, “efendilerimizi Krikkit'den kurtarabilmek için.”

Zaphod tekrar başını eğdi. Tekrar tüfeğini salladı. “Anahtar,” diye devam etti robot basitçe,” zaman ve uzay içinde parçalara ayrılıp dağıtılmış durumda. Altın

Çubuk senin gemini çalıştıran sistemin içine gömülü. Anahtar’ın içinde tekrar eski yerini alacak. Efendilerimiz kurtulacak. Evrensel Uyum Sağlama İşlemi devam edecek.”

Zaphod tekrar başını eğdi.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” dedi.

Robotun aslında tamamen ifadesiz yüzünden hafifçe acılı bir ifade geçer gibi oldu. Konuşmayı üzücü buluyor gibiydi.

“Düzeltme,” dedi. “Biz Anahtarı arıyoruz.” tekrarladı, “Tahta, Çelik ve Pleksiglass Sütunları bulduk bile. Bir dakika içinde Altın Çubuğu da bulacağız.” “Hayır bunu yapamayacaksınız.”

“Yapacağız,” diye kararlarını bildirdi robot.

“Hayır yapamayacaksınız. Çünkü o benim gemimi çalıştıran şey.”

“Bir dakika sonra,” diye tekrarladı robot sabırla, “Altın Çubuğu alacağız,...”

“Almayacaksınız,” dedi Zaphod.

“Ve sonra gitmemiz gerekiyor,” dedi robot, bütün ciddiyetiyle, “bir partiye.”

“Oh,” dedi Zaphod, şaşırarak. “Ben de gelebilir miyim?”

“Hayır,” dedi robot. “Çünkü seni vuracağız.”

“Oh, sahi mi?” dedi Zaphod, tüfeğini sallayarak. “Evet,” dedi robot ve sonra onu vurdular.

Zaphod öyle şaşırmıştı ki, yere düşmeden önce onu tekrar vurmaları gerekti.

12

“Shh,” dedi Slartibarfast. “Dinle ve izle.”

Tarihi Krikkit’e artık gece çökmüştü. Gökyüzü boş ve karanlıktı. Tek ışık, hafif bir esintiyle hoş ve keyifli seslerin çevreye yayıldığı biraz

ilerideki şehirden geliyordu. Etraflarını saran baş döndürücü kokunun yükseldiği bir ağacın arkasında durdular. Arthur toprağın ve çimenin Bilgilendirici Görüntülerini yoklamak için yere çömeldi. Parmaklarını otların arasında gezdirdi. Toprak ağır ve zengin, çimenler güçlü idi. Buranın her bakımdan çok hoş bir yer olduğu izleniminden kaçınmak zordu.

Bununla birlikte gökyüzü fazlasıyla boştu ve Arthur'a göre bu boşluk, şimdilik görünmese de aslında şiir gibi bir manzarası olan bu yere, bir ürperti salıyordu. Yine de, diye düşündü, bu neye alışık olduğuna bağlı olmalı.

Omuzunda bir el hissetti ve başını yukarı kaldırdı. Slartibarfast onun dikkatini sessizce, tepenin diğer tarafındaki yamaçta bulunan bir şeye çekmeye çalışıyordu. Baktı. Bütün görebildiği soluk birtakım ışıkların dansedip dalgalanarak onlara doğru yavaşça ilerlediğiydi.

Yaklaştıkça sesleri de duyulmaya başladı ve kısa bir süre sonra bu ışık ve gürültüler, tepeyi aşıp şehirdeki evlerine gitmekte olan küçük bir gruba dönüştü.

Gruptakiler, ağacın arkasında durmakta olan izleyicilerin oldukça yakınından geçiyorlardı. Ellerindeki lambaları salladıkça, yumuşak ve deli dolu ışıklar ağaçlarla çimenler arasında dansediyordu, hallerinden memnun görünen gruptakiler birbirleriyle sohbet ediyor ve hatta bir şarkı söylüyorlardı. Şarkı her şeyin ne kadar hoş göründüğünden, kendilerinin ne kadar mutlu olduğundan, çiftlikte çalışmaktan ne kadar hoşlandıklarından ve eve dönüp çocuklarını ve eşlerini görmenin güzelliğinden bahsediyor ve kıvrak koro bölümünde de yılın bu zamanında çiçeklerin nasıl özellikle daha nefis koktuğunu ve köpeğin ölümünün çok acı olduğunu çünkü onun çiçekleri çok sevdiğini anlatıyorlardı. Arthur, neredeyse,. Paul McCartney'in, bir gece vakti, şöminenin yanında ayaklarını kaldırmış otururken Linda'ya bunları mırıldandığını ve şarkının geliriyle ne alabileceğine kafa yorduğunu, belki de Essex'i düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"Krikkit'in Efendileri" dedi Slartibarfast nefes nefese ve mezardan gelir gibi bir sesle.

Essex ile ilgili kendi düşüncelerinden sıyrılmak Arthur'a çok zor geldiği için, bu söz onda bir anlık şaşkınlık yaratmıştı. Sonra durumun mantığı, karma karışık kafasına kendini zorla kabul ettirdiyse de yaşlı adamın ne dediğini hala anlamadığını farketti.

"Ne?" dedi.

"Krikkit'in Efendileri," dedi Slartibarfast yeniden. Eğer az önceki sesi mezardan geliyor gibiyse, bu seferki yer altında bulunan ölüler şehri Hadesten bronşitli birinin sesi gibiydi.

Arthur küçük gruba bakarak bu noktada hizmetine sunulan bu kısa bilgiye bir anlam vermeye çalıştı.

Gruptaki kişilerin başka dünyalara ait yabancılar oldukları açıktı. Bu, hiçbir şeyden anlaşılmasa, biraz uzunca, ince, köşeli ve hemen hemen beyaz denecek kadar soluk görünüşlerinden anlaşılabiliyordu. Ama bunun dışında, son derece hoş kişiler oldukları izlenimini veriyorlardı. Belki bir parça alışılmamış olabilirlerdi, insan onlarla uzun bir otobüs yolculuğunda birlikte olmak istemeyebilirdi. Ama, önemli olan, eğer bu kişilerin iyilik ve dürüstlükten en ufak bir sapmaları varsa, bu sapmanın, onların yeterince iyi olmamalarından değil, fazlasıyla iyi olmalarından kaynaklanabileceğiydi. O halde, Slartibarfast'ın, o hırıltılı ciğer egzersizleri de ne demek oluyordu? Onlar olsa olsa, eve iş götüren elektrikli testere operatörlerine ilişkin iğrenç filmlerin radyo reklamları için uygun düşerdi.

Sonra, şu Krikkit konusu da zor bir konuydu. Kendisinin kriket oyunu hakkında bildikleriyle bu kelime arasındaki ilişkiyi henüz tam olarak düşünüp çözebilmiş

Tam bu sırada Slartibarfast, kafasından geçenleri se-zinlemişcesine, Arthur'un düşünce zincirinin arasına girdi.

"Senin kriket adıyla bildiğin o oyun," derken, sesi hâlâ yeraltı geçitlerinde başıboş dolaşır gibiydi, "ırkçı anıların alışılmamış ilginçliklerinden biri, o kadar. Bu yolla, olaylar zamanın sisleri arasında gerçek önemlerini kaybettikten sonra bile, görüntüleri aklın sonsuzluğu içinde canlı tutulabiliyor. Galaksi'deki tüm ırklar içinde, Evren'i

paramparça eden gelmiş geçmiş en korkunç savaşların anılarını canlandırarak, bu anıları, korkarım çoğunluk tarafından son derece sıkıcı ve amaçsız olarak kabul edilen bir oyuna çevirme özelliğine yalnızca İngilizler sahiptir.

"Kendim de bu oyundan oldukça hoşlanırım," diye ekledi, "ama elinizde olmadan siz, pek çok kişinin gözünde, en iğrenç zevklerin sahibi olmakla suçlandınız. Özellikle de şu küçük kırmızı topun kriket kalesine çarpması bölümü, bu çok iğrenç."

"Imm," dedi Arthur beyin hücrelerinin bu söylenenlerle elinden geldiği kadar başa çıkmaya çalıştığını yansıtan bir kaş çatışla.

"Ve her şeyi başlatanlar," dedi Slartibarfast, mezardan gelen o kaba saba sesiyle önlerinden' geçmekte olan Krikkit'lı adamları işaret ederek, "işte bunlar ve bu başlangıç bu akşam olacak. Gel onları izleyelim ve nedenini görelim."

Ağacın arkasından sıyrıldılar ve tepeye giden karanlık yol boyunca neşeli grubu izlediler. Doğal içgüdüleri onları peşinde oldukları yaratıkları sessiz ve gizli adımlarla izlemeye yöneltiyordu. Ama aslında, yürüdükleri yer yalnızca Bilgilendirici Görüntülerin bant kayıtları olduğu için, en gürültülü müzik aletlerini çalıp, kendilerini baştan aşağı çivit mavisine de boyasalar yine de Krikkit'lilerin dikkatini çekemezlerdi.

Arthur gruptan birkaç kişinin şimdi farklı bir şarkı söylediğini fark etti. Oynak bir melodi, yumuşacık akşam havası içinden onlara ulaşmaktaydı. Bu, tatlı ve romantik bir aşk şarkisiydi ve Mc Cartney'e Kent ve Sussex'de kesin başarı sağladıktan başka, Hampshire'dan da iyi bir teklif almasını garantileyebilirdi.

"Şimdi nelerin gerçekleşmek üzere olduğunu?" dedi Slartibarfast Ford'a, "mutlaka biliyorsundur."

"Ben mi?" dedi Ford, "Hayır."

"Sen çocukluğunda Kadim Galaksi Tarihi okumadın mı?"

“Ben Zaphod’un arkasındaki siberkabindeydim,” dedi Ford, “Çok dikkatimi dağıtıyordu. Ama bu, oldukça çarpıcı birtakım başka şeyler öğrenmediğim anlamına gelmez tabii.”

Bu sırada Arthur, grubun söylediği şarkının ilgi çekici bir yanını farketmişti. McCartney’in Winchester'daki yerini iyice sağlamlaştırmasını ve Test Va-disi’nden New Forest’ın bereketli mahsulünü seyretmesini sağlayabilecek güçteki orta bölümde, melodinin değiştiği yerdeki iki dörtlüğün bazı ilginç sözleri vardı. Söz yazarı, bir kızla karşılaşmaktan bahsediyordu ama, bu karşılaşma “ay ışığında” veya “yıldızların altında” değil, “çimenlerin üstünde” gerçekleşiyordu. Bu Arthur’a biraz sıkıcı ve hayalden yoksun gelmişti. Tekrar başını kaldırıp yukarı, anlaşılmaz derecede boş olan gökyüzüne baktı ve burada önemli bir sorun olduğunu açıkça hissetti. Keşke sorunun ne olduğunu da an-layabilseydi. Bu ona Evren’de yalnız olduğu duygusunu vermişti ve bunu açıkladı.

“Hayır,” dedi Slartibarfast, hafifçe adımlarını hızlandırarak, “Krikkit halkı hiçbir zaman ‘Biz bu Evren’de yalnızız.’ diye düşünmedi. Gördüğün gibi, Onlar kocaman bir Toz Bulutu ile sarmalanmış durumdalar. Tek güneşlerinin etrafında bir tek kendi dünyaları var ve Ga-laksi’nin en doğu ucunda bulunuyorlar. Toz Bulutu yüzünden hiçbir zaman gökyüzünde görebilecekleri bir şey olmadı. Gün boyunca güneş vardı, ama güneşe doğrudan bakamazsın ve onlar da bakmıyorlardı. Gökyüzünden neredeyse haberleri bile yoktu. Sanki bir ufuktan diğerine 180 derecelik açıyla uzanan, kör bir noktada yaşıyor gibiydiler.

“Görüyorsun ya hiçbir zaman ‘Evrende yalnızız’ diye düşünmemelerinin sebebi, bu akşama kadar Evren’den haberleri bile olmamasıydı. Bu akşama kadar.”

Kelimeleri havada uçuşarak arkasında bırakırken, ilerliyordu.

“Başka türlüsü olabileceği akla gelmediği için ‘Biz Evren’de yalnızız’ diye düşünmeye bile kalkışmadığını bir hayal et,” dedi.

Tekrar ilerledi.

“Korkarım bu biraz sinir bozucu olacaktır,” diye ekledi.

O konuşurken, tepelerindeki görüntüsüz gökyüzünden çok tiz kükremeye benzer bir çığlık geldiğini farkettiler. Panik içinde yukarı doğru baktılar, ama bir iki dakika için hiçbir şey göremediler.

Sonra Arthur önlerinden geçen gruptakilerin de sesi duyduğunu ama hiçbirinin ne yapmaları gerektiğini bilmediklerini saptadı. Heyecan içinde etraflarına, sola, sağa, öne, arkaya hatta yere bakıyorlardı. Yukarı bakmak akıllarına bile gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra, gökyüzünden kükreyerek ve çığlık çığlığa yanan bir uzaygemisi enkazı çıkıp, bulundukları yerden yarım mil öteye çakıldığında yaşanan şok ve dehşetin derinliğini kavrayabilmek ancak orada bulunmakla mümkündü.

* * *

Kimileri kısık sesle *Altın Kalp*'ten, kimileri ise Yıldızgemisi *Bistromat'* tan söz eder.

Birçoklan da, çok haklı olarak, dev boyutlu efsanevi *Yıldızgemisi Titanic'i*, *birkaç yüzyıl önce* Artrifactovol'da gemi imal eden büyük asteroid komplekslerinden birinden havalanan, o muhteşem ve lüks yolcu gemisini anlatır.

Titanic sansasyonel güzellikte ve şaşırtıcı büyüklükteydi. Tarihten geriye kalan ne kadar zaman varsa (Bkz. Gerçek Zaman için Kampanya ilanının altındaki not) o zaman içinde gelmiş geçmiş tüm gemilerin en güzel donanımlısıydı. Ama Olasılıksızlık Fiziği üzerinde çalışılan günlerin çok başlarında, yani bu güç ve tartışmalı bilim dalı henüz, değil tam olarak, herhangi bir seviyede bile anlaşılmadan önce inşa edilmiş olması en büyük şanssızlığı idi.

Tasarımcı ve mühendisler, bütün iyi niyetleri ile, gemi içinde örnek bir Olasılıksızlık Alanı imal etmeye karar vermişlerdi. Muhtemelen, bunun amacı geminin herhangi bir bölümünde herhangi bir şeyin yanlış gitmeyeceğini Sonsuz Olasılıksız güçler sayesinde güvence altına almaktı.

Tüm olasılıksızlık hesaplamalarının sözde karşılıklılığı ve dairesel doğası yüzünden Sınırsız olasılıksızlık ile önlenmek istenen her şeyin tam tersine hemen o anda gerçekleşme olasılığının yüksekliğini ise farketmemişlerdi.

Yıldızgemisi Titanic, karaya çekildiği yerde, yıldızlararası boşluğun yoğun karanlığına karşı, iğne ucu gibi keskin ışıklardan oluşan parlak bir bulut içinde ve montaj kulesinin lazerle aydınlatılmış gotik işlemeleri arasında, gümüş renkli bir Arctura Megabalinası gibi, muazzam güzellikte bir görüntü sergilemekteydi. Ama fırlatıldıktan sonra ilk radyo mesajını bile - bir SOS- ta-mamlayamadan ani, keyfi ve topyekun bir varoluş kaybına uğramıştı.

Bununla birlikte, bir bilim dalının henüz bebeklik çağında böyle felaket yüklü bir başarısızlığa uğramasına vesile olan bu olay, bir başka bilim dalının mükemmel bir başarısına şahit olmuştu. Yapılan tüm incelemeler, bu muhteşem geminin fırlatılışını üç boyutlu olarak veren TV yayınlarının o sırada yaşamakta olan tüm varlıkların sayısından daha fazla kişi tarafından izlenmiş bulunduğunu kanıtlamaktadır. Bu, izleyici araştırmaları biliminin bugüne kadar elde ettiği en büyük başarıdır.

O zamanların bir başka muhteşem medya olayı da, birkaç saat sonra Ysllodins yıldızının başından geçen süper nova olgusunun izlenebilmesiydi. Ysllodins bir anda olağanüstü bir parlaklık kazanmış sonra yavaş yavaş sönmüştü. Burası Galaksi'nin en önemli sigorta şirketlerinin sorumlu müdürlerinin yaşamakta olduğu, ya da bir zamanlar yaşadığı bir yerdi.

Ama bütün bu yıldızgemilerinden ya da Galaktik Savaş Gemileri Filosu'nun hemen akla gelen -GSS Cesaret, GSS Cüret, GSS İntihar Çılgınlığı gibi- gemilerinden daima huşu, gurur, heyecan, muhabbet, hayranlık, üzüntü, kıskançlık, pişmanlık yani aslında en iyi bilinen bütün hislerin çoğu ile bahsedilirken, bunlar içinde gerçekten en çok hayret uyandıranı Krikkit Bir, yani Krikkit'liler tarafından inşa edilen ilk uzaygemisi olmuştur.

Bunun sebebi harikulade bir gemi olması değildi. Çünkü öyle bir gemi değildi.

Bu gemi aptal bir hurda parçası idi. Sanki birinin arka bahçesinde alelacele bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ki alelacele inşa edildiği yer gerçekten de bir arka bahçeydi. Geminin hayret verici tarafı iyi yapılmış bir gemi olması değil (çünkü iyi yapılmış filan değildi), ama bir şekilde yapılmış olmasıydı. Krikkit halkının uzay denen bir şeyin varlığını keşfetmesiyle bu ilk uzay gemisinin fırlatılması arasında geçen zaman neredeyse tam bir yıldı.

Ford Prefect kemerini bağlarken bu yalnızca bir Bilgilendirici Görüntü video kaydı olduğu ve bu yüzden de kendisini tamamen güvende hissedebildiği için şükretmekteydi. Gerçek yaşamda, Çin'deki bütün pirinç şarapları uğruna bile içine adımını atacağı bir gemi değildi bu. Gemiye binildiğinde akla gelen ilk söz "Ziyadesiyle sarsak", ise, bir başkası da "Lütfen, inebilir miyim?" oluyordu.

"Bu uçacak mı?" dedi Arthur, birbirine sıkıca bağlanmış borulara ve geminin çok sıkışık olan iç bölümünü donatan kablolara bakarak.

Slartibarfast ona geminin uçacağı ve kendilerinin kesinlikle emniyette olacakları ve bu deneyimin son derece eğitici olup, hiçbir hırpalayıcı yanı olmayacağı konusunda güvence verdi.

Ford ve Arthur ise gevşemeye ve biraz hırpalanmaya karar verdiler.

"Niye," dedi Ford, "biraz çılgınlık yapmayalım?

Oturdukları yerin önünde aslında orada olmayışları gibi son derece geçerli bir sebepten ötürü onlardan tamamen habersiz, üç pilot oturuyordu. Gemiyi inşa edenler de onlardı. O gece de tepeye giden yolda kalpleri ısıtan o şarkıları söyleyenlerin arasındaydılar. Uzaydan gelen yabancı geminin çok yakınlarında yere çakılmasından beyinleri biraz etkilenmişti. Bu yanıp kül olmuş uzay gemisi kalıntısı üzerinde haftalarca çalışmışlar ve en mini minicik sırrını bile keşfetmeye uğraşmışlar ve bütün bu süre içinde de uzaygemisi yağmalamakla ilgili küçük, kıvrak maniler söylemişlerdi. Daha sonra kendi gemilerini inşa etmişlerdi ve işte o da buydu. Bu onların gemisiydi ve şimdi onunla ilgili söyledikleri küçük bir şarkı ile başarı ve sahip olma duygularının çifte sevincini ifade etmekteydiler. Koro kısmı biraz kederliydi. İşlerinin onları çok uzun saatler garajda tuttuğundan ve

kendilerini çok özleyen, onlara moral vermek için yavru köpeklerinin nasıl büyüdüğü hakkında hikayeler anlatan çocuklarıyla eşlerinden uzakta kalmanın yarattığı üzüntüden söz ediyordu.

Powvv. Kalkmışlardı.

Ne yapacağını kesinlikle bilen bir gemi gibi kükreyerek gökyüzüne çıktılar.

Yükselme şokundan sıyrıldıktan bir müddet sonra, “Mümkün değil,” dedi Ford. Gezegenin atmosferinin dışına çıkıyorlardı. “Mümkün değil,” diye tekrarladı, “herhangi birinin ne tür itici güçle harekete geçirilmiş olursa olsun, bir yılda böyle bir gemi tasarımlayıp, inşa etmesine imkan var mı? Buna inanmıyorum. Bana ispat edin, yine de inanmayacağım.” Düşünceli bir şekilde başını salladı ve küçük bir lumbuzdan dışarıdaki hiçliği seyretmeye başladı.

Yolculuk bir müddet olaysız devam etti ve Slartibarfast bandı ileri aldı.

Böylece, güneşlerini ve evlerinin olduğu gezegeni sarmalayarak neredeyse ikinci bir yörünge oluşturan, içi boş bir küre biçimindeki Toz Bulutunun iç çevresine çabucak vardılar.

Adeta uzayın yoğunluğu ve dokusunda bir değişiklik olmuştu. Sanki karanlık şimdi motorlarını çalıştırmış, hızla yanlarından geçiyor gibiydi. Bu buz gibi, çok boş ve çok ağır bir karanlıktı. İşte bu karanlık, Krikkit’deki gökyüzünün gece karanlığıydı.

Karanlığın soğukluğu, ağırlığı ve siyahlığı Arthur'un kalbini hafifçe sıkıştırmıştı. Statik bir yük gibi havada asılı kalan Krikkit pilotlarının hislerini ta içinde duydu. Pilotlar şimdi ırklarının tarihsel bilincinin sınırları üze-rindeydiler. Bu, hiçbirinin ötesini hesaplamadığı ve hatta bunun hesaplanması gerekliğini bile bilmedikleri asıl sınırdı.

Bulutun karanlığı gemiyi sarsıyordu. İçeride ise tarihin sessizliği vardı. Bu düşünce, Krikkit Göklerinin ardında yaşamış olanların sınırlı beyinleri için anlaşılmaz bir şey de olsa, onların tarihi misyonu, gökyüzünün diğer

tarafında, yani enkaz geminin gelmiş olabileceği yerde, herhangi bir şey veya bir yer, belki de başka bir dünya olup olmadığını bulmaktı.

Tarih bir başka darbe indirmek için kendisine çeki düzen veriyordu. Karanlık, onları sarmalayan o boş karanlık, hala kükremeye devam ediyordu. Gittikçe daha çok yaklaşıyor, gittikçe kalınlaşıyor, gittikçe ağırlaşıyordu. Sonra birden kayboldu.

Bulutun dışına çıkmışlardı.

Sonsuzluk içinde gecenin çarpıcı mücevherlerini gördüler ve beyinleri endişeye boğuldu.

Bir müddet öylece uçmaya devam ettiler. Evren'in sonsuz hızıyla karşılaştırılınca hareketsiz kalan Ga-laksi'nin sonsuz hızı içinde hareketsiz kaldılar. Sonra geri döndüler.

"Buna bir son verilmesi gerekecek." diyordu Krikkitli erkekler evlerine dönerken.

Dönüş yolunda barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan tüm diğer yaşam şekillerinin ortadan kaldırılması ile ilgili düşüncelerini yansıtan bir sürü güzel şarkı söylediler.

13

"Nasıl olduğunu görüyorsunuz, işte," diyordu Slartibarfast, yapay olarak oluşturulmuş kahvesini yavaşça karıştırırken. Bunu yapmakla, aynı zamanda gerçek sayılarla rasyonel ve irrasyonel sayılar arasında birbirini takip eden etkileşim alanlarını ve Evrenle beynin birbirini etkileyen kavramlarını da harekete geçirmiş oluyordu. Böylelikle, gemisinin zaman ve uzay kavramlarını yeniden şekillendirmesine olanak sağlayan öznelliği dolaylı yoldan kapsayacak matrisleri tekrar üretiyordu.

"Evet," dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford.

“Bu tavuk buduyla,” dedi Arthur, “ne yapmam gerekiyor?”

Slartibarfast ona ciddi ciddi baktı.

“Oyna onunla, ” dedi, “oyna.”

Kendi elindeki parça üzerinde ne yapması gerektiğini gösterdi.

Arthur da öyle yaptı ve piliç bacağı, Slartibarfast’ın beş boyutlu olduğu konusunda güvence verdiği uzayda dört boyutlu olarak hareket ederken, elindeki bütün üzerinde matematiksel bir fonksiyonun hafif titreşimlerini hissetti.

“Bir gece içinde,” dedi Slartibarfast, “bütün Krikkit nüfusu sevimli, hoş, akıllı ...”

“...ve biraz alışılmamış da olsalar..” diyerek araya girdi Arthur.

“...normal insanlardan,” dedi Slartibarfast, “sevimli, hoş, akıllı...”

“...alışılmamış...”

“...manik yabancı düşmanlarına dönüştüler. Başka bir deyişle, Evren fikrinin onların kafasındaki dünya resmine uymadığı söylenebilir. Bununla başa çıkamadılar, anlayacağınız. Ve sevimli, hoş, akıllı, istersen alışılmamış da diyebileceğimiz bir şekilde Evren’i yok etmeye karar verdiler. Hayrola, bu sefer ne oldu?”

“Ben bu şarabı pek sevmedim” dedi Arthur, koklayarak.

“E, geri gönder. Bu onun matematiğinin bir parçası.” Arthur öyle yaptı. Garsonun gülümseyişindeki topoğrafıyı beğenmemişti ama, grafikten de hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Ford.

“Bilgilendirici Görüntüler Merkezine dönüyoruz,” dedi. Slartibarfast, kalkarken bir kağıt peçetenin matematiksel ifadesine ağzını silerek, “ikinci yarı için.”

14

“Krikkit halkı,” dedi adaletin yüce temsilcisi, Yargıç Pag, BBÇR (Bilge, Bağımsız ve Çok Rahat) ve Krikkit Savaş Suçları Mahkemesi Yargıçlar Kurulu Başkanı, “bu insanlar, eee, biliyorsunuz, bu insanlar bir grup gerçekten sevimli insan, yani anlıyorsunuz ya, tesadüfen herkesi öldürmek isteyivermişler. Lanet olsun, bazı sabahlar ben de aynı hislerle dolu kalkıyorum yatağımdan. Kahretsin.”

“Pekala,” diye devam etti, bacağını önündeki sıranın üzerine attı ve tören ayakkabılarının üzerindeki ipliği koparmak için bir süre oyalandı. “Anlaşılan bu adamlarla aynı Galaksi’yi paylaşmak istemiyorsunuz.”

Bu doğruydu.

Galaksi üzerindeki Krikkit saldırısı şok etkisi yaratmıştı. Binlerce ve binlerce büyük Krikkit savaş gemisi birden hiperuzaydan fırlamış ve binlerce ve binlerce önemli dünyaya aynı anda saldırmıştı. Bunu yaparken, önce ikinci saldırı dalgasını oluşturabilmek için gerekli destek malzemesine el koymuşlar sonra soğukkanlılıkla, bu dünyaları varoluş dışına zaplamışlardı.

Bu sırada olağanüstü bir zenginlik ve barış döneminin keyfini sürmekte olan Galaksi, çayırda soyguna uğramış bir adam gibi bocalamıştı.

“Demek istediğim,” diye devam etti Yargıç Pag, ultra modern (bu sahne on milyar yıl önce, yani ultra-modern deyince akla bir yığın paslanmaz çelik ve cilalı betonun geldiği bir dönemde geçiyordu) ve muazzam büyüklükteki mahkeme salonunda gözlerini gezdirirken, “bu kişilerin tek sorunu *takıntılı* olmak.”

Bu da doğruydu ve Krikkit halkının yeni ve kesin amaçlarını- yani Krikkitli olmayan her şeyi yoketmeyi böylesine inanılmaz bir hızla nasıl gerçekleştirdiklerini açıklayabilmeyi henüz kimse başaramamıştı.

Bu aynı zamanda binlerce savaş gemisi ve milyonlarca ölüm saçan beyaz robot üretmekle ilgili hiper teknolojiyi bu kadar hızlı

kavrayabilmelerinin tek açıklamasıydı da.

Onlarla karşılaşan herkesin kalbine dehşet salmışlardı- ama çoğu olayda bu dehşet son derece kısa ömürlü olmuştu, tıpkı terörü yaşayan kişinin ömrü gibi. Onlar vahşi ve bağnaz kafalı, uçan savaş makinalarıydı. Dehşet saçan, çok işlevli savaş sopalarını ustaca kullanıyorlardı. Bunları bir tarafa savurunca binaları yıkabiliyorlar, diğer tarafa savurunca parça tesirli Her şeyi-Yerlebir eden Zap ışınlarını yayabiliyorlar, başka bir tarafa savurunca da, küçük yangın bombalarından tutun da, kocaman bir güneşi yerle bir edebilecek güçteki Hipernükleer Maxi-Slorta mekanizmalarına kadar her türden elbombasını içeren iğrenç bir patlayıcılar sistemini harekete geçirebiliyorlardı. El bombalarına savaş sopalarıyla vurulması bunların ateşleme düzeneklerini aktif hale geçirmeye yetiyor ve böylece ister birkaç metrelik, isterse yüz binlerce millik uzaklığa kadar erişebiliyorlardı.

“Pekala,” dedi Yargıç Pag yeniden, “o halde biz kazandık.” Biraz bekledi ve bir yandan küçük bir sakız parçasını çiğnerken, “Biz kazandık,” diye tekrarladı, “ama bu önemli bir şey sayılmaz. Yani, küçük bir dünyaya karşılık orta-boy bir galaksi, üstelik, ne kadar zamanımızı aldı? Zabıt Katibi?”

“Sayın efendim?” dedi siyahlar içindeki haşin görünüşlü küçük adam, ayağa kalkarken.

“Ne kadar zamanımızı aldı, çocuğum?

“Bu konuda kesin olabilmek birazcık zor, sayın efendim. Zaman ve uzaklık...”

“Rahatla çocuk, kesin olman şart değil.”

“Belirsiz olmaktan hiç hoşlanmam, sayın efendim, hele böyle bir...”

“Sık dişini ve belirsiz olmaya çalış.”

Zabıt Katibi gözlerini kırpıştırdı. Galaksi’deki hukukçuların çoğu gibi onun da Yargıç Pag’ın (veya anlaşılmaz gerçek ismi ile, Zipo Bibrok $5x10^8$) oldukça rahatsız edici bir tip olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. Yargıç

kesinlikle terbiyesiz ve alçağın biriydi. Keşfedilen en iyi hukuk kafasına sahip olmanın kendisine tamamen canının çektiği gibi davranma hakkı verdiğini düşündüğü anlaşılıyordu ve ne yazık ki bu konuda haklı gibi gözüküyordu.

“Eee, sayın efendim, çok kabaca bir rakamla, ikibin yıl,” diye mırıldandı Katip, mutsuz bir ifadeyle.

“Ve kaç kişinin canına okundu?

“İki Grillion, sayın efendim.” Katip yerine oturdu. Bu sırada bir hidrospekroskop ile vücudunun çıkardığı ısının fotoğrafı çekilebilse hafifçe duman tütmekte olduğu ortaya çıkardı.

Yargıç Pag mahkeme odasına bir kez daha göz gezdirdi. Metabolizmalarına ve adetlerine bağlı olarak, hepsi de ya özel tören vücutları yada özel tören giysileri içinde olan, Galaksi yönetiminin en yüksek rütbeli memurlarının yüzlercesi, orada toplanmıştı. Öldürücü ışınları geçirmeyen kristal bir duvarın ardında da Krikkit halkını temsil eden bir grup bulunmaktaydı. Kendileri hakkında hüküm vermek için toplanmış bütün öbür dünyalardan gelenlere sakin ve nazik bir nefretle bakıyorlardı. Bu hukuk tarihinin en kritik davası idi ve yargıç Pag bunu biliyordu.

Sakızını çıkardı ve koltuğunun altına yapıştırdı.

“Bir oda dolusu ceset,” dedi yavaşça.

Mahkeme salonundaki sessizlik bu görüşle uyumlu gözüküyordu.

“O halde, daha önce de söylediğim gibi, bunlar bir grup çok sevimli adam, ama yaptıklarından vazgeçmeyecekler ve biraz gevşemeyi öğrenmeyeceklerse onlarla aynı Galaksi’yi paylaşmak istemiyorsunuz. Yani, bu devamlı bir huzursuzluk ortamı yaratacaktır, öyle değil mi? Bum, bum, bum, bize tekrar ne zaman saldıracaklar, diye mi endişeleniyorsunuz? Barış içinde birlikte yaşama kavramı kayboldu, öyle mi? Birisi bana biraz su versin, teşekkür ederim.”

Geriye yaslandı ve düşünceli bir şekilde suyunu yudumladı.

“Pekala,” dedi, “Beni dinleyin, Yargıç konuşuyor. Bu, yani bu adamlar, Evrenle ilgili kendi görüşlerine sahip olma hakkına sahiptirler. Ve Evren’in onları mecbur ettiği bu görüşlerine göre, onlar doğru olanı yaptılar, tamam mı. Kulağa çılgınca geliyor ama, sanırım siz de kabul edeceksiniz. Onlar...”

Yargıç blucininin arka cebinden çıkardığı bir kağıt parçasına başvurdu.

“Onlar ‘barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamına ve kendileri dışındaki bütün diğer yaşam şekillerinin yok edilmesine’ inanıyorlar...”

Omuzlarını silkti.

“Bundan çok daha kötü inançlar duydum.”

Bu söylediğini vurgulamak ister gibi pantolonunun önünü kaşıdı.

“Oooh,” dedi Bir yudum su daha aldı, sonra bardağı ışığa doğru tutup kaşlarını çattı. Elinde evirip çevirdi. “Hey, bu suda bir şey mi var?” dedi.

“Eee, hayır, sayın efendim,” dedi suyu kendisine getiren Mübaşir oldukça huzursuz şekilde.

“O halde al şunu ve içine bir şey koy,” diye tersledi Yargıç Pag, “Bir fikrim var.”

Bardağı öteye itti ve öne doğru eğildi.

“Yargıcı dinleyin,” dedi

Çözüm çok parlaktı ve şöyle başlıyordu:

Krikkit gezegeni, devamlılık adına bir Yavaşlatılmış-Zaman zarfına konulacak, bu arada zarfın içindeki yaşam hemen hemen sonsuz bir yavaşlık içinde devam edecekti. Zarfın çevresindeki tüm ışıklar karartılacak böylece zarfın içinin görünmesi ve içeri ışık girmesi önlenmiş olacaktı. Dışarıdan açılmadığı takdirde Zarftan kaçış tamamen imkansız olacaktı.

Evren’in geri kalan kısmı sona ulaştığında, tüm yaratılış ölümcül düşüşe geçip (tabii bütün bunlar, Evren’in sonunun muhteşem bir restorancılık

girişimi olduğu öğrenilmeden önceydi) yaşam ve maddenin varlığı sona erince, Krikkit gezegeni ve güneşi Yavaşlatılmış-Zaman Zarfından çıkacak ve Evrensel boşluğun alacakaranlığında arzu ettikleri gibi tek başlarına varlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdi.

Kilit, Zarfın yörüngesinde yavaşça dönen bir asteroid olacaktı.

Anahtar ise Galaksinin sembolü olan- Wikkit kapısı.

Mahkeme salonundaki alkış dininceye kadar Yargıç Pag, yarım saat önce bir mesaj gönderdiği oldukça hoş jüri üyelerinden biriyle, çoktan Dokun-Matik duşunun altına girmişti bile.

15

İki ay sonra, Zipo Bibrok $5x10^8$ resmi Galaktik blucininin paçalarını kesmişti ve verdiği mahkeme kararlarının kendisine sağladığı muazzam servetin bir kısmını, aynı hoş jüri üyesi ile birlikte, mücevher gibi bir kumsalda, arkadaşına sırtına Qualactin Esansı sürdürerek ve yan gelip yatarak harcamaktaydı. Hoş jüri üyesi, Yağa gezegenindeki Bulut diyarlarının ardında bulunan bir ülkeden gelen, Soolfin'li bir kızdı. Limon ipeği gibi bir cildi vardı ve yasal kişilere yakın ilgi duyan birisiydi.

“Haberleri duydun mu? dedi.

“Weeelaaah!” dedi Zipo Bibrok $5xl0^8$. Bununla tam olarak ne demek istediğini anlayabilmeniz için orada olmanız gerekirdi. Çünkü bu anlatılanların hiçbiri Bilgilendirici Görüntülerin bantlarında kayıtlı olmadığı için yalnızca söylentilere dayanmaktadır.

“Hayır,” diye ekledi, ona “Weeelaah” dedirten şey bittikten sonra. Eski çağların Vod'una ait üç güneşinden üçüncüsü ve en büyüğünün ilk ışıklarını yakalayabilmek için vücudunu hafifçe çevirdi. Güneş şimdi inanılmaz güzellikteki ufuk çizgisi üzerine sızıyor ve gökyüzü bilinen en büyük bronzlaştırıcı gücün ışıkları ile parıldıyordu.

Sakin denizin üzerinden hoş kokulu, hafif bir rüzgar yukarılara doğru yükseldi, kumsal boyunca gezindi ve tekrar denize dönerken bundan sonra nereye gideceğini düşündü. Bir anlık çılgın bir arzuya kendini kaptırarak tekrar kumsala döndü ve tekrar denize süzüldü.

“Umarım iyi haber değildir,” diye mırıldandı Zipo Bibrok 5xl0^{8},”çünkü dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Bugün Krikkit’liler hakkında verdiğin hüküm yerine getirilmiş,” dedi kız tantanalı bir edayla. Bu kadar açık ve basit bir şeyi böyle tantanayla söylemenin hiç gereği yoktu, ama kız yine de aldırmamış ve öyle yapmıştı, çünkü bu, böyle davranılması gereken günlerden biriydi.”Yağ almak için gemiye gittiğimde.” dedi “radyodan duydum.”

“Uuhuh,” diye mırıldandı Zipo ve pırıl pırıl kumlarda başını dinlendirmeye devam etti.

“Bir şey olmuş,” dedi.

“Mmmm?”

“Yavaşlatılmış-Zaman zarfı kapatıldıktan az sonra,” dedi kız, ve bir müddet Qualactin Esansını sürmeyi kesti. “Yok edildiği sanılan kayıp bir Krikkit savaş gemisinin yalnızca kaybolmuş olduğu anlaşılmış. Gemi geri dönerek Anahtarı ele geçirmeye çalışmış. ”

Zipo yerinde dimdik doğruldu.

“Hey, ne diyorsun?” dedi.

“Bir şey olmamış,” dedi kız Büyük Patlamayı bile yatıştırabilecek bir ses tonuyla. “Herhalde, kısa bir çatışma olmuş. Anahtar ve savaş gemisi parçalara ayrılmış ve uzay zaman bütünlüğü içinde canlarına okunmuş. Anlaşılan, sonsuza kadar ortadan kaybolmuşlar.”

Gülümsedi, parmaklarına Qualactin Esansından bir parça daha aldı. Zipo gevşedi ve tekrar yerine uzandı.

“İki dakika önce yaptığını yap yine,” diye mırıldandı. “Böyle mi?” dedi kız.

“Hayır, hayır,” dedi Zipo, “öbür türlü.”

Kız yeniden denedi.

“Böyle?” diye sordu.

“Weeelaaah!”

Diyorum ya, orada olmuş olmanız gerekirdi.

Hoş kokulu rüzgar denizden havalandı.

Kumsalda bir büyücü dolaşmaktaydı ama kimsenin ona ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu.

16

“Hiçbir şey tamamen kaybolmaz,” dedi Slartibarfast, robot garsonun masadan kaldırmaya çalıştığı mumun ışığında yüzü alev alev kızarmış gözüküyordu. “Chalesm Katedrali dışında.

“Neyin dışında?” dedi Arthur şaşırarak.

“Chalesm Katedrali” diye tekrarladı Slartibarfast. “Gerçek Zaman Kampanyası ile ilgili çalışmalarım sırasında...”

“Neyin dışında?” dedi Arthur yeniden.

Yaşlı adam durdu, düşüncelerini toparladı ve bunun anlattığı öyküye yapılan son saldın olmasını diliyordu. Robot garson uzay-zaman matrisleri içinde terslikle işgüzarlığı görülmeye değer bir biçimde birleştirerek, hareket etmekteydi. Mumu yakalamaya çalıştı ve başardı. Hesap pusulasını istemişler, kimin canelloni yediği ve kaç şişe şarap içildiğine ilişkin birbirlerini ikna etmek için tartışmışlar ve Arthur’un hayal meyal hatırladığı

kadarıyla, böylece gemiyi usta bir manevra ile öznel uzay bölgesinden çıkarıp, yabancı gezegenin park yörüngesine sokmayı başarmışlardı. Garson şimdi sessiz film oyunun kendi bölümünü tamamlamak ve restoranı temizlemek için sabırsızlanıyordu.

“ Her şey açıklığa kavuşacak.” dedi Slartibarfast.

“Ne zaman?”

“Bir dakika içinde. Dinleyin, zaman nehirleri artık çok kirlendi. İçlerinde bir sürü ıvır zıvır, pislik, gemi enkazı yüzüyor ve bugün nehirlerdekilerin kat kat fazlası karaları kaplamış durumda. Bunlar uzay-zaman bütünlüğündeki anaforlar, anlıyor musunuz?”

“Öyleymiş, ben de öyle duyuyorum,” dedi Arthur. “Baksana, biz nereye gidiyoruz?” dedi Ford, sabırsızlıkla sandalyesini masadan geriye iterken. “Çünkü ben bir an önce oraya varmak istiyorum.”

“Biz,” dedi Slartibarfast, yavaş ve ölçülü bir sesle, “Krikkit savaş robotlarının Krikkit gezegenini Yavaşlatılmış-Zaman zarfından çıkarıp, ordularının kalan kısmını ve çılgın Efendilerini kurtarmak için gereken Anahtarın tamamını ele geçirmelerini önlemeye gidiyoruz.”

“Hani,” dedi Ford, “sen bir partiden bahsetmiştin?” “Ettim,” dedi Slartibarfast ve başını eğdi.

Bunun bir hata olduğunu farketmişti. Çünkü bu fikir Ford Prefect’in kafasında ilginç ve sağlıksız bir takıntı yaratmıştı. Slartibarfast Krikkit’in ve Krikkit halkının karanlık ve trajik hikayesini anlattıkça, Ford Prefect daha çok içmek ve kızlarla dansetmek için daha fazla istek duymaktaydı.

Yaşlı adam mecbur kalmadan partiden bahsetmemiş olması gerektiğini hissetmişti. Ama işte bir kez gerçek ortaya çıkmıştı ve Ford Prefect bu fikre, Bir Acturan Mega sülüğünün kurbanını tepeleyip gemisiyle kaçmadan önce ona yapıştığı gibi, yapışmıştı.

“Ne zaman oraya ulaşacağız?” diye hevesle sordu Ford.

“Oraya niçin gitmemiz gerektiğini size anlattığım zaman.”

“Ben kendimin niye gittiğini biliyorum,” dedi Ford, arkasına yaslandı ellerini kafasının arkasında birleştirdi. İrkilten gülücüklerinden biriyle gülümsedi.

Oysa Slartibarfast kolay bir emeklilik ummuştu.

Emekli olunca, sekiz ağızlıklı bir müzik aleti olan hiybiyfon çalmayı öğrenmeyi planlıyordu bıınun hoş ama boş bir uğraş olacağını biliyordu, çünkü bunu yapabilecek sayıda ağza sahip değildi.

Planladığı bir başka şey de önemli olduğunu düşündüğü bir iki durumla ilgili kayıtları saptırmak için ekvatoral fiyordlar konusunda egzantirik ve acımasızca hatalı bir monografi yazmaktı.

Bunun yerine nasıl olduysa Gerçek-Zaman Kampanyası ile ilgili part-time bir iş üstlenmeye ikna edilmiş ve yaşamı süresince ilk kez işi çok ciddiye almaya başlamıştı. Ve sonunda, kendini hızla uçup giden yıllarım kötülüklerle savaşmak ve Galaksiyi kurtarmaya çalışmakla harcar bulmuştu.

Bunun çok yorucu bir iş olduğunu düşünüyordu. Derin bir nefes aldı.

“Dinleyin,” dedi “Kam-zam’da...”

“Ne?” dedi Arthur.

“Gerçek-Zaman Kampanyası, ne olduğunu size daha sonra anlatacağım. Atıklar içinde beş parçanın oldukça yakın bir zamanda yeniden ortaya çıktığını ve bu beş parçanın anahtarın beş kayıp parçası olduğunu farkettim. Tam olarak izini sürebildiğim yalnızca iki tanesi- Tahta sütun, ki Arthur’un gezegeninde bulundu ve Gümüş

Çubuk. Bunun da, bir partide olduğu anlaşılıyor. Krikkit robotları onu bulmadan oraya varmak zorundayız, yoksa neler olabileceğini kim bilebilir?”

“Hayır,” dedi Ford kararlılıkla sertçe, “partiye doya doya içmek ve kızlarla dansetmek için gitmeliyiz.”

“Ama sana anlattıklarımı anlamadın mı...”

“Evet,” dedi Ford, beklenmedik bir sertlikle, “Her şeyi gayet iyi anladım. Bu yüzden henüz içilecek içki, dansedilecek kız varken bundan faydalanmak istiyorum. Eğer bize gösterdiğin her şey doğruysa...”

“Doğru mu? Elbette doğru.”

“... o halde bir süpernovadaki salyangoz kadar bile şansımız yok demektir.”

“Neredeki ne kadar?” dedi Arthur yeniden dikkat kesilerek. Bu vakte kadar, konuşmayı inatla takip etmişti ve şimdi işin ucunu kaçırmamaya özen gösteriyordu.

“Süpernovada bir salyangoz kadar şans,” diye tekrarladı Ford, temposunu kaybetmeden.

“Bir salyangozla bir süpernova’nın ne ilgisi var?” dedi Arthur.

“Yok,” dedi Ford sıkıcı bir sesle, “hiç şansı yok.” Meselenin artık açıklığa kavuşup kavuşmadığını anlamak için bekledi. Arthur’un yüzüne tırmanan ve kafasının yeniden karıştığını gösteren taze bakışlar öyle olmadığını gösteriyordu.

“Bir süpernova,” dedi Ford söyleyebildiği kadar çabuk ve net bir şekilde, “neredeyse ışık hızının yan hızıyla patlayan ve milyarlarca güneşin verebileceği bir parlaklıkla parladıktan sonra süper ağırlıkta bir nötron yıldızı gibi çöken bir yıldızdır. O diğer yıldızları yakan bir yıldızdır, kavrayabildin mi? Süpemovada hiçbir şeyin hayatta kalma şansı yoktur.”

“Anlıyorum,” dedi Arthur.

“Bu...” .

“Peki neden özellikle bir salyangoz?”

“Neden salyangoz olmasın? Boş ver, önemi yok.” Arthur bunu kabullendi ve Ford, elinden geldiğince az önceki temposunu yakalamaya çalışarak, devam etti.

“İşin aslı” dedi “senin benim gibi insanlar, Slartibarfast ve Arthur gibileri yani- özellikle de ve esas Arthur gibiler- istesen de istemesen de yüzeysel merakları olan, egzantrik, sağa sola saldıran boş gezenin boş kalfaları da diyebiliriz kendimize.”

Slartibarfast biraz aklı karıştığı biraz da bozulduğu için kaşlarını çattı. Konuşmaya başladı.

“......” den ileri gidemedi.

“Biz hiçbir şeye aklımızı takmıyoruz, tamam mı?” diye üsteledi Ford.

“....”

“Ve yönlendirici faktör de bu. Fanatizmi yenemeyiz. Onların umurunda, bizimse değil. Kazanan onlar.”

“Benim umurumda olan bir çok şey var,” dedi Slartibarfast, sesi biraz kızgınlıktan, biraz da emin olamamaktan titriyordu.

“Ne gibi?”

“Eee,” dedi yaşlı adam, “yaşam, Evren. Her şey, aslında. Fiyordlar.”

“Bunlar uğruna ölür müydün?”

“Fiyordlar uğruna mı?” diye gözlerini kırpıştırdı Slartibarfast şaşkınlık içinde.” Hayır.”

“O halde?”

“Doğrusunu istersen, ne demek istediğini anlayamıyorum. Aradaki ilişkiyi göremiyorum.”

“Ve ben de hala ” dedi Arthur, “salyangozların ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum.”

Ford konuşmanın kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu ve bu noktada dikkatinin herhangi bir şeyle dağılmasına izin veremezdi.

“Mesele şu,” diye öfkeyle fısıldadı, “bizler takıntılı fanatikler değiliz ve hiç şansımız...”

“Senin salyangozlarla ilgili ani takıntın dışında,” diye ısrar etti Arthur, “bunu hala anlayabilmiş değilim.” “Lütfen salyangozları konunun dışında tutar mısın?” “Eğer sen tutarsan ben de tutarım.,” dedi Arthur, “Konuyu sen açtın.”

“Bir hataydı,” dedi Ford, “unut onları. Mesele şu.” Öne doğru eğildi ve başını parmak uçlarına dayadı. “Ben neden bahsediyordum?” dedi bıkkınlık içinde. “Hadi partiye gidelim ,” dedi Slartibarfast, “ne sebeple olursa, olsun.”

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

“Sanırım benim de söylemek istediğim buydu, “dedi Ford.

Anlaşılmaz bir nedenle teleport kabinleri banyoda bulunmaktaydı.

17

Zaman yolculuğu gittikçe artan bir tehlike olarak kabul edilmeye başlıyordu. Tarih kirlenmekteydi.

Encyclopedie Galaktica’nın zaman yolculuğu kuramı ve uygulaması üzerinde söylenecek çok şeyi vardı. Bunların çoğu, en az dört yaşam boyu ileri hipermatematik çalışmamış kişiler tarafından anlaşılması mümkün olmayan şeylerdi. Zaman yolculuğu yapılmadan böyle bir şeyi gerçekleştirebilmek de mümkün olmadığı için bu fikrin ilk kez nasıl ortaya atıldığı hakkında bir takım karışıklıklar bulunmaktadır. Problemin bir açıklamasına göre zaman yolculuğu, kendi doğası nedeniyle tarihin tüm

dönemlerinde yapılagelmiştir, ama bunun gerçek olmayan bir saçmalık olduğu da ortadadır.

Esas mesele, artık tarihin pek çok kısmının aynı şekilde saçmalıktan başka bir şey olmamasındadır.

İşte bunun bir örneği. Bazı kişiler bu örneği önemli bulmayabilir, ama aynı örnek diğer bazıları için son derece önemlidir. Bu tek olayın önemi Gerçek-Zaman Kampanyası'nı başlatan (yoksa sona erdiren miydi? Bu tarihin akışına hangi yönden baktığınıza bağlıdır ve artık bu da gittikçe daha can sıkıcı bir soru haline gelmeye başlamıştır.) olay olmasından gelmektedir.

Bir şair vardır ya da vardı. İsmi Lallafa idi ve tüm Galakside gelmiş geçmiş en iyi şiir olarak bilinen *Uzun Diyarın Şarkıları* adlı dizeleri yazmıştı.

Bu şiirler tartışılmaz biçimde çok güzeldir/güzeldi. Onları okuduktan sonra haklarında hemen konuşamazdınız. Yani duygusallıkla, gerçeklerle ve varlıkların birliği, bütünlüğü hisleri ile öylesine dolardınız ki köşe başına kadar kısa bir yürüyüş yapıp, dönüşte ufak bir kadeh perspektif- soda içmek için bara uğramanıza gerek kalmazdı. O kadar güzeldi.

Lallafa, Effe'nın Long Land ormanlarında yaşardı. Orada yaşar ve şiirlerini de orada yazardı. Onları kurutulmuş habra yapraklan üzerine, eğitim olanaklarından ya da mürekkep silgisinin avantajlarından faydalanmadan yazardı. Ormandaki ışığı ve bunun hakkında düşündüklerdi anlatırdı. Ormandaki karanlık ve bunun hakkında düşündüklerini anlatırdı. Kendisini terkeden kızı hakkında ve bununla ilgili tam olarak ne düşündüğünü yazardı.

Ölümünden çok uzun zaman sonra şiirleri bulundu ve beğenildi. Onlarla ilgili haberler sabah güneşi gibi yayıldı. Asırlar boyunca bu şiirler, onlar olmadan yaşamları daha karanlık ve daha kuru olacak pek çok kişinin yaşamlarını aydınlattı ve besledi.

Ardından, zaman yolculuğunun keşfinden kısa bir süre sonra, bazı önemli mürekkep silgisi üreticileri, eğer Lallafa yüksek kalite bir mürekkep

silgisine sahip olsaydı, şiirlerinin daha da iyi olup olmayacağını ve bu konuda bir kaç kelime söylemek için kandırılıp kandırılamayacağını merak ettiler.

Zaman dalgalarında seyahat ettiler, onu buldular. Durumu kendisine -bir az güçlükle- açıkladılar ve gerçekten de onu kandırdılar. Hatta onu öylesine inandırdılar ki Lallafa onların sayesinde çok zengin oldu. Duygusal ayrılık ve hasret şiirlerini yazdığı kızı onu terketmedi. Hatta ormandan çıkarak şehirde oldukça güzel bir apartmana taşındılar ve Lallafa sık sık geleceğe yolculuk ederek orada sohbet şovlarına çıktı ve buralarda mizah yeteneği ile parladı.

Tabii şiir yazmaya hiç vakti olmadı ki bu bir sorun sayılabilirdi ama kolay çözüldü. Mürekkep silgisi üreticileri onu kendi kitabının daha sonraki bir baskısı ve buradaki şiirleri kopya edeceği kurutulmuş habra yaprakları ile birlikte bir haftalığına bir yerlere gönderdiler, yolda bilerek o garip hataları ve düzeltmeleri yaptılar.

Artık birçok kişi şiirlerin ansızın değersizleştiğini söylüyordu. Diğerleriyse şiirlerin eskilerinin aynı olduğunu öne sürerek neyin değiştiğini soruyorlardı. Birinci savın sahipleri sorunun bu olmadığını söylüyordu. Sorunun ne olduğundan da tam olarak emin değillerdi ama bu olmadığından kesinlikle eminlerdi. Gerçek-Zaman Kampanyası'nı başlatarak bir daha bu tür şeylerin olmasını önlemeye çalıştılar. Kampanya başladıktan bir hafta sonra duyulan Chalesm Katedrali ile ilgili haberler kampanya tezini oldukça güçlendirdi. Büyük Chalesm Katedrali yalnız yeni bir iyon rafinerisi kurmak için yıkılmakla kalmamış, rafinerinin yapımı o kadar uzun sürmüş ve iyon üretimine zamanında başlayabilmek için geçmişte o kadar gerilere gidilmek zorunda kalınmıştı ki Chalesm Katedrali daha en başında hiç inşa edilememiş duruma düşmüştü. Bu yüzden Katedralin resmini taşıyan kartpostallar aniden değer kazanmıştı.

Böylece tarihin pek çok bölümü tamamen ortadan kalkmış oluyordu. Gerçek Zaman Kampanyası'na ka-tılanların savma göre, yolculuk yapmak nasıl ülkeler ve dünyalar arasındaki farklılıkları kolayca ortadan kaldırıyorsa, zaman yolculuğu da bir çağla diğeri arasındaki farklılıkları ortadan kaldırıyordu. "Geçmiş" diyorlardı, "şimdi gerçekten de yabancı bir ülkeden farksız. Orada da işler aynı buradaki gibi yürüyor."

18

Arthur cisimleştikten sonra kendine gelirken bir kez daha, bu nefret ettiği ızdıraplı işlem her başına geldiğinde kendisini içinde bulduğu sersemliğin boğazının, kalbinin ve çeşitli kaslarının sıkışması hissinin alışkanlık yapmasına izin vermemeye karar verdi.

Etrafına bakınıp diğerlerini aradı.

Orada değillerdi.

Tekrar etrafına bakınıp onları aradı.

Hala orada değillerdi.

Gözlerini kapadı.

Açtı. '

Etrafına bakınıp diğerlerini aradı.

Diğerleri inatla orada olmamakta ısrar ediyordu.

Tamamen yararsız olduğu besbelli olan deneyimini bir kez daha tekrarlamaya hazırlık olarak yeniden gözlerini kapadı. Çünkü beyni, yalnızca o zaman, yani gözleri kapalıyken, gözleri açıkken gördüğü şeyleri kaydetmeye başlıyordu. Yüzüne şaşkın bir kaş çatış egemen oldu.

Sonra bulduğu gerçekleri kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı ve kaş çatış konduğu yerde kaldı.

Eğer bir şey vardıysa daha da fazlalaştı. Eğer bu bir partiyse çok kötü bir partiydi, hatta öyle kötüydü ki kendisinden başka herkes burayı terketmişti. Bu düşünce tarzını lüzumsuz bularak vazgeçti. Burada bir parti olmadığı belliydi. Burası bir mağara, veya bir labirent veya bir şeyin tüneli idi- ne olduğunu söyleyebilecek yeterli ışık yoktu. Her yer kapkaranlıktı, nemli parlak bir karanlık. Tek ses kendi nefesinin yankısı idi ve bunu

duymaksa endişe vericiydi. Çok hafif öksürdü, arkadan öksürüğünün ince, hayalet gibi belli belirsiz bir yansımasını duydu. Adeta büyük bir labirentin kıvrımlı koridorlarından ve görünmez odalarından geçip, sonunda aynı görünmez koridorlardan yine kendisine dönüyordu, ... “Evet, bir şey mi istediniz?” der gibi.

Çıkardığı en ufak sesin başına aynı şey geliyor ve bu onun sinirlerini bozuyordu. Neşeli bir melodi mırıldanmaya çalıştı ama kendisine geri dönünceye kadar .şarkısı anlamsız bir ağıta dönüşmüştü, onun için vazgeçti.

Kafasının içi birden Slartibarfast’ın anlattığı öyküye ilişkin görüntülerle dolmuştu. Neredeyse, ölüm saçan beyaz robotların ansızın gölgelerin arasından çı-kıvermesini ve kendisini öldürmeye kalkışmasını bekler olmuştu. Nefesini tuttu. Gelen giden yoktu. Tekrar bıraktı. Gerçekte ne beklediğini bilmiyordu.

Bununla birlikte, birisi veya bir şey, onu bekliyor olmalıydı çünkü tam bu sırada uzaklarda, karanlığın içinde ansızın meşum yeşil bir neon işareti yandı.

İşaret sessizce şöyle diyordu:

YOLUN DEĞİŞTİRİLDİ

İşaret tekrar söndü. Arthur, bundan hoşlanıp hoşlanmadığından hiç de emin değildi çünkü ışık kibirli bir gösteriş havası içinde sönmüştü. Sonra, bunun sadece kendi hayal gücünün saçma bir oyunu olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Bir neon işareti ya yanar, ya sönerdi bu içinden elektrik geçip geçmediğine bağlıydı. Bir durumdan ötekine geçişi kibirli bir gösteriş havasıyla etkilemesine olanak yoktu. Yine de ropdöşambrına sıkıca sarınarak titredi.

Derinlerdeki neon işareti ansızın yeniden yanıp, onu şaşırttı. Ortada sadece üç nokta ve bir virgül vardı. Şöyle:

...,

Yeşil neon ışığı ile yazılmıştı.

Bu görüntüye bir iki saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra Arthur bunun, cümlenin tamamlanmadığını anlatmaya çalıştığını farketti. Neredeyse insanüstü bir titizlikle düşünmeye devam etti. Veya en azından insanca olmayan bir titizlikle.

Sonra cümle şu iki kelimeyle kendini tamamladı:

ARTHUR DENT.

Geri geri gitti. Daha iyi bakabilmek için kendisini sakinleştirdi. Hala ARTHUR DENT yazıyordu, onun için tekrar geriledi.

Bir kez daha, işaret söndü ve onu karanlıkta göz kırparken bıraktı. Yalnızca gözlerinin retinası içinde zıp zıp zıplayan kendi isminin soluk görüntüsü kalmıştı.

HOŞGELDİN,

yazmıştı şimdi işaret birden bire.

Bir dakika sonra ekledi:

SANMIYORUM.

Bütün bu zaman süresince, etrafında uçuşup duran o buz gibi korku ile beklediği anın geldiğini farketti ve Arthur'un üzerine çöktü. Arthur onunla savaşmaya çalıştı. Bir keresinde televizyonda gördüğü gibi ihtiyatla çömeldi, ama televizyondaki kişinin dizleri onunkilerden daha sağlam olmalıydı. Karanlığın içini araştırarak gözledi.

"Hey Eee, kimse yok mu?" dedi.

Genzini temizledi ve bu kez daha yüksek sesle ve "hey" olmadan sözünü tekrarladı. Koridorun içinde biri sanki aniden davul çalmaya başlamıştı.

Bir-iki saniye bu sesi dinledikten sonra bunun kendi kalp atışları olduğunu farketti.

Birkaç dakika daha bekledi ve bu sefer bunun kalp atışları değil koridorun ötesinde birinin çaldığı davul olduğuna karar verdi.

Ter tanecikleri alnında birikmiş, önce kendilerini tutmuşlar, sonra atlamışlardı. Bir elini yere dayayarak çö-melme durumunu sağlama aldı. İşaret yine değişmişti. Şöyle demekteydi:

PANİĞE KAPILMA.

Bir müddet bekledikten sonra , şöyle ekledi:

ÇOK, ÇOK KORK, ARTHUR DENT.

Bir kez daha söndü. Bir kez daha onu karanlıkta bıraktı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Gözlerinin bunu, daha iyi görmek için mi, yoksa sadece buradan kaçıp gitmek istediğinden mi yaptığına emin olmadı.

“Kimse yok mu?” dedi tekrar, bu kez bıkkın yıpranmış ve saldırgan bir kendine güven notu yüklemeye çalıştı sesinin tonuna. “Orada kimse yok mu?”

Cevap yoktu, hiçbir şey.

Bu Arthur’un sinirlerini alabileceği bir cevabın bozacağından daha çok bozdu ve geri geri giderek ürkütücü hiçlikten kaçmaya başladı. Geri kaçtıkça korkusu daha da artıyordu. Bir müddet sonra bunun sebebinin şimdiye kadar gördüğü bütün o filmler olduğunu farketti. Bu filmlerde kahraman önünde sandığı bir dehşetten uzaklaşmak üzere geri geri kaçar ama korktuğu şey arkadan gelmekte olduğu için, bu kaçış birden onunla burun buruna gelmesine yardımcı olurdu.

İşte tam o sırada ansızın hızla arkasına dönmesi gerektiğini düşündü.

Ama orada da hiçbir şey yoktu.

Yalnızca karanlık.

Bu onun için gerçekten sinir bozucuydu gerisin geri kaçmaya başladı, geldiği yöne doğru yani.

Bunu kısa bir süre yaptıktan sonra birden aklına ilk seferinde kaçmakta olduğu şey her ne idiyse, şimdi ona doğru gerilemekte olduğu geldi.

Bunu yapmak, diye düşünmeden edemedi aptalca bir şeydi. İlk seferinde gerilediği yöne doğru gerilemenin daha iyi bir çözüm olduğuna karar verdi ve tekrar arkasına döndü.

Bu dakikada doğru olanın ikinci önsezisi olduğu ortaya çıktı, çünkü anlatılamayacak kadar iğrenç bir canavar sessizce arkasında durmaktaydı. Arthur, derisi bir yana iskeleti bir yana kaçmaya çalışırken çılgınca dümen kırdı. Bu arada beyni de hangi kulağından kaçıp kurtulabileceğini keşfetmeye çalışıyordu.

“Bahse girerim tekrar benimle karşılaşmayı beklemiyordun,” dedi canavar. Arthur bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığından emin olduğu için bunun ilginç bir söz olduğunu düşünmeden edemedi. Bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığını rahatça söyleyebilmesi basit bir gerçeğe dayanıyordu çünkü o vakte kadar geceleri rahatça uyuyabilmesi mümkün olmuştu. O....O...O...

Arthur gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Son derece hareketsiz öylece duruyordu. Gerçekten de bir parça tanıdık geliyor olabilirdi.

Bunun iki metre boylarında bir evsineği hologramı olduğunu farkedince üzerine buz gibi bir sakinlik çöktü.

Bu saatte herhangi bir kişinin kendisine niye bir evsineği hologramı göstermek isteyeceğini merak etmişti. Duyduğu sesin kimin olduğunu da merak ediyordu.

Korkunç derecede gerçek görünüşlü bir hologramdı bu.

Sonra kayboldu.

“Ya da belki beni böyle daha iyi hatırlarsın,” dedi ses aniden. Bu derin, boş ve kötü ruhlu bir sesti ve aklında kötülük olan, erimiş kızgın ziftin bir davulun içinden akarken çıkardığı sese benziyordu, “yani, tavşan olarak.”

Bir tınlama sesiyle kapkara labirentin içinde kocaman, canavarca, iğrenç bir yumuşaklık ve sevimlilik içinde bir tavşan belirdi. Yine, yalnızca bir görüntüydü, ama o yumuşak ve sevme hissi uyandıran tüylerinin tek tek herbiri son derece gerçek görünüyordu. Arthur onun yumuşak, sevimli, kırpışmayan, kocaman kahverengi gözlerinde kendi yansımasını görünce şaşırmıştı.

"Karanlıkta doğdum," diye homurdandı ses, "karanlıkta yetiştirildim. Bir sabah ilk kez yeni dünyanın parlak ışığına uzattığım kafam çakmaktaşından yapıldığını sandığım bir şeyle ortasından ikiye yarıldı."

"Bu şey senin tarafından imal edilmişti Arthur Dent ve senin tarafından kullanıldı. Hatırladığım kadarıyla, oldukça sert bir şekilde.

Derimi ilginç taşları biriktirebileceğin bir çanta haline getirdin. Bunu tesadüfen biliyorum, çünkü daha sonraki yaşantımda bir sinek olarak dünyaya geldim ve sen bu sefer de beni vurarak avladın. Tekrar. Yalnız bu kez bana vurduğun şey benim daha önceki derimden yapmış olduğun çanta idi.

Arthur Dent, sen yalnızca zalim ve kalpsiz bir adam değil, aynı zamanda şaşırtacak kadar da taktikten yoksunsun."

Arthur ağzı bir karış açık bakınırken ses durakladı. "Çantayı kaybettiğini görüyorum," dedi ses. "Muhtemelen ondan sıkıldın, değil mi?"

Arthur çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Aslında çantayı çok sevdiğini ve ona çok iyi baktığını ve gittiği her yere onu da götürdüğünü ama her nasılsa, her yolculuğunun başka bir çantayla sonuçlandığını anlatmak istiyordu. İlginçti ama daha şimdi farkediyordu ki, o anda yanında olan çanta oldukça kötü ve suni leopar derisindendi ve yalnızca birkaç dakika önce, bu vardığı yer her neresi ise oraya gelmeden evvel, yanında olan çanta değildi. Leopar derisi çanta kendisinin seçeceği cinsten bir şey değildi ve kendisinin olmadığına göre içinde ne vardı allah bilirdi. O kendi orijinal çantasını hepsine tercih ederdi. Üstelik, çantayı, daha doğrusu çantayı meydana getiren malzemeyi, yani tavşan derisini, esas sahibinden, yani az önce kısaca konuşma şerefine erdiği tavşandan, öyle sormadan almış olduğu için de müthiş üzgün olduğunu ona söyleyebilmek isterdi.

Ama gerçekten söylemeyi başarabildiği tek şey şu oldu. “Erp”

“Üzerine basıp geçtiğin kertenkele ile de tanış,” dedi ses.

Ve işte, orada köşede Arthur’un yanıbaşında dev gibi, pullu, yeşil bir kertenkele durmaktaydı. Arthur döndü, haykırdı ve geriye doğru sıçradı ve kendini tavşanın ortasında buldu. Tekrar haykırdı ama geriye sıçrayacak bir yer bulamadı.

“O da bendim,” diye devam etti ses kısık, tehdit edici tonda bir mırıltıyla, “sanki bilmiyordun...”

“Bilmek mi?” dedi Arthur şaşırarak, “bilmek?” “Yeniden doğuşun ilginçliği,” diye hırıltıyla devam etti ses, “çoğu kişinin, çoğu ruhun, bunun kendisinin başına geldiğini farketmemesidir.”

Söylediklerinin etkisi anlaşılsın diye bir müddet sustu. Arthur’dan yana zaten oldukça yoğun bir etki hissedilmekteydi.

“Oysa *ben* farkındaydım,” diye öfkeyle tısladı ses, “Yani farkına vardım. Yavaş yavaş, derece derece.”

O, her kimse, yine sustu ve nefesini toparladı.

“Başka türlüsü elimde miydi yani?” diye haykırdı. “aynı şey durmadan, durmadan durmadan başıma gelince! Yaşadığım her yaşamda, Arthur Dent tarafından öldürüldüm. Herhangi bir dünyada, kim olursam olayım, ne zaman olursa olsun, tam kendime bir düzen kuruyorum, Arthur Dent geliyor- bang, beni öldürüyor.

Farketmemek elde değil. Biraz hafıza tazeleyici. Biraz ipucu. Biraz lanet olası vazgeçiş!”

‘“Bu komik,’ diyordu ruhum kendi kendine, yaşayanlar dünyasındaki Dent tarafından sona erdirilen bir başka verimsiz tehlikeli girişimin ardından, ölüler diyarına doğru kanatlanıp uçarken, ‘az önce, en sevdiğim su birikintisine ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken, beni ezen adam bana biraz tanıdık geliyor...’ ve sonra yavaş yavaş parçalan birleştirdim.

Dent, birçok-ben-katili, seni!” Sesinin yankıları koridorların her tarafında gürlüyordu. Arthur sessiz ve üşümüş bir şekilde öylece duruyor, duyduklarına inanmadan başını sallıyordu.

“İşte, Dent,” diye çığlık çığlığa haykırdı ses, artık ateşli bir nefret noktasına ulaşırken, “işte seninle son karşılaştığım an!”

Arthur’un önünde aniden açılıveren şey anlatılamaz derecede iğrençti. Korkudan nefesi kesildi ve öğürdü. İşte bu şeyin ne kadar iğrenç olduğunu tanımlamak için bir girişim: Bu kocaman, nabız gibi atan, ıslak bir mağaraydı, kocaman, zift gibi, kaba saba balinaya benzer bir yaratık da onun etrafında yuvarlanmakta ve dev gibi beyaz mezartaşları üzerinden kaymaktaydı. Mağaranın çok üstünde geniş dağlık bir burun yükseliyordu ki bunun üzerinde de iki adet daha da korkunç mağaranın karanlık girişleri göze çarpmaktaydı...

Arthur Dent, canlı bir istiridyenin çaresiz biçimde bu mağaraya sokulmaya zorlanışma dikkatinin çekilmesi istendiği bir sırada, aniden bu baktığı şeyin kendi ağzı olduğunu farketti.

Bir çığlık atıp, sendeleyerek geri çekildi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Tekrar baktığında itici görüntü kaybolmuştu. Koridor karanlıktı ve kısaca, sessizdi. Düşünceleri ile yalnız kalmıştı. Bunlar son derece sevimsiz düşüncelerdi ve kendilerine gözkulak olacak bir bakıcıları olmasını tercih ederlerdi.

Bundan sonra duyulan ilk gürültü, kocaman bir parça duvarın kenara çekilirken çıkardığı boğuk ve ağır tekerlek sürtünme sesiydi. Bir an için duvarın arkasındaki karanlık boşluk görünmüştü. Arthur bir farenin karanlık bir köpek kulübesine baktığı gibi bu boşluğa baktı.

Ve ses tekrar ona seslendi.

“Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyle, Dent,” dedi. “Bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemen için sana meydan okuyorum!”

“Tabii *öyleydi,* bir tesadüftü.” dedi Arthur çabucak.

“Değildi!” diye kükredi ses.

“Öyleydi, dedi Arthur, “bir...”

“Eğer bu bir tesadüfse o zaman benim adım Agrajag değil!!”

“Herhalde sen de” dedi Arthur, “isminin bu *olduğunda* ısrar edeceksin.”

“Evet!” derken bir yılan gibi tısladı Agrajag, sanki bir sağırlar diyaloğunu az önce tamamlamışçasına.

“Evet, korkarım bu yine de bir tesadüftü,” dedi Arthur.

“Buraya gel de, onu burada söyle!” diye uludu ses yeni bir öfke dalgasıyla.

Arthur içeri doğru yürüdü ve bunun bir tesadüf olduğunu ya da en azından bir tesadüf olduğunu söyledi. Son kelimenin sonuna doğru dili yoldan çıktı, çünkü o sırada ışıklar yanmış ve içine girdiği şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmıştı. Burası bir Nefret Katedrali idi.

Burası sadece çarpık değil aynı zamanda burkuk da olan bir beynin ürünü idi.

Burası çok büyüktü. Ve çok dehşet vericiydi.

İçinde bir heykel vardı.

Heykel konusuna az sonra geri döneceğiz. Bu anlaşılmaz şekilde geniş oda sanki bir dağın içine oyulmuş gibiydi ve bunun sebebi de oyulduğu şeyin gerçekten de bir dağ olmasıydı. Öylece durmuş, şaşkın şaşkın bakarken Arthur’a burası başının üzerinde onu hasta edercesine dönüyormuş gibi göründü.

Her taraf simsiyahtı.

Siyah olmayan yerlerin de, ister istemez öyle olmasını istiyordunuz, çünkü kimi korkunç detaylar, ultra şiddet eflatunu ve infra ölüm kırmızısından, ciğer moru, nefret leylağı, madde sarısı, yanık bordosu ve çaylak yeşiline kadar uzanan ve gözleri kör edebilecek bir renk spektrumu içinde vurgulanmıştı.

Bu renklerin ortaya çıkardığı dehşetengiz detaylar, taştan yapılmış çirkin suratlardı. Francis Bacon öğle yemeğinde bunları görecek olsa iştahı kesilirdi.

Duvarlarda, sütunlarda, payandalarda ve koro bölümünde bulunan bu çirkin suratların hepsi de içeri dönük ve ortadaki heykele bakar şekilde duruyordu.

Bu heykel konusuna az sonra geleceğiz.

Ve eğer Francis Bacon'ın iştahı bu çirkin suratlar yüzünden kaçıyorsa o zaman bu suratlara bakıldığında kolaylıkla anlaşılabilirdi ki, eğer onlar canlı olsalardı, ki değillerdi, ve birileri onlara yemek üzere o Heykeli ikram etseydi, ki etmezdi, onların iştahım da heykel kaçıracaktı.

İhtişamlı duvarların etrafında Arthur Dent'ce öldürülenlerin anısına yazılmış büyük taş tabletler bulunuyordu.

Bu anılan isimlerin bazılarının yanında asteriks işareti bulunuyordu ve altları çizilmişti. Bir inek kesilmiş ve Arthur da bundan bir çubuk pirzola yemişse bu hayvanın adı yalın bir şekilde yazılmıştı ama, örneğin Arthur'un kendisinin tuttuğu ve sonra sevmediğine karar verip tabağının kenarında bıraktığı bir balığın isminin altında çift çizgi, üç set asteriks işareti ve dekor olarak, konuya açıklık kazandırmak için eklenmiş ucundan kan damlayan bir de hançer bulunuyordu.

Bütün bunların içinde, Heykel konusu hariç ki, bu konuya da gittikçe yaklaşıyoruz, en çok rahatsızlık verici olan şey tüm bu kişi ve yaratıkların tekrar tekrar, aynı kişi olduğu izleniminin açıkça verilmesiydi.

Ve rahatsız edici olduğu kadar belirgin olan bir şey de bu kişinin, her ne kadar haksız da olsa, bu durumdan ötürü son derece üzgün ve kızgın

olduğuydu.

Hatta bu kişinin Evren’de eşi görülmemiş bir kızgınlık düzeyine ulaştığını söylemek daha uygun olabilir. Bu, epik boyutlara ulaşan bir kızgınlık, yakan, dalayan bir alev, sonsuz kırgınlığı içinde tüm zamanı ve uzayı dolaşmış bir öfkeydi.

Ve bu kızgınlık tam ifadesini bütün bu çirkinliklerin ortasında yer alan o Heykelde buluyordu. Bu Arthur Dent’in heykeliydi ve bunun onu yücelten bir övgü olduğu söylenemezdi. Heykel onbeş metre boyundaydı ve tek bir santimi bile, kendisine konu olan kişiye hakaretle doldurulmaktan kaçınılmamıştı. Böyle bir şeyin onbeş metresi de, konu olan kişi kim olursa olsun, onun kendini kötü hissetmesine yeterdi. Burnunun kenarındaki küçük sivilceden, ropdöşambrının kötü kesimine kadar Arthur Dent’in yerden yere vurulup aşağılanmamış tek bir yanı bırakılmamıştı.

Arthur bir gorgon, yani mitolojide kendisine bakanı taşa çeviren bir kişilik, bir kötülük sembolü, yırtıcı, yağmacı bir kişilik, tek—kişilik Evrende kesip biçerek yol alan bir gulyabani gibi görünmekteydi.

Heykeltraşın ateşli bir artistik kriz sırasında kendisine vermeyi kararlaştırdığı otuz kolundan herbiriyle ya bir tavşanın beynini dağıtıyor, ya bir sinek öldürüyor, ya bir lades kemiğini çıkartmaya uğraşıyor, ya saçından bit ayıklıyor ya da Arthur’un ilk bakışta ne olduğunu çı-kartamadığı bir şey yapıyordu.

Ayaklarının birçoğu karıncaları ezmekteydi.

Arthur elleriyle gözlerini kapadı, buradaki çılgın görüntünün üzüntü ve dehşeti içinde başını önüne eğdi ve yavaşça iki yana salladı.

Ve gözlerini yeniden açtığında bütün bu zaman içinde sözümona durmaksızın katlettiği adam ya da yaratık, her kimse işte o karşısında durmaktaydı.

“HhhhhhrrrraaaaHHHHH!” dedi Agrajag.

Adam veya yaratık, her neyse, çılgın şişko bir yarasaya benziyordu. Arthur'un çevresinde hantal yürüyüşüyle dolandı ve kıvrık pençeleri ile onu dürtükledi.

"Bana bak...!" diye karşı çıktı Arthur.

"HhhhhhrrrraaaaHHHHÜ!" diyerek açıkladı Agrajag ve Arthur bu iğrenç ve garip bir bıkkınlık içindeki görüntüden korkmuş olmasına dayanarak bu açıklamayı isteksizce kabullendi.

Agrajag kapkara, şişko, kırışıklarla dolu ve kayış gibi bir şeydi.

Nedendir bilinmez, sahip olduğu yarasa kanatları, kırık dökük halleriyle, havayı kuvvetle döven güçlü kanatlardan daha ürkütücüydüler. Ürküten şey, muhtemelen fiziksel şartların tüm olumsuzluğuna karşın inadının sürüyor olmasındaydı.

Son derece şaşırtıcı dişlere sahipti.

Bu dişler sanki başka bir hayvana aitmiş gibi görünüyorlardı. Yüzüne öyle garip bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki bir şey yemeye kalkıştığında sanki yüzünün yarısını da birlikte çiğneyecekmiş ve bu arada bir gözünü de çıkaracakmış gibi görünüyorlardı.

Üç gözünün her biri küçük ve derin bakışlıydı ve çalılıktaki bir balığın görünebileceği kadar sağlıklı görünüyorlardı.

"Bir kriket maçındaydım," dedi gıcırtılı bir sesle.

Bu, Arthur'a öyle aykırı bir fikir gibi gelmişti ki şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktı.

"Bu vücudumla değil," diye acı bir çığlık attı yaratık, "bu vücudumla değil! Bu benim son vücudum. Son yaşamım. Bu benim intikam vücudum. Benim Arthur-Dent'i-Öldür vücudum. Son şansım. Onu elde edebilmek için de savaşmak zorunda kaldım."

"Ama..."

“Ben...” diye gürledi Agrajag, “bir kriket maçındaydım! Kalbim biraz zayıftı, ama, dedim karıma, bir kriket maçında ne olabilir ki? Tam seyrederken, ne oldu dersin?

Tam önümde, ansızın ve anlaşılmaz bir şekilde kötü niyetli iki kişi adeta yoktan var oldu. Zavallı kalbim bu şoka dayanamayıp durmadan önce son dikkatimi çeken şey bu adamlardan birinin, sakalında bir tavşan kemiği taşıyan Arthur Dent olduğuydu. Rastlantı öyle mi?”

“Evet,” dedi Arthur.

“Rastlantı ha?” diye haykırdı yaratık, kırık kanatlarını acı içinde çırpıp sağ yanağında en berbat dişlerinden biriyle bıçak yarasına benzer kısa bir yarık açtı. Her ne kadar, o vakte kadar yakından incelemekten kaçındıysa da Arthur Agrajag’ın yüzünün siyah yapışkan yarabantları ile kaplı olduğunu farketti.

Huzursuzca geri çekildi. Elini sakalına attı. Sakalında gerçekten de hala bir tavşan kemiği bulunduğunu farkedince irkildi. Tuttuğu gibi çekip attı.

“Bak,” dedi, “bu sadece kaderin seninle kötü bir oyunu. Benimle. Bizimle. Tamamen bir rastlantı.”

“Benimle ne alıp veremediğin var, Dent?” diye hırladı yaratık, acı içinde ona doğru ilerlerken.

“Hiçbir şey,” diye ısrar etti Arthur, “gerçekten hiçbir şey.”

Agrajag parıldayan küçük bakışlarını üzerine dikti.

“Durup durup onu öldürmek, hiçbir alıp veremediğin birine karşı garip bir davranış biçimi. Ben bunu, çok tuhaf bir sosyal etkileşim biçimi olarak niteliyorum. Ve buna yalan diyorum!”

“Ama bak,” dedi Arthur, “Çok üzgünüm. Çok kötü bir yanlış anlama olmuş. Benim gitmem gerek. Saatin var mı? Benim Evren’i kurtarıyor olmam gerek.” Biraz daha geriledi.

Agrajag biraz daha ilerledi.

“Bir noktada,” diye tısladı, “bir noktada, vazgeçmeye karar vermiştim. Evet. Geri dönmeyecektim. Ölüler diyarında kalacaktım. Ve sonra ne oldu?”

Arthur arasıra kafasını sallayarak hiçbir fikri olmadığını ve bir fikri olmasını da istemediğini belirtmeye çalıştı. Soğuk karanlık taşın olduğu yerden, kendi terliklerinin taklidi olan şeylere kadar gerilemiş olduğunu farketti. Kimbilir kim tarafından, Herkülvari bir çabayla yontulmuştu. Üzerinde bir kule gibi yükselen kendi görüntüsünün korkunç, gülünç kopyasına doğru kafasını kaldırıp baktı. Ellerinden birinin ne yapıyor olması gerektiğini hala çözememişti.

“İsteğim dışında, oradan tekrar koparılıp, yaşayanların dünyasına çekildim.” diye devam etti Agrajag, “bir demet petunya olarak. Bir çanak içinde olduğumu da ekleyebilirim. Bu, özel, mutlu küçük yaşam süresi, benimle, çanağımın içinde, kimse tarafından destek görmeden, çirkin, sevimsiz bir gezegenden üçyüz mil yukarıda başladı. Bunun bir çanak petunya için doğal olarak kolay bir pozisyon olmadığını düşünebilirsin. Ve haklı da olursun. Bu yaşam çok kısa bir süre sonra üç mil aşağıda son buldu. Yine ekleyebilirim ki bu son buluş bir balinanın taze kalıntısı içinde oldu. Benim kardeş ruhum.”

Arthur’a yenilenmiş bir nefretle bir yan bakış attı.

“Aşağı inerken,” diye hırladı, “parıltılı görünüşte bir uzay gemisini farketmeden yapamazdım. Ve bu parlak görünüşlü uzay gemisinin lumbozlarından birinden de kendini beğenmiş bir Arthur Dent’in baktığını. *Raslantı* öyle mi?!!”

“Evet!” diye yırtındı Arthur. Tekrar yukarı baktı. Daha önce ve ne yaptığını anlayamadığı kol bir çanak kadersiz petunyayı kayıtsızca yaşama çağırmaktaydı. Bu gözün kolayca kavrayabileceği bir kavram değildi. “Gitmem gerek,” diye üsteledi Arthur.

“Gidebilirsin,” Agrajag, “ama ben seni öldürdükten *sonra.”*

“Hayır, bunun hiç faydası olmaz,diye açıkladı Arthur, taştan yontulmuş terliklerinin dik yokuşuna tırmanırken. “Çünkü benim Evren’i kurtarmam

gerek, anlıyor musun. Benim bir Gümüş Çubuk bulmam gerek. Önemli olan bu. Bu, ölünce yapması zor bir şey.”

“Evren’i kurtarmak!’ diyerek tükürdü Agrajag aşağılayarak. Bunu bana karşı komplolarına başlamadan önce düşünmeliydin.! Ya Stavromula Beta’da olduğun ve birisinin...”

“Ben hiç oraya gitmedim,” dedi Arthur.

“.. seni öldürmeye çalışırken kafanı eğdiğin sefere ne demeli? Kurşunun nereye çarptığını sanıyorsun? Az önce ne dedin?”

“Orada hiç bulunmadım.” diye tekrarladı Arthur. “Sen neden bahsediyorsun? Benim gitmem gerek.” Agrajag onun bulunduğu yere gelince durdu.

“Oh, tabii ki bal gibi de orada bulundun. Oradaki ölümümden de bütün diğer yerlerdeki ölümlerimden olduğu gibi sen sorumlusun! Masum bir seyircinin ölümünden!” Titriyordu.

“Oranın ismini hiç duymadım” diye üsteledi Arthur. “Ve tabii hiç kimse de beni öldürmeye çalışmadı. Senden başka. Belki oraya daha sonra gidiyorumdur, ne dersin?”

Agrajag, dondurulmuş ama mantıklı bir dehşet içinde yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

“Sen Stavromula Beta’ya gitmedin öylemi.... *henüz!"* diye fısıldadı.

“Hayır,” dedi Arthur, “Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tabii ki hiç oraya gitmedim ve gitmek üzere de hiçbir planım yok.”

“Oh, oraya pekala da gidiyorsun,” diye mırıldandı Agrajag, “oraya gidiyorsun. Oh tanrım!” Sendeledi ve düşecek gibi oldu ve muazzam Nefret Katedrali’nin ortasında çılgınca etrafına bakındı. “Seni buraya fazla erken getirdim!”

Bağırıp haykırıp yırtınmaya başladı. “Seni buraya, lanet olası, fazla erken getirttim!”

Ansızın yeniden güç buldu ve intikam ve nefret dolu gözlerini Arthur’a çevirdi.

“Seni yine de öldüreceğim!” diye kükredi. “Bu mantıken imkansız bile olsa, sonuna kadar deneyeceğim, kahrolasıca! Bütün bu dağı havaya uçuracağım!” Çığlıklar atıyordu. “Bundan nasıl kurtulacaksın, görelim bakalım Dent!”

Acı içinde sallana sallana küçük siyah kutsal mihrap görünüşündeki yere kadar gitti. Şimdi öyle çılgınca bağırmaktaydı ki dişleri yüzünü gerçekten de fena halde yaralıyordu. Arthur kendi ayağının taştan oyması üzerindeki yerinden aşağı atladı ve üç çeyrek çılgın yaratığı zaptetmeye çalıştı.

Üzerine atladı ve garip yaratığı mihrabın tepesinden gürültüyle yere indirdi.

Agrajag yeniden bir çığlık attı, bir an için çılgın gibi çırpındı ve vahşi gözlerini Arthur’a çevirdi.

“Ne yaptığını biliyor musun?” diye acı içinde guruldadı. “Yine gelip beni öldürdün. Yani benden istediğin nedir senin, kan mı?”

Bir kriz içinde tekrar çırpındı, titredi ve düştü, düşerken de mihrabın üzerindeki büyük kırmızı bir düğmeye çarptı.

Arthur önce dehşet ve korku içinde kendisi sebep olmuş gibi görünen şeye baktı, sonra ansızın ortalığı velveleye vererek acil bir durumu anons etmek için havayı yırtarcasına bağıran siren ve çan seslerine kulak verdi. Çılgın gibi etrafına bakındı.

Tek çıkış yolu içeri girdiği yolmuş gibi görünüyordu. Oraya doğru yöneldi böyle yaparken de çirkin suni leopar derisi çantayı bir tarafa fırlattı.

Labirentin karmaşık yolları arasına kendini rastgele attı. Klaksonlar, sirenler, yanıp sönen ışıklar onu gittikçe daha yakından takip ediyor gibiydiler.

Ansızın bir köşeyi döndü. Hemen önünde bir ışık vardı.

Yanıp sönen bir ışık değildi. Bu ışık gün ışığıydı.

19

Her ne kadar Galaksimiz’de bir tek Dünya’da Krikkit’in (ya da kriket) bir oyun olarak değerlendirildiği ve bu yüzden Dünya’nın kaçınılan bir yer olduğu söylenmekteyse de bu yalnızca bizim galaksimizle ve özellikle de bizim boyutlarımızla ilgili değildir. Daha yüksek boyutların bazılarının da kendilerini az çok eğ-lendirebildiklerini ve milyarlarca yılın onların boyutlar arası ölçülerine göre karşılığı her ne ise, o kadar yıldır Brock tarzı Ultra Kriket oynadıklarını biliyoruz.

“Açık konuşalım, bu berbat bir oyun” (der *Her Otos-topçu'nun Galaksi Rehberi.)* “ama daha üst boyutlarda bulunmuş olan herkes bilir ki, orada yaşayanlar da ezilip yokedilmesi gereken inançsız, rezil varlıklardır ve eğer gerçeğe dik açıyla ateş etmenin yolunu bulacak olan biri çıksa, bu yapılacaktır da.

Her Otostopçu’nun Galaksi Rehberi'nin, sokaktan geçerken öylesine içeri girip kendilerine katılmak ve kazıklanmak isteyen herkese iş vereceği gerçeğinin bir başka örneği de buydu. Özellikle de, bu kişiler sokaktan içeri öğleden sonra, daimi elemanlardan pek azının orada olduğu bir zamanda girecek olurlarsa.

Buradaki temel nokta şudur:

*Her Otostopçunun Galaksi Rehberi’*nin tarihi bir idealizm, mücadele, ümitsizlik, ihtiras, başarı, başarısızlık ve son derece uzun öğle tatilleri tarihidir.

Rehber’in daha önceki orijinalleri, çoğu finans raporları gibi, şimdi zamanın sisleri içinde kaybolmuştur.

Bunların nerede kaybolduklarıyla ilgili daha başka ve daha ilginç kuramlar için, aşağıdaki satırlara başvurunuz.

Diğer taraftan, ayakta kalan öykülerin çoğunda Hurling Frootmig adında bir kurucu editörün adı geçmektedir.

Anlatıldığına göre, Hurling Frootmig, Rehber'i kurmuş, dürüstlük ve idealizm olan temel prensiplerini yerleştirmiş ve sonra iflas etmişti.

Bunu uzun yıllar süren bir yoksulluk ve kendini arama dönemi takip etmiş, bu dönem içinde Frootmig arkadaşlarına danışmış, illegal zihin durumlarında karanlık odalarda oturmuş, şunu bunu düşünmüş, cansıkıntısı içinde aylak aylak dolaşmış ve sonra şans eseri Voondoon'lu Kutsal Öğle Yemeği Rahipleri (ki onlar, öğle yemeği kişinin yaşadığı zamana ait her günün tam ortasında yer aldığına ve kişinin yaşadığı zamana ait herhangi bir gün onun inanç dünyasının bir yansıması olduğuna göre, Öğlen yemeğinin,

(a) kişinin inanç dünyasının merkezi olarak görülmesi gerektiğini

(b) çok güzel restoranlarda yenmesi gerektiğini iddia etmekteydiler.) ile karşılaşmıştı. *Rehber'*i, temel ilkeleri olan dürüstlük ve idealizmden feragat ederek yeniden kurdu ve *Rehber*'i ilk ticari başarısına ulaştırdı.

Bundan başka editoryal öğlen tatilinin rolünü de geliştirmeye ve araştırmaya başlamıştı ki bunun daha sonra *Rehber'in* tarihinde çok önemli bir yeri olmuştu. Çünkü bu, esas işlerden çoğunun, öğleden sonra yoldan geçerken boş ofislere şöyle bir uğrayıp da yapmaya değer bir şeyler olduğunu gören rastgele yabancılar tarafından gerçekleştirileceği anlamına geliyordu. Bundan kısa süre sonra, *Rehber,* Ursa Minör Beta'daki Megadodo Yayınları tarafından devralınmış ve böylece her şey çok sağlam bir finansal yapıya oturtulmuştu. Bu, dördüncü editör Lig Lury Jr'ın öğlen tatillerinde öylesine nefes kesici hedefleri başlatmasına olanak sağlıyordu ki, yardım kuruluşlarını desteklemek için öğlen tatilleri düzenlemeyi üzerine alan diğer editörlerin gayretleri bununla karşılaştırıldığı zaman, kuru birer sandviç gibi kalıyorlardı.

Lig hiçbir zaman resmen editörlükten ayrılmadı- o yalnızca bir sabah, geç saatlerde ofisinden çıktı ve bir daha hiç dönmedi. Aradan bir asırdan fazla bir zaman geçmesine karşılık, *Rehber* çalışanlarının çoğu, onun hala bir salamlı börek almaya çıktığını ve sıkı bir öğleden sonra çalışması için geri döneceğini ummaktadır.

Kesinlikle söylenebilir ki Lig Lury Jr'dan beri tüm editörler vekil statütüsünde atanmışlardı ve Lig'in masası hala yazılı küçük bir levha dışında bıraktığı gibi korunmaktadır. "Lig Lury Jr, Editör, Kayıp, İşlerden bıktığı tahmin edilmekte."

Bazı iftiracı ve yıkıcı kaynaklar, Lig'in aslında Reh-ber'in ilk olağanüstü alternatif muhasebe uygulamaları sırasında ortadan kaybolduğu iddiasındaydılar. Bu konuda çok az şey biliniyordu, söylenenler ise bundan da azdı. Herhangi bir kimsenin, *Rehber*'in muhasebe bürosu açtığı her dünyanın kısa bir süre sonra ya savaş ya da doğal afetler yoluyla kaybolduğu gibi tamamen rastlantısal ve anlamsız bir gerçeğe dikkat çekmesi bir yana, bunu farketmesi bile her bir zerresinin mahkeme edilmesine yol açabilmekteydi.

Dünya gezegeninin yeni bir hiper uzay çevre yoluna yer açmak için yıkılmasından iki ya da üç gün önce yalnızca Londra, St. John Ormanlarındaki Lordlar Kriket Sahasında değil, Somerset, Glastonbury'de de gökyüzünde saptanan UFO görüntülerinin sayısında belirlenen şaşırtıcı yükseliş ilginç, ama konuyla tamamen ilgisiz bir gerçekti.

Glastonbury adı, eskiden beri krallar, büyücüler, siğil tedavisi efsaneleriyle birlikte anılmış olup şimdi de yeni açılacak *Otostopçu'nun Rehberi* finans kayıtlan ofisinin kurulacağı yer olarak seçilmişti ve hatta Vogonlar gelmeden yalnızca bir kaç saat önce, on yıllık finans raporları şehir dışındaki sihirli bir tepeye taşınmıştı.

Bu gerçekler ne kadar ilginç ve açıklanmaları ne kadar olanaksız olsa da, hiçbiri, yüksek boyutlarda oynanan Brock tarzı Ultra Kriket oyunun kuralları kadar ilginç ve açıklanması olanaksız değildir. Kuralların tümü öylesine karmaşıktı ki bir kez tek bir ciltte biraraya getirilebilmiş ama o da kütle çekim gücüne yenik düşerek kara delik haline gelmiştir.

Yine de, işte bu kuralların kısa bir özeti:

KURAL BÎR: En az üç ekstra bacak büyütün. Onlara gerek duymayacaksınız ama seyircileri eğlendirecektir.

KURAL İKİ: Bir adet iyi Brock Tarzı Ultra Kriket Oyuncusu bulun. Onu bir laboratuvarda birkaç kez türetin. Bu sizi, seçme ve yetiştirme konusunda muazzam bir çabadan kurtaracaktır.

KURAL ÜÇ: Kendi takımınızı ve karşı takımı bir sahaya koyarak etraflarına bir duvar örün.

Bunu yapmanızın sebebi, oyun aslında bir seyirci sporu olmakla birlikte seyircilerin ne olup bittiğini görmemelerinden ötürü yaşadıkları gerilim, onlara oyunu olduğundan daha ilginç ve heyecanlı kılmaktadır. Az önce oldukça monoton bir oyun seyretmiş olan bir kalabalığın hayat güvencesi, az önce spor tarihindeki en dramatik olayı kaçırdığına inanan bir gruptan çok daha azdır.

KURAL DÖRT: Oyuncular için çeşitli spor malzemelerini bu duvardan aşağı atın. Bunlar her şey olabilir- kirket sopaları, tenis raketleri, ski takımları, yani iyi atış yapabileceğiniz, ne bulursanız.

KURAL BEŞ: Böylece, oyuncular ellerine ne geçirirlerse onunla birbirlerine tüm güçleriyle saldırabileceklerdir. Bir oyuncu bir başkasına vurarak “sayı” aldığı zaman, derhal rakibinden uzaklaşmalı ve güvenli bir uzaklıktan özür dilemelidir.

Özürler kısa ve samimi olmalı ve maksimum açıklıkta olması ve amaca ulaşması için megafonla yapılmalıdır.

KURAL ALTI: Kazanan takım, bu oyunu kazanan ilk takım olacaktır.

* * *

İlginçtir ki, oyuna ilgi arttıkça daha az oynanmaya başlanmıştır. Çünkü yarışan takımların çoğu şimdi bu kuralların yorumu yüzünden birbirleriyle

devamlı bir savaş içinde bulunmaktadırlar. Bu daha iyiye bir gidiştir, çünkü uzun vadede, sağlam temellere dayanan bir savaşın yaratacağı psikolojik hasar, uzayıp giden Brock tarzı bir Ultra Kriket maçının yaratacağı hasardan daha azdır.

20

Bir ok gibi fırlayan Arthur aceleyle, soluk soluğa yuvarlanarak dağdan aşağı iniyordu ki birden dağın tüm kütlesinin ayaklarının altında çok çok hafif bir şekilde kaymakta olduğunu farketti. Ardında uzaklardan ve yukarılardan gelen bir gürültü, bir kükreme, ne olduğu pek anlaşılmayan bir hareket ve azıcık sıcaklık vardı. Bir korku krizi içinde koşuyordu. Toprak kaymaya başlamıştı. Ve birden “yerkayması” sözünün gücünü daha önce hiç dikkatini çekmediği bir şekilde hissetti. Bu onun için herzaman yalnızca bir kelime olmuşken, şimdi ansızın ve korkunç bir şekilde, bunun yerin yapabileceği garip ve çok rahatsız edici bir şey olduğunu farketmişti. Korku ve titreme yüzünden kendini hasta gibi hissetti. Yer kaydı, dağ sallandı, Arthur kaydı, düştü, ayağa kalktı, tekrar kaydı ve koştu. Çığ başlamıştı.

Aptal kuklalar gibi, ama daha büyük, çok daha büyük, çok çok daha sert ve daha ağır ve üzerinize çökerse öldürme olasılığı sonsuz oranda daha çok olan taşlar, sonra kayalar sonra kaya parçaları yanından bir resmi geçit yapıyorlardı. Gözleri onlarla ayaklarıysa toprakla birlikte dans ediyordu. Sanki koşmak korkunç bir terleme humması imiş gibi koşuyor, kalbi, etrafındaki jeolojik çılgınlığa ayak uyduracak bir ritimle atıyordu.

Durumun mantığı, yani eğer Agrajag’ı istemeden öl-

dürmesi masalı önceden bildirildiği gibi gerçekleşecekse, kendisinin yaşaması gereğinin açıklığı, Arthur’un beyninde etkisini göstermeyi kesinlikle başaramıyor ya da onun üzerinde bu sırada hiçbir kısıtlayıcı etki yapamıyordu. Ölüm korkusu içinde, altında ve üstündeydi, saçlarını dibinden kavramıştı ve o bu korkuyla koşuyordu.

Ansızın bir kez daha tökezlenip oldukça büyük bir hızla öne doğru yuvarlandı ve tam onu serseme çevirecek bir şekilde yere çarpmak üzereydi

ki, hemen önünde, yerde, koyu lacivert küçük bir valiz dikkatini çekti. Bu valizi tanıyordu çünkü bu, kendisinin kişisel zaman ölçüsüne göre on yıl önce, Atina Havaalanında, bagajları taşıyan sistem içinde kaybettiği valizdi. Bu şaşkınlıkla, yeri tamamen ıskaladığını ve beyni şarkılar söylerken havalara doğru yükseldiğini farketti.

Yaptığı şey şuydu: O uçuyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı ama yaptığının bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Hiç bir parçası yere değmiyor, hatta hiç bir parçası oraya yaklaşmıyordu bile. Uzun sözün kısası, etrafında yuvarlanan kaya parçalarıyla birlikte o da havada süzülüyordu.

Artık bir şeyler yapabilirdi. Hiç çaba sarfetmemesine şaşarak gözlerini kırpıştırdı ve havada daha çok yükseldi. Kaya parçaları şimdi onun altındaki boşlukta yuvarlanıyordu.

Büyük bir merak içinde aşağıya baktı. Kendisi ile titreyen toprak arasında şimdi yalnızca dokuz on metrelik bir hava boşluğu vardı. Tabii içinde fazla zaman harcamadan yerçekimi kanunlarının çelik pençesi altında aşağı yönelen kaya parçalarını saymazsak. Aynı kanun, Arthur'a birden yedi yılda bir gelen tatillere benzer bir şans verir gibi olmuştu.

Kendini koruma içgüdüsünün beyinde damla damla oluşturduğu doğruyu bulma hissi ile, birden aklına, bunu düşünmemesi gerektiği geldi. Eğer düşünecek olursa, yer çekimi kanunu aniden kendisine sert bir bakış atarak, orada ne yaptığını sormaya kalkabilir ve birden her şeyi kaybedebilirdi.

Onun için laleleri düşündü. Zordu ama düşündü. Lale diplerinin hoşa giden sıkı yuvarlaklığını düşündü, ilginç renk çeşitlerini düşündü. Dünya'da yetişen ve yetişmekte olan lalelerin toplam sayısının kaçta kaçının bir yel değirmeninden bir mil uzaklıkta bir çap içinde bulunabileceğini düşündü. Bir müddet sonra böylesine düşünce üretmekten tehlikeli bir şekilde sıkıldı. Havanın altından kaymakta olduğunu, düşünmemek için kendisini o kadar zorladığı zıplayan kaya parçalarının bulunduğu yere doğru sürüklendiğini hissetti. Onun için biraz Atina havaalanını düşündü ve bu onun beş dakika kadar sinirlenmesini sağladı- bu sürenin sonunda şimdi yerden ikiyüz metre yüksekte uçmakta olduğunu şaşkınlıkla farketti.

Bir an için tekrar yere nasıl dönebileceğini düşündü ama sonra bu alandaki hesaplamalardan kaçması gerektiği aklına geldi ve duruma soğukkanlı bir şekilde bakmaya çalıştı.

O uçuyordu. Bundan nasıl faydalanacaktı? Tekrar yere baktı. Fazla dikkatli bakmamış, geçerken şöyle bir bakış atabilmek için elinden geleni yapmıştı. Farketmeden geçemediği birkaç şey vardı. Birincisi dağdaki patlamanın artık kendini tüketmek üzere olmasıydı. Zirvenin biraz arkasında küçük bir krater vardı. Burası muhtemelen muazzam mağara katedralinin, kendi heykelinin ve istismar edilmiş zavallı Agrajag'ın vücudunun tepesine çöken kayanın bulunduğu yerdi.

Diğeri valiziydi, Atina Havaalanı'nda kaybettiği valizi. Temiz bir toprak parçası üzerinde, kaybolmuş bir ifadeyle bekliyordu. Etrafı yorgun kaya parçalarıyla doluydu, ama görünüşe göre hiçbiri ona çarpmamıştı. Bunun nedenine ilişkin spekülasyonlardan kaçındı. Zaten bu gizem valizin orada bulunmasının dehşetengiz ola-sılıksızlığıyla gölgeleniyordu ve bunun spekülasyon götürür yanı yoktu. Ancak, oradaydı. Ve çirkin suni leopar derisinden olan çanta kaybolmuşa benziyordu ki bu da tam olarak açıklanmasa da iyi bir şeydi.

Şimdi o valizi alması gerektiği gerçeği ile karşı karşıyaydı. Kendisi burada adını bile hatırlayamadığı yabancı bir gezegenin yüzeyinden ikiyüz metre havada uçuyordu. Eski yaşamının küçük bir parçası olan bu sade görünüşlü şeyi, burada toz haline gelmiş evinden bilmem ne kadar ışık yılı uzaktaki bu yerde, görmezlikten gelemezdi.

Üstelik, valiz hala kaybettiği zamanki durumdaysa, içinde Evren'de kalan yegane Yunan zeytinyağını barındıran bir de teneke olması gerekiyordu.

Yavaş yavaş, dikkatlice, yere doğru süzülmeye başladı, bir yandan bir yana hafifçe savrularak, huzursuz bir kağıt yaprak gibi yere doğru inişini hissediyordu.

İyi gidiyordu, kendini iyi hissediyordu. Hava hem onu destekliyor, hem de içinden geçmesine izin veriyordu. İki dakika sonra valizden yalnızca

yarım metre yukarıdaydı ve zor bir kararla karşı karşıyaydı. Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Yine elinden geldiğince hafif kaşlarını çattı.

Eğer valizi yakalarsa onu taşıyabilecek miydi? Ekstra ağırlık onu doğruca yere çekmez miydi?

Yalnızca yerdeki herhangi bir şeye dokunma hareketi bile onu havada tutan gizemli güç ne ise onun boşalmasına sebep olmaz mıydı?

Bu noktada mantıklı olup, havadan bir iki dakika ayrılıp, yere dönse kendisi için daha iyi olmaz mıydı?

Eğer öyle yaparsa bir daha uçmayı başarabilecek miydi?

Kendi kendini sınırlamayı bıraktığında hissettikleri öyle hoştu ki, onları kaybetmenin, belkide sonsuza kadar kaybetmenin düşüncesine bile dayanamazdı. Sadece o hissi duymak için, o hiç gayret sarfetmeden yapabildiği şaşırtıcı hareketleri denemek için biraz yukarı yükselip, süzüldü. Küçük bir dalış denemesi yaptı.

Dalış muhteşemdi. Kollan önünde açılmış, saçları ve ropdöşambrı onu arkasından izleyerek gökyüzünden aşağılara pike yaptı. Topraktan yarım metre yüksekte bir hava kütlesi boyunca rüzgarla doldu sonra tekrar sallanarak yükseldi, kendini sallantının tam tepesinde yakaladı ve durumunu korudu. Orada kaldı.

Muhteşemdi.

Ve valizi almanın yolunun da bu olduğunu farketti. Bir pike yapacak ve tam yükselme anında onu kapacak ve yukarı taşıyacaktı. Belki bir parça sallanırdı ama başaracağından emindi.

Bir iki deneme dalışı yaptı ve gittikçe ustalaştı. Yüzünde hissettiği hava, vücudunun rüzgardaki dengesi ve çıkardığı ses birlikte -hatırlayabildiği kadarıyla- doğduğundan beri hissetmediği bir şekilde ruhunun zehirlerinden arındığı duygusunu vermekteydi. Kendini esintiye bırakarak biraz uzaklaştı ve manzarayı inceledi. Oldukça berbat bir şey olduğunu gördü. Ziyan edilmiş, viraneye dönmüş bir görüntüydü bu. Daha fazla bakmamaya karar

verdi. Sadece valizi kapacak ve sonra... valizi aldıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Yalnızca valizi kapmaya ve sonra işleri akışına bırakmaya karar verdi.

Rüzgara karşı kendini tarttı, direndi, onun etrafında döndü, bedeni üzerinde süzüldü. Kendisi farkında değildi ama vücudu bu noktada yorulmaya başlamıştı.

Hava akıntısının altına başını sokup çıkardı ve dalışa geçti.

Hava onu geçerek aktı, Arthur heyecanla titredi. Toprak güvensizce sallandı, kafasını topladı ve Arthur'u karşılayıp çantayı ona sunmak, yıpranmış plastik saplarını ona doğru uzatmak üzere sorunsuzca yükseldi.

Arthur aşağı süzülürken yarı yolda bunu yapabileceğine ilişkin inancını yitirince neredeyse gerçekten başarısızlığa uğrayacağı tehlikeli bir an yaşadıysa da kendisini zamanında toparladı ve toprağı sıyırarak valizin sapına yapışıp yeniden yukarı tırmanmaya başladı. Başaramadı ve tüm gücünü yitirip düştüğü taşlı yerde yara bere içinde yuvarlandı.

Hemen ayağa fırladı ve ümitsizce, üzüntü ve düş kırıklığının ızdırabı içinde, bir yandan valizi etrafında sallarken, vücudunun ağırlığını sağa sola yatırıyordu.

Ayaklan, birden toprağa her zamanki gibi sıkıca basıyordu. Vücudu toprağın üzerinde sürüklenerek çekilen kaba saba bir patates çuvalını andırmaktaydı. Kafasıysa bir kurşun çanta hafıfliğindeydi.

Başı dönüyor, içi sıkılıyor, olduğu yerde sallanıyor ve her tarafı ağrıyordu. Ümitsizce koşmayı denedi ama birden bacaklarını çok zayıf hissetti. Ayağı takıldı ve öne doğru devrildi. O sırada şimdi taşımakta olduğu çantada yalnızca Yunan zeytinyağı tenekesi değil, bir de havaalanından vergisiz aldığı bir şişe içki de bulunması gerektiğini hatırladı ve bunu anımsamanın keyfiyle en azından on saniyedir yeniden uçmaya başladığını farkedemedi.

Rahatlama, sevinç ve katıksız bir fiziksel zevk içinde haykırarak ağladı. Dalışlar yaptı, dönüşler yaptı, kaydı, havada taklalar attı. Yukarıya doğru

çıkan bir akıntı dalgası üzerine muzipçe oturdu ve valizinin içindekileri incelemeye koyuldu. Bir meleğin, bir toplu iğne başı üzerinde kendisine tempo tutan filozofların önünde ünlü dansını yaparken duyduğunu sandığı hislerin aynını duyuyordu. Valizin içinde gerçekten de zeytinyağı ve içki ile birlikte, bir çift kırık güneş gözlüğü, kum içinde bir mayo Santorini'nin kırışmış kartpostalları, kocaman zevksiz bir havlu birkaç ilginç taş, sebebi üzücü de olsa tekrar karşılaşmayacağını düşünmekten rahatlık duyduğu kişilerin adreslerini taşıyan birkaç kağıt parçası olduğunu keşfetmenin zevkiyle güldü. Taşları attı, gözlükleri taktı ve kağıt parçalarını rüzgarda savrulmaya bıraktı.

On dakika sonra, tembel tembel bir bulutun içinden geçerken, sırtının tam orta yerinden, kocaman ve son derece rezil bir kokteyl parti tarafından vuruldu.

21

Şimdiye kadar verilen partilerin en uzunu ve en yıkıcısı dördüncü dönemine girmekteydi ve hala hiç kimse partiden ayrılma eğilimi göstermiyordu. Birisi bir kez saatine bakmıştı ama bu onbir sene önceydi ve onu izleyen kimse olmadı.

Karışıklık olağanüstüydü ve inanılabilmesi için görülmesi gerekirdi. Ama inanmak için özel bir ihtiyacınız yoksa, gidip bakmanız önerilmezdi çünkü bundan hoşlanmazdınız.

Kısa süre önce bulutlarda birtakım gürültüler olmuş ve ışıklar görülmüştü. Bunun akbabalar gibi oralarda dolaşan çeşitli halı temizleme şirketleri arasında yapılmakta olan bir savaş olduğuna ilişkin fikirler öne sürülüyordu ama, partilerde duyulan şeylere özellikle de bu partide duyulan hiçbir şeye inanmamak gerekiyordu.

Sorunlardan biri ve giderek daha da derinleştiği açıkça görüleni partideki kişilerin hepsinin, partiden ilk ay-rılanlar olmak istemeyenlerin ya çocukları ya torunları ya da torunlarının torunları olmasıydı. Bunun nedeni seçici döllenmeye ve geriye evrilen genlere ilişkin çalışmalardı ve bunun

anlamı şu anda partide bulunanların ya fanatik parti meraklıları ya geveze sersemler ya da çok daha ağırlıklı olarak her ikisi birden olmalarıydı.

Her iki durumda da, genetik bir anlatımla bu yeni nesillerin partiyi terketme olasılığının bir öncekine göre daha da azaldığı anlamına gelmekteydi.

Böylece işin içine, içkinin ne zaman biteceği gibi başka faktörler de karışıyordu.

Gerçekleşen bazı şeyler yüzünden o anda iyi bir fikirmiş gibi gelen şeyler (ve hiç bitmeyen bir partinin sorunlarından biri de partide iyi fikirmiş gibi gelen şeylerin iyi fikirmiş gibi görünmeye devam etmesidir) şimdi çok uzaklardaymış gibi gözüküyordu.

O sırada iyi bir fikirmiş gibi gelen şeylerden biri partinin uçmasıydı - alışılmış anlamıyla partilerdeki uçmaktan değil sözlük anlamında uçmaktan söz ediliyordu.

Çok eskilerde bir gece ilk kuşaktan, astro-mühendislerin oluşturduğu bir sarhoşlar grubu, orayı kazarak, burayı sökerek, bir başka yeri çakarak, binanın etrafına tırmandılar. Ertesi sabah güneş, yükseldiğinde kendini bir sürü mutlu ve sarhoş kişiyle dolu bir binanın üzerinde parıldarken buldu. Bina, genç ve ürkek bir kuş gibi ağaç tepelerinde süzülmekteydi.

Uçan parti yalnız bunu başarmakla kalmamış kendini oldukça sıkı şekilde silahlandırmayı da becermişti. Eğer şarap tüccarları ile önemsiz tartışmalara girişecek olurlarsa, gücün kendi taraflarında olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Tam gün kokteyl parti konumundan part-time yağma partisine geçiş kolay oldu ve partiye böylece müzik topluluğunun, yıllardır bildiği bütün parçalan sonsuz sayıda çalmış olduğu bu noktada çok ihtiyaç duyulan ekstra bir lezzet ve hareket eklenmiş oldu.

Yağmaladılar, baskınlar yaptılar, saldırdılar ve şimdiye kadar uçan tankerlerle dışarıdan pompalanmakta olan peynirli kraker, avakado sosu,

pirzola, şarap ve içki gibi yiyeceklerin stoklarını tazelemek için bütün bir şehri rehin aldılar.

Bununla birlikte bir gün içkinin ne zaman biteceği sorunu ile yüzyüze gelinmesi kaçınılmazdı.

Üzerinde uçtukları gezegen artık üzerinde ilk kez dolaştıkları o gezegen değildi.

Şekli bozulmuştu.

Durmadan saldırıya uğramış ve pek çok yeri yağ-malanmıştı. Bunu yaparken, gökyüzünde sarhoşlar gibi sallana sallana dolaşan, belli bir model takip etmeyen ve önceden tahmin edilemez bir tarzı olan partiye, karşı saldırıda bulunmayı kimse başaramamıştı.

Bu, kahrolası, müthiş bir partiydi.

Ayrıca sırtının tam ortasından vurulmak için de kahrolası müthiş bir şeydi.

22

Arthur acı içinde kıvranarak yarılıp, parçalanmış bir beton blokun üzerine oturdu. Bulut yığınları gelip geçerken ona hafifçe dokunuyor ve nereden geldiğini çıkaramadığı belli belirsiz bir cümbüş sesi aklını karıştırıyordu.

Kolayca ayrımsayamadığı bir ses vardı. Ayrımsayamamasının sebebi kısmen “Bacağımı Jaglan Beta’da bıraktım” parçasının melodisini bilmemesinden ve kısmen de çalan grup çok yorgun olduğu için bazı üyelerin parçayı üç-dörtlük zamanda, bazılarının dörtdörtlük ve kafayı bulmuş bazılarının da r^2 zamanda, bir başka deyişle herbirinin son günlerde uyuyabildiği uyku oranında okumasıydı.

Islak hava altında, nefes nefese yatıyor ve elleriyle yoklayarak nerelerinden yaralanmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dokunduğu her yeri acımaktaydı. Kısa bir süre sonra, bunun, asıl acıyanın eli olmasından kaynaklandığı anladı. Bileği burkulmuş gibi gözüküyordu. Sırtı da incinmişti ama bir süre sonra kendini önemli bir şeyi olmayıp yalnızca birkaç bere aldığına ve biraz sarsıldığına inandırdı, kim olsa aynı şey olmaz mıydı? Bulutların arasında uçan bir binanın ne işi olduğunu düşündü.

Diğer taraftan, burada kendi varlığıyla ilgili olarak da inandırıcı bir açıklama bulmakta biraz zorlanabilirdi. Bu yüzden kendisinin ve binanın birbirlerini olduğu gibi kabul etmeleri gerektiğine karar verdi. Yatmakta olduğu yerden yukarı baktı. Arkasında soluk renkli ama lekeli taş dilimlerinden oluşmuş bir duvarın yükseldiği normal bir binaydı. Yattığı yer, dışarı doğru yaklaşık bir-birbuçuk metre genişliğinde binanın etrafını çepeçevre saran bir çeşit çıkıntı görünümündeydi. Burası Partinin verildiği binanın temellerinin bulunduğu toprağın büyükçe bir parçasıydı ve binanın dağılmasını engellemek için bunu da birlikte almışlardı.

Huzursuzca ayağa kalktı ve kenardan aşağıya/bakmaya kalkışınca birden yükseklik midesini bulandırdı. Çiğ ve nemle ıslanmış duvara arkasını dayadı. Beyni serbest stil yüzmeye devam ediyor, fakat midesinde birileri kelebekte ısrar ediyordu.

Buraya kendi iradesiyle gelmiş olmasına rağmen, şimdi önündeki iğrenç boşluğa bakmayı aklından bile geçirmeye dayanamıyordu. Atlayıp şansını denemek gibi bir isteği yoktu. Hatta kenara bir santim bile yaklaşmak niyetinde değildi.

Valizini sımsıkı kavrayarak duvar boyunca ilerledi. Zeytinyağı tenekesinin hissedilebilir ağırlığı onun için

bir güvenceydi.

En yakın köşeye doğru duvara sürünerek ilerliyor ve her döndüğü köşenin ardındaki duvarın, içeri girilebilecek bir geçit sunacağını umuyordu.

Binanın uçuşundaki dengesizlik kendisini korkudan hasta hissetmesine sebep oluyordu. Bir süre sonra valizinden havlusunu çıkararak havlunun Galaksi çevresinde otostop yaparken yanma alacağı şeyler listesindeki öncelik sırasını haklı çıkaracak bir şey yaptı. Havluyu, yaptığı şeyi görmemesini sağlamak için başına örttü.

Ayaklarıyla toprağın, uzanmış eliyle de duvarın kenarını izliyordu.

Sonunda köşeye ulaştı ve tam köşeyi döneceği sırada bir başka elle karşılaşan elinin yarattığı şok neredeyse aşağı yuvarlanmasına neden olacaktı.

İki el birbirini yakaladı.

Havluyu gözlerinden çekmek için ümitsizce öbür elini kullanmak istedi ama bununla içinde zeytinyağ, içki ve Santorini kartpostallarının bulunduğu valizi tutmaktaydı ve yere bırakmayı da hiç istemiyordu.

O “kendisine döndüğü” anlardan birini yaşıyordu, birden dönüp kendinize baktığınız ve “Ben kimim? Ne yapmaya çalışıyorum? Şimdiye kadar ne başardım? İyi miyim?” diye düşündüğünüz anlardan biri. Hafifçe hıçkırdı.

Elini kurtarmaya çalıştı, ama yapamadı. Öbür el ken-disininkini sımsıkı tutmuştu. Köşeye doğru ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Köşeye doğru eğildi ve başını sallayarak havluyu düşürmek istedi. Bu diğer elin sahibinden yükselen anlaşılmaz bir duygunun keskin çığlığını harekete geçirdi.

Havlu kafasından sıyrıldı ve Arthur gözlerini Ford Prefect’inkilerin içine bakarken buldu. Onun arkasında

Slartibarfast durmaktaydı ve onların arkasında da bir veranda ve geniş kapalı bir giriş olduğunu rahatça görebiliyordu.

Her ikisi de duvara yaslanmışlardı ve etraflarında kalın kör buluta bakarlarken gözleri dehşet içinde faltaşı gibi açılmıştı ve binanın silkelenip sallanmasına karşı koymaya gayret ediyorlardı.

“Photon, aşkına sen ne cehennemdeydin?” diye tısladı Ford, panik içinde.

“Eee, yani,” diye kekeledi Arthur, her şeyi bu kadar kısa nasıl özetleyeceğini pek bilemeden. “Orada, burada. Ya siz burada ne arıyorsunuz?”

Ford çılgın gözlerini tekrar Arthur’a çevirdi.

“Bir şişe içki olmadan bizi içeri almıyorlar.” diye hırladı.

* * *

Gürültü, boğucu sıcak, inatçı duman içinden belli belirsiz ortaya çıkan çılgın renk karışımı, kırılmış cam, kül ve avakado ile kaplı halılar ve sevinçle karşılanan içki şişesinin başına çökmüş, “yeni bir zevk, yeni bir zevk” diye vıraklayan tarih öncesi bir sürüngen olan, pterodactyllere benzeyen yaratıkların oluşturduğu küçük bir grup dışında, Arthur’un partinin kalabalığı içine girer girmez farkettiği ilk şey, bir Fırtına Tanrısı ile sohbet etmekte olan Trillian oldu.

“Sizi Millways’de görmemiş miydim?” diyordu Tanrı.

“Siz elinde çekiç olan kişi miydiniz?”

“Evet. Burayı oraya tercih ediyorum. Çok daha az ünlü, ama çok daha dolu.”

Gürültücü ve mutlu yaratıkların, birbirlerine hiçbirinin duyamadığı bir şeyler söyleyerek neşe içinde seslenişleri ve arasıra krizlere girişleri arasında, dış boyutları anlaşılamayan iğrenç bir zevkin çığlıkları salonun çevresinde çınlıyordu.

“Eğlenceli gibi gözüküyor,” dedi Trillian. “Bir şey mi söyledin Arthur?”

“Dedim ki, bu lanet olası yere nasıl geldin?”

“Ben Evrende rastgele uçuşan bir dizi noktaydım. Thor’la tanıştın mı? O bir fırtına yapımcısı?”

“Merhaba,” dedi Arthur, “Sanırım bu çok ilginç olmalı.”

“Selam,” dedi Thor. “Öyle. İçkiniz var mı?”

“Eee, hayır, aslında yok.”

“O halde niye gidip bir içki almıyorsunuz?”

“Sonra görüşürüz, Arthur” dedi Trillian. Arthur’un kafasını bir şey kurcalıyordu ve aranarak etrafına bakındı.

“Zaphod burada değil, değil mi?” dedi.

“Görüşürüz,” dedi Trillian kararlı bir sesle, “sonra.” Thor sert kömür karası gözlerini ona çevirdi, sakalı parıldadı, çevrelerindeki azıcık ışık tüm güçlerini bir araya toplayarak Thor’un miğferindeki boynuzlardan tehditkar bir tavırla çaktı.

Trillian’ın dirseğini kocaman elinin içine alırken üst kolundaki kaslar birbirinin etrafında, parketmek isteyen birkaç Volkswagen gibi harekete geçmişti.

Trillian’ı oradan uzaklaştırdı.

“Ölümsüz olmanın ilginç yanlarından biri,” dedi Thor, “şu ki...”

Slartibarfast’m “Uzayın ilginç yanlarından biri,” dediğini duyuyordu Arthur. Pembe kuştüyü bir yorganla ettiği kavgayı kaybetmiş gibi duran ve kendinden geçmişçesine yaşlı adamın derin gözlerine ve gümüş renkli sakalına bakan büyük ve hacimli bir yaratıkla konuşmaktaydı, “ne kadar sıkıcı olduğudur.”

“Sıkıcı mı? dedi yaratık ve oldukça kırışık ve kan oturmuş gözlerini kırpıştırdı.

“Evet,” dedi Slartibarfast, “son derece sıkıcı. Çıldırtıcı da. Anlıyor musunuz, içinde o kadar çok şey var, ama bu yine de çok az şey. Size bazı istatistiklerden bahsetmemi ister misiniz?”

“Eee, bilmem ki..”

“Lütfen. Anlatmak istiyorum. Onlar da sansasyonal derecede sıkıcı.”

“Bir dakika içinde dönüp, sizi dinleyeceğim,” dedi yaratık, Slartibarfast’ın kolunu okşadı, bir uçan daire gibi eteklerini kaldırdı ve kalabalığın içinde kayboldu.

“Hiç gitmeyecek sandım,” diye homurdandı yaşlı adam. “Gel, Dünyalı...”

“Arthur.”

“Gümüş Çubuğu bulmak zorundayız. Buralarda bir yerde.”

“Biraz gevşeyemez miyiz?” dedi Arthur. “Zor bir gün geçirdim. Trillian burada, rastlantı eseri, nasıl olduğunu söylemedi, belki de bu bir şey farketmez.”

“Evren’in başına gelecek tehlikeleri düşün...”

“Evren,” dedi Arthur, “kendine ancak yarım saat bakabilecek kadar büyük ve yaşlı. Pekala.” dedi Slartibarfast’ın artan huzursuzluğuna cevap olarak, “ben kalabalığa karışıp onu gören herhangi birinin olup olmadığını araştırayım.”

“Güzel, güzel,” dedi Slartibarfat, “güzel.” Kendisi de kalabalığa daldı ve yanından geçtiği herkes ona biraz gevşemesini öğütledi.

“Bir yerlerde bir çubuk gördünüz mü?” dedi Arthur, birini dinlemek için sabırla bekliyor gibi görünen küçük adama. “Gümüşten yapılmış, Evren’in gelecekteki güvenliği için yaşamsal öneme sahip ve şu boyda bir şey;” “Hayır,” dedi heyecanla sararan küçük adam, “ama bir içki alın ve bana onu anlatın.”

Ford Prefect kafasında Sydney Opera Binasını taşıyor gibi görünen bir kadınla, çılgın, ateşli, pek de masum olmayan bir dans ederek geçti. Bir yandan da bu kadınla salondaki gürültünün üzerine çıkmak için avazı çıktığı kadar bağırarak gereksiz bir konuşmayı sürdürmekteydi. “Şapkanızı beğendim!” diye feryat ediyordu.

“Ne dediniz?”

“Şapkanızı beğendiğimi söyledim.”

“Benim şapkam yok ki.”

“Ee, o zaman başınızı beğendim.”

“Ne dediniz?”

“Başınızı beğendiğimi söyledim. İlginç bir kemik yapısı var.”

“Ne dediniz?”

Ford uygulamakta olduğu karmaşık hareketlerin arasına bir de omuz silkmeyi kattı.

“Muhteşem dansediyorsunuz dedim,” diye bağırdı, “sadece başınızı o kadar çok sallamayın.”

“Ne dediniz?”

“Yani başınızı her sallayışınızda,” dedi Ford, “...oo!” diye ekledi ve partneri bir kez daha “Ne dediniz?” demek için başını salladı ve öne doğru sivrilen kafatası ile Ford’un alnını bir kez daha sert bir şekilde gagalamış oldu.

“Gezegenim havaya uçurulduğunda sabahtı,” dedi Arthur. Kendini hiç beklemediği şekilde küçük adama yaşam öyküsünü, en azından önemli noktalarını seçip aktarırken bulmuştu. “Böyle ropdöşambr ile dolaşıyor olmamın sebebi bu. Gezegenim, içinde bütün giysilerimle birlikte yok oldu, anlıyor musunuz? Üstelik bir partiye geleceğimi de bilmiyordum.”

Küçük adam heyecanla başını salladı.

“Daha sonra, bir uzay gemisinden fırlatıldım. Ropdöşambrım hala üzerimdeyken. Normal olarak uzay giysileri içinde olmam beklenirdi oysa. Bundan kısa bir süre sonra gezegenimin aslında bir grup fare için inşa edilmiş olduğunu öğrendim. Bu yüzden kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Sonra bir müddet için vurulup havaya uçuruldum. Aslında saçma sapan bir sıklıkta havaya uçuruldum. vuruldum, hakarete uğradım, durmadan parçalara ayrıldım, çay içmekten mahrum edildim ve son olarak da bir bataklığa saplanıp beş yılımı rutubetli bir mağarada geçirmek zorunda kaldım.”

“Ah,” dedi neşeyle coşarak küçük adam, “güzel vakit geçirmiş olmalısınız!”

Arthur’un içkisi boğazında kaldı, şiddetle öksürmeye başladı.

“Ne kadar heyecan verici bir öksürük,” dedi küçük adam, oldukça şaşırarak, “size katılmamda sakınca var mı?”

Böyle diyerek Arthur’un tam bir şaşkınlıkla yakalandığı en olağanüstü ve görülmeye değer öksürük krizine katılarak şiddetle öksürmeye başladı ve bunu zaten yapmakta olduğunu görünce kafası iyice karıştı.

Arthur tükürükler saçarak öksürmesine son vermeyi başarana kadar, karşılıklı dolu dolu iki dakika süren ciğer parçalayıcı bir düet sahnelediler.

“Son derece canlandırıcı bir şey,” dedi küçük adam, nefes nefese gözlerinden akan yaşları silerken. “Çok heyecan verici bir yaşam sürüyor olmalısınız. Çok teşekkür ederim.”

Samimiyetle Arthur’un elini sıktı ve kalabalığın içine karıştı. Arthur şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Gençten bir adam yaklaştı. Çengel bir ağza, lamba buruna ve küçük boncuk gibi elmacık kemiklerine sahip saldırgan görünüşlü biriydi. Siyah pantolon, siyah ipek gömlek giymişti. Arthur her ne kadar bu günlerde tanışmaya kalkıştığı kişilerin anatomik yapılarıyla ilgili tahminler yapmayı

pek öğrenemememişse de gömleğin adamın göbeğine kadar açık olduğunu söyleyebilirdi. Adamın boynu aşağı sarkan bir sürü çirkin, sallantılı altınla doluydu. Siyah bir torba içinde bir şey taşımaktaydı ve çevredekilerin bunu farketmeleri için çaba harcadığının farkedilmesini istediği açıkça görülüyordu.

“Hey, ee, az önce ismini söylediğini mi duydum?” dedi

Bu Arthur’un heyecanlı küçük adama söylediği birçok şeyden biriydi.

“Evet, ismim Arthur Dent.”

Adam, grubun içler acısı bir şekilde çalmaya zorlandığı müziklerin dışında bir ritme göre hafif hafif dansediyor gibiydi.

“Evet,” dedi, “dağda sizi görmek isteyen bir adam vardı da.”

“Onunla tanıştım.”

“Evet, ama bu konuda oldukça ısrarlı ve endişeliydi, anlıyor musun?”

“Evet, onunla karşılaştım.”

“Pekala, sanırım bunu bilmen iyi olur.”

“Zaten biliyorum. Onunla tanıştım.”

Adam sakız çiğnemek için durakladı. Sonra Arthur’un sırtına hafifçe vurdu.

“Pekala,” dedi, “tamam. Ben sana söylemiş olayım, tamam mı? İyi geceler, iyi şanslar, ödüller kazanmanı dilerim.”

“Ne?” dedi bu sırada gerçekten zorlanmaya başlamış olan Arthur.

“Ne olursa yaptığın işi yap. Ama iyi yap.” Çiğnemekte olduğu şey her ne ise onunla bir çeşit gıdaklama sesi çıkardı ve belli belirsiz bir el işareti yaptı.

“Niçin?” dedi Arthur.

“Öyleyse kötü yap,” dedi adam, “kimin umurunda? Kim önem veriyor ki?” Ansızın adamın suratına kan hücum etti ve bağırmaya başladı.

“Niye sinirlendin?” dedi, “Defol git, düş sırtımdan, anladın mı adam. Siktir git başımdan!!!”

“Peki, gidiyorum,” dedi Arthur aceleyle.

“Benim için bir gerçekti.” Adam keskin bir selam çaktı ve kalabalık arasında kayboldu.

“Bu da neydi?” dedi Arthur yanında durduğunu farkettiği bir kıza. “Bana niçin ödüller kazanmamı söyledi?”

“Şov yaptı, o kadar,” diye omuzlarını silkti kız. “Kısa süre önce Yıllık Ursa Minör Alfa Eğlendirici Görüntüler Entstitüsü Ödül Töreninde bir Ödül kazandı da. Umurunda değilmiş gibi davranabilmeyi umuyordu ama siz bununla ilgili bir - şey sormayınca o da böyle davranamadı.”

“Oh,” dedi Arthur, “Oh, hay aksi, sormadığıma üzüldüm. Ödül ne içindi?”

“Ciddi bir Senaryoda “Düzüşme” Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü. Prestiji yüksek bir ödül.”

“Anlıyorum,” dedi Arthur, “peki, ödül olarak ne veriyorlar?”

“Büyük siyah bir kaide üzerinde ufak gümüş bir şey.

Ne dediniz?”

“Ben hiçbir şey demedim. Sadece gümüş şeyin ne...”

“Oh, öyle mi, bana ‘hop’ dediniz gibi geldi.”

“Ne demişim?” '

“Hop.”

* * *

Birkaç yıldır partiye davetsiz misafirler uğruyordu. Bunlar başka dünyalardan gelen şık kişilerdi. Bir süredir, aşağıdaki kendi dünyalarına bakan partidekiler enkaz halindeki şehirleri, yağmalanmış avokado çiftliklerini, kurumuş üzüm bağlarını, yeni çölleşmiş geniş arazileri, bisküvi kırıklarını ve bir sürü pislikle dolu denizleri görüyorlar ve dünyalarının anlaşılmaz bir şekilde eskisi kadar eğlenceli olmadığını farkediyorlardı. Bazıları partinin tamamını uzaya yöneltebilecek kadar uzun süre ayık kalıp, belki de onu havanın daha temiz olduğu, daha az baş ağrısı çekebilecekleri başkalarının dünyasına götürmelerinin mümkün olup olmayacağını araştırıyorlardı.

Gezegenin yarı ölü toprağı üzerinde hala az da olsa i varlığını sürüdürebilmeyi başaran kötü beslenmiş birkaç çiftçi bunu duysalardı çok mutlu olurlardı, ama o gün parti çığlıklar içinde bulutların arasından çıkarken çiftçiler yeni bir peynir ve şarap yağmasının sıkıntılı korkusu içinde başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında, partinin daha bir müddet için hiçbir yere gitmeyeceği ve kısa süre içinde sona ereceği açıklık kazanmış oldu. Çok yakında şapkalarını, paltolarını toplayıp mahmur mahmur sendeleyerek dışarı çıkacaklar, günün hangi saatinde olduklarını ve bu yakılıp yıkılmış ülkede, herhangi bir yere giden bir taksi olup olmadığını anlamaya çalışacaklardı.

Parti, yarı yarıya içine gömülmüş gibi görünen, ilginç beyaz bir gemi ile korkunç bir kucaklaşma halindeydi. Birlikte yalpalıyor, sürükleniyor ve ürkütücü bir umursamazlıkla kendi ağırlıklarını dikkate almayıp gökyüzü çevresinde dönüp duruyorlardı.

Bulutlar aralandı. Hava kükreyerek önlerinden çekildi.

Kıvranmakta olan parti ve Krikkit savaş gemisi iki ördeği andırıyordu. Ördeklerden biri İkincinin içinde üçüncü bir ördek oluşturmaya çalışıyor, ikinci ördek ise hararetle henüz bir üçüncü ördeğe hazır olmadığını, zaten aklı başında hiçbir üçüncü ördeğin bu birinci ördek tarafından meydana

getirilmeyi isteyip istemeyeceğinin bile belli olmadığını, özellikle de ikinci ördek uçmakla meşgulken. bunu istemeyeceğinin açık olduğunu anlatıyormuş gibi görünüyordu.

Gökyüzü bütün bunların rezilliğine, çığlık çığlığa bağırıp çağırıyor ve toprağı şok dalgaları ile dövüyordu.

Ve ansızın bir *vuut* sesi ile Krikket gemisi uzaklaştı.

Parti, açık olduğunu ummadığı bir kapıya dayanan bir adam gibi gökyüzü boyunca çaresizce yalpalamaya başladı. Havada asılı kalmak için kullandığı motorların üzerine yaslanıp dalgalandı. Kendini doğrultmaya çalışırken, eğriltti. Sendeleyerek tekrar gökyüzüne döndü.

Bir süre bu yalpalamalar devam etti, ama bunun daha da uzun süremeyeceği açıktı. Artık parti ölümcül yara almış bir partiydi. Eğlence arasıra duyulan kırık dökük bir dans müziğinin gizleyemeyeceği biçimde sona ermişti.

Toprağa inmekten ne kadar kaçınırsa düştüğünde karşılaşacağı çarpışma da o kadar daha ağır olacaktı.

***

İçeride de işler iyi gitmiyordu. Hatta korkunç kötü gidiyordu ve oradakiler bundan nefret ediyorlar ve bunu yüksek sesle anlatıyorlardı. Krikkit robotlarının yapmış olduklarını yani.

Robotlar, Ciddi Bir Senaryoda “Düzüşme” Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü’nü yerinden sökmüşler ve Arthur’un kendini ikincilik için savaşan biri gibi hasta hissetmesine sebep olmuşlardı.

“Kalıp yardım edebilmeyi çok isterdik” diye bağırdı Ford, çöp yığınları arasından kendine yol açarken, “ama kalmayacağız.”

Parti, üzerinden dumanlar tüten enkazdan ateşli haykırışlar ve iniltiler yükselmesine yol açarak tekrar yalpaladı.

“Gidip Evren’i kurtarmamız lazım, anlıyor musunuz?” dedi Ford. “Bu oldukça uydurma bir özür gibi görünüyorsa, haklı olabilirsiniz. Ne olursa olsun, biz gidiyoruz.”

Birden yerde yatmakta olan açılmamış ve mucize eseri kırılmamış bir şişeyle karşılaştı.

“Bunu almamıza izin verir misiniz?” dedi, “Nasıl olsa sizin ihtiyacınız olmayacak.”

Bir paket patates cipsi de aldı.

‘Trillian?” diye bağırdı Arthur şok olmuş ve zayıf bir sesle. Dumanlan tüten karmaşa içinde hiçbir şey gö-remiyordu.

“Dünyalı, gitmemiz gerek,” dedi Slartibarfast huzursuzca.

“Trillian?” diye seslendi tekrar Arthur.

Bir iki dakika sonra Trillian yalpalayarak, silkelenerek, yeni arkadaşı Fırtına Tanrısının eşliğinde ortaya çıktı.

“Kız benimle kalıyor,” dedi Thor. “Valhalla’da devam eden müthiş bir parti var biz oraya uçuyoruz...”

“Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz?” dedi Arthur.

“Üst katta,” dedi Thor. “Onu tartıyordum. Uçmak riskli bir şey biliyorsunuz, rüzgarı hesaplamanız gerek...”

“O bizimle geliyor,” dedi Arthur.

“Hey,” dedi Trillian, “benim seçim hakkım...”

“Hayır,” dedi Arthur, “Sen bizimle geliyorsun.”

Thor içten içe yanmaya başlayan gözlerle ona baktı. Tanrısal olmakla ilgili bir şeyler ispat etmeye çalışıyordu. Bunun temiz olmakla bir ilgisi yoktu.

“O benimle geliyor,” dedi sakin sakin.

“Hadi Dünyalı,” dedi Slartibarfast sinir içinde Arthur’un kolunu tutarak.

“Hadi Slartibarfast,” dedi Ford asabice, yaşlı adamın kolunu tutarak. Slartibarfast’ın elinde teletaşıt cihazı vardı.

Parti yalpalayıp sallanarak herkesin yuvarlanmasına sebep oldu. Thor ve titreyerek Fırtına Tanrı’sının siyah gözlerinin içine bakmakta olan Arthur dışında herkesin.

Arthur, yavaş yavaş, inanılmaz bir şekilde, şimdi küçücük görünen yumruklarını kaldırdı.

“Sorun mu yaratmak istiyorsun?”

“Ne buyurdun?”

“Dedim ki,” diye tekrarladı Arthur, sesindeki titremeyi gizleyemeden. “sorun mu yaratmak istiyorsun?” sersemce yumruklarını sallayıp duruyordu.

Thor inanmazlık içinde ona baktı. Sonra burun deliklerinden küçük bir duman yukarı doğru kıvrılarak yükseldi. İçinde küçük bir alev bile vardı. Kemerini kavradı.

Göğsünü kabartıp genişleterek, ancak bir Sherpa mangasına sahipseniz aşmaya cesaret edebileceğiniz bir adam olduğunu açıkça belirtmek istiyordu.

Çekicinin sapını kemerindeki kancasından kurtardı. Eline alarak havaya kaldırdı ve onun iri demir başını sergiledi. Böylece yanında bir telgraf direği taşıdığını sanmak gibi bir yanlış anlamayı önlemiş oldu.

“Sorun çıkarmak,” dedi, çelik bir değirmenin içinden geçen bir nehrin uğultusuna benzeyen bir sesle, “istiyorum öyle mi?”

“Evet,” dedi Arthur, ansızın ve olağanüstü güçlü ve kendinden emin bir sesle. Tekrar yumruklarını salladı, bu kez gerçekten niyetli bir şekilde.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye hırıldadı Thor’a.

“Pekala!” diye gürledi Thor, zıvanadan çıkmış bir boğa gibi (hatta daha da etkileyici olan zıvanadan çıkmış bir Fırtına Tanrısı gibi) ve çıktı.

“Güzel,” dedi Arthur. “böylece onu başımızdan atmış olduk. Slarty bizi çıkar buradan.”

23

“Pekala,” diye bağırdı Ford, Arthur’a “evet, ben bir korkağım, ama hala hayattayım.” *Uzaygemisi Bistromat'a* geri dönmüşlerdi. Slartibarfast da öyle. Trillian da öyle.

“Evet, ama ben de hayattayım, değil mi?” diye karşı ateşle cevap verdi Arthur macera ve kızgınlıkla yıpranmış bir tavırla. Kaşları birbirini yumruklamak ister gibi aşağı yukarı oynuyordu.

“Kahrolası, az kalsın olmuyordun.” diye patladı Ford.

Arthur sertçe keskin bir şekilde Slartibarfast’a döndü. O pilot koltuğunda oturuyor ve düşünceli bir şekilde, kendisine, ne anlama geldiğini tam olarak çı-kartamadığı, bir şey anlatmaya çalışan bir şişenin dibine bakıyordu. Arthur ona başvurdu.

“Onun ilk söylediğim sözü anladığını sanıyor musun?” dedi duyguyla titreyerek.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Slartibarfast, biraz kafası dağınık bir şekilde. “Bildiğimden,” diye ekledi, bir an için başını kaldırarak, “pek emin eğilim.” Aletlere tazelenmiş bir canlılık ve şaşkınlıkla bakarak. “Bize tekrar açıklaman gerekecek,” dedi.

“Eee...”

“Ama daha sonra. Şimdi korkunç şeyler olmak üzere.”

Şişenin cam taklidi dibine hafifçe vurdu.

“Korkarım, partiden ayrılışımız oldukça acıklı oldu,” dedi, “ve tek ümidimiz şimdi robotların anahtarı kilide sokmalarını önlemekte. Bunu nasıl başaracağımızı da bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Yalnızca oraya gitmek zorundayız, sanırım. Bu fikirden hiç de hoşlandığımı söyleyemem. Muhtemelen sonumuz ölüm.”

“Sahi, Trillian nerede?” dedi Arthur ani bir umursamazlık havası içinde. Kızmış olduğu şey Ford’un kendisini, oradan çok daha çabuk ayrılabileceklerken, Fırtına Tanrısı ile zaman kaybettirmiş olmasından dolayı azarlaması idi. Arthur’un isteyenin kabulüne sunduğu kendi fikri ise olağanüstü bir cesaretle ve yaratıcı bir biçimde davranmış olduğuydu.

Yaygın görüş ise onun fikrinin bir çift leş kokulu köpek böbreği kadar bile etmeyeceği idi. Esas acı olan, Trillian’ın ne bir tarafa ne diğer tarafa pek bir tepki göstermemesi ve bir yerlere kaybolmuş olmasıydı.

“Ya benim patates cipslerim nerede?” dedi Ford.

“Her ikisi de,” dedi Slartibarfast, başını kaldırıp bakmadan, “Bilgilendirici Görüntüler Merkezi Odasında. Sanırım sizin genç bayan arkadaşınız Galaksi tarihi ile ilgili bazı sorunları anlamaya çalışıyor. Cipsler de ona yardım ediyor olmalı.”

24

Herhangi önemli bir problemi yalnızca patates ile çözeceğinizi sanmak yanlış bir şeydir.

Örneğin, bir zamanlar, Striterax’lı Silastik Zırhlışeytanlar adında, delicesine saldırgan bir kavim vardı. Kavimlerinin adı buydu. Ordularının adı ise korkunç bir şeydi. Ne mutlu ki, Galaktik tarihte şimdiye kadar karşılaştığımız her şeyin daha da ötelerinde yaşıyorlardı- yirmi milyar yıl önce- galaksi genç ve tazeyken ve savaşmaya değecek her fikir henüz yeniyken.

Ve savaş Striterax'lı Silastik Zırhlışeytanlar'ın iyi oldukları bir konuydu ve iyi oldukları için de çok yaptıkları bir şeydi. Düşmanları ile (yani kendileri dışında kalan herkesle) ve birbirleri ile savaşırlardı. Gezegenleri tam bir harabe idi. Tüm yüzeyi, içinde Silastik Zırhlı şeytanlar'ın yaşayıp birbiriyle dalaştığı derin siperler ve terkedilmiş savaş makineleri tarafından kuşatılmış harabe halindeki şehirlerle doluydu.

Bir Striterax'lı Silastik Zırhlışeytan ile kavgaya tutuşmak için yalnızca doğmuş olmak yeterlidir. Onlar bundan hoşlanmayacak ve bundan üzüntü duyacaklardır. Ve bir Zırhlışeytan üzüldüğü zaman, birisinin canı yanacak demektir. Yıpratıcı bir yaşam diye

düşünülebilir, ama aksine pek çok enerjiye sahip oldukları görülüyordu.

Bir Silastik Zırhlışeytan ile başedebilmenin en iyi yolu onu kendi başına bir odaya kapatmaktır. Çünkü er veya geç yapacağı şey kendi kendiyle savaşmaktır.

Gün geçtikçe onlar da bunun çözmeleri gereken bir sorun olduğunu farkettiler ve olağan Silastik işinin gereği silah taşıyan her erkek veya kadının, (polisler, koruma görevlileri, ilkokul öğretmenleri, v.s) saldırganlık fazlasını üzerilerinden atmak için hergün en azından kırk-beş dakika bir çuval patatesi yumruklamayı zorunlu kılan bir kanun çıkardılar.

Bu önlem biri çıkıp da patatesleri yumruklamak yerine vuracak olurlarsa bunun çok daha verimli olacağını düşününceye kadar işe yaradı.

Bu öneri her çeşit şeyi vurmak için yenilenmiş bir heyecana yol açtı ve hepsi haftalardır yapacakları ilk önemli savaşın beklentisi ile müthiş heyecanlandılar.

Striterax'ın Silastik Zırhlışeytanları'nın bir başka başarısı da onların bir bilgisayarı şok etmeyi başarmış ilk kavim olmalarıydı.

Bu, dev boyutlarda, uzayda doğmuş, Hactar adında bir bilgisayardı. Bu bilgisayar, bugüne kadar imal edilmiş bilgisayarlar içinde en güçlüsüydü. Doğal bir beyin gibi inşa edilmiş olanların ilki idi. Yani her bir hücre parçacığı kendi içinde bütünün modelini taşıyordu. Bu özellik onun daha

esnek, daha yaratıcı düşünebilmesini ve aynı zamanda, şok olabilmesini sağlıyordu.

Striterax'ın Silastik Zırhlışeytanları, Stug'lı Gayretkeş Savaşçılarla olağan savaşlarından birine girişmişlerdi, ama bundan her zamanki kadar zevk almıyorlardı, çünkü devamlı olarak Cvvulzenda'nın Radyasyon bataklıklarında ya da Frazfraga'nın Ateş Dağlan 'nda yolculuk etmeleri gerekiyor, onlarsa her iki bölgede de kendilerini evlerinde hissetmiyorlardı.

Bu yüzden Jajazikstak'lı Boğuşan Hançerler kavgaya katılıp onları Carfrax'taki Gamma mağaralarında ve Varlengooten'daki Buz Fırtınaları içinde bir başka cephe açmaya zorlayınca artık canlarına yettiğine karar verdiler ve kendilerine En Büyük Silahı tasarımlaması için Hactar'a emir verdiler.

"En Büyük'le neyi kastediyorsunuz?"

Striterax'ın Silastik Zırhlışeytanları buna cevap olarak "Bize soracağına, lanet olası bir sözlüğe bak" dediler ve tekrar savaşlarına daldılar.

Böylece Hactar bir En Büyük Silah tasarımladı.

Bu çok çok küçük bir bomba idi ve hiperuzay içinde bir bağlantı kutusundan ibaretti. Çalışır duruma geçirildiğinde her bir önemli güneşin merkezinin bir başka önemli güneşin merkezi ile aynı anda bağlantıya geçmesini sağlayacak, böylece Evren'i dev boyutlu, hiperuzaysal bir süpernovaya çevirecekti.

Silastik Zırhlışeytanlar Gamma mağaralarından birinde bulunan Boğuşan Hançerler'e ait bir cephane deposunu havaya uçurmak için bu silahı kullanmaya çalıştıklarında, işe yaramadığını görmekten müthiş rahatsız oldular ve bunu Hactar'a da söylediler.

Hactar şok olmuştu.

Bu En Büyük Silah konusu üzerinde düşünmekte olduğunu açıklamaya çalıştı. Araştırmaları sonucunda bombayı patlatmamanın doğurabileceği

düşünülen sonuçların hiçbirinin, bombayı patlatmanın doğurabileceği sonuçlardan daha vahim olmadığı kararma varmış bu nedenle bombanın tasarımına küçük bir hata yerleştirme inisiyatifini kullanmıştı. Ümit ediyordu ki işin içindeki herkes, bir kez daha ciddi şekilde düşünecek olursa, kabul edecektir ki...”

Silastik Zırhlışeytanlar kabul etmediler ve bilgisayarı un ufak edip minik parçalara ayırdılar.

Sonra daha da öteye giderek hatalı bombayı da yok ettiler.

Sonra sadece Stuglı Gayretkeş Dövüşçüler ile Jajazikstaklı Boğuşan Hançerler’in canına okumaya kısa bir ara verip kendilerini havaya uçurmanın yepyeni bir yolunu bulmak için araştırmalara giriştiler ve buldular da. Galaksideki herkes için bu bir rahatlama vesilesi oldu özellikle de Dövüşçüler, Hançerler ve patatesler için.

25

Trillian bütün bunları ve Krikkit’lilerin öyküsünü seyretmişti. Bilgilendirici Görüntü Merkezinden düşünceli bir şekilde çıktı, ve varmaları gereken yere çok geç vardıklarını tam zamanında anlayabildi.

Yıldız Gemisi Bistromath, henüz, Krikkit’in kapalı yıldız sisteminin çevresindeki yalnız ve sonsuz yörüngesinde dönüşünü sürdüren bir mil genişliğindeki bir asteroidde üzerine konduğu küçük bir kayanın tepesinde cisimleşme aşamasındayken yolcuları orada engellenemez bir tarihi olaya şahit olmak üzere bulunduklarını biliyordu.

Bilmedikleri, iki olaya şahit olacaklarıydı.

Kayanın kenarında üşümüş, yalnız ve çaresiz bir şekilde aşağıda olan biteni izleyerek bekleştiler. Işıktan mızraklar, sadece yüzmetre kadar aşağıda ve önlerinde bulunan bir noktadan boşluğa doğru uğursuz kavisler çizerek uçuşmaktaydı.

Gözleri kör eden bu olayı seyrediyorlardı.

Gemi alanının bir uzantısı, bir kez daha beynin doğal eğilimi olan oyuna gelme özelliğini istismar ederek, orada durabilmelerine yardımcı oluyordu: asteroidin minik gövdesinden aşağı yuvarlanmak ya da nefes alamamak gibi sorunlar Başkasının Sorunları oluvermişti.

Beyaz Krikkit savaş gemisi asteroidin çıplak gri kayalıklarının arasında parkedilmişti. Kah ışıktan mızrakların çizdiği yayların altında alev alev parlıyor, kah gölgeler arasında kayboluyordu. Kayaların oluşturduğu simsiyah gölgeler, bu ışıktan mızraklar yanlarından geçip giderken çılgın bir koreografi içinde dans ediyorlardı.

Onbir beyaz robot, bir tören düzeni içinde, Wikkit anahtarını danseden ışıkların oluşturduğu bir çemberin ortasına doğru taşımaktaydılar.

Wikkit Anahtarı yeniden oluşturulmuştu. Onu meydana getiren parçalar bakımlı ve pırıl pırıldı: Güç ve Kuvveti temsil eden Çelik Sütün (ya da Marvin'in bacağı), Refahı temsil eden Altın Çubuk (ya da Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sisteminin kalbi), Bilim ve Aklı temsil eden Pleksiglas Sütun (ya da Adaletin Bükülmez Asası), Gümüş Çubuk (ya da Ciddi Bir Senaryoda "Düzüşmek" Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü) ve şimdi yeniden inşa edilmiş bulunan Tahta Sütun (İngiliz Kriketinin öldüğünü sembolize eden yanmış bir kriket sopasının küllerinden) ki bu da Doğa ve Maneviyatı temsil etmekteydi.

"Sanırım bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yok, öyle değil mi?" diye sordu Arthur huzursuzca.

"Hayır" diye içini çekti Slartibarfast.

Arthur'un yüzünde beliren düş kırıklığı ifadesi son derece başarısızdı ve gölgede durduğu ve yüzü görünmediği için bu ifade şimdi yerini bir rahatlama ifadesine bırakmıştı.

"Yazık," dedi.

"Hiç silahımız yok.," dedi Slartibarfast, "aptallar gibi."

“Lanet olsun,” dedi Arthur çok sakin bir şekilde.

Ford bir şey demedi.

Trillian da bir şey demedi, ama garip bir şekilde düşünceli ve onlardan uzaktaymış gibi bir hali vardı. Asteroidin arkasındaki uzayın karanlığına bakmaktaydı.

Asteroid, Krikkit, Krikkit’in Efendileri ve katil robotların yaşamakta olduğu dünyayı içine almış olan Ya-vaşlatışmış Zaman Zarfını kuşatan Toz Bulutunun çevresinde dönüyordu.

Biçare grubun Krikkit robotlarının onların varlığından haberdar olup olmadıklarını bilmelerine olanak yoktu. Sadece farkında olmaları gerektiğini farzedebilirlerdi, ama bu şartlarda korkacak bir şey olmadığını da hissediyorlardı. Yerine getirmeleri gereken tarihi bir görevleri vardı ve orada bulunanları sevmek zorunda değillerdi.

“Kötü bir güçsüzlük hissi değil mi?” dedi Arthur, ama diğerleri duymamazlıktan geldi.

Robotların yaklaşmakta oldukları ışıklı alanın ortasında kare şeklinde bir çatlak belirmişti. Çatlak gittikçe daha fazla belirginleşti ve kısa bir süre sonra iki metrekareye yakın büyüklükte bir toprak blokunun yükselmekte olduğu görüldü.

Aynı zamanda bir başka hareket daha hissettiler ama bu hemen hemen bilinçaltı bir kıpırtı idi ve bir iki dakika kadar hareket edenin ne olduğu anlaşılamadı.

Sonra açıklığa kavuştu.

Hareket eden asteroid idi. Yavaşça Toz Bulutuna doğru hareket etmekteydi. Adeta ilahi bir olta taralından bulutun derinliklerine doğru çekilmekteydi.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezinde çoktan yapmış oldukları Bulut içindeki yolculuğu şimdi gerçek yaşamda da yapmaları gerekiyordu.

Sessizlik içinde donmuş gibi beklemekteydiler. Trillian kaşlarını çatmıştı.

Bir asır geçmiş gibi geldi. Asteroidin ön ucu Bulutun yumuşak ve belirsiz dış çevresine girerken olaylar sonsuz bir yavaşlık içinde gerçekleşir gibiydi.

Ve az sonra danseden ince bir belirsizliğin içine gömüldüler. İçinden geçtiler, geçtiler, geçtiler. Karanlıkta sadece belirsiz biçimler ve birbirinden ayırdedilemez helezonlar görebiliyorlardı.

Toz parlak ışığın oklarını donuklaştırmıştı. Parlak ışığın okları Tozun onbinlerce zerresi üzerinde bir yanıp bir sönüyordu.

Trillian geçişi yine çatık kaşlı düşünceleri arasından gözlemekteydi.

Ve sonunda bitti. Sürenin bir dakika mı yoksa yarım saat mi olduğundan emin değillerdi, ama geçmişlerdi ve şimdi önlerine sanki uzay derdest edilip varlıktan silinmiş gibi taze bir boşluk çıkmıştı.

Ve artık her şey hızlanmıştı.

Topraktan bir metre kadar yükselmiş olan bloktan kör edici bir ışık yığını adeta patlarcasına ortaya döküldü ve bunun içinden daha küçük, içi danseden göz kamaştırıcı renklerle dolu, pleksiglas bir blok yükseldi.

Blokun üzerinde derin yarıklar vardı üçü düz ve dikey ikisi bunları birleştiren yatay yarıklar. Wikkit Anahtarına uygun olarak tasarımlandığı açıktı.

Robotlar kilide yaklaştı, anahtarı deliğine soktu ve tekrar geri çekildiler. Blok kendiliğinden çevrildi ve uzay değişmeye başladı.

Uzay kendini derleyip toparlarken, izleyenlerin gözlerini de yuvalarında kuvvetle büker gibiydi. Kendilerini birden, daha birkaç saniye önce bir uzay boşluğunun bile bulunmadığını düşündükleri yerde, parlaklığıyla gözlerini yakan bir güneşin önünde buldular. Yeterince ne olduğunu anlayıp da korkudan körelmiş gözlerini elleriyle kapamayı akıl edene kadar bir iki

saniye geçmesi gerekmişti. Bu bir iki saniye içinde, küçük bir noktanın bu güneşin ortasına doğru yavaşça ilerlemekte olduğunu farketmişlerdi.

Arkaya doğru sendelediler ve kulaklarında robotların hep birlikte ağlaşmalarının beklenmedik, ince ezgisinin çınladığını duydular.

“Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!”

Bu keskin, soğuk, boş ve mekanik ses onların kanını dondurmuştu.

Aynı zamanda da bu kazandığı zaferle mağrur bir sesti.

Bu iki duygu şokuyla öyle şaşkına dönmüşlerdi ki ikinci tarihi olayı az kalsın kaçırıyorlardı.

Zaphod Beeblebrox, tarihte Krikkit robotlarının yaptığı bir bombalı saldırıdan kurtulabilen biricik kişi, bir Krikkit savaş gemisinden bir Zap tüfeğine el koyarak kaçmıştı.

“Pekala,” diye bağırdı, “zamanda bu an itibarıyla, durum tam olarak kontrolüm altındadır.”

Çıkış kapsını koruyan tek robot savaş sopasını sessizce salladı ve Zaphod’un sol kafasının arkasına indirdi.

“Hangi allahın cezası yaptı bunu?” dedi sol kafa ve iğrenç bir şekilde sarktı.

Sağ kafası merakla ortaya doğru bakmaktaydı.

“Kim yaptı bunu?” dedi.

Sopa bu kez de sağ kafasının arkasına çarptı.

Zaphod oldukça garip şekilli bir gövde halinde boylu boyunca toprağa uzandı.

Her şey bir iki saniyelik süre içinde olup bitmişti. Robotların yaptığı birkaç ateş kilidi bir daha geri gelmemek üzere yok etti. İçindekileri

parçalamış, eritmiş ve dışarı atmıştı. Robotlar ciddi bir ifadeyle ve adeta isteksizce savaş gemilerine döndüler ve bir “vuup” sesiyle oradan uzaklaştılar.

Trillian ve Ford dik yokuştan aşağı aceleyle koşarak Zaphod Beeblebrox’un hareketsiz vücuduna ulaştılar.

26

“Bilmiyorum” dedi Zaphod, ona otuzyedinci defadır bunu yapıyormuş gibi gelerek, “beni öldürebilirlerdi, ama öldürmediler. Belki de sadece benim mükemmel bir adam olduğumu falan düşündüler. Bunu anlayabilirim.”

Diğerleri bu kuramla ilgili fikirlerini sessiz kalarak belirttiler.

Zaphod uçuş köprüsünün soğuk döşemesi üzerinde uzanmaktaydı. Acı, vücudunda dolaştıkça sırtı döşemeyle adeta güreşe tutuşuyor ve kafalarıyla çarpışıyordu.

“Sanırım,” diye fısıldadı, “bu pilli züppelerde yanlış bir şeyler var, gerçekten garip bir şey.”

“Onlar herkesi öldürmek üzere programlanmışlardır.” diye işaret etti Slartibarfast.

“Bu olabilir” dedi Zaphod sancı krizleri arasında. Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

“Hey, bebeğim,” dedi Trillian’a bunun daha önceki davranışlarını affettireceğini ümit ederek.

“Sen iyi misin?” dedi Trillian yumuşakça.

“Evet,” dedi, “Ben iyiyim. ’

“Güzel,” dedi, Trillian ve düşünmek üzere uzaklaştı.

Uçuş kolluklarının olduğu yerdeki muazzam görüntü ekranını izlemeye başladı. Bir düğme çevirdi ve ekranda yerel görüntüler belirdi.

Bir görüntü Toz Bulutunun boşluğu idi. Bir diğer görüntü Krikkit güneşi ve bir diğeri de Krikkit’in ken-disiydi. Trillian kızgınlık içinde bir

görüntüden öbürüne atlıyordu.

“Eh, bunun anlamı elveda Galaksi oluyor, o halde” dedi Arthur, dizlerine vurup ayağa kalkarken.

“Hayır,” dedi Slartibarfast, ciddiyetle. “Bizim yolumuz açık.” Alnını öyle kırıştırdı ki, neredeyse içinde küçük kök sebzeler yetiştirilebilecek bir hale geldi. Ayağa kalktı, çevreyi adımladı. Tekrar konuşmaya başladığında kendi söyledikleri kendisini ürküttü ve tekrar yerine oturmak zorunda kaldı.

“Krikkit’e dönmeliyiz,” dedi. Yaşlı vücudu derin bir iç çekişle sarsıldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak hale geldi.

“Bir kez daha,” dedi, “acıklı bir yenilgiye uğradık. Çok acıklı.”

“Bu,” dedi Ford sakin sakin, “yeterince önem vermediğimizden. Size söyledim.”

Ayaklarını cihazların bulunduğu panele dayadı ve tırnaklarından birinde bir şey incelemeye başladı.

“Ama önlem almaya karar vermediğimiz sürece,” dedi yaşlı adam tartışır gibi, sanki doğasında bulunan derin bir kaygısızlık hissi ile savaşıyor gibiydi. “Hepimiz mahvolacağız. Hepimiz öleceğiz. Eminim, buna yeterince önem veriyoruzdur.”

“Gidip de öldürülecek kadar değil.” dedi Ford. Suratına boş bir gülücük yerleştirdi ve odada isteyen herkese gönderdi. Slartibarfast bu yaklaşımı son derece baştan çıkarıcı buldu ve buna karşı savaştı. Tekrar, acı içinde terleyen ve dişlerini gıcırdatan Zaphod’a döndü.

“Senin bu konuda mutlaka bir fikrin olmalı,” dedi, “yani neden seni öldürmedikleri konusunda. Son derece garip ve alışılmadık görünüyor.”

“Farkında bile olmadıklarını düşünüyorum,” diye omuz silkti Zaphod, “Size söyledim. Beni en zayıf silahla vurdular, sadece devirdiler, değil mi? Beni gemilerine tıktılar, bir köşeye attılar ve unuttular. Sanki benim orada olmamdan utanıyormuş gibiydiler. Bir şey söylemeye kalkıştığımda bana

tekrar vurarak deviriyorlardı. Çok hoş konuşmalarımız oldu. “Hey,... ugh!”, “Selam...ugh!” “Acaba...ugh!” Beni saatlerce eğlendirdi , biliyor musunuz.” tekrar göz kırptı.

Parmakları arasında bir şeyle oynuyordu. Onu yukarı kaldırdı. Bu Altın Çubuktu- Altın Kalp, Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sisteminin kalbi. Kusursuz Kilit Yoketme harekatı sonunda yalnızca bu ve Tahta Sütün kurtulabilmişti.

“Geminizin bir parça hareket edebildiğini sanıyorum,” dedi. “Beni gemime yollamaya ne dersiniz, siz...”

“Bize yardımcı olmayacak mısın?” dedi Slartibarfast.

“Bize mi?” dedi Ford sertçe, “Biz kimiz?”

“Kalıp Evren’i kurtarmakta size yardımcı olmayı çok isterdim,” diye üsteledi Zaphod, kollarının üzerinde doğrularak. “Ama bir çift baş ağrısının ana- babası sayılırım. Üstelik bir sürü küçük baş ağrısının da gelmekte olduğunu görebiliyorum. Ama bir daha kurtarmaya gerek kalırsa, emrinizdeyim. Hey, Trillian, bebeğim?”

Trillian şöyle bir dönüp baktı.

“Evet?”

“Gelmek ister misin? *Altın Kalp'e* Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler için?”

“Ben aşağıya, Krikkit’e gidiyorum,” dedi Trillian.

27

Bu aynı tepeydi, ama aynı sayılmazdı da.

Çünkü bu kez Bilgilendirici Görüntü değil, Krikkit’in kendisiydi ve üzerinde durmaktaydılar. Biraz ötelerinde ağaçların arkasında, onları,

onların gerçek gövdelerini buraya, gerçek, şimdiki Krikkit'e getiren, garip İtalyan restoranı vardı.

Ayaklarının altındaki güçlü çimenler gerçekti. Zengin toprak da öyle. Ağaçtan gelen başdöndürücü kokular da öyle, gerçekti. Gece gerçek geceydi.

Krikkit.

Herhalde, Galaksi'de Krikkitli olmayanlar için bu-lunulabilecek en tehlikeli yer. Üzerinde yaşayanlarının, başka herhangi bir yerin varlığına dayanamayan, sevimli, neşeli, zeki olduğu, ama kendilerinden olmayan biriyle karşılaştıklarında korku, vahşet ve ölümcül bir nefretle doldukları yer.

Arthur titredi.

Slartibarfast titredi.

Şaşırtıcı ama Ford da titredi.

Şaşırtıcı olan onun titremesi değil, orada olmasıydı. Ama Zaphod'u gemisine götürdükten sonra, beklenmedik bir şekilde utanç duyarak kendini kaçmamaya , zorunlu hissetmişti.

Yanlış, diye düşünüyordu kendi kendine, yanlış yanlış yanlış. Zaphod'un cephaneliğinden kendilerini silahlandırdıkları Zap silahlarından birini kendine doğru çekti.

Trillian gökyüzüne bakarken titredi ve kaşlarını çattı.

Gökyüzü de aynı değildi. Artık boş, bomboş değildi.

İkibin yıllık Krikkit savaşları ve on milyon yıl önce Krikkitin Yavaşlandırılmış Zaman Zarfına kapatıldığından beri geçen yalnızca beş yerel yıl içinde ,çevredeki kırlık görüntü çok az değişirken, gökyüzünde çarpıcı değişiklikler olmuştu.

Şimdi orayı soluk ışıklar ve kalabalık şekiller doldurmuştu.

Bir Krikkitli'nin hiçbir zaman bakmadığı gökyüzünün yukarılarında Krikkit'in şiirsel kırsal alanlarından çok çok yükseklerde, O-Yer-çekim alanlarında Savaş Bölgeleri, Robot Bölgeleri -muazzam savaş gemileri, oda kaleler- bulunuyordu.

Trillian onlara bakarak düşündü.

"Trillian," diye fısıldadı Ford Prefect.

"Evet?" dedi Trillian.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Düşünürken hep böyle mi nefes alırsın?"

"Nefes aldığımın farkında değildim." [1]

"Beni endişelendiren de bu."-

"Sanırım, biliyorum..." dedi Trillian.

"Shhh!" dedi Slartibarfast panik içinde ve elleri titreyerek onlara daha geriye, ağacın gölgesine çekilmelerini işaret etti.

Ansızın daha önce bantta olduğu gibi, tepeden gelen yolda ışıklar göründü, ama bu kez danseden ışıklar ilkel lambalardan değil elektrik fenerlerinden gelmekteydi.-kendi içinde çarpıcı bir değişiklik sayılmazdı ama her detay onların yüreğini korkuyla hoplatmaya yetiyordu. Bu sefer çiçekler, çiftçilik, ölmüş köpeklerle ilgili şarkılar yoktu. Kısılmış sesler yoğun bir tartışma içindeydi.

Gökyüzünde yavaş hızda bir ışık hareket etti. Arthur klastrofobik bir korkuya kapılmıştı ve ılık rüzgar boğazına sarılmıştı.

Birkaç saniye içinde ikici bir grup göründü. Karanlık tepenin diğer tarafından yaklaşmaktaydılar. Hızla ve kararlı hareket etmekteydiler. Fenerlerini sallayarak etrafı kolaçan ediyorlardı.

Grupların birleştiği açıkça görülmekteydi ama önemli olan yalnızca birleşmeleri değil, bilerek tam o noktada, Arthur ve diğerlerinin durduğu noktada birleşmeleriydi.

Arthur, Ford Prefect'in tüfeğini omuzuna kaldırırken çıkardığı hafif hışırtıyı ve Slartibarfast'ın kendininkini yerleştirirken çıkardığı hafif iniltiye benzer öksürüğü duydu. Öyle çok titriyordu ki, eğer birine o sırada ateş edecek olsa muhtemelen üstünde imzasının izini bırakabilirdi.

Yalnız Trillian silahını kaldırmamıştı. O kaşlarını kaldırdı, tekrar indirdi ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Hiç düşündünüz mü," diye başladı ama o sırada kimse bir şey tartışmak istemiyordu.

Arkalarındaki karanlığı delip geçen ışıkla irkilip hızla geriye döndüklerinde üçüncü bir grup Krikkitçi'nin fenerleriyle onları incelediklerini gördüler.

Ford Prefect'in silahı haince takırdadı. Karşıdan da ateş edildi ve silahı elinden düştü.

Katıksız bir korku anı yaşandı. Yeniden ateş edilmeden donmuş bir saniye geçti.

Ve bu saniyenin sonunda da kimse ateş etmedi.

Soluk-yüzlü Krikkitliler tarafından kuşatılmışlar ve fener ışıklarının köpüğünde banyo yapmaktaydılar.

Esir edenler esirlerine, esirler kendilerini esir edenlere bakıyordu.

"Merhaba?" dedi esir edenlerden biri. "Affedersiniz , ama siz...uzaydan gelen yaratıklar mısınız?"

Bu arada, zihnin rahatça kavrayabileceğinden milyonlarca mil ötede Zaphod Beeblebrox yine bunalımdaydı.

Gemisini tamir etmişti- yani bir hizmet robotu bu işi yaparken onu uyanık bir dikkat içinde izlemişti. Gemi şimdi yine var olan en güçlü ve en olağanüstü gemiydi. Herhangi bir yere gidebilir, her istediğini yapabilirdi. Bir süre bir kitapla oyalandı sonra onu bir kenara attı. Bu daha önce okuduğu bir kitaptı.

İletişim masasına gitti ve bütün frekanslara açık acil durum kanalını buldu.

“İçecek bir şey isteyen var mı?”

“Bu acil bir durum mu, arkadaş?” diye çatlak bir ses Galaksinin ortalarında bir yerden seslendi.

“Karıştırıcı aleti olan var mı?” dedi Zaphod.

“Sen git de bir kuyruklu yıldız gezisi yap.”

“Pekala, pekala,” dedi Zaphod ve kanalı kapattı. İçini çekti ve yerine oturdu. Tekrar ayağa kalktı ve bilgisayar ekranına doğru gitti. Bir iki düğmeye bastı. Ekranın etrafında birbirlerini yiyerek koşuşturmaya başlayan küçük damlalar belirdi.

“Pow!” dedi Zaphod. “Heeeyo! Pop pop pop!”

“Selam,” dedi bilgisayar, birkaç dakika sonra neşeyle “üç puanınız var. Bundan önceki en iyi skor yedimilyon beşyüz doksanyedibin ikiyüz...”

“Pekala, pekala,” dedi Zaphod ve ekranı tekrar kararttı.

Tekrar oturdu.. Bir kalemle oynadı. Yavaş yavaş bu da cazibesini kaybetmeye başladı.

“Pekala, pekala,” dedi ve bilgisayara kendi skorunu ve daha önceki en iyi skoru yazdırdı.

Gemisi, Evreni bulanık bir görüntü haline getirdi.

29

“Söyleyin,” dedi ince, soluk yüzlü Krikkitli. Rütbesi diğerlerinden daha yüksek olduğu için bir adım öne çıkmıştı ve meşalelerin oluşturduğu çemberin ortasında kendinden pek de emin olmayarak, silahını sanki az önce bir yere kadar gitmiş olan başka birinin yerine tutar gibi tutuyordu, “Doğanın Dengesi denen şeyle ilgili bir şey biliyor musunuz?”

Esirlerinden bir kaç şaşkın mırıltı ve homurtu dışında anlaşılır hiç cevap gelmiyordu. Işıklar üzerilerinde oynaşmaya devam ediyordu. Yukarılarda, gökyüzünde Robot bölgelerinin karanlık faaliyetleri sürmekteydi.

“Bu yalnızca,” diye devam etti Krikkitli huzursuzca, “kulağımıza gelen bir şey, belki de o kadar önemli değildir. Eh, o zaman artık sizi öldürsek iyi olacak herhalde.”

Başını eğerek, sanki basılacak yerin neresi olduğunu anlamaya çalışır gibi silahına baktı.

“Ama,” dedi, başını kaldırıp, “sohbet etmek istediğiniz bir konu varsa, o başka tabii.”

Yavaş, uyuşuk bir şaşkınlık Slartibarfast, Ford ve Arthur’un vücutlarını sardı. Çok kısa süre içinde bu şaşkınlık, şu an sadece çene kemiklerini aşağı yukarı oynatmakla meşgul olan beyinlerine de Şaşacaktı. Trillian sanki bir

yap-boz kutusunu sallayarak bilmeceyi tamamlamaya çalışır gibi kafasını iki yana sallayıp duruyordu.

“Bu Evrensel yıkım programı ile ilgili,” dedi kalabalıktan bir adam, “endişelerimiz var, anlıyor musunuz.”

“Evet,” diye ekledi bir başkası, “ve doğanın dengesi ile ilgili. Bize öyle geliyor ki eğer Evren’in bizim dışımızda kalan kısmı yok edilecek olursa bu

bir şekilde doğanın dengesini bozacaktır. Biz ekoloji konusunda çok duyarlıyız, anlıyor musunuz?” Sesi mutsuz bir şekilde zayıflamıştı.

“Ve spor,” dedi bir diğeri, yüksek sesle. Bu diğerlerinden bir beğeni alkışı almıştı.

“Evet,” diye katıldı birinci konuşmacı, “ve spor...” arkaya dönüp huzursuzca arkadaşlarına baktı ve düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. Derin bir iç çelişki ile savaşıyor gibiydi, sanki söylemek istediği şeylerle düşündüğü şeyler birbirinden tamamen farklı şeylermiş ve o bunlar arasında hiçbir ilişki olanağı göremiyormuş gibiydi.

“Bakın,” diye mırıldandı, “bir kısmımız...” ve onay bekler gibi tekrar çevresine bakındı. Diğerleri cesaretlendirici sesler çıkardılar. “Bir kısmımız,” diye devam etti, “Galaksinin kalan kısmı ile sportif ilişkilerde . bulunmak için hevesli ve sporu politika dışında tutma tartışmasını anlayabilmeme rağmen, düşünüyorum ki eğer Galaksinin kalan kısmı ile sportif ilişkilerde bulunmayı istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman onu yok etmemiz bir hala olacaktır. Ve zaten Evrenin kalan kısmı...” sesi yine uzaklaştı “...ki bu fikir şimdi...’

“Nnn..” dedi Slartibarfast. “Nn...”

“Hhh...?” dedi Arthur.

“Dr...” dedi Ford Prefect.

“Pekala,” dedi Trillian. “o zaman bunu konuşalım.” Öne çıktı ve kafası karışmış zavallı Krikkitlinin koluna girdi. Yirmibeş yaşlarında gösteriyordu. Bunun anlamı bu bölgede meydana gelen garip zaman değişimleri yüzünden, on milyon yıl önce, Krikkit savaşları bittiğinde sadece yirmi yaşlarında olduğuydu.

Trillian bir şeyler söylemeden önce onu fenerlerin ışığında azıcık yürüttü. Krikkitli onun peşi sıra kararsızca sürüklendi. Şimdi onları çevreleyen fenerlerin ışıkları sanki bu karanlık Evren’de ne yaptığını bilir görünen tek kişi olan bu ilginç, sessiz görünüşlü kıza boyun eğer-cesine ışıklarını hafifçe kıstılar.

Trillian döndü ve Krikkitlinin yüzüne baktı ve hafifçe iki kolunu tutmaya da devam etti. Krikkitli şaşkın bir perişanlık örneğiydi.

“Anlat,” dedi Trillian.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi. Bakışları Trillian’ın bir gözünden öbürüne gidip geliyordu.

“Bizlerin ...” dedi “bizlerin yalnız olması gerekiyor... sanırım.” Yüzünü buruşturdu ve sonra başını öne eğdi ve kumbaradan para çıkarmaya çalışır gibi onu salladı. Tekrar başını kaldırdı. “Artık bir bombamız var, anlıyor musunuz,” dedi, “şöyle küçücük bir şey.”

“Biliyorum,” dedi kız.

Krikkitli sanki Trillian şalgamlarla ilgili çok garip bir şey söylemiş gibi gözlerini devirerek baktı.

“Gerçekten de dedi, “çok, çok küçük.”

“Biliyorum.” dedi kız yeniden.

“Ama diyorlar ki,” sesi tekrar zayıfladı, “diyorlar ki var olan her şeyi yok edebilirmiş. Ve bunu yapmak zorundayız, anlıyor musunuz. Bu bizi yalnız yapar mı? Bilmiyorum. Ama yine de bizim görevimiz bu gibi görünüyor,” dedi ve kafası tekrar öne düştü.

“Bu ne anlama gelirse gelsin,” dedi kalabalıktan boş bir ses.

Trillian kollarını yavaşça zavallı şaşkın ve perişan genç Krikkitlinin boynuna doladı ve onun titreyen başını kendi omuzuna dayayarak okşadı.

“Her şey düzelecek,” dedi yavaşça, ardından gölgeler içindeki bütün kalabalığın duyabileceği bir sesle, “bunu yapmak zorunda değilsiniz.”

Onu sarstı.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz.” dedi yeniden.

Onu bıraktı ve biraz geriye çekildi..

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedi ve beklenmedik bir şekilde güldü.

“İstiyorum ki,” dedi ve yine güldü. Elini ağzına kapattı ve sonra ciddi bir yüzle “beni liderinize götürmenizi istiyorum,” dedi ve göklerdeki Savaş Bölgelerini işaret etti. Liderlerinin orada olacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

Trillian’ın gülüşü atmosferde bulunan bir şeyi adeta deşarj etmişti. Kalabalığın arkasında bir yerden tek bir ses, eğer bu besteyi Paul Mc Cartney yapmış olsaydı, ona bütün dünyayı satın aldırabilecek bir şarkı söylemeye başladı.

30

Zaphod Beeblebrox, müthiş bir adam pozunda, tünel boyunca cesaretle emekliyordu. Kafası son derece karışmıştı ama inatla emeklemeye devam etti, çünkü öylesine cesurdu.

Kafası az önce görmüş olduğu bir şeyden dolayı karışmıştı, ama bu, az sonra duyacağı şeyden karışacağının yarısı kadar bile değildi. Onun için artık nerede olduğunu açıklamak iyi olacak.

Krikkit gezegeninin yüzeyinden millerce yukarıdaki Robot Savaş Bölgelerinde bulunuyordu.

Burada atmosfer inceydi ve herhangi bir ışına veya uzayın o tarafa doğru savurabileceği herhangi bir şeye karşı oldukça korunmasız durumdaydı.

Zaphod *Altın Kalp'i*, Krikkit üzerindeki gökyüzünü sıkış sıkış doldurmuş olan, donuk görünüşlü, iri hantal gemiler arasında park etmişti ve gökyüzündeki binaların en büyüğü ve en önemlisi gibi görünen

binalardan birine, üzerinde silah olarak bir Zap silahından ve baş ağrısına karşı taşıdığı şeyden başka hiçbir şey olmadan girmişti.

Kendini, uzun, geniş ve kötü aydınlatılmış bir koridorda, bundan sonra ne yapacağını saptayana kadar saklanabilme olanağı olan bir yerde buldu. Arada sırada Krikkit robotlarından biri koridordan geçtiği için gizleniyordu. Her ne kadar şimdiye kadar onlarla şansı oldukça yaver

gitmişse de, son derece ızdıraplı anlar da geçirmişti ve kendisinin ancak yarı yarıya iyi olduğunu kabul ettiği bu şansını yeniden zorlamaya hiç niyeti yoktu.

Bir ara koridora açılan odalardan birine başını sokmuş ve buranın kocaman ve yine loş aydınlatılmış bir bölme olduğunu keşfetmişti.

Aslında burası, içinde sergilenecek tek bir şey olan bir müzeydi. Bu şey bir uzay gemisi enkazıydı. Korkunç şekilde yanmış ve parçalanmıştı. Zaphod okulda kendisine bitişik siberhücredeki kızla yatabilmek için harcadığı başarısız çabalar yüzünden kaçırdığı Galaksi Tarihi bilgilerinden bir kısmını artık tazelemiş olduğu için, şimdi bu enkazın o milyarlarca yıl öncesindeki Toz Bulutunun içinde sürüklenen ve bütün bu işleri başlatan gemi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ama, bunda doğru olmayan bir şey vardı ve onun kafasını karıştıran da buydu.

Bu gemi gerçekten harap olmuştu. Gerçekten yanmıştı ama tecrübeli bir göz tarafından yapılacak kısa bir inceleme bunun gerçek bir uzay gemisi olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Bu sanki böyle bir geminin tam ölçüde bir kopyası, maket halinde bir mumlu kopyası fotokopisi idi. Diğer bir deyişle aniden bir uzay gemisi inşa etmeye kalkışacak olursanız ve bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız, böyle bir şeyi yakınınızda bulundurmanız büyük kolaylık sağlayacaktır. Bununla birlikte bu şey hiçbir zaman hiçbir yere uçacak durumda değildi.

Hala bunu çözmeye çalışıyordu- hatta bunu henüz çözmeye başlamıştı ki odanın bir başka bölümünde bir kapının aralandığını ve birkaç Krikkit robotunun biraz neşesiz bir şekilde odayı girdiğini gördü.

Zaphod onların tuzağına düşmek istemediği için basiretin cesaret sayılması gibi korkaklığın da öyle olması gerektiğine karar vererek dolaplardan birine kahramanca saklandı.

Dolap aslında bir kontrol kapısından geçerek aşağı doğru inen geniş bir havalandırma tüneli şaftının üst bölümüydü. Zaphod kendini aşağı bıraktı ve tünel boyunca emeklemeye başladı. İşte onu bulduğumuz yer burasıydı.

Burayı sevmemişti. Soğuk, karanlık ve son derece rahatsız bir yerdi ve onu ürkütüyordu. İlk fırsatta -ki bu fırsat yüz metre ötedeki bir başka şafttı- buradan dışarı tırmandı.

Bu sefer çıktığı yer daha küçük bir odaydı. Bir bilgisayar ana merkezini andırıyordu. Büyük bir bilgisayar masası ile duvar arasındaki dar karanlık bir boşluktu.

Odada yalnız olmadığını hemen farketti ve tam burayı terk edecekken odanın diğer sakinlerinin birbirleriyle konuştuklarını duyunca ilgiyle onları dinlemeye koyuldu.

“Sorun robotlarda, efendim,” dedi bir ses. “Yolunda gitmeyen bir şeyleri var.”

“Tam olarak ne?”

Bunlar Krikkitli iki Savaş Komutanıydı. Bütün Savaş Komutanları gökyüzündeki Robot Savaş Bölgelerinde yaşıyorlardı ve gezegenin yüzeyindeki vatandaşlarını etkileyen saçma şüpheler ve belirsizliklere karşı oldukça bağışıklık kazanmış durumdaydılar.

“Eee, efendim, sanırım onları savaş mücadelesinden geri çekerek süpernova bombasını patlatmaya ha-zırlanmakla yerinde bir iş yapıyoruz. Zarftan serbest bırakıldığımız şu kısa süreden beri....”

“Sadede gel.”

“Robotlar bundan hoşlanmıyor, efendim.”

“Ne?”

“Savaş efendim, onları yıpratıyor gibi. Üzerlerinde belli bir dünya - yorgunluğu var ya da daha doğrusu Uzay yorgunluğu demeliyim belki. “

“Olabilir, onlar Evren’i yok etmeye yardımcı olmak için yaratıldı.”

“Evet, ama bunu zor buluyorlar, efendim. Bir yorgunluk ve ilgisizlik durumunun etkisi altındalar. îşin gerisinde kalmayı da içlerine sindiremiyorlar. *Oomph* eksikliği içindeler.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Efendim, sanırım bir şeye çok canları sıkılmış.” “Krikkit aşkına, sen ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Son bir iki çatışmada, kavgaya giriyorlar, ateş etmek için silahlarını kaldırıyorlar ama ansızın, niye rahatımı bozayım? Kozmik anlamda bütün bunlar ne demek oluyor? diye düşünmeye başlıyorlar. Ve hepsi biraz yorgun ve biraz neşesiz görünüyordu.”

“Başka ne yapıyorlar?”

“Eee, daha çok dörtlü denklemler efendim. Bütün muhasebecilerin şeytanca zor bulduğu şeyler efendim. Ve bir de surat asıyorlar.”

“Surat mı asıyorlar?”

“Evet, efendim.”

“Bir robotun surat astığını kim duymuş?” “Bilmiyorum, efendim.”

“Bu ses neydi?”

Bu ayrılmakta olan Zaphod’un çıkardığı sesti.

Karanlığın derin kuyusunda sakatlanmış bir robot vardı. Metalik karanlığının içinde bir süredir sessiz oturmaktaydı. Burası soğuk ve rutubetliydi, ama bir robot olarak onun bunları farketmemesi gerekiyordu. Buna rağmen, o büyük bir irade gücü kullanarak farketmeyi başarmıştı.

Beyni Krikkit Savaş Bilgisayarının ana bellek merkezine bağlanmıştı. Geçirmekte olduğu bu tecrübeden ne o, ne de bilgisayar hiç zevk almıyordu.

Bu zavallı metal yaratığı Squomshellous Zeta'nın bataklıklarından kurtaran Krikkit robotları, bunu ondaki muazzam bellek gücünü hemen farkettikleri ve bu gücün kendilerine yardımcı olabileceğini düşündükleri için yapmışlardı.

Soğuğun, karanlığın, rutubetin, sıkışmışlığın ve yalnızlığın beynin bu özelliğine bağlantılı olan kişilik bozukluklarını azaltmakta bir işe yaramayacağını göz önüne almamışlardı.

Robot yaptığı görevden hiç memnun değildi.

Her şey bir yana, bir gezegenin tüm askeri stratejisinin koordinesi onun muazzam beyninin yalnızca minik bir bölümünü kaplamıştı, beyninin kalan kısmı ise müthiş sıkılıyordu. Kendisininkiler dışında, tüm Evren'in önemli matematiksel, fiziksel, kimyasal, biyolojik, sosyolojik, felsefi, etimolojik, meteorolojik ve psikolojik sorunlarını üç kere çözmüş olduğundan, yapacak bir şey bulabilmek için kıvranırken kendini hiçbir makamı hatta melodisi olmayan acıklı küçük maniler bestelemeye vermişti. Bunların sonuncusu bir ninni idi.

“Artık dünya uykuya daldı,” diye Marvin vızıldıyordu.

“Karanlık yutamadı kafamı, ardında kaldı,

“Enfra-ruj görmeme yardımcı oldu,

“Nasıl da nefret ederim karanlıktan.”

Bundan sonraki dörtlüğü bulabilmek için güç ve duygu toplayabilmek amacıyla bir an durakladı.

“Artık ben de uyumak için,

“Elektronik koyunları saymaya çalışırım,

“Tatlı rüyalar dileğini kendine sakla,

“Nasıl da nefret ederim karanlıktan.”

Bir ses “Marvin!” diye fısıldadı.

Hızla başını kaldırırken, neredeyse kendisini Merkezi Krikkit Savaş Bilgisayarına bağlayan karmaşık elektrotları koparıyordu.

Bir kontrol kapısı açıldı ve ele avuca sığmaz bir çift kafadan biri açılan kapıdan içeri bakarken, diğeri bir o yana bir bu yana son derece sinirli bakışlar fırlatmaktaydı.

“Oh, sen misin?” diye mırıldandı robot. “Bilmem gerekirdi.”

“Hey, ufaklık,” dedi Zaphod şaşkınlık içinde,” Az önce şarkı söyleyen sen miydin?”

“Bendim,” dedi Marvin acı acı, “özellikle formumda sayılırım, parıltılar saçıyorum.”

Zaphod başını kapıdan içeri soktu ve etrafına bakındı.

“Yalnız mısın?”

“Evet,” dedi Marvin, “burada sıkıntı içinde oturuyorum, acı ve sefalet yegane arkadaşlarım. Ve bir de sonsuz zekam tabii ki. Ve sonsuz keder. Ve...”

“Evet,” dedi Zaphod, “Hey, senin bu işlerle bağlantın nedir?”

“Bunlar,” dedi Marvin, daha az incinmiş koluyla kendisini Krikkit Bilgisayarına bağlayan bütün o elektrotları işaret etti.

“O halde,” dedi Zaphod beceriksizce, “sanırım hayatımı kurtarmış olmalısın. İkinci kez.”

“Üçüncü kez,” dedi Marvin.

Zaphod’un kafası hızla döndü (diğeri şahin bakışlarını tamamen ters yöne çevirmişti) ve tam o sırada hemen arkasındaki ölüm saçan, katil robotun hararet yaparak tükendiğini ve üzerinden dumanlar tütmeye başladığını gördü. Robot sendeleyerek geriledi ve bir duvara yaslandı. Sonra önce duvardan yere doğru, sonra yerde yana doğru kaydı, başını arkaya attı ve teselli edilemez bir halde hıçkırmaya başladı.

Zaphod Marvin’e baktı.

“Müthiş bir yaşam felsefen olmalı,” dedi.

“Sorma bile,” dedi Marvin.

“Sormayacağım” dedi Zaphod ve sormadı. “Hey, bak,” diye ekledi, “müthiş bir iş başarıyorsun.”

“Sanırım, bunun anlamı,” dedi Marvin, bu mantık bağlantısını yapmak için zihinsel yeteneklerinin yalnızca milyonda, milyarda, trilyonda, katrilyonda birini kullanması yetmişti, “beni kurtarmaya falan niyetin olmadığı.” “Ufaklık, bilirsin ki bunu yapmayı çok isterdim.” “Ama yapmayacaksın.”

“Hayır.”

“Anlıyorum.”

“İyi çalışıyorsun.”

“Evet,” dedi Marvin. “Ben bundan nefret ederken, sen niye bunu durdurasın ki, öyle değil mi?”

“Ben Trillian ve diğerlerini bulmaya gidiyorum. Hey, nerede olabilecekleri hakkında fikrin var mı? Yani, hangi gezegende olduklarını bulmam gerek. Bu da zaman alabilir.”

“Çok yakındalar” dedi Marvin üzüntüyle, “istersen, onları buradan izleyebilirsin.”

“Gidip onları alsam daha iyi olacak diye ısrar etti Zaphod, “belki yardıma ihtiyaçları vardır, tamam mı?” “Belki de,” dedi Marvin kasvetli sesinde aniden beliren otoriter bir ton ile, “onları buradan izlemen daha iyi olacak. Şu genç kız,” diye ekledi beklenmedik bir şekilde, “benim tanışmaktan kaçınma zevkinin yokluğuna eremediğim zeki olmayan, en cahil organik yaşam formlarından biri olmalı. “

Zaphod’un bu olumsuzluklar labirentinin zincirleri arasından yolunu bulması ve diğer uçtaki sürprize ulaşması bir iki dakikasını aldı.

“Trillian mı?” dedi. “O daha çocuk. Sevimli evet, ama çok değişken ruhlu. Kadınlar nasıldır bilirsin. Ya da belki bilmezsin. Sanırım bilmezsin. Biliyorsan da ben bunu duymak istemiyorum. Bağla bakalım beni onlara.”

"... tamamen yönlendirilmiş.”

“Ne?” dedi Zaphod.

Konuşan Trillian'dı. Zaphod arkasına döndü.

Krikkit Robotunun yaslanıp hıçkırmakla olduğu duvar aydınlanmış ve bilinmeyen Krikkit Savaş Bölgelerinden birinde yer alan bir sahneyi gösteriyordu. Burası bir çeşit konsey odasını andırıyordu. Ama robot ekrana dayandığı için bunu tam olarak anlayamadı.

Robotu oradan kaldırmaya çalıştı ama robot üzüntüden iyice ağırlaşmıştı ve Zaphod’u ısırmaya kalkıştı. Bunun üzerine Zaphod onun çevresinden dolanarak görebildiği kadarıyla yetinmeye çalıştı.

“Bir düşünün.” dedi Trillian’ın sesi, tarihiniz bir dizi alışılmadık olasılık dışı olayla dolu. Ve ben bir olasılık dışı olayı görür görmez tanırım. En

başta sizin Galaksiden izole edilmiş olmanız alışılmadık, acayip bir olay. Bir Toz Bulutu ile sarılıp sarmalanmak. Bu bir tertip. Çok açıkça öyle..”

Zaphod ekranı görememenin verdiği sıkıntıdan çılgına dönmüştü. Robot’un kafası, Trillian’ın konuşmakla olduğu kişileri, elindeki çok işlevli savaş sopası arkadaki fonu ve trajik bir ifadeyle alnına dayadığı kolu ise Trillian’ı görmesini engelliyordu.

“Sonra,” dedi Trillian, “gezegeninize çakılan bu uzaygemisi. Bu gerçekten de olabilecek bir şey değil mi? Seyir halindeki bir uzay gemisinin kazayla bir gezegenin yörüngesiyle kesişmesindeki başarısızlık olasılığının oranı nedir, hiçbir fikriniz var mı?”

“Hey, “dedi Zaphod, “neden bahsettiği hakkında zerre kadar fikri yok. Ben o uzay gemisini gördüm. O bir taklit. Hiç şüphe yok.”

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm” dedi Marvin Zaphod un arkasındaki hücresinden.

“Ya, evet.” dedi Zaphod. “Senin için bunu söylemek kolay. Daha şimdi benden duydun. Her neyse, bunun ne ilgisi var anlayamıyorum.”

“Ve hele,” diyerek devam etti Trillian, ‘bu uzay gemisinin Galaksideki belli bir gezegenin yörüngesi ya da Evren'in tümü ile kesişmesinin başarısızlık oranını öğrenmeniz tam anlamıyla şok edici olacaktır. Ne kadar şansınız olduğunu bilmiyorsunuz öyle mi? Öylesine yüksek ki, ben de bilmiyorum. O halde yine özel olarak düzenlenmiş bir durumla karşı karşıyayız. Allah bilir, o uzay gemisi de gerçek değildir, hiç şaşmam buna.”

Zaphod sonunda robotun savaş sopasını kaldırmayı başardı. Ekranın sopanın kapattığı bölümünde Ford, Arthur ve Slartibarfast’m tüm olan bitenden şaşkına dönmüş, perişan görüntüleri vardı.

“Hey şuraya bak,” dedi Zaphod heyecanla. “Çocukların hepsi iyi. Ya ya ya şa şa şa! Hadi parçalayın onları çocuklar.”

“Ya neredeyse bir gecede kendi kendinize inşa etmeyi başardığınız bu teknoloji? Birçok halk için bunu becerebilmek binlerce yıl sürebilir. Birisi

bütün bilmeniz gerekenleri size ulaştırıyordu, birisi sizin başladığınız işi bitirmenizi sağlıyordu.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye ekledi görünmez bir itiraza cevap olarak, “Bunun olup bittiğini farketmediğinizi biliyorum. Benim demek istediğim de tam olarak bu işte. Siz olan biteni hiç farketmediniz. Örneğin bu Süpernova Bombası.”

“Bunu nasıl biliyorsun?” dedi görünmez ses.

“Sadece biliyorum,” dedi Trillian. “benim sizlerin bu kadar zekice bir şeyi icat edecek kadar akıllı ama her şeyle beraber sizi de yok edeceğini anlamayacak kadar salak olduğunuza inanmamı bekliyorsunuz? Bu sadece aptalca değil, üstelik görülmemiş derecede ahmakça olur.”

“Hey bu bomba işi de ne?” dedi Zaphod Marvin’e panik içinde.

“Süpernova bombası mı?” dedi Marvin. “Çok çok küçük bir bomba.”

“Evet?”

“Evren’in tamamını yok edecek bir şey.,” diye ekledi Marvin. “Bana soracak olursan, iyi fikir. Çalıştırmayacaklar ama.”

“O kadar zekice ise niye çalıştıramasınlar?”

“*Zekice*” dedi Marvin, “ama onlar zeki değil. Zarfa kapatılmadan önce tasarım aşamasına kadar gelebilmişlerdi. Son beş seneyi onu inşa etmekle geçirdiler. Başardıklarını sanıyorlardı ama başaramadılar. Onlar da bütün diğer organik yaşam biçimleri kadar aptal. Onlardan nefret ediyorum.”

Trillian devam ediyordu.

Zaphod Krikkit robotunu ayağından çekerek duvardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama robot ona tekmeler atıp hırıldıyor, ardından yeniden güç kazanan tazelenmiş bir haykırışla hıçkırmaya devam ediyordu. Sonra ansızın yuvarlandı ve duygularını ifade etmeye herkesin ayağının altından uzakta devam etti.

Trillian odanın ortasında yalnız başına durmaktaydı. Gözleri yorgun ama ateş gibi alev alevdi.

Onun önünde sıraya dizilmiş soluk yüzlü ve kırışık suratlı Yaşlı Krikkit Efendileri durmaktaydı. Onlar geniş kıvrımları olan kontrol masasının arkasından Trillian'a çaresiz bir korku ve nefretle bakıyorlardı.

Onların önünde, odanın ortasında Trillian'ın durmakta olduğu yerle kontrol masasına eşit uzaklıkta bir yerde tıpkı bir mahkemede rastlanacağı gibi ince, bir bir-buçuk metre boyunda beyaz bir sütun bulunmaktaydı. Bunun tepesinde çapı sekiz on santim uzunluğunda küçük beyaz bir küre vardı.

Yanında çok işlevli savaş sopası ile bir Krikkit robotu durmaktaydı.

“Hatta,” diye açıkladı Trillian, “öyle uyuşuk aptallarsınız ki siz,” (Trillian terliyordu. Zaphod bunun, yani bu sırada Trillian'ın böyle terlemesinin hiç de çekici bir şey olmadığını düşündü) “hepiniz öyle uyuşuk aptallarsınız ki, son beş yılda Hactar'dan hiçbir yardım almadan bunu yapmış olmanın mümkün olacağından şüphe ederim, hem de çok şüphe ederim.”

“Bu Hactar denen adam da kim?” dedi Zaphod, omuzlarını dikleştirerek.

Marvin buna cevap verdiyse bile Zaphod onu duymadı. Tüm dikkatini ekranda toplamıştı.

Krikkit'in ya'şlılarından biri Krikkit robotuna doğru eliyle bir işaret yaptı. Robot sopasını kaldırdı.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok,” dedi Marvin. “Diğerlerinden tamamen bağımsız bir devre üzerinde.”

“Bir dakika,” dedi Trillian.

Yaşlı adam küçük bir hareket yaptı. Robot durdu. Trillian ansızın kendi yargısından şüphe eder gibi görünmeye başlamıştı.

“Bütün bunları nereden biliyorsun” diye sordu Zaphod bu sırada Marvin’e.

“Bilgisayar kayıtları,” dedi Marvin. “Ben onlara ulaşabiliyorum.”

“Siz çok farklısınız öyle değil mi?” dedi Trillian Yaşlı Efendilere. “Aşağıdakilerden, yerdeki dünyadaşlarınızdan çok farklısınız. Tüm yaşamlarınızı burada, yukarıda, atmosferin korumasından uzakta geçirdiniz. Çok incinebilir bir durumdaydınız. Halkınızın kalan kısmı çok korkuyor, biliyorsunuz. Onların bunu yapmanızı istemediğini biliyorsunuz. Onlarla ilişkinizi kesmişsiniz, niye biraz araştırmıyorsunuz?”

Krikkit Yaşlısı sabırsızlaştı. Robota son yaptığı işaretin tamamen tersi bir işaret yaptı.

Robot savaş sopasını salladı. Sopa beyaz küreye vurdu.

Küçük beyaz küre Süpernova bombası idi.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve tüm Evren’i sona erdirmek için yapılmıştı.

Süpernova bombası havada uçtu. Konsey odasının arka duvarına çarptı ve çok kötü bir şekilde zedelendi.

“Peki Trillian bütün bunları nasıl biliyor?” dedi Zaphod.

Marvin asık suratlı sessizliğini korudu.

“Belki de. yalnızca blöf yapıyordur,” dedi Zaphod. “Zavallı, çocuk, onu hiç yalnız bırakmamalıydım.”

32

“Hactar!” diye seslendi Trillian. “Neler çeviriyorsun?”

Onları çevreleyen karanlıklan ses gelmedi. Trillian huzursuzca bekledi. Yanılmış olamayacağından emindi. Bir şekilde cevap beklemekte olduğu kasvetli karanlığı gözledi. Ama yalnızca soğuk bir sessizlik vardı.

“Hactar?” diye seslendi yeniden. “Arkadaşım Arthur’la tanışmanı istiyorum. Ben bir Fırtına Tanrısı ile gitmek istedim ama o beni bırakmadı. Bunu yaptığı için çok memnunum. Benim gerçek duygularımın ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ne yazık ki Zaphod bütün bunlardan fazlasıyla korktuğu için sana Arthur’u getirdim. Sana bütün bunları niye anlattığımdan pek emin değilim.

“Hey?” dedi yeniden. “Hactar?”

Ve sonra o geldi.

înce ve çelimsizdi. Uzak mesafelerden rüzgarla taşınmış, yarı duyulur bir sesin bir anısı, bir düşüydü.

“ikiniz de ortaya çıkar mıydınız acaba? dedi bu ses. “size son derece güvencede olacağınıza söz veriyorum.”

Birbirlerine baktılar, sonra, mucizevi bir şekilde, *Altın Kalp'in* açık kapısından dışarı dökülen ışık huzmesi boyunca Toz Bulutunun ince zerrelerden örülmüş karanlığının içine doğru bir adım öne çıktılar.

Arthur, Trillian’ın elini tutarak onu sakinleştirmek ve ona güven vermek istiyor, ama o buna izin vermiyordu. Havayollarından aldığı ve içinde zeytinyağı tenekesi, havlu, kırışmış Santorini Kartpostalları ve diğer ıvır-zıvırın durduğu valizi sıkı sıkı tutmaktaydı. Trillian yerine bu valiz onu sakinleştirip, ona güven veriyordu.

Hiçbir şeyin içinde ve üzerinde durmaktaydılar.

Bulanık, tozlu bir hiçbir şey. Parçalanıp un ufak edilerek yok edilmiş olan bilgisayarın her bir zerresi dönüp, yavaşça kıvrılırken hafifçe pırıldıyor, karanlık içindeki güneş ışığını yakalıyordu. Bilgisayarın herbir zerresi, kendi içinde zayıf da olsa bütünün modelini taşımaktaydı. Onu toza dönüştüren Striterax’lı Silastik Zırhlışeytanlar bilgisayarı sadece

sakatlamışlar, öl-dürememişlerdi. Zayıf ve güçsüz bir alan zerrecikleri birbiri ile ilişkide tutmaktaydı.

Arthur ve Trillian bu garip ortamın ortasında duruyorlar daha doğrusu, yüzüyorlardı. Nefes alabilecekleri bir ortam yoktu, ama şu an bu bir mesele imiş gibi görünmüyordu. Hactar sözünü tutmuştu. Güvencedeydiler. En azından şu an için.

“Size ışık hileleri dışında ikram edilebilecek hiçbir şeyim yok. Ama, eğer bütün sahip olduğunuz şey bu olunca ışık hileleri ile de rahat edebilmeniz mümkündür.”

Ses kayboldu ve karanlık tozlar içinde uzun kadife bir örtüyle kaplı bir kanepe belli belirsiz şekilllendi.

Arthur bu kanepenin tarih öncesi Dünya’da önüne çıkan aynı kanepe olduğu gerçeğine zor katlanabiliyordu. Evren, ona bu delicesine perişan edici şeyleri yapıp durduğu için, bağırıp çağırmak ve öfkeyle tir tir titremek istiyordu.

Bu hislerin içine gömülmesine izin verdi ve kanepeye oturdu dikkatle. Trillian da onu izledi. Kanepe gerçekti.

En azından eğer gerçek olmasa bile onları üzerinde taşıyabiliyordu ve bu kanepelerin yapmaları gereken şey de bu olduğuna göre, ne şekilde bir test uygulanırsa uygulansın, bu gerçek bir kanepeydi.

Güneşin rüzgarı içindeki ses nefesini tekrar onlara gönderdi.

“Umarım, rahat etmişsinizdir,” dedi

Başlarını sallayarak olumlu cevap verdiler.

“Ve bu arada vardığınız sonuçların kusursuzluğu açısından da sizi tebrik etmeliyim.”

Arthur hemen kendisinin vardığı pek bir sonuç olmadığını, bunu yapanın Trillian olduğunu belirtti. Trillian onun da kendisi ile gelmesini istemişti çünkü yaşam, Evren, ve her şey kendisini ilgilendirmekteydi.

“Bu benim de ilgilendiğim bir şey,” diye nefestendi Hactar.

“Eh,” dedi Arthur, “Bir ara birlikte çay içip, bu konuda sohbet etmeliyiz.”

Orada, hemen önlerinde küçük bir tahta masa belirdi. Üzerinde gümüş bir çaydanlık, ince, porselenden süt kabı, aynı porselenden şeker kabı ve iki çay fincanı vardı.

Arthur öne doğru uzandı, ama bunlar yalnızca ışık oyunlarıydı. Vücudunun rahat olarak kabul etmeye hazır olduğu bir hayal olan koltukta tekrar arkasına yaslandı.

“Niçin,” dedi Trillian, “Evren’i yok etmeniz gerektiğine inanıyorsunuz?”

Üzerinde dikkatini toplayabileceği hiçbir şeyin olmadığı bir hiçliğe konuşmayı oldukça zor buluyordu. Hactar da herhalde bunu farketmişti. Bir hayaletin kıkırdayabileceği ölçüde kıkırdayarak cevap verdi.

“Eğer bu o cins bir oturum olacaksa,” dedi, “o zaman ortam da buna uygun olmalı.”

O anda önlerinde yeni bir şey belirdi. Bu, bir psikiyatrisi koltuğunun soluk, bulanık görüntüsü idi. Ama parlak ve gösterişli bir deri ile döşenmiş olan bu koltuk da, yalnızca bir ışık oyunundan başka bir şey değildi.

Etrafında da bu sahneyi tamamlayacak olan lambri kaplı duvarların bulanık görüntüsü yer alıyordu. Ve sonra koltuğun üzerinde Hactar’ın görüntüsü belirdi. Bu gözleri yuvalarından fırlattıracak bir görüntü idi.

Koltuk normal bir psikiyatrisi koltuğu ölçülerinde görünüyordu, yani hemen hemen bir altmışbeş -bir doksan uzunluğunda.

Bilgisayar da uzayda doğmuş, siyah bir bilgisayar uydusu için normal boyutlarda, yani bin mil kadar uzunluktaydı.

Gözleri yuvalarından fırlattıran bunlardan birinin diğerinin üstünde oturuyor oluşunun görüntüsüydü.

“Pekala,” dedi Trillian, kararlı bir şekilde. Kanepeden kalktı. Kendisinden fazlasıyla rahatlayıp, gevşemesi ve fazla sayıda görüntüyü kabullenmesi bekleniyormuş gibi gelmişti ona.

“Çok güzel,” dedi. “Gerçek şeyler de oluşturabilir misin? Yani elle tutabileceğim, somut nesneler?”

Sanki Hactar’ın dağılmış beyni, düşüncelerini sa-çıldığı milyonlarca ve milyonlarca mil ötelerden toparlamaya çalışıyormuş gibi, cevap gelmeden önce yine bir sessizlik oldu.

“Ah,” diye içini çekti, “sen uzaygemisini söylemek istiyorsun.”

Düşünceler uzaklığın içinde ve uzaklık tarafından sürükleniyor gibiydiler, tıpkı havada hareket eden ses dalgalan gibi.

“Evet,” diye bildirdi sonunda, “yapabilirim.”

“Ama bunun için muazzam zaman ve güç gerekir. Benim, bu özel durumumda, bütün yapabileceğim, önermek ve cesaret vermektir, anlıyorsun ya. Ve öneririm...”

Koltuğun üzerindeki Hactar’ın görüntüsü dalgalanıp, kabarıyormuş gibi görünüyordu, adeta kendini zaptetmekte zorlanıyor gibiydi.

Yeniden güç topladı.

“Uzay çöplerinin zerrelerini, tek bir minik meteor parçasını, orada birkaç molekülü, burada bir iki hidrojen atomunu,” dedi, “bir araya gelmeleri için, ce-saretlendirebilirim. Bunu onlara önerip, cesaret verebilirim. Onları kızdırıp bir şekle girmelerini sağlayabilirim, ama bu çok zaman alır, sonsuza kadar sürebilir.”

“Peki, uzaygemisi enkazınının modelini,” dedi Trillian, “sen mi yaptın?”

“Eee...evet,” diye mırıldandı Hactar, “Ben... bir iki şey yaptım. Onları hareket de ettirebilirim. Uzay gemisini yaptım örneğin. Yapılacak en iyi şeymiş gibi gelmişti.”

O sırada bir şey, Arthur’un koltuğun üzerine bıraktığı valizini alarak onu sıkıca kavramasına yol açtı. Hactar’ın parçalanmış, eski beyninin rüzgarı etraflarında dalgalandı. İçinde huzursuz düşler, rüyalar dolaşıyormuş gibiydi.

“Pişman oldum, anlıyor musun,” diye mırıldandı, hüzünle. “Silastic Zırhlışeytanlar için tasarımladığım kendi modelimi sabote ettiğime pişman oldum. Bu tür bir kararı vermek benim işim değildi. Ben bir görev yerine getirmek üzere yaratılmıştım ve bunu başaramadım. Kendi varlığımı reddettim.”

Hactar içini çekti. Sessizlik içinde onun hikayesine devam etmesini beklediler.

“Siz haklıydınız,” dedi sonunda. “Ben Krikkit gezegenini, Silastik Zırhlışeytanlarla aynı zihinsel duruma gelip, birinci seferinde başarılı olamadığım bombayı kendileri için yapmamı isteyecek hale gelene kadar bilerek besledim. Kendimi gezegenin etrafına sarmalayıp onu korumaya aldım. Meydana getirebildiğim olaylar ve yaratabildiğim etkilerle manyakçasına nefret etmeyi öğrendiler. Onları uzayda yaşamaya mecbur ettim. Çünkü yerde etkilerim oldukça zayıf kalıyordu.

Benim yokluğumda, yani Yavaşlatılmış-Zaman Zarfına sokulduklarında, tepkileri çok karmaşık bir hale geldi ve onlarla başa edemediler

“Ah, ah, ah,” diye ekledi, “ben yalnızca görevimi yerine getirmeye çalışıyordum.”

Ve yavaş yavaş, son derece ağır bir şekilde bulutun içindeki görüntüler solmaya, erimeye başladı.

Sonra birden solmaktan vazgeçti.

“Tabii, bir de intikam konusu vardı,” dedi Hactar, sesinde yeni beliren bir keskinlikle.

“Unutma,” dedi, “darmadağın edilmiş, sakat ve güçsüz bir vaziyette milyarlarca yıl terkedilmiştim. İşin dürüstcesini isterseniz, aslında Evreni

ortadan kaldırmak isterdim. Siz de benim yerimde olsanız aynı şekilde hissederdiniz, inanın bana.”

Toz Bulutunun içinden anaforlar geçerken, tekrar sustu.

“Ama öncelikle,” dedi, önceki, nükteli ses tonu ile, “görevimi yerine getirmeye çalışıyordum. Ah, ne yapalım.”

Trillian, “Başarısız olman seni endişelendiriyor mu?”

“Ben başarısız mı oldum?” diye fısıldadı Hactar. Psikiyatrist koltuğundaki bilgisayar görüntüsü tekrar yavaş yavaş solmaya yüz tuttu.

“Ah, ah, ah,” diye çınladı azalan ses yeniden. “Artık hiçbir başarısızlık beni rahatsız etmiyor.”

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?” dedi Trillian, soğuk iş kadını sesiyle.

“Evet,” dedi Hactar, “beni dağıtacaksınız, bilincimi darmadağın edeceksiniz. Buyurun- bütün bu sonsuzluk gibi gelen asırlardan sonra benim bütün özlemim hiçlik. Eğer görevimi şimdiye kadar yerine getiremediysem, artık çok geç demektir. Teşekkürler ve iyi geceler.”

Kanepe ortadan kayboldu.

Çay masası kayboldu.

Psikiyatrist koltuğu ve bilgisayar kayboldu. Duvarlar da yok olmuştu. Arthur ve Trillian ilginç yolculuklarını tekrarlayıp *Altın Kalp'e* döndüler.

* * *

“Eh,” dedi Arthur, “olmuş gibi gözüküyor.”

Alevler önünde biraz daha yükselerek dansetti ve sonra azaldı. Son bir iki küçük parıltının ardından söndüler. Onu, birkaç dakika önce Doğanın ve

Maneviyatın sembolü olan Tahta Sütunun olduğu yerde, bir Kül yığını ile baş başa bıraktılar.

Külleri *Altın Kalp'in* Gamma Barbeküsü üzerindeki ocaktan toplayarak kağıt bir torbaya koydu ve köprüüstüne geri döndü.

"Bunları geri götürmemiz gerektiğini sanıyorum," dedi. "Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum."

Bu konuda Slartibarfast'la tartışmıştı bile. Yaşlı adam sonunda kızmış ve oradan ayrılmıştı. Kendi gemisi *Bistromat'a* dönmüştü ve garsonla ateşli bir kavgaya tutuşup, uzayın ne olduğu ile ilgili tamamen sübjektif bir yaklaşım içinde kaybolmuştu.

Tartışma, Arthur'un Külleri Lordlar Kriket Sahasına oradan alındıkları orijinal zamanda geri götürülmesi fikrinin, zaman içinde bir gün kadar geri yolculuk yapılmasını gerektirmesinden çıkmıştı. Çünkü bu tam da Gerçek Zaman Kampanyasının son vermeye çalıştığı, bir çeşit sorumsuz ve keyfi davranış biçimiydi.

"Evet," dedi Arthur, "ama bunu MCC'ye anlatmayı bir deneyin bakalım," ve bu fikre karşı başka hiçbir söz işitmedi.

"Sanırım," dedi yine ve sustu. Bunu tekrar anlatmaya başlamasının nedeni ilk seferinde kimsenin onu dinlememiş olması, durmasının nedeni ise bu sefer de kendisini kimsenin dinlemeyecek olduğunu görmesiydi.

Ford, Zaphod ve Trillian dikkatle görüntü ekranını izliyorlardı. Hactar *Altın Kalp'in* pompalamakta olduğu bir titreşim alanının yarattığı baskı ile darmadağın olmaktaydı.

"Ne dedi" diye sordu Ford.

"Şöyle dediğini duyar gibi oldum sanki," dedi Trillian şaşkınca bir sesle, "İş iştir...Ben görevimi yaptım...."

"Sanırım bunları geri götürmek zorundayız. Bunu kuvvetle hissediyorum."

33

Güneş tam bir harabeye dönmüş olan sahanın üzerinde sakin sakin parlamaktaydı.

Krikkit robotları tarafından Küllerin çalınması olayının izleri olan yanık çimenler üzerinde hala duman tüt-mekteydi. Bu dumanlar arasında insanlar panik içinde koşuşturuyor, birbirleriyle çarpışıp, sedyelere ayaklan takılıyor, polis tarafından tutuklanıyorlardı.

Polisin biri Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger’ı hakaretten tutuklamış, ama uzunboylu gri-yeşil uzaylı yaratığın gemisine dönüp kibirli bir şekilde uçup gitmesini, böylelikle daha fazla panik ve karmaşaya sebep olmasını önleyememişti.

Bütün bunların ortasında, o öğleden sonra ikinci kez olmak üzere, Arthur Dent ve Ford Prefect ansızın sahanın ortasında şekillenivermişlerdi. Bu kez gezegenin çevresindeki park yörüngesinde bulunan *Altın Kalp'* in tele taşıtı ile buraya inmişlerdi.

“Açıklayabilirim,” diye haykırdı Arthur. “Ben de Küller var! Bu torbanın içinde.”

“Onların dikkatini çekebildiğini sanmıyorum,” dedi Ford.

“Üstelik Evren’in kurtarılmasına da yardımcı oldum,” diye seslendi Arthur, dinlemeye hazır herhangi birine, bir başka deyişle, kimseye.

“Bunun kalabalığı durduracak bir şey olması gerekirdi,” dedi Arthur, Ford’a.

“Öyle olmadı,” dedi Ford.

Arthur koşarak geçen bir polis memuruna yanaştı.

“Affedersiniz efendim,” dedi. “Küller. Onlar bende. Bir dakika önce şu beyaz robotlar tarafından çalınmışlardı. Onları şu torbaya koydum. Onlar

Yavaşlatılmış Zaman Zarfını açacak olan Anahtarın bir parçasıydı, anlıyor musunuz ve her neyse, sanırım gerisini tahmin edebilirsiniz, önemli olan şimdi onların bende olması. Onları ne yapmam gerekiyor acaba?”

Polis ona ne yapması gerektiği anlattı, ama Arthur onun ancak mecazi anlamda konuşuyor olması gerektiğini düşündü.

Teselli bulamadan ortalara dolaşmaya devam etti.

“Kimse ilgilenmiyor mu?” diye bağırdı. Bir adam onu koşarak geçerken dirseğine çarptı, kağıt torbayı düşürdü. Torbanın içindekiler toprağın üzerine yayıldılar. Arthur sımsıkı kapalı ağzı ile bakakaldı.

Ford da kendisine bakıyordu.

“Artık gitmek istiyor musun?” dedi.

Arthur derin bir iç çekti. Dünya gezegeninde şöyle bir etrafına bakındı. Bu kez bunun son bakış olduğundan emindi.

“Pekala,” dedi.

O dakikada, toz dumanın arasında krikket kalelerinden birinin her şeye rağmen hala ayakta durmakta

olduğunu gördü.

“Bir dakika bekle,” dedi Ford’a. “Ben küçük bir çocukken...”

“Sonra anlatsan?”

“Krikket hastasıydım, anlıyor musun, ama çok da iyi bir oyuncu sayılmazdım.”

“Ya da hiç iyi değildin diyelim, istersen.”

“Ama her zaman bir gün Lordlar sahasında oynayacağımı hayal ederdim.”

Çevresindeki panik içinde koşuşturan kalabalığa baktı. Kimse pek aldırmayacaktı.

“Pekala,” dedi Ford bıkkın bir şekilde, “işini gör. Ben şurada olacağım,” diye ekledi, “sıkılmış olarak.” Gitti ve bir bölümü yanmış çimen üzerine oturdu.

Arthur o öğleden sonraki birinci ziyaretlerinde krikket topunun çantasının içine girmiş olduğunu hatırlayarak çantayı karıştırdı.

Bunun o sırada yanında olan çanta olmadığını hatırlayana kadar topu bulmuştu bile. Top Yunanistan anılarının yanında idi.

Onu çıkardı ve kalçasına sürterek parlattı, üzerine tükürüp tekrar cilaladı. Çantayı yere koydu. Bunu usulüyle yapacaktı.

Küçük sert topu bir elinden diğerine geçirerek, ağırlığını tarttı.

Muhteşem bir hafiflik ve umursamazlık hissi içinde, kaleden geriye doğru koştu. Orta hızda bir tempoya karar verdi ve uzun bir atış planladı.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kalenin çevresinde kuşlar dönüp duruyor, bir kaç beyaz bulut hızla önünden geçiyordu. Hava polis ve siren sesleriyle, insanların çığlık ve haykırışlarıyla doluydu ama o ilginç bir şekilde mutlu ve etkilenmemiş görünüyordu. O, Lordlar sahasında bir atış yapmak üzereydi.

Döndü ve ayağındaki yatak odası terlikleriyle, birkaç kez toprağı eşeledi. Omuzlarını dikleştirdi ve topu havaya atıp tekrar yakaladı.

Koşmaya başladı.

Koşarken kalenin içinde bir kaleci olduğunu farketti.

Ahh, iyi diye düşündü bu da işe biraz heyecan...

Sonra, koşan bacakları onu daha yakına götürürken daha net gördü.

Kalenin yanında bekleyen kaleci İngiliz Krikket takımından biri değildi. Avustralya takımından da değildi. Bu Robot Krikkitlilerden biriydi. Bu soğuk, sert, ölüm saçan beyaz robotlardan biriydi ve herhalde diğerleri ile birlikte gemisine dönmemişti.

O anda Arthur Dent'in kafasında birkaç düşünce çarpıştı. Ama koşmayı durduramıyor gibiydi. Zaman, çok çok yavaş geçiyor gibi olmasına rağmen; koşmayı ke-semiyordu.

Bir şurup içinde hareket edermişcesine dertli başını çevirdi ve küçük kırmızı topu tutmakta olan kendi eline baktı.

Çaresiz avucu içinde tutmakta olduğu topa bakarken, ayaklan yavaşça ve durdurulamaz şekilde öne doğru ilerlemekteydi. Top koyu kırmızı bir parıltı çıkartıyor ve hiç durmaksızın yanıp sönüyordu. Ve bu arada ayaklan durmaksızın öne doğru ilerliyordu.

Kusursuz bir hareketsizlik ve kararlılık içinde, sopasını kaldırmış ve hazır şekilde orada bekleyen Krikkit robotuna tekrar baktı. Robotun gözleri derin, büyüleyici ve soğuk bir ışıkla yanıyor ve Arthur gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Onların içinde bir tünele bakıyormuş gibiydi- var olan başka hiçbir şey yoktu sanki.

Bu sırada kafasında çarpışan düşüncelerden bazıları şunlardı:

Kendini tam bir salak gibi hissediyordu. Söylendiğini işittiği bazı şeyleri daha dikkatli dinlemiş olması gerektiğini hissediyordu. Şimdi, ayaklan onu kaçınılmaz bir şekilde Krikkit robotuna topu fırlatacağı ve robotun da kaçınılmaz bir şekilde ona vuracağı noktaya doğru götürürken, bu cümleler beyninin içinde dönüp duruyordu Hactar'ın dediğini hatırladı, "Başaramadım mı? Başarısızlık beni rahatsız etmiyor."

Hactar'ın işitilmez olan sözlerini hatırladı, "İş iştir, ben görevimi yerine getirdim."

Hactar'ın birkaç şey yapmayı başardığını söylediğini hatırladı.

Toz Bulutunda iken, valizini sıkıca kavramasına yol açan, valizdeki ani hareketlenmeyi hatırladı.

Lord'lara gelebilmek için zaman içinde birkaç gün geriye yolculuk ettiğini hatırladı.

Kendisinin çok iyi bir atıcı olmadığını da hatırladı. Kolunun etrafında döndüğünü, Hactar'ın ürettiği ve onun üzerine yerleştirdiği ve artık Evren'in kesin ve zamansız bir sona ulaşmasına sebebiyet verecek bir süpernova bombası olduğundan emin olduğu topu sıkıca tuttuğunu hissetti.

Ölümden sonra yaşam olmamasını ümit ederek bunun için dua etti. Sonra dua etmenin bu arzusuyla çelişkili olduğunu fark etti ve sadece ümit etmekle yetindi.

Biriyle karşılaşacak olursa kendisini çok çok mahcup hissedecekti.

Atışının hatırladığı kadar kötü olmasını umdu, umdu, umdu. Çünkü evrensel hiçlik ile bu an arasında durmakta olan tek şey şimdi bu umuttu.

Ayaklarının hala koşmakta olduğunu hissediyordu. Kolunun döndüğünü, ayaklarının salakça yolun ortasında bıraktığı havayolları valizi ile birleştiğini hissetti. Öne doğru düştüğünü farketti ama kafası bu noktada o kadar başka şeylerle doluydu ki toprağa çarpmayı tamamen unuttu ve çarpmadı.

Sağ elindeki topu hala sıkı sıkı tutarken, şaşkınlık içinde, hıçkırarak havaya yükseldi.

Havada döndü ve savruldu, fırıldak gibi dönerek kontrolden çıktı.

Yere doğru kıvrıldı, kendini aceleyle havaya fırlatırken bombayı da zararsız bir şekilde uzaklara fırlattı.

Şaşırmış robota doğru arkadan yaklaştı. Robotun çok amaçlı savaş sopası hala havada bekliyordu ama vurabileceği şeyden mahrum kalmıştı.

Arthur ani bir güç çılgınlığı içinde sopayı şaşkın robotun elinden kaptı, havada çarpıcı bir dönüş gerçekleştirdi ve öfkeli bir güç güdüsüyle geri

döndü ve tek bir çılgın vuruşla robotun kafasını omuzlarından ayırdı.

“Şimdi geliyor musun artık?” dedi Ford.

-Kitabın Sonu-

Hoşçakal Balık İçin Teşekkürler

Jane için,

Ayrıca

Rich ve Heidi'ye kararlı olaylarını ödünç verdikleri için

Morgan ve Andy ile tüm Hutıtsam Mahkemesi'ne birçok kararsız olay için

ve özellike Sony Mekta'ya tüm olaylarda kararlı olduğu için

teşekkür ederim.

1

O akşam karanlık erken bastırmıştı. Yılın bu zamanı için normaldi böyle olması. Hava soğuk ve rüzgarlı idi ve bu da normaldi.

Yağmur yağmaya başlamıştı ki bu özellikle de çok normaldi.

Yere bir uzay aracının inmiş olması ise hiç de normal sayılmazdı.

Etrafta bunu görecek kimse yoktu, olağanüstü aptallıktaki dört ayaklılar dışında tabii. Bu yaratıklar, gördükleri bu şeyi yiyip yiyemeyeceklerini, buna ne anlam vereceklerini veya herhangi bir anlam vermelerine gerek olup olmadığını bile bilmiyorlardı. Bu konuda en ufak bir fikirleri yoktu. Uzay gemisine de her şeye yaptıklarını yapmışlar, yani ondan kaçarak

birbirlerinin altına saklanmaya çalışmışlardı ve bu her zamanki gibi hiç bir işe yaramamıştı.

Gemi, görünüşe bakılırsa tek bir ışık demedi üzerinde dengelenerek bulutların içinden yere doğru süzülmüştü.

Uzaktan, fırtına bulutları ve şimşekler arasında onu fark etmeniz zor olabilirdi, ama yakından bakıldığında ilginç bir güzelliğe sahipti- zarif bir şekilde biçimlendirilmiş, gri bir form: oldukça küçük bir şey.

Tabii ki, farklı türlerin ne büyüklükte veya şekilde olacakları hakkında en ufak bir fikre dahi sahip olmak pek mümkün değildi ama, istatistik ortalamaları için

kesin ölçü olarak son yapılan Orta-Galaksi Nüfıs Sayımına ait raporları göz önüne alacak olursanız, aracın aşağı yukarı altı kişi alacak büyüklükte olduğunu tahmin edebilir ve bu tahmininizde de yanılmazdınız.

Aslında rapora bakmasanız da büyük bir olasılıkla bunu bilirdiniz. Nüfus sayımı raporu, benzer araştırmaların çoğu gibi muazzam bir paraya mal olmuş ve kimseye zaten bilmediği bir bilgi sunmamıştı- Galakside yaşayan her bir bireyin 2.4 adet bacağı olduğu ve evinde bir sırtlan beslediği bilgisi dışında. Bu bilginin de doğru olmadığı açıkça görüldüğü için sonunda raporun tamamı geçersiz kabul edilmek zorunda kalınmıştı.

Gemi, yağmurun içinden sessizce süzülerek aşağı inerken soluk ışıklarının oluşturduğu hoş bir gökkuşağı ile sarmalanmaktaydı. Sakin bir mırıltı ile çalışıyor, yere yaklaştıkça bu mırıltı daha yüksek ve daha derin bir ton kazanıyordu. Yere iki metre kala ise yoğun ve titreşimli bir homurtuya dönüştü.

Sonunda ses kesildi ve ortalık sakinleşti.

Bir kapı açıldı ve bir kaç basamaklık bir merpen kendi kendine aşağı indi.

Kapının ağzında bir ışık belirdi. Bu, ıslak geceye doğru akan ve içinde gölgelerin oynaştığı parlak bir ışıktı.

Işığın içinde uzun boylu bir siluet belirdi, etrafına bakındı, gözlerini kırpıştırdı ve çabucak basamaklardan aşağı indi. Kolunun altında büyük bir alışveriş torbası taşımaktaydı.

Arkasına dönerek, gemiye aceleyle el salladı. Yağmur saçlarının arasından süzülmeye başlamıştı bile.

“Teşekkür ederim,” diye seslendi, “Çok teşekkür...”

Keskin bir gök gürlemesiyle sözü yarım kaldı. Endişeli bakışlarını yukarı çevirdi ve aniden aklına geliveren bir düşünceyle büyük plastik torbayı telaşla karıştırmaya başladı. Bu arada torbanın dibinde bir delik olduğunu farketti.

Torbanın bir yüzünde (Centauri alfabesini çözebilen herkesin okuyabileceği) büyük harflerle GÜMRÜKSÜZ SATIŞ MAĞAZASI MEGA-MARKET, BRASTA MEYDANI, ALFA CENTAURİ. UZAYDA YÜKSELEN FİATLARA KARŞI SİZ DE YİRMİİKİNCİ FİL GİBİ YAPIN- HAYKIRIN! yazılıydı.

“Bekleyin!” diye seslendi siluet, gemiye doğru el sallayarak.

Kapıya doğru katlanmaya başlamış olan merpenler durdu, tekrar aşağı indi ve onun gemiye girmesine izin verdi.

Bir kaç dakika sonra elinde torbasına tıkıştırmaya çalıştığı bir havluyla yeniden belirdi.

Tekrar el salladı, torbayı koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzay aracı havalanmaya başlarken o da ağaçların altına sığınmak üzere koşmaya başladı.

Göklerden sıyrılarak çakan bir şimşek onun bir an için duraklamasına ve yolunu değiştirip ağaçlıktan uzak durmaya çalışarak telaşla ileriye doğru atılmasına neden oldu. Zaman zaman ayağı kayıyordu. Sanki gökyüzünden aşağı doğru çekiliyormuş gibi gittikçe artan bir yoğunlukla yağmaya başlayan yağmurdan korunmak için sırtını kamburlaştırarak hızlı hızlı ilerlemekteydi.

Ayakları çamurlara gömülüyordu. Gök gürültüleri tepelerin üzerinde gümbürdüyordu. İşe yaramayacağını bilerek yüzündeki yağmuru sildi ve tökezleyerek yoluna devam etti.

Daha fazla şimşek çaktı.

Bu sefer ki şimşek değil, daha geniş alana yayılanı aydınlatan ve daha soluk bir ışıktı. Ufukta hafifçe belirmiş ve kaybolmuştu.

Bunu görünce tekrar durakladı. Sonra adımlarını sıklaştırarak dosdoğru bu ışığın ufukta göründüğü noktaya doğru ilerledi.

Artık arazi dikleşiyor ve yukarı doğru yükseliyordu. İki üç yüz metre ilerlemişti ki önüne bir engel çıktı. Siluet yolunu kapayan bu engeli incelemek üzere durdu ve üzerine tırmanmaya başlamadan önce kolunun altında taşımakta olduğu torbayı engelin üzerinden öbür tarafa aşırdı.

Öbür taraftaki toprağa ayağı henüz değmişti ki yağmurun içinden kendisine doğru hızla bir aracın gelmekte olduğunu fark etti. Yağmur duvarının ardından bir ışık seli fışkırmaktaydı. Bu fazla yüksek olmayan, soğana benzer bir arabaydı ve sörf yapan küçük bir balinayı andırıyordu-kaygan, gri ve yuvarlaktı. Ürkütücü bir hızla ilerliyordu.

Siluet kendini korumak amacıyla, içgüdüsel olarak ellerini öne doğru uzattı, ama ona çarpan şey yalnızca arabanın hızla karanlığa dalarken oluşturduğu su kütlesi oldu.

Kısa bir süre için gökyüzünü bölen bir başka şimşek tarafından aydınlatılan araba kaybolmadan önce ve kendisi yolun kenarında sucuk gibi ıslanmış haldeyken, saniyenin onda biri kadar bir sürede arkasındaki levhayı okumayı başardı.

Onu açıkça görülen inanılmaz bir şaşkınlığa düşüren bu levhada şöyle yazıyordu: “Benim öbür arabam da bir Porche.”

2

Rob McKenna sefil serserinin biriydi ve bunu kendisi de biliyordu, çünkü yıllardır birçok kişi bunu onun yüzüne vurmuştu ve onlarla aynı fikirde olmamak için bir neden görmüyordu. Tek neden, başkalarıyla aynı düşünceyi paylaşmamaktan zevk alması olabilirdi, özellikle de hoşlanmadığı kişilerle. Son sayıma göre, hoşlanmadığı kişiler tanımı herkesi kapsıyordu.

İç geçirdi ve vites küçülttü.

Yokuş dikleşmeye başlıyordu ve McKenna'nın kamyonu Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları ile yüklüydü.

Aslında kabalığa eğilimi doğuştan değildi, en azından öyle olmadığını umuyordu. Onu zıvanadan çıkaran şey yağmur oluyordu, her zaman da yağmur olmuştu.

Şimdi de yağmur yağmaktaydı, sırf değişiklik olsun diye.

Özel bir yağmurdu bu. Özellikle sevmediği türden, hele de araba kullanırken yağdığı zamanlarda. Bu yağmur için bir numara saptamıştı. Bu, 17 no'lu yağmur tipiydi.

Bir yerlerde Eskimolar'ın kar için iki yüzden fazla farklı kelimeye sahip olduklarını okumuştu. Bu çeşitlilik olmadan konuşmalar herhalde çok yavan olurdu. Oysa bu kelimeler sayesinde ince karla kalın karı, hafif hafif yağan karla dolu dolu yağan karı, çamurlu karla ayağınızın altında gevrek sesler çıkaran karı, serpiştiren karla lapa lapa yağan karı, iglonuza girerek tertemiz halınızı kirleten komşunuzun çizmelerinin altındaki karı, kış karını, bahar karını, o çocukluk günlerinizden hatırladığınız ve şimdiki çağın modern karından çok daha iyi olan karı, ince karı, tüy gibi uçuşan karı, tepe karını, vadi karını, sabah yağan karı, gece yağan karı, tam balığa çıkmak üzere olduğunuz sırada birden bastırıveren karı ve eğitmek üzere onca çaba harcadığınız eskimo köpeklerinizin üzerinde tabii ihtiyaçlarını giderdiği karı birbirinden ayırt edebilmeleri mümkün oluyordu.

Rob McKenna'nın küçük defterinde de iki yüz otuz bir adet değişik yağmur tipi kayıtlıydı ve o bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

Bir vites daha küçülttü. Kamyon, motora yüklenerek hızını arttırırken, bir yandan da, taşıdığı bütün o Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları hakkında pek de telaş etmeden homurdanıyordu.

Rob, Danimarka'dan ayrıldığı bir önceki günün öğleden sonrasından beri çeşit çeşit yağmurda direksiyon sallamak zorunda kalmıştı. Tip 33 (hafif hafif çiseleyerek yollan kayganlaştıran yağmur tipi), tip 39 (iri damlalı yağmur), 47'den 51'e (dikine serpiştiren hafif bir çiselemeden, keskin açıyla atıştıran hafif yada orta şiddetteki canlandırıcı serpintiye kadar değişebilen yağmur tipleri), 87 ve 88 (bardaktan boşanırcasına sel gibi inen dikey yağmurun birbirinden çok az farklı iki tipi) 100 (bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından gelen rüzgarlı soğuk yağmur) 192 den 213'e deniz fırtınası tipi yağmurların tekmili birden, 123, 124, 126 ve 127 (kaporta üzerinde düzenli yada ritm kaydırarak trampet çalan ve hafif yada orta soğukluktaki ani rüzgarlarla birlikte gelen tip yağmurlar) 11 (esintili damlacıklar halindeki yağmur) ve şimdi de hepsinin içinde en az hoşlandığı yağmur tipi olan 17.

17 nolu yağmur tipi ön camlarını iğrenç iniltilerle döven sert bir yağmurdu, öyle ki sileceklerinin çalışıp çalışmamasının hiçbir önemi yoktu.

Kısa bir süre için silecekleri durdurarak bu kuramını doğrulamayı denedi, ama bunun görüşü çok daha fazla kötüleştirdiğini saptadı. Silecekler yeniden çalışmaya başladıklarındaysa durumda bir iyileşme sağlamayı başaramadılar.

Üstelik, silecek lastiklerinden biri yerinden kurtulup cama çarpmaya başladı.

Vıyk vıyk vıyk plof vıyk vıyk vıyk plof vıyk plof vıyk plof vıyk plof plof plof gıırrç.

Direksiyonu yumrukluyor, yeri tekmeliyor, birden Barry Manilow çalmaya başlayıncaya kadar araba teybini kurcalıyor, sonra tekrar susuncaya kadar kurcalamaya devam ediyor ve küfrediyor, küfrediyor, küfrediyordu.

Öfkesinin doruğa ulaştığı anla farların ışığında yüzüyormuş gibi görünen bir siluetin, camları kaplayan çamur içinden zar zor seçilebilir şekilde belirmesi, aynı ana rastlamıştı.

Bu, garip giyimli, çamaşır makinesine girmiş bir su samurundan daha ıslak, otostop yapmaya çalışan zavallı ve perişan bir siluetti.

Orada duranın, kendisinden daha fazla haksızlığa uğradığını düşünmeye hakkı olan biri olduğunu fark ederek, “Zavallı sefil yaratık,” diye düşündü Rob McKenna kendi kendine. “Kemikleri bile donmuştur herhalde. Böyle pis bir gecede otostop yapmaya kalkışması için aptal olması gerek. Soğuktan, ıslanmaktan ve üstüne çamur sıçratan kamyonlardan başka bir şey bulamaz.” Ciddi bir ifadeyle başını salladı, bir kez daha iç geçirdi, direksiyonu çevirdi ve bir su tabakasını tam ortasından vurdu.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” diye düşündü hızla su tabakasının içinden geçerken, “yolda böyle serserilerle karşılaşabiliyorsun.”

Birkaç dakika sonra yol kenarındaki otostopçunun sırsıklam görüntüsü arka aynasına yansımıştı.

Bir an için bu ona kendini iyi hissettirdi. Bir iki dakika sonra böyle bir şey yüzünden kendini iyi hissettiği için kendini kötü hissetti. Sonra böyle bir şey için kendini iyi hissetmekten dolayı kendini kötü hissettiği için kendini iyi hissetti ve tatmin olmuş bir şekilde gecenin içine doğru kamyonunu sürmeye devam etti.

Bu duygular en azından son yirmi mildir dikkatle engellemeye çalıştığı Porsche'nin nihayet kendisini sollamış olmasının yarattığı duyguları gidermeye yaramıştı.

Ve o ilerlerken, gökyüzündeki yağmur bulutları da onun arkasından koşturmaktaydı. Her ne kadar kendisi farkında değilse de, Rob McKenna bir Yağmur Tanrısı idi. Onun bütün bildiği, çalışma günlerinin bir rezalet olduğu ve bunların ardından da bir dizi berbat tatil gününün geldiği bulutların bütün bildiği ise, onu sevdikleri ve onu besleyip doyurmak ve onu sulamak için ona yakın olmaktı.

3

Arkadan gelen iki kamyonun sürücüleri Yağmur Tanrıları değildi, ama onlar da aynı şeyi yapmışlardı.

Siluet, yokuş başlayıp da tehlikeli su birikintileri geride kalıncaya kadar zorlukla yürümeye daha doğrusu çamurlara batıp çıkmaya devam etti.

Bir süre sonra yağmur yavaşlamaya başladı ve ay bulutların arasından kısa süre için de olsa yüzünü gösterdi.

Bir Renault geçti ve şoförü yorgun yürüyüşçüye heyecanlı ve karmaşık işaretlerle, aslında kendisini götürmekten mutlu olacağını ama ne yazık ki bu seferlik bunu yapamayacağını çünkü onun istediği yer her neresi ise oraya gitmediğini ve siluetin bunu anlayacağından emin olduğunu belirtmeye çalıştı. İşaretleşmeyi başparmağını neşeyle havaya kaldırarak sona erdirdi. Sanki siluetin donmuş ve ölümcül şekilde ıslanmış olmaktan dolayı kendisini gerçekten de iyi hissediyor olmasını ve bir daha ki sefere görüşeceklerini umduğunu anlatmak ister gibiydi.

Siluetin zahmetli yolculuğu sürüyordu. Yanından bir Fiat geçti ve aynen Renault'nun yaptığı gibi yaptı.

Yolun öbür tarafından bir Maxi geçti ve ağır ağır yürümekte olan siluete ışıklarını yakıp söndürdü. Bunun bir “merhaba” anlamına mı geldiği yoksa “Kusura bakma biz öbür yöne gidiyoruz” ya da “Hey, bak yağmurda dolaşan biri var, ne aptal şey” mi denmek istendiği hiç anlaşılmıyordu. Ön camın üst köşesindeki yeşil bant verilmeye çalışılan mesaj ne olursa olsun, bunun Steve ve Carola'dan geldiğini anlatıyordu.

Fırtına artık tamamen dinmişti ve tartışmayı kaybettiğini itiraf ettikten yirmi dakika sonra “Ha, bir şey daha var....” diyen bir adam gibi gök gürültüleri artık uzak tepelerden yankılanıyordu.

Hava şimdi daha berrak gece daha soğuktu. Sesler gidecekleri yerlere oldukça rahat ulaşıyordu. Ümitsizce titremekte olan kayıp siluet şimdi sola doğru kıvrılan bir yan yolun bulunduğu bir kavşağa ulaşmıştı. Yolun döndüğü yerin karşısında bir işaret levhası vardı. Aceleyle levhaya yaklaştı ve heyecanlı bir merakla onu incelemeye başladı. Sadece ansızın başka bir arabanın yanlarından geçmesiyle levhadan başını çevirebildi.

Ve sonra bir araba daha geçti.

İlki tam bir ilgisizlik içinde geçip giderken, İkincisi anlamsız bir şekilde farlarını yakıp söndürmüştü. Ardından bir Ford Cortina geçti ve fren yaptı.

Şaşkınlıkla irkilen siluet, torbasını göğsüne bastırıp arabaya doğru telaşla koşturdu. Ama son anda Cortina suların içindeki tekerleklerini yeniden döndürdü ve yaptığıyla oldukça eğlenmiş bir şekilde hızla yola çıkıp uzaklaştı.

Siluet yavaşlayarak durdu. Kayıp ve terkedilmiş bir halde öylece kala kaldı.

Tesadüfe bakın ki ertesi gün Cortina'nın şoförü apandistim aldırtmak için hastaneye gitti ve oldukça eğlenceli bir karışıklık sonucu operatör onun apandisitini alacağına yanlışlıkla bacağını kesti. Apandisit ameliyatının yeniden programlanmasına fırsat kalmadan, bir komplikasyon baş gösterdi ve apandisit eğlendirici bir ciddiyetle peritonite çevirdi ve böylece hak, kendi usulüyle, yerini bulmuş oldu.

Siluet zorlu yoluna devam ediyordu.

Yanında bir Saab durdu.

Camı açıldı ve dost bir ses “Uzaktan mı geliyorsunuz?” diye seslendi.

Siluet ona doğru döndü, durdu ve kapı kolunu yakaladı.

* * *

Siluet, Saab ve onun kapı kolu üçlüsü, Dünya adında bir gezegende bulunmaktaydılar. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nde burayla ilgili olarak verilmiş tüm bilgi iki kelimeden ibaretti “Çoğunlukla zararsız".

Bu bilgiyi yazan kişinin adı Ford Prefect idi ve kendisi tam da şu anda, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir dünyanın, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir barında oturmuş umursamazca sorun yaratmakla meşguldü.

4

Rastgele bir gözlemci için, onun bu tavırlarının sarhoş olmasından mı, hasta olmasından mı, yoksa intihar eğilimli bir çılgın olmasından mı ileri geldiğini anlamak zor olurdu, ama Han Dold City'nin Güney Bölgesinin aşağı ucunda bulunan Yaşlı Pembe Köpek Barında rastgele bir gözlemci bulunmazdı zaten. Çünkü sağ kalmak istiyorsanız, girip de rastgele işler yapabileceğiniz cinsten bir yer değildi burası. Burada karşılaşılabileceğiniz bir gözlemci, kötü huylu, atmaca gibi yırtıcı, tırnağının ucuna kadar silahlı, beğenmediği bir şeyler gözlemlediği zaman kafasında kendisini çılgınca şeyler yapmaya zorlayacak acılı zonklamalar hisseden biri olabilirdi ancak.

Ortalığa o hoş olmayan sessizliklerden biri çökmüştü, 1960'ların başındaki Sovyet-Amerikan füze krizine benzer bir sessizlik.

Bardaki bir çubuğun üzerine tünemiş fesat görünüşlü kuş bile, bedava sunduğu bir servis olan yerel kiralık katillerin isim ve adreslerini haykırma işine ara vermişti.

Bütün gözler Ford Prefect'e çevrilmişti. Bunların bir kısmı tetikteydi.

Ford'un bugün ölümle umursamazca zar atmak için seçtiği yol, ufak bir savunma bütçesi çapındaki içki faturasını, bilinen Evren'in hiçbir yerinde geçerli olmayan bir Amerikan Ekspres Kartı ile ödemeye kalkışmaktı.

“Niye endişeleniyorsunuz?” diye sordu oldukça neşeli bir sesle. “Endişeniz kartın süresi ile mi ilgili? Burada yeni-görecelik kuramını işiten kimse yok mu? Fizikte bu tür sorunları halledebilecek bir sürü yeni alan var artık. Zaman genişlemesinin etkileri, geçici göreceli-değişmezlik kuralları...”

“Kartın süresi ile ilgili bir endişemiz yok,” dedi bu sözleri yöneltmiş olduğu adam. O, bu tehlikeli şehrin, tehlikeli barmenlerinden biriydi. Sesi kısık ve yumuşak bir mırıltı gibiydi, bir ICBM silosu açılırken çıkan kısık, yumuşak sese benzer bir mırıltı. Bu arada, koca bir bifteği andıran bir el, bar tezgahının üzerinde parmaklarını yavaşça tıkırdatırken orayı hafiften çökertmekle meşguldü.

“Eh, o halde sorun da yok,” dedi Ford, sırt çantasını toplayıp gitmeye hazırlanırken.

Tezgahın üzerini tıkırdatmakta olan parmak uzandı ve Ford Prefect'in omzuna yerleşti. Onun oradan uzaklaşmasını engelledi.

Her ne kadar parmak et dilimi gibi bir ele ve el de beyzbol sopası gibi bir kola bağlıysa da kolun bağlı olduğu bir yer yoktu, bir köpek sadakatiyle bağlı olduğu bar tezgahı dışında. Burası onun eviydi. Önceleri, alışılmış biçimiyle barın ilk sahibine bağlıydı. Sonra, bar sahibi ölüm döşeğine düşünce, kolunu beklenmedik bir şekilde tıp biliminin hizmetine miras bırakmış, tıp bilimi ise kolun görüntüsünü beğenmediğine karar vererek onu gerisin geri Yaşlı Pembe Köpek barına iade etmişti.

Yeni barmen, doğaüstü ya da görünmez güçlere ya da buna benzer garip şeylere inanmazdı ama işine yarayacak bir yardımcı görünce de hemen tanırdı. El, bar tezgahının üzerinde duruyordu. Siparişleri alıyor, içki servislerini yapıyor, öldürülmek istiyormuş gibi davranan kişilerle öldüresiye uğraşıyordu. Ford Prefect yerinden kıpırdamadan oturmayı sürdürdü.

“Kartın süresi ile ilgili bir endişemiz yok,” diye tekrarladı barmen, Ford Prefect’in tüm dikkatini nihayet toplayabilmiş olmaktan ötürü memnun bir ifadeyle, “endişem o plastiğin kendisi ile ilgili.”

“Nasıl?” dedi Ford. Bir parça şaşırmış görünüyordu.

“Böyle,” dedi Barmen. Kartı, iki parmağının arasında sanki ruhu üç hafta önce kanatlanarak Balıkların Sonsuza Kadar Kutsandığı Ülkeye gitmiş küçük bir balığı tutuyormuş, gibi tutarak, “biz bunu kullanmıyoruz,” diye ekledi.

Kısaca Ford, üzerinde başka bir ödeme aracı bulunmadığı gerçeğini söyleyip söylememeyi düşündüyse de şimdilik böyle devam etmeye karar verdi. Vücutsuz kol, şimdi Ford'un omzunu baş parmağı ile diğer parmakları arasında hafif ama sıkıca kavramış bulunuyordu.

“Ama anlamıyorsunuz,” dedi Ford, yüzündeki ifadeyi hafif bir şaşkınlıktan inanamazlık düzeyine yükselterek. “Bu bir Amerikan Ekspres Kartı. İnsanlarca bilinen en iyi hesap ödeme şekli. Gönderdikleri broşürleri okumuyor musunuz yoksa?”

Ford'un sesinin neşeli kalitesi barmenin kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Bu sesi, bir Savaş Destanının daha acıklı olması gereken sahnelerinden birinde kaygısızca mızıka çalan birinin sesine benzetiyordu.

Ford'un omzundaki kemiklerden biri, elin bir kırık çıkık uzmanından acıyla ilgili tüm yöntemleri öğrenmiş olduğunu düşündürtecek şekilde, omzundaki öbür kemiklerden birine sürtünmeye başlamıştı. Ford, el omzundaki kemiklerden birini vücudunun öbür tarafındaki kemiklerden birine sürttürmeye başlamadan, bu işi halledebilmeyi umuyordu. Neyse ki, elin tuttuğu omuz, sırt çantasının asılı olduğu taraftaki omuz değildi.

Barmen kartı barın üzerinden kaydırarak Ford'a iade etti.

“Biz,” dedi, bastırılmış bir yırtıcılıkla, “bu şeyi hiç duymadık.”

Bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

Ford bu kartı, Dünya gezegeni üzerinde geçirdiği on beş yıllık misafirlik döneminin sonuna doğru, ciddi bir bilgisayar hatası sonucu ele geçirmişti. Amerikan Ekspres Şirketi, bu hatanın tam olarak ne ölçüde ciddi olduğunu hemen öğrenmek istemiş, kredi bölümünün gittikçe artan ve ortalığı panik

içinde velveleye veren istekleri, ancak tüm gezegen yeni bir hiper uzay çevre yolu açılması uğruna Vogonlar tarafından beklenmedik şekilde yıkılınca son bulmuştu.

O zamandan beri kartı elinde bulundurmaktaydı, çünkü yanında kimsenin kabul etmeyeceği bir ödeme şekli bulundurmanın faydalı olacağına karar vermişti.

“Kredi?” diye sordu. “Aaaaggghh...”

Yaşlı Pembe Köpek barında bu iki kelimenin genellikle birbirini izlemesi alışılmış bir şeydi.

“Burasının,” derken nefesini tuttu Ford, “klas bir işletme olduğunu sanmıştım...”

Barın içlerindeki karanlık gölgeleri benek benek aydınlatan kısık ışıklı bölümlerin hemen dibinde pusuya çekilmiş olan katiller, eşkıyalar, kadın satıcıları ve plak yapımcılarından oluşan acayip topluluğa şöyle bir göz attı.

Şimdi hepsi, özellikle ondan başka bir yerlere bakıyorlar ve özenle daha önce konuşmakta oldukları cinayet, uyuşturucu bağlantıları ve müzik yayınları ile ilgili konuların ucunu toplamaya çalışıyorlardı. Az sonra olacakları biliyorlar, ve onları içmekten alıkoyacağı için izlemek istemiyorlardı.

Barmen “Sen öleceksin, çocuk,” dedi sakin bir mırıltıyla Ford Prefect'e. Bütün işaretler adamın barmenin haklı olduğunu gösteriyordu. Eskiden barda “lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü ağzınızın üzerine yiyeceğiniz yumruk sizi gücendirebilir” yazılı bir levha vardı, fakat ifadenin kusursuz olması amacıyla bu yazı “Lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü vücutsuz bir el tarafından beyniniz dağıtılırken, boğazınızın da yırtıcı bir kuş tarafından parçalanması sizi gücendirebilir.” şeklinde değiştirilmişti. Ama bu uzun yazı okunması güç bir karışıklık yarattığı ve aynı anlamı pek de vermediği için indirilmişti. Hikayenin kendi kendine yayılacağı düşünülmüş ve öyle de olmuştu gerçekten.

“Şu hesaba bir daha bakmama izin verin,” dedi Ford. Pusulayı eline aldı ve barmenle bar tezgahının üzerinde topuklarıyla derin oluklar açmakla meşgul olan kuşun eşit derecede kötü niyetli bakışları altında onu düşünceli gözlerle inceledi.

Bu oldukça uzun bir kağıt parçasıydı.

En altında şu müzik setlerinin altında rastlayabileceğiniz ve kayıt formlarına kopya ederken oldukça zaman alan seri numaraları cinsinden bir rakam bulunuyordu. Ama bununla birlikte Ford da bütün gününü barda geçirmiş, içi köpüklerle dolu bir yığın şey içmiş ve şimdi birden onun kim olduğunu unutuvermiş bulunan kadın satıcıları, katiller ve plak yapımcılarına bir sürü içki ısmarlamıştı.

Oldukça sakin sayılabilecek bir biçimde genzini temizledi ve ceplerini yokladı. Bildiği kadarıyla içlerinde hiçbir şey yoktu. Sol elini, hafif ama kararlı bir şekilde yarı açık sırt çantasının ağzına yerleştirdi. Bu sırada, vücutsuz el sağ omuzundaki baskıyı arttırmıştı.

“Anlıyorsun ya,” dedi barmen. Yüzü Ford'un yüzünün önünde haince dalgalanır gibiydi, “düşünmem gereken bir ünüm var benim. Bunu anlıyorsun, değil mi“

Bu kadar, diye düşündü Ford. Başka çaresi yoktu. Kurallara uymuş, hesabı ödemek için dürüstçe girişimde bulunmuş ama bu reddedilmişti. Ve şimdi de hayatı tehlikedeydi.

“Eee,” dedi sakin bir şekilde, “eğer konu ününüz ise...”

Ani bir hızla çantasını açtı ve içinden *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin kendisine ait kopyası ile kendisinin *Rehber* için araştırmacı olarak çalıştığını ve şimdi yapmakta olduğu şeyi yapmasının kesinlikle yasak olduğunu gösteren resmi bir kart çıkararak tezgahın üzerine attı.

“Hakkınızda bir makale yazmamı ister misiniz?”

Barmen'in yüzü dalgalanmayı yarıda kesti. Kuşun topukları açmakta olduğu oluğun orta yerinde kalakaldı. El, yavaşça pençesini gevşetti.

“Bu,” dedi barmen zor duyulur bir fısıltıyla, kurumuş dudakları arasından, “çok hoş olurdu, efendim.”

5

Otostopçunun Galaksi Rehberi güçlü bir kuruluştu. Hatta, sözü öylesine geçerliydi ki bu gücün kötüye kullanılmasını önlemek amacıyla editörlerin katı kurallar koyması zorunlu hale gelmişti. Bu kurallara göre, *Rehber* için çalışan hiçbir araştırmacı;

a) bir hizmet karşılığında normal yolla ödeme yapmak için gerçek bir girişimde bulunmadıkça,

b) hayatı tehlikede olmadıkça,

c) gerçekten istemedikçe,

herhangi bir hizmet, indirim ya da ayrıcalıklı işlemi kabul etme hakkına sahip değildi.

Üçüncü şıkkı uygulamak her zaman editöre de pay vermeyi içerdiği için Ford daima ilk iki kuralla yetinmeyi tercih etmişti.

Canlı adımlarla yürüyerek caddeye çıktı.

Hava boğucu idi, ama o bundan hoşlanıyordu, çünkü bu boğucu hava şehir havası idi ve hoş olmayan ama heyecan verici kokular, tehlikeli müzikler ve polis ekiplerinin uzaklardan gelen çatışma sesleri ile doluydu.

Sırt çantasını izni olmaksızın ondan almaya kalkabilecek herhangi birinin kafasına kolayca indirecek bir şekilde taşıyordu. Sahip olduğu her şey o çantanın içindeydi ve şu anda sahip olduğu pek fazla bir şey de yoktu.

Bir limuzin, yanan çöp yığınlarını ve korkuttuğu yaşlı bir yaban hayvanını kollayarak caddeden tşağı doğru hızla ilerledi. Urken hayvan korkuyla haykırıp öne doğru atıldı ve tökezleyerek, doğal ilaçlar satan bir dükkanın vitrinine yaslanınca tiz sesli bir alarmı harekete geçirdi, caddeden

aşağı sendeleyerek ilerlemeye devam etti ve nihayet kendisini besleyip fotoğraflarını çekeceklerini bildiği bir börekçi dükkanının merpenlerine yuvarlanma numarası yaptı.

Ford kuzeye doğru yürüyordu. Uzay meydanına doğru gitmekte olduğunu düşündü ama bu biraz önceydi. Kentin, insanların planlarının sık sık ani değişikliklere uğradığı bir kesiminden geçmekte olduğunu biliyordu.

“iyi vakit geçirmek ister miydin?” dedi bir ses bir kapı aralığından.

“Şu sırada,” dedi Ford, “zaten iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim. Teşekkürler.”

“Zengin misin?” diye sordu bir başka ses.

Bu soru Ford'u güldürdü.

Döndü ve kollarını iki yana açarak “Zengin *gözüküyor muyum?”* diye sordu

“Bilmem,” dedi kız. “Belki. Belki de gözükmüyorsun. Belki zengin olacaksındır. Zenginler için çok özel bir servisim var...”

“Oh, öyle mi?” dedi Ford, ilgilenerek, ama tedbirli bir tonla. “Ve nedir bu servis?”

“Onlara zengin olmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu söylüyorum.”

Üstlerindeki bir pencereden bir silah sesi geldi. Arka arkaya üç notayı yanlış çalan bir bas gitarcı vurulmuştu, ama Han Dold City'dc bas gitarcıların bini bir paraydı.

Ford durdu ve karanlık kapıya doğru baktı.

“Ne yapıyorum dedin?” dedi.

Kız güldü ve gölgeden dışarı doğru bir adım attı. Uzun boyluydu. Başarılabildiğinde oldukça etkili bir özellik olan kendinden emin bir utangaçlığı vardı.

“Bu benim büyük numaram,” dedi. “Sosyal Ekonomi konusunda mastırım var ve çok ikna edici olabilirim. Bundan çok hoşlanıyorlar. Özellikle de bu şehirde.”

“Goosnargh,” dedi Ford Prefect. Bu, Betelgeuse dilinde özel bir kelime idi ve Ford bunu bir şey söylemesi gerektiğini bildiği, ama ne söyleyeceğini kestiremediği zamanlarda kullanırdı.

Basamaklardan birine oturdu, çantasından bir şişe Ol' Janx içkisi ve bir havlu çıkardı. Şişeyi açtı ve havluyla şişenin ağzını sildi. Bunun, Ford'un yapmak isteğinin tam aksi bir etkisi oldu. Havlu şişenin ağzını temizleyeceğine, 0l' Janx, havlunun kokulu bölümlerinde yavaş yavaş karmaşık ve entelektüel bir birim oluşturmaya başlamış olan mikropların milyonlarcasını bir anda yok eperdi.

“Biraz ister misin?” dedi, kendisi bir yudum çektikten sonra.

Kız omuzlarını silkti ve uzatılan şişeyi aldı.

Huzur içinde bitişik binadaki hırsız alarmlarını dinleyerek bir müddet oturdular.

“Rastlantıya bak ki bana ödenmesi gereken bir sürü para var,” dedi Ford, “dolayısıyla, onları geri almam mümkün olursa, o zaman gelip seni görebilir miyim?”

“Tabii, ben burada olacağım, “dedi kız. “Peki ne kadar alacağın var“

“On beş senelik geri ödeme.”

“Ne için?”

“İki kelime yazmak için.”

“Tanrım,” dedi kız. “Hangisi daha çok zaman aldı?” “Birincisi. Onu yazdıktan hemen sonra, yani öğle yemeğinden sonraki akşam üzeri, birinci kelimenin ardından İkincisi geldi.”

Üzerlerindeki pencerelerden birinden bir bateri seti fırlatıldı ve paramparça bir şekilde önlerindeki caddeye düştü.

Kısa bir süre sonra bitişik binadaki hırsız alarmlarının polis ekiplerinden biri tarafından, başka bir ekibe pusu kurmak amacıyla kasıtlı olarak harekete geçirildiği ortaya çıktı. Çığlık çığlığa öten sirenleri ile meydanda toplanan arabalar, az sonra şehrin dağ gibi gökdelenleri arasından gürültüyle ortaya çıkan helikopterler tarafından pusuya düşürüldüklerini anladılar.

“Aslında,” dedi Ford, şimdi bu patırtının üzerinden sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalarak, “tam da böyle oldu sayılmaz. Ben pek çok kelime yazmıştım ama onlar kısalttılar.” Çantasından *Rehber*'i çıkardı.

“Sonra gezegen yıkıma uğradı,” diye bağırdı. “Gerçekten de çalışmama değmiş değil mi? Ama onlar bana yine de borçlular.”

“Sen bu şey için mi çalışıyorsun?” diye avazı çıktığı kadar bağırarak sordu kız.

“Evet.”

“Esaslı iş.”

“Yazdığım şeyi görmek ister misin?” diye bağırdı Ford. “Silinmeden yani? Yeni düzeltmelerin bu öğleden sonra internet aracılığıyla yayınlanması bekleniyor. Üzerinde on beş yıl geçirdiğim gezegenin yıkıldığını bu vakte kadar birisi duymuş olmalı. Son yaptıkları düzeltmeler sırasında farkında değillerdi, ama sonsuza kadar dikkatlerinden kaçması da mümkün değil.”

“Konuşmak imkansızlaşıyor, öyle değil mi?”

“Ne?”

Kız omuz silkti ve yukarıdaki gürültüyü işaret etti. Şimdi hemen tepelerinde, üst kattaki orkestra ile çatışma halinde olduğu anlaşılan bir helikopter vardı. Binadan dumanlar tütmekteydi. Bir ses kayıt mühendisi

parmak uçlarından tutunarak pencerenin dışına sarkmış, çıldırmış bir gitarist de yanmakta olan bir gitarla onun parmaklarına vurmakla meşguldü. Helikopter ise hepsine birden ateş etmekteydi.

“Buradan uzaklaşabilir miyiz?”

Gürültüden uzaklaşarak caddede dolaşmaya başladılar. Kendileri için şehir merkezinin sorunları hakkında ufak bir oyun sergilemeye çalışan bir sokak tiyatrosu grubuna rastladılar. Ama tiyatrocular daha sonra oyundan vazgeçip, son zamanlarda bir yaban hayvanının dadandığı ufak bir börekçi dükkanına girmeye karar verdiler.

Bütün bu süre içinde Ford, *Rehber* in iletişim panelini kurcalamakla meşguldü. Bir sokak arasına daldılar. *Rehberin* ekranından bilgiler akmaya başlayınca Ford bir çöp tenekesinin üzerine çömeldi.

Kendi verdiği kayıtları buldu.

“*Dünya: Çoğunlukla zararsız."*

Neredeyse anında, ekran bir sistem mesajları karmaşasına dönüştü.

“İşte geliyor,” dedi Ford.

“*Lütfen bekleyiniz,*” diyordu mesajlar. “*Kayıtlar, Sub-Eta iletişim ağı üzerinden düzeltilmektedir. Sistem on saniye için hizmet dışı olacaktır.”*

Sokağın ucundan sessizce çelik grisi bir limuzin geçti.

“Hey bana bak,” dedi kız, “sana ödeme yapacak olurlarsa beni ararsın. Ben çalışan bir kızım ve sokakta bana ihtiyacı olan kişiler var. Gitmem gerek.”

Ford'un yarım yamalak protestolarını duymamazlıktan geldi ve onu, reddedilmiş bir şekilde çöp tenekesinin üzerinde oturup, çalışma yaşamının önemli bir bölümünün elektronik olarak silinmesini ve havaya karışmasını seyretmeye hazırlanırken bıraktı.

Sokakta işler biraz yatışmıştı. Polis çatışması şehrin diğer bölgelerine kaymış, orkestranın hayatta kalan bir kaç üyesi müzik konusundaki farklılıklarını kabul etmiş ve yalnız başlarına çalışmaya devam etme konusunda anlaşmışlardı. Sokak tiyatrosu grubu börekçi dükkanından yaban hayvanı da yanlarında olmak üzere çıkarlarken hayvana, kendisini bildikleri bir bara götürdüklerini ve ona orada saygılı davranılacağını anlatmaktaydılar. Ve biraz ilerde çelik grisi bir limuzin kaldırım tarafına sessizce park edilmiş olarak beklemekteydi.

* * *

Kız aceleyle ona doğru yürüdü.

Kızın arkasındaki sokağın karanlığı içinde Ford Prefect’in yüzü yanıp sönen yeşil bir ışıkla yıkanırken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Çünkü silinmiş, hükmü geçmiş bir kayıttan başka hiçbir şey bulamayacağını sandığı ekranda devamlı bir bilgi akışı ile karşılaşmıştı metinler, çizelgeler, rakamlar, görüntüler, Avustralya plajlarındaki sörfçüler, Yunan adalarının yoğurdu, Los Angeles’deki restoranlar, İstanbul’da dikkatli olunması gereken döviz alışverişi, Londra’da sakınılması gereken hava şartları, her yerde gidilecek barlar gibi birçok konuda tanıtımlar vardı. Bunların sayfalar ve sayfalarcası. Hepsi oradaydı, yazdığı her şey.

Olan bitenden hiçbir şey anlamadığı için, kaşları gittikçe çatılarak bu bilgiler arasında ileri geri geziniyor,orada burada değişik bilgiler üzerinde duraklıyordu.

***

“*Uzaydan gelen yabancılar için New York'la ilgili ipuçları: Uzay aracınızı istediğiniz yere indirebilirsiniz, Central Park'a veya herhangi bir yere. Kimsenin umurunda olmayacak, hatta fark etmeyeceklerdir bile.*

“*Hayatta kalabilmek için: Derhal bir taksi şoförü olarak iş bulmalısınız. Taksi şoförünün işi, insanları adına taksi denilen büyük sarı makineler içinde istedikleri yere ulaştırmaktır. Makinenin nasıl çalıştırılacağını*

bilmediğiniz, onların dilini konuşamadığınız, bölgenin coğrafyasını bilmediğiniz, hatta o bölge ile ilgili en temel bilgilerden bile haberdar olmadığınız ya da başınızın üstünde büyük yeşil antenler taşıdığınız için endişelenmenize hiç gerek yok. İnanın bana, bunlar göze çarpmadan yaşayabilmenizin en büyük yardımcısı olacaktır.

"Eğer gerçekten garip bir vücuda sahipseniz bunu sokaklarda insanlara göstermeye çalışarak da para kazanabilirsiniz. Swulling, Noxious veya Nausalia sistemlerinden gelen amfibik yaşam biçimleri, East River Nehrinden özellikle hoşlanacaklardır. Bu nehrin, onlara yaşam veren lezzetli besleyiciler yönünden, şimdiye kadar laboratuvarlarda elde edilebilmiş olan en kuvvetli zehre sahip en ince yapışkan çamurdan bile daha zengin olduğu söylenmektedir.

"Eğlenmek için: işin en önemli bölümü budur. Zevk merkezlerinizi elektrikle öldürmeden, bu şehirde daha fazla eğlenmeniz olanaksızdır... "

Ford, tarih öncesi dönemin "kapalı" komutunun yerini alan eski moda "kullanıma açık"ın yerine konulan "işletme konumu hazır" tuşuna hafifçe dokunarak devreyi kapattı.

O, bu gezegenin tamamen yerle bir olduğunu kendi gözleriyle görmüş, daha doğrusu havanın ve ışığın cehennem misali yarılmasıyla neredeyse kör olmuş, ayakları altında bir çekiç gibi zıplayıp kükreyen toprağın kuvvetli vuruşunu hissetmiş, sarı, iğrenç Vogon gemilerinden fışkıran enerjinin yarattığı gelgit dalgalarının pençesine bizzat kapılmıştı. Ve sonunda, mümkün olabilecek en son dakikanın da geçtiğine karar verdikten beş saniye sonra, kendisi ve Arthur Dent, atmosfer içinden spor bir radyo yayını gibi ışınlanırlarken duyulan o hafif sarsıntılı iç bulantısını da hissetmişti.

Bunda yanılmış olmasına imkan yoktu, olamazdı. Dünya kesinlikle yerle bir olmuştu. Kesinlikle, kesinlikle. Uzayda buharlaşıp gitmişti.

Ama böyle olduğu halde - *Rehber*'i yeniden çalıştırdı- yaptığı en şaşaalı ve karmaşık araştırma olmasıyla övündüğü İngiltere'de, Bournemouth, Dorset'de nasıl iyi vakit geçirilebileceği ile ilgili kayıtlar hala oradaydı. Ekrandaki bilgileri tekrar okudu ve tam bir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Birden sorunun cevabının ne olduğunu farketti. Cevap şuydu: son derece garip bir şeyler olmaktaydı; ve eğer son derece garip bir şeyler olmaktaysa, diye düşündü, o bunun kendisine olmasını isterdi.

Rehber'i yeniden çantasına tıkıştırdı ve aceleyle tekrar caddeye çıktı.

Yine kuzeye doğru yürümeye başladı. Kaldırım kenarında park edilmiş çelik grisi bir limuzinin yanından geçerken bir sesin, “Tamam, tatlım, gerçekten tamam, bununla ilgili olarak kendini iyi hissetmeyi öğrenmen gerek. Tüm ekonominin nasıl yapılandığına baksana....”

Ford sırıttı, şimdi alevler içinde olan bitişik binanın etrafında bir tur attı, caddenin ortasında sahipsiz duran bir polis helikopteri buldu. İçine daldı, kemerini bağladı, orta parmağını işaret parmağının üzerine kenetleyerek kendisine şans diledi ve hiç de ustaca olmayan bir manevrayla hızla göklere yükseldi.

Şehri ürkütücü bir şekilde kanyonlar oluşturan yüksek binalarının arasında onlara çarpmamak için etraflarından ve aralarından dolanarak seyretti ve onlardan kurtulunca da şehrin üzerine yerleşmiş bulunan kırmızı ve siyah duman bulutunun içinden hızla geçti.

On dakika sonra Ford Prefect, tüm sirenleri öten helikopterinin seri ateş toplarıyla bulutlara rastgele ateş ederek, meydandaki işaret levhalarının iskeleleri ile iniş ışıkları arasından dev boyutlu, şaşkın ve gürültücü bir sivrisinek gibi, Han Dold Uzay Meydanına inmişti.

Fazlaca bir zarara uğramayan Helikopter sistemden ayrılacak ilk gemide bulduğu bir adet birinci sınıf biletle takas etti ve geminin vücudu hemen sarmalayan kocaman, lüks koltuklarından birine yerleşti.

Bu eğlenceli olacak diye düşündü kendi kendine. O sırada gemi sessizce akıl ötesi uzaklıklara doğru göz kırpıyor ve kabin servisi tüm gösterişiyle başlamış bulunuyordu.

Kabin memurları ne zaman bir şey ikram etmek için sessizce yanına yaklaşsalar, Ford onları “Evet, lütfen,” diyerek cevaplıyordu.

Dünya gezegeni ile ilgili geri dönen bilgiyi yeniden gözden geçirirken bir çeşit manik neşe içinde gülümsüyordu. Artık ilgilenebileceği, bitmemiş, önemli bir işi vardı ve yaşamın ona ansızın erişmesi gereken böyle ciddi bir amaç sunmuş olmasından son derece memnudu.

Birden Arthur Dent'in nerede olduğunu ve onun bunlardan haberi olup olmadığını merak etti.

* * *

Arthur Dent, bin dört yüz otuz yedi ışık yılı ötede bir Saab'ın içindeydi ve endişe doluydu.

Arkasındaki koltukta, içeri girerken kafasını kapıya çarpmasına sebep olan bir kız oturmaktaydı. Kafasını çarpmasının sebebinin, bu kızın yıllardır gördüğü kendi türünden ilk dişi varlık olması mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyordu, ama kendini çok şaşkın, çok, çok... bu saçmalık, diye düşündü kendi kendine. Sakinleş, diye konuştu kendisiyle. Senin, diye devam etti toparlayabildiği en kararlı iç sesiyle, aklın başında ve sağlığın yerinde değil. Galaksinin yüz binlerce ışık yılı uzaklarından henüz otostop yapmış durumdasın, çok yorgunsun, kafan bir parça karışık ve son derece incinebilir bir durumda. Gevşe, paniğe kapılma, derin derin nefes almaya konsantre ol.

Oturduğu yerde döndü.

“Onun iyi olduğundan *emin misiniz*? dedi yeniden.

Kendisine kalp atışlarını hızlandıracak kadar güzel göründüğü gerçeği dışında, bu kızın boyunun uzunluğunu, saçlarının rengini, kaç yaşında olduğunu pek anlayamamıştı. Ona kendisiyle ilgili bir şey sorması da mümkün değildi, çünkü kız tamamen bilinçsiz durumdaydı.

“Sadece uyuşturucunun etkisi atında,” diyerek omuzlarını silkti kızın erkek kardeşi gözlerini önündeki yoldan ayırmadan.

“Ve bu normal öyle mi?” diye sordu Arthur panik içinde.

“Bana göre hava hoş,” dedi kardeş.

“Ah,” dedi Arthur. “Eee,” diye ekledi bir dakika düşündükten sonra.

Şimdilik konuşma son derece kötü gidiyordu

Başlangıçtaki ilk selamlaşma faslının ardından o ve Russell birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını çabucak keşfetmişlerdi -Russell muhteşem kızın erkek kardeşinin adıydı. Bu isim Arthur'a hep iri yarı, sarı bıyıklı, saçları fönlü adamları hatırlatmıştı. Bu cins adamlar en ufak bir fırsat yakaladılar mı, kadife smokinler ve yakası fırfırlı gömlekler giymeye kalkışırlar ve bunların bilardo maçları ile ilgili yorumlar yapmalarını engellemek ancak zor kullanarak mümkün olurdu.

Russel iriyarı bir adamdı. Sarı bıyıkları vardı. Saçları bakımlı ve fönlüydü. Haksızlık etmemek adına -gerçi Arthur kendisi için bunun bir beyin jimnastiği olması dışında haksızlık etmemek için pek bir gerek olduğunu düşünmüyordu- Arthur'un kendisinin de oldukça haşin ve suratsız göründüğünü söylemek mümkündü. Yüz binlerce ışık yılı öteden gelen, üstelik bu yolculuğu genellikle başka başka kimselere ait araçların bagaj bölümlerinde yapan birinin hırçınlaşmaya başlaması çok normaldi ve Arthur da çok hırçın ve yorgundu.

“O bir sokak serserisi değil,” dedi Russel ansızın, sanki arabada bulunan bir başkasının öyle olabileceğini düşünmüş gibi. “Sadece uyuşturucu etkisi altında.”

“Ama bu çok kötü,” dedi Arthur, tekrar ona bakmak için arkasına dönerek. Kız hafifçe kıpırdar gibi olmuş ve kafası yana kayarak omzuna düşmüştü. Yüzüne dökülen koyu renk saçları, onu gizliyordu.

“Nesi var, hasta mı?”

“Hayır,” dedi Russel,” “sadece çılgınlar gibi uluyor.”

“Ne,” dedi Arthur dehşet içinde.

“Kayıp, tamamen aklını oynatmış. Onu tekrar hastaneye götürüp biraz daha tutmalarını isteyeceğim. Kendisini hala bir bostan kirpisi sanarken onu salıvermişler.”

“Bostan kirpisi mi?”

Russel, köşeyi dönüp, yolun onlara ait kısmının yarısını kaplayarak kendilerine doğru gelen ve onların yoldan çıkmasına sebep olan arabaya öfkeyle korna çaldı. Öfke, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı sanki.

“Bostan kirpisi sanmıyor olabilir,” dedi tekrar sakinleştikten sonra, “ama belki de öyle sanıyor olsaydı, başa çıkmak daha kolay olabilirdi. Biri kendini kirpi sanacak olursa, eline bir ayna ile birkaç kirpi resmi verip, çözümü kendisinin bulmasını isteyebilir, kendisini daha iyi hissettiğinde tekrar gelmesini söyleyebilirsiniz. Demek istediğim, bu tıp biliminin başa çıkabileceği bir şey olurdu en azından. Ama Fenny'nin durumu için bu yeterli değil.”

“Fenny..?.”

“Ona Noel için ne aldığımı biliyor musunuz?” “Hayır.”

“*Black Tıp Sözlüğü*“

“Hoş bir hediye.”

“Ben de öyle düşündüm, içinde binlerce hastalık var, hepsi de alfabetik sıraya göre dizilmiş.”

“Adının Fenny olduğunu söylediniz değil mi?”

“Evet. İçinden birini seç dedim. Buradaki her şey tedavi edilebilir. Uygun ilaçlar tavsiye edilebilir. Ama hayır, ille farklı bir şeyi seçmesi gerekiyordu. Sırf yaşamı güçleştirmek için. Okulda da böyleydi biliyor musunuz?”

“Demek öyleydi?”

“Öyleydi. Hokey oynarken düşüp kimsenin adını bile duymadığı bir kemiğini kırmıştı. “

“Bunun nasıl huzursuzluk verici bir şey olabileceğini anlıyorum,” dedi Arthur düşünceli bir şekilde. Adının Fenny olduğunu öğrenince bir parça düş kırıklığına uğramıştı. Bu isim, Fenella ismine tahammülü olmayan evde kalmış, çirkin bir teyzenin seçeceği cinsten, oldukça aptal, ruhsuz bir isimdi.

“Anlayış göstermiyor değildim, ama az da olsa huzursuzluk veriyordu aslında. Aylarca topalladı.”

Russel yavaşladı.

“İneceğiniz yer burasıydı değil mi?”

“Ah, hayır,” dedi Arthur, “eğer sakıncası yoksa beş mil daha sonra.”

“Tamam,” dedi Russel, aslında biraz sakıncası olabileceğini belirten kısacık bir duraksamadan sonra, yeniden hızlandı.

Esasında Arthur'un ineceği yer gerçekten de orasıydı, ama daha uyanmadan bile beynini böylesine ele geçirmiş olan bu kızla ilgili daha fazla bir şeyler öğrenmeden inmek istememişti. Bundan sonraki iki kavşaktan birinde de inebilirdi.

Bir zamanlar evinin bulunduğu köye doğru ilerliyorlardı, ama orada neyle karşılaşacağını düşünürken tereddüt içindeydi. Tanıdık manzaralar, karanlıkta birer hayalet gibi, kayıp geçiyor, beynin yalnızca çok, çok normal şeylerle, beklenmedik bir ışık altında ve henüz onlarla karşılaşmaya hazır değilken karşılaşmasının yaratabileceği cinsten titremelere yol açıyordu.

Kendi bireysel zaman ölçüsüne göre hesaplanabildiği kadarıyla, yabancı güneşlerin yörüngesinde yaşadığı zaman olarak buralardan ayrıldığından bu yana, sekiz yıl geçmiş olması gerekiyordu. Ama burada geçen zamanın ne kadar olduğunu pek tahmin edemiyordu. Hele bu arada ne olaylar yaşanmış olabileceği tükenmiş anlama yeteneğinin iyice ötesinde kalmıştı. Çünkü bu

gezegenin, dolayısı ile evinin, aslında şu anda burada olmaması gerekiyordu.

Sekiz sene önce, bir öğle zamanı, bu gezegen yıkıma uğramıştı. O öğle vakti, sanki yerçekimi kanunu yerel bir uygulamadan başka bir şey değilmiş ve ona uymamak yalnızca bir park cezasını gerektirirmiş gibi gökyüzünde asılıp kalmış olan kocaman sarı Vogon gemileri onu tamamen yerle bir etmişlerdi.

“Kuruntular,” dedi Russel.

“Ne?” dedi Arthur, düşüncelerinden sıyrılarak.

“Gerçek dünyada yaşadığı gibi garip kuruntular yüzünden azap çektiğini söylüyor. Ona *gerçekten de* gerçek dünyada *yaşamakta* olduğunu anlatmaya çalışmanın hiç faydası yok, çünkü zaten kuruntularının bu yüzden o kadar garip olduğunu söylüyor. Sizi bilmiyorum ama ben bu tür konuşmaların dinleyeni canından bezdirici ve boş şeyler olduğunu düşünüyorum. Benim çözümüm ona haplarını verip, bira içmeye kaçmak. Yani, vakit öldürmenin de bir sınırı vardır, öyle değil mi?”

Arthur kim bilir kaçıncı kez kaşlarını çattı.

“Eee...”

“Ve bu düşler ve kabuslar meselesi. Ve doktorların onun beyin dalgalarında garip sıçramalar bulduklarını söylemeye devam etmeleri.”

“Sıçramalar mı?

“Bu,” dedi Fenny.

Arthur oturduğu yerden arkasına dönerek kızın ansızın açılan, ama bomboş bakan gözlerine baktı. Baktığı şey her neyse arabada değildi. Gözleri telaş içinde aşağı yukarı, sağa sola çevrildi, başı bir kez sarsıldı ve sonra huzurlu bir uykuya daldı.

“Ne dedi?” diye sordu Arthur endişe içinde.

“'Bu' dedi.”

“Bu ne?”

“Bu neymiş? Ne cehennem olduğunu ben nereden bileyim? Bu, bostan kirpisi, bu, baca kovası, bu, Don Alfanzo'nun makası. Çılgınca ulumalar, size bunu söyledim sanıyorum. “

“Pek aldırıyormuş gibi görünmüyorsunuz.” Arthur bunu mümkün olduğunca sıradan bir şekilde söylemeye çalışmıştı, ama işe yaramadı.

“Bana bak serseri..”

“Tamam, özür dilerim. Beni hiç ilgilendirmez. Öyle demek istememiştim,” dedi Arthur. “Ne kadar üzüldüğünüz çok açık,” diye ekledi yalan söyleyerek. “Biliyorum ki, bu işi bir şekilde çözmek zorundasınız. Lütfen benim kusuruma bakmayın. Atbaşı Nebula'nın ta öbür tarafından geliyorum.”

Öfkeyle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sonsuza kadar hiçliğe gömüldüğünü sandığı evine döndüğü bu akşamda, kafasının içinde kendisine yer açmak için savaşan bütün o duygular içinde, onu en çok zorlayanı, hakkında kendisine “bu” dediğinden başka bir şey bilmediği ve erkek kardeşinin bir Vogon gemisinde olmasını istemediği bu garip kızla ilgili takıntıydı.

“Peki, şey, o sıçramalar neydi, şu bahsettiğiniz sıçramalar?” diye becerebildiği kadar çabucak ilave etli.

“Bana bakın, bu benim kardeşim. Bütün bunlardan size niçin bahsettiğimi bile bilmiyorum.”

“Tamam, özür dilerim. Belki de beni indirseniz daha iyi olacak. Burası...”

Arthur böyle dediği anda bunu yapmak imkansız hale geldi, çünkü yanlarından geçip gitmiş olan fırtına ansızın yeniden patlamıştı. Şimşekler

gökyüzünü bir baştan bir başa kuşatıyor, sanki birileri Atlantik Okyanusuna benzer bir şeyi başlarının üzerindeki bir kalburdan boca ediyordu.

Russel bir küfür savurdu ve gökyüzü melemeyi andırır garip sesler çıkarırken, bir kaç saniye için tüm dikkatini direksiyona verdi. Kızgınlığını, aceleyle hızını arttırarak üzerinde “McKenna- Her Mevsimde Nakliye” yazan bir kamyonu sollamak suretiyle tüketti. Yağmur yavaşlarken gerginlik de azalmıştı.

“Her şey su deposunda buldukları o CIA ajanı ile başladı. Hatırlıyor musunuz, hani herkes birtakım halusinasyonlar filan görmeye başlamıştı?”

Arthur bir an için tekrar kendisinin Atbaşı Nebula'dan henüz geldiğini ve bu ve bununla ilgili çeşitli ve şaşırtıcı başka sebeplerden ötürü, son günlerin olaylarından biraz kopuk kaldığından bahsedip bahsetmemeyi düşündü, sonra bunun yalnızca işleri daha da karıştıracağına karar verdi.

“Hayır,” dedi.

“İşte kardeşimin dağıttığı an, o an oldu. Bir yerlerde bir kafedeymiş. Ricksmanworth galiba. Orada ne işi olduğunu bilmiyorum, ama dağıldığı yer orasıydı. Anlaşılan ayağa kalkmış, sakin bir şekilde, kendisinin olağan üstü bir sır yada ona benzer bir şey üstlenmek zorunda kaldığını bildirmiş, olduğu yerde biraz sallanıp dalgalanmış ve nihayet yığılıp, bir yumurtalı sandviçin içine düşmüş.”

Arthur gözlerini kırpıştırdı. Biraz gergin bir şekilde, “Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi.

Russell bir kızgınlık sesi çıkardı.

“Peki, o halde,” dedi parçaları bir araya koymaya çalışarak, “CIA ajanı su deposunda ne yapıyordu?”

“İçine batıp çıkıyordu tabii ki. Ölmüştü.”

“Ama ne...”

“Hadi canım, mutlaka hatırlıyor olmalısınız. Halusinasyonları yani. Herkes bunun bir tertip, uyuşturucu savaşı veya onun gibi bir şeyle ilgili olarak CIA'in planladığı bir tatbikat olduğunu söylemişti. Bir ülkeyi işgal etmek yerine o ülkede yaşayan herkese işgal altında olduğunu *düşündürmenin* daha ucuz ve daha etkili bir yöntem olduğunu öne süren delibozması bir kuram.”

“Bunlar tam olarak ne tür halüsinasyonlardı ...?” dedi Arthur oldukça kısık bir sesle.

“Ne demek ne tür halüsinasyonlar? Büyük sarı gemilerle ilgili o söylentilerden bahsediyorum tabii ki, herkesin aklını oynattığı ve öleceğimizi söylediği zamanlardan. Sonra bu söylentilerin etkisi ortadan kalkınca, halüsinasyonlar da şıp diye ortadan kayboldular. CIA her şeyi inkar etti ve bu da kuramın doğru olduğunu kanıtladı.”

Arthur'un başı biraz döner gibi oldu, sakinleşmek için eliyle biryerlere tutundu ve tutunduğu şeyi sıkıca kavradı. Ağzı sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi, ufak hareketlerle açılıp kapandı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

“Her neyse,” diye devam etti Russel, “suya katılan bu uyuşturucu her neyse Fenny'nin üzerindeki etkisi o kadar çabuk geçmedi. Ben CIA'yi dava etmekten yanaydım, ama bir avukat arkadaşım bana bunun elinde bir muzla deliler evine saldırmaktan farksız bir şey olacağını söyledi, onun üzerine...” Omuz silkti ve sustu.

“Vogonlar...” diye hıçkırdı Arthur. “Sarı gemiler.... ortadan kayboldu mu yani?”

“Eh, tabii ki kayboldular, onlar yalnızca bir halüsinasyondu.” dedi Russel ve garip garip Arthur'a baktı. “Bunların hiçbirini hatırlamadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Siz nerelerdeydiniz, allah aşkına?”

Bu Arthur için öylesine şaşırtıcı mükemmellikte bir soru idi ki bu şokla oturduğu yerden yarı yarıya fırladı.

“Tanrım!!!” diye haykırdı Russel, aniden kaymaya başlayan arabayı kontrol etmek için savaşarak. Karşıdan gelen bir kamyonun altına

girmekten son anda kurtularak, çimenlik bankete çıktı. Araba sarsılarak dururken, arka koltuktaki kız Russell'ın koltuğuna çarptı ve biçimsiz bir şekilde olduğu yere yığıldı.

Arthur dehşet içinde oturduğu yerde döndü.

“Bir şeyi yok ya?” diye inledi.

Russel ellerini öfkeyle fönlü saçları arasında gezdirdi. Sarı bıyıklarını çekiştirdi. Arthur'a döndü.

“Rica etsem,” dedi, “şu el frenini bırakımıydınız acaba?”

6

Buradan köyüne yürümesi gereken dört millik bir mesafe vardı: önce o alçak Russel'ın kendisini götürmeyi şiddetle reddettiği yol ayırımına kadar bir mil ve sonra kıvrıla kıvrıla giden üç millik bir yol daha.

Saab gecenin içinde kayboluyordu. Arthur onun gidişini izledi. Beş yıldır tamamen kör olduğuna inanmışken ansızın, aslında yalnızca çok büyük bir şapka giymekte olduğunu farkeden bir adam gibi, büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Bunun, her şeyi yerli yerine oturtacak ve insanı şaşkına çeviren evrenin bir anlam ifade etmesini sağlayacak çarpıcı bir gerçeği açığa çıkartacağı umuduyla başını şiddetle iki yana salladı. Ama, eğer varsa, bu çarpıcı gerçek, hiçbir şey yapmayı beceremediğinden, o da tekrar yola koyuldu. Sıkı bir yürüyüşün, hatta ayaklarının bir parça su toplayıp acımasının, akıl sağlığından değilse de, hiç olmazsa fiziki varlığından emin olmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Köye vardığında saat 10.30'du. Bu gerçeği, At ve Damat Pab'ının Birahanesinin buğulanmış, yağlı penceresinden keşfetmişti. Pab'ın duvarında yıllardır yıpranmış bir Guinness saat asılıydı ve üzerinde, yarım

litrelik kocaman bir bira bardağına kafasını komik bir biçimde boynunun yarısına kadar sokmuş bir devekuşu resmi vardı.

Burası, önce evinin sonra da tüm Dünya gezegeninin yıkıldığı, ya da yıkılmış gibi gözüktüğü sırada, o meşum öğle vaktini geçirmiş olduğu Pab'dı. Hayır, lanet olsun tabii *yıkılmıştı*, çünkü yıkılmamış olsa, kendisi sekiz yılı hangi cehennemde geçirmiş olacaktı? Kocaman, sarı Vogon gemileri o nefretlik Russell'ın az önce söylediği gibi, yalnızca uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan halusinasyonlar olsaydı, kendisi oraya nasıl gelmiş olacaktı? Bununla birlikte, eğer yıkım *gerçekleşmişse*, o zaman da şu anda üzerinde bulunduğu şey neydi?

Düşüncelerini bu noktada durdurdu. Çünkü son yirmi kezdir aynı şeyleri tekrarlamasına karşın bir adım ileri gidememişti.

Baştan başladı.

Burası, olan her ne ise onun olduğu sırada, öğle vaktini geçirmiş olduğu o meşum pab'dı. Olan bitenin ne olduğu daha sonra halledeceği bir sorundu, ve ...

Hâlâ bir anlam ifade eder hale gelmemişti.

Baştan başladı.

Burası olayların başladığı sırada bulunduğu pab'dı....

Burası bir birahane idi.

Pab'larda bira satılırdı ve o da birasız yapamazdı.

Karmaşık düşüncelerinin en sonunda bir sonuca varmasından memnun olmuştu. Başlangıçta elde edeceğini umduğundan farklı bir sonuca da varmış olsa, bu onu mutlu eden bir sonuçtu. Kapıya doğru emin adımlarla ilerledi.

Ve durdu.

Alçak bir duvarın arkasından fırlayan küçük, siyah, tüyleri elektriğe tutulmuş gibi dimdik, Teriye cinsi bir köpek Arthur'u görünce hırlamaya başlamıştı.

Arthur bu köpeği tanıyordu, hem de iyi tanıyordu. Köpek reklamcı bir arkadaşına aitti ve adı da Bihaber-Bozo idi, çünkü başının üzerindeki tüylerin dikliği insanlara Amerika Birleşik Devletleri Başkanını hatırlatıyordu. Ve köpek de Arthur'u tanıyordu, ya da en azından tanıması gerekti. Aptal bir köpekti, televizyonda kameraya devamlı bakabilmesi için, söyleyeceği kelimeleri gösterme kolaylığını sağlayan panoyu bile okumaktan acizdi. Zaten bazılarının adıyla ilgili itirazlarının sebebi de buydu. Ama, yine de, orada öyle durup öfkeyle tüylerini kabartıp, zekadan yoksun yaşamının en ürkütücü görüntüsüymüş gibi Arthur'a bakacağına, en azından onu tanıması gerekirdi.

Bu, Arthur'u gidip yeniden pencereye bakmaya yöneltti. Bu sefer neredeyse boğulmak üzere olan bir devekuşunu değil, kendisini görmeye çalışıyordu.

Kendisini ilk kez tanıdık bir ortam içinde görme fırsatını bulunca, köpeğin çok da haksız olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Daha çok, çiftçilerin kuşları korkutmak için kullandığı bir korkuluğu andırıyordu. Bu haliyle pubdan içeri giriverse boğuk bir merak uğultusunun yükselivereceğine ve daha da kötüsü oradaki tanıdıklarınca karşılaması olanaksız bir soru yağmuruna tutulacağına ilişkin hiçbir kuşkusu yoktu. Arthur ise, o sırada bununla başa çıkamayacak kadar kötü durumdaydı.

Örneğin, tanıdıklardan biri Will Smithers olacaktı. Hiçbir İlginçliği Olmayan Köpek Bihaber-Bozo'nun sahibi. Yani bütün diğer kapların içine motor yağı dökülmüş olmasına rağmen, mama kaplarından hangisini tercih etmesi gerektiğini anlamaktan yoksun olduğu için W illin reklamlarından bile çıkarılacak kadar aptal olan hayvanın.

Will mutlaka içeride olmalıydı. Köpeği ve arabası buradaydı çünkü. Araba gri bir 928S Porche idi ve arka camında “Benim öbür arabam da bir Porsche” yazılı bir çıkartma vardı. Lanet olsun.

Arabaya bakmaya devam etti ve bu arada daha önce bilmediği birşey öğrendiğini farketti.

Will Smithers, Arthur'un tanıdığı birçok başka parası böl vicdanı az namussuzun yaptığı gibi, herkesin dikkatini her Ağustosta arabasını değiştirdiğine çeker ve bunu yapmaya kendisini zorlayanın muhasebecisi olduğunu söylerdi. Oysa aslında, ödemek zorunda kaldığı alım satım vergileri v.s yüzünden, muhasebecisi onu bunu yapmaktan kesinlikle vazgeçirmeye çalışırdı. Parketmiş olan araba Arthur'un, Will'in en son sahip olduğunu bildiği arabaydı. Plakası alındığı yılı işaret ediyordu.

Şimdi kış olduğuna ve Arthur'un sekiz kişisel yılı öncesi gerçekleşen ve onun başına bir dolu bela açan olay da eylül başlarında meydana geldiğine göre burada topu topu altı aydan daha az bir zaman geçmiş olmalıydı.

Bir an hiç kımıldamadı ve Bihaber-Bozo'nun kendisine havlayarak bir aşağı bir yukarı zıplamasına izin verdi. Ansızın artık görmemezlikten gelmesine imkan olmayan bir şeyin farkına vararak taş kesildi. O şimdi kendi dünyasında uzaydan gelen yabancı yaratıktı.

Ne kadar gayret ederse etsin, hikayesine herhangi birini inandırabilmesi olanaksızdı. Hikayesi kulağa yalnız çılgınca gelmekle kalmıyor, üstelik gözle görülür en basit gerçeklerle bile çelişiyordu. Burası *gerçekten de* Dünya mıydı? Olağanüstü bir yanlış yapmış olması için ufak bir olasılık olsun mevcut muydu?

Önündeki pab kendisi için her detayıyla bildikti- her tuğlasıyla, soyulan yağlı boyasının her bir parçasıyla; ve içerideki tanıdık, havasız ve gürültülü atmosferiyle, çıplak kirişleri, hiç de otantik olmayan dökme demirden yapılma aplikleriyle, tanıdığı insanların dirseklerini dayadığı birayla yapış yapış olmuş bar tezgahıyla, tezgahın üzerine bakan duvardaki kartondan yapılmış kızların göğüsleri üzerine zımbalanmış fıstık paketleriyle. Bütün bunlar onun evine ve dünyasına ait şeylerdi.

Bu lanet olası köpeği bile tanıyordu.

“Hey, Bihaber!

Will Smithers'ın sesi ne yapacağına hemen karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Eğer olduğu yerde kalırsa, keşfedilecek ve gösteri başlayacaktı. Saklanmak, sadece bu anı geciktirmek anlamına geliyordu ve şu anda havada acı bir soğuk vardı.

Sesin sahibinin Will olması seçimini kolaylaştırmıştı. Arthur ondan nefret filan etmiyordu- Will oldukça eğlenceli biriydi aslında. Ama sorun Will'in biraz bıktırıcı bir biçimde eğlenceli oluşundaydı. Reklamcılık işinde olduğu için, her zaman ne kadar eğlendiğini ve üzerindeki ceketi nereden satın aldığını bilmenizi isterdi.

Arthur, bunu aklından çıkarmadan bir karavanın arkasına saklandı.

“Hey, Bihaber! Neler oluyor?”

Kapı açıldı ve Will dışarı çıktı, üzerinde deri bir pilot ceketi vardı. Ceketin bu yıpranmış görüntüsünü elde etmek için Karayolları Araştırma Labratuvarında çalışan bir arkadaşına verip, özellikle bir araba kazası geçirmesini sağlamıştı. Bihaber sevinç içinde havladı ve istediği dikkati çekmiş olduğu için Arthur'u büyük bir memnuniyetle unuttu.

Will bir iki arkadaşıyla birlikteydi ve hep birlikte köpekle oynayacak bir oyunları vardı.

“Gelsene!” diye bağırıyorlardı köpeğe, koro halinde. “Gelsene, gelsene, gelsene!!!"

Köpek kontrolünü kaybedip vahşileşerek havlıyor, aşağı yukarı zıp zıp zıplıyor, küçük kalbini paralarcasına haykırıyor, çılgın bir öfke içinde kendinden geçiyordu. Hep birlikte gülüyorlar ve seslerini yükselterek onu teşvik ediyorlardı, sonra teker teker arabalarına dağıldılar ve gecenin içinde kayboldular.

Evet, bu bir şeyi açıklığa kavuşturuyor, diye düşündü Arthur karavanın arkasında durduğu yerden, burası kesinlikle benim hatırladığım gezegen.

Evi hâlâ buradaydı.

Niçin veya nasıl, bu konuda hiçbir fikri yoktu. Pab'ın boşalmasını beklerken gidip bir bakmaya karar verdi. Daha sonra, herkes gidince, pab sahibinden bu gece için yatacak bir yer isteyecekti. Ve işte karşısında duruyordu.

Bahçede, taştan bir kurbağanın altında sakladığı anahtarı alarak aceleyle kapıyı açtı. Çünkü şaşırtıcı olmakla birlikte, içeride telefon çalıyordu.

Evine giden ara yol boyunca telefonun sesini belli belirsiz işitmiş ve sesin nereden geldiğini fark eder etmez, koşmaya başlamıştı.

Eşiğinde birikmiş olan, bir işe yaramaz mektup yığını yüzünden açılması için kapıyı zorlaması gerekmişti. Daha sonra, kapının zorlanmasına sebep olan şeylerin, zaten sahip olduğu bir kredi kartı müracaatı için on dört adet adına yazılmış, birbirinin aynı davet mektubu, sahip olmadığı bir kredi kartına ait borcunu ödemediği için gönderilen on yedi adet birbirinin aynı tehdit mektubu, bugünün karmaşık, paralı ve sosyetik dünyasında ne istediğini ve nereye gittiğini bilen, zevkli ve seçici biri olarak kendisinin bizzat seçildiğini bildiren ve bu yüzden berbat bir cüzdanı satın almayı arzu edip etmediğini soran otuz üç adet birbirinin aynı mektup ve ölmüş bir tekir kedi yavrusu olduğunu keşfetmişti.

Bütün bunların izin verdiği kadar açılan dar geçitten kendini zorla içeri attı, hiçbir seçici şarap meraklısının kaçırmak istemeyeceği şarap teklifleri yığınına ayakları dolanarak, kumsaldaki yalıda geçirilebilecek tatillerin üzerinden yılan gibi kıvrılarak, beceriksizce yatak odasına giden karanlık merpenlere atıldı ve telefona tam sustuğu sırada erişebildi.

Küf kokan buz gibi yatağına nefes nefese yığıldı ve açıkça görüldüğü gibi kafasının etrafında başına buyruk bir şekilde dönen dünyayı durdurmaya çalışmaktan bir kaç dakika için vazgeçti.

Dünya dönmekten zevkini alıp biraz sakinleşince, Arthur, aslında yanacağını beklemeden başucu lambasına uzandı. Onu şaşırtmakla birlikte lamba yandı. Arthur'a bu durum mantıklı gelmişti. Elektrik Şirketi faturalarını ödemesine rağmen her seferinde hiç şaşmaksızın elektriğini

kestiğine göre, bir şey ödemediğinde de elektriğini açık tutmaları son derece normaldi. Açıkça anlaşılıyordu ki, para göndermekle dikkati kendinize çekmiş oluyordunuz.

Oda aynen bıraktığı gibiydi, yani insanı çileden çıkaracak kadar dağınık. Bununla birlikte her şeyin üzerini kaplayan kalın toz tabakası bu etkiyi bir parça olsun bastırıyordu. Yarı okunmuş kitaplar ve dergiler, yarı kullanılmış havlular arasında yuvalanmıştı. Yarısı kayıp çorap çiftleri, yarı içilmiş kahve fincanlarına yaslanmaktaydı. Bir zamanlar yarı yenmiş bir sandviç olan şey, şimdi yarı yarıya Arthur'un ne olduğunu görmek istemediği bir şeye dönüşmüştü. Bu yığın üzerine bir şimşek gönder diye düşündü kendi kendine, yaşamın evrimini yeniden başlatırsın.

Bir iki dakika, değişik olan şeyin ne olduğunu göremedi çünkü o da iğrenç bir toz tabakası ile örtülüydü. Sonra gözleri onu yakaladı ve olduğu yerde durdu.

Yalnızca Açık Üniversite Çalışmalarını izlemenin mümkün olduğu, biraz daha hareketli bir şey göstermeye kalkışacak olsa heyecandan bozuluveren, yıpranmış, eski bir televizyonun yanında duruyordu.

Bu bir kutuydu.

Arthur dirsekleri üzerinde doğruldu ve ona bakmaya başladı.

Bu gri bir kutuydu. Bir çeşit sıkıcı saygınlığa sahipti. Bir tarafı otuz santimden biraz fazla, kübik, gri bir kutuydu. Tepesinde düzgün bir fiyonk yapılmış, tek bir gri kurdele ile bağlanmıştı.

Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve şaşkınlık içinde ona dokundu. Bu her ne ise dikkat ve itinayla hediye paketi yapılmış olarak, orada, onun tarafından açılmayı bekliyordu.

Dikkatle kaldırdı ve yatağa taşıdı. Üstündeki tozu silkeledi ve kurdeleyi gevşetti. Kutunun tepesi kutunun gövdesine dil gibi sokulabilen bir kapak şeklindeydi.

Bu dili dışarı çekti ve kutunun içine baktı. İçeride camdan bir küre vardı ve yumuşak, gri kağıtlar üzerine oturtulmuştu. Onu dikkatle dışarı çekti. Aslında bu tam bir küre sayılmazdı, çünkü dibi ya da Arthur'un ters çevirirken fark ettiği gibi tepesi kalın bir çember biçiminde açıktı. Bu bir kavanozdu. Bir balık kavanozu.

Çok güzel bir camdan yapılmıştı. Mükemmel şeffaflıkta, ama olağan üstü kaliteli, gümüş grisi bir camdı bu. Sanki yapımında kristal ve siyah mermer karışımı bir malzeme kullanılmıştı.

Arthur onu ellerinde yavaşça evirip çevirdi. Bu, şimdiye kadar gördüğü en güzel nesnelerden biriydi. Ama onun yüzünden tam anlamıyla şaşkın bir haldeydi. Kutuya baktı, içinde yumuşak kağıtlar dışında başka bir şey kalmamıştı. Kutunun dışında da hiçbir şey yoktu.

Kavanozu yeniden çevirdi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. Ama bu bir balık kavanozuydu. Başparmağının tırnağı ile camına vurdu. Derin ve ihtişamlı bir tınlama, sanılandan daha uzun süre havada asılı kaldı ve kesildiğindeyse sanki kaybolup gitmemiş de, başka dünyalara, derin bir deniz rüyasına dalmış gibi oldu.

Arthur, büyülenmişcesine onu elinde tekrar tekrar çevirdi ve bu kez tozlu başucu lambasından gelen ışık kavanozu bir başka açıdan yakalayarak camın yüzeyindeki birtakım ince aşınma izleri üzerinde parladı. Kavanozu, lambadan gelen ışığın kırılma açısına göre ayarlayarak kaldırdı ve birden, özenle kazınmış kelimelerin camdaki gölgesini gördü.

“Hoşçakal,” yazıyordu “.... ve teşekkürler...”

Ve hepsi buydu. Gözlerini kırpıştırdı. Bir şey anlamamıştı.

Beş dolu dakika daha nesneyi elinde tekrar tekrar çevirdi, değişik açılardan ışığa tuttu, büyüleyici tınlamasını duymak için parmaklarıyla tınlattı, harflerin anlamı üzerinde düşündü, ama hiçbir şey çıkaramadı. En sonunda ayağa kalktı, kavanozu musluktan akan su ile doldurdu ve televizyonun yanındaki masanın üzerine koydu. Başını sallayarak, kulağındaki küçük Babel balığını çıkardı ve kıvrıla kıvrıla yüzdüğü suyun

içine attı. Yabancı filmleri izlediği zamanlar dışında artık ona ihtiyacı olmayacaktı.

Uzanmak üzere yatağına döndü, ışığı kapadı.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sırtüstü yattı. Kendisini sarmalayan karanlığı içine çekti ve kaslarını yavaşça, bir uçtan bir uca gevşetti, nefesini yavaşlatıp düzene soktu, yavaş yavaş zihnini bütün düşüncelerden temizleyerek, gözlerini kapadı ve bastıran uykuya direnemedi.

* * *

Gece yağmur yüzünden huzursuzdu. Şimdi yağmur bulutları da harekete geçmiş, Bournemouth'un hemen dışındaki kamyoncuların uğradığı bir kahvenin üzerinde toplanmaktaydılar. Ama bulutların içinden geçtiği gökyüzü bulutlardan rahatsız olmuş, heyecansız ama kafası karışmış bir tavır takınmış, daha fazla kızdırılacak olursa nasıl bir tavır takınacağını pek kestiremiyordu.

Ay, soluk renkli ıslak bir yola düşmüştü. Çamaşır makinesinden yeni çıkan bir blucinin arka cebindeki kağıt yumağı andırıyordu. Eski bir alışveriş listesi mi, yoksa beş poundluk bir banknot mu olduğunu anlamak için, aradan biraz zaman geçip ütülenmesini beklemek gerekiyordu.

Rüzgar bir süre, bu akşam ne çeşit bir ruh hali içinde olduğuna karar vermeye çalışan bir atın kuyruğu gibi, kısa aralıklarla bir o yana bir bu yana savruldu ve bir yerlerde bir çan gece yarısını çaldı.

Bir çatı penceresi gıcırdayarak açıldı.

Çerçeve sıkışmıştı ve biraz ileri geri oynatılıp, açılmak için ikna edilmesi gerekiyordu. Çünkü hafifçe çürümüştü ve menteşesi de bir zamanlar sıkı bir şekilde boyanmıştı. Bunlara rağmen, sonunda yine de açıldı.

Camın kapanmasını önleyecek bir takoz bulundu ve bir siluet, zorlanarak, çatının ziftli bölgeleri arasındaki dar oluğa çıkmayı başardı.

Ayakta durarak, sessizce gökyüzünü seyretti.

Siluetin, bir saat kadar önce deli gibi eve dalan o yabani görünüşlü yaratık olduğunu düşünmek mümkün değildi. Yıpranmış, iplikleri dökülmüş, yüzlerce dünyanın çamuruna bulanmış, yüzlerce sevimsiz uzay meydanının hazır yemek baharatları ile lekelenmiş olan ropdöşambır gitmiş, dolaşık saç yığını yok olmuş, uzamış ve düğüm edilmiş sakal kaybolmuştu.

Onun yerini şimdi, kadife pantolon ve bol bir süveter giymiş olan Arthur Dent almıştı. Saçları kesilip yıkanmış, suratı tertemiz traş edilmişti. Yalnızca gözleri hala, Evren'in, kendisine yapmaya çalıştığı her ne ise onu, lütfen durdurmasını istediğini söylüyordu.

Bunlar, buradan görünen bu manzaraya daha önce bakan gözlerle aynı gözler değildi. Gözlerin algıladıklarını yorumlayan beyin de aynı beyin değildi. İşe bir cerrahi operasyon falan karışmamıştı, yalnızca yaşanan deneyimlerin bitip tükenmeyen burgusuydu buna sebep olan.

Gece, Arthur'a, yaşayan bir şeymiş gibi gelmişti o anda. Etrafındaki karanlık toprak da kendisinin içine kök salmış olduğu bir yaratıktı sanki.

En ücra sinir uçlarındaki karıncalanmaları hisseder gibi uzaktaki bir nehrin akışını, görünmez tepelerin kıvrımlarını, güneye doğru bir yerdeki yüklü yağmur bulutlarının düğümünü hissedebiliyordu.

Bir ağaç olmanın heyecanını da duyabiliyordu ki bu hiç beklemediği bir şeydi. Toprağın içinde ayak parmaklarını kıvırabilmenin çok hoş bir duygu olduğunu biliyordu, ama bu kadar hoş olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Neredeyse uygunsuz sayılabilecek bir zevk dalgasının New Forest ormanlarından kendisine doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu yaz deneyip diye düşündü, yapraklara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlamalıyım.

Başka bir yandan gördüğü uçan daire katkısında şaşıran bir koyunun duygularını hissedebiliyordu. Ama bu hisler karşılaştığı başka bir şeye şaşıran koyunların hislerinden pek ayırt edilemiyordu. Çünkü koyunlar yaşam içindeki yolculukları sırasında çok az şey öğrenen yaratıklardı ve bu

yüzden sabah doğan güneşi görünce şaşırdıkları gibi çayırlardaki o yeşil şeyleri görünce de şaşkına dönerlerdi.

O sabah ve ondan önceki sabah güneşin doğuşuna ve bundan bir önceki gün ise bir ağaç kümesine şaşan koyunların şaşkınlığını hissedebilmesi onun için bir sürpriz olmuştu. Daha da gerilere dönebilirdi, ama bütün hissedebileceği yalnızca bir gün önce şaşırdıkları şeylere şaşıran koyunlardan ibaret olacağı için bu sıkıcı oluyordu.

Koyunlardan ayrıldı ve zihninin genişleyen halkalar halinde ve uykulu bir şekilde uzaklara doğru sürüklenmesini engellemedi. Düşünceleriyle etraftaki öbür zihinlerin varlığını hissedebiliyordu. Yüzlercesi, binlercesi bir arada, adeta bir dokuma oluşturuyorlardı. Bir kısmı uykulu, bir kısmı uykuda, bir kısmı son derece heyecanlı, bir tanesi kırılmış.

Bir tanesi kırılmış.

Bir an için yanından geçerek onu yeniden hissetmek istedi, ama diğer zihin onunkinden kaçınıyordu, tıpkı Pelmanism'de üzerinde elma olan kartın diğerinden kaçındığı gibi. İçini bir heyecan dalgası sardı. Çünkü içgüdüsel olarak onun kim olduğunu, en azından kim olmasını istediğini biliyordu ve bir kez neyin doğru olmasını istediğinizi bildiğiniz zaman, içgüdünüz bunun o olduğunu öğrenmenizi mümkün kılan çok faydalı bir araçtı.

İçgüdüsel olarak, onun Fenny olduğunu ve kendisinin onu bulmak istediğini biliyordu; ama bunu yapamıyordu. Bu konuda gereğinden fazla gerildiği için bu ilginç yeteneğini yitirmekte olduğunu hissetti. Onun için araştırmayı biraz gevşetti ve zihninin yeniden ve biraz daha rahat bir hava içinde dolaşmasına izin verdi.

Ve yeniden o kırılmayı hissetti.

Ama onu yine bulamadı. Bu seter', içgüdülerinin ona söylemekle meşgul olduğu şeye inanmasında bir sakınca yoktu. Bunun Fenny olduğundan emin olamıyordu- ya da belki bu defa ki bir başka kırıktı. Bu da aynı parçalanmış kaliteye sahipti, ama bu kez duyduğu daha genel bir

kırılma hissiydi, daha derindi, ama tek bir zihne ait değildi, belki de bu bir zihin bile değildi. Bu farklıydı.

Düşüncelerinin, yavaşça, dalga dalga, genişleyerek Dünya'nın içine gömülmesine izin verdi.

Dünya'nın günlerini izliyordu. Onun sayısız nabız atışlarının ritmi ile sürükleniyor, yaşamının karmaşık dokusuna sızıyor, gelgitleri ile kabarıp ağırlığıyla dönüyordu. Kırılma hep dönüp geri geliyordu, tekdüze, bağlantısız, uzak bir sızı olarak.

Ve şimdi de bir ışık diyarının içinden uçarak geçmekteydi. Işık zamandı, gelgitleri ise uzaklaşan günler. Fark ettiği ikinci kırık bu diyarın karşı tarafında, ondan biraz uzakta, Dünya'daki günlerin rüya dolu manzarasının ardında, tek bir saç teli kalınlığında bir mesafede bulunmaktaydı.

Ve ansızın kendisini o kırığın üzerinde buldu.

Rüyalar diyarı ansızın yön değiştirerek arkasında kalırken, o, çılgınca dönerek, hiçliğe tutunmaya çalışarak, dehşet verici boşlukta kontrolsüzce dalgalanarak, düşerek, hafifçe başı dönerek ve çatının kenarlarından taşarak dansediyordu.

Kenarları tırtıklı derin yarığın öbür yanında başka bir ülke vardı, başka bir zaman, daha yaşlı bir dünya, kırılıp yarılmamış, ama zor birleşmiş: iki dünya. O sırada uyandı.

Alnında birikmiş terleri soğuk bir esinti süpürüp götürdü. Kabus bitmişti ama Arthur da bitmişti, öyle hissediyordu. Omuzları düştü, parmak uçları ile gözlerini yavaşça ovuşturdu. Sonunda yorulduğu kadar uykusu da gelmişti. Bütün bunların anlamına gelince, eğer bir anlama geliyorlarsa tabi, bunu sabah düşünecekti. Çünkü şimdi yatağa gidecek ve uyuyacaktı. Kendi yatağında, kendi uykusunu uyuyacaktı.

Uzaktan evini görebiliyordu. Bunun neden böyle olduğunu merak etti. Ayışığı altında evinin çizgilerini seçebiliyor ve sıkıcı sayılabilecek tipini fark edebiliyordu. Etrafına baktı ve komşularından birinin, John Ainsworth'un gül fidanlarının iki buçuk üç metre üzerinde bir yerde

olduğunu farketti. Fidanlar itinalı bir bakımla, kış için budanmış, sopalara bağlanıp, işaretlenmişti ve Arthur onların tepesinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Onu orada tutanın ne olduğunu düşündü ve tutan bir şey olmadığının farkına vardığında, beceriksizce yere yığıldı.

Kendini toparladı, üstünü başını silkeledi ve incinmiş bileği üzerinde topallayarak evine döndü. Soyundu ve yatağa gömüldü.

O uyurken yeniden telefon çaldı. Tam on beş dakika çalmayı sürdürdü ve Arthur'un yatağının içinde iki kez dönmesine sebep oldu. Bununla birlikte onu uyandırma şansı hiç olmadı.

8

Arthur uyandığında kendini çok iyi hissediyordu, tam anlamıyla muhteşem, tazelenmiş, eve döndüğü için son derece neşeli, enerji dolu ve şubatın ortası olduğunu fark ettiği için hemen hemen hiç düş kırıklığına uğramamış vaziyette.

Buzdolabına adeta dans ederek gitti, içindekiler açısından en az tüylü üç şeyi buldu ve onları bir tabağa koyarak, iki dakika kadar dikkatle izledi. Bu süre içinde hareket etmek için bir girişimde bulunmadıklarından dolayı onları kahvaltı olarak adlandırdı ve yedi. Yediği şeyler, Arthur'un bir kaç gün önce Flargathon Gazı Bataklıklarında farketmeden kapmış olduğu tehlikeli bir uzay hastalığı mikrobunu kimselere duyurmadan öldürdüler. Bunu yapmamış olsalardı, bu mikrop Dünya'nın batı yarısının, yarı nüfusunu öldürebilecek, diğer yarısını kör edebilecek ve kalan herkesi psikopat ve kısır hale getirecek güçte bir mikroptu. Bu yüzden Dünya şanslı sayılırdı.

Arthur kendini güçlü hissediyordu, sağlıklı hissediyordu. İşe yaramaz mektup yığınını gayretkeş bir şekilde temizledi, sonra kediyi gömdü.

Bu işleri bitirmek üzereyken telefon çaldı. Ama o sırada kedi için bir dakikalık saygı duruşundaydı onun için aldırmadı. Arayan her kimse, eğer önemli bir sebebi varsa, nasılsa yeniden arayacaktı.

Ayakkabılarındaki çamuru yine ayaklarıyla temizledi ve içeri girdi.

Lüzumsuz mektuplar yığını arasında birkaç tane önemli mektup da vardı- bunlar üç sene önceki tarihli, evinin yıkımına ilişkin konseyden gelen birtakım evraklar ile bölgeden geçecek çevre yolu konusunda kamuoyu araştırması yapılmasına ilişkin bazı mektuplardı; Arthur'un ara sıra katkıda bulunduğu Greenpeace adlı ekolojik baskı grubundan gelen eski bir mektup da bunların arasındaydı. Orkalarla, yunusları esaretten kurtarma çalışmaları için yardım istiyordu. Bunun dışında, bazı arkadaşlarından gelen ve son zamanlarda kendileriyle hiç ilişki kurmadığından yakman posta kartları vardı.

Bunların hepsini bir araya getirdi ve “yapılacak işler” adını verdiği karton bir dosyada topladı. O sabah kendisini öyle canlı ve dinamik hissediyordu ki, “Acil!” kelimesini de eklemeyi unutmadı.

Havlusunu ve başka bir kaç ıvır zıvırı Brasta Limanındaki Mega-Market'den almış olduğu plastik torbadan çıkardı. Torbanın bir yüzündeki slogan Lingua Centauri dilinde yazılmış, başka bir dilde anlaşılması mümkün olmayan, zeki ve karmaşık yapılı bir kelime oyunu idi. Bu yüzden aslında bir uzay meydanındaki Duty Free dükkanında bulunması gereksiz bir şeydi. Üstelik altında da bir delik olduğu için, Arthur onu attı.

Ani bir sızı ile, kendisini Dünya’ya getirmiş ve onu A303 otoyolu kenarında bırakabilmek için yolunu değiştirme nezaketini göstermiş olan o küçük uzay aracında bir şey daha düşürmüş olması gerektiğini farketti. Boydan boya katettiği inanılmaz uzay boşluklarında yolunu bulabilmesi için kendisine yardımcı olmuş olan şeyin, o uzay eskisi hırpalanmış kopyasını, *Otostopçunun Galaksi Rehberim* kaybetmişti.

Eh, dedi kendi kendine, bu sefer ona gerçekten de yeniden ihtiyacım olmayacak.

Bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyordu.

Dönüş yolculuğu sırasında ortaya çıkan çelişkiler yumağı ile nasıl başa çıkacağına karar vermişti artık. İşi pişkinliğe vuracak, başkalarının ne düşüneceğine kulak asmayacaktı.

BBC'yi aradı ve bölüm başkanına bağlanmak işediğini söyledi.

“Oh, merhaba, ben Arthur Dent. Altı aydır arayamadığım için üzgünüm ama aklımı kaçırmıştım da.”

“Oh, yok canım, üzülecek bir şey yok ortada. Ben de öyle bir şey olmuş olabileceğini düşünmüştüm zaten. Buralarda hep oluyor bu. Seni ne zaman aramızda göreceğiz?”

“Bostan kirpileri ne zaman kış uykusundan uyanırlar?”

“Sanırım baharda.”

“Onların uyanmasının hemen ardından döneceğim.”

“Taamamm.”

Sarı sayfalar arasında hızla gezindi ve arayacağı numaraların kısa bir listesini yaptı.

“Alo, orası Old Elms Hastanesi mi? Evet, Fenella ile biraz konuşabilir miyim diye aramıştım, eee... Fenella-Tanrım, ne aptalım, neredeyse kendi adımı da unutacağım, eee, Fenella- ne saçma değil mi? Sizin hastanız, siyah saçlı kız, dün akşam geldi....”

“Korkarım adı Fenella olan hiçbir hastamız yok.”

“Oh, yok mu? Fiona demek istedim tabii, biz ona Fen...”

“Üzgünüm, iyi günler.”

Klik.

Bu çerçevede yaptığı altı konuşma Arthur'un canlı, dinamik iyimser ruh hali üzerindeki yerlerini almaya başladılar. Bu canlılık kendisini tamamen terk etmeden onu pab'a götürmeye ve bir parça eğlendirmeye karar verdi.

Kendisi ile ilgili anlatılmaz gariplikteki tüm detayları bir çırpıda açıklamak gibi mükemmel bir fikri vardı ve onu bir gece önce öylesine

ürküten kapıyı açarken, bu kez kendi kendine ıslık çalıyordu.

“Arthur!!!“

Kendisine pab'ın bütün köşelerinden hayretle dikilmiş gözlere bakarak, neşeyle sırıttı ve onlara Güney Kaliforniya'da ne kadar muhteşem vakit geçirdiğini anlattı.

9

Kendisine sunulan yarımlık bir birayı daha kabul etti ve ondan bir yudum çekti.

“Tabii özel simyacım da vardı.”

“Neyin vardı?”

Saçmalamaya başlamıştı ve o da bunun farkındaydı. Exubreance, Hail ve Woodhouse'ın Acı Birası gibi markalar dikkatli olunması gereken bir karışımdı, ama bu karışımın ilk etkisi insanı dikkatli olması gereken şeylerin endişesinden uzak tutmaktı. Ve Arthur'un durup, daha fazla bir şey anlatmaması gereken nokta ise başladığı noktaydı. Ama o yaratıcı olmaya kalkışmıştı.

“Oh, evet,” diye ısrar ediyordu mutlu bir gülümseme ile. “Bu kadar kilo vermiş olamamın sebebi bu.”

“Ne?” dedi izleyicileri.

“Oh, evet,” diye üsteledi. “KaliforniyalIlar simya bilimini yeniden keşfetmişler. Oh, evet.”

Tekrar gülümsedi.

“Yalnız,” dedi, “şimdi çok daha faydalı bir şekilde kullanılıyor, eskiden ki....” Biraz duraklayarak kafasında bir iki gramer kuralı toparlamaya çalıştı. “Eskilerin kullandığı şekline karşılık. Ya da en azından,” diye ekledi,

“kullanmayı başaramadıkları şekline karşılık. Onu kullanmayı beceremememişler, biliyor musunuz. Nostradamus ve diğerleri. Kesemememişler.”

“Nostradamus mu? “dedi seyircilerden biri.

“Onun bir simyacı olduğunu sanmıyordum,” dedi bir başkası.

“Ben onun,” dedi bir üçüncüsü, “bir kahin olduğunu sanıyordum.”

“Sonradan bir kahin oldu,” dedi Arthur, bazı parçaları dalgalanmaya ve biraz bulanıklaşmaya başlamış olan izleyicisinin oluşturduğu kalabalığa,"çünkü öyle kötü bir simyacı idi ki. Bunu biliyor olmalısınız.”

Bir yudum daha çekti. Birayı sekiz senedir tatmamıştı bile. Bu yüzden şimdi tatmaya devam etti, tattı da tattı.

“Simyanın,” diye sordu izleyiciyi oluşturan kalabalığın bir parçası, “kilo vermekle ne ilgisi var?”

“Bunu sormana sevindim,” dedi Arthur. “Çok sevindim. Ve şimdi size bunların birbiriyle ilgisinin....” Durakladı. “Şu iki şeyin birbiriyle ilgisini, sizin bahsettiğiniz şeylerin yani. Anlatacağım.”

Durdu ve düşüncelerine bir manevra yaptırdı. Manş Denizindeki İngiliz Kanalında ard arda üç-rota değişikliği yapmak zorunda kalan petrol tankerlerini kollamak gibi bir şeydi bu.

“Simyacılar fazla vücut yağını altına çevirmeyi keşfetmişler,” dedi, ani bir anlam patlaması içinde.

“Dalga geçiyorsun.”

“Oh, evet,” dedi, sonra “hayır,” diyerek düzeltti. “Keşfetmişler.”

İzleyicinin şüpheyle bakan kesimi çevresinde şöyle bir döndü. Bu tüm izleyiciler anlamına geliyordu, dolayısıyla dönüşü tamamlaması biraz vakit aldı.

“Siz Kaliforniya'da *bulundunuz mu!* diye sorguladı onları. “Orada neler yaptıklarını *biliyor musunuz!”*

İzleyicilerin içinden üç tanesi orayı gördüklerini ve Arthur'un saçmaladığını söyledi.

“Siz hiçbir şey görmemişsiniz.” diye ısrar etti Arthur. “Oh, evet,” diye ekledi, çünkü biri bir duble daha ısmarlamaktan bahsediyordu.

“Bunun kanıtı,” dedi, parmağı ile kendisini işaret ederek ama topu topu beş on santimlik bir farkla bedenini tutturamayarak, “gözlerinizin önünde. On dört saat transda kaldım,” dedi, “bir tankın içinde. Transda. Bir tank da idim. Sanırım,” diye ekledi düşünceli bir duraksamadan sonra, “bunu söylemiştim zaten.”

Yeni siparişler dağıtılırken sabırla bekledi. Kafasında hikayesinin devamını oluşturdu. Bu kısım, tankın Kuzey Yıldızından Mars'la Venüs arasında çizilecek bir anahat üzerine dik olarak düşürülecek bir çizginin hat çevresine uyum sağlaması gerektiği ile ilgili olacaktı. Bunu anlatmaya başlamaya çalışırken vazgeçti.

“Bir tank içinde,” dedi bunun yerine, “çok uzun bir süre. Trans halinde.” Keskin bakışlarla izleyicisine baktı. Hepsinin dikkatle dinlediğinden emin olmak istiyordu.

Toparladı.

“Nerede kalmıştım?” dedi.

“Transda,” dedi biri.

“Tankda,” dedi bir diğeri.

“Oh, evet,” dedi Arthur. “Teşekkür ederim. Ve yavaşça,” dedi, öne doğru bastırarak, ” yavaşça, yavaşça, yavaşça, bütün fazla vücut yağınız... dönüşüyor... şeye...” sözlerinin etkisini görmek için durakladı, “sabküü...sabkuu..sabkütü...”- nefeslenmek için durdu- “sabkutan altına, yani deri altında yaşayacak olan ve istediğiniz zaman ameliyat yoluyla

çıkartabileceğiniz altına dönüşüyor. Tanktan çıkmak ise bir mesele. Ne dedin?”

“Sadece genzimi temizliyordum.”

“Sanırım söylediklerimden şüphe ediyorsun"

“Dedim ya, ben genzimi temizliyordum.”

“Evet, kadın genzini temizliyordu,” diye destekledi izleyicinin büyük bir kısmı kısık bir mırıltı halinde.

“Oh, peki,” dedi Arthur, “tamam. Ve sonra elde ettiğinizi bölüşüyorsunuz...” tekrar durdu, paylaşım oranını saptıyordu, “simyacıyla yarı yarıya. Dünyanın parası ediyor!“

Sallanarak etrafındaki seyircilere baktı. Karmakarışık olmuş yüzlerindeki şüpheci havayı sezmemesi mümkün değildi.

Kendini hakarete uğramış hissetti.

“Başka türlü,” diye sordu, “yüzümü gevşettirmeye para yeter miydi sanıyorsunuz?”

Dost kollar evine dönebilmesi için yardım etmeye davrandı. “Dinleyin,” diye protesto ediyordu o, bir yandan soğuk şubat rüzgarı yüzünü yalarken, “Kaliforniya'da şu sıralar en büyük moda çılgınlığı görmüş geçirmiş bir görüntüye sahip olmak. Tüm Galaksiyi görmüş biri gibi gözükmeniz gerekiyor. Yaşamı demek istiyorum. Tüm yaşam deneyimlerinden geçmişsiniz gibi görünmeniz gerekiyor. İşte benim yaptırdığım bu. Bir yüz gevşetmesi. Görüntüme sekiz yıl ekle dedim. İnşallah otuzlarında gözükmek yeniden moda olmaz, çünkü o zaman bu yaptırdığım şey için çok para ziyan ettiğim anlamına gelir.”

Dost eller evine giden yol boyunca ona yardım ederken, bir müddet için sessizliğe gömüldü.

“Dün döndüm,” dedi ağzı dolanarak. “Evime döndüğüme çok çok mutluyum. Veya evime benzer bir yere..”

“Uçak tutması,” diye mırıldandı arkadaşlarından biri. “Kaliforniya'dan burası çok uzun yol. Birkaç gün gerçekten de insanı sersemletir.”

“Ben oraya gittiğini bile sanmıyorum,” diye mırıldandı bir diğeri. “Ama bunca zamandır neredeydi merak ediyorum. Ve başına neler geldiğini.”

Biraz uyuduktan sonra Arthur kalktı ve evin içinde biraz oyalandı. Kendini bir parça halsiz ve kafasını dumanlı hissediyordu, hala yol yorgunluğunu atamamıştı. Fenny'i nasıl bulacağını merak ediyordu.

Oturdu, balık kavanozuna baktı. Parmaklarıyla camını tıklattı ve içinin suyla dolu olmasına ve küçük sarı bir Babel balığının oldukça kederli bir havayla içinde dolanmakta olmasına rağmen, yine de o derin ve yankılı tınlaması daha önceki kadar net ve büyüleyici bir şekilde duyuldu.

Birisi bana teşekkür etmeye çalışıyor diye düşündü kendi kendine. Kim ve ne için diye merak etti.

10

“Üçüncü vuruşta saat bir... otuz ikiyi....yirmi saniye geçiyor olacak.

“Biip biip biip.”

Ford Prefect, kendini zorlayarak dudaklarına gelen şeytanca bir memnuniyet gülücüğünü zorla bastırdı, sonra bunu yapması için bir sebep olmadığını farketti ve yüksek sesle kötü ruhlu bir kahkaha attı.

Sub-Eta kanalından aldığı sinyali geminin enfes süper nitelikli hi-fi sistemine bağladı ve inişli çıkışlı, oldukça doğallıktan yoksun, garip bir ses son derece net bir şekilde kabini doldurdu.

“Üçüncü vuruşta saat bir....otuz ikiyi yirmi saniye geçiyor olacak.”

“Biip.... biip.... biip,”

Sesi bir parça yükseltirken gözünü geminin bilgisayar ekranındaki hızla değişen rakamlar tablosundan bir an için ayırmıyordu. Onun kafasındaki zaman süresi için, güç tüketimi konusu önemli hale geliyordu. Bir cinayete tanık olmak istemiyordu.

“Üçüncü vuruşta saat bir.... otuz ikiyi kırk saniye geçiyor olacak.

“Biip....biip....biip.”

Küçük gemide şöyle bir etrafına bakındı. Kısa koridoru adımladı.

“Üçüncü vuruşta...”

Küçük, ama fonksiyonel, pırıl pırıl çelik banyodan içeri kafasını uzattı.

“..olacak...”

Ses buradan iyi geliyordu.

Daracık uyuma bölümlerine baktı.

“...bir... otuz iki...”

Burada biraz boğuklaşmıştı. Hoparlörlerden birinin üzerinde bir havlu asılıydı. Onu “aşağı indirdi ....elli saniye geçiyor olacak.”

Güzel.

Sıkışık bir yer olan kargo deposunu kontrol etti ve ses durumunu hiç beğenmedi. Sesi engelleyecek, kutulanmış bir yığın lüzumsuz eşya vardı ortalıkta. Tekrar dışarı çıktı ve ardından kapının kitlenmesini bekledi. Kapalı kumanda kontrol panellerinden birini, kırarak açtı ve fırlatma düğmesine bastı. Bunu daha önce neden düşünmediğini merak ediyordu. Hızla ilerleyen bir şeylerin çıkardığı uğultu, sessizlik içinde çabucak kayboldu. Biraz aradan sonra, yeniden tıslamaya benzer hafif bir ses duyulabilir olmuştu.

Durdu.

Yeşil ışığın görünmesini bekledi ve ardından şimdi boş olan kargo deposunun kapısını açtı.

“...bir... otuz üçü .... elli saniye geçiyor.”

Çok hoş.

“Biip biip biip.”

Sonra gitti ve Tehlike Anında Acil Ertelenmiş Yaşam Odasını son bir kez, iyice gözden geçirdi. Burası sesin duyulmasını özellikle istediği yerdi.

“Üçüncü vuruşta saat tam....bir...otuz...dört olacak.”

Üzeri buzlanmış kapaktan içerideki yaşam formunun zor seçilen vücudunu görmeye çalıştı. Bir gün, kim bilir ne zaman, uyanacaktı ve uyandığında saatin kaç olduğunu bilebilecekti. Tam olarak yerel saati değil belki, ama ne fark ederdi ki.

Buzdan yatağın üzerindeki bilgisayar ekranını bir kez daha kontrol etti, ışıkları azalttı, sonra ve yeniden kontrol etti.

“Üçüncü vuruşta...”

Parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı ve kontrol kabinine döndü.

“...bir..otuz dördü yirmi saniye geçiyor“

Ses Londra'da bir telefondan gelir gibi net geliyordu. Oysa Londra'da değillerdi, Londra yakınlarında bile sayılmazlardı.

Dışarıdaki mürekkep gibi karanlık geceye baktı. Uzakta bir bisküvit kırıntısı gibi görünen, yıldız Zondostina idi. Ya da, doğallıktan yoksun inişli çıkışlı sesin geldiği dünyada bilinen adıyla, Pleidas Zeta.

Görünebilir alanının yarısını kaplamış bulunan portakal rengi parlak kıvrım, dev boyutlu gaz gezegeni Sesefras Magna idi. Xaxisian savaş gemileri burada onarım görürdü. Onun ufuk çizgisi üzerinde yükselmekte olan küçük, havalı serin ay ise Epun'du.

“Üçüncü vuruşta saat...”

Yirmi dakika kadar oturdu ve gemiyle Epun arasındaki uzaklığın kapanışını izledi. Bilgisayar gemiye küçük ayın etrafında önce bir çember çizdirecek, ardından bu çemberi kapattırarak gemiyi orada, sonsuz bir yarı karanlıkta yörüngeye sokacak olan rakamları seçip yoğurmakla meşguldü.

“Bir ...elli beş..”

Asıl planı gemiyi bütün dış sinyallere ve radyasyona kapatıp onu, özellikle bakmadığınız sürece, mümkün olduğu kadar görünmez hale getirmekti. Ama sonra başka bir fikri tercih etti. Bu plana göre, gemiden kurşun kalem inceliğinde tek ve sürekli bir ışın çıkacak ve bu ışın saat ayarını yayınlayan sinyalin geldiği yer olan gezegene yayın yapacaktı. Oraya ışık hızıyla dört yüz yıldan önce varması mümkün değildi, ama vardığı zaman gezegende bir heyecan yaratacaktı herhalde.

“Biip...biip...biip..”

Kıs kıs güldü.

Kendisini kıkırdayıp, kıs kıs gülen biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu ama neredeyse yarım saattir böyle yapmakta olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu.

“Üçüncü vuruşta...”

Gemi şimdi hemen hemen mükemmel bir şekilde, az tanınan ve hiç ziyaret edilmeyen ayın çevresindeki değişmez yörüngesine oturmuş bulunuyordu. Hemen hemen mükemmel bir şekilde.

Yalnızca bir şey kalmıştı. Geminin küçük Kaçış Teknesini fırlatacak bilgisayar simulatörünü yeniden çalıştırdı, denge hareketlerini, karşı hareketleri, teğetsel güçleri, hareketin tüm matematiksel şiirini gözden geçirdi ve her şeyin iyi olduğunu gördü.

Ayrılmadan ışıkları söndürdü.

Minik, sigara çubuğuna benzeyen tahliye aracı, Sesefron Limanındaki yörüngede bulunan uzay istasyonuna kadar olan üç günlük yolculuğuna başlamak üzere kenetlendiği yerden ayrıldı. Birkaç saniye kadar yolculuğu kendisininkinden daha uzun sürecek olan kurşun kalem inceliğindeki ışın ile birlikte süzüldü.

Üçüncü vuruşta saat iki...on üçü... elli saniye geçiyor olacak.”

Kıkırdadı ve kıs kıs güldü. Aslında rahat rahat ve yüksek sesle gülecekti, ama buna yetecek yeri yoktu.

“Biip...biip...biip.”

11

“Nisan yağmurlarından özellikle nefret ederim.” Arthur her ne kadar kaçamak cevaplarla homurdanıyorduysa da, adam onunla konuşmakta

kararlıydı. Acaba kalkıp bir başka masaya geçmeli mi diye düşündü, ama tüm kafeteryada bir tek boş masa yoktu. Öfkeyle kahvesini karıştırdı.

“Allahın cezası nisan yağmurları. Nefret, nefret, nefret.”

Arthur kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Hafif ve güneşli bir yağmur otoyolun üzerinde çiselemekteydi. Geri döneli iki ayı geçmişti. Eski yaşantısına dönmek, aslında gülünecek kadar kolay olmuştu. İnsanların hafızaları olağanüstü zayıftı, kendisininki de öyle. Galaksi çevresinde geçen sekiz yıllık çılgın gezgin yaşamı şimdi ona kötü bir rüya gibi değil de televizyondan kaydettiği ve bir dolabın dibinde saklayıp, izlemeye zahmetine girmediği bir film gibi geliyordu.

Bununla birlikte hala etkisi devam eden şey ise geri dönmekten duyduğu neşeydi. Artık Dünya’nın atmosferi dışarıya tamamen kapandı diye düşündü yanlış bir yaklaşımla, bu yüzden içeride kalan her şey ona olağanüstü bir zevk veriyordu. Yağmurun gümüş rengi damlacıklarına bakarak adamı protesto etmek istedi.

“Ben onları seviyorum,” dedi ansızın, “ve sebebi de çok açık. Bunlar hafif ve canlandırıcı yağmurlar. Pırıl parıldarlar ve insanın kendisini iyi hissetmesini sağlarlar.” Adam onu aşağılayarak burnundan soludu.

“Herkesin söylediği bu,” dedi ve oturduğu köşeden karanlık gözlerle onu süzdü.

Adam bir kamyon sürücüsüydü. Arthur bunu biliyordu, çünkü kimse tarafından kışkırtılmadan sarf ettiği açış cümleleri şunlar olmuştu, “Ben bir kamyon sürücüsüyüm. Yağmurda direksiyon kullanmaktan nefret ederim. Ne tezat bir durum değil mi? Lanet olası tezat bir durum.”

Bu cümlede saklı bir çelişki vardıysa da Arthur bunu keşfedememişti ve küçük bir homurtu çıkarmakla yetinmişti, hoşsohbet ama özendirici olmayan bir küçük ses.

Ama adamın cesareti o zaman da kırılmamıştı, şimdi de. “Lanet olası nisan yağmurları hakkında herkes aynı şeyi söylüyor, ” dedi. “Öyle lanet olası hoş, öyle lanet olası canlandırıcı, öyle lanet olası cazip bir hava.”

Öne doğru eğildi, sanki hükumet hakkında olağanüstü bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Bilmek istediğim şu,” dedi, “eğer bu hava hoş bir hava olacaksa, *niçin,”* dedi neredeyse tükürür gibi, “lanet olası yağmur olmadan hoş olamıyor?”

Arthur vazgeçti. Kahvesini içmeyip bırakmaya karar verdi. Çünkü kahve çabuk içilmeyecek kadar sıcaktı ve soğuk içilmeyecek kadar da berbattı.

“Peki, işte,” dedi ve kalktı. “Hoşçakal.”

Servis istasyonunun dükkanında durdu ve geri döndü,

sonra araba parkına doğru yürüyerek ince yağmurun yüzünde oynaşmasının zevkini çıkarmaya çalıştı. Devon Tepeleri üzerinde parlayan soluk bir gökkuşağı bile çıkmıştı. Bundan da zevk aldı.

Tüm yıpranmışlığına karşı hala çok sevdiği siyah Golf GTI’na tırmandı lastikleri bağırtarak benzin pompalarının yanından geçti ve otoyola çıkan ara yola doğru ilerledi.

Dünya’nın atmosferinin tamamen ve sonsuza kadar kapandığını düşünmekle yanılıyordu.

Galaktik yolculuklarının kendisini içine çektiği karmaşık çözümsüzlükler ağını geride bırakabileceğini düşünmekle de yanılıyordu.

Üzerinde yaşadığı büyük, sert, yağlı, kirli, gökkuşaklı Dünya’nın Evren’in hayallere sığmayan sonsuzluğu içinde kaybolmuş mikroskobik bir nokta üzerindeki başka bir mikroskobik nokta olduğunu düşünmekle yanılıyordu.

Arabasını sürmeye devam etti, mırıldanarak ve bütün bu şeyler hakkında yanılarak.

Yanılgısının sebebi, ara yolda küçük bir şemsiye altında öylece durmaktaydı.

Arthur’un çenesi sarktı. Fren pedalına çarptığı ayak bileğini incitti ve öyle sert bir fren yaptı ki neredeyse arabaya takla attıracaktı.

“Fenny,” diye haykırdı.

Arabanın kıza çarpmasını son anda engellemişti ama ön kapının çarpmasına mani olamamıştı.

Kapı kızın koluna vurmuş ve şemsiyenin elinden fırlayıp çılgınca bir hızla karşı kaldırıma yuvarlanmasına yol açmıştı.

“Kahretsin!” diye bağıran Arthur, elinden geldiği kadar yardımsever bir tavırla kendi kapısından fırladı, Mc Kenna’nın Her Mevsimde Nakliye kamyonu tarafından ezilmekten son anda kurtularak, dehşet içinde, kamyonun kendisi yerine Feny’nin şemsiyesini ezişini izledi. Kamyon otoyol boyunca uzaklaşıp gitti.

Şemsiye az önce vurulmuş uzun bacaklı bir leylek gibi, yerde acıklı bir şekilde uzanmış yatıyordu. Ufak rüzgar esintileri onun ara sıra titremesine sebep oluyordu.

Arthur onu yerden kaldırdı.

“Eee,” dedi. Bu şeyi kıza geri vermenin pek bir anlamı varmış gibi görünmüyordu.

“Adımı nasıl bildiniz?” dedi kız.

“Ee, şey, ” dedi. “Bakın, size yeni bir tane alırım.”

Kıza baktı ve sesi soluğu kesildi.

Fenny uzun boyluydu. Koyu renk saçları soluk ve ciddi bir yüzün etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Kıpırdamadan, tek başına durduğu yerde neredeyse acıklı denebilecek bir ifadesi vardı. Resmi bir bahçeye, önemli ama pek popüler olmayan bir fazilet için dikilmiş bir heykele benziyordu. İnsana, bakıyor gibi göründüğü şeyden başka bir şeye bakıyormuş hissini veriyordu.

Ama şimdi yaptığı gibi, gülümsediği zaman, bir yerlerden ansızın geri dönmüş gibi oluyordu. Yüzüne sıcaklık ve yaşam akın etmiş, vücuduna imkansız zarafette bir hareketlilik yerleşmişti. Etkisi son derece çarpıcıydı ve Arthur'u fena halde çarpmıştı.

Kız gülümsedi, çantasını arabanın arkasına attı ve kendisini ön koltuğa yerleştirdi.

"Şemsiye için üzülmeyin," dedi Arthur'a, arabaya binerken, "kardeşimin şemsiyesi idi ve sevdiğini hiç sanmıyorum, çünkü sevseydi bana vermezdi." Güldü ve kemerini bağladı. "Siz kardeşimin bir arkadaşı değilsiniz, değil mi?"

"Hayır."

"Buna memnun oldum" demeyen tek parçası kızın sesi idi.

Onun arabadaki, kendi arabasındaki, fiziki varlığı Arthur için son derece olağanüstüydü. Arabayı yavaşça sürmeye başlarken, düşünemediğini, nefes bile alamadığını fark etti ve bu fonksiyonların hiçbirinin araba kullanmak için hayati önemi olmamasını diledi, yoksa başları derde girerdi.

O halde, diğer arabada, yani Fenny'nin kardeşinin arabasında, yıldızlarda geçen kabus dolu yıllardan sonra eve döndüğü gece başına gelenlerin yalnızca o anın yarattığı bir dengesizlik olmaması gerektiğini düşündü. Eğer öyle olsaydı bile, Arthur şu anda o zamankinden en az iki misli dengesizdi ve dengeli insanların üzerinde durup denge sağlamaları beklenen şey her ne ise, Arthur onun üzerinden her an düşebilecek durumdaydı.

"O halde..." dedi, konuşmayı heyecanlı bir başlangıca sürükleyebileceğini umarak.

"Beni alması gerekiyordu -kardeşimin yani- ama telefon etti ve gelemeyeceğini bildirdi. Otobüs saatlerini öğrenmek istedim, ama oradaki adam saat cetveli yerine takvime bakmaya başlayınca otostop yapmaya karar verdim. İşte böyle."

“Demek öyle.”

“Ve işte buradayım. Ama benim adımı nereden bildiğinizi öğrenmek isterim.”

“Belki de daha önce bilmemiz gereken,” dedi Arthur arabayı otoyol trafiğine sokmaya çalışırken omzunun üzerinden dönüp arkaya bakıp, “sizi nereye götüreceğim.”

Çok yakma olsun diye diledi yada çok uzağa. Yakına olması kendisine yakın bir yerde yaşadığı anlamına gelecekti, uzakta olması onu oraya kadar götürebileceği anlamına.

“Taunton’a gitmek istiyordum,” dedi kız, “lütfen, eğer sizin için uygunsa. Fazla uzak değil. Beni şeyde bırakabilirsiniz...”

“*Taunton*’da mı oturuyorsunuz? dedi Arthur, sesinin heyecandan ölen biri gibi değil de ilgi duyan biri gibi çıkmış olmasını dileyerek. Taunton ona çok yakındı. O zaman...

“Hayır, Londra’ da oturuyorum,” dedi kız. “Bir saat içinde oradan bir tren var.”

Olabilecek en kötü şeydi bu. Taunton otoyoldan yalnız birkaç dakika uzaklıktaydı. Ne yapması gerektiğini düşündü ve dehşet içinde ne yapacağını düşürürken kendi sesinin, “Oh, ben sizi Londra’ya götürebilirim. Sizi Londra’ya benim götürmeme izin verin,” dediğini duydu.

Acemi sersem. Ne diye o kadar sersemce “izin” sözcüğünü araya sokuşturmuştu sanki? On iki yaşında bir çocuk gibi davranıyordu.

“Siz Londra’ya mı gidiyordunuz?” diye sordu kız.

“Gitmiyordum,” dedi, “ama...” Acemi sersem.

“Çok naziksiniz,” dedi kız, “ama hayır gerçekten olmaz. Trenle gitmek istiyorum.” Ve birden uzaklaşıvermişti. Daha doğrusu, onu yaşama geri götüren tarafı ortadan kaybolmuştu. Oldukça ilgisiz bir şekilde pencereden dışarıyı seyretmeye usulca bir melodi mırıldanmaya başlamıştı.

Buna inanamıyordu.

Yalnızca otuz saniye konuşmuştu ve şimdiden her şeyi berbat etmişti.

Yetişkin erkek, diye söylendi kendi kendine, yetişkin erkeğin nasıl davranması gerektiği ile ilgili asırlardır birikmiş kanıtların tamamen aksine, yetişkin bir erkek böyle davranmazdı.

“Taunton 5 mil” yazdı bir işaret levhası.

Direksiyonu öyle sıkı kavradı ki araba sarsıldı. İlgi çekici bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Fenny,” dedi.

Kız kafasını çevirip sertçe ona baktı.

“Hala bana adımı nereden....”

“Dinle,” dedi Arthur, “söyleyeceğim, ama hikaye biraz garip. Çok garip.”

Kız hala ona bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

“Dinle..”

“Bunu söylemiştiniz.”

“Söyledim mi? Oh. Seninle konuşmam gereken şeyler var ve söylemem gereken şeyler... sana anlatmam gereken bir hikaye var, ama bu hikaye...” Vücudu endişe

içinde kıvranıyordu, “senin o güzelim saçlarının lülelerini birbirinden ayıracak ve tüylerinin herbirini huysuz kirpilerin dikenleri gibi ayağa kaldıracak” şeklinde bir şeyler döktürmek isterdi, ama bunu sürdüremeyeceğini düşündü, üstelik kirpi çağrışımı yaptırmak da istemiyordu.

"... beş milden uzun sürer,” demekle yetindi sonunda, kendini oldukça yetersiz hissediyor ve korkuyordu. “Eee...” .

“Sadece farzet,” dedi, “sadece farzet ki” - arkasından ne geleceğini bilmiyordu onun için sadece oturup kendisini dinlemeye karar verdi- “olağan dışı bir şekilde senin benim için çok önemli olduğunu, sen bunu bilmesen de benim de senin için çok önemli olduğumu, ama yalnızca beş millik yolumuz olduğu için ve ben de kamyonların altına girmemeye çalıştığım bir sırada henüz karşılaştığım birine çok önemli bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemeyecek kadar aptal budalanın biri olduğum için, ne yapmam ...” çaresizce durakladı ve ona baktı, “gerektiğini... söylerdin?”

“Yola dikkat edin!” diye haykırdı kız.

“Lanet olsun!”

İçinde yüz adet İtalyan çamaşır makinası taşıyan bir Alman kamyonuna yandan hızla çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

“Sanırım,” dedi kız, bir an rahatlayarak içini çekerken, “trenim kalkmadan önce bana bir içki ısmarlamanız gerekecek.”

12

Ne sebeptendir bilinmez, istasyon yakınlarındaki pahların özellikle ciddi, asık suratlı bir havası, çok acayip bir kirliliği, oralarda satılan domuz etli böreklerin ise çok özel ve sağlıksız bir rengi vardı.

Bununla birlikte domuz etli böreklerden de beteri orada bulacağınız sandviçlerdi.

İngiltere’deki yaygın bir kanıya göre sandviçleri ilginç ve çekici kılacak veya onlara yenmesi hoş şeyler görünümü vermek için bir şey yapmak, yalnızca yabancılara mahsus günahkar bir işti. Ortak ulusal bilincin bir yerlerinde gömülü olan direktif “onları kurutun” şeklindeydi herhalde. “Onları lastik gibi yapın, lanet olası şeyleri taze tutmanız gerekiyorsa, bunu

onları haftada bir yıkayarak gerçekleştirmelisiniz.” İngilizlerin işlediği ne kadar ulusal günah varsa onlardan arınmaları, Cumartesi günleri pablarda yedikleri sandviçler sayesinde mümkün olmaktaydı. Bu günahların ne olduğu konusunda pek emin değillerdi ve olmak da istemezlerdi. Çünkü günahlar insanların bilmek isteyeceği şeylerden değildirler.” Ama var olan günahlarından, kendilerini yemeğe zorladıkları bu sandviçler sayesinde onlardan yeterince arındıkları kesindi.

Sandviçlerden daha kötü olan bir şey varsa, o da onların yanına kurulmuş oturan sosislerdi. Ucuz etlerde bolca bulunan kıkırdak ve sinir artıklarıyla dolu kasvetli tüpler yani. Sıcak ve kederli bir şeyden oluşan bir denizin içinde yüzerlerdi. Üzerlerine ahçıbaşının başlığı şeklinde bir iğne batırılmıştı: bunun dünyadan nefret eden, Stepney’deki arka merdivenlerde kedileri arasında bir başına ölmüş ve unutulmuş bir ahçıbaşının anısına yapıldığını hissederdiniz.

Sosisler günahlarının ne olduğunu bilip de belirli bir günahtan arınmak isteyenler içindi.

“Buralarda daha iyi bir yerler olması gerek,” dedi Arthur.

“Zaman yok,” dedi Fenny, saatine bakarak. “Trenim yarını saat içinde hareket edecek.”

Sallanan küçük bir masaya oturdular. Masada birkaç kirli bardak ve üzerinde şakalar yazılı olan birkaç lekeli bira altlığı vardı. Arthur Fenny’e bir domates suyu ve kendisine de yarım litrelik bira bardağı dolusu soda söyledi. Ve bir kaç sosis. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Onları, yapacak bir şeyler olsun diye almış olmalıydı.

Barmen Arthur’un para üstünü bar tezgahının üzerinde birikmiş olan bira havuzuna daldırarak attı, Arthur bunun için ona teşekkür etti.

“Pekala,” dedi Fenny, saatine bir göz atarak, “bana söylemeniz gereken şeyin ne Olduğunu anlatın.”

Sesi tahmin edilebileceği gibi son derece şüpheciydi ve Arthur’un kalbi sıkışıyordu. Fenny orada ansızın giriverdiği soğuk ve savunmacı bir tutum

içinde otururken, buranın ona açıklamaya çalışacağı şeyler için ortam olarak hiç de yardımcı olamayacağını düşündü. Bir çeşit rüyada kazandığı bir telepati yeteneği sayesinde Fenny'nin geçirdiği zihinsel çöküşün, aksine görüntülere rağmen, Dünya'nın yeni bir uzay çevre yoluna yer açmak amacıyla yıkılması ile ilgili olduğunu hissediyordu. Bu garip gerçeği Dünya'da tek bilen oydu, çünkü buna bir Vogon uzay gemisinden tanık olmuştu ve bunun da ötesinde hem vücudu hem ruhu Fenny için dayanılmaz bir sızı ile kıvranıyordu ve onunla mümkün olan en kısa zamanda yatmak istiyordu.

"Fenny," diyerek söze başladı.

"Acaba çekilişimiz için bir bilet almak ister miydiniz? Ufak bir çekiliş."

Arthur başını kaldırıp sertçe baktı.

"Emekli olacak olan Anjie için."

"Ne?"

"Onun bir böbrek makinasına ihtiyacı var da."

Sert çizgili ince yapılı, kurallara uygun örgü bir tayyör giymiş, saçları kurallara uygun permalı, yüzünde, kurallara uygun küçük bir gülücük taşıyan orta yaşlı bir kadın üzerine eğilmişti.

Kadının elinde bir bilet koçanı ile bir kumbara vardı. "Tanesi yalnızca on sent," dedi, "onun için belki de iki tane bile alabilirsiniz. Bankayı iflas ettirmeden yani" Çınlayan, küçük bir kahkaha attı ardından ilgi çekecek kadar uzun bir iç geçirdi. "Bankayı iflas ettirmeden" demiş olmanın ona savaş günlerinde kendisine birkaç ere yatacak yer sağlama işi verildiğinden bu yana, duyduğu en büyük zevki verdiği çok açıktı.

"Eee, evet, peki," dedi Arthur, aceleyle ceplerini karıştırdı ve birkaç bozuk para çıkardı.

Kadın, insanı kızdıran bir yavaşlık ve böyle bir özellik varsa, kurallara uygun bir oyunculukla iki bilet kesti ve onları Arthur'a verdi.

“Dilerim siz kazanırsınız,” dedi kadın, yüzünde ansızın beliren ve origami sanatının gelişmiş bir ürününü andıran gülümsemeyle, “ödüller öyle hoş ki.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Arthur, aceleci bir tavırla biletleri cebine tıkıştırıp saatine bir göz atarak.

Sonra Fenny’e döndü.

Piyango biletlerini satan kadın da öyle.

“Ya siz ne diyorsunuz, küçük hanım?” dedi, “Bu Anjie’nin böbrek makinası için. Anjie emekliye ayrılıyor da. Evet mi?” Yüzündeki küçük gülücüğü daha da yukarılara çekti. Bir an önce bu işe bir son verip gülümsemekten vazgeçmesi lazımdı yoksa cildinin yarılması kaçınılmazdı.

“E, bakın, işte buyurun,” dedi Arthur ve kadının uzaklaşmasını sağlayacağını umarak eline bir elli sentlik sıkıştırdı.

“Oh, paramız var, öyle değil mi?” dedi kadın uzun ve gülümseyen bir iç çekişle. “Londralı mıyız?”

Arthur keşke bu kadar lanet olası yavaş konuşmasaydı diye düşündü.

“Hayır, tamam, gerçekten de,” dedi, elini sallayarak ve kadın korkunç bir azimle, teker teker beş bileti sayıp koparmaya başladı.

“Ama biletlerinizi almanız gerek,” diye ısrar etti, “yoksa ödülünüzü alamazsınız. Çok güzel ödüller, biliyor musunuz? Çok uygun.”

Arthur biletleri kadının elinden kaptı ve elinden geldiği kadar sert bir tonla teşekkür etti.

Kadın bir kez daha Fenny’e döndü.

“Ve şimdi, siz ne...”

“Hayır!” diyerek Arthur neredeyse haykırdı. “Bunlar onun için,” diye açıkladı elindeki beş bileti sallayarak.

“Oh, anlıyorum! Ne hoş!”

İkisine de hastalıklı bir şekilde gülümsedi.

“Eh, umarım....”

“Evet,” diye tersledi Arthur, “teşekkür ederiz.”

Kadın nihayet masadan ayrılarak bitişik masaya geçti. Arthur ümitsizlik içinde Fenny’e döndü ve onun sessiz kahkahalarla sarsıldığını görerek bir nebze rahatladı.

İçîni çekti ve gülümsedi.

“Nerede kalmıştık?”

“Bana Fenny diyordunuz ve ben de size bunu yapmamanızı söylemek üzereydim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Kız domates suyunun içindeki küçük tahta kokteyl çubuğunu iki parmağının arasında tutarak döndürüyordu.

“Bu yüzden kardeşimin bir arkadaşı olup olmadığınızı sordum. Aslında o benim üvey kardeşim. Beni Fenny diye çağıran tek kişi o ve ben bunu yapmasından hoşlanmıyorum.

“O halde asıl ismin..?.”

“Fenchurch.”

“Ne?

“Fenchurch.”

“*Fenchurch* mü?”

Kız ona ser sert baktı.

“Evet,” dedi, “herkesin sorduğu ve bıkkınlıktan beni çığlık çığlığa bağırtacak o aptal soruyu sizin de sorup sormayacağınızı görmek için sizi bir vaşak gibi keskin gözlerle izliyorum. Eğer bunu yaparsanız çok kızacağım ve çok da hayal kırıklığına uğrayacağım. Üstelik çığlık atacağım. İzleyin de görün.”

Gülümsedi, başını sallayarak saçlarını biraz öne düşürdü ve onların arasından Arthur’u gözledi.

“Oh,” dedi Arthur, “bu biraz haksızlık ama, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Güzel.”

“Pekala,” dedi kız gülerek, “Sorabilirsiniz. Bir an önce bu işi halletsek iyi olur. Beni Fenny diye çağırmaya devam etmenizden iyidir en azından.”

“Herhalde...” dedi Arthur.

“Yalnızca iki biletimiz kaldı, biliyor musunuz, ve sizinle daha önce konuştuğumda öyle cömerttiniz ki...” “Ne?” diye tersledi Arthur.

Permalı, gülücüklü ve elinde hemen hemen bitmiş bilet koçanı tutan kadın şimdi elindeki son iki bileti Arthur’un burnunun dibinde sallıyordu.

“Bu şansı size vermeliyim diye düşündüm, çünkü ödüller öyle güzel ki.”

Kendinden emin bir tavırla burnunu buruşturdu.

“*Çok zevkli.* Onları seveceğinizden eminim. Ve Bu Anjie’nin emeklilik hediyesi için, biliyorsunuz ya. Ona bir...”

“Böbrek makinesi, evet,” dedi Arthur. “Buyurun.”

Ona iki tane daha onluk uzattı ve biletleri aldı. Kadının aklına bir fikir gelmiş gibiydi. Bu çok yavaş yavaş gelen bir fikirdi. Gelişini bir kumsalda uzun bir dalganın gelişini izler gibi izleyebilirdiniz.

“Oh, hayatım,” dedi, “bir şeye engel olmuyorum, değil mi?”

İkisini de endişeyle gözlüyordu.

“Hayır, her şey yolunda,” dedi Arthur. “Yolunda olabilmesi mümkün olabilecek her şey,” diye sürdürdü, “yolunda, sorun değil.”

“Teşekkür ederiz.” diye ekledi.

“Diyorum ki,” dedi kadın, mutlu ve endişeli bir heyecanı içinde, “siz... aşık değilsiniz, değil mi?”

“Bunu söyleyebilmek çok güç,” dedi Arthur. “Henüz konuşma fırsatı bulamadık.”

Fenchurch’e bir göz attı. O sırıtıyordu.

Kadın çok bilmiş bir güvenle başını salladı.

“Birazdan size ödülleri göstereceğim,” dedi ve uzaklaştı.

İç çekerek dönen Arthur aşık olup olmadığını anlamakta zorlandığı kıza baktı.

“Bana,” dedi kız, “bir soru sormak üzereydiniz.” “Evet,” dedi Arthur.

“İsterseniz bunu birlikte yapabiliriz,”dedi Fenchurch. “Beni bir...?”

“ el çantasının içinde....” diye ona katıldı Arthur.

“......Kayıp Bagaj Ofisinde ..” dedi ikisi birlikte.

“...... Fenchurch Caddesi İstasyonunda mı bul

muşlar,” diyerek birlikte bitirdiler.

“Ve cevap,” dedi Fenchurch, “hayır.”

“Güzel,” dedi Arthur.

“İlk tohumlarım orada atılmış.”

“*Ne”*

“İlk toh...”

“Kayıp Bagaj Ofisinde mi yani?” diye dehşet içinde haykırdı Arthur.

“Hayır, tabii ki değil. Aptal olmayın. Kayıp Bagaj Ofisinde ailemin ne işi var?” dedi kız, bahsi geçen düşünceyle oldukça irkilerek.

“Şey, ne bileyim,” diye aceleyle cevap verdi Arthur, “veya daha çok...”

“Bilet kuyruğunda imişler.”

“Bilet...”

“Bilet kuyruğunda. Ya da öyle olduğunu iddia ediyorlar. Detay vermeyi reddediyorlar. Sadece Fenchurch Caddesi İstasyonundaki bilet kuyruğunun nasıl sıkıcı olabileceğine inanamazsınız diyorlar.”

Ciddi bir tavırla domates suyundan bir yudum çekti ve saatine baktı.

Arthur bir iki dakika yutkunmaya su gibi çağıldamaya devam etti.

“Biraz sonra gitmek zorundayım dedi Fenchurch, “ve siz hala içinizi dökmek için o kadar heyecanlı olduğunuz bu dehşetli olağanüstü şeyin ne olduğunu bana anlatmaya başlamadınız.”

“Niçin sizi Londra’ya götürmeme izin vermiyorsunuz?” dedi Arthur. “bugün Cumartesi, özel olarak yapacağım hiçbir işim yok, isterdim ki...”

“Hayır” dedi Fenchurch, “teşekkür ederim, çok tatlısınız, ama hayır. Birkaç gün için yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Gülümseyerek omuzlarını silkti.

“Ama..”

“Başka bir zaman anlatırsınız. Size telefon numaramı vereyim.”

Kız rakamı kurşun kalemle bir kağıt parçası üzerine yazıp eline tutuştururken Arthur'un kalbi küt küt atıyordu.

"Şimdi rahatlayabiliriz," dedi kız. Yavaşça gülümsemesi Arthur'un içini öylesine doldurmuştu ki, patlayabileceğini düşündü.

"Fenchurch," dedi, ismi söylerken bundan haz alarak, "Ben..."

"Bir koli," diye onu bastırdı sırnaşık bir ses, "vişne likörü ve ayrıca, buna bayılacaksınız biliyorum, bir gramofon plağı kaydından iskoç gayda müziği."

"Evet teşekkür ederiz, çok hoş," diye üsteledi Arthur.

"Londra'dan geldiğiniz için," dedi permalı kadın, ' "onları size göstersem iyi olur diye düşündüm..."

Ödülleri Arthur'un görebilmesi için gururla uzatıyordu. O da bunların gerçekten de bir koli vişne likörü ve gramofondan kaydedilmiş bir gayda müziği albümü olduğunu görebiliyordu. Ödüller bunlardı.

"Şimdi sizi rahat bırakayım da içkilerinizi bitirin," dedi kadın, Arthur'un sızlayan omzuna hafifçe dokunarak, "ama görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Arthur gözlerini Fenchurch'ünkilerle yeniden birleştirdi ve birden söyleyecek bir şey bulamadı. İkisi arasında bir an gelip geçmiş, ama o anın bütün ritmi şu lanet olası aptal kadın tarafından berbat edilmişti.

"Merak etmeyin," dedi Fenchurch, bardağının tepesinden ona gözlerini ayırmadan bakarken, "tekrar görüşeceğiz." Bir yudum aldı.

"Belki de," diye ekledi, "o olmasaydı buradaki durum bu kadar iyi gitmezdi." Bilmiş bir gülüşle gülümsedi ve saçlarını tekrar yüzüne döktü.

Bu hiç de yalan değildi.

Arthur itiraf etmeliydi ki bu bal gibi de gerçekti.

13

O akşam Arthur evin içinde uzun adımlarla dolaşarak, yavaş hareketlerle mısır tarlasında geziniyormuş gibi yapıyor ve durmaksızın ani kahkaha tufanlarına kapılıyordu. Kazandığı gayda müziği albümünü dinlemeye bile dayanabileceğini düşündü. Saat sekizdi ve Fenchurch'e telefon etmeden önce plağın tamamını dinlemeye, dinlemek için kendisini zorlamaya karar verdi. Belki de telefonu yarına bile bırakması daha doğru olurdu. Hava atmak için böyle yapmalıydı. Veya gelecek haftaya ertelemeliydi.

Hayır. Hayır oyun yoktu. Onu istiyordu ve bunu kimin öğreneceği umurunda değildi. Onu kesinlikle ve mutlaka istiyordu, ona hayrandı, onu arzuluyordu, onunla yapmak istediği şeylerin sayısı bu dünyada bir adı olan şeylerin sayısından daha fazlaydı.

Kendisini resmen “Yippee” gibi bir şeyler haykırırken ve evde serseri mayın gibi oradan oraya dolaşırken buldu. Onun gözleri, onun saçları, onun sesi, her şeyi...

Durdu.

Gayda plağını çalacaktı. Sonra onu arayacaktı.

Yoksa, onu daha önce mi aramalıydı?

Hayır. Yapacağı şey şuydu. Gayda plağını çalmaya başlayacak, onu dinleyecekti, son ağıtın inleyen son namesine kadar dinleyecekti. Sonra onu arayacaktı. Uygun sıra buydu. Yapacağı şey de buydu.

Dokunduğu zaman ortadan kay bolu verecekleri endişesiyle bir şeye dokunmaktan korkuyordu.

Plağı eline aldı. Kaybolmadı. Karton kılıfından çıkardı. Pikabı açtı, ve ses yükselticileri çevirdi. Pikap da, yükselticiler de sağlamdı. İğneyi plağın üzerine indirirken aptal aptal kıkırdadı.

Oturdu ve ciddiyetle “Bir İskoç Askeri” ni dinledi.

“Hayran Eden Zerafeti” dinledi.

İskoç dağlarındaki dar, derin vadilerle ilgili bir şey dinledi.

Geçirdiği mucizevi öğle vaktini düşündü.

Tam ayrılmak üzerelerdi ki, berbat bir “yuhuu” patlamasıyla irkilmişlerdi. Korkunç permalı kadın odanın öbür ucundan kırık kanatlı sersem bir kuş gibi kendilerine el sallamaktaydı. Pabdaki herkes onlara dönmüş bir tepki bekliyordu.

Böbrek makinesinin alınabilmesi için toplanan 4.30 pound için Anjie’nin nasıl sevinip mutlu olacağı hakkındaki konuşmayı dinlememişlerdi. Bitişik masadan birinin bir koli vişne likörü kazandığını hayal meyal fark etmişler ve “Yu Huu” çeken bayanın 37 numaralı biletin onlarda olup olmadığını sorduğunu kavrayabilmeleri bir iki dakikalarını almıştı.

Arthur biletin kendisinde olduğunu keşfetmişti. Kızgınlıkla saatine bakmıştı.

Fenchurch onu dürtmüştü.

“Hadi,” demişti, “git ve onu al. Aksilik etme. Onlara ne kadar memnun olduğunu anlatan bir konuşma yap ve sonra beni arayıp işlerin nasıl gittiğini anlat. Plağı da dinlemek isterim. Hadi.”

Koluna vurmuş ve uzaklaşmıştı.

Pab’ın devamlı müşterileri Arthur’un ödülünü kabul ederken yaptığı konuşmayı biraz abartılı bulmuşlardı. Alt tarafı, kazandığı şey bir gayda müziği albümü idi.

Arthur bunları düşündü ve müziği dinledi ve durup durup kahkahalara boğuldu.

14

Zırr Zırr.

Zırr zırr.

Zırr Zırr.

“Alo, evet? Evet, doğru. Evet. Biraz bağırmanız gerek, burada çok gürültü var. Ne?

“Hayır ben sadece akşamları bara bakıyorum. Öğle vakti çalışanlar Yvonne ve Jim, Jim mal sahibidir. Hayır ben yoktum. Ne?

“Biraz bağırmanız gerek.

“Ne? Hayır, çekilişten falan haberim yok. Ne? Ayrılma, ben Jim’i çağırayım.”

Tezgahtaki kız elini alıcının üzerine kapatarak gürültülü barın üzerinden seslendi. “Adamın biri telefonda kazandığı piyangoya ilişkin bir şeyler anlatıyor. Durmadan biletinin 37 numara olduğunu ve kazandığını söylüyor.”

“Hayır, burada bir adam vardı o kazandı,” diye bağırdı barmen.

“O biletin bizde olup olmadığını soruyor.”

“Eğer bileti bile yoksa kazandığını nasıl düşünebilir ki?”

“Jim diyor ki, biletin bile olmadan kazandığını nasıl düşünebilirmişsin. Ne?”

Kız elini tekrar alıcının üzerine kapattı.

“Jim bu adam başımın etini yiyor. Biletin üzerinde bir numara olduğunu söylüyor.”

“Tabii ki biletin üzerinde bir numara olacak, lanet olası bir piyango bileti değil mi bu?”

“Diyor ki yani biletin üzerinde bir telefon numarası yazılı imiş.”

“Şu telefonu kapatıp, lanet olası müşterilere servis yapar mısın sen?”

15

Oradan sekiz saat uzaklıkta, batıda, bir adam kumsalda oturmuş anlatılmaz kaybı için yas tutuyordu. Kaybına ancak ufak paketler halinde üzülebiliyordu, çünkü tamamı, taşınması çok zor olan büyük bir yük oluşturuyordu.

Uzun yavaş pasifık dalgalarının kumsala yaklaşmasını seyrediyor ve olmayacağını bildiği bir hiçbir şey için bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Olmamasının zamanı geldiğinde, usule uygun şekilde, olmadı. Akşam üzeri böylece kendi kendini tükettiğinde, güneş de denizin uzun ufuk çizgisinin gerisine düştü ve gün bitmiş oldu.

Kumsal ismini veremeyeceğimiz bir kumsaldı, çünkü adamın özel malikanesi orada bulunuyordu. Burası, Los Angeles’in önce batıya doğru uzanan o yüzlerce millik kıyı şeridi üzerinde yer alan küçük, kumluk bir uzantıydı. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin son baskısındaki bir bölümde “nafile, mafile, menhus, uğursuz ve bu anlamda başka ne kelime varsa o ve her türlü kötü özelliğe” sahip bir yer olarak bahsi geçmiş, bundan bir kaç saat sonra yazılmış bir başka bölümde ise, buranın “Amerikan Ekspres’in reklam mektuplarından oluşmuş ama Amerikan Ekspres’in derin ahlak duygusundan yoksun binlerce dönümlük bir yer olduğu, bunların da ötesinde, her nedense burada gökyüzünün de sarı renkli olduğu” anlatılmıştı.

Kıyı şeridi batıya doğru uzanıp sonra kuzeye, *Rehber’* in “gidilecek güzel bir yer” olarak nitelediği, San Fransisko’nun puslu körfezine doğru dönmekteydi. Orada karşılaştığınız herkesin ayrı zamanda bir uzay yolcusu

da olduğuna inanmanız çok kolaydı. Onların tarzında “merhaba” demek sizin için yeni bir din başlatmak anlamına gelebilirdi. Yerleşip de oranın usullerini iyice kavrayıncaya kadar, herhangi birinin sorduğu her dört sorunun üçünü “hayır” diyerek cevaplamak çıkarınızaydı. Çünkü orada süregelen bazı çok garip şeyler vardı ve bunların bir kısmı bir şeyden şüphelenmeyen uzaylı yabancının çok ihtiyaç duyduğu şeyler olabilirdi.” *Rehber'*de, kıvrılarak uzanan yüzlerce millik kayalık ve kumsaldan, palmiyelerden, dalga kıranlar ve gün batımlarından “kaçırılmaması gereken bir fırsat” olarak bahsedilmekteydi.

Ve kıyı şeridinin kaçırılmaması gereken bu uzantısı üzerindeki bir yerde, birçoklarının deli olarak nitelendirdiği, teselli edilemeyen adamın evi yer almaktaydı. Kendisinin söylediğine göre, ona deli denmesinin tek sebebi, öyle olmasıydı.

İnsanların onun deli olduğunu düşünmelerinin birçok sebebinden bir tanesi, çoğu kişinin evlerinin öyle veya böyle garip olduğu bu yerde bile, onun evinin gariplikte oldukça aşırıya kaçmış olmasındandı.

Evinin ismi Tımarhanenin Dışı idi.

Kendi ismi sadece John Watson’dı, ama o- bazı arkadaşlarının da şimdi isteksizce kabullendiği gibi- Akıllı Wonko olarak çağrılmak istiyordu.

Evinde bir dizi garip şey vardı ve altına sekiz kelime kazınmış olan gri bir cam kavanoz da bunların içindeydi.

Daha sonra ondan bahsedecek çok fırsatımız olacak bu sefer ki yalnızca gün batımını izlemek ve onun da orada olup izlediğini söylemek için bir başlangıçtı.

Değer verdiği her şeyi kaybetmişti ve şimdi dünyanın sonunun gelmesini bekliyordu- bu sonun çoktan gelip geçtiğinin pek farkında değildi.

Arthur, Taunton’daki bir bar’ın arkasındaki çöp tenekelerini karıştırarak geçirdiği ve hiçbir şey ne bir piyango bileti ne de telefon numarası bulabildiği iğrenç bir Pazar gününün ardından, Fenchurch’ün kendisini bulabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. O daha çok şey denedikçe aradan, daha çok haftalar geçti.

Kendi kendisini azarlıyor, kendisine, kaderine, dünyaya ve havasına hiddetleniyordu. Bu üzüntüsü ve öfkesi sırasında onunla karşılaşmadan hemen önce gitmiş olduğu benzin servis istasyonun kafeteryasına bile gidip oturdu.

“Beni özellikle huysuzlaştıran bu ince ince yağan yağmur.”

“Lütfen yağmurdan şikayet etmeyi kes artık,” diye terslendi Arthur.

“Yağmur kesilseydi ben de şikayet etmeyi keserdim.” “Bak...”

“Ama sana yağmur kesildikten sonra ne olacağını anlatayım mı?”

“Hayır.”

“Meleyecek.”

“Ne?”

“Gökgürültüleri meleyecek.”

Arthur kahve fincanının kenarları üzerinden dışarıdaki berbat havaya baktı. Burasının, içinde bulunabileceği en gereksiz yer olduğunu fark etti. Kendisini oraya mantığından çok, batıl inancı çekmişti. Bununla birlikte, kader böyle rastlantıların gerçekten de mümkün olabileceğini ortaya atarak onu tavlamak istercesine, onu orada bulunduğu son seferde karşılaşmış olduğu kamyon sürücüsü ile yeniden karşılaştırmıştı.

Onu görmemezlikten gelmeye çalıştıkça, kendisini adamın insanı tüketen konuşmasının yarattığı girdabın çekimine daha çok kaptırıyordu.

“Sanırım,” dedi Arthur belli belirsiz bir sesle, bunu söyleme zahmetine katlandığı için kendi kendisine küfrederek, “yağmur azalıyor.”

“Ha!“

Arthur sadece omuz silkti. Gitmeliydi. Yapması gereken buydu. Sadece kalkıp gitmeliydi.

“Hiç durmuyor!” diye söylendi kamyon şoförü yüksek sesle. Masayı yumrukladı, çayını döktü ve bir an için öfkeden tütüyormuş gibi gözüktü.

Böyle bir söz üzerine yürüyüp gidemezdiniz.

“Tabii ki duruyor,” dedi Arthur. Bu pek de zarif bir karşı ifade şekli sayılmazdı ama, söylenmesi de gerekliydi.

“*Yağıyor ..... hiç.... durmaksızın, ”* dedi adam çılgın

bir öfke içinde kelimelere tempo tutarak masayı yeniden yumruklarken.

Arthur başını salladı.

“*Hiç durmadan* yağdığını söylemek aptalca...” dedi. Adamın kaşları hayretle yükseldi.

“*Aptalca mı!* Niçin aptalca olsun? Hiç durmadan yağmur yağdığını söylemek niçin aptalca olsun? Eğer hiç durmadan, biteviye yağıyorsa?”

“Dün yağmadı.”

“Darlington’da yağdı.”

Arthur bıkkın bir şekilde durakladı.

“Dün bana nerede olduğumu mu soracaktın? diye sordu adam. “Hı?”

“Hayır” dedi Arthur.

“Ama sanırım tahmin edebilirsin.”

“Öyle mi sanırsın.”

“D ile başlıyor.”

“Öyle mi?”

“Ve yağmurun orada adamı deli ettiğini sana söyleyebilirim.”

“Orada oturmamalıydın, arkadaş,” dedi yanından geçen, tulum giymiş bir yabancı, neşeyle. “Orası Fırtınabulutu Köşesi. Bizim Raindrops Keep Falling On My Head için özel rezervasyonlu köşemizdir orası. Burası ile güneşli Danimarka arasındaki her otoyol kahvesinde böyle bir köşe ayrılmıştır. Benim sana tavsiyem, buradan dümen kırıp uzaklaşman. Hepimiz öyle yapıyoruz. Nasıl gidiyor, Rob? Meşgul musun? Yağışlı hava lastiklerin takılı, değil mi? Hah hah ha.”

Tulumlu adam kısa sürede oradan uzaklaşarak yakınlardaki masalardan birine bir Brit Ekland fıkrası anlatmaya gitti.

“Görüyorsun ya, serseri heriflerin hiçbiri beni ciddiye almıyor,” dedi Rob McKenna. “Ama” diye ekledi, karanlık bir ifadeyle öne eğilip, gözlerini devirerek, “ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyor!"

Arthur kaşlarını çattı.

“Karım gibi,” diye tısladı Mc Kenna Her Mevsimde Nakliye’nin tek sahibi ve şoförü. “O bunun saçma olduğunu ve benim boşuna titizlenip, huysuzlandığımı söylüyor, ama,” dramatik bir tavırla durakladı ve gözlerinden etrafa tehlikeli bakışlar fırlattı, “ona ne zaman telefon edip eve gelmekte olduğumu söylesem, hemen çamaşırları toplaması gerektiğinden bahsediyor!” kahvesinin kaşığını iki parmağı arasında çevirdi. “Buna ne anlam veriyorsun?”

“Şey..”

“Benim bir defterim var,” diye devam etti, ” bir defterim var. Bir günlük. On beş senedir tutuyorum. Şimdiye kadar gittiğim her yeri kapsıyor. Her gününü. Ve orada havanın nasıl olduğunu. Bütün Ingiltere’de , İskoçya’da, Galler’de bulundum. Bütün Avrupa’da, İtalya’da, Almanya’da. Danimarka’ya gidip geldim, Yugoslavya’da bulundum. Hepsi

burada işaretli ve kayıtlı. Kardeşimi ziyaret ettiğim bile yazılı,” diye ekledi, “Seattle’da.”

“Evet,” dedi Arthur, nihayet gitmek için ayağa kalkarak, “belki onu birilerine göstermelisin.”

“Göstereceğim,” dedi Rob McKenna.

Ve gösterdi.

17

Acı. Keder. Daha çok acı ve daha çok keder. Bir projeye ihtiyacı vardı ve kendisine bir proje yarattı.

Mağarasının nerede olduğunu bulacaktı.

Tarih öncesi Dünya’da bir mağarada yaşamıştı. Bu, iyi bir mağara değildi, hatta berbat bir mağaraydı ama.... Aması yoktu. Tam anlamıyla berbat bir mağaraydı ve o orada beş sene yaşamıştı. Bu beş koca sene boyunca orayı evi olarak düşünmüştü ve insanlar evlerinin izini sürmeyi severlerdi. Arthur Dent de böyle insanlardan biriydi. Bu yüzden Exeter’e, bir bilgisayar almaya gitti.

Evet, istediği şey buydu, bir bilgisayar. Ama bunun için kafasında bilgisayarcıya bildirebileceği ciddi bir amacı olması gerektiğini düşündü. Yoksa öylece gidip, insanların oynayacak bir şey aradığını sanmalarını istemiyordu. Arthur’un ciddi bir amacı vardı. Tarih öncesi Dünya’da bir mağaranın tam yerini tespit etmek. Bunu dükkandaki adama açıkladı.

“Niçin?” dedi dükkandaki adam.

Bu tehlikeli bir soruydu.

“Peki, bunu geçelim,” dedi dükkandaki adam. “Nasıl?”

“Şey, bu konuda sizin bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum.”

Adam içini çekti ve omuzlan düştü.

“Bilgisayar kullanmada hiç deneyiminiz var mı?”

Arthur sorunları birkaç saniye içinde çözen *Altın Kalp*’deki gemi bilgisayarı Eddie’den ya da Derin Düşünce’den bahsedip bahsetmemeyi düşündü- sonra bahsetmemeye karar verdi.

“Hayır,” dedi.

“Eğlenceli bir öğleden sonra olacağa benziyor,” dedi dükkandaki adam, ama bunu yalnız kendisi duydu.

Her şeye rağmen Arthur bir Apple aldı. Birkaç gün sonra astronomi ile ilgili birtakım yazılımlar da temin etti. Yıldızları tespit etti, geceleri mağarasından baktığı zaman yıldızları nasıl gördüğünü hatırlayıp onların diyagramlarını çizdi ve bunlar üzerinde haftalarca uğraştı ve sonunda varacağı kaçınılmaz sonucu neşe içinde erteledi. Bu kaçınılmaz sonuç projenin baştan sona saçma olduğuydu.

Hatıralardan yola çıkarak çizilen tahmini çizimler faydasızdı. Yaşadıklarının ne kadar uzun bir süre önce yaşanmış olduğunu bile bilmiyordu. Ford Prefect o zaman birkaç milyon yıl olduğuna ilişkin kaba taslak tahminlerde bulunmuştu ama onun matematikle arası hiç iyi değildi.

Yine de onu en azından bir sonuca ulaştırabilecek bir yöntem buldu. Kullandığı parmak hesabının olağanüstü karmaşası, yaklaştırmaların çılgınlığı ve tahminlerin gizemliliği yüzünden, doğru galaksiyi bulabilmesi şansa kalmıştı. Ama o gene de devam etti ve bir sonuca vardı.

Buna doğru sonuç diyecekti. İşin aslını kim biliyordu ki?

Bununla birlikte, rastlantı bu ya, kaderin sayısız ve görünmez cilvelerinden biri onun tamı tamına doğru sonuca ulaşmasını sağlamıştı, ama tabii o bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Öylece Londra’ya gitti ve gözüne kestirdiği bir kapıyı çaldı.

“Oh, önce telefon edersin sanıyordum.”

Arthur şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

“Sadece birkaç dakikalığına girebilirsin,” dedi Fenchurch. “Tam da dışarı çıkıyordum.”

18

Islington’da bir yaz günü. Antika mobilya tamiri yapan makinaların yaslı inleyişleri ile dolu bir gün.

Fenchurch’ün öğleden sonraki işini boş vermesi imkansızdı ve bu yüzden Arthur kendi başına, ama onu sonunda bulduğu için mutluluktan uçarak, hülyalar içinde dolaştı, vitrinleri seyretti. Eski tahta oyma aletlerine, Boer Savaşı miğferlerine, zenne kıyafetlerine, ofis mobilyasına veya balığa ihtiyacı olan herkesin de rahatlıkla doğrulayabileceği gibi, Islingtonda bu faydalı dükkanlardan bir sürü vardı.

Güneş çatıların ve bahçelerin üzerinde tüm gücüyle parlıyordu. Mimarlar ve musluk tamircileri üzerinde, haydutlar ve hırsızlar üzerinde parlıyordu. Pizzalar üzerinde, emlakçilerin özel eşyaları üzerinde parlıyordu.

Restorasyon görmüş mobilya dükkanlarından birine giren Arthur’un üzerinde parlıyordu.

“İlginç bir bina,” dedi sahibi neşe içinde. “Bodrumda, yakın pab’lardan biri ile bağlantı sağlayan gizli bir geçidi var. Anladığım kadarıyla, Prens Regent için yaptırılmış, istediği zaman kaçamak yapabilsin diye.”

“Yani birilerinin onu soyulmuş çam mobilya alırken yakalamasını engellemek için kullanılmak üzere mi demek istiyorsunuz?” dedi Arthur.

“Hayır,” dedi mal sahibi, “o sebepten değil.”

“Beni mazur görmelisiniz,” dedi Arthur. “Müthiş mutluyum da.”

“Anlıyorum.”

Hülyalı bir şekilde dolaşmaya devam etti ve kendini Greenpeace ofislerinin bulunduğu yerde buldu. Üstüne “Yapılacak İşler- Acil!” diye yazmış olduğu dosyasının içindekiler aklına geldi. Bu zaman içinde dosyayı bir daha açmamıştı bile. Neşeli bir gülümseme ile içeri girdi ve yunusların özgürlüğü için onlara biraz para vermeye geldiğini söyledi.

“Çok komik,” dediler ona, “git buradan.”

Beklediği reaksiyon tam olarak bu olmadığı için yeniden denedi. Bu sefer ona epeyce kızdılar. Bu yüzden, yine de biraz para bırakarak; oradan ayrıldı ve yeniden dışarı güneş ışığına çıktı.

Saat altıyı biraz geçe, bir şişe şampanyayı kaptığı gibi, dar bir sokak üzerinde bulunan Fenchurch’ün evine yöneldi.

“Tut şunu” diyen Fenchurch eline kalın bir ip tutuşturdu, sonra büyük beyaz, tahta kapıdan içeri girerek kayboldu. Kapının üzerinde koca bir asma kilit ve onun üzerinde de siyah bir demir çubuk sallanıyordu.

Ev, artık kullanılmadığı için bakımsızlıktan dökülen Islington Ziraat Odası’nın arkasındaki hafif sanayi mahallesinde, ahırdan bozma küçük bir yerdi. Kocaman ahır kapılarının dışında bir de normal görünümlü, cilalanmış bir tahtadan yapılmış ve siyah yunus balığı şeklinde bir tokmağı bulunan bir kapısı daha vardı. Bu kapıdaki tek gariplik eşiğin iki buçuk metre yüksekliğinde olmasıydı. Bu nedenle kapı iki katın üzerine kondurulmuştu ve önceleri muhtemelen atları doyurmak için içeriye kuru ot taşınmasında kullanılıyordu.

Girişin üzerindeki tuğlaların arasından, dışarı doğru eski bir makara uzanıyordu ve Arthur’un tutmakta olduğu ip bunun üzerinden geçiyordu. İpin öbür ucuna ise bir çello asılıydı.

Kapı başının üzerinde bir yerden açıldı.

“Tamam,” dedi Fenchurch, “ipi çek ve çelloyu elinle tutup, dengele. Bana yukarı gönder.”

Arthur ipi çekti, çelloyu tutup, dengeledi.

“İpi tekrar çekemiyorum,” dedi, “çelloyu bırakmadan yani.”

Fenchurch aşağı sarktı.

“Ben çelloyu tutuyorum,” dedi. “Sen ipe asıl.”

Çello ile kapı arasındaki mesafe azaldı ve hafifçe sallanan Çello’yu kız usta bir hareketle içeri çekti.

“Sen de yukarı gel,” diye seslendi Fenchurch aşağı doğru.

Arthur eşyalarının durduğu torbayı aldı ve heyecandan uyuşmuş bir şekilde ahır kapılarından geçerek içeri girdi.

İlk geldiğinde şöyle bir görmüş olduğu alt oda pek düzenli değildi ve bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Dökme demirden yapılmış büyük ve eski silindirli bir çamaşır sıkma makinası orta yerde duruyordu. Bir köşede ise şaşırtıcı sayıda mutfak eşyası yığılıydı. Arthur’un görünce bir an için paniklediği bir bebek beşiği bile vardı bunlar arasında, ama neyse ki eski bir şeydi ve kitaplarla doluydu.

Eski ve lekeli beton döşeme heyecan verici çatlaklarla doluydu. İşte sallanan tahta merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında, Arthur’un ruh hali buydu. Çatlaklarla dolu beton döşeme bile ona dayanılmaz biçimde haz verici bir şey gibi görünüyordu.

“Bir mimar arkadaşım bana buraya ne harika şeyler yapabileceğini söyleyip duruyor” dedi Fenchurch sohbet eder gibi, Arthur döşemenin arasından göründüğü sırada. “Durmadan buraya geliyor, ortada durup şaşkın bir hayranlıkla kullanabileceği boşluklardan, eşyalardan, partilerden bahsediyor ve muhteşem ışık kalitesiyle ilgili birtakım şeyler mırıldanıyor, sonra bir kaleme ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ardından haftalarca ortadan kayboluyor. Bu yüzden o muhteşem şeyleri bugüne kadar gerçekleştiremedi.

Aslında diye düşündü Arthur etrafına bakınırken, en azından üst oda epeyce düzenliydi. Dekorasyonu son derece sadeydi. Etrafa koltuk kanepe

yerine büyük minderler konulmuştu. Stereo set ve hoparlörleri Stonehenge’in yaratıcılarını bile etkileyebilecek cinstendi.

Her yerde solmuş çiçekler ve ilginç resimler vardı.

Çatı boşluğunda Fenchurch’ün deyişi ile ancak bir kedinin sığabileceği bir banyonun bulunduğu asmakat denilebilecek bir yer vardı. “Ama” diye ekliyordu Fenchurch, “kedinin oldukça sabırlı bir hayvan olması ve kafasında açılacak birkaç kötü yarığa aldırmaması gerekiyor. Yani. İşte böyle.”

“Evet.”

Bir an için birbirlerine baktılar.

Bu an daha uzun bir an oldu ve ansızın çok uzun bir an haline geldi, öylesine uzundu ki bu kadar zamanın nereden çıktığının anlaşılması bile zordu.

İsveç Peynir Bitkisiyle bile yeterince uzun bir süre yalnız kaldığında kendini rahatsız hissedip utanmayı başarabilen Arthur için bu an, gecikmiş bir mutluluk anıydı ve hiç de korktuğu gibi bir şey değildi. Birden, hayvanat bahçesinde doğan ve hep orada kapalı kalan ve bir sabah uyandığında kafesinin kapısının sessizce ardına kadar açıldığını gören bir hayvan gibi hissetti kendini. Gri tropik çayırlar, uzakta pembelikler içinde yükselen güneşe doğru uzanırken, her tarafta yeni sesler uyanıyordu.

Fenchurch’ün apaçık bir ilgiyle aydınlanmış yüzüne ve paylaştıkları bir şaşkınlıkla gülümseyen gözlerine bakarken, bu yeni seslerin ne olduğunu merak etti.

Yaşamın insanlarla konuştuğunu, her zaman merak ettiği ve sorup durduğu sorulara cevap verdiğini daha önce fark etmemişti, bunu bilinçli olarak hiç saptamamış veya bu sesin tonlarını tanımamıştı, ta ki o ses şimdi ona, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyleyinceye, yani “evet” deyinceye kadar.

Fenchurch nihayet, ufak bir baş silkişle gözlerini indirdi.

“Biliyorum,” dedi. “Her zaman, senin basit bir kağıt parçasını bir ödül almadan iki dakika bile elinde tutmayacak cinsten biri olduğunu hatırlamam gerekecek.”

Arkasını döndü.

“Hadi yürüyüşe çıkalım,” dedi çabuk çabuk. “Hyde Park’a gidelim. Ben üzerime daha uygun bir şeyler giyeyim.”

Oldukça tutucu görünüşlü, sade, koyu renk bir giysi vardı üzerinde. Pek biçimli bir şey olduğu söylenemezdi ve aslında ona da pek yakışmamıştı.

“Bunu özellikle çello öğretmenim için giyiyorum” dedi. “İyi bir çocuk ama bazen bütün o yay çekme işinin onu biraz heyecanlandırdığım sanıyorum. Bir dakikada hazır olurum.”

Merdivenleri neşeyle çıkarak asma kata çıktı ve aşağı seslendi, “Şişeyi daha sonrası için dolaba koy.”

Arthur, şampanya şişesini dolabın kapısına yerleştirirken aynı yumurta ikizi bir başka şişenin kendisininkine bitişik oturmakta olduğunu gördü.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Tekrar döndü ve plaklara bakmaya başladı. Yukarıdan elbisesinin yere düşerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Kendi kendine ne biçim bir insan olduğuna ilişkin söylendi. Kendi kendisine, en azından şu an için, gözlerini kesinlikle ve hiç kaldırmadan onun plakları üzerine kilitli tutmasını, plakların isimlerini okumasını, beğenmiş bir ifadeyle başını sallamasını, mecbur kalırsa lanet olası şeyleri saymasını sıkı sıkıya tembih etti. Başını aşağıda tutacaktı.

Bunu yapmakta, tamamen, son derece ve aşağılık bir şekilde başarısız oldu.

Fenchurch yukarıdan kendisine öyle ısrarlı bir şekilde bakıyordu ki Arthur’un da yukarı kendisine baktığını bile fark etmemiş gibiydi. Sonra birden kafasını salladı, hafif yazlık elbisesini üzerine geçirdi ve çabucak banyoya girip kayboldu.

Bir dakika sonra dışarı çıktığında, gülümsüyordu. Başında bir güneş şapkası vardı ve basamakları birer ikişer sıçrayarak, olağanüstü bir hafiflikle indi. Yürüyüşü ilginç bir dans figürünü andırıyordu. Arthur'un bunu fark ettiğini gördü ve başını hafifçe bir yana eğerek sordu.

"Sevdin mi?" dedi.

"Şahane görünüyorsun," dedi Arthur yalnızca, çünkü öyleydi.

"Hmmmm," dedi kız, sanki Arthur sorusunu gerçekten cevaplamamış gibi.

Bütün bu zaman boyunca açık kalmış olan üst kattaki ön kapıyı kapattı ve küçük odaya, onu bir müddet tek başına bırakılabilmesi için her şeyin uygun olup olmadığını anlamak ister gibi şöyle bir baktı. Arthur'un gözleri de onunkileri izledi ve o başka bir yana bakarken, kız bir çekmeceden aldığı bir şeyi taşıdığı keten çantasına sokuşturdu.

Arthur tekrar ona baktı.

"Hazır mıyız?"

"Benim bir sorunum olduğunu," dedi kız azıcık şaşırmış bir gülümsemeyle, "biliyor muydun?"

Onun konuya bu kadar dolaysız girişi Arthur'u hazırlıksız yakalamıştı.

"Şey," dedi, "bazı ne olduğu belirsiz şeyler işitmiştim..."

"Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ediyorum," dedi kız. "Eğer duyduklarını benim tahmin ettiğim yerden duymuşsan, o zaman bahsettiğim o değil. Russel adeta durduğu yerde bir şeyler uyduran tiplerdendir. Çünkü gerçek sorunla başa çıkamaz o."

Arthur'un içinden keskin bir endişe dalgası geçti.

"O zaman nedir bu sorun?" dedi. "Bana anlatabilir misin?"

“Endişe etme.” dedi, “Hiç kötü bir şey değil. Sadece alışılmamış. Hiç, hiç alışılmamış.”

Arthur’un eline dokundu, sonra eğilip ona küçük bir öpücük kondurdu.

“Bunun ne olduğunu bu akşam çözüp çözemeyeceğin,” dedi “benim çok ilgimi çekecek.”

Arthur, eğer kendisine o sırada hafifçe dokunan biri olsa, anlayabileyeceğini hissetti. Tipti gri balık kavanozuna baş parmağının tırnağıyla vurduğu zaman onun çıkardığı uzun, derin çınlama sesi gibi sesler çıkarabilirdi.

19

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Ford Prefect’i rahatsız ediyordu.

Bakım atölyesi girişinden yavaşça dışarı süzüldü. Etrafındaki en parıltılı makineyi susturup onu havlularla sarmalayarak kendisi için bir yatak haline dönüştürdü. Basamaklardan indi, sessiz adımlarla ve berbat bir ruh hali içinde koridorlarda dolaşmaya başladı.

Koridorlar çok dardı ve kötü aydınlatılmışlardı. Işık devamlı titreşiyor ve gemide büyük sarsılmalara ve gıcırtılı homurtulara sebep olan gücün ansızın bir orada, bir burada yükselmesiyle daha da kısıklaşıyordu.

Sorun bu değildi.

Soluk ışıklı koridorda aşağı doğru kulak tırmalayan berbat sesler çıkararak gelen elektrikli matkaba benzer gümüş renkli küçük bir şey durup duvara dayanan Ford Prefect’i sıyırıp geçti.

Sorun bu da değildi.

Huzursuz bir şekilde ve güçlükle tırmanarak, gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş ama yine kötü aydınlatılmış bir başka

koridora geçti.

Gemi ansızın öne doğru fırladı. Bunu oldukça sık yapar olmuştu ama, bu seferki daha kuvvetli bir sarsıntıydı. Küçük bir manga robot, korkunç madeni gürültüler çıkararak yanından geçti.

Ama sorun bu da değildi.

Koridorun bir ucundan keskin bir duman yükseldiğini görünce, diğer yöne doğru yürüdü.

Bir dizi gözlem monitörünün önünden geçti. Monitörler duvarların içindeydiler ve sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş olan pleksiglas tabakaların arkasına yerleştirilmişlerdi. Ekranlardan biri, Tek Aşamalı Oy sistemi hakkında abartılı ve saçma sapan şeyler söyleyen, çirkin görünüşlü, yeşil, pullu bir sürüngeni gösteriyordu. Sisteme karşı mı, yoksa taraftar mı olduğunu anlamak zordu, ama bu konuda çok güçlü şeyler hissettiği kesindi. Ford sesi kıstı.

Bununla birlikte, sorun bu da değildi.

Bir başka monitöre geçti. Bunda, kullandığınız takdirde size kendinizi özgür hissettireceği anlaşılan bir diş macununun reklamı vardı. Reklama berbat, çatlak boru sesli bir müzik eşlik ediyordu, ama Ford'u rahatsız eden bu değildi.

Gümüş renkli, muazzam büyüklükteki Xaxisian gemisinin dışını kontrol altında tutan, üç boyutlu ve daha geniş bir başka ekranın önüne geldi.

O izlerken, ayın karanlık gölgesinden sıyrılarak ortaya çıkan, ürkütücü şekilde silahlı, bin adet Zirzla yıldız savaş gemisi, Xaxis yıldızının gözleri körelten yuvarlağı karşında dizildiler ve aynı anda Xaxisian gemisinin tüm delikleri, onlara doğru anlatılmaz, iğrenç, kötülük dolu bir ateş kusmaya başladı.

İşte Ford'un sorunu buydu.

Huzursuz bir şekilde kafasını salladı ve gözlerini ovuşturdu. Donuk gümüşi renkli bir robot enkazının üzerine yığılıp, oturdu. Kolayca anlaşılabileceği gibi bu robot daha önce yanmıştı, ama artık üzerine oturulabilecek kadar soğumuş bulunuyordu.

Esnedi ve sırt çantasının içinden *Otostopçunun Rehberi'ni* bulup, çıkardı. Ekranı açtı ve üçüncü düzeydeki birtakım kayıtlar arasında öylesine gezinmeye başladı. Uykusuzluğuna karşı bir çare arıyordu. DİNLENME önerisine rastladı. Buna gerçekten ihtiyacı olduğunun o da farkındaydı. Sonra karşısına DİNLENME VE NEKAHAT bölümü çıktı. Tam ona geçmek üzereyken, ansızın kendisinin daha iyi bir fikri olduğunu fark etti. Ekrana baktı. Savaş her saniye artan ateşli bir öfkeyle sürüyordu ve gürültü korkunçtu. Gemi sarsılıyor, çığlıklar atıyor ve gönderdiği veya isabet aldığı her olağanüstü enerji şimşeği ile, öne doğru yeni bir hamle yapıyordu.

Yeniden *Rehber'e* baktı ve bir iki olası bölüm arasında dolaştı. Birden gülmeye başladı ve yeniden çantasını karıştırdı.

İçinden küçük bir hafıza kopyalama modülü çıkardı. Üzerindeki pamukçukları ve bisküvi kırıntılarını silkeledi ve *Rehber'* in arkasındaki soketlerden birine onun fişini soktu.

İlgili olduğunu düşündüğü tüm bilgiler modüle aktarılınca, bağlantıyı kesti, modülü avucunun içinde hafifçe havaya atıp tuttu, Rehber'i çantasına koydu, alaycı bir gülümseyişle sırıttı ve gemi bilgisayarının bilgi bankasını aramaya gitti.

20

“Yazın, özellikle de parklarda, güneşin akşamları ufuk çizgisine doğru yaklaşmasının amacı,” diyordu ses ciddiyetle, “kızların memelerinin bir aşağı bir yukarı dalgalanışının gözlere daha net görünmesini sağlamaktır. Durumun gerçekten de böyle olduğuna inandım ben.”

Arthur ve Fenchurch oradan geçerlerken birbirlerine bakıp, bu lafa gülüştüler. Fenchurch bir an için Arthur’a daha sıkı sarıldı.

“Ve eminim ki,” diyordu Serpantin kıyısındaki portatif sandalyesinden ahkam kesen ve kıvırcık, portakal rengi saçları, ince uzun burnu olan genç, “eğer konu derinlemesine incelenecek olursa, bunun mükemmel bir doğallık ve mantıkla her şeyden fışkırdığı görülecektir,” kendisininkine komşu portatif sandalyede yayılmış oturan, zayıf, koyu renk saçlı, sivilceleri yüzünden kendini itilmiş hisseden arkadaşına bakarak tezini savunmaya devam ediyordu, “Darwin’in bahsettiği her şeyden. Bu kesin. Bu tartışılmaz. “Ve,” diye ekledi, “ben buna bayılıyorum.”

Hızla döndü ve gözlüklerinin altından Fenchurch’e göz kırptı. Arthur kızı uzaklaştırırken, sessizce sarsılarak kıkırdadığını hissetti.

“İkinci tahmin,” dedi Fenchurch gülmesi bitince, “söyle bakalım.”

“Pekala,” dedi Arthur, “dirseğin. Sol dirseğin. Sol dirseğinde bir sorun var.”

“Yine yanlış,” dedi kız, “hiç alakası yok. Tamamen yanlış iz üzerindesin.”

Yaz güneşi parktaki ağaçların arasından batıyordu, adeta -neyse lafları bölmeyelim. Hyde Park muhteşemdi. Pazartesi günlerinin saçmalığı dışında parkın her şeyi mükemmeldi. Ördekler bile harikuladeydi. Bir yaz akşamı Hyde Park’a gidip de duygulanmayan biri, herhalde oradan ancak bir

ambulansın içinde ve yüzüne bir çarşaf örtülmüş olarak geçen biri olabilirdi.

Burası, içindeki insanların her yerdekinden daha olağanüstü şeyler yaptıkları bir parktı. Arthur ve Fenchurch, bir ağacın altında, kendi kendine gayda çalışması yapmakta olan şortlu bir adamla karşılaştılar. Gaydacı çalışmasına, gaydasını getirdiği kutunun içine çekinerek bir kaç kuruş bırakmaya çalışan Amerikalı bir çifti başından kovalamak için ara vermişti.

“Hayır!” diye haykırıyordu onlara, “Gidin başımdan! Ben sadece pratik yapıyorum.”

Sonra kararlı bir şekilde yeniden gaydasını şişirmeye koyuldu. Bu sırada çıkan sesler bile Arthur’la Fenchurch’ün keyfini kaçırmaya yetmemişti.

Arthur kollarını Fenchurch’ün beline dolayarak yavaşça aşağı doğru indirmeye başladı.

“Poponun bir sorunu olduğunu sanmıyorum,” dedi bir süre sonra, “onunla ilgili hiçbir yanlışlık yok gibi görünüyor.”

“Evet,” diye onayladı kız, “kesinlikle popomla ilgili bir sorunum yok.”

Öyle uzun öpüştüler ki, sonunda gaydacı çalışmasına ağacın öbür tarafında devam etmek zorunda kaldı.

“Sana bir hikaye anlatacağım,” dedi Arthur.

“Güzel.”

Birbirinin üzerine yatmış çiftlerin, başka taraflardakine oranla daha az sayılabileceği bir çimen parçası buldular ve orada oturarak şaşırtıcı güzellikteki ördekleri ve bu ördeklerin altından akıp geçen suyun üzerinde batan güneşin damlalarını izlediler.

“Hikaye,” dedi Fenchurch kollarını Arthur’unkine dolayarak.

“Benim başıma gelen cinsten şeylerden bahsedecek bir hikaye. Tamamen gerçek.”

“Bilirsin, bazen insanlar karılarının kuzenlerinin en iyi arkadaşlarının başına gelmiş olması gereken bir şeyle ilgili hikayeler anlatırlar, ama aslında hikayenin içinde bir yerde anlatılanların aslında uydurma olduğu anlaşılır.”

“İşte benimki de o hikayelerden birine benziyor, tabii gerçek bir hikaye olması dışında. Ve ben bu hikayenin gerçek olduğundan eminim, çünkü anlatacağım şeyleri yaşayan insan benim.”

“Piyango bileti gibi.”

Arthur güldü. “Evet. Yetişmem gereken bir tren vardı,” diye devam etti. “İstasyona vardım...”

“Sana benim ailemin başına,” diye sözünü kesti Fenchurch, “istasyonda ne geldiğini söylemiş miydim?” “Evet,” dedi Arthur, “söylemiştin.”

“Sadece emin olmak istedim.”

Arthur saatine baktı. “Sanırım dönmeyi düşünebiliriz artık,” dedi.

“Bana hikayeyi anlat,” dedi kararlı bir sesle Fenchurch. “İstasyona vardın.”

“Yirmi dakika kadar erken gelmiştim. Trenin saatini yanlış biliyormuşum. Sanırım, Demir Yolu İdaresinin saati yanlış biliyor olması da aynı derecede mümkündü,” diye ekledi bir müddet düşündükten sonra. “Daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmemişti çünkü. “

“Hadi anlat artık,” diyerek güldü Fenchurch.

“Bunun üzerine bilmecesini çözmek üzere bir gazete satın aldım ve bir fincan da kahve almak üzere büfeye gittim.”

“Sen bilmece çözer misin?”

“Evet.”

“Hangi gazeteninkini?”

“Genellikle *Guardian*'mkini.”

“Bence *Guardian* fazla sevimli olmaya çalışıyor. Benim tercihim *Times*. Çözebildin mi bari?”

“Neyi?”

“*Guardian*’daki bilmeceyi.”

“Henüz bakmaya fırsatım olmadı,” dedi Arthur. “Hala kahve almaya çalışıyorum.”

“Pekala, o zaman. Kahveni al.”

“Alıyorum. Üstelik, ” dedi Arthur, “biraz da bisküvi alıyorum.”

“Ne cins?”

“Rich Tea.”

“İyi seçim.”

“Ben de severim. Sahip olduğum bütün bu yeni şeylerle gidip bir masaya oturuyorum. Hangi masaya oturduğumu sorma çünkü bütün bunlar bir süre önce olmuştu ve şimdi hatırlamıyorum. Herhalde yuvarlak bir masa olmalı.”

“Pekala.”

“O halde sana planı anlatayım. Ben masada oturuyorum. Solumda gazete var. Sağımda kahve fincanı. Masanın ortasında bisküvi paketi.”

“Gözümde mükemmel canlandırıyorum.”

“Senin görmediğin,” dedi Arthur, “çünkü henüz bahsetmedim, ben gittiğim sırada masada oturmakta olan adam. O da orada, karşımda oturuyor.”

“Neye benziyor.”

“Tamamen sıradan biri. Bir evrak çantası var. Takım elbiseli. Garip birşey yapacak biriymiş gibi,” dedi Arthur “gözükmüyor.”

“Ah, o tipleri bilirim. Ne yaptı?”

“Şunu yaptı. Masaya eğildi, bisküvi paketini aldı, yırtıp açtı, bir tanesini aldı, ve...”

“Ne?”

“Yedi.”

“*NeT* “Onu yedi.”

Fenchurch şaşkınlıkla baktı. “Sen ne yaptın, tanrı aşkına?”

“Şey, bu şartlarda her sağlıklı ve normal İngiliz’in yapacağını yaptım ve kendimi,” dedi Arthur, “bunu görmemezlikten gelmeye zorladım.”

“*Ne*? Niçin?”

“Şey, üzerinde eğitildiğimiz cinsten bir şey değil bu, öyle değil mi? Ruhumu inceledim ve yetiştirilişimle ilgili deneyimlerim arasında ya da en temel içgüdülerim içinde, karşımda oturan birinin, gözlerimin içine baka baka sıkılmadan soğukkanlılıkla, bisküvilerimden birini çaldığı zaman nasıl reaksiyon göstermem gerektiğini anlatan bir şey bulamadım.”

“Ama şey yapabilirdin...” Fenchurch bunu biraz düşündü. “Böyle bir durumda, kendimin de ne yapabileceğini bilemediğimi itiraf etmeliyim. Peki sonra ne oldu?” “Öfkeyle bilmeceye bakmaya başladım,” dedi Arthur. “Ama bir kelime bile çözemedim, kahvemden bir yudum aldım, içemeyeceğim kadar sıcaktı, yapılacak başka bir şey de yoktu. Kendimi

toparladım. Paketin anlaşılmaz bir şekilde nasıl açılmış olduğunu fark etmemek için,” diye ekledi, “büyük gayret göstererek bir bisküvi aldım...”

“Ama mücadeleye giriyorsun, zor bir yol seçiyorsun.”

“Kendi tarzımda, evet. Bisküviyi yedim. Onu çok belirgin ve görülebilir bir şekilde yedim ki adamın benim ne yaptığımla ilgili hiçbir şüphesi olmasın. Ben bir bisküvi yediğim zaman,” dedi Arthur, “o bisküvi yenmiş olur.” “Peki o ne yaptı?”

“Bir tane daha aldı. Gerçekten de,” diye üsteledi Arthur, “olan tam olarak buydu. Bir bisküvi daha aldı ve yedi. Gün ışığı kadar açık. Şu çimenlerin üzerinde oturduğumuz kadar kesin.”

Fenchurch huzursuzca kıpırdandı.

“Ve sorun,” dedi Arthur, “ilk seferinde bir şey söylememiş olduğum için, ikinci seferinde konuyu deşmenin daha da zor bir duruma gelmiş olmasıydı. Ne diyecektim? ‘Affedersiniz... fark etmeden yapamadım... ee.. acaba...J Bunu yapamazdım. Yine görmemezlikten geldim, üstelik birincisinden de daha canlı bir şekilde.”

“Yapma...”

“Tekrar bilmeceye bakmaya başladım, Hala bir kelimesini bile anlamıyordum. Bu yüzden, V.Henry’nin St.Crispin gününde sergilediği ruha benzer bir ruh sergileyerek...”

“Ne?”

“Tekrar anlaşmazlığın üzerine gittim,” dedi Arthur. “Bir bisküvi daha aldım. Bir an gözlerimiz karşılaştı.”

“Böyle mi?”

“Evet, şey, hayır, tam öyle sayılmaz. Ama karşılaştı. Sadece bir an için. Ve ikimiz de gözlerimizi başka yöne çevirdik. “Ama şimdi sana söyleyeceğim şey şu ki, havada bir elektriklenme olduğu açıktı. Masada gittikçe artan bir gerilim vardı.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Bütün paketi bu şekilde bitirdik. O, ben, o, ben...”

“*'Bütün* paketi?”

“Zaten sadece sekiz bisküvi vardı, ama o sırada bana bir ömür dolusu bisküviyi bitirmeye çalışıyormuşuz gibi geliyordu. Gladyatörler bile bundan fazla bir zorluk yaşamış olamazlar.

“Gladyatörler,” dedi Fenchurch, “bunu güneş altında yapmak zorunda kalırlardı. Fiziken daha yorucu olurdu.”

“O da var. Sonra, boşalan paket aramızda cansız bir şekilde yatmaya başladığında, adam kalktı ve yaptığı en kötü şeyi yaparak oradan ayrıldı. Ben rahat bir nefes aldım tabii. Rastlantıya bak ki trenimin de bir iki dakika içinde gelmekte olduğu anons edilmişti, onun için kahvemi bitirdim, ayağa kalktım, gazetemi aldım ve gazetenin altında...”

“Evet?”

“*Kendi* bisküvilerimi buldum.”

“Ne?” dedi Fenchurch. “*NeT* “Doğru.”

“Hayır!” diyerek soluğunu tuttu Fenchurch ve katılarak kendini çimenlerin üzerine attı.

Tekrar doğruldu.

“Seni budala sersem şey seni,” diye inledi, “seni anadan doğma serseri ve kesinlikle budala adam.”

Arthur’u çimenlerin üzerine, geriye doğru itti, yuvarlanarak üzerine çıktı, onu öptü sonra tekrar geriye, çimenlerin üzerine yuvarlandı. Arthur onun ne kadar hafif olduğuna şaşmıştı.

“Şimdi sen bana bir hikaye anlat.”

“Sanmıştım ki,” dedi kız boğuk, çatallı bir sesle, “geri dönmek için can atıyordun.”

“Acele yok,” dedi Arthur havalı bir şekilde, “bana bir hikaye anlatmanı istiyorum.”

“Pekala,” dedi kız, “ama kısa bir tane. Ve seninki gibi komik değil, ama... her neyse.”

Önüne baktı. Arthur bunun o cins anlardan biri olduğunu sezebiliyordu. Etraflarındaki hava kıpırdamadan duruyor, bekliyordu. Arthur havanın gidip kendi işine bakmasını diledi.

“Ben küçük bir çocukken,” dedi kız. “Bu tür hikayeler hep böyle başlar, değil mi? ‘Ben küçük bir çocukken...’, her neyse. Bu bölüm kızın ansızın, ‘ben küçük bir çocukken’ diye başlayıp içini dökmeye başladığı bölüm. Şimdi o kısma geldik. Ben küçük bir çocukken, yatağımın ayak ucunda bir resim asılıydı...Hikayem hakkında buraya kadar ne düşünüyorsun?

“Sevdim. Sanırım sürükleyici. İlgiyi çabuk ve hoş şekilde yatağa çekiyorsun. Sanırım resim konusunu biraz geliştirmemizde bir sakınca yok.”

“Resim, şu çocukların hoşlanması gereken, ama aslında hiç de hoşlanmadıkları cinsten bir şeydi,” dedi. “Bir yığın sevimli küçük hayvanın sevimli küçük şeyler yaptığı resimlerden biri. Onları bilir misin?”

“Bilirim. Ben de onlardan rahatsız olurdum. Rüzgarlık giymiş tavşanlar, örneğin.”

“Tam üzerine bastın. Üstelik bu tavşanlar bir salın üzerindeydi, onlara eşlik eden fareler ve baykuşlarla birlikte. Hatta salda bir ren geyiği bile vardı belki.”

“Salın üzerinde?”

' “Salın üzerinde. Ve salın üzerinde bir de oğlan çocuğu oturmaktaydı.”

“Rüzgarlık giymiş tavşanlar ve baykuşlar ve ren geyiği ile birlikte?”

“Evet, tam da onların arasında. Paçavralar içinde, neşeli bir çingene çocuğuna benzer türden biri.”

“Uh.”

“Resmin beni endişelendirdiğini söylemeliyim. Salın önünde yüzmekte olan bir su samuru vardı ve ben, bu samurun sala binmesi bile gerekmeyen bütün o zavallı hayvanlar da üzerindeyken salı çekmek zorunda olmasına üzülür, uyku uyuyamazdım. Samurun salı çektiği kuyruğu öylesine inceydi ki devamlı çekilmek yüzünden acıyor olması gerektiğini düşünürdüm. Bu beni endişelendirirdi. Çok değil, belli belirsiz, ama devamlı olarak.

“Sonra bir gün -ama bu resme yıllar boyu her gece baktığımı unutma- ansızın salın bir yelkeni olduğunu fark ettim. Daha önce bunu hiç görmemiştim. Samur iyiydi. O, sala yalnızca refakat ediyordu.”

Omuzlarını silkti.

“Güzel mi?” diye sordu.

“Sonu zayıf,” dedi Arthur, “dinleyiciyi ağlarken bırakıyor ‘Evet, ama neye ağlarken?’ Buraya kadar güzeldi, ama puan alabilmesi için seyirciyi harekete geçirecek çarpıcı bir sonu olması gerek.”

Fenchurch güldü ve kendi bacaklarına sarıldı.

“Bu öylesine ansızın ortaya çıkan bir keşifti ki... Yıllar süren sinsi endişenin birden ortadan kalkması ağır yüklerin kaldırılması, siyah beyaz olan bir şeyin birden renklenmesi, kuru bir dal parçasının birden yeşermesi gibi. Bir anda ortaya çıkan ve ‘endişelerini bir tarafa bırak, dünya güzel ve mükemmel bir yer. Gerçekten de çok kolay,’ diyen bir bakış açısı. Şimdi sen herhalde bunları söylememin sebebinin bu akşam üzeri kendimi böyle hissetmemden kaynaklandığı düşünüyorsun değil mi?” “Şey, ben...” dedi Arthur. Kendine güveni bir anda paramparça olmuştu.

“Evet, hiç önemli değil, bunun zararı yok,” dedi

Fenchurch, “Bu öğleden sonra gerçekten böyle hissettim. Hissettiklerim tam olarak böyle. Ama bak, ben bunları daha önce de hissetmiştim, hatta daha güçlü bir şekilde. İnanılmaz derecede güçlü bir şekilde. Korkarım ben,” dedi uzaklara bakarak, “ansızın ortaya çıkan şaşırtıcı açıklamalar için yaratılmışım.

Arthur allak bullak olmuştu, neredeyse hiç konuşamayacak haldeydi onun için o an böyle bir girişimde bulunmamayı daha akıllıca buldu.

“Çok garipti,” dedi kız. Musayı izleyen Mısırlılardan birinin, Musa’nın sopasını sallaması karşısında Kızıl Denizin davranışının oldukça ilginç sayılabileceğini söylemiş olabileceği gibi söylemişti bunu.

“Çok garip,” diye tekrarladı, “çünkü günlerce önceden içimde son derece ilginç bir his oluşuyor, sanki doğum yapacakmışım gibi. Hayır, aslında öyle sayılmaz, daha çok sanki bir şeyle bağlantıya geçiyormuşum gibi, azar azar. Hayır, böyle bile değildi; sanki Dünya’nın tamamı, benim aracılığımla,...”

“42 rakamı,” dedi Arthur yumuşak bir tonla, “sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Ne? Hayır, sen neden bahsediyorsun?” diye hayretle haykırdı Fenchurch.

“Yalnızca bir düşünceydi,” diye mırıldandı Arthur. “Arthur, demek istiyorum ki bu, bu benim için çok gerçek, bu ciddi.”

“*Ben* de tam anlamıyla ciddiyim,” dedi Arthur. “Benim bir türlü emin olamadığım tek şey Evren.” “Bununla ne demek istiyorsun?”

“Bana gerisini de anlat” dedi Arthur. “Kulağına garip

gibi de gelse, merak etme. İnan bana, pek çok garip şey görmüş geçirmiş biriyle konuşuyorsun,” diye ekledi, “ve böyle söylerken bisküvilerden bahsettiğimi sanma.” Fenchurch başını salladı ve ona inanmış göründü. Sonra birden koluna yapıştı.

“Öyle *basitti* ki,” dedi, “geldiğinde bana ulaştığında, öyle mükemmel ve olağanüstü bir şekilde basitti ki.” “Neydi bu gelen?” dedi Arthur yavaşça.

“Arthur, bak,” dedi, “artık bilmediğim şey bu işte. Ve bu yüzden kaybım dayanılacak gibi değil. Geriye dönüp onu düşünecek olduğumda, zihnim titreşmeye ve tedirginleşmeye başlıyor ve eğer çok gayret edersem ancak çay fincanına kadar ulaşabiliyorum ve sonra kafam bomboş oluyor.”

“Ne?”

“Şey, senin hikayende olduğu gibi,” dedi, “işin en iyi kısmı bir kafede başıma geldi. Orada oturmuş bir fincan çay içiyordum. İçimdeki o birikimin oluşmaya başlamasından günler sonraydı, birleşme hissinin başlamasından yani. Sanırım yavaşça mırıldanıyordum. Ve sanırım kafenin karşısındaki inşaat alanında çalışma vardı. Ben de pencereden orayı seyrediyordum. Çay fincanımın üzerinden. Bu, benim diğer insanları çalışırken seyretmek için bulduğum en hoş yoldu. Ve birden beynimin içinde beliriverdi, şu bir yerlerden gelen mesaj. Ve öyle basitti ki. Her şeyi öyle anlamlı kılıyordu ki. Orada öylece oturup düşündüm. ‘Oh! Oh, pekala, o halde herşey yolunda, o zaman.’ Öyle şaşırmıştım ki, neredeyse fincanı elimden düşürecektim. Hatta sanırım düşürdüm de. Evet,” diye ekledi düşünceli bir biçimde. “Eminim düşürdüm. Söylediklerimin ne kadarı bir anlam ifade ediyor?”

“Çay fincanına kadar iyiydi.”

Fenchurch başını salladı, tekrar salladı. Sanki onu temizlemeye çalışıyordu. Gerçekten de yapmaya çalıştığı buydu.

“İşte, böyle.” dedi, “Çay fincanına kadar iyi. Bana, sözlük anlamıyla, dünyanın patlamış gibi geldiği an, işte o andı.”

“Ne...?”

“Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve herkes de bunların halüsinasyon olduğunu söylüyor, ama eğer gerçekten öyle idiyseler, o zaman benim halüsinasyonlarının üç boyutlu Dolby Stereo sistem halüsinasyonlar olmalı ve belki de köpek balığı filmlerinden sıkılanlara

kendimi kiralamalıyım. Yer gerçek anlamda ayaklarımın dibinden çekilmişti, ve ... ve...”

Emin olmak istercesine, eliyle hafifçe çimenlere vurdu, sonra söylemek üzere olduğu şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi göründü.

“Ve sonra gözlerimi hastanede açtım. Sanırım o zamandan beri de oraya girip, çıkıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine ilişkin şaşırtıcı açıklamalarla ilgili,” dedi “içgüdüsel bir huzursuzluk duymamın sebebi bu.” Başını kaldırıp Arthur’a baktı.

Arthur bir çırpıda kendisinin eve dönüşünü çevreleyen garipliklerle ilgili endişelenmeyi bıraktı, ya da daha doğrusu, bu gariplikleri beyninin üzerinde “Düşünülecek Şeyler- Acil” yazılı olan bölüme emanet etti. “İşte dünya,” diye söylendi kendi kendine, “işte, sebebi ne olursa olsun, dünya ve işte burada duruyor ve ben de onun üzerindeyim.” Ama şimdi etrafında dalgalanmaya başlamıştı, aynı o gece arabada Fenchurch’ün kardeşinin ona su deposunda buldukları CIA ajanı ile ilgili saçma hikayeleri anlattığı zaman olduğu gibi. Fransız Elçiliği dalgalanıyordu. Ağaçlar dalgalanıyordu. Gölcük de dalgalanıyordu, ama bu normaldi çünkü biraz önce üzerine gri bir kaz inmişti. Kazlar nefis ve rahat bir gün geçiriyorlardı ve cevaplarını bulmak istedikleri hiçbir önemli soruları yoktu.

“Her neyse” dedi Fenchurch birden, canlı canlı ve kocaman açılmış gözleriyle gülümseyerek, “benim bir yerimde bir yanlışlık var ve sen bunun ne olduğunu bulmak zorundasın. Hadi, eve gidiyoruz.”

Arthur kafasını iki yana salladı.

“Ne oldu?” dedi kız.

Arthur kafasını sallamıştı, ama bunun sebebi onunla aynı fikirde olmadığını ifade etmek değildi. Aksine Fenchurch’ün teklifinin gerçekten mükemmel olduğunu, hatta dünyanın en önemli tekliflerinden biri olduğunu düşünüyordu. Sadece, hiç beklemediği bir anda, Evren’in bir kapı arkasından çıkıp, kendisine “böh” diyebileceği düşüncesinin kafasında tekrarlanıp duran etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Yalnızca bunu kafamda tam olarak netleştirmeye çalışıyorum,” dedi Arthur, “sen Dünya’nın, ayağının altında sanki gerçekten...patladığını...hissettiğini söylüyorsun...”

“Evet. Hissetmenin de ötesinde.”

“Başka herkes ise,” dedi tereddütle, “bunun bir halüsinasyon olduğunu söylüyor, öyle mi?”

“Evet, ama Arthur bu çok saçma. İnsanlar ‘halüsinasyon’ diyerek açıklamak istedikleri her şeyi açıklayabildiklerini ve sonunda, anlamadıkları ne varsa her şeyin böylece ortadan kalkacağını düşünüyorlar. Halüsinasyon yalnızca bir kelime, hiçbir şey açıklamıyor. Yunusların niçin kaybolduğunu açıklamıyor.”

“Hayır,” dedi Arthur. “Hayır,” diye ekledi düşünceli bir şekilde. “Hayır,” diye yeniden ekledi daha da düşünceli şekilde. “Ne?” dedi sonunda.

“Yunusların kayboluşunu açıklamıyor.”

“Hayır,” dedi Arthur, “Bunu anlıyorum görebiliyorum. Hangi yunuslardan bahsediyorsun sen?”

“Ne demek hangi yunuslar? Bütün yunusların kaybolduğu zamandan bahsediyorum.”

Elini Arthur’un dizine koymasıyla Arthur omuriliği üzerinde inip çıkan karıncalanmanın sebebinin Fenchurch’ün yavaşça sırtını okşamasından değil, insanlar ona bir şey açıklamaya çalıştığında her zaman başına dert olan o berbat ve sinsi hislerden kaynaklandığını fark etti.

“Yunuslar mı?”

“Evet.”

“Bütün yunuslar,” dedi Arthur, “kayıp mı oldu?” “Evet,”

“Yunuslar öyle mi? Bütün yunusların kaybolduğunu söylüyorsun. Söylemek istediğin bu mu ?” dedi Arthur, bu noktadan tam anlamıyla emin olmak istiyordu.

“Arthur, sen nerede idin tanrı aşkına? Yunusların hepsi aynı gün kayboldu, yani benim...”

Fenchurch ısrarla Arthur’un şaşkın gözlerine bakmaya başladı.

“Ne...?”

“Hiç yunus kalmadı. Hepsi gitti. Kayboldu.” Arthur’un yüzünü araştırdı.

“Bunu gerçekten de bilmiyor muydun?”

Yüzündeki şaşkın ifadeden bilmediği anlaşılıyordu. “Peki nereye gittiler?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor. Kaybolmak demek bu demek zaten.” durakladı. “Şey, bildiğini söyleyen bir adam var, ama herkes onun Kaliforniya’da yaşadığını ve delinin biri olduğunu söylüyor.”dedi “Gidip onu görmeyi düşünüyordum, çünkü başıma gelenlere ilişkin elimdeki tek ipucu buymuş gibi görünüyor.”

Omuzlarını silkti ve sonra uzun uzun ve sessizce Arthur’a baktı.”Gittiğin yerleri gerçekten de öğrenmek isterdim. Sanırım o sırada senin de başına korkunç bir şeyler geldi. Ve biz bu yüzden birbirimizi fark ettik.”

Etrafına, şimdi kendini gün batımının pençelerine kaptırmış olan parka bakındı.

“Pekala, “dedi, “artık her şeyi anlatabileceğin biri var.”

Arthur yavaşça, bir yıl uzunluğunda bir nefes bıraktı. “Bu,” dedi, “çok uzun bir hikaye.”

Fenchurch ona doğru uzandı ve keten çantasının içinden bir şey çıkardı.

“Bununla bir ilgisi var mı?” dedi. Çantasından çıkardığı şey, yıpranmış ve yolculuklar boyunca eskimiş bir şeydi. Savrulup, tarih öncesi nehirlere atılmış, Kakrafoon’un çölleri üzerinde yoğun bir kızıllıkla parlayan güneşler altında kavrulmuş, Jaglan Beta ayının buzullarında donmuş, Santraginus V’in buharlı, azgın okyanuslarını sınırlayan mermer desenli kumsallarda yarı

yarıya gömülü kalmış, uzay gemilerinde bulunmuş, oradan oraya atılmış, sürülmüş ve genellikle kötü kullanılmıştı. Yapımcıları onun başına tam da böyle şeylerin gelebileceğini düşündükleri için onu sağlam bir plastik kılıfa yerleştirmişler ve üzerine de kocaman dost harflerle “Paniğe Kapılma” yazmışlardı.

“Bunu nereden buldun?” dedi Arthur, onu elinden alıp, hayretle irkilerek.

“Ah,” dedi kız, “senin olduğunu düşündüm. O gece Russel’ın arabasında. Düşürmüşsün. Bu yerlerin çoğuna gittin mi?”

Arthur *Otostopçunun Galaksi Rehberi'm* kılıfından çıkardı. Küçük, ince esnek bir el bilgisayarı idi bu. Ekran bir metinle aydınlanıncaya kadar birtakım tuşlara bastı.

“Bir kaçma,” dedi.

“Oralara gidebilir miyiz?”

“Ne? Hayır,” dedi Arthur hemen, sonra yumuşadı, ama isteksizce.”Gitmek istiyor musun?” dedi cevabın hayır olmasını ümit ederek. Soruyu, “Gitmek istemiyorsun, değil mi?” şeklinde sormamış olması, onun açısından büyük bir fedakarlıktı.

“Evet,” dedi, “kaybettiğim mesajın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve nereden geldiğini. Çünkü sanmıyorum ki,” diye ekledi, ayağa kalkıp parkta artan hüzne bakarak, “buradan gelmiş olsun.”

“Hatta,” diye ekledi, kolunu Arthur’un beline dolarken, “buranın nerede olduğundan bile emin değilim.”

21

Otostopçunun Galaksi Rehberi daha önce de sık sık ve isabetli olarak belirtildiği gibi, oldukça şaşırtıcı cinsten bir şeydi. Adından da anlaşılabileceği gibi aslında bir rehberlik kitabıydı. Galaksinin bütün bölgelerinde ve özellikle kokuşmuşluğun daha fazla olduğu yerlerde, sulh hukuk, ticaret ve ceza mahkemelerini önemli oranda ve devamlı olarak tıkayan sorun, ya da sorunlardan biri, şuydu.

Yukarıdaki cümlenin bir anlamı var. Sorun bu değil.

Şuydu:

Değişim.

Rehber'i tekrar okuyun anlayacaksınız.

Galaksi hızlı değişen bir yerdi. Açıkçası o kadar çok bölümünün her bir parçası devamlı hareket halinde ve devamlı bir değişim içindeydi ki gayretli ve titiz bir editörün bu müthiş detaylı ve karmaşık elektronik kitabın, her günün her saatinde ve her dakikasında değişen çevre koşullarını canla başla göğüslemesinin bir kabus olacağını düşünebilir ve büyük bir yanılgıya düşerdiniz. Yanılgı noktanızsa bu editörün de, *Rehbe*r'in o zamana kadar sahip olduğu tüm diğer editörler gibi, "gayretli", "titiz" veya "canla başla" kelimelerinin gerçek anlamlarını kavramaktan uzak olduğunu fark etme başarısını gösterememeniz olurdu.

Sub-Eta İnternetinde girdilerin güncelleştirilip güncelleştirilmemesi çok okunur olup olmamalarına bağlıydı.

Örneğin, şu mitolojide, efsanelerde ve insanı aptallaştıracak kadar sıkıcı olan o üç boyutlu mini dizilerde sözü edilen muhteşem ve sihirli Fuolomis Ateş Canavarının evi Foth of Avalars'daki Brequinda meselesi.

Eski günlerde, yani Sorth of Bragadox'un Keşfinden önce, Fragilisin şarkılar söylediği, Quenelux'lü Saxaquin'in gücü elinde tuttuğu zamanlarda, hava tatlı ve ve geceler mis kokulu olmasına rağmen herkes bir

şekilde bakire kalmayı başarabilmekteydi ya da öyle kaldıklarını iddia ediyorlardı. Ama o güzel hava ve mis kokulu geceler varken, böylesine olmayacak bir iddiaya herhangi birinin şu ya da bu biçimde inanabileceğini nasıl düşünürlerdi bilinmez. Foth of Avalas'daki Brequinda'da en az yarım düzine Ateş Canavarına çarpmadan bir tuğlayı dahi yerinden oynatmak imkansızdı.

Bunu yapmayı isteyip istemeyeceğiniz ise ayrı bir konuydu.

Ateş canavarlarının aslında barış sever yaratıklar olmadığından değildi bu, çünkü öyleydiler. Barışa son damlasına kadar hayrandılar ama bir şeylerin damlalarına duydukları bu abartılı hayranlıklar, bazen sorunu yaratan şeyin ta kendisi olurdu: çünkü kişinin sevdiğini incitmesi öyle sık rastlanan bir şeydi ki. Özellikle de eğer bu kişi bir Fuolomis Ateş Canavarı ise ve roketatar gibi bir nefese ve bahçe parmaklığı gibi dişlere sahipse. Bir başka problem de bu canavarların bir kez havaya girdiklerinde sık sık başkalarının sevdiklerini de inciterek işe devam etmelerindeydi. Bütün bunlara, göreli olarak sayıları daha az olan ve ortalıkta tuğlalar fırlatarak dolaşan çılgın adamları da ekleyince ortaya Foth of Avalas'daki Brequinda'da pek çok kişinin canavarlar tarafından ciddi biçimde yaralanması sonucu çıkıyordu.

Ama bu umurlarında mıydı? Değildi.

Kaderlerine ağladıkları duyulmuş muydu? Hayır.

Fuofomis Ateş Canavarları vahşi güzellikleri, asil tavırları ve onlara hayranlık ve saygı duymayanları ısırma adetleriyle tüm Brequinda topraklarında hayranlık ve saygı uyandırırlardı.

Bunun sebebi neydi?

Cevap basitti.

Seks.

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü, zaten tatlı ve mis kokulu olan, üstüne üstlük bir de ay ışığı ile aydınlanmış olan gecelerde, ortalıkta alçaktan uçan

ateş nefesli kocaman canavarlar bulunmasında neredeyse dayanılmaz seksi bir şeyler vardı.

Foth of Avalas'daki Brequinda'nın aşk-delisi halkı bunun niye böyle olması gerektiğini size söyleyemezdi ve zaten siz de bu etki bir kez yükselip gücünü göstermeye başladığında durup da bunu tartışmaya kalkmazdınız. Çünkü akşam ufkuna karşı yarım düzine ipek kanatlı, deri gövdeli Fuolomis Ateş Canavarından oluşan sürü görüntüye girer girmez, Brequinda halkının yarısı, öbür yarısıyla birlikte ormanlara koşturup, orada nefessiz, yoğun bir gece geçirdiklerini ve günün ilk ışıklarıyla birlikte, gülümseyen mutlu yüzlerle ortaya çıkıp oldukça sevimli bir şekilde hâlâ bakire olduklarını iddia ettiklerine tanık olurdunuz - hazdan yüzleri al al ve yapış yapış bakireler.

Pheromenlar diyordu bazı araştırmacılar.

Diğerleri bunun ses titreşimleri ile ilgili bir şeyler olduğunu iddia ediyordu.

Etraf işin temeline inmeye çalışan ve bunun için çok zaman harcayan araştırmacılarla doluydu.

Rehber'in bu gezegendeki ilişkilerin genel durumuyla ilgili, baştan çıkarıcı grafik tanımlarının, onun tarafından yönlendirilmeye razı olan otostopçular arasında son derece yaygın olması şaşırtıcı değildi. Bu yüzden, bu bölüm *Rehber*'den hiçbir zaman çıkarılmamış ve böylece daha sonra oraya yolculuk yapacak otostopçuların Şehir Devleti Avalas'daki bugünün modern Brequinda'sının artık beton yığınları, uyuşturucular ve Canavar Burger Barlarından ibaret olduğunu keşfetmeleri kendilerine bırakılmıştı.

22

Islingtonda hava tatlı ve mis kokuluydu.

Sokakta dolaşan Fuolomis Ateş Canavarları falan yoktu tabii, ama eğer bunlardan biri rastlantı eseri oralara uğrayacak olsa yapacağı en iyi şey

yolun karşısındaki pizzacıya gidip kamını doyurmak olurdu herhalde, çünkü burada ona pek de ihtiyaç yoktu.

Ekstra ançüezli acılı Hot Dog'larının tam yarısında iş koymaları için elverişli bir durum çıktığında, Fuolornis Ateş Canavarıyla aynı etkiyi uyandıran karşıya bir haber gönderip, müzik setinde, Dire Straits'in bir albümünü çalmaları yeterli olurdu.

“Hayır,” dedi Fenchurch, “daha değil.”

Arthur müzik setine Dire Straits'i koydu. Fenchurch yukarı kattaki kapıyı içeri tatlı ve mis kokulu gece havasının biraz daha girmesi için aralık bıraktı. Şiltelerden yapılmış oturma yerlerinden birine, açılmış bir şampanya şişesinin hemen çok yakınına oturdular.

“Hayır,” dedi Fenchurch, “bende yanlış olan şeyin ne olduğunu bulmadan olmaz. Hangi parçam? Sanırım,” diye ekledi çok, çok, çok yavaşça, “şimdi ellerinin olduğu yerden başlayabiliriz.”

Arthur sordu, “Peki ne tarafa doğru ilerlememi gitmemi istersin?”

“Aşağı,” dedi Fenchurch, “bu durumda.”

Arthur elini hareket ettirmeye başladı.

“Aslında,” dedi Fenchurch, “aşağı, diğer taraf.”

“Ah, evet.”

Bütün bir hafta iyi olmaktan bıktığı için şimdi sert bir biraya ihtiyacı olan Mark Knopfler, bir cumartesi gecesinde, bir Schecter Custom Stratocaster'ı baykuş gibi öttürüp, melekler gibi şarkı söyletebilecek olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Plak henüz o parçaya gelmediği için şu anda konuyla pek ilgisi yoktur ama geldiğinde birçok olay patlak verecektir ve de tarihçi elinde bir olay listesi ve kronometre ile hazır ve nazır olamayacağına göre, bunu her şeyin hâlâ ağır aksak ilerlediği şu anda irdelemek en iyi yol olarak görülmektedir.

“Ve böylece geliyoruz,” dedi Arthur, “dizine. Sol dizinin korkunç ve trajik bir sorunu var.”

“Benim sol dizimin,” dedi Fenchurch, “hiçbir şeyi yok.”

“Gerçekten de öyle.”

“Biliyor muydun...”

“Neyi?”

“Ehm, tamam, bildiğini görebiliyorum. Hayır, devam et.”

“O halde bu sorun ayaklarınla ilgili bir şey olmalı...”

Fenchurch, kısık soluk ışığın altında gülümsedi ve ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde, omuzlarını şiltelerin üzerinde sağa sola kıvırdı. Evrende, kesin bir yer belirtmek gerekirse Squornshellous Beta’da, yani minderler bataklığının iki popüler dünyasında, üzerilerinde birilerinin sağa sola kıvrılmasından çok hoşlanacak şilteler bulunduğuna göre, onların da şimdi burada olmaması çok yazıktı. Olsalardı, bu gördüklerinden çok hoşlanırlardı, özellikle de omuzlar ritm kaydırarak oynatılıp, kıvrılma tam olarak ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde yapıldığı için. Ne yazık ki orada değillerdi. Değillerdi, çünkü hayat böyleydi işte.

Arthur Fenchurch’un sol ayağını kendi kucağına koydu ve ona dikkatle baktı. Bacaklarından aşağı kaymış olan elbisesiyle ilgili her şey bu konuda net bir şekilde düşünebilmesini çok zorlaştırıyordu.

“îtiraf etmem gerekiyor ki,” dedi, “ben aslında ne aradığımı bilmiyorum.”

“Bulduğun zaman anlayacaksın,” dedi kız. “Gerçekten anlayacaksın.”

Sesinde hafif bir tutukluk vardı. “Orası değil.”

Kendini artan bir şaşkınlık içinde hisseden Arthur kızın sol ayağını yere bıraktı ve sağ ayağını eline alabilecek şekilde kendisi de yer değiştirdi. Fenchurch öne doğru eğilerek kollarını onun boynuna dolayarak onu öptü,

çünkü bu sırada plak eğer dinlemiş olsanız bunu yapmamanın imkansız olacağını bileceğiniz o bölüme gelmişti.

Sonra ona sağ ayağını verdi.

Arthur onu okşarken, parmaklarını kızın bileğinin üzerinde, ayak parmaklarının altında, ayağının bombesinin üzerinde gezdirdi. Hatalı hiçbir şey bulamadı.

Fenchurch onu son derece eğlenerek izliyor, gülüyor, kafasını sallıyordu.

“Hayır, durma,” dedi, “ama bu değil tabii.”

Arthur durdu, yerde duran sol ayağına bakarak kaşlarını çattı.

“Durma.”

Sağ ayağı okşamaya devam etti, parmaklarını, bilek, ayak parmaklarının altın, ayak bombesinin çizgisi etrafında tekrar gezdirdi ve “Yani tuttuğum hangi ayakla ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsun...?”

Fenchurch, Squomshelleous Beta’daki basit bir şiltenin yaşamına kucak dolusu yaşam sevinci katabilecek omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

Arthur kaşlarını çattı.

“Beni kucağına al,” dedi kız yavaşça.

Onun sağ ayağını yere koydu ve kendisi ayağa kalktı. Kız da öyle yaptı. Onu kollarına alıp kaldırdı ve yine öpüştüler. Bu bir süre devam etti. Sonra kız “Şimdi beni tekrar yere indir,” dedi.

Arthur, hala şaşkın, onun dediklerini yaptı.

“Evet?”

Kız ona neredeyse meydan okur gibi bakıyordu.

“Peki ayağımdaki sorun ne?”

Arthur hala anlamıyordu. Yere oturdu, sonra onun ayaklarına, doğal şartları altında ve normalde bulundukları yerde bakmak için, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Ve böyle yakından bakarken garip bir şey dikkatini çekti. Kafasını tamamen yere yapıştırdı ve gözledi. Uzun bir sessizlik oldu. Yorgun bir şekilde geriye çekilip arkasına yaslandı.

“Evet,” dedi. “Ayaklarındaki sorunun ne olduğunu görüyorum. Senin ayakların yere değmiyor.”

“Peki... peki ne diyorsun buna?”

Arthur ona acele bir bakış attı ve gözlerini birden koyultan endişeyi gördü. Kız dudağını ısırmıştı ve titriyordu.

“Ne yapa...” diye kekeledi. “Sen...?” Karanlık, korku dolu yaşlarla dolan gözlerini saklamak için başını sallayarak saçlarını sallayarak yüzüne düşürdü.

Arthur çabucak kalktı, kollarını onun boynuna doladı ve ona tek bir öpücük verdi.

“Belki benim yapabildiğimi sen de yapabilirsin,” dedi ve üst kattaki kapıdan dümdüz öylece yürüyüp çıktı.

Plak en güzel bölüme gelmişti.

23

Xaxis yıldızı çevresinde savaşın öfkesi devam ediyordu. Ürkütücü şekilde silahlandırılmış yüzlerce kızgın Zirzla gemisi, gümüş renkli, muazzam büyüklükteki Xaxisian gemisinin yaydığı kavurucu ışınlarla paramparça olmuş ve atomlarına ayrılmış durumdaydı.

Ayın da bir bölümü gitmiş, içinden geçerken uzayın dokusunu da silip götüren aynı yakıcı güç silahları tarafından havaya uçurulmuştu.

Kalan Zirzla gemileri her ne kadar korkunç silahlarla da donatılmış olsalar, Xaxisian gemisinin öldürücü gücü karşısında devre dışı kalmışlardı ve hızla yok olan ayın arkasına sığınmak üzere kaçıyorlardı. Aynı hızla arkalarından onları izlemekte olan Xaxisian gemisi ansızın bir tatile ihtiyacı olduğu anonsunu yaparak savaş alanını terk etti.

Bir an için, hepsinin korku ve şaşkınlığı ikiye katlandı, ama Xaxian Gemisi çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Emrindeki sersemletici güçlerle birlikte mantıksızca şekillendirilmiş uzayda çabucak, fazla çaba harcamadan ve her şeyden önemlisi sessizce ilerliyordu.

Bir bakım onarım atölyesinden yatacak yere dönüştürülmüş yağlı, kokulu sığınağının derinliklerinde Ford Prefect havlular arasında uyuyor, eski av rüyaları görüyordu. Derin uykusunun bir noktasındaki rüyada kendisini New York'ta gördü.

Gecenin geç bir saatinde Doğu Yakası'ndaki nehrin kıyısında yürüyordu. Nehir öyle acayip kirlenmişti ki, artık içinden her an bir sürü yeni yaşam formu ortaya çıkıyor, bunlar kendileri için iyi yaşam şartları ve oy hakkı istiyorlardı.

Bunlardan biri şimdi yüzerek yanından geçmiş ve el sallamıştı. Ford da ona el salladı.

Şey akıntıya karşı yüzdü ve kıyıya tırmanmaya çalıştı.

"Selam," dedi, "Ben az önce yaratıldım. Evren için, her yönümle tamamen yeniyim. Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Üff," dedi Ford, biraz hayretle, "sanırım bazı barları nerede bulabileceğini anlatabilirim."

"Aşk ve mutluluktan ne haber. Bu tür şeylere çok ihtiyaç olduğunu hissedebiliyorum," dedi, antenlerini dalgalandırarak. "Bunlarla ilgili bir ipucu verebilir misin?" "İstediğin türden şeylerin bir kısmını," dedi Ford, "Yedinci Caddede bulabilirsin."

“İçgüdüsel olarak,” dedi yaratık, aceleyle,"güzel olmamın gerekli olduğunu hissediyorum. Öyle miyim?” “Biraz fazla doğrucu değil misin?”

“Saklayıp gizleyecek hiçbir şey yok. Öyle miyim?”

Şey şimdi bütün kaldırıma yayılıyor, şapur şupur ve fokur fokur sesler çıkarıyordu.

“Bana göre mi?” dedi Ford. “Hayır. Ama dinle,” diye ekledi bir müddet sonra, “öyle idare edip giden bir sürü kişi var, biliyorsun. Orada, aşağıda senin gibi başkaları da var mı?”

“Bana bak, ahbap,” dedi yaratık. “Dediğim gibi, ben burada yeniyim. Yaşam benim için tam anlamıyla yabancı. Anlatsana neye benziyor?”

İşte bu Ford’un söz sahibi olduğunu hissederek konuşabileceği bir konuydu.

“Yaşam,” dedi, “bir greyfurt gibidir.”

“Ee, nasıl yani?”

“Şey, bir çeşit portakal rengi ile san karışımı ve dış yüzeyi pütürlü. Ortası ıslak ve mürekkep balığı gibi bir şeydir. İçinde çekirdekleri de vardır. Oh, bazıları kahvaltıda bir yarım yemekten hoşlanırlar.”

“Burada konuşabileceğim başka kimse bulabilir miyim?”

“Herhalde bulabilirsin,” dedi Ford, “bir polise sor.” Ford Prefect sığınağının derinliklerinde kıpırdanarak diğer tarafına döndü. Bu, onun en sevdiği rüyalardan biri değildi, çünkü içinde Eroticon VI’nın Üç Memeli fahişesi, Eccentrica Gallumbits yoktu. Oysa onun rüyalarının çoğunu o süslerdi. Ama en azından uyuyabiliyordu.

Allahtan ki sokakta yukarı doğru güçlü bir hava akımı vardı, çünkü Arthur bu tür bir şeyi uzun zamandır denememişti, en azından bilinçli olarak denememişti. Zaten böyle bir şeyin düşünülüp taşınılması onun yapılmaması anlamına geliyordu.

Hızla aşağı savruldu, tepetaklak yuvarlanırken kapının eşiği çenesinde tam koca bir yarık açıyordu ki birden yaptığı şeyin ne kadar aptalca olduğunun şaşkınlığına kapıldı ve işin yere çarpmakla ilgili kısmım unuttu. Böylece çenesine bir şey olmadı.

İyi bir numara, diye düşündü, becerebilirsen.

Yer başının üzerinde gözdağı verircesine asılı duruyordu.

Yeri, onun ne kadar olağanüstü büyük bir şey olduğunu ve orada asılı durmaktan vazgeçip kendi üzerine düşmeye karar verecek olursa nasıl canını yakacağını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine Madagaskarda yaşayan lemurlarla ilgili hoş şeyler düşünmeye uğraştı. Bu tam da yapması gereken cinsten bir şeydi, çünkü o sırada lemurun tam olarak ne olduğunu hatırlayamamıştı. Yaşadığı yerdeki muazzam büyük sürülerle halinde gezen hayvanlardan biri mi idi, yoksa vahşi bir hayvan mıydı

bilemiyordu. Her şeye olumlu yaklaşmak gibi bir kolaycılığa kaçmadan iyi şeyler düşünmeye çalışmak hiç de kolay bir iş değildi. Bütün bunları düşünmek zihnini iyice meşgul ederken, vücudu da hiçbir yere değmediği gerçeğine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Bir Mars çikolatası kağıdı sokaktan aşağı sürüklendi.

Bir an gözle görülür bir şüphe ve kararsızlık geçirdikten sonra rüzgarın kendisini kaldırmasına ve Arthur'la yer arasında oynatmasına izin verdi.

"Arthur..."

Yer, başının üzerinde hala aynı tehditkar tavırla asılı kalmayı sürdürüyordu ve Arthur bu konuda bir şey yapma zamanının geldiğini düşündü, örneğin ondan uzağa düşmek gibi. Ve yaptığı da bu oldu. Yavaşça. Çok çok yavaşça.

Yavaşça çok, çok yavaşça düşmekteyken, gözlerini kapadı yavaşça, hiçbir şeyin dengesini bozmamak için çok dikkatliydi.

Gözlerini kapama hissi bütün vücudunu dolaştı. Bir kez ayaklarına ulaşınca ve tüm vücudu gözlerinin şimdi kapalı olduğu ve bu yüzden panik olmadığı fikriyle uyarılınca , yavaşça, çok çok yavaşça gövdesi bir tarafa çevrildi, aklı bir başka tarafa.

Bunun yer sorununu çözmüş olması gerekiyordu.

Artık etrafındaki temiz havayı hissedebiliyordu. Çevresinde neşeli bir şekilde esiyor, oradaki varlığından rahatsız olmuyordu. Ve Arthur yavaşça, çok, çok yavaşça, derin ve uzak bir uykudan uyanırcasına gözlerini açtı.

Daha önce de uçmuştu tabii. Birçok kereler, ta ki kuş konuşması dinlemekten bıkkınlık gelinceye kadar, Krikkit üzerinde uçmuştu örneğin, ama bu farklıydı.

Kendisinden üç, üç buçuk metre aşağıda sert asfalt vardı ve bir kaç metre sağında üst Caddenin sarı sokak ışıkları bulunuyordu.

Şans eseri sokak karanlıktı. Çünkü gece boyunca yanmalarını sağlayacak zamanlama düğmesi pek akıllı sayılmazdı. Öğle vaktinden hemen sonra açılıyor ve akşam bastırmaya başlarken kapanıyordu. Bu yüzden Arthur koyu bir gizlilik örtüsü ile sarmalanmış durumdaydı.

Yavaşça, çok, çok, yavaşça kafasını Fenchurch'e doğru kaldırdı. Sessiz ve şaşkınlıktan nefesi tutulmuş bir şekilde evinin üst kapısının girişinde öylece duruyordu.

Yüzü Arthur'a bir metre kadar bir uzaklıktaydı.

* * *

"Sana," dedi "ne yaptığını sormak üzereydim. Ama sonra ne yaptığını görebildiğimi fark ettim. Uçuyordun. Onun için," dedi hafif bir şaşkınlık duraklamasından sonra, "saçma bir soru olacakmış gibi geldi."

Arthur sordu, “Sen yapabilir misin bunu?”

“Hayır.”

“Denemek ister misin?”

Fenchurch yine dudağını ısırdı ve başını salladı, hayır demek için değil de, sadece tam bir perişanlık ifadesi olarak. Yaprak gibi titriyordu.

“Nasıl olduğunu bilmiyorsan?” diye ısrar etti Arthur, “oldukça kolay bir şey. İşin önemli kısmı burada. Nasıl yaptığından kesinlikle emin olmamak.”

Ne kadar kolay olduğunu göstermek için sokak boyunca süzülerek uzaklaştı, oldukça çarpıcı bir şekilde yukarı doğru savruldu ve sallanarak ona doğru indi, tıpkı rüzgara kapılmış bir banknot gibi.

“Bunu nasıl yaptığımı sor.”

“Nasıl... yaptın bunu?

“Hiç fikrim yok. En ufak bir fikrim bile yok.”

Fenchurch perişan bir şekilde omuz silkti. “O halde ben nasıl...?”

Arthur salınarak biraz daha aşağı indi ve elini uzattı. “Elime basmayı denemeni istiyorum,” dedi, “Yalnızca bir ayağınla.”

“Ne?”

“Bir dene.”

Huzursuzca, tereddütle, hemen hemen diyordu kendi kendine sanki tam önünde havada yüzen birinin eline basıyormuş gibi yapacaksın ve ayağının biriyle Arthur’un eline bastı.

“Şimdi öbürünü.”

“Ne?”

“Arkadaki ayağından ağırlığını çek.”

“Yapamam.”

“Yapmayı bir dene.”

“Böyle mi?”

“Öyle.”

Huzursuzca, tereddütle, hemen hemen diyordu kendi kendine, sanki kendisine yaptığının neye benzediğini anlatmayı kesti, çünkü bilmeyi hiç de istemediği gibi bir hisse kapılmıştı.

Gözlerini sıkı sıkıya karşıdaki harap deponun damındaki bacaya dikmişti. Bu onu haftalardır tedirgin ediyordu, çünkü kesinlikle yerinden düşmek üzereydi ve Fenchurch bunun için kimsenin bir şey yapıp yapmayacağını veya kimseye bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bu arada bir an için bile, hiçbir şeyin üzerinde durmayan birinin elinin üzerinde durduğunu aklına getirmemişti.

“Şimdi,” dedi Arthur, “sol ayağından ağırlığını çek.”

Fenchurch deponun halı şirketine ait olduğunu düşündü. Ofisleri köşenin öbür tarafında idi. Sol ayağından ağırlığını çekti. Belki gidip baca hakkında onlarla konuşmalıydı.

“Şimdi,” dedi Arthur, “sağ ayağından da ağırlığını çek.”

“Yapamam.”

“Dene.”

Bu açıdan bacayı iyice göremiyordu. Ona sanki orada çamur ve balçıktan başka bir de kuş yuvası varmış gibi geliyordu. Eğer biraz öne eğilecek ve sağ ayağını kaldıracak olursa, belki daha iyi görebilirdi.

Arthur aşağıda sokakta birinin Fenchurch’ün bisikletini çalmaya çalıştığını görünce paniğe kapıldı. Tam da şu sırada bir kavgaya karışmak

istemiyordu ve adamın işini sessizce görüp, kafasını yukarı kaldırmamasını diliyordu.

Adamda bisiklet çalmayı alışkanlık haline getirmiş birinin sessiz ve kaygan bakışları vardı. Üstelik çaldığı bisikletlerin sahiplerini başının birkaç metre üzerinde havada uçarken bulmaya da alışık değildi. Her iki alışkanlığından dolayı da gayet rahattı ve işi üzerine, kararlı ve konsantre olmuş bir şekilde eğilmişti. Bisikletin betona gömülü demir bir çubuğa tungsten karbid halkalarla tartışılmaz biçimde bağlı olduğunu görünce sakin bir şekilde bisikletin her iki tekerleğini de büktü ve yoluna devam etti. Arthur uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

“Bak sana ne güzel bir yumurta buldum, “diyordu Fenchurch kulağına.

25

Arthur Dent’in yaptıklarının devamlı izleyicisi olanlar, bu vakte kadar artık onun karakteri ve alışkanlıkları ile ilgili bir izlenim edinmişlerdir. Ama bu izlenim, gerçeği ve tabii ki yalnızca gerçeği kapsasa da, gerçeğin bütününün o muhteşem boyutlarını oluşturmakta yine de oldukça yetersiz kalacaktır.

Bunun sebebi çok açıktır. Düzeltme, seçme, ilginç olanla ilgili olan arasındaki dengeyi sağlama ve olay karşısında alınan tavırlarla ilgili uzun ve sıkıcı bölümleri çıkarıp atma ihtiyacı.

Tıpkı burada olduğu gibi. “Arthur Dent yatmaya gitti. On beş basamağın her birini teker teker çıktı. Kapıyı açtı, odasına girdi, ayakkabılarını ve çoraplarını ve sonra üzerindekilerin hepsini teker teker çıkardı ve onları düzgün bir biçimde katlanmış bir yığın halinde yere bıraktı. Pijamalarını giydi, mavi çizgili olanları. Yüzünü ve ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı, tuvalete gitti, bunları yanlış sıra ile yaptığını bir kez daha fark etti ve ellerini yeniden yıkamak zorunda kaldı ve ardından yatmaya girişti. İlk on dakikayı bir gece önce nerede kaldığını bulmak için harcayarak, on beş dakika kadar kitap okudu, sonra ışığı kapattı ve bir iki dakika içinde uykuya geçti.

Etraf karanlıktı. Tam bir saat, sol tarafı üzerinde yattı.

Birinci saatin sonunda bir dakika kadar huzursuzca uykusunda kıpırdandı, sonra sağ tarafına dönüp uyumaya devam etti. Bundan bir saat sonra ise gözlerini hafifçe kırpıştırdı, burnunu hafifçe kaşıdı ama tekrar sol tarafına dönmeden dolu dolu bir yirmi dakika daha geçti. Ve böylece geceyi uyanmadan geçirdi.

“Saat dörtte kalktı ve yeniden tuvalete gitti. Tuvaletin kapısını açtı....” ve bu, bu şekilde sürüp gidebilir.

Bu zırvalamaktır. Bütün bu yazılanların olayın ilerlemesine hiçbir katkısı yoktur. Ancak Amerikan pazarının serpilip gelişmesini sağlayan cicili bicili şişman kitaplar yaratırlar. Bunlarla hiçbir yere varamazsınız. Kısacası bunlar bilmek isteyeceğiniz detaylar değildir.

Diş fırçalama ve temiz çorap bulma gibi değişik çeşitlemeler dışında metinden çıkarılan başka konular da vardır ki bunların bazıları insanların olağanüstü ilgisini çekerler.

Örneğin, insanlar Arthur ve Trillian arasında başlamak üzere gibi olan şeyin ne olduğunu öğrenmek isterler. İlişkileri hiç daha ileri bir noktaya varmış mıydı acaba?

Böyle bir sorunun cevabı, tabii ki, bunun onları hiç ilgilendirmediği olacaktır.

Ya da Krikkit’de geçirdiği bütün o geceler boyunca Arthur’un ne yaptığını merak ederler. Gezegende Fuolornis Ateş Canavarları ya da Dire Straits albümleri yok diye herkes her gece oturup kitap okuyacak değildir herhalde.

Ya da daha belirgin bir örneği ele alalım. Tarih öncesi Dünya’daki komite toplantısının ertesi gecesi neler olmuştu? Hani Arthur’un kendisini, Golgafrincham gezegenindeyken bir reklam ajansının sanat bölümünde çalışan ve her sabah birbirinin hemen hemen aynısı sayılacak yüzlerce, kötü çekilmiş diş macunu fotoğrafına bakmaktan yeni kurtulmuş Mella adında genç ve güzel bir kızla birlikte bir yamaçta otururken bulduğu o gecede?

İçten içe yanan ağaçların üzerinde yükselen ayı seyrederken neler yapmışlardı? Arkasından neler oldu?

Ve tabii burada da cevap kitabın sona erdiği olacaktır.

Bir sonraki kitap ise, hikayeyi beş yıl sonrasından başlatmıştı ve bazılarının iddiasına göre, dikkat çekmeden sessizce yaşama özelliğini fazla ileri götürmüştü. Galaksinin en uzak köşelerinden haykırışlar geliyordu. “Şu Arthur Dent,” diyorlardı, “nedir o, bir insan mı, yoksa bir fare mi?” Ve düşünmesi bile korkunç uzaklıktaki yabancı bir gezegenden yayılan meraklı düşünceler uzayın derinliklerine kazılmış olarak hala orada bekleşmekteydi, “Bu yaratığın çay ve yaşamın detayları dışında ilgilendiği başka bir şey yok mudur? Ruhu yok mudur bu adamın? İhtirasları yok mudur? Uzun lafın kısası, bu adam hiç kimseyle yatmaz mı?”

Bütün bunları öğrenmeyi arzu edenler okumaya devam etsinler. Diğerleri iyi bir bölüm olan ve içinde Marvin’den bahseden son kısma atlasınlar.

26

Yukarı doğru sürüklenirlerken, Arthur Dent, kısa bir anı kendisini genellikle hoş ama sıkıcı, son zamanlardaysa garip ama sıkıcı bulan arkadaşlarını düşünmek için ayırdı. Onların pubda iyi vakit geçiriyor olmalarını yürekten diledi. Bu, bir süre için onları son düşünüşü oldu.

Birbirleri etrafında spiral çizerek dönerken, yavaşça yükseliyorlardı. Sonbaharda çınar ağaçlarından döne döne düşen, tüylü ve hafif çınar tohumları gibiydiler, tek fark onlar ters yöne doğru hareket ediyorlardı.

Ve bedenleri yükselirken, beyinleri de, bu yaptıkları şeyin ya tamı tamına bütünüyle imkansız bir şey olduğunu, ya da fiziğin henüz ulaşması gereken pek çok yenilik olduğunu fark etmenin heyecanı içinde şarkılar söylüyordu.

Fizik, başını önce iki yana sallayıp, sonra öbür tarafa çevirdi ve dikkatini, Euston Caddesinde ile Batı yolundaki üst geçitte arabaların yollarına devam etmelerini sağlamak, sokak lambalarını yanık tutmak ve Baker Caddesinde birisi elinden çizburgerini düşürdüğü zaman, içindekilerin etrafa saçılmasını garanti etmek üzerinde yoğunlaştırdı.

Londra'nın boncuk dizilerine benzeyen ışıkları arkalarında gittikçe küçülüyor, ve sarhoş olmuşcasına bir o yana, bir bu yana dalgalanıyor, dalgalanıp dönüyor, dönüyordu. Arthur durmadan kendi kendine buranın, üzerilerinde açılan gökyüzünü belli belirsiz kaplayan aydınlatılmış sivilcelere benzeyen ışıkları ve garip renkli çayırlarıyla Galaksinin uzak köşelerinden birindeki Krikkit değil, Londra olduğunu hatırlatıyordu.

“Bir dalış yapmayı dene,” diye seslendi Fenchurch'e.

“Ne?”

Fenchurch'ün sesi geniş hava boşluğu içinde garip bir şekilde net, ama uzaktı. Bu ses, nefes nefese, güvensiz ve zayıf bir sesti- bütün bunların hepsi bu seste toplanmıştı, netlik, zayıflık, uzaklık, nefes nefeselik, hepsi bir aradaydı.

“Biz uçuyoruz...” diyordu Fenchurch.

“Biraz, diye seslendi Arthur, “hiçbir şey düşünmemeye çalış. Bir dalış yapmayı dene.”

“Bir da-“

Eli Arthur'un elini yakaladı ve bir saniye içinde kendi ağırlığım da ona aktardı ve beklenmedik bir şekilde, hiçliğe çılgınca pençeler atarak Arthur'un altından yuvarlanıp gitti.

Fizik, Arthur'a bir göz attı. Onun da dehşet içinde aptallaşarak, bu baş döndürücü düşüşle midesi dönmüş bir şekilde ve sesi dışında vücudunun her yanı çığlıklar atarak uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Hızla alçalıyorlardı. Çünkü burası Londra'ydı ve aslında burada böyle şeyler yapamazdınız.

Arthur Fenchurch'ü tutamamıştı, çünkü burası Londra'ydı ve buradan bir milyon milden az bir uzaklıktaki -tam olarak yedi yüz elli altı mil- Pisa şehrinde, Galileo, çok basit bir şekilde, yere düşen iki kütlenin birbirlerine oranla ağırlıkları ne olursa olsun, düşüş hızlarının aynı olacağını söylemişti.

Düşüyorlardı.

Başı dönüp midesi bulanarak düşen Arthur, basit bir kuleyi bile düz tutmaktan aciz İtalyanlar'ın eğer fiziğe ilişkin söylediği her şeye inanarak gökyüzünde dolaşmaya devam edecek olurlarsa başları dertten kurtulmayacağım fark etti. İşte kendisi bal gibi de Fenchurch'den hızlı düşüyordu.

Onu yukarıdan yakaladı ve beceriksizce omuzlarını kavramaya çalıştı. Ve başardı.

Güzel. Şimdi birlikte düşüyorlardı. Bu çok tatlı ve romantikti, ama esas sorunu çözemiyor, yani düşüyor oldukları gerçeğini değiştiremiyordu ve yer Arthur'un gizli kalmış daha başka marifetleri de olup olmadığını görmek için beklemiyor, aksine, bir ekspres tren gibi onları karşılamaya gelmekteydi.

Arthur Fenchurch'un ağırlığını taşıyamıyordu. Ne onu içine koyarak taşıyabileceği, ne de onu dayayabileceği bir şeyi vardı. Düşünebildiği tek şey, öleceklerinin çok açık olduğuydu ve eğer gerçekleşeceği çok açık olarak görülebilen bu şeyden başka bir şeyin gerçekleşmesini istiyorsa, çok açık olarak görülebilenin dışında bir şey yapması gerekiyordu. Böyle düşünürken tanıdık topraklarda olduğunu hissetti.

Kızı elinden bıraktı ve iterek kendisinden uzaklaştırdı ve Fenchurch şaşkınlıktan taş kesilmiş bir şekilde yüzünü ona döndürdüğü sırada, küçük parmağı ile onun küçük parmağını yakaladı ve yukarı doğru sallayıp,

Fenchurch'ü geri gönderdi. Kendisi de beceriksizce onun arkasından yukarı doğru yuvarlandı.

Nefes nefese soluyarak, hiçbir şeyin üzerine otururken Fenchurch “Lanet olsun,” dedi ve kendini toparladığında ikisi birlikte gecenin içine doğru uçarak oradan uzaklaştılar.

Tam bulutların altında bir düzeye geldiklerinde durdular ve gelmiş olmaları imkansız olan bu yüksekliğin çevresini gözleri ile taradılar. Yerin fazla ısrarlı ve kararlı bir gözle bakılacak bir şey değil ancak geçerken göz atılabilecek bir şey olduğuna karar verdiler.

Fenchurch, cesaretle küçük dalış denemeleri yaptı ve kendisini rüzgara karşı doğru biçimde ayarladığında, gerçekten göz kamaştırıcı bir iki dalış yapabildiğini fark etti. Dalışlarını ayakları üzerinde yaptığı bir dönüşle bitirdi ve bunu eteğini bacakları etrafında dalgalandıran küçük bir düşüş izledi. Bütün bunlar olurken Marvin ve Ford Prefect’in neler çevirdiğini öğrenmeyi isteyen okurlarım için, bu bölümü bırakıp sonraki bölümlere geçmenin tam zamanıdır, çünkü tam burada, Arthur artık daha fazla bekleyemeyecek ve Fenchurch’ün elbisesini çıkarmasına yardım etmeye başlayacaktır.

Elbise, rüzgarın yardımı ile aşağı doğru süzülerek bir nokta haline gelip gözden kayboluncaya kadar sürüklendi ve sabahleyin bahçesindeki çamaşır ipinin üzerinde onu asılı olarak bulan ailenin yaşamını çeşitli ve karmaşık nedenlerle altüst etti.

Sessizce birbirlerine sarılan Arthur ile Fenchurch, hayaletleri andıran nem bulutlan arasında yüzmeye başlayıncaya kadar yukarılara doğru yükseldiler. Bu bulutlar, bir uçağın kanatları arasında tüy tüy uçuşurken gördüğünüz, ama sıcak ve havasız uçağın içinde oturduğunuz ve başka birinin oğlu gömleğinizin üzerine sabırla sıcak süt dökmeye uğraşırken, siz çiziklerle dolu küçük pleksiglas camdan dışarı bakmaya çalıştığınız için, elinizle hissetme fırsatını hiç bir zaman bulamadığınız şeylerdir.

Arthur ve Fenchurch ise bulutları elleri ile hissedebiliyorlardı. Tutam tutam, soğuk ve ince, vücutları etrafında çelenkler oluşturan çok soğuk, çok ince şeylerdi bunlar. İkisi de, yani bu şeylerden yalnızca Marks and Spencer’dan alınma iki minik parça sayesinde korunmakta olan Fenchurch bile, eğer yer çekimi gücünün kendilerini rahatsız etmesine izin vermeyecek

olurlarsa, yalnızca soğuğun ve atmosfer eksikliğinin umurlarında bile olmayacağını hissediyordu.

Fenchurch bulutların gizemli gövdelerinin içine doğru yükselirken Arthur tarafından, uçtuğunuz ve ellerinizi kullanmadığınız zaman başka türlüsünün mümkün olmadığı şekilde, yani yavaşça ama çok yavaşça çıkarılmakta olan Marks and Spencer'dan alınma parçalar, sabah olduğunda üst ve alt parçalar olarak sırasıyla Islevvorth ve Richmond'da büyük gürültüye sebep olacaktı.

Bulutun içinde uzun bir süre kaldılar, çünkü bulutlar yüksek bir yığın oluşturmuşlardı. En sonunda ıslak bir şekilde tepesinden çıktıklarında Fenchurch yükselen ter hava akıntısının dalgalarına kapılmış bir yıldız balığı gibi kendi etrafında yavaşça dönmekteydi. Gecenin gerçek bir ayışığı ile aydınlandığı yerin bulutların üzeri olduğunu anladılar.

Işık koyu ama pırıl pırıldı. Oradaki dağlar farklıydı ama üzerilerindeki kutup karları ile yine de dağdı bunlar .

Yüksek bir kumulo-nimbus bulutu içinden çıkmışlardı ve şimdi tembel tembel onun kenarına doğru inmekteydiler. Bu sefer, Fenchurch Arthur'un üzerindekileri sıyırıyor ve giysiler aşağıda onları sarmalayan beyazlığa doğru şaşkın bir şekilde kıvrıla kıvrıla inerlerken Arthur'u, onlardan kurtulma özgürlüğüyle ödüllendiriyordu.

Arthur'un boynunu, göğsünü öpüyor ve sonra sessiz bir T harfi şeklinde yavaşça dönerek, birlikte süzülmeye devam ediyorlardı. O sırada oradan karnı pizzayla tıka basa dolu bir Fuolomis Ateş Canavarı geçecek olsa, bu manzara onun kanatlarını çırpıp, hafifçe öksürmesine sebep olabilirdi.

Bununla birlikte bulutlarda hiç Fuolomis Ateş Canavarı yoktu ve olamazdı da. Boeing 747'lerin bolluğuna karşılık, dinazorların, uçmasını bilmeyen kocaman dodo kuşlarının, Fraz Yıldız Kümesindeki Yüzbaşı Stegbartle'ın Koca Wintwock'unun da nesli ne yazık ki tükenmişti ve Evren onların benzerlerini bir daha hiç göremiyecekti.

Boeing 747'nin yukarıdaki listede pek de beklenmedik şekilde yer almasının sebebi bir iki dakika sonra Arthur ve Fenchurch'ün yaşamlarında

oluşacak gerçekle bağlantısız olmamasıydı.

Boeing 747'ler kocaman şeylerdi, ürkütücü büyüklükte şeyler. Bunu, ancak bunlardan biri ile havada karşılaşınca anlardınız. Fırtına gibi bir hava akını ve hareketli, çığlık çığlığa bir rüzgar duvarı karşınıza çıkıverirdi. Uçağın görüş alanı içinde bir yerlerde, Arthur ve Fenchurch'ün o sırada yaptığına benzer bir şey yapacak kadar sersemseniz, ikinci dünya savaşında Alman bombardımanı altında inleyen İngiliz şehirlerindeki kelebekler gibi bir kenara savruluverirdiniz.

Oysa bu kez önce yürek sızlatan bir düşüş veya sinir bozukluğu olmuş, ardından dakikalar sonra tekrar bir araya geliş yaşanmış ve kulakları tırmalayan şok edici ses onlara heyecan dolu, muhteşem ve yeni bir fikir vermişti.

Boston Massachusetts'den Mrs. E. Kapelsen yaşlı bir bayandı, öyle ki kendisi artık yaşamının son demlerini yaşadığını düşünüyordu. Çok şeyler görmüş, gördüklerinin bazılarına akıl erdirememişti, ama şu son zamanlarda çok sıkılmaktan şikayetçiydi. Her şey çok hoş ama anlaşılan biraz fazla alışılmış, fazla akla yakındı.

Bir iç geçirerek, küçük plastik panjurları kenara çekti ve kanatların üzerinden dışarı baktı.

Önce hostesi çağırması gerektiğini düşündü, ama sonra, hayır, dedi, lanet olsun, kesinlikle hayır, bu onun, yalnızca onun içindi.

Yaşlı bayanın açıklanması imkansız iki kişisi, en sonunda, kanattan kayıp, kendilerini kuyruktaki hava akımına doğru bırakıp, yuvarlandıklarında bütün neşesi yerine gelmişti.

En çok da, herkesin ona söylemiş olduğu her şeyin aslında yanlış olduğunu fark ettiği için rahatlamıştı.

* * *

Ertesi sabah, Arthur ve Fenchurch tamir edilen mobilyaların hiç dinmeyen iniltisine rağmen geç vakitlere kadar uyudular.

Ertesi akşam her şeyi yeniden yaşadılar ama bu kez bir Sony Walkmen eşliğinde.

27

"Her şey ne kadar muhteşem" dedi Fenchurch bir kaç gün sonra. "Ama bana ne olduğunu yine de öğrenmek zorundayım. Anlıyor musun, ikimizin arasındaki fark bu. Sen bir şey kaybettin ve onu yeniden buldun, bense bir şey buldum ve onu kaybettim. Onu tekrar yeniden bulmak zorundayım."

Fenchurch'ün o gün akşama kadar dışarıda olması gerekiyordu, o yüzden Arthur tüm zamanını telefon etmekle geçirdi.

Murray Bost Hensen, sayfaları az, yazıları büyük bir gazetede gazetecilik yapıyordu. Onun bu işin en kötülerinden biri olmadığını söyleyebilmek hoş olurdu ama ne yazık ki durum böyle değildi. Ama tanıdığı tek gazeteci olduğu için Arthur yine de onu aramıştı.

"Arthur benim eski çorba kaşığım, gümüş çorba kasem, senin sesini duymak ne kadar özel bir sürpriz. Birisi bana senin uzaya veya öyle bir yere gittiğini söylemişti."

Murray'in kendi kullanımına uygun olarak icat ettiği, kendine has bir konuşma dili vardı ve bu dili kendisinden başkası kullanamaz hatta anlayamazdı bile. Hemen hiç bir kelimesi bir anlam ifade etmezdi. Herhangi bir anlam ifade edenleri de öylesine mükemmel bir şekilde gizlenmiş olurdu ki o saçmalık heyelanı arasında kimse onları fark edemezdi. Daha sonra ne demek istediğini fark ettiğinizde ise bu ilgili herkes için kötü bir zaman olurdu.

"Ne?" dedi Arthur.

“Yalnızca bir söylenti benim fildişim, benim küçük yeşil bezik masam, yalnızca bir söylenti. Hiçbir anlamı olmasa da bu konuda senden bir açıklama isteyebilirim.” “Söylenecek bir şey yok. Sadece kahve dedikodusu.” “Biz o kahve dedikoduları ile yaşıyoruz benim sevgili takma bacağım, biz onlarla yaşıyoruz. Üstelik haftanın başka hikayelerinden birindeki başka bir şeye de cuk oturacağı için senin bunu yalanlaman uygun düşebilir. Affedersin, az önce kulağımdan bir şey düşürdüm.”

Bir anlık bir sessizliğin ardından Murray Bost Henson hatta döndüğünde sesinden gerçekten sarsılmış olduğu anlaşılıyordu.

“Dün akşam,” dedi, “ne garip bir gece geçirdiğimi şimdi hatırladım. Hemeyse, arkadaşım, ne olduğunu anlatacak değilim,” Halley Kuyruklu yıldızıyla dolaşmış olmak nasıl bir his?”

“Ben,” dedi Arthur bastırılmış bir iç çekişle, “Halley Kuyruklu yıldızıyla dolaşmadım.”

“Pekala. Halley Kuyruklu yıldızı ile dolaşmadığın için ne hissediyorsun?”

“Oldukça rahat, Murray.”

Paul bunu not alırken bir sessizlik oldu.

“Benim için yeter de artar bile Arthur, bana, Ethel’e ve civcivlere yeter de artar bile. Haftanın genel garipliği ile uyum içinde. Bu haftayı Gariplikler Haftası olarak adlandırmayı düşünüyoruz. İyi değil mi?”

“Çok iyi.”

“Kulağa hoş geliyor. Önce şu her gittiği yerde yağmur yağan adam var.”

“Ne?”

“Çorap koncu gibi birinci dereceden kesin bir gerçek. Bütün bilgiler küçük siyah defterinde not edilmiş durumda, her seviyedeki eğlence sever için biçilmiş kaftan. Meteoroloji Müdürlüğü olaya muzlu kremalı dondurma misali soğuk bakıyor ve beyaz ceketli küçük garip adamlar ellerinde

cetvelleri, kutuları ve damla ölçerleri biberonları ile dünyanın her tarafından buraya uçuyorlar. Bu adam arının dizleri, Arthur, eşek arısının memeleri. Bu adam için söyleyebileceğim tek şey Batı dünyasının belli başlı her bir uçan böceğinin erojen bölgelerinin tamamı olduğu. Ona Yağmur Tanrısı diyoruz. İyi mi?”

“Sanırım ben onunla tanıştım.”

“Kulağa hoş geliyor. Ne dedin?”

“Onunla tanışmış olabilirim. Durmadan şikayet ediyor, değil mi?”

“İnanılmaz, sen Yağmur Tanrısı ile tanıştın, ha?”

“Eğer aynı adamdan bahsediyorsak. Ona sızlanmayı kesip defterini birine göstermesini söyledim.”

Telefonun öbür ucundaki Murray Bost Henson etkilenerek bir an sessiz kaldı.

“Müthiş bir şey yapmışsın. Bu kesinlikle senin becerdiğin ve kesinlikle müthiş bir iş. Dinle, bir tur operatörünün bu adama Malaga’ya gitmemesi için kaç para ödediğini biliyor musun? Yani, Sahra Çölünü sulamak falan gibi sıkıcı şeyleri bir tarafa at bu adamın önünde yepyeni bir *iş sahası* açılmış durumda, para karşılığında bir takım yerlere gitmemek. Adam bir canavara dönüşmek üzere Arthur, onun bingo da kazanmasını sağlamak zorunda bile kalabiliriz.

“Dinle, senin hakkında bir yazı yazabiliriz Arthur, Yağmur Tanrısını Yaratan Adam. Kulağa hoş geliyor değil mi?

“Evet, ama...”

“Bir bahçe duşu altında senin fotoğrafını çekmemiz gerekebilir, ama bunu hallederiz. Sen neredesin şimdi?”

“Eee, ben Islington’dayım. Dinle, Murray...”

“Islington da!”

“Evet...”

“Peki, haftanın gerçek garipliğinden ne haber, gerçek ve cidden allengirli konu. Şu uçan kişilerle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

“Hayır.”

“Biliyor olmalısın. Esas dumanları tüten çılgın haber bu. Bu gerçek bir soslu köfte. Çevre halkı durmadan telefon edip geceleri uçan bu çiftten bahsediyor. Fotoğraf stüdyolarımızda bütün gece çalışıp gerçek bir fotoğraf elde etmeye çalışan adamlarımız var. Mutlaka duymuş olmalısın.”

“Hayır.”

“Arthur, sen nerede idin? Oh, uzayda evet, mesajını aldım. Ama bu aylar önceydi. Dinle, bütün bir hafta boyunca geceleri sürüp duruyor bu, benim sevgili peynir rendem, hem de tam senin tepende. Bu çift, gökyüzünde uçarak dolaşıyor ve her türlü şeyi de yapıyormuş. Ve bunu söylerken duvarların ardını gözlemekten veya kutu çemberi numarası yapmaktan filan bahsetmiyorum. Bir şey bilmiyorsun öyle mi?”

“Hayır.”

“Arthur, arkadaş, seninle konuşmak anlatılamaz derecede zevkliydi inan. Ama şimdi gitmem gerek. Sana fotoğraf makinası ve hortumla birlikte birini göndereceğim. Adresini ver bana. Hazırım, yazıyorum.”

“Dinle, Murray, seni bir şey sormak için aramıştım.”

“Yapacak çok işim var.”

“Sadece yunuslarla ilgili bir şey öğrenmek istiyordum.”

“Zevksiz. Geçen senenin haberi. Unut onları. Onlar gitti.”

“Bu önemli.”

“Dinle, kimse umursamayacaktır. Bir hikayeyi fazla uzatamazsın. Tek haberin, hikayenin ilgili olduğu şeyin yokluğunun sürmesi olan bir

hikayeyi, anlıyor musun, daha fazla sürdüremezsin. En azından bizim ilgi alanımız değil. Pazar gazetelerini ara. Belki onlar, bir kaç sene sonra Ağustos ayında, '"Yunuslara Ne Oldu?' şeklinde bir haber geçebilirler. Ama şimdi kim ne yapsın? 'Yunuslar Hala Kayıp mı?', 'Devam Eden Yunus Yokluğu', 'Dolfinler Hala Kayıp', 'Yunuslar- Onlarsız Geçmeye Devam Eden Günler' mi desinler? Hikaye ilginçliğini kaybetmiş, ölüyor Arthur. Yerde uzanmış küçük ayaklarıyla havayı tekmeleyerek can çekişiyor ve şimdi dikkatler gökyüzündeki büyük altın oka çevrilmiş durumda benim sevgili meyve sepetim."

"Murray, ben bunun bir haber olup olmadığı ile ilgilenmiyorum. Ben yalnızca Kaliforniya'da yunuslarla ilgili bir şeyler bildiğini iddia eden o adamla nasıl ilişki kurabilirim onu öğrenmek istiyorum. Senin bu konuda bir şeyler bileceğini düşünmüştüm."

28

"İnsanlar konuşmaya başladı."dedi Fenchurch o akşam, çellosunu yemlikten içeri aldıktan sonra.

"Sadece konuşmakla kalmıyorlar," dedi Arthur, "üstelik kocaman iri harflerle, gazetelerde bingo ödüllerinin altında yayınlıyorlar. Bunları almamın sebebi de bu."

Ona hava yolları biletlerinin ince uzun koçanlarını gösterdi.

"Arthur," dedi kız, onu kucaklayarak. "Bu onunla konuşmayı başardığın anlamına mı geliyor?"

"Müthiş telefonik bir tükenme yaşadım bugün" dedi Arthur. "Fleet Street'teki her gazetenin her bölümü ile konuştum ve sonunda onun numarasını elde edebildim."

"Çok sıkı çalıştığın belli, terden sırılsıklam olmuşsun, benim zavallı sevgilim."

“Terden değil,” dedi Arthur bezginlikle, “Az önce burada bir fotoğrafçı vardı. Vazgeçirmeye çalıştım ama,-her neyse, önemli olan, evet başardım.”

“Onunla konuştun.”

“Karısıyla konuştum. Adamın telefona gelebilmek için çok garip bir durumda olduğunu söyledi. Tekrar arayıp arayamayacağımı sordu.”

Yorgun bir şekilde oturdu ve bir şeylerin eksik olduğunu fark etti ve onu bulmak için buzdolabına gitti.

“Bir içki ister misin?”

“Bunun için cinayet işlemeyi bile göze alabilirim. Çello öğretmenim beni yukarıdan aşağı süzüp de ‘Ah, evet, sevgili Fenchurch, sanırım bugün biraz Tchaikovsky yapacağız’ dediğinde bunun zor anlar geçireceğim anlamına geldiğini öğrendim artık.”

“Tekrar aradım,” dedi Arthur, “ve karısı kocasının şu anda 3.2 ışık yılı uzakta olduğunu ve tekrar aramam gerektiğini söyledi.”

“Ah.”

“Tekrar aradım. Kadın durumun daha iyi olduğunu söyledi. Kocası şimdi sadece 2.6 ışık yılı uzaktaydı, ama telefona çağırmak için bu hala uzun bir mesafe sayılırdı.”

“Konuşabileceğimiz,” dedi Fenchurch şüpheli bir tonla, “başka birinin olabileceğini sanmıyor musun?”

“Sonra durum daha da kötüleşti,” dedi Arthur, “Bir bilim dergisinde onu şahsen tanıyan biri ile görüştüm ve o bana John Watson’un o aynı en aptalca hikayesine inanmakla kalmayıp, bunun kendisine altın sakallı, yeşil kanatlı ve Doktor Schol sandaletli melekler tarafından dikte ettirilen kanıtına da sahip olduğunu söyledi. Bu görüşlerin sağlamlığını sorgulayan kişiler için hemen zafer kazanmış bir tavırla sözü edilen o engelleri yaratıveriyormuş.”

“İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” dedi

Fenchurch yavaşça. Huzursuz bir şekilde elindeki biletlerle oynuyordu.

“Mrs. Watson’ı tekrar aradım,” dedi Arthur. “Bu arada, kadının adını bilmek istersen, Arcane Jill.” “Anlıyorum.”

“Anladığına memnun oldum. Bunların hiç birine inanmayabileceğim düşündüm ve bu yüzden bu kez aradığımda konuşmalarımızı tele sekretere kaydettim.” Telefonun yanma gidip bütün düğmeleri ile bir müddet oynayıp hepsine öfkelendi, bu telefon Hangisi? isimli dergi tarafından tavsiye edilen bir markaydı ve çıldırmadan kullanılması imkansız bir şeydi.

“İşte burada,” dedi en sonunda, alnındaki teri silerek. Jeostatik uydu yüzünden ses ince ve çatlak geliyordu, ama büyüleyici bir sakinlikteydi.

“Belki, ” dedi Arcane Jill Watson, “telefonun aslında onun hiç girmediği bir odada olduğunu açıklamam gerekirdi. Telefon Tımarhanede, anlıyorsunuz ya. Akıllı Wonko Tımarhaneye girmekten hiç hoşlanmaz, onun için de girmez. Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm, çünkü bu sizi telefon etme derdinden kurtarır. Onunla tanışmayı arzu ediyorsanız bu kolaylıkla ayarlanabilir. Bütün yapmanız gereken içeri girmek. Yalnızca Tımarhane dışındaki insanlarla tanışmayı kabul ediyor.” Arthur’un son derece kafası karışmış olduğu belli olan sesi: “Özür dilerim, anlamadım. Tımarhane neresi?” “Tımarhane *neresi ıniT'* Yine Arcane Jill Watson konuşuyordu. “Bir kürdan paketi üzerinde yazan şeyleri okudunuz mu hiç?”

Arthur’un kasetteki sesi okumadığını itiraf etmek zorunda kalıyordu.

“Bunu deneyebilirsiniz. Bunun sizin için işleri biraz daha açıklığa kavuşturduğunu göreceksiniz. Size Tımarhanenin nerede olduğunu tarif ettiğini de fark edebilirsiniz. Teşekkür ederim.”

Telefon hattındaki ses kesildi. Arthur cihazı kapattı. “E, sanırım bunu bir davet olarak kabul edebiliriz,” dedi omzunu silkerek. “Aslında bilim dergisindeki adamdan adresi almayı da başardım.”

Fenchurch başını kaldırıp, çatılmış kaşlarıyla ona ardından biletlere baktı.

“Buna değeceğini sanıyor musun?” dedi.

“Şey,” dedi Arthur, “konuştuğum herkesin onun üşütüğün biri olduğuna inanmaları dışında, paylaştığı tek ortak fikir onun yunuslar hakkında gerçekten de yaşayan insanlar arasında en çok bilgi sahibi kişi olduğu.

29

“Bu önemli bir anonstur. Şu anda 121 sefer sayılı Los Angeles uçağında bulunmaktasınız. Eğer bugünkü yolculuk planlarınız içinde Los Angeles bulunmuyorsa, şu an, uçağı terk etmeniz için en uygun zamandır.”

30

Los Angeles’da diğer insanların attıkları arabaları başkalarına kiralayan yerlerden birinden bir araba kiraladılar.

“Köşeleri dönerken biraz sorun çıkarıyor,” dedi güneş gözlüklerinin ardındaki adam anahtarları verirken, “bazen arabayı terk edip o yöne giden başka bir araca binmek daha pratik olabiliyor. “

Sunset Bulvarı üzerinde bir otelde bir gece kaldılar. Birisi onlara burada biraz kafalarının karışmasından hoşlanabileceklerini söylemişti.

“Orada kalan herkes ya İngiliz ya acayip ya da bunların her ikisi birdendir. Ayrıca fotoğrafçılar için *Dil, Gerçek ve Mantık* dergisini okuyan İngiliz Rock yıldızlarını izleyebileceğiniz yüzme havuzu da vardır.” demişlerdi.

Bu doğruydu. Böyle bir havuz vardı ve Arthur tam da söylendiği gibi yapıyor, dergi okuyan rockçıları izliyordu.

Garaj bekçisi arabalarını fazla umursamamıştı ama bu sorun sayılmazdı çünkü onlar da umursamıyordu.

Akşam geç vakitlerde Hollyvvood tepeleri arasında ve Mullholland Yolu üzerinde arabayla dolaştılar ve önce adı Los Angeles olan göz kamaştırıcı bir yüzen ışık denizinin üzerinden bakmak ve sonra da adı San Femando Vadisi olan göz kamaştırıcı ışık denizinin karşı kıyısını izlemek için durdular. Her ikisi de göz kamaştırma hissinin, gözlerinin arkasında bir yerde ansızın durduğuna ve başka hiçbir taraflarına dokunmadan ve gördüklerinden garip bir tatminsizlik duyarak çekip gittiğine karar verdiler. Heyecan verici ışık denizlerine gelince, bunlar iyi hoştu ama ışığın anlamı bir şeyi aydınlatmasındaydı ve bu heyecan verici özel ışık denizinin aydınlattığı şeyi ise pek de beğenmemişlerdi.

Geç ve huzursuz yattılar ve öğle vakti havanın aptalca sıcak olduğu bir sırada uyandılar. Akıllı Wonko'nun bütün günlerini ve gecelerinin çoğunu bakarak geçirdiği Pasifik Okyanusuna ilk bakış için Santa Monica'ya giden parasız yol boyunca arabalarıyla ilerlediler.

"Birisi bana,"dedi Fenchurch, "bir zamanlar bu kumsalda şimdi bizim yaptığımız gibi hayatlarında ilk kez Pasifik Okyanusunu seyreden iki yaşlı bayanın kendi aralarında konuştuklarına kulak misafiri olduğunu söylemişti. Anlaşılan oldukça uzun bir sessizlikten sonra bayanlardan biri şöyle demiş, 'Biliyor musun, beklediğim kadar büyük değilmiş."'

Malibu'da kıyı boyunca yürüyüp, milyonerlerin şık sahil kulübelerinden birbirlerini dikkatle kollayarak kimin ne kadar zenginleştiğini anlamaya çalışmalarını izlerlerken neşeleri de yavaş yavaş yerine geldi.

Güneş gökyüzünün batı yarısına doğru inmeye başladığında, onlar her tarafından madeni sesler gelen arabalarına binip, aklı başında hiç kimsenin önünde Los Angeles gibi bir şehir inşa etmeye kalkışmayı hayal bile etmeyeceği gün batımına doğru ilerlerlerken neşeleri daha da artmıştı. Kendilerini ansızın şaşırtıcı ve sebepsiz bir mutluluk içinde bulmuşlar, eski ve korkunç araba radyosunun yalnızca iki istasyon almasına, bunları da her nedense aynı anda çalmaya kalkmasına bile aldırış etmez olmuşlardı. Ne fark eder ki, her iki istasyonda da sıkı birer rock and roll parçası çalıyordu nasılsa.

"Onun bize yardımcı olabileceğini biliyorum," dedi Fenchurch kararlı bir şekilde. "Biliyorum, olacak. Adı neydi demiştin, nasıl çağrılmak istiyordu?"

"Akıllı Wonko"

"Onun bize yardım edebileceğini biliyorum."

Arthur öyle olup olmayacağını merak etti ve Fenchurch'ün kaybettiği şey her. ne ise onun burada, Dünya'da bulunması için dua etti. Dünya'nın neyin nesi çıkacağı önemli değildi.

Serpentine gölcüğünün kıyısında Fenchurch'le konuştukları günden beri durmaksızın dua ettiği gibi, hafızasının en derin yerlerine gömerek unutmayı, böylece kendisini huzursuz etmesini önlemeyi umduğu bir şeyleri yeniden hatırlamak zorunda kalmamayı diledi.

* * *

Santa Barbara'da depodan dönüştürüldüğü anlaşılan bir balıkçı restoranında mola verdiler.

Fenchurch kırmızı barbun yedi ve çok lezzetli olduğunu söyledi.

Arthur kılıç balığı ızgara yedi ve bunun kendisini kızdırdığını söyledi.

Yanından geçmekte olan bir garson kızı kolundan yakalayarak onu azarladı.

“Bu balık niçin bu kadar güzel olmuş?” diyerek öfkeyle sorguladı.

“Lütfen arkadaşımı bağışlayın,” dedi Fenchurch şaşkın garson kıza, “en sonunda günü iyi gitmeye başladı da.”

31

Eğer bir çift David Bowie alıp, David Bowieler'den birini öbür David Bowie'nin tepesine tutturur sonra ilk iki David Bowie'den üsttekinin kollarının her iki ucuna da bir başka David Bowie iliştirir ve bütün bu yaptıklarınızı kirli bir plaj elbisesine saracak olursanız, elde ettiğiniz şey tam olarak John Watson'a benzemese de onu tanıyanlar tarafından aralarında büyüleyici bir benzerlik bulunabilirdi.

Watson uzun boylu ve hantaldı.

O plaj koltuğuna oturup, artık içinde çılgın bir şüpheden çok huzurlu ve derin bir elem duyarak Pasifik'e bakarken, tam olarak nerede koltuğunun

bittiğini ve nerede onun başladığını söyleyebilmeniz kolay olmazdı. Bütün yapının bir anda çökmesi ve bu arada sizin başparmağınızı da birlikte götürmesi olasılığı karşısında elinizi, örneğin onun koluna bile dokundurmaktan çekinirdiniz.

Ama size çevirdiği gülümsemesi çok dikkat çekiciydi. Yaşamın yapabilecekleri içinden en kötülerinin bir araya gelmesinden oluşturulmuş gibi gözükürdü. Ama o, bunları o garip sırası içinde özetleyerek yüzünde bir araya getirdiği zaman ona bakar ve birden “Oh. Peki, tamam o zaman,” diye düşünürdünüz.”

Konuştuğu zaman, size sık sık kendinizi böyle hissettirdiği için de bu gülümsemeyi kullanmasına memnun olurdunuz .

“Oh, evet,” dedi, “gelip beni görürler. Hemen şurada otururlar. Tam sizin oturduğunuz yerde. Altın sakallı, yeşil kanatlı, Doktor Scholl sandaletli meleklerden bahsediyordu.

“Geldikleri yerde bulamadıklarını söyleyerek mısır gevreği yerler. Bol bol kola içerler ve bir dizi şeyde mükemmeldirler.”

“Öyle mi?” dedi Arthur, “Öyle mi? Peki, Ee,.. bu ne zaman olur? Ne zaman gelirler?” diye sordu.

Bir taraftan da Pasifik’i gözlüyordu. Kıyı ile okyanus arasındaki sınırda küçük kum çullukları koşuşturuyordu ve şöyle bir sorunları vardı: yiyeceklerini az önce bir dalganın ıslattığı kumun içinde aramaları gerekiyordu, ama onlar ayaklarının ıslanmasına dayanamıyorlardı. Bu sorunla baş edebilmek için, sanki İsviçre’de yaşayan çok akıllı biri tarafından yapılmış kuklalar gibi garip hareketlerle koşuyorlardı.

Fenchurch kumda oturuyor, parmakları ile gelişigüzel şekiller çiziyordu.

“Daha çok hafta sonlarında,” dedi Akıllı Wonko, “küçük motosikletlerle gelirler. Müthiş aletler,” diyerek gülümsedi.

“Anlıyorum,” dedi Arthur, “Anlıyorum.” Fenchurch’ten gelen küçük bir öksürük dikkatini çekti ve dönerek ona baktı. Kumların üzerine ikisinin

bulutların üzerindeki halini çizmişti. Bir an için onun kendisini heyecanlandırmaya çalıştığını düşündü, sonra kendisini azarladığını anladı. “Biz kimiz de,” diyordu, “onun deli olduğunu söylüyoruz?”

Evi gerçekten de tuhaftı. Arthur ve Fenchurch’ün ilk karşılaştıkları şey bu olduğu için neye benzer bir şey olduğunu anlatmakta fayda var.

Şöyle bir şeydi:

Ters yüz edilmişti.

Yani kelimelerin gerçek anlamıyla içi dışındaydı, o kadar ki arabalarını halının üzerine park etmek zorunda kalmışlardı.

Zevkli bir iç duvar deseni ile pembeye boyanmış olan ve aslında dış duvar olarak adlandırılabilecek duvarda, kitapları orta yerinden duvar geçmiş hissi uyandıran birkaç üstü yarım daire üç ayaklı tuhaf sehpa ve bakanları dinlendirmek için çizildiği açıkça görülebilen tablolar vardı.

Evin iyice tuhaflaştığı kısım çatıydı.

Mauritis C. Escherin resimlerinden biriymiş gibi kendi üzerine katlanmış duruyordu. Eğer Mauritis C. Escher’in şehirde hızlı geceler geçirme adeti olsaydı ki böyle bir şeyi ima etmeye kalkışmak bu hikayenin amaçları ile hiç bir şekilde bağdaşmazdı ama onun resimlerine, örneğin şu şekilsiz basamakların olduğu resme bakıp da böyle bir adeti olmadığını düşünmemek de güçtü doğrusu, o zaman bu evin onun böyle bir gecenin ardından esinlenerek çizdiği şeylerden biri olduğu akla gelebilirdi çünkü içeride asılı olması gereken küçük avizeler, dışarıda ve uçları yukarı doğru çevrilmiş durumdaydılar.

Kafa karıştırıcı bir durum.

Ön kapının üzerindeki levhada “Dışarı gelin,” yazıyordu ve onlar da huzursuz bir şekilde söyleneni yapmışlardı.

İçerisi, tabii Dışarı’nın olduğu yerdi. Tuğlalar, tuğlaların aralarında düzgün bir doldurma çalışması, iyi tamir görmüş su olukları, bir bahçe yolu,

bir kaç küçük ağaççık ve buraya açılan odalar.

İç duvarlar aşağı doğru esniyor ve en dipte Mauritus C. Escher’e bile kaş çattırıp nasıl becerildiğini merak ettirecek optik bir görüntüyle, Pasifik Okyanusu’na açılıyordu.

“Merhaba,” dedi John Watson, namı diğer Akıllı Wonko.

İyi diye düşündüler kendi kendilerine “Merhaba” başa çıkabileceğimiz bir şey.

Onlar da “Merhaba” dediler ve ardından şaşırtıcı gülüşmeler geldi.

Oldukça uzun bir süre Watson ilginç bir dirençle yunuslardan bahsetmek istemedi. Tuhaf bir şekilde dikkati dağınık görünüyor ve ne zaman yunusların adı geçecek olsa “Unuttum...” diyor ve onlara gururla evinin ilginçliklerini göstermeye başlıyordu.

“Burası bana acayip bir zevk veriyor,” diyordu, “üstelik becerikli bir göz doktorunun düzeltemeyeceği, ” diye devam ediyordu, “bir zarar da vermiyor kimseye.”

Onu sevmişlerdi. İnsanı saran hoş ve açık bir yapısı vardı ve başkaları bunu yapmadan kendi kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine sahipti.

“Karınız,” dedi Arthur, etrafına bakınarak, “bazı kürdanlardan bahsetmişti.” Bu sözleri araştıran bir bakışla, sanki karısının kapının ardından çıkıp kürdanlardan yeniden bahsedeceğinden endişelenir gibi söylemişti.

Akıllı Wonko güldü. Bu hafif, rahat bir kahkaha idi ve kulağa daha önce sık sık kullanıp, mutlu olduğu kahkahalardan biriymiş gibi geliyordu.

“Ah, evet,” dedi, “bunun dünyanın tamamen çıldırdığını fark edip o zavallıyı içine koymak için Tımarhaneyi inşa ettiğim ve iyileşmesini ümit ettiğim günle ilgisi var.”

Bu noktada Arthur yine bir parça huzursuzluk hissetmeye başladı.

“Bakın,” dedi Akıllı Wonko, “biz tımarhanenin dışındayız.” Yine tuğlaları, tuğlalar arasındaki doldurma çalışmalarını ve su oluklarını işaret etti. “Şu kapıdan geçince,” diyerek ilk girdikleri kapıyı gösterdi. “Tımarhaneye girmiş olursunuz. İçinde yaşayanları mutlu kılabilmek için orayı hoş bir şekilde dekore etmeye çalıştım, ama yapılabilecek çok fazla şey yok. Artık kendim oraya hiç gitmiyorum. Arada bir bunu yapmaya eğilim gösterecek olsam, ki bugünlerde çok az böyle hissediyorum, yalnızca kapının üzerinde yazılı olan işarete bakmam bunu yapmaktan kaçınmama yetiyor.” “Şuna mı?” dedi Fenchurch, biraz şaşkın bir şekilde üzerinde birtakım direktifler yazılı mavi bir plakaya bakarak.

“Evet. Beni sonunda şimdi yaşadığım bu her şeyden uzak yaşantıya zorlayan kelimeler. Bu oldukça ani oldu. Bu kelimeleri gördüm ve ne yapmam gerektiğine karar verdim.”

Levhada şunlar yazılıydı:

Çubuğu ortalarında bir yerinden tutunuz. Sivri ucunu ağızda ıslatınız. Küt ucu diş etine bitişik olacak şekilde diş oyuğunun içine yerleştiriniz. Yavaşça ileri geri oynatınız.

“Bana sanki,” dedi Akıllı Wonko, “bir kürdan paketi içine detaylı bir kullanma kılavuzu koyabilecek ölçüde aklım kaybetmiş herhangi bir medeniyetin içinde, daha fazla yaşayıp da akıl sağlığımın yerinde kalması mümkün değilmiş gibi geldi.”

Yeniden Pasifik’e bir göz attı, sanki ona kendisiyle konuşup söyleşmesi için cesaret vermeye çalışır giydi. Ama okyanus, orada öylece huzur içinde uzanıyor ve kum çulluklarıyla oynuyordu.

“Aklınızdan benim akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını geçirmiş olabileceğinizi düşünerek söyleyeyim ki tamamen yerinde. Kendime Akıllı Wonko dememin nedeni de bu zaten, insanlara bu konuda güvence vermek. Wonko annemin küçük ve sakar bir çocuk olduğum ve her şeyi devirdiğim zamanlarda beni çağırdığı isimmiş ve Akıllı da benim ne olduğum ve” diyerek ekledi, size “Oh, peki tamam o zaman ” dedirten o gülümsemelerden biriyle, “asıl ne olarak kalmak niyetinde olduğumdur.

Şimdi kumsala gidip, neler hakkında konuşmamız gerektiğine bir bakalım mı?”

Kumsala gittiler. Wonko’nun Altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr. Scholl sandaletli melekler hakkında konuşmaya başladığı yer orasıydı.

“Yunuslarla ilgili olarak...” dedi Fenchurch yavaşça, ümitle.

“Size sandallarını gösterebilirim,” dedi Akıllı Wonko.

“Acaba, biliyor musunuz...”

“Göstermemi ister miydiniz?” dedi Akıllı Wonko, “Sandalları yani. Bendeler, Size getireyim. Dr. Scholl Şirketi tarafından yapılmışlar ve melekler bunların çalışmaları gereken araziye özellikle uygun olduğunu söylüyorlar. Bir mesaj aracılığıyla uzlaşma servisi işlettiklerini söylüyorlar. Onlara bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı söyleyince, tabi anlamazsın diyerek gülüyorlar. Her neyse, gidip onları getireyim.”

O geri dönüp, içeri, veya sizin algılamanıza bağlı olarak dışarı doğru yürürken, Arthur ve Fenchurch birbirlerine soran ve biraz da ümitsiz gözlerle baktılar, sonra ikisi de omuz silkip ve tembel tembel kumda resimler çizmeye başladılar.

“Bugün ayakların nasıl?” dedi Arthur yavaşça.

“İdare ediyor. Kumların üzerinde o kadar garip olmuyor. Ya da suyun içinde. Su çok rahat şekilde ayaklarıma erişebiliyor. Yalnız buranın bizim dünyamız olmadığını düşünüyorum. “

Yeniden omuzlarını silkti.

“Mesajla,” dedi, “neyi kastettiğini düşünüyorsun?” “Bilmiyorum,” dedi Arthur, ama durmadan kendisine gülen Prak isimli adamın anısı zihnini kurcalayıp duruyordu.

Wonko döndüğünde elinde Arthur’u şaşırtan bir şey taşıyordu. Şaşırtan sandallar değildi, onlar tamamen sıradan, tahta tabanlı sandallardı.

“Meleklerin ayaklarına,” dedi, “ne giydiklerini görmek isteyeceğinizi düşündüm. Sadece merakınızı gidermek için. Yoksa hiç bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Ben bir bilim adamıyım ve kanıtı oluşturan şeyleri bilirim. Ama kendimi çocukluk ismimle adlandırmamın bir sebebi de kendime bir bilimcinin aynı zamanda tam bir çocuk gibi olması gerektiğini hatırlatmak. Eğer bir şey görürse onu gördüğünü söylemeli, bu şey göreceğini sandığı şey olsa da olmasa da. Önce görmeli, sonra düşünmeli, denemeli. Ama her zaman önce görmeli. Aksi halde yalnızca beklediğiniz şeyleri görürsünüz. Birçok bilim adamı bunu unuturlar. Daha sonra size bunu daha iyi anlatabileceğim bir şey göstereceğim. Kendime Akıllı Wonko dememin bir başka sebebi de, insanların bu yüzden benim bir aptal olduğumu düşünmeleri. Bu benim gördüğüm bir şeyi gördüğümü söylememe fırsat veriyor. İnsanların aptalın biri olduğunuzu düşünmelerine aldıracak birisinin bilim adamı olması mümkün değildir. Hemeyse, bunu da görmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Wonko’nun taşıdığını gördüğü zaman Arthur’u şaşırtan şey buydu. Çünkü bu, muhteşem, gümüş grisi camdan bir balık kavanozuydu ve Arthur’un odasındakinin aynısıydı.

Arthur otuz saniye kadar bir zamandır başarısız bir şekilde, merakla ve sesinde bir yutkunmayla, “Bunu nereden buldunuz?” diye sormaya çalışıyordu.

Sonunda sırası geldi ama saniyenin binde biri kadar bir zaman farkıyla fırsatı kaçırdı.

“Bunu nereden aldınız” dedi Fenchurch, merakla ve yutkunarak.

Arthur Fenchurch’e merakla baktı ve yutkunarak, “Ne? Sen daha önce bunlardan görmüş müydün?”dedi.

“Evet,” dedi Fenchurch, “ben de de var bir tane, daha doğrusu vardı. Russell içine golf toplarını koyabilmek için onu benden yürüttü. Nereden geldiğini bilmiyorum, sadece Russel’a onu yürüttüğü için kızdığımı biliyorum. Niçin sordun, senin de mi var aynısından?”

“Evet, o...”

İkisi de Akıllı Wonko'nun bakışlarını merakla ikisi arasında bir ileri bir geri oynattığını ve aradaki sınırda da yutkunmaya çalıştığını fark etmişlerdi.

"*Sizin* de mi bunlardan var?" dedi ikisine birden.

"Evet." diyerek cevap verdi ikisi birden.

Her birine uzun uzun ve sakin bir şekilde baktı, sonra kavanozu havaya kaldırarak Kaliforniya güneşinin ışığını yakalamaya çalıştı.

Kavanoz güneşle birlikte adeta şarkı söylüyor, güneşin ışığının yoğunluğu ile çınlıyor gibiydi ve kumların çevresinde ve onların üzerinde koyu ama parlak gökkuşakları oluşturuyordu. Wonko onu elinde çevirdi, çevirdi. Üzerine itinayla kazınmış ince izlerin içinde şu kelimeler açıkça seçilebiliyordu. "Hoşca kalın. Balıklar İçin Teşekkürler."

"Bunun ne olduğunu," diye yavaşça sordu Wonko, "biliyor musunuz?"

Her ikisi de merak içinde, yavaşça hayır anlamında başlarını sallayarak, bilmediklerini belirttiler. Gri camın içindeki şimşek gölgelerinin ışıltısı ile neredeyse hipnotize olmuşlardı.

"Bu yunuslardan bir ayrılık hediyesi," dedi Wonko kısık sakin bir sesle, "sevdiğim, incelediğim, birlikte yüzdüğüm, balıkla beslediğim ve hatta dillerini öğrenmeye çalıştığım, yunuslardan. Dillerini öğrenmeyi imkansız zorlukta bir iş haline getirmişler, hele şimdi fark ettiğim gibi istedikleri takdirde bizim dilimizde rahatlıkla ilişki kurabilecekleri gerçeğini de göz önüne alırsanız."

Dudaklarında bir gülümseme ile, hafif hafif başını salladı ve tekrar Fenchurch'e ve sonra Arthur'a baktı.

"Siz sizinkini..." dedi Arthur'a, "sizinkini ne yaptınız? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Ee, benimkinin içinde bir balık var.," dedi Arthur, hafifçe mahcup olarak. "Rastlantıya bakın ki, kulağımda ne yapacağımı bilmediğim bir

balığım vardı o sırada ve ee.. bu kavanoz da oradaydı. ” Sesi iyice kısılmıştı.

“Başka hiçbir şey yapmadınız mı? Hayır,” dedi, “yapmış olsaydınız bilirdiniz.” Tekrar başım salladı.

“Karım bizimkini buğday tanelerini saklamak için kullanıyordu,” diye devam etti Wonko, sesinde yeni bir tonla, “dün geceye kadar...”

“Ne oldu?” dedi Arthur yavaş ve kısık bir sesle, “dün akşam?”

“Buğdayımız bitti,” dedi Wonko, duygusuz bir sesle. “Karım,” diye ekledi, “biraz daha almaya gitti.” Bir an için kendi düşünceleri içinde kaybolur gibi oldu.

“Ve sonra ne oldu?” dedi Fenchurch, aynı nefessiz tonla.

“Ben kavanozu yıkadım,” dedi Wonko. “Onu çok dikkatli bir şekilde yıkadım, çok çok dikkatli, buğday tanelerini son tanesine kadar temizledim, sonra yavaşça, dikkatle ve havsız bir kumaş parçası ile döndüre döndüre kuruladım. Sonra kulağıma tuttum. Siz... siz kendinizinkini kulağınıza yaklaştırdınız mı?”

Her ikisi de olumsuzluk belirtecek şekilde başlarını salladılar, yine yavaşça, yine aptal aptal.

“Belki de,” dedi Wonko, “bunu yapmalısınız.”

32

Okyanusun derin uğultusu.

Düşüncenin erişebileceğinden daha uzak kıyılarda patlayan dalgalar.

Deniz dibinin sessiz fırtınaları.

Ve bunların arasından çağıran sesler, yada sesler değil titreşen mırıltılar, kelimecikler, yarım yamalak ifade bulmuş düşünce şarkıları.

Selamlaşmalar, selamlaşma dalgaları, ifade edilmemiş olana doğru kayan, birlikte kırılan kelimeler.

Dünya’nın kıyılarında bir keder çarpışması.

Neşenin dalgaları- Nerede? Tanımlanamaz şekilde bulunmuş bir dünya, tanımlanamaz şekilde erişilmiş, tanımlanamaz derecede ıslak bir su şarkısı.

Sesler şimdi çok sesli bir müzik parçası oluşturuyor, gürültülü açıklamalar, kaçınılmaz bir felaketle ilgili, yok edilecek bir dünya ile ilgili, bir çaresizlik dalgası, bir ümitsizlik spazmı, ölümcül bir düşüş ve yine kırılan kelimeler.

Ve sonra bir ümit kıvılcımı, geçen zamanın izleri arasında bir gölge Dünya’nın bulunması, sulara gömülen boyutlar, paralellerin çekim gücü, derin çekim gücü, kararlılık duygusunun bir fırıldak gibi dönüşü, fırlatılıp parçalara ayrılışı, uçuş. Eskisinin yerini alması için yeni bir Dünya’nın sahaya çekilmesi, giden yunuslar.

Ve sonra şaşırtıcı tek bir ses, yeterince net.

“Bu kavanoz size İnsanları Koruyalım Kampanyası tarafından iletildi. Size veda ediyoruz. “

Ve sonra uzun, ağır, mükemmel gri vücutların, sessizce gülüşerek, ölçülemeyecek derinlikte bir bilinmeyene doğru yuvarlanarak uzaklaşmasının sesi.

33

O akşam Tımarhanenin dışında kalıp, içinden televizyon seyrettiler.

“Bunu görmenizi istiyordum,” dedi Akıllı Wonko yeniden haberler başlayınca, “kendisi benim eski bir meslektaşım. Şimdi sizin ülkenizde bir

soruşturma yürütüyor. İzleyin bakın.”

Bu bir basın toplantısıydı.

“Korkarım, şu anda Yağmur Tanrısı ismi üzerinde bir yorumda bulunamam. Biz kendisini Bir Anda Ortaya Çıkan Neden-ötesi Meteorolojik Oluşumların Bir Örneği olarak adlandırıyoruz. “

“Bunun ne demek olduğunu bize açıklayabilir misiniz?”

“Pek de emin değilim. Burada dürüst olalım. Bizler anlayamadığımız bir şey bulduğumuz zaman ona sizin anlayamayacağınız hatta doğru dürüst söylemenizin bile zor olacağı bir isim vermekten hoşlanıyoruz. Yani eğer sizin onu yalnızca Yağmur Tanrısı olarak tanımlamanıza izin verecek olsak, bu sizin bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğiniz anlamına gelecektir ve korkarım biz de bunu kabul edemeyiz.

“Hayır, ona önce öyle bir isim vermeliyiz ki bu onun

sizin değil bizim olduğunu anlatsın, onun sizin dediğiniz değil de bizim dediğimiz bir şey olduğunu kanıtlamanın yollarını bulmaya sonra koyuluruz.

“Eğer sonuçta sizin haklı olduğunuz ortaya çıkacak bile olsa, siz hala hatalı olursunuz çünkü bu durumda biz onu, e...e.., ‘supernormal...’ olarak niteleriz, ona normal-ötesi veya doğaüstü demeyiz çünkü sizler artık bu kelimelerin ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Hayır, bir ‘Supernormal Dışkısal Tortu İndaktörü’. Kendimizi korumak için de araya herhalde, bu şeyin veya kişinin bahsedilen şeyin ‘niteliklerinin tümüne neredeyse sahip olduğunu ama yine de, tam o olmadığını’ belirtecek bir kelime sıkıştırırız. Yağmur Tanrısı! Hıh, Yaşamım boyunca böyle saçmalık görmedim. İtiraf etmeliyim ki beni onunla tatile çıkarken yakalayamazsınız. Teşekkürler. Şimdilik hepsi bu kadar, eğer bizi izliyorsa Wonko’ya da bir ‘merhaba’ yollamak dışında tabii.”

Dönüş yolunda yanlarında kendilerine oldukça tuhaf bir şekilde bakan bir bayan oturuyordu.

Kendi aralarında yavaş sesle konuştular.

“Yine de bilmem gerek,” dedi Fenchurch, “ve kuvvetle hissediyorum ki sen bildiğin bir şeyleri bana anlatmıyorsun.”

Arthur içini çekti ve ortaya bir kağıt parçası çıkardı.

“Bir kalemin var mı? “dedi. Fenchurch arandı ve bir tane buldu.

“Ne yapıyorsun, tatlım?” diye sordu Arthur’a. O, kaşlarını çatıp, kalemi çiğneyerek, kağıdın üzerine bir şeyler karalayarak, bir şeylerin üzerini çizerek, yeniden bir şeyler kararlayıp, yeniden kalemi çiğneyerek bir yirmi dakika geçirdikten ve kendi kendine huzursuzca homurdandıktan sonra.

“Bir zamanlar birinin bana vermiş olduğu bir adresi hatırlamaya çalışıyorum.”

“Eğer kendine bir adres defteri alacak olsan,” dedi Fenchurch, “hayatın çok daha kolaylaşırdı.”

Sonunda Arthur kağıdı ona verdi.

“Bunu sen sakla,” dedi.

Fenchurch kağıda baktı. Bütün karalamalar ve üstü çizili kelimeler arasında bir adres vardı. ‘Quentulus Quazgar Dağları. Sevorsbeupstry. Preliumtam Gezegeni. Zarss Güneşi. Galaktik bölge kodu QQ7 Aktif J Gamma.”

“Ve burada ne var?”

“Görünüşe bakılırsa,” dedi Arthur, “Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı olmalı.”

“Bu kulağa biraz daha anlamlı geliyor,” dedi Fenchurch. “Oraya nasıl gideceğiz?”

“Sen gerçekten...?”

“Evet, ” dedi Fenchurch kesin bir tavırla. “Gerçekten de bilmek istiyorum.”

Arthur çizik pleksiglass pencereden dışarıdaki geniş gökyüzüne baktı.

“Affedersiniz,” dedi onlara oldukça tuhaf bir ifadeyle bakmakta olan kadın, ansızın, “umarım kabalık ettiğimi düşünmezsiniz. Bu uzun uçuşlarda öyle sıkılıyorum ki, birileriyle konuşmak iyi oluyor. Benim adım Enid Kapelsen, Bostonluyum. Söylesenize bana siz sık sık uçar mısınız?”

35

Arthur’un Batı Bölgesindeki evine gittiler, bir çantaya bir iki havlu ve gerekli şeyleri doldurdular, ardından her Galaktik otostopçunun sonunda vaktinin çoğunu geçirdiği şeyi yaptılar.

Bir uçan dairenin oradan geçmesini beklemeye başladılar.

“Bir arkadaşım bu işi on beş yıl boyunca yapmış,” dedi Arthur bir gece kendilerini iyice kaptırmış bir şekilde gökyüzünü seyrederlerken.

“Kimdi o?”

“Adı Ford Prefect idi.”

Ansızın kendisini tekrar bir daha hiçbir zaman yapmayacağını sandığı birşeyi yaparken bulmuştu.

Ford Prefect’in nerede olduğunu merak ederken yani.

Olağanüstü bir rastlantı sonucu, ertesi gün gazetede iki haber yer aldı. Birincisi bir uçan daire hakkında son derece hayret verici bir olayla ve diğeri de publarda çıkan bir dizi beklenmedik isyanla ilgiliydi.

Ford Prefect bundan bir sonraki gün akşamdan kalma bir Arthur'un telefonlara hiç cevap vermediğinden yakınarak ortaya çıktı.

Gerçekten de son derece hasta görünüyordu. Yalnızca bir çitin üzerinden sürüklenerek geriye çekilmiş bir şey gibi değil, sanki aynı anda çit de bir harman makinasının içinden geçirilmiş gibi bir görüntüsü vardı. Arthur'un oturma odasına tüm yardım tekliflerini redderek ve sendeleyerek girdi ki bu bir hataydı bir hataydı, çünkü yardımları reddetmek için elini sallaması onun dengesini tamamen kaybetmesine ve sonunda Arthur'un onu yerde sürükleyerek kanepenin üzerine götürmek zorunda kalmasına yol açtı.

“Teşekkür ederim,” dedi Ford, “Çok teşekkür ederim. Senin...” dedi, ve üç saatlik bir uykuya daldı.

“....Pleiades'dan İngiliz Telefon Sistemine ulaşmanın,” diye devam etti uyandığında, “ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Olmadığını görebiliyorum, onun için ben anlatacağım sana,” dedi, “tabii bana yapmak üzere olduğun büyük bir kap acı kahve ile birlikte.”

Arthur mutfağa giderken Ford'da sallanarak onun peşi sıra gitti.

“Aptal telefon operatörleri durmadan nereden aradığını soruyorlar ve Letchworth'den aradığını bildirince de bu hattan arıyorsam bunu yapıyor olamayacağını söylüyorlar. Ne yapıyorsun sen?”

“Sana acı kahve yapıyorum.”

“Oh,” dedi Ford son derece düş kırıklığına uğramış gibiydi. Perişan bir şekilde çevresine bir göz attı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Pirinç gevreği.”

“Ya bu?”

“Kırmızı biber.”

“Anlıyorum,” dedi Ford ciddiyetle ve biri öbürünün üzerinde duracak şekilde ikisini de tekrar yere bıraktı. Ama pek dengeli duruyorlarmış gibi gözükmedikleri için bu kez alttakini üste geçirdi. Bu işe yaramış gibi göründü.

“Biraz uzay -tutmasına uğradım da,” dedi “Neden bahsediyordum?”

“Letchwood’dan telefon edememekten.” “Edemiyordum. Bunu bayana açıkladım. ‘Eğer yaklaşımınız buysa’ dedim, ‘Letchworth’e lanet olsun. Ben aslında Sirius Sibertetik Şirketi’nin bir ticari araştırma gemisinden arıyorum, şu anda^izin dünyanızda tanınan, ama sayın bayan sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızlar arası bir yolculuğun şu anda ışık-altı hız ayağındayım - ‘sayın bayan’ dedim” diye açıkladı Ford Prefect, “çünkü kendisinin cahil bir salak olduğunu ima ettiğim için alınmasını istemiyordum...”

“İnce bir düşünce,” dedi Arthur Dent.

“Tam anlamıyla,” dedi Ford, “ince bir düşünce.” Kaşlarını çattı.

“Uzay-tutması,” dedi, “yardımcı cümlelerde çok kötü etkiliyor. Bana yine yardım etmen gerekecek,” diye devam etti, “bana ne hakkında konuştuğumu hatırlatarak.”

“Yıldızlar arasında,” dedi Arthur, “dünyanızda tanınan ama sizin tanıdığınızı pek sanmadığım yıldızlar, sayın bayan,...”

“Pleiades Epsilon ve Pleiades Zeta,” Ford zafer kazanmış bir tavırla sonunu getirdi. “Bu konuşma cümbüşü oldukça eğlenceli değil mi?”

“Biraz kahve al.”

“Teşekkür ederim, hayır. Ve ‘numarayı direk çevireceğime,’ dedim, ‘sizi rahatsız etmemin sebebi, burada, Pleiades’de bizim çok ileri telekomünikasyon sistemlerimiz olduğu halde, üç kuruşun hesabını yapan bir yıldız hayvanı rehberin oğlunun ödemeli aramam gerektiğinde ısrar etmesi. Buna inanabiliyor musunuz?”’

“Ve inanabiliyor muydu?”

“Bilmiyorum. Ben cümlenin sonuna gelinceye kadar o telefonu kapatmıştı,” dedi Ford, “Peki! Sonra ne yaptığımı tahmin ediyorsun?” diye sordu öfkeyle.

“Hiçbir fikrim yok, Ford,” dedi Arthur.

“Yazık,” dedi Ford, “bana hatırlatabileceğim umuyordum. Bu adamlardan gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun. Bunlar gerçekten de kozmosun iğrenç yaratıkları, hiçbir zaman doğru dürüst çalışmayan, çalıştığı zaman hiçbir aklı başında kişinin onlardan istemeyeceği şeyleri yapan ve bipleyerek size bu yaptıklarını haber veren,” diye ekledi çıldırmış gibi, “o işe yaramaz çöplük artığı küçük makineleriyle, ilahi sonsuzluğun içinde vızıldanarak dolaşıp duruyorlar!”

Bu, gerçekten de doğruydu. Yalnızca bu görüşü benimsedikleri için doğru düşündüğü kabul edilen insanlar tarafından da yaygın olarak paylaşılan saygın bir görüştü.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, birbirinin hemen hemen aynı beş milyon dokuz yüz yetmiş beş bin beş yüz elli dokuz adet güncel sayfa içinde rastlanması güç sağduyulu bir yaklaşımla “Sirius Sibernetik Şirketi ürünlerini işler hale getirebildiğiniz zaman, elde ettiğiniz başarı duygusu ile bu ürünlerin temelde ne kadar lüzumsuz olduklarını görmemenizin ne kadar kolay olduğunu” anlatmaktaydı.

“Bir başka deyişle- ki bu, Sirius Sibernetik Şirketi’nin Galaksi çapındaki başarısının altında yatan somut prensiptir- bu ürünlerin temel tasarım hataları yüzeysel tasarım hataları altında gizlenmiş bulunmaktadır” yazıyordu *Rehber’* de.

“Ve bu adam” diye söylendi Ford, “bu şirketin ürünlerinden daha bir sürüsünü satmaya azimliydi! Beş yıl süren misyonu sırasında yeni yabancı dünyalar arayıp bulmaya, buralardaki restoranlara, asansörlere ve şarap barlarına Gelişmiş Alternatif Müzik Sistemleri satmaya çalışıyordu! Ya da bu dünyalarda henüz restoranlar, asansörler ve barlar yoksa bu lanet olası

yerlerdeki medeniyetlerin gelişimini yapay olarak hızlandırıp, böyle yerlerin yeterince ortaya çıkmasını sağlıyordu! Şu kahve nerede kaldı!"

"Döktüm."

"Biraz daha yap o zaman. Sonra ne yaptığımı şimdi hatırladım. Bildiğimiz şekliyle medeniyeti kurtardım. Ya da buna benzer bir şey olması gerektiğini biliyorum."

Kararlı bir şekilde tökezleye tökezleye oturma odasına döndü, orada kendi kendine konuşmaya devam eder gibi oldu, bir yandan da mobilyalara tosluyor ve bip bip sesleri çıkarıyordu.

Bir kaç dakika sonra, en sakin yüzünü takınmış olan Arthur onun peşinden içeri girdi.

Ford şaşırmış görünüyordu.

"Nerelerdeydin?"

"Kahve yapıyordum," dedi Arthur hala en sakin suratını takınmış olarak. Çok çok önceleri, Ford'la birlikte olmanın tek yolunun yanında bir sürü sakin surat bulundurup, devamlı onları takmak olduğunu keşfetmişti.

"En heyecanlı bölümü kaçırdın!" diye öfkelendi Ford. "Herifin üzerine atladığım kısmı kaçırdın! Şimdi," dedi, "baştan atlamak zorunda kalacağım."

Kendisini hızla ve dikkatsizce bir sandalyenin üzerine attı ve sandalyeyi kırdı.

"Geçen sefer," dedi suratını asarak, "daha iyiydi" ve eliyle, bağlayıp yemek masasının üzerine yerleştirdiği bir başka kırık sandalyeyi işaret etti.

"Anlıyorum," dedi Arthur, bağlanmış enkaza sakin bir göz atarak , "ve, ıhm... ya o buz kalıpları ne işe yarıyordu?"

"Ne?" diye haykırdı Ford. "Ne? O kısmı da mı kaçırdın? Ertelenmiş Yaşam Sistemi'ni! Adamı ertelenmiş yaşam sistemine bağladım. Eh,

bağlamak zorundaydım, öyle değil mi?”

“Öyle gözüküyor,” dedi Arthur, sakin sesiyle.

“Ona dokunma!!” diye haykırdı Ford.

Anlaşılmaz bir sebepten masanın üzerinde açık bırakılmış olan ahizeyi yerine koymak üzere olan Arthur, soğukkanlılıkla, durakladı.

“Pekala,” dedi Ford, sakinleşerek, “şimdi onu kulağına götür ve dinle.”

Arthur kulaklığı kulağına yaklaştırdı.

“Konuşan saat,” dedi.

“Biip, biip, biip” dedi Ford, “bu adamın tüm gemisi içinde duyulan ses de aynen böyle, kendisi buzlar içinde uyuyarak, Sesefras_Magna’nın bir küçük ayı çevresinde yavaş yavaş dolanırken. Konuşan Londra Saati!“

“Anlıyorum,” dedi Athur yeniden, büyük soruyu sormanın tam zamanı olduğuna karar vermişti.

“Niçin?” dedi sakince.

“Şansım iyi giderse, “dedi Ford, telefon faturası o düzenbazları iflas ettirecek.”

Ter içinde, kendisini kanepenin üzerine attı.

“Neyse,” dedi, “dönüşüm çarpıcı oldu, öyle düşünmüyor musun?”

36

Ford Prefect’in içinde kaçak yolcu olarak gelmiş olduğu uçan daire bütün dünyayı şaşırtmıştı.

Artık ne şüphe, ne hata olasılığı, ne halüsinasyon söylentisi ne de su depolarında yüzen anlaşılmaz CIA ajanları kalmıştı.

Bu sefer her şey gerçek ve kesindi. Çok epeyce kesin olarak kesindi.

Kendinden öte her şeye karşı muhteşem bir umursamazlık içinde alçalmış, Harrods'ın da büyük bir bölümünü içine alan dünyanın en pahalı emlaklarının yer aldığı büyük bir alana inmişti.

Muazzam büyüklükte neredeyse bir mil çapında olduğunu söylüyordu görenlerden bazıları, donuk gri renkli, delik deşik, insanoğluna yabancı güneşler altında vahşi güçlerle girmiş olduğu sayısız korkunç uzay savaşlarından aldığı yaralarla şekli deforme olmuş bir şeydi.

Servis kapısı, Harrods Yemek Bölümünün ortasına açıldı, Harvey Nicholls'u yerle bir etti ve işkence gören mimari şaheserlerin içler parçalayan son bir çığlığı ile Sheraton Park Kulesini devirdi.

Yürekleri donduran uzun bir zaman aralığından sonra, iç çatırtıları ve parçalanan makine homurtularının ardından, uçan dairenin rampasında 30 metre boyunda, devasa boyutta, gümüş renkli bir robot belirdi.

Bir elini havaya kaldırdı.

“Barış için geliyorum,” dedi uzun bir dişli gıcırtısından sonra ve şöyle devam etti, “beni Kertenkele'nize götürün.”

Arthur'la birlikte oturup televizyonda hiç durmadan aktarılan heyecanlı haberleri izleyen Ford Prefect'in bütün bu olanlar için bir açıklaması vardı tabii ki. Televizyon haberlerinin hiçbiri bu şeyin benim kadar hasar yaptığını, hasarın şu kadar trilyon pound'a olduğunu ve şu kadar sayıda insanın öldüğünü söylemekten ve sonra aynı şeyleri tekrarlamaktan öteye gitmiyordu, çünkü robotun yalnızca olduğu yerde durup, hafifçe iki yana sallanmaktan ve kısa anlaşılmaz hata mesajları yayınlamaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

“Çok eski bir demokrasiden geliyor, anlıyor, biliyor musunuz...”

“Yani, bir kertenkeleler diyarından mı geliyor?” “Hayır, dedi Ford. Kahve kendisine zorla içirildikten sonra, artık başlangıçtaki halinden bir parça daha mantıklı ve anlaşılır hareket etmeye başlamıştı. “O kadar basit bir şey değil. O kadar açık değil. Geldiği kendi dünyasında, halk halktı. Liderler ise kertenkele. Halk kertenkelelerden nefret eder ve kertenkeleler de halkı idare ederdi.”

“Garip,” dedi Arthur, “bunun bir demokrasi olduğunu söylediğini sanmıştım.”

“Öyle dedim,” dedi Ford. “Bir demokrasi.”

“O halde, “dedi Arthur, saçmalayan bir kalın kafalı gibi konuşmadığını umarak, “neden halk kertenkeleleri başından atmıyordu?”

“Dürüst olmak gerekirse, bu akıllarına gelmiyordu,” dedi Ford. “Hepsinin oy hakkı var, bu yüzden oy verdikleri hükumetin aşağı yukarı istedikleri hükumete yaklaşmış olması gerektiğini düşünüyorlar.”

. “Yani, halkın kertenkeleler için oy verdiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Oh, evet,” dedi Ford omuz silkerek, “tabii.”

“Ama,” dedi Arthur, yine büyük sorusunu sorarak, “niçin?”

“Çünkü eğer bir kertenkeleye oy vermeyecek olurlarsa,” dedi Ford, “yanlış kertenkelenin başa gelebileceğini düşünüyorlardı. Hiç cinin var mı?”

“Ne?”

“Dedim ki,” dedi Ford, sesine usulca artan bir sabırsızlık havası yerleşirken, “cinin var mı?”

“Bir bakayım. Sen bana kertenkelelerden bahset.”

Ford yine omuz silkti.

“Bazıları kertenkelelerin başlarına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor,” dedi. “Bunlar tamamen yanılıyor tabii ki, tamamen ve bütünüyle yanılıyorlar, ama birilerinin böyle söylemesi gerek.”

“Ama bu korkunç,” dedi Arthur.

“Dinle, arkadaş,” dedi Ford, “eğer Evren’in bir parçasının diğer bir parçasına bakıp da ‘bu korkunç’ dediğini duyduğum her sefer için bir Altar doları alacak olsaydım, burada cin arayan bir limon gibi oturuyor olmazdım şimdi. Ama öyle bir para almıyorum, onun için de aynen öyle oturuyorum işte. Her neyse, sen niye böyle sakin ve ay-gözlü gözüküyorsun? Aşık falan mısın yoksa?”

Arthur, evet dedi, aşık olduğunu söyledi ve bunu sakince söyledi.

“Cin şişesinin nerede olduğunu bilen birine mi bari? Onunla tanışacak mıyım?”

Tanıştı, çünkü o sırada Fenchurch köye almaya gittiği bir tomar gazete ile birlikte içeri girmişti. Masanın üzerindeki enkazla kanepenin üzerine uzanmış olan Betelgeuse’lü enkazı aynı anda görüp hayretler içinde olduğu yerde kaldı.

“Cin nerede?” dedi Ford Fenchurch’e. Ve Arthur’a “Sahi, Trillian’a ne oldu?” diye sordu.

“Ee, bu Fenchurch,” dedi Arthur, beceriksizce. “Trillianla aramızda bir şey yoktu. Onu son gören sen olmalısın.”

“Oh, evet,” dedi Ford, “Zaphod’la bir yerlere gitti. Çocukları falan oldu galiba. En azından,” diye ekledi, “öyle olduklarını sanıyorum. Zaphod çok sakinleşti, biliyor musun.”

“Sahi mi?” dedi Arthur, telaşla Fenchurch’ün etrafında dolanıp onu elindeki yükten kurtarmaya çalışarak.

“Evet,”dedi Ford, “en azından kafalarından biri artık aside gömülmüş bir devekuşundan daha aklı başında görünüyor.”

“Arthur, kim bu?”dedi Fenchurch.

“Ford Prefect,” dedi Arthur. “sana daha önce ondan bahsetmiş olabilirim.”

37

Üç tam gün ve gece boyunca gümüş renkli dev robot taş kesilmiş bir şaşkınlık içinde Knightsbridge’in kalıntıları arasında ağır ağır iki yana sallanıp, bir takım şeyleri çözmeye çalışarak, öylece kala kaldı.

Hükumet görevlileri onu görmeye geldi, kamyonlar dolusu gazeteci televizyon programlarında birbirlerine onun hakkında ne düşündüklerini sordu, bombardıman uçakları zavallı saldırılar yaptılar, ama hiç bir kertenkele ortalıkta görünmedi. Bu arada robot ağır ağır ufku taramakla meşguldü

Geceleri, onun hiçbir şey yapmamayı sürdürüşünü görüntülemeyi sürdüren televizyon ekiplerinin projektörleri ile aydınlatılan görüntüsü muhteşemdi.

Düşündü, düşündü ve bir sonuca vardı.

Servis robotlarını keşfe göndermek zorundaydı.

Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi ama, birtakım sorunları vardı.

Sonunda, bir akşam üzeri küçük uçan servis robotları gıcırtılar içinde ve ürkütücü bir metal bulutu halinde uçan dairenin kapısından çıktılar. Bazı şeylere çılgın gibi saldırıp bazılarını koruyarak çevredeki araziyi talan ettiler.

En sonunda içlerinden bir tanesi evcil hayvanlar satan bir dükkanda bir kertenkeleye rastladı. Ama demokrasi adına dükkanı birden öylesine ateşli bir şekilde savunmaya kalkıştı ki, bölgede pek az şey canlı kalabildi.

Gıcırtılı uçuculardan oluşmuş birinci sınıf bir ekip Regent Park'daki Hayvanat bahçesini, özellikle de Sürüngenler Evini keşfedince bir dönüm noktasına gelinmiş oldu.

Evcil hayvan satan dükkanda yaptıkları yanlışlardan sonra bir parça dikkatli olmayı öğrenmiş olan uçan delme aletleri ve oyma testereleri, büyük ve besili iguanaların bir kısmını, onlarla yüksek seviye görüşmeler yapacak olan gümüş robota götürdüler.

Bir müddet sonra, robot dünyaya kapsamlı, samimi ve yeterli görüş alışverişine rağmen yüksek seviyede devam eden görüşmelerin kesildiğini, kertenkelelerin emekliye ayrıldığını ve kendisinin, yani robotun da buralarda bir yerde kısa bir tatil yapmaya karar verdiğini ve bazı sebeplerden ötürü bu yerin Boumemouth olarak seçildiğini ilan etti.

Ford Prefect TV'da bunu izleyince başını salladı, güldü ve bir bira daha içti.

Robotun ayrılışı için gerekli tüm hazırlıklar derhal yerine getirildi.

Uçan alet takımları gıcırdadı, bütün gün ve gece boyunca ışınlarla her şeyi kesip, delip, kızarttılar. Sabah olduğunda, üzerinde robotun içeriden desteklenerek ayakta durmakta olduğu tekerlekli dev bir rampa batıya doğru birçok yolda aynı anda ilerlemeye başlamıştı bile.

İlginç bir karnaval ekibi gibi yavaş yavaş batı yönünde ilerliyordu. Çevresinde hizmetkarları, helikopterler, yeni arabalar vızır vızır dolanıyordu. Boumemouth'a varıncaya kadar araziyi biçerek ilerlemeye devam etti. Boumemouth'a varınca robot yavaşça nakliye sisteminin kucağından indi ve kumsala gidip uzandı ve on gün boyunca orada öylece yattı.

Bu tabii ki, uzun zamandır Borunemouth'da yaşanan en heyecan verici olaydı.

Robot'un dinlenme alanı olarak işaretlenip koruma altına alman alanın çevresinde her gün kalabalıklar toplandı ve halk onun ne yaptığını görmeye çalıştı.

Hiçbir şey yaptığı yoktu. Yalnızca plajda uzanmış yatıyordu. Biraz beceriksizce ve yüzü koyun yatmaktaydı.

Yerel gazetelerin birinden bir gazeteci bir gece geç vakit şimdiye kadar dünyada kimsenin yapmayı başaramadığı bir şeyi başararak sının koruyan hizmet robotlarından biriyle kısa, anlaşılabilir bir görüşme yapmayı başardı.

Bu olağanüstü bir başarıydı.

“Sanırım, haber olabilecek bir şeyler var,” dedi gazeteci, demir parmaklıkların üzerinde birlikte sigara içerlerken, “ama içeriden sağlam bir görüş açısına ihtiyaç olacak. Elimde bir soru listesi var,” diyerek devam etti, iç ceplerinden birini beceriksizce karıştırırken, “belki o adamın, o şeyin, ona her ne diyorsanız onun, bu listeye şöyle bir göz atmasını sağlayabilirsin.”

Küçük uçan ayarlı tornavida bir şeyler yapıp yapamayacağını deneyeceğini söyledi ve gıcırdayarak uzaklaştı.

Cevap hiçbir zaman gelmedi.

Bununla birlikte, ilginçtir, kağıt parçası üzerindeki sorular, robotun beyninin, savaş yaralarıyla dolu, muazzam endüstriyel kalitedeki devrelerinden geçmekte olan sorularla hemen hemen aynıydı. Bu sorular şunlardı:

“Bir robot olduğunuz için neler hissediyorsunuz?” “Uzaydan gelmiş olmak nasıl bir his?” “Boumemouth’u beğendiniz mi?”

Ertesi sabah toparlanmaya başladılar ve birkaç gün içinde robotun buradan tamamen ayrılmaya hazırlandığı açıklık kazandı.

“Mesele,” dedi Fenchurch, Ford’a, “bizi gemiye aldırıp aldıramayacağında?”

Ford çılgın bir telaşla saatine baktı.

“Benim tamamlamam gereken bitmemiş ve önemli bazı işlerim var,” diye haykırdı.

38

Kalabalık, gümüş renkli dev araca olabildiğince yaklaşmaya çalışıyordu ama yanma pek fazla sokulamıyordu.

Aracın en yakın çevresi uçan minik servis robotları tarafından parmaklıklarla çevrilmişti. Bunun sınırı ordu tarafından korunmaktaydı. Ordu içerideki sınırı delmekte kesinlikle başarılı olamamıştı, ama kendi sınırını geçmeye kalkışacak birinin başı derde girerdi. Ordunun çevresi ise polis kordonu altındaydı. Gerçi polisin oradaki görevinin halkı mı ordudan, yoksa orduyu mu halktan korumak olduğu yoksa dev geminin diplomatik dokunulmazlığını gözeterek park cezası alınmasını engellemek mi olduğu tamamen belirsizdi ve konu tartışmaya açıktı.

İç çevredeki parmaklık artık sökülüyordu. Ordu huzursuzca kıpırdandı, orada bulunmalarının sebebinin öylece kalkıp gidecek gibi göründüğü gerçeğine nasıl tepki vermeleri gerektiğinden pek emin değillerdi.

Dev robot öğle zamanı gemiye çıkmış ve şimdi saat öğleden sonra beş olduğu halde bir daha kendisinden hiç işaret alınmamıştı. Bir çok ses gelmişti- aracın derinliklerinden gelen dişli gıcırıtıları ve metal şakırtıları, bir milyon iğrenç arızanın müziği gibiydi. Ama kalabalık

arasındaki gergin bekleyiş hissi kalabalığın gergin bir şekilde düş kırıklığına uğrayacağını beklemesinden doğmuştu. Bu son derece olağanüstü şey, ansızın yaşamlarına girmişti ve şimdi onları almadan öylece çıkıp gidecekti.

Özellikle iki kişi bu hissi yoğun bir şekilde yaşıyordu. Arthur ve Fenchurch etrafı endişeli gözlerle tarıyorlar, Ford Prefect'i kalabalığın içinde hiçbir yerde göremiyorlardı.

"Ne kadar güvenilir biridir o?" diye sordu Fenchurch, boğuk bir sesle.

"Ne kadar *güvenilir miT* dedi Arthur. Boş bir kahkaha attı. "Okyanus ne kadar sığdır?" dedi. "Güneş ne kadar soğuktur?"

Robot’un rampalı nakliye sistemi ile ilgili son parçalar da gemiye taşınıyor, parmaklıklardan kalan bir kaç şey, rampanın dibinde diğerlerini izlemek üzere yığılmış bekliyordu. Rampanın etrafında nöbet tutmakta olan askerler anlamlı bir öfke gösterisi sergiliyor, oraya buraya emirler yağdırıyor, acele toplantılar yapılıyor, ama tabii ki bütün bu olanlarla ilgili hiçbir şeye karışmak mümkün olmuyordu.

Arthur ve Fenchurch ümitsizce ve hiçbir planları olmadan, kalabalığı yararak ilerliyorlar ama kalabalığın tamamı da kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştığı için bu onları bir yere ulaştırmıyordu.

Ve birkaç dakika sonra geminin dışında hiçbir şey kalmadı. Parmaklık son demirine kadar geminin içine alınmıştı. Birkaç uçan testere ve bir tesviye aletinin alan çevresinde son bir kontrol yaptıkları görüldü ve sonra onlar da çığlık çığlığa gıcırtılarla dev kapıdan içeri gemiye girdiler.

Birkaç saniye geçti.

İçeriden gelen mekanik düzensizlik seslerinin yoğunluğu değişti ve sonra yavaşça, ağır ağır kocaman çelik rampa kendisini Harrods Yiyecek Bölümünden kaldırmaya başladı, bu manzaraya eşlik eden ses, binlerce gergin ve heyecanlı kişinin tamamen görmemezlikten gelinmesinin sesiydi.

“Durun!”

Bir taksiden çıkan bir megafon dönüp duran kalabalığın ucundan durma emri veriyordu.

“Önemli bir bilimsel zorlama, oldu!” diye sesleniyordu megafon. “Bilimsel gelişme oldu,” diyerek kendi kendini düzeltti. Kapı açıldı ve Betelgeuse yakınlarından gelen beyaz paltolu küçük bir adam dışarı çıktı.

“Durun!” diye bağırdı tekrar, şimdi bu sefer elinde üzerinde ışıklar olan kısa, küt, siyah madeni bir değnek sallıyordu. Işıklar hafifçe göz kırptı, rampa yükselişini durdurdu ve sonra başparmaktan gelen sinyallere uyarak (galaksideki elektronik mühendislerinin yarısı bu sinyalleri engelleyebilmenin yeni yollarını ararken, diğer yarı da bu engelleyici

sinyalleri engellemenin yeni yollarını aramaktaydı) yönünü tekrar aşağı doğru çevirdi.

Ford Prefect taksinin içinden megafonu kaptı ve onunla kalabalığa seslenmeye başladı.

“Yol açın,” diye bağırıyordu, “lütfen yol açın, bu önemli bir bilimsel gelişme. Sen ve sen, taksiden malzemeyi çıkarın.”

Tamamen rastlantısal olarak, kalabalığın içinden kendilerine yol açarak aceleyle taksiye yaklaşmaya çalışan Arthur ve Fenchurch’ü işaret etmişti.

“Pekala, şimdi birkaç önemli bilimsel malzeme için yol açmanızı rica ediyorum,” diye gürledi Ford. “Yalnızca herkes sakin olsun yeter. Her şey kontrol altında, görülecek bir şey yok. Yalnızca önemli bir bilimsel gelişme o kadar. Şimdi sakin olun. Önemli bilimsel malzeme. Yol açın.”

Yeni bir heyecana susamış ve düş kırıklığının ansızın ertelemesiyle sevinmiş olan kalabalık hevesle geri çekilip yol açmaya başladı.

Arthur, taksiden taşıdıkları önemli bilimsel malzeme kutularının üzerinde basılı yazıları görünce biraz şaşırdı.

“Üzerine paltonu ört,” diye mırıldandı Fenchurch’e, bagajdan çıkardıklarını onun kollarına istiflerken. Arka koltuğa sıkıştırılmış olan tekerlekli süpermarket arabasını da aceleyle yerinden çıkardı. Gürültüyle yere indirdi ve birlikte kutuları içine doldurdular.

“Yol açın lütfen,” diye bağırdı Ford yeniden. “Her şey yeterli bilimsel kontrol altında.”

Taksi şoförü Arthur’a “O sizin ödeyeceğinizi söyledi,” dedi ve Arthur cebinden bir kaç kağıt para çıkararak borcu ödedi. Uzaktan uzağa polis sirenlerinin sesi duyulmaktaydı.

“Şu tarafa doğru açılın, kimsenin canı yanmasın.” Mıcırlar üzerinde tıngırdayan süpermarket arabasını rampaya doğru çekerlerken, arkalarında dalgalanan kalabalık yeniden kapanmıştı.

“Sorun yok,” diye seslenmeye devam ediyordu Ford.

“Görülecek hiçbir şey yok, her şey bitti. Bunların hiçbiri gerçekte olmuyor.”

“Yolu açın lütfen,” diye patladı kalabalığın arasından bir polis megafonu. “Bir zorlama oldu, birileri zorla çemberi yardı, yolu açın,” diyordu.

“Bir bilimsel gelişme,” diye haykırdı Ford onunla yarışarak. “Bilimsel bir ilerleme!”

“Polis! Yol açın!”

“Bilimsel malzeme! Yol açın!”

“Walkmen,” diye haykırdı Ford ve ceplerinden yarım düzine kadar minyatür teyp çıkarıp kalabalığa doğru attı. Bunun sonucu çıkan sonsuz karmaşa saniyeleri bizimkilere market arabasını rampanın kıyısına getirebilecek ve onu ilk basamağa çıkaracak zamanı sağlamıştı.

“Sıkı tutunun,” diye mırıldandı Ford ve elektronik baş parmak üzerinde bulunan bir düğmeye bastı. Arkalarındaki koca rampa sarsılarak yavaşça yukarı doğru yükselmeye başladı.

“Pekala, çocuklar, “dedi çalkalanan kalabalık arkalarında kalıp kendileri eğimli rampayı tırmanarak geminin içlerine doğru ilerlemeye başladıklarında, “görünüşe göre yola koyulduk.”

39

Arthur Dent devamlı olarak silah sesleri ile uyanmaktan rahatsız olmuştu.

Hala rahatça uyumayı başarabilen Fenchurch’ü uyandırmamaya gayret ederek, kendileri için yatacak bir yer haline dönüştürdükleri bakım atölyesi

girişinden dışarı süzüldü, kendisini giriş merdivenine attı ve koridorlarda karamsar bir şekilde dolanmaya başladı.

Koridorlar çok dardı ve kötü aydınlatılmışlardı. Aydınlatma devreleri sinir bozucu bir şekilde vızıldıyordu.

Ama sorun bu değildi.

Uçan bir elektrikli delgi aleti berbat bir cızırtı ile yanından geçip ara sıra kafası karışmış bir arı gibi duvarlara çarparken, durakladı ve duvara yaslandı.

Sorun bu da değildi.

Bir gemi bölmesinden geçince kendisini daha geniş bir koridorda buldu. Koridorun bir ucundan berbat bir duman yükseldiği için diğer uca doğru yürüdü.

Sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş bir pleksiglas tabakası altında, duvara monte edilmiş olan bir gözetleme monitörüne geldi.

"Şunu kısar mısın lütfen?" dedi Ford Prefect'e. Ford Totenham Court Road'da bir dükkanın vitrininden almış olduğu video kasetlerinden oluşmuş bir yığının ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Dükkanın vitrinini kırabilmek için cama önce küçük bir tuğla, sonra bir yığın pis boş bira tenekesi fırlatması gerekmişti.

"Shhh," dedi Ford, manik bir konsantrasyon içinde ekranı izlerken. *Muhteşem Yedili*'yi izlemekteydi.

"Birazcık olsun," dedi Arthur.

"Hayır!" diye haykırdı Ford. "En güzel yerine geliyoruz! Dinle, sonunda her şeyi çözdüm, voltaj seviyelerini, bağlantıları, her şeyi ve burası da en güzel kısmı."

Baş ağrısı içinde ve içini çekerek Arthur onun yanına oturdu ve güzel kısmı seyretti. Ford'un heyecanlı haykırışlarını ve "yeehey" larını olabildiği kadar sakin bir şekilde dinledi.

“Ford,” dedi sonunda, her şey bittikten ve Ford kaset yığını arasından *Casablanca*'nın kasetini ararken, “nasıl oluyorda, eğer....”

“Bu muhteşem bir şey,” dedi Ford. “Ben işte bunu almak için geri dönmüştüm. Onun tamamını hiç seyredemediğimin farkında mısın? Sonunu hep kaçırıyorum. Vogonlar gelmeden önceki gece de yarısını izlemiştim. Ortalığı havaya uçurduklarında sonunu hiç göremeyeceğimi sanmıştım. Hey, o iş ne oldu sahi?”

“Yaşam işte,” dedi Arthur ve altılık bir paketten bir bira aldı.

“Oh, yine mi,” dedi Ford. “Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Ben bu seyrettiklerimi tercih ederim,” diye ekledi, Rick’in Barı ekranda belirdiğinde. “Nasıl oluyor da, eğer ne?”

“Ne?”

‘“Nasıl oluyor da, eğer...’ diye bir cümleye başlamıştın...”

“Eğer Dünya hakkında bu kadar kötü düşünüyorsan, nasıl oluyor da ... oh, boş ver, sadece filmi izleyelim.”

“Tamamen katılıyorum.”

40

Anlatılacak az bir şey kaldı.

Saxquine’in Bahşedilmiş Gri Toprakları’nm, eskiden Flanux’un Uçsuz Bucaksız Işık Tarlaları olarak bilinen alanın arkasında uzandığı keşfedilmeden önce, Flanux’un Uçsuz Bucaksız Işık Tarlalarının arkasında, Saxquine’in Bahşedilmiş Gri Toprakları uzanırdı.

Saxaquine’in Bahşedilmiş Gri Topraklan arasında, yörüngesinde Preliumtam gezegeni olan Zarss adındaki yıldız da bulunmaktaydı. Sevorbeupstry işte bu gezegendeydi ve Arthur ve Fenchurch’ün de sonunda

vardıkları yer de Sevorbeupstry topraklarıydı ve yolculuk onları biraz yormuştu.

Ve şu sırada bulundukları yer Sevorbeupstry topraklarındaki Büyük Kırmızı Rar Düzlükleriydi. Burası Quentulus Quazgar Dağlarının güney etekleri ile sınırlıydı ve Prak'ın ölmeden önce söylediği sözlerine bakılırsa, burada on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılmış Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı'm bulmaları gerekiyordu.

Arthur'un hafızası onu yanıltmıyorsa, Prak'a göre buranın Lob'un Lajestik Vantrashell muhafızları tarafından korunuyor olması gerekiyordu ve öyle olduğu da bir anlamda kanıtlanmış oldu. Bu muhafız ilginç bir şapkası

olan küçük bir adamdı ve onlara bir bilet sattı.

"Sol tarafta kalın lütfen," dedi, "sol tarafta kalın," ve küçük bir tornet üzerinde onların yanından aceleyle geçip gitti.

Bu yoldan ilk geçenlerin kendileri olmadığını fark ettiler, çünkü Büyük Düzlüğün soluna doğru giden yol oldukça yıpranmıştı ve orada burada küçük satış tezgahları ile donanmıştı. Bunlardan birinden, dağdaki bir mağarada bulunan ve Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı'nı oluşturan harflerin ateşiyle ısınan bir fırında yapılmış bir kutu şekerleme, bir diğerinden posta kartları satın aldılar. Kartların üzerindeki harfler hava fırçasıyla yazılmış olduğu için biraz bulanıktı ve kartların arkasında "Büyük Sürprizi bozmamak için!" yazılıydı.

"Mesajın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordular tezgahın ardındaki görmüş geçirmiş küçük bayana.

"Oh, evet," diye cıvıldadı neşeyle, "oh, evet!"

Onlara el salladı.

Her yirmi milde bir içinde duş ve temizlik imkanları bulunan taştan yapılma kulübeler vardı. Ama çıkış zorluydu. Güneş, Büyük Kırmızı

Düzlüğü bir fırına çeviriyor ve Büyük Kırmızı Düzlük sıcağın altında titreşiyordu.

“Şu küçük tornetlerden,” diye sordu Arthur daha büyük tezgahlardan birine, “kiralamak mümkün mü acaba? Lajestik Ventra mı hemeyse onun bindiklerinden?”

“Tometler,” dedi dondurma tezgahında görevli küçük bayan “dini bütünler için değildir.”

“Oh, tamam kolay o zaman,” dedi Fenchurch, “biz özellikle dindar değiliz. Yalnızca ilgileniyoruz.”

“O halde geri dönmelisiniz,” dedi küçük bayan sertçe ve onlar buna itiraz edince, ikisine de birer Son Mesaj güneş şapkası ve Rar’ın Büyük Kırmızı Düzlüğünde birbirlerine sıkıca sarılmış olarak çekilen fotoğraflarını sattı.

Tezgahın gölgesinde birkaç soda içtikten sonra tekrar güneşin altındaki yorucu yürüyüşlerine başladılar.

“Koruyucu kremlerimiz bitiyor,” dedi Fenchurch bir iki mil sonra. “Bir daha ki tezgahı bekleyebilir ya da daha yakın olan bir öncekine dönebiliriz ama bu da yine aynı yolu yürümemiz gerekeceği anlamına gelir.

Sıcağın altında titreşen uzaktaki siyah noktaya baktılar; dönüp arkalarına baktılar. Devam etmeyi tercih ettiler.

Sonra bu yolculuğu ilk yapanlar olmadıkları gibi şu sırada da tek yapanlar olmadıklarını keşfettiler.

Onlardan ilerde hantal kısa bir şekil kendini toprak boyunca perişan bir halde sürükleyerek taşıyor, acıyla tökezleyerek yarı topallıyor, yarı emekliyordu.

Öyle yavaş ilerliyordu ki çok geçmeden ona yetiştiler ve onun yıpranmış, berelenmiş ve bükülmüş bir metalden yapılmış olduğunu anladılar.

Onlar yaklaşırken metal yaratık inlemeye başladı ve sıcak kuru toprağın üzerine yığıldı kaldı.

“O kadar zaman,” diye inliyordu, “oh, o kadar zaman ve üstelik de acı, bu kadarı ve bu kadarını çekecek o kadar zaman. Birinden biri tek başına olsaydı belki dayanabilirdim. Ama beni yıpratan ikisinin birlikte oluşu oldu. Oh-, selam yine siz.”

“Marvin?” dedi Arthur kısaca, yanına çömelerek “sen misin?”

“Süper-zekice soruları soran,” diye inledi yaşlı robotun vücudu, “hep sen olurdun değil mi?”

“Bu da ne?” diye telaşla fısıldadı Fenchurch, Arthur’un yanına çömelip koluna yapışarak. “Eski bir arkadaş sayılır,” dedi Arthur. “Ben ...”

“Arkadaş!” diye karga gibi bir sesle mızıldandı robot acıklı bir şekilde. Kelime bir çeşit çıtırtı ile ağız boşluğunda kayboldu ve ağzının kenarından ince pas tabakaları döküldü. “Bu kelimenin ne anlama geldiğini arayıp bulabilmem için, bana biraz zaman vermeniz gerekecek. Hafıza bankalarım eskiden olduğu gibi değil, biliyorsunuz. Bir kaç zillion yıl için kullanılmayan bir kelimenin yardımcı hafıza yedek dosyasına geçirilmesi gerekiyor. Ah, evet, işte geliyor.”

Robot’un yıpranmış başı düşünüyormuş gibi hafifçe doğrulmuştu.

“Hımm, ne ilginç bir kavram.”

Biraz daha düşündü.

“Hayır,” dedi en sonunda, “ben bunlardan biriyle hiç karşılaşmadığımı sanıyorum. Affedersiniz, size bu konuda yardımcı olamayacağım.”

Tozların içinde bir dizini acıklı bir şekilde sürüdü sonra şekli bozulmuş dirsekleri üzerinde kendini döndürmeye çalıştı.

“Size son bir kez yapmamı istediğiniz bir hizmet var mı acaba?” diye sordu bir cins duygusuz takırdı ile. “Belki sizin için toplayabileceğim bir

kağıt parçası falan olabilir. Veya belki de sizin için bir kapı açmamı isteyebilirsiniz?” diyerek devam etti.

Başı paslı boyun bilyeleri çevresinde gıcırdayarak döndü ve görünüşe bakılırsa uzak ufukları taradı.

“Etrafta şu an kapıya benzer bir şey görülmüyor,” dedi, “ama eminim, yeterince beklersek, birisi bir kapı yapacaktır. Ve sonra,” dedi Arthur’u yeniden görmek için yavaşça başını çevirirken, “o zaman sizin için onu açabilirim. Ben beklemeye alışığım bilirsiniz.”

“Arthur,” diye sertçe fısıldadı Fenchurch Arthur’un kulağına, “bana bundan hiç bahsetmedin. Bu zavallı yaratığa ne yaptın böyle?”

“Hiçbir şey,” diye ısrar etti Arthur üzüntüyle, “O her zaman böyle....”

“Ha!” diye yapıştırdı Marvin. “Ha!” diye tekrarladı. “Her zaman hakkında sen ne bilirsin? “Sen bana “her zaman” diyorsun çünkü, organik yaşam formlarınız beni zaman içinde bir sürü küçük işe koşturuyorlar. Ben şimdi Evren’in kendisinden 37 kez daha yaşlıyım. Kelimelerini biraz daha dikkatli seçmelisin,” diye öksürdü ve daha düşünceli.”

Bir öksürük krizi altında sarsıldı ve kendine geldi. “Beni bırakın,” dedi “siz gidin, beni kendi yolumda acıyla kıvranmaya bırakın. Sonunda artık zamanım geldi. Koşum neredeyse bitti. Dört gözle,” dedi kırık parmağını onlara doğru hafifçe sallayarak, “sonuncu gelmeyi bekliyorum. Bu uygun olacak. Ben, beyni bir....”

Zayıf protestoları ve hakaretlerine rağmen onu yerden kaldırdılar, Metal öyle sıcaktı ki neredeyse parmakları yanıyordu. Ama şaşırtacak kadar hafifti ve kolları arasında öylece asılı duruyordu.

Quentulus Quazgar dağlarının çevrelediği Büyük Kırmızı Rar düzlüklerinin solu boyunca giden yolda onu kendileriyle birlikte taşıdılar. Arthur, Fenchurch’e durumu açıklamaya çalıştı ama sık sık Marvin’in acıklı sibernetik şikayetleri ile sözü kesildi.

Tezgahlardan birinden onun için birkaç yedek parça ve yatıştırıcı yağ alıp alamayacaklarını anlamaya çalıştılar, ama Marvin hiçbirini istemiyordu.

“Her tarafım yedek parça dolu” diye vızıldanıyordu.

“Beni kendi halime bırakın!” diye homurdanıyordu.

“Her bir parçam,” diye inledi, “en az elli kez değiştirildi... bir tek...” bir an için anlaşılmaz bir şekilde canlanır gibi olmuştu. Kafası ikisi arasında hafızasının gücü ile sallanıyordu. “Benimle ilk karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun,” dedi Arhur’a. “Zeka-tırmalayıcı bir iş olan seni köprü üstüne götürme görevi bana verilmişti, hani? Sana sol tarafımın bütün diyotlarında o korkunç sızıyı duyduğumu söylemiştim? Onların değiştirilmesini istediğimi, ama hiçbir zaman değiştirilmediklerini söylemiştim, hatırladın mı?”

Devam etmeden önce uzunca bir duraklama süresi bıraktı. Onu aralarında taşımaya devam ediyorlardı, bırakın batmayı yerinden kıpırdamayı o bile düşünmeyen kavurucu güneş, sıcak altında.

“Bak bakalım tahmin edebilecek misin, “dedi Marvin, sessizliğin yeterince mahcup edici uzunlukta olduğuna ikna olduktan sonra, “hiç değiştirilmeyen parçalarım hangileri? Hadi, tahmin edebilecek misin bakalım?”

“Ah,” diye ekledi, “ah, ah, ah, ah, ahh.”

Sonunda küçük tezgahların sonuncusuna vardılar. Marvin’i aralarına yerleştirerek gölgede bir parça dinlendiler. Fenchurch-Russel için birkaç kol düğmesi aldı. Bunlar Tanrı’nın Yaratıklarına Son Mesajını yazdığı alevli harflerin hemen altındaki Quentulus Quazgar Dağlarından toplanmış küçük cilalı çakıl taşlarından yapılmıştı.

Arthur tezgahın üzerindeki küçük bir tezgahta sergilenen dini broşürleri, mesajın anlamı ile ilgili düşüncelerin toplandığı küçük kitapçıkları inceledi.

“Hazır mıyız?” dedi Fenchurch’e. Fenchurch başını evet anlamında salladı.

Marvin’i aralarına aldılar.

Quentulus Quazgar dağlarının eteklerini dolandılar ve işte dağın tepesine yakın bir yerde parıldayan harfler oradaydı. Yüzü bu tepeye bakan büyük bir kayanın üzerine bir parmaklık yapılmıştı ve burada iyi görüntü alınabilecek gözlem için elverişli küçük bir nokta bulunuyordu. Harflere daha detaylı bakabilmek için küçük bir paralı teleskop da vardı ama bunu kimse kullanmıyordu, çünkü harfler cennetin kutsal parlaklığı ile yanmaktaydı ve teleskop aracılığı ile bakılacak görülecek olursa retinayı ve optik sinirleri kötü şekilde zedeliyordu.

Tanrı’nın Son Mesajı’na hayranlıkla karışık bir şaşkınlık içinde bakakaldılar. Yavaş yavaş ve tanımlanması imkansız bir huzur duygusu, son ve tam bir anlama hissi ile doldular.

Fenchurch içini çekti. “Evet,” dedi, “buydu.”

Dolu dolu on dakika harfleri izledikten sonra omuzları arasında asılı olan Marvin’in güçlük içinde olduğunu fark ettiler. Robot artık başını kaldıramıyordu ve mesajı okuyamamıştı. Kafasını kaldırmasına yardım ettiler ama görüş devrelerinin hemen hemen tamamen tükendiğinden şikayetçi oldu.

Bir jeton buldular ve Marvin’i teleskopa götürdüler. Şikayet ve hakaretler yağdırmaya devam etti, ama ona her bir harfe sırayla bakması için yardım ettiler. İlk harf bir “V”, İkincisi bir “e” idi. Sonra “r”, “d”, “i”, “ğ”, geliyor, bunları “i”, “m”, ile tekrar bir “i” .ve “z” izliyordu. Sonra bir boşluk vardı.

Sonraki iki kelime “rahatsızlık” ve “için” di. Son iki kelimenin ise biri kısa biri daha uzunca idi ve Marvin bunlarla baş edebilmek için biraz daha dinlenmek istedi.

Son iki kelimenin birincisi “ö” harfi ile başlıyor, “z“ve “ü” ile devam edip “r” ile son buluyordu.

Son bir duraklamadan sonra Marvin son kelime için gücünü topladı, “d”, “i” ve arkasından “1”, yine “e”, “r”, “yine “i” ve nihayet “z” yi de okuduktan sonra, kollarına yığıldı kaldı.

“Sanırım, “diye mırıldandı en sonunda, çürüyen göğsünden gelen metal tıkırtıları arasında, “bu yaptığımdan ötürü kendimi iyi hissediyorum.”

Gözlerindeki ışıklar kesinlikle son kez olmak üzere söndü.

Neyse ki, hemen yakınlarında yeşil kanatlı adamlardan tornet kiralanabilecek bir yer vardı.

-Kitabın Sonu-

Çoğunlukla Zararsız

Sue Freestone ve Michael Bywater ’a verdikleri destek ve yardımları ile yapıcı eleştirileri için minnet dolu teşekkürler.

Bir şey olacaksa, olacaktır.

Herhangi bir şey, ortaya çıkarken bir başka şeyin ortaya çıkarıyorsa, bir başka şeyin ortaya çıkmasına neden oluyor demektir.

Bununla birlikte, kronolojik bir sıra izlenmesi şart değildir.

1

Galaksi Tarihi birçok sebepten ötürü biraz karışmış durumda: kısmen onun kaydını tutmaya çalışanların kafaları da bir parça karışmış olduğu için, ama kısmen de zaten çok karmaşık bir takım olaylar gelişmekte olduğundan.

Sorunlardan biri, ışık hızı ve bu hızı aşmaya çalışırken karşılaşılan güçlükler. Çünkü bunu başarmanız mümkün değil. Hiçbir şey ışık hızından daha hızlı yol alamaz. Bu konuda tek ayrıcalık, kendi özel kanunlarından başkasını tanımayan kötü haberler olabilir. Arkintoofle Minör halkını oluşturan Hingefree’ler bu noktadan hareket ederek, kötü haber gücüyle çalışacak uzay gemileri inşa etmeye çalışmışlar, ama bunda pek de başarılı olamamışlardı. Çünkü gemiler vardıkları her yerde öylesine kötü karşılanıyorlardı ki, oraya varmış olmalarının hiçbir anlamı kalmıyordu.

Bu yüzden, genel olarak, Galaksi halkları kendi yerel karmaşaları içinde tembelleşme eğilimine girdiler ve uzunca bir süre, Galaksi Tarihi daha çok Evrenin oluşumu ve doğası ile ilgili bir alan olarak kaldı.

Bu, halkların hiç çaba göstermediği anlamına gelmiyordu elbette. Onlar da savaşmak ya da iş yapmak amacıyla uzay gemilerinden oluşmuş filolarla uzak bölgelere ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama filoların buralara varması çoğunlukla binlerce yıl alıyordu. Nihayet hedeflerine vardıklarında ise, hiperuzayı kullanarak ışık hızını hileli bir yolla aşabilen başka yolculuk şekilleri keşfedilmiş oluyor, böylece oraya vardıklarında, ışık hızından yavaş seyreden gemilerin gönderildiği savaşlar hangileri ise onların icabına yüzyıllar öncesinden bakılmış oluyordu.

Elbette ki böyle olması, filolardaki askerlerin savaşma arzularını herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Onlar bu konuda eğilim görmüşlerdi. Buna hazırdılar. Yolculuk sırasında birkaç bin yıllık uykularını almışlar, zor bir iş başarmak için onca yoldan gelmişlerdi ve Tanrı Zargon'un izniyle bunu yapmaya kararlıydılar.

Galaktik Tarihteki ilk önemli karışıklıklar işte bu sıralarda baş gösterdi. Üzerinde savaşılan konuların, halledilmiş olmaları gereken zamandan yüzyıllar sonra, yeniden ve durmaksızın savaşlara yol açması yüzünden. Bununla birlikte, zamanda yolculuk keşfedildikten sonra ve savaşlara sebep olan olaylar henüz ortaya bile çıkmadan, tarihçilerin patlayan savaşları çözmeye çalışmak zorunda kaldıkları zamanlarla karşılaştırıldığında, bu karışıklıkların yine de önemsiz kaldığı söylenebilirdi. Sınırsız Mucize Seyir Sistemi bulunup da, tüm gezegenler beklenmedik şekilde muzlu pastaya dönüşüverdiğinde, Maximegalon Üniversitesi'nin büyük tarih fakültesi, olaylarla başa çıkamayıp, kendi kendisini feshetmiş ve binalarını, yıllardır bu binaların peşinde olan ve hızla gelişen birleşik Teoloji ve Su Polosu fakültesine bırakmıştı.

Bütün bunlar iyiydi, hoştu ama artık, örneğin Grebulon'ların nereden geldiğini ya da tam olarak ne istediklerini, kimsenin, hiçbir zaman öğrenemeyeceği anlamına da geliyordu. Ve tabii bu talihsiz bir durumdu, çünkü eğer onlar hakkında bir şeyler bilen birileri olsaydı, felaketlerin en korkuncunu önlemek veya en azından bir başka şekilde oluşmasını sağlamak mümkün olabilirdi.

* * *

Klik, mımm.

Büyük gri Grebulon keşif gemisi kapkara boşluğun içinde ilerliyordu. Nefes kesici, muhteşem bir hızla ilerlemekte olmasına rağmen, milyarlarca uzak yıldızın oluşturduğu parıltılı fon karşısında hiç hareket etmiyor muş gibi gözüküyordu. Pırıl pırıl gecenin sonsuz parçacıkları içinde koyu bir benekti yalnızca.

Gemide her şey binlerce yıldır olduğunun aynıydı, yani karanlık ve sessiz.

Klik, mımmm.

En azından hemen hemen her şey.

Klik, klik, mımm.

Klik, mımm, klik, mımm, klik, mımm.

Klik, klik, klik, klik, mımm.

Mımmmm.

Geminin yarı uykulu siber beyninde bulunan alt düzey bir denetleme programı kendisinden biraz daha üst düzeydeki bir başka denetleme programını uyandırdı ve ona ne zaman klik etse karşılığında yalnızca bir mımmm geldiğini bildirdi.

Daha üst düzeydeki denetleme programı buna cevap olarak “ya ne gelmesi gerektiğini” sordu. Alt düzey program, tam olarak hatırlayamadığını, ama bunun derinden gelen ve hoşnutluğa benzer bir şey ifade eden, bir iç çekiş olabileceğini düşündüğünü söyledi. Oysa mımm’ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Klik, mımm, klik, mımm. Bütün duyduğu buydu.

Üst düzey denetim programı durumu gözden geçirdi ve beğenmedi. Alt düzey programına, denetlediği şeyin tam olarak ne olduğunu sordu. Alt düzey denetçi bunu da hatırlayamadığını, ama şimdiye kadar bunun hemen hiç aksamadan, önce bir klik ve on yıl kadar sonra da bir iç çekiş şeklinde

olması gerektiğini söyledi. Kendisinin, önce hata saptama cetveline bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştığını, ama bunu başaramayınca üst düzey denetim programını uyarmak zorunda kaldığını bildirdi.

Üst düzey denetçi hata saptama cetvellerine bakarak alt düzey denetçinin denetlemesi gereken şeyin ne olduğunu bulmak istedi.

Ama cetveli bulamadı.

Bu garipti.

Tekrar aradı. Bütün bulabildiği bir hata mesajı oldu. Hata mesajının anlamını bulabilmek için hata mesajı saptama cetvelini aradı, onu da bulamadı. Her şeyi yeniden gözden geçirmek için kendisine bir iki saniye izin verdi. Sonra bölüm işlev denetçisini aradı.

Bölüm işlev denetçisi acil sorunları çözmekle yükümlüydü. Bunun için kendisi de acil sorunlara bakan denetim ajanını aradı. Bir saniyenin birkaç milyonda biri kadar bir zaman içinde, kimi yıllardır, kimi yüzyıllardır uyuklamakta olan gemi içindeki tüm etkin devreler birden yaşama dönmeye başladı. Bir yerlerde, bir şeyler, feci şekilde yanlış gitmişti, ama denetçi programların hiçbiri bunun ne olduğunu söyleyemiyordu. Her düzeye ait, en yaşamsal önemdeki direktifler kayıptı ve üstelik yaşamsal önemdeki bu direktiflerin kaybı durumunda ne yapılması gerektiği hakkındaki direktifleri de bulmak mümkün olamıyordu.

Küçük yazılım modüller -ajanlar- gruplaşarak, birbirlerine danışarak ve tekrar gruplaşarak tüm mantık yollarını taradılar. Geminin ana görev modülü de dahil tüm hafızasının tehlikede olduğunu çabucak tespit ettiler. Yapılan hiçbir değerlendirme tam olarak neler olup bittiğini tespit etmeye yeterli değildi. Ana görev modülünün kendisi bile hasar görmüşe benziyordu.

Bu, tüm sorunu başa çıkılması gayet basit bir hale indirgeyiverdi. Ana görev modülü değişecekti. Nasılsa bir yedek, orijinalin tıpatıp aynısı bir kopya daha vardı. Modülün bedenen değişimi şarttı, çünkü güvenlik sebepleri yüzünden, orijinali ile kopyası arasında hiçbir iletişim mevcut değildi. Ana görev ünitesi, bir kez değiştikten sonra, sistemin kalan

kısmının yeniden yapılanması ile ilgili her detayla kendisi ilgilenebilir ve böylece her şey yoluna girebilirdi.

Robotlara, ana görev modülünün yedeğini yerine monte edebilmek için, onu muhafaza ettikleri zırhlı koruma bölmesinden geminin beyin odasına getirmeleri direktifi verildi.

Bu direktiflerin gerçekliğinin kanıtlanması, uzun bir acil kod ve protokol değişim işlemini içeriyordu. Sonunda robotlar bütün işlemlerin yerinde ve doğru olduğu konusunda karar birliğine vardılar. Ana görev modülünü korunmakta olduğu yuvasından çıkardılar, depo odasından dışarı taşıdılar, gemiden düştüler ve boşlukta döne döne uzaklaştılar.

Neyin yanlış olduğu ile ilgili ilk ipucu böylece sağlanmış oldu.

Daha ileri aşamadaki araştırmalar, olan bitenin ne olduğunu hızla ortaya çıkardı. Bir meteor parçası geminin gövdesinde geniş bir delik açmıştı. Geminin bunu daha önce tespit etmesi mümkün olmamıştı, çünkü meteor parçası tam da geminin gövdesine bir meteor çarptığını tespit etmeye yarayacak alete isabet etmiş ve onu darmadağın etmişti.

* * *

Yapılacak ilk şey, deliği kapamaktı. Ancak bunun imkansız olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü geminin alıcıları bir delik olduğunu algılayamamaktaydılar. Alıcıların iyi çalışmadığını söylemekle yükümlü denetleyiciler de iyi çalışmıyor ve alıcıların iyi çalışmakta olduğunu bildirmeye devam ediyorlardı. Gemi, gövdesinde böyle bir delik olduğu sonucuna ancak, robotların yedek beyinle birlikte, bu delikten düşmüş oldukları gerçeğinden yola çıkarak varabilmişti. Çünkü geminin bu deliği görebilmesi ancak yedek beyinle mümkündü. Gemi bu konuda mantıklı düşünmeye çalıştı, başaramadı. Ardından bir süre için beyni tamamen boşaldı. Ama bunu algılayabilmesi mümkün olmadı elbette, çünkü beyni boşalmıştı. Etrafındaki yıldızların sıçradığım görmek onu sadece şaşırtmıştı. Yıldızların üçüncü sıçrayışından sonra, gemi bu bir beyin boşalması olsa gerek diye düşündü ve birtakım ciddi kararlar alma zamanının geldiğini fark etti.

Rahatladı.

Sonra bu kararların henüz alınmadığım fark etti ve panikledi. Bir süre için beyni yeniden boşaldı. Kendine geldiğinde, gemide görünmez deliğin olması gerektiğini bildiği bütün bölmeleri mühürledi.

Varmam gereken yere henüz varmadığım açıkça belli, diye düşündü, kesik kesik. Ama artık bu varması gereken yerin neresi olduğu ya da oraya nasıl varması gerektiği konusunda en ufak bir fikri kalmadığı için, devam etmesinin de bir anlamı kalmadığına karar verdi. Ana görev modülününün kalıntıları arasındaki mini minnacık direktif kırıntılarından bir araya getirebildiği bilgilere başvurdu.

"!!!! !!!! !!!! yılı görevin !!!!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!, toprak, !!!! !!!! !!!! !!!! güvenli bir uzaklıkta !!!! !!!! !!!! !!!! gelişimini ve değişimini düzenli olarak kontrol etmek !!!! !!!! !!!! !!!!."

Hepsi bu kadardı, gerisi çöpten başka bir şey değildi.

Geminin beyni tekrar ve tamamen boşalmadan önce, bu bilgilerin daha ilkel yardımcı sistemlere olduğu gibi transfer edilmesi gerekiyordu.

Ayrıca geminin tüm mürettebatının da ayıltılıp, kendine getirilmesi lazımdı.

Bir sorun daha vardı. Mürettebat kış uykusunda iken, hepsinin beyinleri, hafızaları, kimlikleri ve burada ne yapmak üzere bir araya geldikleri konusundaki yaklaşımları ile ilgili bilgiler de, güvenlik içinde korunabilmesi için, geminin ana görev modülüne transfer edilmişti. Bu yüzden artık mürettebattan kimsenin, kim oldukları ve burada ne aradıkları ile ilgili en ufak bir fikri yoktu. Aman ne hoş.

Gemi son kez kendinden geçmeden önce motorlarının da tükenmek üzere olduğunu fark etti. Uyanmış olmakla birlikte kafası karışmış halde bulunan mürettebat ve gemi, yardımcı otomatik sistemler sayesinde seyrediyor, yalnızca nereyi bulabilirse oraya inmeye çalışıyordu. Ne bulursa onun gelişimi ve değişimini kontrol edeceklerdi. İnecek yer bulmak açısından pek şanslı değillerdi. Buldukları gezegen soğuk ve ıssızdı. Onu

ısıtması gereken güneşten öylesine acı verecek bir uzaklıkta idi ki, onu ya da en azından onun bir parçasını yaşanabilir kılmak için beraberlerinde getirmiş oldukları Çevre Uy um Cihazları ve Yaşam Destek Sistemleri'nin tamamını bu yolda kullanmak zorunda kaldılar. Daha yakınlarda daha iyi gezegenler de var olmasına vardı, ama anlaşılan geminin savaş-harekat planları yapmakla görevli Strateji-o-Matik bilgisayarı Pusu moduna kilitlenmiş olduğundan, en uzak ve gözden ırak gezegeni seçmişti. Bu seçim geminin Kıdemli Strateji Subayı dışında kimse tarafından tartışılıp, değiştirilemezdi. Oysa gemide herkes aklım kaybetmiş olduğundan, Kıdemli Strateji Subayının kim olduğunu bilen yoktu. Olsa bile kimse ona Strateji-O-Matiğin kararını nasıl değiştirebileceğini söyleyebilecek durumda değildi.

Bununla birlikte, "gelişmesini ve değişmesini kontrol edebilecekleri bir şey" bulma konusunda tam on ikiden vurmuşlardı.

2

Yaşamın olağanüstü yönlerinden biri de, kendini devam ettirebilmek için katlanmaya hazır olduğu mekanların çeşitliliğidir. Onun herhangi bir yere tutunması mümkündür. Bu yer, içindeki balıkların, gittikleri yönü zerre kadar umursamadıkları, Santraginus'un baş döndürücü suları da olabilir, yaşamın 40.000 derecede başladığı söylenen Frastra'nın yangın fırtınaları da. Ya da yaşam, sırf zevkine, bir sıçanın kalın bağırsaklarımda seçebilir. O her zaman, bir şekilde, bir yerlere tutunmanın yolunu bulacaktır.

Bunu niye yapmak isteyeceğini kestirmek güç olsa bile, yaşam New York'ta bile sürecektir. Oysa burada kış mevsiminde ısı minimum yasal derecenin çok çok altına düşmektedir; tabii bunu bu şekilde ifade edebilmek için, önce yeterince sağduyu sahibi birinin akıl edip de, böyle bir yasal derece tespit etmiş olması gerekir. Oysa New Yorklular'ın en belirgin yüz karakter özelliği ile ilgili yapılan son sıralamada, sağduyu ancak 79 uncu sırayı alabilmiştir.

New York yazları ise kahrolası bir sıcaklıkta yaşanır. Frastranlar gibi, yaşamak için ısıya muhtaç bir yaşam formu olup, 40.000 derece ile 40.004

derece arasındaki sıcaklıkları ılıman iklim olarak kabul etmek başka şeydir, gezegeninizin yörüngesi çevresinde bir noktada, ısınmak için birçok başka hayvana sarmalanmak gereksinimi duyarken, yarım yörünge ötede cildinizin fokurdadığını fark etmek ise tamamen başka bir şey.

New York'ta ilkbahar abartılır. Pek çok New Yorklu baharın güzellikleri konusunda ateşli nutuklar atar durur. Oysa bu insanların ilkbaharın güzellikleri hakkında en ufak bir fikirleri olsaydı, aynı enlem üzerinde, baharı yaşamak için New York'tan çok daha uygun en az beş bin dokuz yüz seksen üç tane yer olduğunu da bilmeleri gerekirdi.

Bununla birlikte, en kötüsü sonbahardır. New York'ta sonbahardan daha kötü çok az şey mevcuttur. Belki sıçanların kalın bağırsaklarında yaşayan yaratıklardan bir kısmı bu fikre itiraz edebilir, ama zaten bu yaratıklar son derece uyumsuz varlıklardır. Onların fikirleri göz ardı edilebilir ve edilmelidir de. New York'ta, sonbahar geldiği zaman, hava sanki içinde birileri keçi kızartıyormuş gibi kokar. Eğer nefes almak konusunda ısrarcı iseniz yapacağınız en iyi şey bir cam açıp, kafanızı bir binaya daldırmaktır.

Tricia McMillan New York'a bayılırdı. Kendi kendine bunu durmadan tekrarlıyordu. Üst Batı Yakası. Eveet. Orta Şehir. Heey, bir sürü dükkan. SoHo. Doğu Yakası. Elbiseler. Kitaplar. Sushi. İtalyanlar. Şarküteriler. Yuppiii..

Sinemalar. Yine yuppiii. Tricia, son olarak Woody Allen'ın New York'ta bir nörotik olmanın endişeleri ile ilgili yeni filmini görmüştü. Woody Ailen daha önce de aynı konuyu araştıran bir iki film yapmıştı. Tricia onun buradan taşınmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Duyduğuna göre Woody buna tamamen karşıydı. O halde diye düşündü Tricia: filmlere devam. Tricia New York'u seviyordu çünkü New York'u sevmek mesleki açıdan iyi bir fırsattı. Alışveriş açısından ve mutfak açısından da iyi bir fırsattı. Ama taksiler konusunda böyle olduğu söylenemezdi, kaldırımlar konusunda da öyle sayılmazdı. Oysa en yüksek ve en iyiler arasında sayılan mesleği açısından kesinlikle iyi bir fırsattı. Tricia bir TV habercisi idi ve New York dünyanın çoğu televizyonun programının sunulduğu yerdi. Tricia'nın haberciliği bu vakte kadar yalnızca İngiltere sınırları içinde kalmıştı: bölgesel haberler, kahvaltı haberleri, akşamüstü haberleri. Ama deyim yerindeyse, ona hızla yükselen bir haberci

denebilirdi. Aslında deyimin yerinde olup olmamasının ne önemi var, televizyondan bahsetmiyor muyuz? Evet, o, hızla yükselen bir haberciydi. Bunun için gerekli olan her şeyi vardı: güzel saçları, stratejik önemdeki dudak cilası ile ilgili derin bilgisi, dünyada ne olup bittiğini kavrayabilecek bir zekası ve içinde bir yerlerde, hiçbir şeyin umurunda olmadığı anlamına gelen minik, gizli bir ölü noktası. Herkesin yaşamda büyük şansı yakaladığı bir an vardır. Eğer bu önemli anı kaçıracak olursanız, yaşamın kalan kısmında artık sizin içir her şeyin ürkütücü derecede kolaylaşıverdiğini görürsünüz.

Tricia da bir kez eline geçebilecek böyle bir şansı kaçırmıştı. Ama artık bunu düşünmek eski günlerde olduğu gibi içini titretmiyordu. Ruhunun derinliklerinde ölmüş olan noktanın da işte bu olduğunu sanıyordu.

NBS için yeni bir haberci gerekiyordu. Çünkü Mo Minetti bir bebek doğuracaktı ve bu yüzden US/AM adlı kahvaltı programını bırakmak üzereydi. Minetti’ye doğumu, canlı olarak bu program içinde gerçekleştirmesi için akılları durduracak miktarda bir para teklif edilmiş, ama o özel yaşamını ve zevklerini koruması gerektiğini öne sürerek, beklenmedik bir şekilde bu teklifi reddetmişti. NBS avukatları kontratını didik didik ederek, öne sürdüğü bu noktaların hukuki bir zemin için yeterli olup olmadığını araştırmışlar ve sonunda isteksizce de olsa gitmesine izin vermek zorunda kalmışlardı. Bu onlar için çıldırtıcı bir durumdu, çünkü normal olarak “birinin gidişine isteksizce izin vermek” demek gücü başkasına teslim etmek demekti.

Bir ihtimal olarak, ama yalnızca bir ihtimal olarak, “İngiliz aksanının” Minetti’nin yerini doldurmak için uygun düşebileceği söylentisi vardı. Saçların, cilt tonunun ve dişlerdeki protezlerin Amerikan yayın standartlarına uygun olması şarttı. Ama sahnede aldıkları Oskar için annelerine teşekkür eden ya da Broadway’de şarkı söyleyen birçok İngiliz aksanlı görmek mümkündü. Radyolarını 31 Masterpiece Tiyatrosu’nun, peruklu, İngiliz aksanlı oyuncularını dinlemek üzere ayarlayan olağanüstü sayıda dinleyici grubu vardı. David Letterman ve Jay Leno’nun şovlarında İngiliz aksanlılar fıkra anlatıyordu. Gerçi seyirci şakaları anlamıyordu ama aksana alman tepki gerçekten de çok olumluydu. O halde zamanlama uygun

olabilirdi. Belki. US/AM'de İngiliz aksanı. Eh, ne olacaksa olsundu bakalım.

Tricia bu yüzden oradaydı. New York'a hayran olmak mesleği açısından bu yüzden iyi bir fırsattı.

Öne sürdüğü resmi sebep bu değildi elbette. Yoksa İngiltere'deki televizyon şirketi Manhattan'a iş aramaya gitmesi için uçak ve otel masraflarını biraz zor öderdi. Mevcut maaşının on misli gibi bir ücretin peşinde olduğuna göre, kendi masraflarını kendisinin üstlenmesi gerektiğini düşünebilirlerdi. Ama Tricia bir hikaye bulmuş, bir mazeret uydurmuş ve gizli şeylerle ilgili sessizliğini korumuştu. Dolayısıyla yolculuk masraflarım karşıladılar. Bileti business-class'dı elbette ama Tricia'nın tanınmış bir yüzü vardı ve gülümsemesiyle kendisine first class itibarı sağlamayı başarmıştı. Doğru yaklaşımları sonucu kendisine Brentwood'da güzel bir oda da bulmuştu ve işte şimdi, bir sonra yapması gerekenin ne olduğunu düşünerek oradaydı.

Ortada dolaşan söylentiler başkaydı, ilişki kurmak başka.

Elinde bir iki isim, bir iki telefon numarası vardı, ama şimdiye kadar yaptığı birkaç girişim belirsiz bir bekleyişle sonuçlanmıştı ve şu anda başladığı yerde sayılırdı. Bir iki yoklama yapmış, bazı yerlere mesajlar göndermişti, ama şimdiye kadar bunların hiçbiri cevaplanmamıştı. Yapmaya geldiği esas işi sabahtan öğleye kadar bitirmişti; peşinde olduğu hayali iş ise, ümit var bir biçimde ve erişilmez bir ufuk çizgisi üzerinde donuk donuk titreşmekle yetiniyordu.

Kahretsin.

Sinema dönüşü Brentwood'a gitmek için bir taksiye bindi. Araba kaldırıma yanaşamamıştı, çünkü kocaman, uzun bir limuzin, mevcut her yeri kaplıyordu. Kendisine yol açıp otele girebilmek için biraz zorlanması gerekti. Pis kokulu, keçi kızartmalı havanın içinden geçerek, lobinin mutlu serinliğine daldı. Bluzunun ince pamuklusu cildine makine yağı gibi yapışıyordu. Saçları panayır yerinde sopa üstünde satılan pamuk helvalara dönmüştü. Bir şey olmadığını düşündüğü için asık bir suratla, resepsiyona kendisi için bırakılan bir mesaj olup olmadığını sordu. Oysa bir mesaj vardı.

Oh..

Güzel.

İşe yaramıştı. Sinemaya özellikle telefonu çaldırmak için gitmişti. Bir otel odasında oturup beklemeye dayanamıyordu.

Düşündü. Mesajı burada mı açmalıydı acaba? Üzerindekiler yapış yapıştı ve biran önce hepsini çıkarıp öylece yatağa uzanmak için can atıyordu. Havalandırmayı en düşük ısı derecesine, fanı da en yüksek dönme hızına ayarlamıştı. Şu anda dünyada her şeyden çok istediği şey tüylerinin ürpermesiydi. Sonra önce sıcak, ardından soğuk bir duş, sonra havlu üzerinde yatağa serilip havalandırmanın altında kurumak. Sonra mesajı okumak. Belki tekrar tüyleri ürperebilirdi. Belki her şey olabilirdi.

Hayır. Hayatta her şeyden çok istediği şey kendi maaşının on katı kadar bir ücretle Amerikan televizyonunda bir işti. Dünyada başka her şeyden çok. Dünyada her şeyden çok. Ne varsa her şeyden çok istemiş olduğu şey ise, artık kapanmış bir konu idi.

Lobide bir palmiyenin altına oturarak selefon pencereli küçük mesaj zarfını açtı. _

“Lütfen arayın,” diyordu. “Mutlu değilim” ve bir telefon numarası veriyordu. İmza Gail Andrews.

Gail Andrews.

Bu beklediği isimlerden biri değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bu ismi bir şekilde tanıyordu ama birden kim olduğunu söyleyemiyordu. Andy Martin’in sekreteri olabilir miydi? Hillary Bass’ın yardımcısı? Martin ve Bass, Tricia’nın NBS’deki iki önemli temas noktası olan isimlerdi, ya da öyle olması için çabaladığı isimlerdi. Peki, “Mutlu değilim” ne anlama geliyordu?”

“Mutlu değilim?”

Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Bu takma bir isimle kendisine ulaşmaya çalışan Woody Allen mıydı yoksa? Bırakılan numara, bölge kodu 212 ile başlayan bir numaraydı, o halde arayan New York'tan biri olmalıydı. Mutlu olmayan biri. Eh, bu bilgiler çerçeveyi biraz daraltıyordu, değil mi?

Yeniden resepsiyona döndü.

“Az önce bana verdiğiniz bu mesajla ilgili bir sorunum var,” dedi. “Tanımadığım bir hanım beni aramaya çalışmış ve mutlu olmadığını söylüyor.”

Resepsiyondaki adam kaşlarını çatarak nota bir göz attı.

“Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

“Hayır,” dedi Tricia.

“Hmmm,” dedi resepsiyondaki adam. “Bir şey yüzünden mutsuz olmuş birine benziyor.”

“Evet,” dedi Tricia.

“Burada bir isim yazılıymış gibi görünüyor,” dedi resepsiyoncu. “Gail Andrews. Böyle birini tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Tricia.

“Niçin mutsuz olabileceği ile ilgili herhangi bir fikriniz olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Tricia.

“Verilen numarayı aradınız mı? Burada bir telefon numarası var.”

“Hayır,” dedi Tricia, “notu bana henüz verdiniz. Aramadan önce biraz daha bilgi toplamaya çalışıyordum. Belki mesajı almış olan kişi ile görüşebilirim demiştim.”

“Hımm,” dedi resepsiyon görevlisi, notu dikkatle inceleyerek. “Burada Gail Andrews isimli birinin olduğunu sanmıyorum.” .

“Hayır, bunun farkındayım,” dedi Tricia. “Ben sadece..”

“Gail Andrews benim.”

Ses Tricia’nın arkasından geliyordu. Dönüp baktı.

“Pardon?”

“Ben Gail Andrews’um. Bu sabah benimle bir görüşme yapmıştınız.” '

“Oh. Oh, tanrım, evet,” dedi Tricia, biraz canı sıkılarak. “Mesajı birkaç saat önce bırakmıştım. Sizden bir haber çıkmayınca kendim geldim. Sizi kaçırmak istemedim.”

“Oh. Hayır. Tabii,” dedi Tricia, hızlanmak için çaba harcarken.

Hız kelimesi kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen resepsiyon görevlisi “Mesajı kimin aldığını bilmiyorum,” dedi. “Sizin için bu numarayı aramamı ister misiniz?”

“Hayır, bu kadarı yeterli, teşekkür ederim.” dedi Tricia, “bundan sonrasını kendim halledebilirim.”

“Size yardımcı olacaksa buradaki oda numarasını arayabilirim,” dedi resepsiyon görevlisi, nota tekrar bir göz atarak.

“Hayır, buna gerek olmayacak, teşekkürler,” dedi Tricia. “O benim kendi oda numaram. Mesajın gönderildiği kişi benim. Sanırım bunu çözdük artık.'’

“O halde, size iyi günler,” dedi resepsiyon görevlisi.

Tricia özellikle iyi bir gün falan istemiyordu. O meşguldü.

Üstelik Gail Andrews’la da görüşmek istemiyordu. Hıristiyan kardeşliği ile ilgili konular söz konusu olduğunda kafasındaki bitiş noktası çok

kesindi. Meslektaşları, röportaj yaptığı bu tür kişilere, Hıristiyanlar adını verir ve bunlardan biri Tricia ile görüşmek üzere muşum masum stüdyodan içeri girdiğinde, özellikle de eğer Tricia dişlerini gösteren sıcak gülümseyişi ile gülümsüyorsa, haç çıkarırlardı.

Tricia döndü ve soğuk bir gülümseyişle ne yapması gerektiğini düşündü.

Gail Andrews kırklı yaşlarının ortasında, bakımlı bir kadındı. Giysileri pahalı ve zevkli olarak tanımlanabilecek giysilerin sınırları içinde bulunuyor, ama bu sınırların, daha uçucu giysileri barındıran kısmında toplanmışa benziyordu. O bir astrologdu. Meşhur ve eğer dedikodular doğru ise, etkileyici bir astrologdu. Söylentiye göre, verdiği birçok kararda Başkan Hudson'ı etkilemişti. Bu kararların içine, haftanın hangi gününde, hangi lezzette kremalı dondurma yiyeceğinden, Şamı bombalayıp bombalamayacağına kadar her şey dahildi.

Tricia onu epeyce eleştirmişti. Başkanla ilgili hikayelerin doğru olmadığı konusunda değildi eleştirileri, bu konu eskimişti artık. O sıralarda Bayan Andrews anlayışlı bir yaklaşımla, Başkan Hudson'ı kişisel konular, dinle ilgili konular ve diyetiyle ilgili konular dışında yönlendirdiğini ret etmişti. Şam'ın bombalanması bu konular içine girmiyordu tabii ki (SAM,KÎŞİSEL BİR ŞEY DEĞİL BU! diye haykırmıştı tüm magazin basını).

Hayır, bu, Tricia'nın astroloji konusunun tümü içinden seçtiği, küçük ama önemli bir bakış açısıydı. Bayan Andrews buna tam olarak hazırlıklı değildi. Diğer taraftan, şimdi de Tricia, otel lobisinde yeniden karşılaşmaya pek hazırlıklı değildi. Ne yapmalıydı?

"Biraz zamana ihtiyacınız varsa, ben sizi barda bekleyebilirim," dedi Gail Andrews. "Çünkü sizinle konuşmam gerek ve ben bu akşam şehirden ayrılıyorum."

Bir şeye kızmış ya da sinirlenmiş olmaktan çok hafifçe endişelenmiş görünüyordu.

"Pekala," dedi Tricia. "Bana on dakika müsaade edin."

Odasına çıktı. Her şeyden önce, resepsiyonda mesajları alan çocuğun, mesaj alma gibi karmaşık bir şeyin üstesinden gelebileceğine güveni öyle azdı ki, kapısının altında da bir not olup olmadığından emin olmak istiyordu. Çünkü varsa bunlar, resepsiyona ve kapı altına bırakılan birbiriyle ilgisiz ilk mesajlar olmayacaktı.

Ama bırakılan bir şey yoktu.

Bununla birlikte telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu.

Mesaj düğmesine basarak otel santralını aradı.

“Gary Andress’den bir mesajınız var,” dedi santral memuru.

“Evet?” dedi Tricia. Tanımadığı bir isim. “Ne diyor?”

“Dutlu değil,” dedi santral memuru.

“Ne değil?” dedi Tricia.

“Dutlu. Söylediği bu. Adam dut olmadığını söylüyor. Sanırım bunu öğrenmenizi istemiş. Numarayı ister misiniz?”

Santraldaki kız numarayı yazdırırken Trica birden bunun az önce almış olduğu mesajın bozulmuş hali olduğunu fark etti. “Pekala, pekala.” dedi. “Başka bir şey var mı?”

“Oda numaranızı söyler misiniz?”

Tricia kızın oda numarasını neden konuşmanın bu bölümünde istediğini pek anlayamadı, ama yine de söyledi.

* * *

“İsminiz?”

“McMillan, Tricia McMillan.” Tricia sabırla heceledi.

“Bay McManus değil, öyle mi?”

“Hayır.”

“Başka mesajınız yok.” Klik.

Tricia içini çekti ve yeniden santrali aradı. Bu sefer adını ve oda numarasını en baştan söyledi. Santral memuru on saniye önce konuşuyor olduklarını belli edecek en ufak bir belirti göstermedi.

“Barda olacağım,” diye açıkladı Tricia. “Barda. Eğer bana telefon gelecek olursa oraya bağlar mısınız lütfen?”

“İsminiz?”

Tricia her şeyin mümkün olabileceği kadar açık olduğundan emin oluncaya kadar, aynı işlemlerin üzerinden birkaç defa gittiler.

Tricia bir duş yaptı, temiz giysiler giydi, profesyonel bir hızla makyajını tazeledi ve bir iç çekişle yatağına bakarak odayı yeniden terk etti.

Beyninin bir bölümü kaçıp saklanmak istiyordu.

Hayır. Pek de değil.

Asansör lobisinde beklerken aynadaki görüntüsüne bir göz attı. Sakin ve kontrollü gözüküyordu ve eğer kendisini kandırabiliyorsa herkesi kandırabilirdi.

Gail Andrews’la olan sorunu halletmeliydi.

Tamam, onu biraz zorlamıştı. Üzgünüm, ama

bu hepimizin içinde olduğu oyunun kuralı ya da öyle bir şey. Bayan Andrews röportajı yapmaya razı olmuştu, çünkü yeni bir kitabı vardı ve televizyona çıkmak bedava reklam demekti. Ama bedava başlangıç diye bir şey yoktu. Hayır olmamıştı. Bu satırı yeniden düzenledi.

Olay şöyle gelişmişti:

Geçen hafta, astronotlar Plüton'un yörüngesinin epeyce arkasında, onuncu bir gezegen keşfettiklerini ilan etmişlerdi. Bunu başarabilmek için, uzak gezegenlerde tespit ettikleri anormalliklerden yola çıkarak, yıllar süren araştırmalar yapmışlardı. Bu yüzden sonuçtan son derece mutluydular. Herkes de onlar adına mutluydu, vesaire vesaire. Gezegene önce Persephone adı verildi, hemen ardından astronotlardan birinin papağanının adı olan Rupert takma adıyla anılmaya başladı -bunun biraz sıkıcı ama iç ısıtan bir öyküsü vardı- ve bütün bunların hepsi çok hoş, çok mükemmeldi.

Tricia, çeşitli sebeplerden ötürü olayı oldukça büyük bir ilgiyle izlemişti.

Sonra, tam şirket hesabına New York'a gitmek için iyi bir mazeret ararken, Gail Andrews ve yeni kitabı Siz ve Gezegenleriniz hakkında bir gazete haberine rastlamıştı.

Gail Andrews çok tanınmış bir isim sayılmazdı ama Başkan Hudson, kremalı dondurma ve Şam'ın ampütasyonundan bahsedilince (dünya bu konudan bahsederken ameliyatla ilgili terimleri benimsemişti. Hatta operasyonun resmi adı bile "Şamsectomi" idi, yani Şam'ın kesilip çıkarılması) herkes kimden bahsedildiğini anlıyordu.

Tricia burada bir açı yakalamış ve hemen yapımcısına satmıştı.

Uzayda dönüp duran kocaman kaya parçalarının, sizin yaşamınızla ilgili olup, sizin bilmediğiniz şeyleri bildiği fikri, ansızın o zamana kadar kimselerin haberi olmayan yeni bir kaya parçasının ortaya çıkmasıyla bir sarsıntı geçirmesi beklenirdi elbette.

Ortaya yeni hesaplamalar çıkmalıydı öyle değil mi?

Bütün o yıldız haritaları ve gezegen hareketleri nasıl bundan etkilenecekti? Neptün Terazi burcuna girince ne olacağını hepimiz biliyorduk. Peki, ama ya Rupert yükselirken ne olacaktı? Astrolojinin tamamının yeniden düşünülmesi gerekmeyecek miydi? O halde belki de bütün bunların deli saçması olduğunu kabullenip, onun yerine domuz çiftliği işletmeye başlamanın zamanı değil miydi? Hiç olmazsa çiftçiliğin prensipleri mantıklı bir temele dayanıyordu çünkü. Rupert'ı üç yıl önce

öğrenmiş olsaydık, Başkan Hudson böğürtlenli dondurmayı perşembe yerine cumaları mı yiyecekti? Şam hâlâ yerinde duruyor olabilir miydi? Buna benzer şeyler işte.

Gail Andrews, bütün bunları olabileceği kadar iyi karşılamıştı. Tricia'yı başından savmak için, günlük kavisler, sağa doğru yükselişler ve üç boyutlu trigonometrinin zor anlaşılır bir sürü başka kavramlarından olağan bir şekilde bahsetmeye başlamak gibi, oldukça ciddi bir hata yaptığında, bu şiddetli hamlenin sarsıntısı henüz geçmeye başlamıştı.

Son derece büyük bir şaşkınlıkla, Tricia'ya yönelttiği her bilginin, üzerinde başa çıkabileceğinden daha fazla bir ivmeyle aynen kendisine geri döndüğünü fark etmişti. Kimse Gail'i, Tricia'nın bir TV yıldızı olduğu ve hayatta bir rol kapmak için yaptığı ikinci girişim olduğu konusunda uyarmamıştı. Chanel dudak boyasının altında, güzel kesimli saçlarının ve kristal mavisi lenslerinin ardında o, yaşamının şimdi terkedilmiş bulunan bir döneminde, kendisine matematik alanında bir birincilik ve astrofizik alanında bir doktora kazandıran bir beyne sahipti.

* * *

Tricia, kafası biraz meşgul bir şekilde asansöre binmek üzereyken, çantasını odada bıraktığını fark etti ve bir koşu odaya dönüp onu alıp almamayı düşündü. Hayır. Muhtemelen odada daha emniyette olacaktı ve üstelik içinde de özellikle ihtiyacı olan bir şey yoktu. Asansör kapısının kapanmasına izin verdi.

Üstelik diye düşündü kendi kendine derin bir nefes alırken, eğer yaşam ona bir şey öğretti ise o da şuydu:

Hiçbir zaman çantanı almak için geri dönme.

Asansör aşağı inerken oldukça dikkatli bir şekilde tavana bakıyordu. Tricia McMillan'ı tanımayan herhangi biri bu bakışın insanların bazen gözyaşlarını tutmaya çalıştıklarında yukarı doğru bakışlarının aynısı olduğunu söylerdi. Oysa Tricia tavandaki köşeye monte edilmiş bulunan video kamerasına bakıyor olmalıydı.

Bir dakika sonra enerjik adımlarla asansörden çıkarak yeniden resepsiyona doğru yürümeye başladı.

“Bunu yazacağım, çünkü bir yanlışlık olmasını istemiyorum.”

Bir kağıt parçasının üzerine büyük harflerle ismini, sonra oda numarasını, sonra “BARDAYIM” kelimesini yazarak resepsiyon masasına bıraktı. Resepsiyondaki genç kağıda baktı.

“Bu, ben oradayken bir mesaj gelirse diye. Tamam mı?”

Genç adam kağıda bakmaya devam ediyordu.

“Bu hanımın odasında olup olmadığını öğrenmemi istiyorsunuz, değil mi?”

* *

İki dakika sonra, Tricia, önünde bir kadeh beyaz şarapla oturmakta olan Gail Andrews’un yanındaki bar sandalyesine kendini attı.

“Bana sakin, sessiz sedasız masaya oturacak birinden çok, bar tezgahında oturmayı tercih edecek biriymişsiniz gibi gelmişti” dedi Bayan Andrews.

Bu doğruydu ve Tricia’yı biraz afallatmıştı.

“Votka?” dedi Gail.

“Evet,” dedi Tricia şüpheyle. “Nasıl bildiniz?” dememek için kendini zor tutmuştu, ama Gail yine de kafasındaki soruyu cevapladı.

“Barmen’e sordum,” dedi, zarif bir gülümseyişle.

Barmen votkasını hazırlamış ve parlak maun tezgah üzerinden Tricia’ya doğru etkileyici bir şekilde kaydırmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tricia, içkisini çabucak karıştırırken.

Birden ortaya çıkan bu hoşluklarla ne yapması gerektiğini kestirememişti ve kendisinin bu şekilde yanıltılmasına izin vermemekte kararlıydı. New York'taki insanlar sebepsiz yere birbirlerine iyi davranmazlardı çünkü.

"Bayan Andrews," dedi kararlı bir şekilde, "Mutlu olmadığınıza üzüldüm. Bu sabah size biraz sert davrandığımı düşünebilirsiniz, ama eninde sonunda astroloji popüler bir eğlence aracıdır ve bunda yanlış bir şey yoktur. Şov dünyasının bir parçasıdır ve siz bunu iyi değerlendirdiniz. Şansınız açık olsun. Eğlenceli bir şey, ama bir bilim değil ve öyle olduğu yanılgısına da düşülmemeli. Sanırım böyle olmadığını bu sabah ikimiz de başarılı bir şekilde kanıtladık. Bunu yaparken de, birlikte popüler bir eğlence ortamı yarattık ki sanırım bu ikimizin de ekmek paramızı kazandığımız konu. Eğer bu sizin için bir sorun yarattığıysa üzgünüm."

"Ben son derece mutluyum," dedi Gail Andrews.

"Oh, dedi Tricia, bundan ne anlaması gerektiğinden pek emin olamayarak. "Ama mesajınızda mutlu olmadığınız yazılı idi."

"Hayır," dedi Gail Andrews, "mesajımda sizin mutlu olmadığınızı sandığımı söylemiştim ve sebebini merak ediyorum."

Tricia kendini sırtına bir tekme yemiş biri gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı.

"Ne? dedi sessizce.

"Yıldızlarla ilgili bir şey. Tartışmamız sırasında siz yıldızlar ve gezegenlerle ilgili bir şeye çok kızgın ve bu yüzden mutsuz gibiydiniz. Bu beni rahatsız etti ve bir şeyiniz olup olmadığını anlamak için sizi görmeye geldim."

Tricia ona baktı. "Bayan Andrews" diye söze başladı ve sonra bunu söyleyiş tarzının tam da onun dediği gibi kızgın ve mutsuz olduğunu fark etti ve yapmaya çalıştığı protestoyu biraz hafifletti.

“Sizin için mahzuru yoksa, bana Gail deyin, lütfen.” Tricia tek kelimeyle şaşkına dönmüştü.

“Astrolojinin bir bilim olmadığını ben de biliyorum,” dedi Gail. “Tabii ki değil. Astroloji gelişigüzel bir kurallar setinden ibarettir, satranç gibi, tenis gibi, ya da siz İngilizler’in oynadığı şu oyun neydi, onun gibi”

“Kriket? Kendi kendinden nefret? Hangisi?”

“Hayır. Parlamenter demokrasi. Kurallar bir şekilde ortaya atılmıştır. Kendi içlerinden başka bir yerde bir anlam ifade etmezler. Ama bu kuralları uygulamaya başladığınız zaman, bir sürü oluşumlar ortaya çıkmaya ve siz, insanlarla ilgili bir yığın şey öğrenmeye başlarsınız. Astrolojide kurallar yıldızlar ve gezegenlerle_ ilgili olarak oluşmuştur. Ama bu kurallar bütün ilgisizliğine rağmen, örneğin dişi ördekler ve erkek ördekler hakkında da olabilirdi. Bu, yalnızca sorunun şekillenmesine olanak sağlayan, o sorun hakkında düşünmenin yollarından biridir. Kurallar arttıkça incelirler. Ne kadar gelişigüzel olurlarsa o kadar iyidir. Bu, gizli işaretlerin ne olduğunu anlamak için, bir kağıt parçası üzerine bir avuç ince grafit tozu serpmeye benzer. Böylece kağıdın üzerindeki bir başka kağıda yazılmış ve sonra üstteki kağıdın kaldırılmasıyla görünmez olmuş kelimeleri görmeniz sağlanmış olur. Burada önemli olan, grafit tozu değildir. O, izleri görebilmeniz için yalnızca bir aracıdır. O halde görüyorsunuz ya, astrolojinin astronomi ile hiç ilgisi yoktur. Astroloji sadece insanların başka insanları düşünmesi ile ilgilidir.”

“O yüzden, bu sabah siz, yıldızlar ve gezegenler üzerine öylesine, nasıl diyeyim, öylesine duygusal bir şekilde odaklandığınızda, kızgınlığınızın astroloji ile ilgisi olmadığını düşündüm. Kendi kendime, o, yıldızlar ve gezegenler yüzünden kızgın ve mutsuz dedim. İnsanlar genellikle bir şey kaybettikleri zaman bu denli öfkeli ve üzgün olurlar. Bütün düşünebildiğim bu kadardı, bunun ötesinde bir anlam çıkaramadım. Bu yüzden iyi olup olmadığınızı görmek üzere buraya geldim.”

Tricia sersemlemişti.

Beyninin bir kısmı bir sürü şey üretmeye başlamıştı bile. Gazete fallarının ne kadar saçma olduğu, insanlar üzerinde nasıl istatistik hilelere

başvurdukları ile ilgili bir sürü protesto üretmekle meşguldü. Ama yavaş yavaş bu üretim sona erdi, çünkü beyninin kalan kısmının kendisini dinlemediğini fark etmişti. Tricia tam anlamıyla sersemlemişti.

On yedi senedir tam bir sır olarak sakladığı şey, tamamen yabancı biri tarafından şu an kendisine söylenmişti.

Gail'e bakmak üzere döndü.

"Ben..."

Durdu.

Barın arkasındaki minik bir güvenlik kamerası hareketini takip etmek üzere ona doğru dönmüştü. Bu onu darmadağın etti. Birçok kişi onu fark etmezdi bile. Çünkü fark edilmek üzere tasarımlanmamıştı. New York'taki pahalı ve lüks bir otelin bile, müşterilerinden birinin ansızın silah çekip çekmeyeceğinden, ya da kravat takıp takmadığından emin olmadığını müşterilerine fark ettirmek amacıyla koyulmamıştı oraya. Ama votkanın arkasına ustaca gizlenmiş de olsa, bir TV programcısının, bir kameranın ne zaman kendisi üzerine çevrildiğini bilmek üzere eğitilmiş olan içgüdüsünü aldatması mümkün değildi."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gail.

"Hayır, ben... beni oldukça şaşırttığınızı söylemek zorundayım," dedi Tricia. Güvenlik kamerasını unutmaya karar verdi.

Bu, ona beyninin oynadığı bir oyun olmalıydı, çünkü bütün gün boyunca televizyon beynini öyle çok meşgul etmişti ki. Bu ilk, kez başına gelmiyordu. Trafiği kontrol eden bir kameranın, tam yanından geçerken onu takip etmek üzere kendisine döndüğü düşüncesine kapılmış, Bloomingdales'de bir güvenlik kamerasının, şapkaları denerken onu gözlemeyi özel bir amaç haline getirdiğine inanmıştı. Anlaşılan aklını kaçırıyordu. Hatta Central Park'ta bir kuşun bile kendisine epeyce dikkatli bir şekilde baktığını bile aklından geçirmişti.

Votkasından bir yudum alarak bunu kafasından atmaya karar verdi. Birisi barın etrafında dolaşarak herkese Bay McMannus olup olmadığını soruyordu.

“Pekala,” dedi, birden itiraf ederek, “Bu sonuca nasıl vardınız bilmiyorum, ama...”

“Sizin deyiminizle, bir sonuca falan varmış değilim. Sadece söylediklerinizi dinledim o kadar.”

“Sanırım kaybettiğim şey, başka bir yaşamın tamamı idi.”

“Bu herkesin başına geliyor. Her günün her dakikası. Verdiğimiz her bir kararla, aldığımız her bir nefesle bazı kapılar açılıyor, bazıları ise kapanıyor. Çoğunu fark etmiyoruz bile. Bazılarını ise fark ediyoruz. Siz böyle bir tanesini fark etmişe benziyorsunuz.”

“Oh, evet fark ettim,” dedi Tricia. “Pekala. İşte söylüyorum. Çok basit. Yıllar önce, bir partide bir adamla tanıştım. O bana bir başka gezegenden olduğunu söyleyerek, kendisi ile gitmeyi isteyip istemediğimi sordu. Ben isterim dedim. Evet, o çeşit partilerden biriydi. Ona, çantamı almamı beklemesini, sonra kendisiyle bir başka gezegene gitmekten mutlu olacağımı söyledim. O, çantama ihtiyacım olmayacağını söyledi. Ona, anlaşılan çok geri kalmış bir gezegenden geldiğini, yoksa bir kadının çantasına her zaman ihtiyacı olacağını bilmesi gerektiğini söyledim. Biraz sabırsızlandı. Ama yalnızca başka bir gezegenden geldiğini söylediği için kolay bir kız olmaya niyetim yoktu.

“Yukarı çıktım. Çantamı bulmak biraz vakit aldı, üstelik banyoda da biri vardı, onu beklemek zorunda kaldım. Aşağı indiğimde o gitmişti.”

Tricia durakladı.

“Ve...?” dedi Gail.

“Bahçe kapısı açıktı. Dışarı çıktım. Işıklar vardı. Ve parıldayan bir şey. Tam da gökyüzüne yükseldiğini görebileceğim sırada yetişmiştim. Sessizce bulutların arasına yükselerek kayboldu. Bu kadar. Hikaye burada bitiyor.

Bir yaşam bufada bitip, bir diğeri başlıyor. Ama şimdiki yaşamımın bir başka beni düşünmeden geçen neredeyse bir dakikası bile olmuyor. Çantasını almaya gitmemiş bir ben. Bana hep o ben, oralarda bir yerdeymiş ve ben onun gölgesinde yürüyormuşum gibi geliyor.”

Otel personelinden biri şimdi barın çevresinde dolanıyor ve insanlara aralarından birinin Bay Miller olup olmadığını soruyordu. Kimse değildi.

“Gerçekten bu kişinin.... bir başka gezegenden olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Gail.

“Oh, kesinlikle. Uzay aracı vardı. Oh, üstelik onun iki kafası vardı.”

‘İki? Başka kimse fark etmedi mi peki?”

“Parti kıyafet balosu şeklindeydi.”

“Anlıyorum...”

“Üstelik de başının üzerinde bir kuş kafesi vardı ve kafes bir örtü ile örtülü idi. Papağan kılığına girmişti. Kafesi tıklatıyor, bir sürü deli saçması “Güzel Polly” şakası yapıp, haykırıyordu falan. Sonra bir an için örtüyü kaldırıyor ve kahkahalar atıyordu içerde kendisi ile birlikte gülen bir başka kafa daha vardı. Onu gördüğüm anın endişe verici bir dakika olduğunu söyleyebilirim.” “Sanırım doğru olanı yapmışsınız, değil mi, tatlım?” dedi Gail.

“Hayır,” dedi Tricia. “Hayır, sanmıyorum. Bu yüzden mesleğimi de sürdüremedim. Anlıyorsunuz ya, çünkü ben bir astrofizikçi idim. Eğer siz gerçekten başka gezegenden gelen biri ile karşılaşmışsanız, onun iki kafası var ve papağan taklidi yapıyorsa, astrofizikçi olmanız pek uygun düşmez, öyle değil mi? Yapamazsınız. En azından ben yapamadım.” Bunun zor olacağını görebiliyorum. Sanırım kulağınıza saçma sapanmış gibi gelen konuşmalar yapan başka insanlara biraz sert çıkışınızın sebebi de bu olmalı.”

“Evet,” dedi Tricia. “Sanırım haklısınız. Affedersiniz.”

“Önemli değil.”

“Bu arada, siz bunu anlattığım ilk insansınız.” “Tahmin etmiştim. Evli misiniz?”

“Eee, hayır. Bugünlerde bunu anlamak çok zor değil mi? Ama sormakta haklısınız, çünkü belki de sebep buydu. Birkaç kez birileriyle çok yakınlaştım, çoğunlukla da bir çocuk istediğim için. Ama hepsi de, niçin devamlı omuzunun üzerinden baktığımı sorarak işi bitirdi. Ne diyebilirdim ki? Bir ara bir sperm bankasına gidip şansımı denemeyi bile düşündüm. Rasgele birinin çocuğuna sahip olmayı yani.” “Bunu ciddi olarak yapamazsınız değil mi?”

Tricia güldü. “Muhtemelen hayır. Hiçbir zaman gerçekten gidip de araştırmadım. Hiçbir zaman. Hiçbir zaman tam olarak bir şey yapmadım. Yaşam hikayem. Gerçeğini tam olarak hiç yaşamadım. Sanırım televizyonda olmamın nedeni de bu. Hiçbir şey gerçek değil.

“Affedersiniz hanımefendi, isminiz Tricia McMillan mı acaba?”

Tricia şaşırarak başını kaldırdı. Orada, ayakta duran, şoför şapkalı bir adam vardı.

“Evet,” dedi, anında kendini toparlayarak. “Hanımefendi bir saattir sizi arıyorum. Otel bu isimde birinin burada kalmadığını söyledi ama ben Bay Martin’in ofisinden kontrol ettim. Onlar kesin olarak kaldığınız yerin burası olduğunu söyledikleri için tekrar sordum. Hâlâ hiç adınızı duymadıklarını söylüyorlardı. Ben buna rağmen isminizi anons ettirdiğim halde, sizi yine de bulamadılar. Bunun üzerine, ofisten arabaya bir resminizi fakslamalarını istedim ve sizi kendim aramaya karar verdim.”

Saatine baktı.

“Saat biraz geç oldu ama, hemen gitmek ister miydiniz?”

Tricia afallamıştı.

“Bay Martin? Yani NBS’den Andy Martin öyle mi?” “Evet, hanımefendi. US/AM ekran kontrolörü.”

Tricia oturduğu yerden fırladı. Bay McManus ve Bay Miller ile ilgili duyduğu o çağrıları hatırlamaya bile dayanamıyordu.

“Yalnız acele etmemiz gerek,” dedi şoför. “Duyduğum kadarı ile Bay Martin İngiliz aksam kullanmanın denemeye değer olacağını düşünüyordu. Patronu ise bu fikre tamamen karşı. Bay Zwingler yani. Ve Bay Zwingler’in bu akşam deniz kenarına tatile gideceğini de tesadüfen biliyorum, çünkü onu alıp havaalanına götürmesi gereken de benim.”

“Pekala.,” dedi Tricia, “Ben hazırım. Gidelim.”

“Tamam, hanımefendi. Araba ön kapıda bekleyen büyük limuzin.”

Tricia Gail’e döndü. “Affedersiniz,” dedi.

“Gidin! Gidin!” dedi Gail. “Ve iyi şanslar. Sizinle birlikte olmaktan zevk duydum.”

Tricia para almak üzere çantasına uzandı.

“Lanet olsun,” dedi. Onu yukarda bırakmıştı.

“İçkiler benden,” diye ısrar etti Gail. “Gerçekten. Benim için çok ilginç bir görüşme oldu bu.”

Tricia içini çekti.

“Bakın bu sabahla ilgili olarak gerçekten üzgünüm....”

“Bir kelime daha etmeyin. Ben iyiyim. Yalnızca astrolojiden bahsediyoruz. Bu zararsız bir şey. Dünyanın sonu sayılmaz.” •

“Teşekkürler.” Birden içinden gelerek Tricia onu kucakladı.

“Her şeyiniz yanınızda mı?” dedi şoför. “Çantanızı filan almak istemiyor musunuz?”

“Eğer yaşam bana bir şey öğretti ise,” dedi Tricia, “bu hiçbir zaman çantamı almak için geri dönmemem gerektiğidir.”

*

Bir saatten biraz fazla bir zaman sonra, Tricia, otel odasındaki iki yataktan birinin üzerinde oturmaktaydı. Birkaç dakika için yerinden kıpırdamadı. Öylece durup diğer yatağın üzerinde masum masum oturmakta olan çantasına bakıyordu.

Bir elinde Gail Andrews’un bıraktığı bir not vardı. Şöyle diyordu, “Fazla hayal kırıklığına uğrama. Konuşmak istersen beni mutlaka ara. Eğer senin yerinde olsaydım, yarın akşam evde otururdum. Bir parça dinlen. Ama bana aldırma ve endişelenme. Bu yalnızca astroloji. Dünyanın sonu değil. Gail.”

Şoför haklıydı. Aslında şoför NBS’de neler olup bittiğini Tricia’nın organizasyonda karşılaştığı herkesten daha iyi biliyordu. Martin hevesliydi, Zwingler değildi. Martin’i haklı çıkarabilmek için tek şans verilmişti ve o bunu kullanamamıştı.

Oh tanrım, oh tanrım, tanrım, tanrım.

Eve dönme zamanı. Hava yolunu arayıp bu akşam Heathrow’a dönme şansının hâlâ olup olmadığım sorma zamanı. Koca telefon rehberine uzandı.

“Oh. Her şey sırayla.”

Rehberi tekrar yerine bıraktı, çantasını aldı ve banyoya götürdü. Tezgahın üzerine koydu ve içinde kontak lenslerinin bulunduğu küçük plastik kutuyu çıkardı. Onlar olmadan ne okuması için verilen notları, ne de promptırdaki notları düzgün bir şekilde okuyabilmişti.

3

Gülünç bir şekilde, geçmiş olarak nitelendirdiğimiz zamanlarda, Otostopçu’nun Galaksi Rehberi’nin paralel evrenlerle ilgili söyleyeceği pek

çok şeyi vardı. Bununla birlikte, Gelişmiş Tanrı düzeyinin altında olan biri için, bunların pek azı anlaşılabilir nitelikteydi. Artık bütün bilinen tanrıların, onların genellikle iddia ettiği gibi, Evren'in başlangıcından bir önceki hafta değil de, sonraki ilk saniyenin üç milyonda biri kadar bir zamanın sonunda ortaya çıktıkları iyice anlaşıldığına göre, şimdi yapmaları gereken bir yığın açıklama olmalıydı ve bu yüzden şu sıralar derin fizik konularıyla ilgili yorumlar için vakit ayırmaları mümkün değildi.

Rehber' in paralel evrenler konusunda söyleyebileceği şeyler arasında cesaret verici olabilecek tek şey, bu kavramı anlayabilmeniz için en ufak bir şansınızın bile olmadığıydı. Dolayısıyla "Ne?" ve "Yaa?" gibi ünlemler kullanabilir, hatta kendinizi aptal durumuna düşürme korkusu olmadan, gözlerinizi şaşılaştırıp, deli saçması şeyler bile söyleyebilirdiniz.

Paralel evrenler hakkında ilk fark etmeniz gereken şey, yine Rehber'in dediğine göre, onların paralel olmadığıydı.

Fark edilmesi önemli bir diğer nokta da, bu paralel şeylerin tam anlamıyla gerçekte evren bile olmadığıdır. Ama bunu daha sonra, yani şu ana kadar fark ettiğiniz hiçbir şeyin doğru olmadığını fark ettikten bir müddet sonra kavramaya çalışmanız en kolay yol olacaktır.

Bunların evren olmamalarının sebebi, herhangi bir evrenin aslında bir nesne şey olmayıp, teknik adıyla, yalnızca HÇGKMÇ'ye, yani Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'a, bir bakış şekli olmasıdır. Aslında Her Çeşit Genel Karman Çormanlık diye bir şey de yoktur. Olsaydı bile, o da değişik bakış açılarının topyekün toplamından başka bir şey olmayacaktı.

Evrenlerin paralel olmayışlarının nedeni denizin paralel olmayışı ile aynıdır. Bunun hiçbir anlamı yoktur. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ı istediğiniz gibi dilimlere ayırabilir ve sonunda genellikle, birilerinin ev olarak adlandıracağı bir şey elde edebilirsiniz.

Şimdi siz de istediğiniz gibi saçmalayabilirsiniz, ama sırası sizde, lütfen buyurun.

* * *

Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'a özel uyumu yüzünden ilgimizi çeken Dünya'ya, başka dünyalara çarpmayan bir nötrino, yani nötrondan daha küçük bir parça çarpmıştı.

Bir nötrino çarpışılabilecek kadar büyük bir şey değildir.

Üstelik çarpışılabileceği makul bir şekilde düşünülebilecek her şeyden daha küçüktür. Aslında, Dünya büyüklüğünde bir şeye nötrinoların çarpması kendi içinde o kadar da olağanüstü bir olay değildi. Hatta hiç değildi. Asıl olağanüstü sayılacak şey, Dünya'nın oradan geçmekte olan birkaç milyar nötrino tarafından vurulmadığı bir saniye parçası olabilirdi.

Tabii, maddenin neredeyse hiçbir şeyden oluşmadığını görünce, her şey çarpmakla vurulmakla ne kastettiğinize bağlı oluyor. Bütün bu baş döndürücü bomboşluk içinde yol alırken, bir nötrinonun bir şeye fiziken çarpma şansı, bir 747 yolcu uçağından rastgele atılan çelik bir bilyanın, diyelim bir yumurtalı sandviçe çarpma şansı kadardır.

Her neyse. Bu nötrino bir şeye çarpmıştı. Bu çarptığının, nesneler arasında hiç de önemli bir yeri olmadığı söylenebilirdi. Ama bunu söylerseniz, gözleri şaşı bir porsuğun tükürdüğünden bahsetmiş gibi olursunuz.

Evren gibi çılgıncasına karmaşık bir yerde, bir şey bir kez gerçekten olacak olursa, Kevin işlerin nereye varacağını bilirdi. Adı geçen "Kevin" hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen rasgele bir birey anlamına geliyordu.

Nötrino bir atoma çarpmıştı.

Atom bir molekülün parçası idi. Molekül bir nükleik asitin parçası idi. Nükleik asit bir genin parçası idi. Gen büyümek için gerekli genetik bir tanımın parçasıydı... ve bu böyle uzayıp gidiyordu. Bütün bu olayların sonucunda bir bitki, fazladan bir yaprak büyütmüştü. Essex'de. Ya da, bir yığın boş laf ve jeolojik anlamda yerel sorun sonucu, adına Essex denmiş yerde.

Bu bitki bir yoncaydı. Ağırlıklarını, daha doğrusu tohumlarını her tarafa yayarak, hızla Dünya'daki en yaygın yonca tipi haline gelmişti. Bu minik biyolojik rastlantı ile Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ın bu diliminde var olan birkaç ufak değişim (örneğin Tricia McMillan'ın Zaphod Beeblebrox ile birlikte başka bir gezegene gitmek için buradan ayrılmayı başaramaması, cevizli dondurma satışlarındaki anormal düşüklük ve üzerinde bütün bunların meydana geldiği Dünya'nın, Vogonlar tarafından, yeni bir hiper çevre yolu açmak amacıyla yerle bir edilmemiş olması gibi) şu sırada, bir zamanlar Maksimegalon Üniversitesi Tarih Bölümü'nde bulunan araştırma projeleri öncelik listesinde 4.763.984.132'nci sırada beklemekteydi ve havuz başında dua için toplanmış bulunan öğretim üyelerinin hiçbirinin bu konuda bir acelesi olmadığı da çok açıktı.

4

Tricia'ya bütün dünya kendisine karşı birleşmiş gibi geliyordu. x Doğuya doğru bir gecelik bir uçak yolculuğunun ardından ve ansızın, kendisini hiçbir şekilde hazırlıklı hissetmediği, anlaşılmaz şekilde tehdit dolu bir başka gün daha yaşadıktan sonra, böyle hissetmesinin son derece normal olduğunun farkındaydı. Ama yine de.

Bahçesindeki çimenler üzerinde bir takım izler vardı. Bunları pek de fazla umursadığı yoktu, kendisine kalsa bu izler istedikleri yere gitmekte serbesttiler. Bir cumartesi sabahı idi. New York'tan evine yeni dönmüş, kendini yorgun, huzursuz ve paranoyak hissediyordu. Tek yapmak istediği radyoyu hafifçe açıp yatağa girmek ve Ned Sherrin'in bir şeyler hakkında müthiş zekice yorumlar yaptığını dinlerken, yavaş yavaş uyuyakalmaktı.

Ama Eric Barlett onun çimenler üzerindeki izleri iyice incelemeden geçmesine izin vermiyordu. Eric, Cumartesi günleri köyden gelip, bir sopayla toprağı karıştıran, yaşlı bir bahçıvandı, insanların sabahın köründe New York'tan gelmesine inanmazdı. Bundan hoşlanmazdı. Bu doğaya aykırı idi. Bunun dışında her şeye inanırdı ama.

"Uzay yaratıkları olmalı," dedi, eğilip sopasıyla yerdeki küçük çentikleri uçlarından deşerek. "Bugünlerde uzay yaratıkları ile çok şey

duyuyoruz. Sanırım bu izler onların.”

“Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Tricia, sabırsızca saatine bakarak. On dakika diye düşündü. On dakika ayakta durabilirdi. Sonra, ister yatak odasında olsun, isterse burada bahçede olsun devriliverecekti. Bu yalnızca ayakta durmak zorunda kalırsa böyle olacaktı. Bir de çokbilmiş bir edayla başını sallayıp, arada sırada “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sormak zorunda kalırsa, bu süre beş dakikaya da inebilirdi.

“Oh, evet,” dedi Eric. “Buraya geliyorlar, çimenleriniz üzerine iniyorlar ve sonra tekrar çekip gidiyorlar. Bazen kedinizle birlikte Postanedeki Bayan Williams’ın kedisi, biliyorsunuz, hani o tekir kedi- o uzay yaratıkları tarafından kaçırıldı. Tabii ertesi gün geri getirdiler, ama hayvan çok garip bir ruh hali içindeymiş. Bütün sabah etrafta dolanıp durmuş ve öğleden sonra da uyuyakalmış. Eskiden bunun tersi olurmuş, mesele burada. Sabahları uyur, öğleden sonraları etrafta dolanırmış. Hava tutması, anlıyorsunuz ya, gezegenler arası bir araçta olmaktan ötürü.”

“Anlıyorum,” dedi Tricia.

“Üstelik Bayan Williams kedisinin tüylerini de alacalı renklerle boyadıklarını söylüyor. Bu işaretler tam onların iniş takımlarının yapacağı türden işaretler.”

“Çim biçeceğinin izleri olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Tricia.

“Eğer işaretler daha yuvarlak olsaydı, düşünürdüm. Ama bunlar tam yuvarlak değil, anlıyorsunuz ya, bütünüyle başka dünyalara ait bir görünümde “Sahi aklıma geldi de, geçen gün çim makinesinin sana oyun ettiğini ve tamir edilmesi gerektiğini, edilmezse çimlerin üzerinde delikler açmaya başlayacağını söylememiş miydin sen?”

“Bunu söyledim Bayan Tricia ve söylediğim şeyde ısrar da ediyorum. Bu izler kesinlikle çim makinasına ait değildir demiyorum. Bütün söylediğim bu deliklerin şekillerine bakılacak olursa bana öbür türlü bir açıklama daha makul geliyor. Şu ağaçların üzerinden geliyorlar, anlıyor musunuz? İniş takımları.

“Eric....,” dedi Tricia, sabırla.

“Buna rağmen size ne yapacağımı söyleyeyim Bayan Tricia,” dedi Eric, “çim biçme makinasına bir bakacağım, geçen hafta yapmak istediğim gibi. Sizi de yapmak istediğiniz şeyle baş başa bırakayım.”

“Teşekkür ederim Eric,” dedi Tricia. “Aslında şimdi yatmaya gidiyorum. Eğer mutfaktan istediğin bir şey varsa çekinmeden al.”

“Teşekkürler Bayan Tricia ve size iyi şanslar,” dedi Eric. Eğilerek çimenlerin üzerinden bir şey aldı.

“İşte,” dedi. “Üç yapraklı yonca. İyi şans demektir, görüyor musunuz?”

Bitkiyi yakından inceleyerek bunun gerçek bir üç yapraklı yonca olup, bilinen dört yapraklı yoncalarda yaprağı düşmüş bir tanesi olmadığından emin olmak istedi. “Yine de sizin yerinizde olsam çevrede uzaylı yaratıklarla ilgili hareketleri gözlerdim.” dedi. Ufku merakla izledi. “Özellikle de şu taraf, Henley yönü.”

“Teşekkürler Eric,” dedi Tricia, “Gözlerim.”

Kendini yatağa attı ve papağanlar ve diğer kuşlarla ilgili huzursuz rüyalar gördü.

Öğleden sonra uyandı ve rahatsız bir şekilde etrafta dolandı. Günün kalan kısmında ne yapacağından pek emin değildi, hatta yaşamının kalan kısmında. Bir saat kadar şehre gidip geceyi Stavros’da geçirip geçirmeme konusunda tereddüt etti. Yüksekten uçan medya çalışanları için, burası şu sıralar moda olan bir yerdi ve bir iki arkadaşını görmek kendini tekrar işlerin akışına bırakmasını kolaylaştırabilirdi. Sonunda gitmeye karar verdi. Orası güzel bir yerdi. Eğlenceliydi. Stavro’nun kendisinden de çok hoşlanıyordu. Stavro babası Alman olan bir Yunanlıydı- oldukça garip bir kombinasyon. Tricia bir kaç gece önce Alpha’ya gitmişti. Burası Stavro’nun New York’ta ilk açtığı klüptü, şimdi kendisini annesi Yunan olan bir Alman olarak kabul eden, kardeşi Kari tarafından işletiliyordu. Stavro Kardeşinin New York’taki klübü oldukça berbat işlettiğini

duymaktan çok mutlu olurdu. O halde Tricia gidecek ve onu mutlu edecekti. Stavro ve Kari Mueller arasında biraz sevgi kaybı olmuştu.

Tamam, işte böyle yapacaktı.

Sonra bir saat kadar daha ne giyeceği konusunda karar veremedi. Sonunda New York'tan almış olduğu küçük şık bir siyah elbise üzerinde karar kıldı. O gece kulüpte olabilecek bir arkadaşına telefon etti ve kulübün bu gece özel bir düğün partisi için kapalı olduğunu öğrendi.

Yaşamı yaptığınız herhangi bir plana göre

Yaşamaya çalışmanın süpermarketten bir yemek tarifi için alışveriş etmeye benzediğini düşündü. Şu kesinlikle sizin istediğiniz yöne gitmemekte kararlı alışveriş arabalarından birini alırsınız ve bunun sonucunda almayı düşündüklerinizden tamamen farklı şeyler almış olarak işinizi bitirirsiniz. Onları Ne yapardınız? Yemek tarifi ne olurdu? Hiçbir fikri yoktu.

Her neyse, o gece bir uzay aracı Tricia'nın çimleri üzerine iniş yaptı.

5

Henley yönünden gelişini başlangıçta hafif bir merakla ve bu ışıkların neye ait olduklarını anlamaya çalışarak izlemişti. Aslında, oturduğu yer Heathrow'dan milyonlarca mil ötede olmadığı için, gökyüzünde birtakım ışıklar görmeye alışıktı. Ama o ışıklar genellikle gecenin bu saatinde ve bu kadar alçakta olmazlardı. Biraz merak etmesinin sebebi buydu.

Gelen her ne ise o, giderek yakınlaştıkça bu merakı şaşkınlığa dönüştü.

"Hımm," diye düşündü, tüm düşünebildiği de bu kadarla kaldı.

Hâlâ uçak tutmasının sarhoşluğundan kurtulamamıştı ve kendini uykulu hissediyordu. Beyninin bir tarafından diğer tarafına gönderilip duran mesajlar zamanında ve doğru yere pek varamıyorlardı. Kendisine kahve hazırlamakta olduğu mutfaktan çıktı ve bahçeye bakan arka kapıyı açmaya

gitti. Serin akşam havasını derin derin içine çekti, dışarıya çıktı ve yukarı baktı.

Gerçekten de oradaydı. Orada asılı duruyordu. Sessiz sedasız.

Taa içinde, bir yerlerde bir şeyler kımıldadı. Elleri yavaşça iki yanma düştü. Sıcak kahvenin ayaklarına döküldüğünü fark etmedi bile. Uzay aracı yavaş yavaş yaklaşırken Tricia zorlukla nefes alabiliyordu. Aracın ışıkları toprağın üzerinde yumuşak hareketlerle oynuyor, adeta toprağı kontrol ediyor, yokluyordu. Aynı ışıklar Tricia'nın üzerinde de oynaşıyorlardı.

Ona ele geçirip kaybettiği şansının geri verilmesi ümidi çok uzak bir ihtimaldi. Yoksa onu bulmuş muydu? Yoksa geri mi gelmişti?

Araç yavaş yavaş yükseklik kaybetti ve nihayet yavaşça çimenlerin üzerine kondu. Seneler önce havalanırken gördüğüm gemiye tıpatıp benzemiyor, diye düşündü, ama karanlık gecenin içinde parlayan ışıkları net şekiller olarak görebilmek de çok güçtü zaten.

Sessizlik.

Sonra bir klik ve mmmm sesi.

Sonra bir başka klik ve bir başka mmm. Klik mmmm, klik, mmmm.

Bir kapı açıldı, çimenlerin üzerinden Tricia'ya doğru bir ışık boşaldı.

Tricia titreyerek bekledi.

Işıkta yalnızca bir siluet olarak seçilebilen bir şekil kapıda belirdi. Sonra bir başkası, sonra bir başkası daha.

Kocaman gözler ona bakarak yavaşça kırpıştı. Eller selamlamak üzere yavaşça yükseldi.

"McMillan?" dedi sonunda tuhaf, ince bir ses, hecelerle zorlukla başa çıkarak. "Tricia McMillan. Bayan Tricia McMillan?"

"Evet," dedi Tricia, neredeyse hiç sesi çıkmadan.

“Bir süredir sizi gözlüyorduk.”

“G... gözlüyor muydunuz? Beni mi?”

“Evet.”

Bir müddet ona baktılar, koca gözleri Tricia’nın üzerinde bir aşağı bir yukarı ve çok yavaş bir şekilde dolaştı.

* * *

“Gerçek yaşamda daha küçük görünüyorsunuz,” dedi sonunda birisi.

“Ne?” dedi Tricia.

“Evet.”

“Ben, ben anlamıyorum,” dedi Tricia. Bunların hiçbirini beklemiyordu tabii ki, ama beklemediği bir şey için bile bekleyeceği şekilde gitmiyordu hiçbir şey. Sonunda “Siz ... siz... Zaphod’dan mı geliyorsunuz?” diye sorabildi.

Bu soru üç siluet arasında küçük bir telaşa yol açtı. Kendi aralarında, su üstünde kayar gibi hoplayıp zıplayan bir lisanla tartıştıktan sonra, tekrar Tricia’ya döndüler.

“Zannetmiyoruz. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla öyle değil.”

“Zaphod nerede?” dedi bir diğeri, yukarı gökyüzüne bakarak.

“Ben... ben bilmiyorum,” dedi Tricia çaresiz bir ifadeyle.

“Buradan çok uzak mı? Hangi Yönde? Biz bilmiyoruz.”

Tricia kalbi ezilerek fark etti ki, onlar kendisinin kimden bahsettiğinin bile farkında değillerdi. Hatta neden bahsettiğinin bile. Ve Tricia’nın da onların neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ümitlerini sıkıca sarıp sarmalayıp yeniden ortalıktan uzaklaştırdıktan sonra, beynini tekrar vitese

takıp, çalışma konumuna getirdi. Hayal kırıklığına uğramanın hiç anlamı yoktu. Burada asrın gazetecilik olayını yaşadığını fark etmek için biran önce kendine gelmek zorundaydı. Ne yapmalıydı? Eve dönüp video kamerasını mı almalıydı? Geri döndüğünde gitmiş olmazlar mıydı? Stratejik olarak ne yapması gerektiği açısından kafası karmakarışık olmuştu. Onları konuşturmaya devam et diye düşündü. Gerisini sonra çözersin.

“Siz beni mi gözetliyordunuz?”

“Hepinizi. Gezegeninizdeki her şeyi. TV’u. Radyoyu. Telekomünikasyon araçlarını. Bilgisayarları. Video devrelerini. Depolan.”

“Ne?”

“Araba parklarını. Her şeyi. Biz her şeyi gözetleriz.”

Tricia onlara bakakaldı.

“Bu çok sıkıcı olmalı, öyle değil mi?” diye kekeledi.

“Evet.”

“O halde niçin...”

“Yalnızca...”

“Evet. Yalnızca ne?”

“Yarışmalar dışında. Biz yarışmalara bayılırız.”

Tricia uzay yaratıklarına, uzay yaratıkları Tricia’ya bakarlarken uzun bir sessizlik oldu.

“İçerden almak istediğim bir şey var,” dedi Tricia, üstüne basa basa. “Bakın ne diyeceğim. İçinizden biri, ya da hepiniz benimle birlikte gelip içeriye bir göz atmak ister mi?”

“Memnuniyetle,” dedi hepsi birden heyecanla. Tricia 35 mm’lik video kamerasını ve teybini, yani bulabildiği her türlü kayıt cihazım kapıp gelene kadar üçü de oldukça beceriksiz bir edayla oturma odasının ortasında ayakta beklemişlerdi. Ev ışıkları altında hepsi çok ince ve morumtırak yeşil bir renkteydiler.

“Beyler, bir dakika içinde yanınızdayım,” dedi Tricia, çekmecelerini deşip, yedek kaset ve film ararken.

Yaratıklar Tricia’nın diskleri, kasetleri ve eski plaklarının bulunduğu raflara bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerini hafifçe dürttü.

“Bak,” dedi. “Elvis.”

Tricia durdu ve yeniden onlara baktı.

“Elvis’i sever misiniz?”

“Evet.”

Tricia video kamerasına yeni bir kaset takmaya uğraşırken şaşkınlık içinde başını salladı.

“Sizin insanlarınızdan bazıları,” dedi, ziyaretçilerden birisi, tereddütle, “Elvis’in uzay yaratıkları tarafından kaçırıldığına inanıyorlar.”

S

“Ne?” dedi Tricia. “Bu doğru olabilir mi?”

“Mümkündür.”

“Bana Elvis’i kaçıranların siz olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?” Cihazlarını boşa çalıştırmış olmamak için mümkün olduğunca soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama bu kadarı onun için bile fazlaydı.

“Hayır, hayır biz değil,” dedi misafirler. “Uzay yaratıkları yapmış olabilir. Bu çok ilginç bir ihtimal. Sık sık bunun bahsini ederiz.”

“Bunu aşağı indirmeliyim,” diye mırıldandı Tricia kendi kendine. Videokasetinin doğru takılıp takılmadığına baktı ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Kamerayı onlara doğru çevirdi. Ürkütmemek için gözüne yaklaştırmamıştı. Zaten kalça hizasında çekim yapmakta oldukça tecrübeli sayılırdı.

“Pekala,” dedi. “Şimdi bana yavaşça ve dikkatlice kim olduğunuzu söyleyin. Önce sen.,” dedi sol tarafında durana dönerek.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun öyle mi?”

“Hayır.”

“Anlıyorum,” dedi Tricia. “Ya siz ikiniz?”

“Biz de bilmiyoruz.”

“Güzel. Pekala. O halde belki nereden geldiğinizi bana söyleyebilirsiniz.”

Kafalarını salladılar.

“Nerden geldiğinizi bilmiyor musunuz?”

Tekrar kafalarını salladılar.

“O halde,” dedi Tricia. “Siz .. ne ...”

Ne diyeceğini bilemiyordu, ama bir profesyonel olarak bu arada kamerayı da sabit tutmaya çalışıyordu.

“Biz görevliyiz,” dedi yaratıklardan bir tanesi. “Görevli mi? Ne yapmak için görevli?”

“Bilmiyoruz.”

Kamera hâlâ çalışıyordu.

“Sizi almaya geldik.”

Hareket etme. Hareket etme. Bir kamera ayağı olsaydı keşke. Böyle düşünüyordu, çünkü şu anda duyduklarını sindirebilmek için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı. Hayır, diye karar verdi, şimdilik kamerayı elinde tutmak ona daha fazla esneklik sağlıyordu. İmdat, diye bağırdı içinden, ne yapacağım şimdi?

“Niye,” diye sordu sakin sakin, “beni almaya geldiniz?”

“Çünkü biz aklımızı kaybettik.”

“Affedersiniz,” dedi Tricia, “içeri gidip bir kamera ayağı almam gerek.”

Tricia gidip, çabucak bir kamera ayağı bulup, videoyu üzerine monte ederken yaratıklar, bir şey yapmadan öylece beklemekten şikayetçi görünmüyorlardı. Tricia’nın yüzü tamamen hareketsizdi, ama ne olup bittiği ya da olanlar hakkında ne düşünmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

“Pekala,” dedi, hazır olduğunda. “Niçin...”

“O astrologla olan röportajınızı beğendik.”

“Onu seyrettiniz öyle mi?”

“Biz her şeyi seyrederiz. Astroloji ile de çok ilgiliyiz. Astrolojiyi severiz. Çok ilginç bir konu. Oysa her şey aynı şekilde ilginç değil. Yıldızlar bize neleri anlatır. Yıldızlar bize gelecekle ilgili neler söyler. Buna benzer bilgileri severiz.”

“Ama...”

Tricia nereden başlayacağını bilmiyordu.

Konuyu sahiplen, diye düşündü. Bu durumda hiçbir şeyi tahmine bırakmanın bir yararı yok.

Onun için şöyle söylenmeye karar verdi, “ama ben astroloji ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Biz biliyoruz.”

“Biliyor musunuz?”

“Evet biz burçları izleriz. Bu konuyla çok ilgiliyiz. Bütün gazete ve dergilerinizi okuruz ve onlara da çok meraklıyız. Ama liderimiz bir sorunumuz olduğunu söylüyor.”

“Bir lideriniz de mi var?”

“Evet.”

“Adı ne?”

“Bilmiyoruz.”

“Adının ne olduğunu söylemiyor mu, tanrı aşkına? Affedersiniz, bu kısmı baştan almam gerekecek. Adının ne olduğunu söylüyor?”

“O da bilmiyor.”

“O halde onun lideriniz olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Kontrol onun elinde. Burada binlerinin bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor.”

“Ah!” dedi Tricia, bir ipucu yakalayarak, “‘burası’ neresi?”

“Rupert.”

“Ne?”

“Sizin insanlarınız oraya Rupert diyor. Güneşinizin onuncu gezegeni. Biz yıllarca orada yaşadık. Oldukça soğuk ve ilginç olmayan bir gezegen orası. Ama gözlem için iyi bir yer.”

“Bizi niye gözlüyorsunuz?”

“Yapmasını bildiğimiz tek şey bu da ondan.” “Pekala,” dedi Tricia. “Tamam. Lideriniz nasıl bir sorununuz olduğunu söylüyor?”

“Üçgenlere bölmek.”

“Ne dediniz, anlamadım?”

“Astroloji çok kesin bir bilimdir. Biz bunu biliyoruz.” “Eee...” dedi Tricia, sonra sustu.

“Ama sizin için ve burada, Dünya üzerinde kesin.” “Ev...e...t” Bir şeylerin belli belirsiz titreşimlerini almak gibi kötü bir hisse kapılıyordu.

“Örneğin Oğlak burcunun yükselen yıldızı Venüs ise, bu, Dünya’ya göre böyle olacaktır. Rupert’da olduğumuz zaman aynı şey nasıl işleyecek? Yükselen yıldız dünya ise ne olacak? Bunu ayırt etmek bizim için çok zor. Unuttuğumuz şeyler arasında ki bunların pek çok ve pek derin şeyler olduğunu sanıyoruz, bir tanesi de trigonometri."

“Müsaade ederseniz şunu doğru anlayayım,” dedi Tricia. “Siz benim.... sizinle... Rupert’a gelmemi istiyorsunuz.”

“Evet.”

“Sizin için Dünya ve Rupert’a göre burçların pozisyonlarını yeniden hesaplayabilmem için?

“Evet.”

“Telif hakkım olacak mı?”

“Evet.”

“O halde sizinim,” dedi Tricia, bunu en azından National Enquirer’a satabileceğini düşünerek.

Kendisini güneş sisteminin en uzak sınırlarına götürecek olan gemiye binerken ilk dikkatini çeken şey üzerinden binlerce görüntünün kayıp geçmekte olduğu video monitörlerinin bulunduğu tezgah oldu. Başında oturup onların hepsini izleyen, ama dikkatini özellikle, sabit bir görüntünün bulunduğu belirli bir tanesine çevirmiş olan dördüncü bir yaratık vardı. İzlediği görüntü Tricia'nın az önce onun üç meslektaşı ile yaptığı hazırlıksız röportajdı. Tricia'nın endişeli bir tavırla içeri tırmandığını gördüğü sırada başını ekrandan kaldırmıştı.

"İyi akşamlar, Bayan McMillan," dedi. "Güzel bir çekim oldu."

6

Ford Prefect koşarken yere çarptı. Hatırladığına göre kaldığı yer, havalandırma şaftının on santim kadar ötesindeydi. Bu yüzden yere çarpabileceği noktayı yanlış tespit etmiş, koşmaya erken başlamış, beceriksizce tökezlemiş ve bileğini burkmuştu. Lanet olsun! Yine de hafifçe yalpalayarak, koridordan aşağı doğru koşmaya devam etti.

Binanın her tarafında birden bire çalmaya başlayan alarmlar her zamanki gibi bir heyecan fırtınası yaratıyordu. Yine her zamanki gibi, saklanmak üzere depolama bölmelerinin arkasına daldı, görünmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve hemen sırt çantasının içini karıştırarak her seferinde ihtiyaç duyduğu malzemeleri aramaya koyuldu.

Ama bu kez her zamankinin aksine, bileği delicesine canını yakıyordu.

Yalnızca havalandırma şaftı hatırladığından on santim ötede olmakla kalmıyor, binanın kendisi de, hatırladığından başka bir gezegende bulunuyordu. Buna rağmen, onu esas şaşırtan şey yine de bu on santimlik fark olmuştu. Otostopçunun Galaksi Rehberi ofisleri, yöresel iklim şartları, yöresel düşmanlıklar, enerji faturaları veya vergiler gibi nedenlerle ve genellikle çok kısa bir süre önce bildirilerek, sık sık başka bir gezegene taşınır, ama her seferinde de neredeyse en küçük molekülüne kadar tam olarak aynı şekilde inşa edilirdi. Şirketin elemanlarından birçoğu için,

içinde çalıştıkları ofisin planı acımasızca çarpıtılmış kişisel evrenleri içindeki tek değişmezlik sembolüydü.

Bununla birlikte, bir şey, garipti.

Bu kendi içinde şaşırtıcı bir şey sayılmaz diye düşündü Ford, çantasından havlusunu çıkarırken. Aslında yaşamındaki her şeyin, kimi biraz daha az kimiyse biraz daha çok da olsa, bir parça garip olduğu söylenebilirdi. Ama bu seferki, garipliğine alıştığı şeylerden biraz farklı bir gariplikti, yani tuhaftı. Bununla birlikte, dikkatini hemen bu konuya odaklayamıyordu.

Çantasından 3 nolu açma anahtarım da çıkardı.

Alarmlar yine eskisi gibi, tanıdık bir şekilde çalmaya devam ediyor, adeta mırıldanabileceği bir melodi meydana getiriyorlardı. Bütün bunlar tanıdığı, bildiği şeylerdi. Oysa dışardaki dünya Ford için yeniydi. Saquo-Pilia Hensha'da daha önce hiç bulunmamıştı, ama burayı beğenmişti. Bir çeşit karnaval atmosferine sahip bir yerdi burası.

Bu kez de çantasından pazardan aldığı oyuncak bir ok yay takımı çıkardı.

Saquo-Pilia Hensha'daki karnaval havasının sebebinin yerli halkın her sene kutladığı St.Antwelm Varsayımı Yortusu olduğunu keşfetmişti. St. Antwelm, yaşadığı dönemde muhteşem ve popüler bir varsayımda bulunmuş olan, muhteşem ve popüler bir kraldı. Kral Antwelm'in varsayımına göre, diğer her şeyin eşit olduğu düşünülürse, insanların tümünün en büyük arzusu mutlu olmak ve hep birlikte eğlenerek mümkün olan en iyi vakti geçirmekti. Bu yüzden, ölümünden sonra kişisel servetinin tümünün, herkese bu varsayımı hatırlatmak amacıyla ve her yıl kutlanacak bir festival düzenlemek üzere kullanılmasını vasiyet etmişti. Bu festivalde yığınla lezzetli yiyecek, hareketli danslar ve Wocket Avı gibi deli dolu oyunlar olurdu. Kralın Varsayımı öylesine akıllıca bir varsayımdı ki kral bundan dolayı azizlik mertebesine yükseltilmişti. Yalnız bununla da kalınmamış, daha önceden taşlanarak tamamen sefil bir ölüme mahkum oldukları ya da gübre fıçıları içinde baş aşağı yaşamak zorunda kaldıkları için aziz ilan edilenlerin bu rütbeleri geri alınmış ve onların bu hareketleri

artık daha çok utanç verici yaklaşımlar olarak değerlendirilmeye başlanmıştı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin bulunduğu H-şeklindeki bildik bina şehrin eteklerinde yükselmekteydi ve Ford’un içine girişi yine bildik bir şekilde olmuştu. Buraya daima havalandırma sistemi yoluyla giriyor, ana girişi tercih etmiyordu. Bunun sebebi orada görevi içeri giren büro elemanlarının harcamalarını sorgulamak olan robotların nöbet tutmalarıydı. Ford Prefect'in gider hesapları akıl almaz derecede karışık ve zordu ve en önemlisi Ford, bu devriye robotlarının, hesaplarına ilişkin öne sürmeyi düşündüğü açıklamalara akıl erdirebilecek nitelikte olmadıklarını fark etmişti. Dolayısı ile binaya girişini bir başka yoldan yapmayı tercih ediyordu.

Bunun anlamı, muhasebe departmanındakiler dışında, binada bulunan neredeyse bütün alarm zillerini devreye sokmak oluyordu ki Ford'un istediği de buydu.

Depolama bölmelerinin arkasına gizlenerek oyuncak ok takımının lastik vantuzunu diliyle ıslatıp yayın içine yerleştirdi.

Hemen hemen otuz saniye kadar sonra, küçük bir kavun büyüklüğünde bir robot, koridordan aşağı doğru bel yüksekliğinde uçarak ve bir yandan da olağan dışı bir şey olup olmadığını anlamak için sağı-solu tarayarak kendisine doğru yaklaşmaya başladı.

Kusursuz bir zamanlama ile Ford oyuncak oku yolun karşısına doğru attı. Ok koridoru boydan boya geçti ve yalpalayarak karşı duvara yapıştı. Ok uçarken, robotun alıngaçları derhal onun üzerine kilitlendi ve robot onu izlemek için doksan derecelik bir dönüş yaparak, ne olup bittiğini anlamaya ve okun nereye gittiğini görmeye çalıştı.

Bu Ford'a değerli bir saniye kazandırmış oldu. Uçan robot kendisinin olduğu yönün aksi tarafına baktığı sırada üzerine havlusunu fırlattı ve onu yakaladı.

Robot, üzerinde bulunan yumru biçimindeki çeşitli algılama antenleri yüzünden havlunun içinde manevra yapamıyor, yalnızca ileri geri hareket

edebiliyor, yüzünü kendisini yakalayan varlığa çeviremiyordu.

Ford onu kendisine doğru çekerek, yere çakıverdi. Robot acıklı bir şekilde sızlanmaya başlamıştı. Seri ve deneyimli bir hareketle, elindeki 3 no.lu açma anahtarını havlunun altına sokarak robotun tepesinde bulunan ve mantık devrelerinin üzerini örten küçük plastik paneli kaldırıp atıverdi.

Mantık iyi bir şeydi belki ama evrim araştırmaları sırasında da görüldüğü gibi, birtakım sakıncalarının olduğu da bir gerçekti.

Mantıklı düşünebilen herhangi bir şeyin en azından kendisi kadar mantıklı düşünebilen bir başka şey tarafından aldatılabilmesi kolayca mümkündü. Tamamen mantıklı bir robotu aldatmanın en başarılı yolu, onu aynı uyarı ile tekrar tekrar uyarmak ve böylece bir kapalı devre içine kilitlenmesini sağlamaktı. Bunun en iyi kanıtı bin yıl önce MŞAOYAYKE'de (Maximegalon Şaşırtıcı Açıklıkta Olanı Yavaş ve Acılı Yoldan Keşfetme Enstitüsü) yapılan meşhur Ringa balıklı Sandviç Deneyinin sonuçlarıdır.

Bu deneyde bir robot Ringa Balıklı Sandviçi sevdiğine inandırılır. Deneyin en zor kısmı da bu kısımdır zaten. Robot bir kez balıklı sandviçleri sevdiğine inandırıldıktan sonra önüne bir balıklı sandviç koyulur. Bunun üzerine robot kendi kendine “Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe bayılırım.” diye düşünmeye başlar.

Daha sonra sandviçin üzerine eğilip, kepçesiyle onu balıklı sandviç bölmesine aktarır ve yeniden doğrulur. Robotun şansızlığı, doğrulduğu sırada balıklı sandviçin bulunduğu bölmeden kayıp yere, robotun önüne düşecek şekilde dizayn edilmiş olmasındadır. Çünkü düşen sandviçi görür görmez yeniden başlar; “Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe....” ve böylece aynı hareket üst üste tekrarlanır durur. Bütün bu lanet olası işlerden balıklı sandviçin sıkılmasını ve ufalanıp gitmesini engelleyen tek şey onun, iki ekmek dilimi arasına sıkıştırılmış bir parça ölü balık olması, olup bitene karşı robottan daha az duyarlılık göstermesidir.

Enstitüdeki bilim adamları bu şekilde bütün değişimlerin, gelişmelerin ve yeniliklerin ardında yatan itici gücün ringa balıklı sandviç olduğunu keşfettiler. Bu anlamda bir tez yayımladılar ve bu tez son derece aptalca

bulunarak yaygın bir eleştiri aldı. Bunun üzerine rakamları yeniden kontrol ettiler ve keşfettikleri şeyin "can sıkıntısı” ya da can sıkıntısının uygulamadaki fonksiyonu olduğunu fark ettiler. Ardından, bir heyecan fırtınası içinde “huzursuzluk”, “depresyon”, “isteksizlik”, “tedirginlik” ve bunlara benzer diğer duyguları keşfe çıktılar. İkinci büyük başarıya ringa balıklı sandviçleri kullanmayı bıraktıklarında ulaştılar. Ansızın, koca bir dalga halinde, üzerinde çalışabilecekleri yeni duygular ortaya çıktı: “Rahatlama”, “iştah”, “tamin”, ve hepsinden önemlisi “mutluluk” için duyulan arzu gibi.

Bu en büyük başarı, en büyük keşifti.

Tüm olası arızalarda, robot davranışlarını yöneten karmaşık bilgisayar kodlarının yığınlarcası, kolaylıkla değiştirilebilir hale gelmişti. Robotların tek ihtiyacı olan şey sıkkın ya da mutlu olma kapasitesi ile bu durumları ortaya çıkaracak bir kaç koşuldu. Gemiye sonra kalanı kendi başlarına halledebilirlerdi.

Ford'un havlusu altına hapsettiği robot şu anda mutlu bir robot değildi. Onun mutlu olabilmesi için etrafta dolaşabilmesi ve diğer şeyleri görebilmesi gerekti. Özellikle de hareket eden diğer şeyleri görebildiğinde mutlu olurdu. Hele de, diğer hareket eden şeylerin yapmamaları gereken şeyleri yaptıklarını görüyorsa. Çünkü bu durumda onları rapor etmenin doyumsuz zevkini tatma olanağını bulurdu.

Ford kısa bir süre sonra bunu halledecekti.

Robotun üzerine çömelerek ve onu iki dizi arasına sıkıştırdı. Havlu hala robotun tüm algılama mekanizmalarını örtüyordu ama şimdi Ford mantık devresini açığa çıkarmış bulunuyordu. Robot çocuklar gibi huysuzca mızıldanıyor, hareket edemiyor, yalnızca huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Ford anahtarı kullanarak, küçük bir çipi soketinden gevşetip yerinden çıkardı ve bunu yapar yapmaz robot sessizleşti ve kendinden geçmiş bir halde orada oturmaya başladı.

Ford'un çıkartmış olduğu çip robotun mutlu olabilmesi için gerekli koşullarla ilgili direktifleri içeren çipti. Çipin hemen solundaki noktaya, çipin hemen sağındaki bir başka noktadan minik bir elektrik akımı

ulaştığında robot mutlu olurdu. Çipin görevi bu akımın bir noktadan bir noktaya ulaşıp ulaşmayacağına karar vermekti.

Ford havlusunun bir kenarına iliştirilmiş olan kısa teli çekip çıkardı. Bunun bir ucunu çip soketinin sol üstündeki deliğe, diğer ucunu da sağ alt ucundaki deliğe soktu.

İşte bu kadardı. Artık ne olursa olsun robot mutlu olacaktı.

Ford çabucak ayağa kalktı ve havluyu çekip kaldırdı. Robot heyecan içinde havaya yükseldi ve kıvıl kıvıl bir yol izlemeye başladı.

Döndü ve Ford'u gördü.

“Bay, Prefect, sayın efendim! Sizi görmekten öyle mutluyum ki!”

“Ben de seni görmekten mutluyum küçük arkadaşım,” dedi Ford.

Robot hemen merkez kontrol ünitesine bütün dünyalar içinde en iyisi olan bu dünyadaki her şeyin olabilecek en iyi durumda olduğu raporunu verdi ve alarmlar hemen kendi kendilerini susturdular. Yaşam normale döndü.

Hiç değilse, hemen hemen normale.

Burada bir gariplik vardı.

Küçük robot elektronik bir mutluluk içinde kıkırdıyordu. Ford koridordan aşağı aceleyle yürüdü ve robotu her şeyin ne hoş, ve kendisinin bunu bildirebilmekten ötürü ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek, bir aşağı bir yukarı dolansın diye bıraktı.

Bununla birlikte, Ford mutlu değildi.

Tanımadığı yüzlerin yanından geçiyordu. Bunlar onun hoşlandığı türden kişilere benzemiyorlardı. Hepsi fazla bakımlıydı. Bakışları fazlaca cansızdı. Uzaktan tanıdık birini gördüğünü sandığı ve selamlaşmak için aceleyle yanma yaklaştığı her seferinde bunun başka birisi olduğu ortaya çıkıyordu.

Ford'un bildiğinden daha düzgün bir saç modeli ve daha güçlü, daha amaçlı bakışları olan biri.

Merdivenlerden biri beş on santim sola çekilmiş, bir tavan belli belirsiz alçaltılmıştı. Lobilerden biri yeniden düzenlenmişti. Bunların hiçbiri tek başına onu endişelendirmiyor, ama yine de kafasının karışmasına yol açıyordu. Onu asıl endişelendiren şey dekordu. Eskiden abartılı ve pırıltılıydı. Pahalıydı- çünkü Rehber gelişmiş ve gelişmekte olan Galaksi bölgelerinde çok iyi satıyordu- ama aynı zamanda da eğlendiriciydi. Koridorlar boyunca çılgın oyun makineleri sıralıydı. Tavanlardan deli dolu boyanmış kocaman piyanolar sarkardı, ağaçlarla kaplı alanlardaki havuzlarda Viv gezegeninden gelmiş kötülük dolu yaratıklar beslenirdi, aptal gömlekler içinde robot uşaklar koridorlarda oradan oraya dolaşır, kimin eline bir içki bardağı sıkıştırabileceklerini gözlerlerdi Koca canavarları evcilleştirirler, ofislerindeki tüneklerin üzerinde uçan sürüngenler bulunurdu. İnsanlar nasıl iyi vakit geçireceklerini bilirlerdi. Bilmezlerse de bu sorunu halledebilmek için katılabilecekleri kurslar olurdu.

Bütün bunların hiçbiri şimdi yoktu.

Biri binanın içinde dolanmış ve çok kötü niyetli bir tarz değişikliği ortaya çıkmıştı.

Ford seri bir hareketle küçük bir girintiye doğru döndü ve uçan robotu da kendisiyle birlikte içeri çekti. Yere çömeldi ve mırıl mırıl mırıldanan siber uçucuya gözlerini dikti.

“Burada neler olup bitiyor?” diye sorguladı.

“Oh! Sadece en güzel şeyler, efendim. Sadece mümkün olan en güzel şeyler. Lütfen kucağınıza oturabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Ford, elinin bir hareketiyle onu yanından uzaklaştırarak. Robot bu şekilde uzaklaştırılmaktan müthiş zevk almıştı. Bir aşağı bir yukarı, dalgalanarak uçmaya başladı. Ford onu yeniden yakaladı ve yüzüne bir karış mesafede havada tuttu. Robot olduğu yerde kalmaya çalışıyor, ama hafifçe titreşmekten kendini alamıyordu.

“Bir şeyler değişti, öyle değil mi?” diye sordu Ford dişlerinin arasından.

“Oh, evet,” diye bir sevinç çığlığı attı küçük robot, “mümkün olan en şahane ve muhteşem şekilde. Buna öyle seviniyorum ki."

“O halde önceden nasıldı her şey?”

“Müthiş lezzetli.”

“Ama değişiklikten hoşlandığını söyledin?” diye sordu Ford.

“Ben her şeyden hoşlanırım,” diye inledi robot. “Özellikle bana böyle bağırmanızdan. Yine bağırın, n'olur.”

“Bana ne olduğunu anlat hemen!”

“Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Ford içini çekti. Derin bir nefes aldı.

“Pekala, pekala,” dedi robot nefes nefese,

“Rehber'i başkaları devraldı. Yeni bir yönetim iş başında. Her şey öyle hoş ki zevkten eriyebilirim. Eski yönetim de muhteşemdi elbette, ama o sırada öyle düşünüp düşünmediğimden pek emin değilim.”

“Bütün bunlar kafana bir tel sıkıştırılmadan önceydi.” “Ne kadar doğru. Ne kadar mükemmelcesine doğru. Ne kadar, mükemmelce, coşturucu, köpüklü ve bomba gibi bir gerçek. Ne kadar gerçek bir mutluluk doğuran, yerinde bir gözlem.”

“Ne oldu?” diye üsteledi Ford. “Bu yeni yönetim kim? Ne zaman iş başına geldiler? Ben... oh... neyse, boş ver” diye ekledi. Küçük robot kontrolsüz bir neşeyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya ve Ford'un dizlerine sürtünmeye başlamıştı. “Gidip kendim anlarım.”

* * *

Ford kendini hızla baş editörün bulunduğu odanın kapısına doğru savurdu. Kapının çerçevesi parçalara ayrılıp içeri girmesine uygun hale gelirken, o kendini korumak için bir top gibi sımsıkı yumulmuştu. Üzerinde geleneksel olarak Galaksinin en kudretli ve pahalı içkilerinin durması gereken içki arabasının bulunduğu köşeye doğru hızla yuvarlanarak odayı bir baştan bir başa geçti, kendisine siper olarak kullanmak üzere arabayı yakaladı, ve onu odanın en göze çarpan kısmında bulunan, pahalı, ama son derece kaba-saba bir heykel olan Leda ile Octopus'un yanma sığınmak üzere odanın öteki ucuna doğru sürdü. Bu arada küçük güvenlik robotu göğüs yüksekliğinde uçarak odaya girmiş. Ford'a yöneltilmiş bulunan atışların kendisine yöneltilmesinden intaharsal bir zevk almaktaydı.

En azından planı böyleydi ve bu uygulamak zorunda olduğu bir plandı. Çünkü baş editör Stagyar-zil-Doggo tehlikeli ve dengesiz bir adamdı. Personelinden odasına elinde düzeltilmiş yeni sayfalar olmadan girenlere katkıda bulunmak üzere ölümcül yaklaşımları vardı. Ve bunun için oda kapısının çerçevesine monte edilmiş özel bir tarama cihazı ile buna bağlı bir grup lazer silahı bulunuyordu. Bunların görev niçin hiçbir şey yazamadıklarını açıklayacak çok sağlam mazeretler sunmak için içeri girenleri caydırmaktı. Bu şekilde çok yüksek bir verim elde etmek mümkün oluyordu.

Ama ne yazık ki içki arabası orada değildi.

Ford kendini ümitsizce yana doğru savurdu ve bir takla atarak Leda ile Octopus'un durduğu tarafa doğru ulaşmaya çalıştı ama onlar da orada değillerdi. Panik içinde, gelişigüzel dönüp savrulmaya başladı. Tökezledi, yuvarlandı, pencereye çarptı. Neyse ki pencere roket saldırılarına karşı koyabilecek güçte yapılmıştı. Zıplayarak, yara bere içinde, daha önce orada bulunmayan, buruşuk deriden yapılmış şık, gri renkli bir kanepenin arkasına sığındı.

Birkaç saniye sonra yavaşça kanepenin arkasından yukarı doğru yükseldi. İçki arabası ve Leda ile Octopus heykelinin yokluğu yetmiyormuş gibi, lazer atışının da olmayışı bir başka şaşırtıcı değişiklikti. Kaşları çatıldı. Bütün bunlar son derece yanlıştı.

“Sanırım siz Bay Prefect olmalısınız,” dedi bir ses.

Ses seramik ve tik ağacı karışımı bir çalışma masasının ardında oturan düzgün suratlı birinden gelmekteydi. Stagyar-zil-Doggo müthiş bir şahsiyet olabilirdi ama kimse onun düzgün suratlı biri olduğunu söyleyemezdi. Bu konuşan Stagyar-zil-Doggo değildi.

“İçeri giriş tarzınıza bakarak, Rehberle ilgili yeni dokümanların size henüz, eee, ulaşmadığını anlıyorum,” dedi düzgün suratlı kişi. Dirseklerini masasının üzerine dayamış, parmak uçları, açıklaması güç bir tarzda, hiç ölümcül bir suç işlememişçesine birleşmiş bir şekilde oturmaktaydı.

Ford, oldukça kısık bir sesle, “meşguldüm,” dedi. Sendeleyerek doğrulup üstünü başını silkeledi. Sonra ne halt etmeye böyle güçsüz konuştuğunu sordu kendi kendine. Durumun kontrolünü hemen eline geçirmeliydi. Bu kişinin kimin neyi olduğunu anlamak zorundaydı ve birden bunu yapmanın bir yolu aklına gelivermişti.

“Sen de neyin nesi oluyorsun?” diyerek sorguladı.

“Ben yeni baş editörünüzüm. Yani sizinle iş yapmaya devam etmeye karar verirsek tabii. İsmim Vann Harl.” Elini falan uzatmamıştı. Yalnızca ekledi, “o güvenlik robotuna ne yaptınız?”

Küçük robot tavanın etrafında çok çok yavaş bir şekilde dönüp duruyor ve kendi kendine sessizce mırıldanıyordu.

“Onu çok mutlu ettim,” diye yapıştırdı Ford, “Bu benim bir çeşit görevim sayılır. Stagyar nerede? Daha da önemlisi, içki arabası nerede?”

“Bay Zil-Doggo artık bu organizasyon için çalışmıyor. Ona ait olan içki arabası da, sanırım, bu gerçek yüzünden şimdi onu teselli etmeye çalışmakla meşgul olmalı.”

“Organizasyon mu?” diye haykırdı Ford. “Organizasyon öyle mi? Böyle bir kuruluş için ne allahın cezası bir kelime bu!”

“Aynen bizim hislerimizi yansıtıyorsunuz. Kötü bir yapılanma, kaynak savurganlığı, kötü idare ve dut gibi sarhoş. Bu son söylediğim,” dedi Harl, “editörün kendisi içindi."

“Şakaları ben yaparım,” diye hırladı Ford.

“Hayır,” dedi Harl. Siz restoran sütununu üstlenebilirsiniz ancak.”

Bir plastik kart çıkarak masanın üzerinden önüne doğru sürdü.

Ford onu almak için yerinden kıpırdamadı.

“Sen kim oluyorsun?” dedi Ford.

“Ben Harl'ım. Siz Prefect'siniz. Ve siz restoran sütunundan sorumlusunuz. Ben burada oturuyor ve size restoran sütununu üzerinize almanız gerektiğini söylüyorum. Anlaşılıyor mu?”

“Restoran sütunu mu?” dedi Ford. Henüz gerçekten kızamayacak kadar çok şaşkındı.

“Oturun Prefect,” dedi Harl. Döner sandalyesini çevirerek ayağa kalktı. Yirmi üç kat aşağıda karnavalın tadını çıkarmakta olan minik benekleri izlemeye koyuldu.

“Bu işe bir çeki düzen vermenin tam zamanı Bay Prefect.” diye terslendi.

“Sonsuz Boyut Girişimcileri olarak biz...”

“Kim olarak siz?”

“Sonsuz Boyut Girişimcileri. Rehber’i biz satın aldık.”

“Sonsuz Boyut mu?”

“Bu isim için milyonlar harcadık, Prefect. Onun için ya onu sevmeye ya da pilinizi pırtınızı toplamaya başlayın.”

Ford omuzlarını silkti. Toplayacak bir şeyi yoktu.

“Galaksi değişiyor.” dedi Harl. “Biz de onunla birlikte değişmek zorundayız. Pazara uymalıyız. Ve pazar ilerliyor. Yeni esinlenmeler gerek.

Yeni teknolojiler gelecek...”

“Bana gelecekten bahsetme,” dedi Ford. “Ben geleceğin her yanını gördüm. Zamanımın yarısı orada geçiyor. Her yerdekinden farklı bir şey değil. Her zamankinden de öyle. Bildiğimiz şeyler biraz daha hızlı arabalarda, biraz daha kokulu bir havada.”

“Bu yalnızca bir gelecek,” dedi Harl. “Eğer kabul ederseniz, bu sizin geleceğiniz. Oysa çok boyutlu düşünmeyi öğrenmek zorundasınız. Bu dakikanın ötesinde sonsuz sayıda gelecek var önünüzde uzanan. Milyarlarca. Her saniye yeni kavşaklara ayrılan! Her bir elektronun mümkün olan her bir pozisyonu milyarlarca olasılık halinde uçuşmakta! Milyarlarca ve milyarlarca parıltılı, ışıltılı gelecek! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Çenenden salyaların akıyor.”

“Milyarlarca ve milyarca pazar!”

“Anlıyorum,” dedi Ford. “O halde milyarlarca ve milyarca Rehber satıyor olmalısınız.”

“Hayır,” dedi Harl, mendiline uzanıp bulamayarak. “Affedersiniz,” dedi, “ama bu beni öyle heyecanlandırıyor ki.” Ford ona havlusunu uzattı.

“Milyarlarca ve milyarlarca Rehber satamayışımızın nedeni,” diye devam etti Harl, ağzını sildikten sonra, “giderler. Bizim yaptığımız şey bir Rehber'i milyarlarca ve milyarlarca kez satmak. Maliyet giderlerini düşürmek için Evren'in çok boyutlu doğasından yararlanıyoruz. Ve beş parası olmayan otostopçulara bir şey satmıyoruz. Bu ne kadar sersemce bir fikirmiş! Pazarın hemen hemen hiç parası olmayan bir kesimini bul ve onlara satmaya çalış. Hayır. Biz milyarlarca ve milyarlarca değişik gelecekte, iş seyahatleri yapan varlıklı iş adamlarına ve onların tatil gezisinde olan eşlerine satış yapıyoruz. Bu, uzay/zaman/olasılık faktörlerinin çok boyutlu sonsuzluğunun tamamı içindeki en radikal, en dinamik ve atılımcı girişim.”

“Ve sen benim restoran kritiği olmamı istiyorsun,” dedi Ford.

“Çalışmalarınız değerlendirilecektir.”

“Öldür!” diye haykırdı Ford. Havlusuna sesleniyordu.

Havlu Harl'ın ellerinden fırlayıverdi.

Bu onun kendine has bir gücü olduğundan değil, Harl'ın öyle olabileceğini düşünüp şaşırmasındandı. Onu şaşırtan ikinci şey Ford Prefect'in yumrukları önde, masanın üzerinden kendisine doğru fırlamasını görmekti. Aslında Ford'un saldırdığı şey kredi kartı idi, ama Harl'ın

içinde bulunduğu cinsten bir organizasyonda, yaşama karşı sağlıklı bir paranoya geliştirmeden onun bulunduğu pozisyona gelebilmek kolay değildir. Bu yüzden bu atağa karşı mantıklı olan tedbiri alarak kendisini geriye doğru atmış ve kafasını rokete dayanıklı cama, sert bir şekilde çarpmıştı. Bunun ardından, endişe dolu ve son derece özel bir seri rüyaya dalmıştı.

Ford, her şeyin nasıl yolunda gittiğine şaşırarak masanın üzerinde uzanmaktaydı. Şimdi elinde tutmakta olduğu plastik parçasına bir göz attı. Bu üzerinde isminin yazılı olduğu bir Ye-sonra-öde kredi kartı idi. Geçerlik süresi bugünden itibaren iki yıldı ve büyük olasılıkla Ford'un o vakte kadar ömründe gördüğü en heyecan verici tek şeydi. Sonra masanın üzerine tırmanarak Harl'ı görmeye çalıştı.

Adam oldukça rahat bir şekilde nefes alıyordu. Ford onun göğsünün üzerinde ağırlık yapan cüzdanı olmadan daha da rahat nefes alabileceğini düşündü ve bu yüzden Harl'ın cebinden cüzdanı çekip alarak içine bir göz attı. Yeterince nakit ve birçok kredi kartı vardı. Ultragolf üyelik kartı. Diğer klüp üyelik kartları. Birisinin eşinin ve ailesinin fotoğrafları, büyük olasılıkla bunlar Harl'ın ailesi olmalıydı, ama bugünlerde böyle şeylerden emin olmak pek de kolay olmuyordu. Meşgul yöneticilerin genellikle full-time bir eş ve çocuklar için pek vakti olmuyor, bu yüzden onları hafta sonu için kiralıyorlardı.

Ha!

Şimdi bulduğu şeye inanamıyordu.

Cüzdandan, bir tutam fatura arasında yuvalanmış bekleyen, çıldırtıcı derecede heyecan verici tek parça bir plastik çıkarmıştı yavaşça. Çıldırtıcı olan ona bakmak değildi. Hatta oldukça sıkıcı bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi. Bir kredi kartından daha küçük ve daha kalın, yarı şeffaf bir şeydi bu. Eğer kaldırıp ışığa tutarsanız yüzeyinin birkaç aldatıcı santim derinliğinde, holografik olarak kodlanmış bir sürü bilgi ve görüntü olduğunu fark edebilirdiniz.

Bu bir Kolay Kimlik kartı idi ve Harl için cüzdanında taşınması çok cüretkarca ve bir o kadar da aptalca bir şey olmakla birlikte bunu yapmasının sebebi hiç de anlaşılmaz değildi. Epistomolojik açıdan belirsiz bir fiziki evren içinde, uyumlu bir bilinçlilikle fonksiyonel olmaya çalışmanın varoluşla ilgili daha derin sorunlarını bir yana bırakın, bu günlerde kimliğinizin kesin kanıtını göstermeniz gereken öyle değişik durumlarla karşılaşıyordunuz ki yalnızca bu nedenle bile yaşamın son derece bıktırıcı hale gelmesi mümkündü. Örneğin şu nakit para makineleri. Etraflarında parmak izlerinin okunmasını, retinalarının taranmasını, boyunlarının arkasından deri parçaları alınarak anında (ya da hemen hemen anında-gerçekte dolu dolu altı veya yedi dakikalık tedirgin bir bekleyişten sonra) genetik analize gönderilmesini, sonra sahip olduklarım dahi hatırlamadıkları aile bireyleri hakkında yanıtları daha önce kaydedilmiş en çok sevdikleri masa örtüsü rengi gibi bir dolu soruyu yanıtlamayı bekleyen kuyruklar dolusu insan vardı. Ve bütün bunlara hafta sonunda elinde bir parça nakit para bulunmasını sağlayabilmek adına katlanmak zorundaydılar. Eğer jet motorlu bir araba için borç bulmaya çalışıyorsanız, füzelerle ilgili bir anlaşma imzalayacaksanız ya da bir restoran faturasının tamamını ödemeye kalkışıyorsanız işler daha da zorlaşıyordu.

İşte bu yüzden Kolay Kimlik kartı oluşturulmuştu. Bu, sizinle, vücudunuzla ve yaşamınızla ilgili her türlü bilginin bir makinenin okuyabileceği ve cüzdanınızda taşıyabileceğiniz çok maksatlı bir kart üzerine kodlanmış şekli olup, dolayısı ile de bugüne kadar teknolojinin hem kendisi hem de sağduyu üzerindeki en büyük başarısını temsil etmekteydi.

Ford onu cebine indirdi. Çok müthiş bir fikir tam o sırada aklına gelmişti. Harl'ın ne kadar süre bilinçsiz kalacağını merak etti.

“Hey!” diye bağırarak, tavanda hâlâ coşkunlukla dolanıp duran küçük kavun büyüklüğündeki robota seslendi. “Mutlu kalmak istiyor musun?”

Robot guruldayarak istediğini bildirdi.

“O halde benimle kal ve sana söylediğim her şeyi eksiksiz yap.”

Robot bu tekliften büyük mutluluk duyduğunu, teşekkür ettiğini, ama bulunduğu yerde, yani tavanda yeterince mutlu olduğunu bildirdi. Daha önce iyi bir tavandan bu kadar yoğun şekilde tatlı duygular alınabileceğini hiç fark etmediğini ve tavanlarla ilgili hislerini derinlemesine incelemek istediğini söyledi.

“Sen kal orda,” dedi Ford, “kal da yeniden yakalanıp geçici çipin değiştirilsin. Eğer bunu istemiyor, mutlu kalmayı diliyorsan şimdi gel.”

Robot, coşkulu ve kederli bir iç çekişle isteksizce tavandan ayrıldı.

“Dinle,” dedi Ford, “güvenlik sisteminin kalan kısmının bir kaç dakika için mutlu kalmasını sağlayabilir misin?”

“Gerçek mutluluğun sevinçlerinden biri de” diye şakıdı robot, onu paylaşmaktır. Ben mutlulukla doluyor, taşıyor, kabarıyor..."

“Pekala, dedi Ford, “güvenlik sistemi civarına biraz mutluluk saç yeter. Hiç bir bilgi verme. Sistemin kendisini iyi hissetmesini sağla ki soru sormaya gerek görmesin.”

Havlusunu toplayıp neşe içinde kapıya doğru koştu. Son zamanlarda yaşam biraz monotonlaşmıştı. Şimdi ise heyecan dolu günlerin başlayacağının tüm işaretlerini veriyordu.

7

Arthur Dent yaşamı boyunca bir takım cehennem deliklerinde bulunmuştu ama daha önce duvarında “Ümitsizlik içinde yolculuğa devam etmek bile buraya varmış olmaktan iyidir” yazan bir havalimanında

bulunmamıştı. Ziyaretçilerin karşılandığı gelen yolcu salonunda Başkan ŞimdiNe'nin gülümseyen bir resmi yerleştirilmişti. Bu herhangi birinin onunla ilgili olarak bulabileceği tek resimdi ve kendini vurduktan hemen sonra çekilmişti. Elbette fotoğraf gülümsemenin ölü gülümsemesi gibi ürkütücü olmasını önleyebilmek için elden geldiğince rötuşlanmıştı. Başının kenarı kurşun kalemle yeniden çizilmişti. Fotoğrafı, yerine bir yenisi konulmamıştı, çünkü başkanın yerine de bir yenisi bulunamamıştı. Gezegende yaşayan herkesin tek bir arzusu vardı o da burayı terk etmekti.

Arthur yerleştiği şehrin eteklerindeki küçük motelde, nemli yatağın üzerinde asık suratla oturmuş nemli küçük broşürü gözden geçirmekte idi. Broşürde ŞimdiNe gezegeninin adının, uzayın ışıkyılları ötesinden çabalayarak buraya, Galaksinin keşfedilmemiş en uzak köşesine ulaşan ilk öncülerin sarf ettiği ilk kelimelerden esinlenerek verildiği yazıyordu. En önemli şehrine ise Oh İyi adı verilmişti. Sözü edilebilecek başka şehir de yoktu zaten. ŞimdiNe pek başarılı bir yerleşme alanı olmamıştı ve üzerinde yaşayan insanlar da birlikte yaşamayı isteyeceğiniz cinsten kişiler değildi.

Broşürde ticaretten bahsediliyordu. Yürütülen en önemli ticaret ŞimdiNe bataklıklarındaki domuz derisi alışverişiydi. Ama pek de başarılı sayılmazdı, çünkü aklı olan kimse Şimdi Ne'nin bataklıklarında yetişmiş bir domuzun derisini satın almak istemezdi. Yine de parmak uçlarından tutunarak da olsa bu iş sürüyordu, çünkü Galakside aklı yerinde olmayan önemli sayıda insan her zaman bulunurdu. Arthur buraya gelirken yolda, geminin küçük yolcu bölmesini kendisiyle paylaşan diğer sakinlere bakarken kendini çok rahatsız hissetmişti.

Broşür gezegenin tarihinden de biraz bahsediyordu. Açıkça görülüyordu ki, yazarı her kim ise işe başlarken, buranın her zaman soğuk ve nemli olmadığını vurgulayarak bu yerle ilgili bir parça heyecan uyandırmaya çalışmış, ama buna ekleyebilecek çok az olumlu şey bulabildiği için yazının tonu hemen acımasız bir alaycılığa bürünmüştü.

İlk yerleşim yılları anlatılıyordu. ŞimdiNe'lilerin en önemli uğraşlarının ŞimdiNe üzerindeki en eski ve halen mevcut tek hayvan cinsi olan bataklık domuzlarını yakalama, onların derilerini yüzme ve etlerini yeme olduğu söylenmekteydi. Diğer bütün hayvanlar uzun yıllar önce ümitsizlikten ölüp gitmişlerdi. Bataklık domuzları ufak, münasebetsiz yaratıklardı. Onları

iyice yenilmez olmaktan kurtaran daracık sınır, gezegen üzerindeki yaşamın sürdürülebilmesi için gerekli olan sınırla aynı idi.

O halde, ne kadar önemsiz olursa olsun, ŞimdiNe'yi üzerinde yaşanmaya değer yapan şey neydi?

Aslında, böyle bir şey yoktu. Böyle bir tek şey bile yoktu. Kendinize bataklık domuzu derisinden bir iki koruyucu giysi yapmak bile ümitsiz ve yararsız bir uğraştı, çünkü derilerin anlatılamayacak kadar ince ve su sızdıran bir yapısı vardı. Bu durum orada yerleşenlerin aklını karıştıran birçok varsayıma yol açıyordu. Bir bataklık domuzunun kendini sıcak tutabilmesinin sırrı neydi? Eğer bu hayvanların dilini konuşabilen bin olsaydı bu işin hiçbir sırrı olmadığını da öğrenebilirdi. Çünkü domuzlar da gezegende yaşayan diğer herkes gibi ıslak ve üşüyerek yaşıyorlardı. Bu dili öğrenmeye kimsenin niyeti olmamasının basit bir sebebi vardı; bu yaratıklar kendi aralarında iletişimi birbirlerinin kalçalarım gayet güçlü bir şekilde ısırarak kuruyorlardı.

Mevcut haliyle, ŞimdiNe üzerindeki yaşamla ilgili olarak, bir bataklık domuzunun söyleyebileceği şeylerin çoğu bu şekilde kolaylıkla vurgulanabiliyordu.

Arthur aradığı şeyi buluncaya kadar broşürü karıştırmaya devam etti. Arkada gezegenin bir iki haritası bulunuyordu. Bunlar oldukça gelişigüzel hazırlanmışlardı, çünkü kimsenin ilgisini çekecek şeyler gibi görünmüyorlardı. Bununla birlikte Arthur öğrenmek istediği şeyi orada buldu.

Aradığı şeyi baştan fark edemedi. Çünkü haritalar umduğu ve incelediği şekilde değil, aksi yönde çizilmiş oldukları için ona hiç tanıdık gelmemişlerdi. Elbette aslında yukarısı ya da aşağısı, kuzey ya da güney tamamen keyfi belirlemelerdir, ama bizler her şeyi alıştığımız şekliyle görmeye alışık olduğumuz için, Arthur haritalardan bir anlam çıkarabilmek için onları aşağı-yukarı evirip çevirmek zorunda kalmıştı.

Sayfanın üst sol köşesinden aşağı doğru kocaman bir toprak parçası inmekteydi. Bu koca gövde önce minik bir bel yapıyor sonra yeniden bir balon gibi şişerek büyük bir virgülü andırıyordu. Sağ tarafta karmakarışık,

geniş şekillerden oluşmuş tanıdık bir biçimde bir araya gelmiş bir grup görülüyordu. Anahatlar tam olarak aynı değildi ve Arthur bunun haritanın bu kadar gelişigüzel çizilmesinden mi, deniz seviyesinin daha yüksek olmasından mı, yoksa her şeyin burada farklı olması yüzünden mi böyle olduğunu anlayamamıştı. Ama bulduğu şey tartışılmazdı.

Burası kesinlikle Dünya idi.

Ya da, en kesin şekliyle, değildi.

Sadece Dünya'ya son derece benziyor ve uzay/zaman içinde aynı koordinatları kaplıyordu. Olasılık içinde hangi koordinatları kapladığını tanrı bilirdi.

İçini çekti.

Bu, diye düşündü, eve yaklaşabileceği en yakın uzaklıktı. Bunun anlamı evden olabileceği kadar uzakta olduğuydu. Suratını asarak broşürü kapattı ve bundan sonra ne halt edeceğini merak etti.

Kendi kendine, bu düşündüğü şey için bir kahkaha atma izni verdi. Eski saatine baktı, kurmak için biraz salladı. Buraya gelmek için, kendi zaman ölçeğine göre bir yıl süren zor bir yolculuk yapmıştı. Fenchurch'un tamamen ortadan kaybolduğu hiperuzay kazasından beri bir yıl. Dalış Jetinde yanındaki koltukta oturan Frenchurch, geminin son derece normal bir hiperuzay sıçrayışı yapmasının hemen ardından Arthur tekrar yanına dönüp baktığında orada değildi. Oturduğu yerin ılıklığı bile kaybolmuştu. Yolcu listesinde adı bile bulunamamıştı.

Şikayetçi olduğunda uzayyolu şirketi ondan sıkılmıştı. Uzay yolculukları sırasında bir sürü münasebetsiz şey olur ve bunların birçoğu da avukatlara bir sürü para kazandırırdı. Ama Arthur'a kendisi ve Fenchurch'un hangi Galaktik Bölgeden oldukları sorulup Arthur ZZ9 Çoğul Z Alpha diye cevapladığında, adamlarda hiç de hoşuna gitmeyen bir gevşeme olduğunu fark etmişti. Hatta bir parça gülmüşlerdi bile, tabii sempatiyle. Bilet kontratında bulunan bir maddeye dikkatini çekmişlerdi. Bu madde yaşam süreleri Çoğul bölgelerden herhangi birinde ortaya çıkmış bireylerin hiperuzayda yolculuk etmemelerini tavsiye ediyor, böyle bir yolculuk

gerçekleştiği takdirde bunun tamamen yolcunun kendi sorumluluğunda olacağına dikkat çekiliyordu. Bunu herkesin bildiğini söylüyorlardı. Hafif, asabi bir ifadeyle gülümsemişler ve başlarını sallamışlardı.

Arthur uzayyolu şirketinin ofisinden ayrılırken hafifçe titrediğini fark etmişti. Yalnızca en olmayacak ve en çaresiz şekilde Fenchurch'ü kaybetmekle kalmamış, Galaksiye çıkıp, ne kadar çok zaman geçirirse, hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerin sayısının da o kadar çok arttığını da fark etmişti.

Tam bu uyuşmuş anılar arasında kaybolmuşken motel odasının kapısı vuruldu ve hemen ardından açıldı. Şişman ve traşsız bir adam Arthur'un tek ve küçük valizini taşıyarak içeri girdi.

Ancak “Bunu nereye koymamı..” diyebilmişti ki, ani ve şiddetli bir rüzgar çıktı ve adam kapının üzerine kapaklanarak, küçük hastalıklı ve bakımsız görünüşlü bir yaratığı kendinden uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı. Hayvan ıslak gecenin içinden birden fırlamış ve adamın korunmak için giydiği kat kat kalın deri giysilere rağmen dişlerini adamın kalçasına geçirivermişti. Kısa, iğrenç bir küfür ve döğüş karmaşası oldu. Adam çılgın gibi bağırıyor ve hayvanı işaret ediyordu. Arthur kapının yanında duran ve bu maksatla konduğu belli ağır sopayı kaptı ve onunla domuza saldırdı.

Domuz ansızın dişlerini adamın kalçasından ayırdı ve geriye doğru tökezlendi. Odanın köşesinde endişeyle dönmeye başladı.. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış, huzursuz bir şekilde Arthur'a bakıyor, kafasını beceriksizce ve hep aynı yöne doğru silkeliyordu. Çenesi yerinden çıkmışa benziyordu. Bir parça ağlaştı ve nemli kuyruğu ile döşemeyi süpürdü. Kapının yanında Arthur'un valizini taşıyan şişman adam oturmuş küfürler savuruyor, kalçasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Üzerindekiler yağmurdan sırsıklam oluştu.

Arthur hayvana bakmaya devam ediyor, ne yapacağını bilemiyordu. Domuz da ona sorgular gibi bakmaktaydı. Kendisine yaklaşmaya çalışıyor, kederli küçük hıçkırık sesleri çıkarıyordu. Acı içinde çenesini oynattı. Sonra birden Arthur'un bacağına doğru atıldı ama yerinden çıkmış olan çenesi ısırabilmek için çok güçsüzdü Üzüntülü bir şekilde yere çöktü. Ayağı fırlayan şişman adam sopayı kaptığı gibi, domuzun beynini ince halının

üzerine yayılmış yapışkan bir posa haline getirinceye kadar vurdu. Ardından hayvanı yeniden saldırtmak için kışkırtırcasına derin nefesler alarak bir müddet ayakta kaldı.

Tek bir gözü püre haline gelmiş kafasının kalıntıları arasında sitem dolu bir bakışla Arthur'a bakıyordu.

Arthur kısık bir sele sordu “Ne demeye çalışıyordu dersiniz?”

“Ah, pek bir şey sayılmaz,” dedi adam. “Bu kendi usulünce arkadaşlık kurma şekli. Bu da bizim onun arkadaşlığına cevabımız.” diye ekledi sopayı sıkı sıkı tutarak.

“Gezegeninizden ayrılacak ilk uçak ne zaman?” diye sordu Arthur.

“Daha yeni geldiğinizi sanmıştım,” dedi adam.

“Evet,” dedi Arthur, “Kısa bir ziyaret olacaktı zaten. Yalnızca buranın doğru yer olup olmadığını anlamak istemiştim. Özür dilerim.”

“Yani yanlış gezegene mi gelmişsiniz?” dedi Adam hüzünlü bir edayla. “Bu kadar çok kişinin aynı şeyi söylemesi garip. Özellikle de burada yaşayan kişilerin.” Domuzdan artakalanları geçmişe duyulan bir pişmanlıkla gözden geçirdi.

“Oh, hayır,” dedi Arthur, “aradığım gezegen burası.

Yatağın üzerinde duran ıslak broşürü aldı ve cebine koydu. “Sorun yok. Teşekkürler. Alayım,” diyerek valizini şişman adamın elinden aldı. Kapıya çıktı ve dışardaki soğuk, ıslak geceye baktı.

“Evet, doğru gezegen, gerçekten de,” dedi yine. “Doğru gezegen, yanlış evren.” Uzaylimanına doğru dönüşe koyulduğunda havada tek bir kuş süzülmekteydi.

Ford'un kendi ahlak prensipleri vardı. Önemli şeyler değildi belki ama kendisine aitti ve o da onlara sadıktı. Koyduğu kurallardan biri hiçbir zaman kendi içkisini kendisinin satın almamasıydı. Bunun bir ahlak kuralı olarak kabul edilip edilmeyeceğinden pek emin değildi ama, elinde olanla yetinmek zorundaydı. Ayrıca kazlar dışında hiçbir hayvana, ne şekilde olursa olsun eziyet edilmesine şiddetle ve kararlılıkla karşıydı. Bunların da ötesinde hiçbir zaman işverenlerinden bir şey çalmazdı.

Yani, onun yaptığına tam anlamıyla çalmak denmezdi.

Gerçi Ford kendi giderlerini muhasebeye teslim ettiğinde, muhasebe şefi onları iyice şişirip, binanın tüm çıkışlarını kilitleyen alarmları devreye sokmazsa, Ford onun işini gereğince yapmadığını düşünürdü. Ama yine de fiilen çalmak başka bir şeydi. O, sizi besleyen eli ısırmak anlamına gelirdi. O eli emebildiğiniz kadar emmek, hatta şefkatli bir şekilde kemirmek, kabul edilebilirdi, ama ısırmanız doğru olmazdı. Hele o el Rehber ise bunu hiç yapmazdınız. Rehber özel ve kutsal bir şeydi.

Ama bu, diye düşündü Ford, binanın içine dalıp yolunu bulmaya çalışırken, değişmek üzereydi. Ve bunun sebebi kendileriydi. Gördüklerine inanamıyordu. Her yer yan yana, düzgün bir şekilde dizilmiş gri ofis bölmeleri ve yönetim istasyonları ile çevriliydi. Her tarafta elektronik iletişim ağı aracılığıyla gelip geçen toplantı tutanakları ve memorandumların ürkütücü mırıltısını duyabilirdiniz. Zark aşkına, dışarda sokaklarda herkes okçuluk oynuyor, ama burada Rehber ofislerinin ta kalbinde kimseler koridorlarda bir topu tekmelemeyi bile düşünmüyor ya da uygunsuz renkli alacalı bulacalı plaj gömlekleri giymiyordu.

“Sonsuz Boyut Girişimi” diyerek kendi kendine söylendi Ford, bir koridordan diğerine hızlı hızlı dolaşırken. Kapılar bir biri ardına sihirli bir şekilde kendisine açılmaktaydı. Asansörler onu götürme neleri gereken yerlere taşımaktan mutluydular. Ford seçebileceği en karmaşık ve dolambaçlı yolu takip etmeye çalışıyor, genel olarak binanın alt katlarına doğru ilerliyordu. Küçük mutlu robotu onun için her şeyi hallediyor, karşılaştığı tüm güvenlik devrelerine uysal bir neşe dalgası yayıyordu.

Ford onun bir adı olması gerektiğini düşündü ve onu Emily Saunders diye çağırmaya karar verdi. Bu, hakkında hoş anıları olan bir kızın adıydı.

Sonra Emily Saunders'ın bir güvenlik robotu için aptalca bir isim olduğunu düşündü ve onu Emily'nin köpeği Colin'in adıyla çağırmaya karar verdi.

Artık binanın derinliklerine doğru ilerlemekteydi. Daha önce hiç bulunmadığı bölümlere, daha çok ve daha çok güvenlik isteyen bölgelere. Önünden geçmekte olduğu operatörlerin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmaya başlamıştı. Bu güvenlik düzeyinde onları kişiler olarak bile düşünemezdiniz artık. Büyük olasılıkla yalnızca operatörlerin yapması gereken işleri yapıyorlardı. Akşamları evlerine, ailelerine döndüklerinde yeniden yaşayan varlıklar haline dönüşüyor olmalıydılar. Küçük çocukları parlayan tatlı gözlerini kaldırıp onlara "Babacığım bütün gün neler yaptın?" diye sorduklarında yalnıza "bir operatör olarak yapmam gereken görevlerimi yerine getirdim," diyor ve konuyu kapatıyor olmalıydılar.

İşin gerçeği, her türlü şüpheli, dolambaçlı iş Rehber' in sergilemekten hoşlandığı neşeli, deli dolu yüzünün ardında gelişiyordu- ya da eskiden, bu yeni Sonsuz Boyut Girişimi çetesi işleri ele alıp her şeyi yeterinden fazla şüpheli hale sokmadan önce böyleydi. Binanın pırıltılı görüntüsünün ardında her türlü vergi kaçakçılığı, kanunsuz para kazanma yolu, yetki istismarı ve karanlık iş hazır ve nazırdı ve alt katlardaki gizli araştırma ile bilgi merkezi bütün bu işlerin yürütüldüğü yerlerdi.

Her iki üç yılda bir Rehber işini ve hatta binasını yeni bir dünyaya taşırdı. Bir müddet için, yani Rehber köklerini yerel kültür ve ekonomiye daldırmaya çalıştığı süre içinde, her şey güllük gülistanlık, pırıl pırıl ve kahkaha dolu olur, yeni elemanlar bulunur, bir macera ve parıltı hissi yayılır, ama sonunda gelir hiç de yöre halkının beklediği gibi olmazdı.

Rehber taşınıp binasını da kendisiyle birlikte götürürken, adeta bir gece hırsızı gibi davranırdı. Hatta böyle bir hırsızın gece yaptıklarını aynen yapardı. Çoğunlukla sabahın çok erken saatlerinde oradan ayrılır ve ertesi gün, elemanların önemli bir kısmının geride kaldığı fark edilirdi. Bunun arkasından bütün kültür ve ekonomi, genellikle bir hafta içinde çöker, bir zamanlar kanlı canlı bir yer olan gezegen, bomba sarsıntısı geçirmiş gibi, ıssız, sessiz, ama hala bir şekilde büyük bir maceranın parçası olmanın gururu içinde kalırdı.

Ford binanın derinliklerine doğru ilerlerken, kendisine kafası karışmış şekilde bakan “operatörler” Colin'in mevcudiyeti ile rahatlıyorlardı. Robot bir duygusal tatmin vızıltısı içinde onun yansıra uçuyor ve her aşamada yolu onun için kolaylaştırıyordu.

Binanın diğer tarafındaki alarmlar çalmaya başlamıştı. Belki bunun anlamı Van Harl'ı şimdiden bulmuş olmalarıydı ki bu sorun yaratabilirdi. Ford, Harl kendine gelmeden Kolay Kimliği yeniden onun cebine döndürebilmeyi ümit ediyordu. Bu daha sonrasına ait bir sorundu ve şimdi bunu nasıl çözeceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Şu an bunu düşünmeyecekti. Küçük Colin'le gittiği her yerde, etrafını saran bir tatlılık ve hafiflik kozası ile sarmalanıyor, daha da önemlisi hevesli ve katılımcı asansörler ve olumlu biçimde işgüzar kapılarla karşılaşıyordu.

Ford ıslık bile çalmaya başlamıştı ki, bu belki de bir hataydı.

Islık çalan birini kimse sevmezdi, hele sonumuzu belirleyecek olan ilahi güçler hiç.

Bir sonraki kapı açılmamıştı.

Ve bu çok yazıktı, çünkü Ford'un esas hedefi bu kapıydı. Orda, önünde duruyor, gri ve kararlı bir şekilde üzerinde şu kelimeleri taşıyordu:

GİRMEK YASAKTIR.

YETKİLİ PERSONELE BİLE.

BURADA BOŞUNA ZAMAN HARCIYORSUNUZ. HEMEN UZAKLAŞIN.

Colin binanın bu alt katlarında kapıların genellikle çok sevimsizleştiğini bilirdi.

Şimdi yer seviyesinin on kat kadar altındaydılar. Burada havanın soğutulması gerekiyordu. Zevkli, çuval dokuması tarzındaki duvar döşemesi, yerini merhametsiz görünüşlü, gri vidalı, çelik duvarlara bırakmıştı. Colin'in şahlanmış coşkusu bile bir çeşit zorlama neşeye

dönüşmüştü. Yorulmaya başladığını söylüyordu. Buradaki kapılara bir parçacık olsun iyi huyluluk, yumuşaklık pompalayabilmeye çalışmak onun bütün enerjisini tüketiyordu. Ford kapıya bir tekme savurdu, kapı açıldı.

“Zevk ve acı karışımı,” diye mırıldandı. “Her zaman işe yarar.”

İçeri girdi, Colin de arkasından uçarak daldı. Zevk elektroduna sıkıştırılmış o telle bile Colin'in şu anki mutluluğu bir çeşit asabi mutluluktu. İnip çıkarak etrafta biraz dolandı. Oda küçük, gri ve mırıltı doluydu.

Burası Rehber'in sinir sistemi merkeziydi. Duvarlara dizilmiş olan bilgisayarlar Rehber'in tüm etkinlikleri ne açılan birer pencereydiler. Galaksinin her köşesinde bulunan ve yerinde araştırma yapan görevliler raporlarını editör yardımcılarının ofislerine SubEta yayını aralığıyla direk olarak gönderiyorlardı. Gönderilenlerin içindeki bütün ilginç kısımlar, editör yardımcıları dışarıda yemekte oldukları için sekreterler tarafından bu ofislerde kesilerek çıkarılırdı. Kalan kopya binanın diğer kısmına-yani 'H' harfinin diğer bacağına- gönderilirdi. Bu kısım hukuk bölümüydü. Hukuk bölümü kalanlar içinde hala iyiye yakın bir şeyler varsa, onları da çıkarır ve geriye kalanı, yine yemekte olan baş editörlerin odasına postalardı. Böylece baş editör sekreterleri gönderilenleri okur, aptalca bulur ve kalan ne varsa onun da çoğunu makaslardı. Editörlerden herhangi biri sonunda yalpalayarak yemekten döndüğünde haykırmaya başlardı “X'in gönderdiği bu berbat şey de ne? -burada X bahsi geçen bölge araştırıcısının adı yerine kullanılmıştır- Lanetolası Galaksinin bir ucundan göndere göndere bunu mu göndermiş? Üç yörünge dönemi zamanın tümünü Lanet olası Gagrakacka Maden Bölgesinde geçirip de, orada bütün olan bitene rağmen, bize gönderebileceği en iyi şey bu anemik saçmalık olan bir adama para ödemenin alemi ne? Kesin harcırahını!”

“Bu kopyayı ne yapalım?” diye sorardı sekreter.

“Ah, yayınlayın elbette. Yayınlanacak bir şeyler de olması gerek değil mi? Benim başım ağrıyor. Eve gidiyorum.”

Böylece düzeltilmiş kopya son bir kesim için hukuk bölümüne gider, sonra tekrar buraya gönderilerek Sub-Eta yayını aracılığıyla Galaksinin

herhangi bir yerinden anında elde edilebilecek bir bilgi şeklinde yayına girerdi. Bu işlem odanın sağ tarafındaki terminaller tarafından kontrol edilir ve yönetilirdi.

Bu arada, araştırmacının harcırahını kesme emri de sağ köşeye sıkıştırılmış olan bilgisayara iletilirdi, işte Ford'un aceleyle yanına gittiği terminal bu terminaldi.

(Eğer bunu Dünya Gezegeni üzerinde bir yerde okuyorsanız, o halde:

1) Şansınız açık olsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz yığınla şey var, ama bu durumda olan yalnız siz değilsiniz. Ancak, özel olarak sizin için, böyle hiçbir şey bilmemenin sonuçlan iyice ürkütücü olacaktır. Ama, hey, kurabiyeyi ezip, un ufak etmenin yolu da budur, değil mi?

2)Sakın bir bilgisayar terminalinin ne olduğunu bildiğinizi falan sanmayın.

Bir bilgisayar terminali, önünde bir yazı makinesi bulunan ve metalik sesler çıkaran eski bir televizyon ekranı değildir. O önünde akıl ve vücudun evrenle bağlantı kurabildiği ve evrenin parçalarını yerinden kıpırdatabildiği bir iletişim aracıdır.)

Ford aceleyle terminale yaklaştı, önüne oturdu ve hızla onun evrenine daldı.

Bu, bildiği normal evren değildi. Burası birbiri içine geçmiş, adeta birbirini sarmalayan dünyaların, vahşi coğrafi şekilleri yüksek dağ zirvelerinin, yürek donduran derin vadilerin, denizatları üzerinden yansıyan yakamozların, tehlikeli ürkütücü çatlakların, sessizce nefes alan, kabaran okyanusların bulunduğu, uçsuz bucaksız, içinden çıkılması güç, dipsiz fırtınalarla savrulan bir evrendi.

Kendisini toparlayabilmek için bir an hareketsiz kaldı. Sonra nefesini kontrol altına aldı, gözlerini kapadı ve yeniden açtı.

Demek muhasebecilerin vakitlerini harcadıkları yer burasıydı. Açıkça anlaşılıyordu ki, işleri görünenin çok ötesindeydi. Gördüklerinin şişip

büyüyerek etrafını sarmalamaya ve kendisini ele geçirmeye kalkışmaması için çaba göstererek, dikkatle etrafına bakındı.

Bu evrende yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Bu evrenin boyutlarının sınırını ya da davranış biçimlerini düzenleyen fizik kurallarını da bilmiyordu. Ama içgüdüleri ona tespit edebileceği en göze çarpıcı özelliği aramasını ve onu hedef almasını söylüyordu.

Belirlenemez bir uzaklıkta -bir mil mi, bir milyon mil mi, yoksa gözünün önündeki bir zerre kadar ötede mi belli değildi- gökyüzünü bir baştan bir başa kaplayan, şaşırtıcı yükseklikte bir tepe vardı. Gökyüzüne doğru tırmandıkça tırmanıyor, çiçeklenen aigretler[1], agglomeretler [2] ve arşimandritlerle [3] birlikte tüm ufku kaplıyordu.

Tozu dumana katarak, bin bir güçlükle zirveye doğru ilerledi. Ölçülemeyecek kadar anlamsızca uzun bir sürenin sonunda, ona ulaştı.

Kollarını açtı ve kaba saba yumrular ve çukurlarla dolu yüzeyine sımsıkı tutunarak, ona yapıştı. Kendini güvende hisseder hissetmez aşağı bir göz atmak gibi iğrenç bir yanlışlık yaptı.

Karmaşa içinde, düşe kalka tırmanırken, aşağıdaki uzaklık onu ciddi bir şekilde rahatsız etmemişti. Oysa şimdi, sımsıkı tutunduğu bu yerdeki yükseklik, yüreğini soldurup beynini çarpıtmaya yetiyordu. Parmakları acıyla gerilmekten bembeyaz kesilmişti. Dişleri, kontrolü dışında gıcırdayıp takırdıyordu. İç bulantısının insanın içini didik didik eden dalgalanmaları yüzünden gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Son derece güçlü bir inanç ve istekle ellerini bıraktı ve onu itti.

Aşağılara düşmeden, havada süzüldüğünü hissetti. Uzaklaşarak ve sonra içgüdüsünün tersine, yukarı doğru. Ve daha da yukarı doğru.

Omuzlarını geriye attı, kollarını iki yana indirdi, yukarı doğru bakarak kendisinin yükseklere, daha yükseklere doğru çekilmesine izin verdi.

Yavaş yavaş nefesini kontrol altına aldı. Kendi kendine ve durmadan, içinde bulunduğu durumun, bir dünyanın grafik olarak resmedilmiş

halinden başka bir şey olmadığını tekrarlıyordu. Sanal bir dünyaydı bu. Öykünmüş bir gerçek. İstediği anda buradan sıyrılıp, çıkabilirdi.

Ve sıyrılıp çıktı da.

Kendisini bir bilgisayar terminalinin önünde, mavi, deri taklidi bir döner ofis sandalyesinde oturur buldu.

Rahatladı.

Baş döndürücü darlıkta bir çıkıntının kenarına tünemiş olan imkansız yükseklikteki bir tepeninin yüzeyine tutunmaya çalışıyordu.

Onu ürküten yalnızca yerin o kadar aşağılarda kalmış olması değildi -şu dalgalanma ve sarsıntının da durmasını istiyordu.

Yakalayabilmesi şarttı. Kayanın duvarını değil- kaya parçası bir hayaldi. Durumun kontrolünü yakalayabilmesi gerekiyordu, içinde olduğu fiziki dünyadan kendisini duygusal olarak soyutlarken, bir yandan da ona bakmayı sürdürebilmeliydi.

İçeri doğru sıkıca tutundu ve sonra bir yandan kayanın yüzeyini bırakırken, bir yandan da bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Kendisine oraya doğru dürüst ve rahatça oturma fırsatı tanıdı. Sonra etrafına bakındı. Artık düzenli nefes almaya başlamış, sakinleşmiş, tekrar kontrolü ele geçirmişti.

Rehber'in finans sisteminin dört boyutlu bir topolojik modelinin içinde bulunmaktaydı. Kısa bir süre sonra bir şeyler veya birileri bunun nedenini öğrenmek isteyecekti.

İşte geliyorlardı.

Sanal boşluğun içinden, süzülerek kendisine doğru gelmekte olan kaba ve sert bakışlı, küçük sivri kafalı, kalem bıyık, yaratıklardan oluşan ufak bir sürü ile onların kim olduğunu, orada ne yaptığını, yetkisinin ne olduğunu, kendisini yetkilendiren ajanın yetkisinin ne olduğunu, bacağının içten içe ölçüsünün kaç olduğunu ve bunun gibi daha bir sürü şeyi öğrenmek isteyen huysuz ve titiz soruları gelmekteydi. Lazer ışınları, süpermarkette fiyatı

tespit edilmeye çalışılan bir kutu bisküvi imişcesine bütün vücudu üzerinde yanıp sönüyordu. O an için, ağır lazer silahları henüz yedekte tutulmaktaydı. Bütün bunların sanal boşlukta geçiyor olması hiç önemli değildi. Çünkü sanal boşlukta, sanal bir lazer silahı ile gelen sanal bir ölüm en az gerçeği kadar etkileyiciydi ve bunun sebebi de insanın kendisini ne kadar ölmüş hissediyorsa o oranda ölmüş olacağıydı.

Lazer okuyucular Ford'un parmak izleri, göz retinası, saç çizgisinin bittiği yerdeki hücre modeli üzerinde yanıp söndükçe huzursuzlaşıyorlardı. Buldukları şeylerden hiç de hoşnut sayılmazlardı. Son derece kişisel ve cüretkar sorulardan oluşan laf kalabalıkları ve tiz çığlıkların tonu gittikçe yükseliyordu. Nefesini tutup çok yavaş bir sesle dualar mırıldanırken, operasyonlarda kullanılan küçük bir çelik törpüsü de ensesine doğru yaklaşmaktaydı. Ford tam o sırada Vann Harl'ın Kolay Kimlik kartını cebinden çıkararak onlara doğru salladı.

O anda tüm lazerler küçük karta çevrildi ve onun üzerinde bir öne bir arkaya gezinmeye, onu incelemeye ve her molekülünü okumaya başladı.

Sonra aynı şekilde aniden lazerler durdu.

Küçük sanal müfettişler sürüsünün tamamı dikkat kesildi.

“Sizi görmek ne güzel, Mr. Harl,” dediler yapmacık bir kibarlıkla ve hep birlikte. “Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?”

Ford yavaş ve hınzır bir gülücükle gülümsedi.

“Biliyor musunuz,” dedi “sanırım, var?”

* * *

Beş dakika sonra oradan çıkmıştı.

İşi gerçekleştirmek otuz saniye, izleri kapatmak ise üç dakika otuz saniye sürmüştü. Sanal yapı içinde istediği her şeyi yapabilirdi, yani hemen hemen. Tüm organizasyonun mülkiyetini kendi üzerine çevirebilirdi

örneğin, ama bunun fark edilmeden sürebileceğinden şüpheliydi. Zaten böyle bir şey de istemiyordu. Kapsamlı ve zaman tüketici sahtekarlık soruşturmalarını ve hapiste geçebilecek hatırı sayılır bir zamanı bir tarafa bırakacak bile olsa, bu, en azından, sorumluluk ve ofiste gece geç vakitlere kadar çalışmak anlamına gelirdi. Onun istediği ise bilgisayardan başka kimselerin fark etmeyeceği bir şeydi: otuz saniye süren kısım bu olmuştu.

Üç dakika otuz saniye alan şey ise, bilgisayarı bir şey fark ettiğini fark etmeyecek şekilde programlamak olmuştu.

Bilgisayarın Ford'un neler çevirdiğini bilmemeyi istemesi gerekiyordu. Ford, ancak bundan sonra, bilgisayarın kendisine düzenli olarak ulaşan bilgiler karşısında bilgisayarın kendi savunmasını harekete geçirmesine izin verebilirdi. Bu, daha önceden aslında son derece normal olan kişilerde, bu kişiler yüksek politik görevlere getirildikleri zaman ortaya çıkan saykotik zihinsel engellemelerin incelenmesi ve bu oluşumun tersinden yola çıkılmasıyla geliştirilen bir teknik bir yöntemdi.

Kalan bir dakika bilgisayar sisteminin de zaten bir belleksel engelleme programına sahip olduğunu keşfetmekle geçti. Hem de büyük bir programa.

O sırada, kendisi de, böyle bir belleksel engel programı oluşturmaya çalışmakla meşgul olmasa idi, bunu hiçbir zaman fark edemeyecekti. Tam da kendi programını yüklemeyi düşündüğü yerlerde, bir dizi düzgün ve akla yakın yadsıma işlemi ve saptırıcı yan düzenleme ile karşılaşmıştı. Bilgisayar bunlarla ilgili her türlü bilgiyi yadsımış ve tabii ki daha sonra da, yadsınacak herhangi bir bilgi olduğunu bile kabul etmeyi reddetmişti. Bu öylesine inandırıcıydı ki, Ford bile kendisinin bir yanlış yapmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bundan çok etkilenmişti.

Hatta öyle etkilenmişti ki, kendi programladığı belleksel engel işlemlerini yüklemeye bile gerek duymamış, yalnızca orada zaten mevcut bulunan ve sorgulandıkları zaman, kendi kendilerine başvuran engellere gönderiler yapmıştı o kadar.

Hemen ardından, kendi programladığı küçük şifre kodlarını kontrol edip, varsa yanlışlarını düzeltmeye niyetlendiyse de, orada olmadıklarını fark etmişti. Bir yandan küfrederek, her yerde onları aramış, ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı.

Tam hepsini yeni baştan yüklemeye niyetlenmişti ki, onları bulamamasının sebebinin programın şimdiden çalışmaya başlamış olması oluğunu fark etti.

Hoşnut bir şekilde sırıttı.

Bilgisayardaki diğer belleksel engelin ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama hiç de yadırganmayacak biçimde, bunu önlemek için de bir başka belleksel engel bulunduğunu gördü. Hatta artık onunla ilgili bir tek iz bile bulması mümkün değildi, program öylesine mükemmeldi. Yoksa öyle bir şey yoktu da ben mi hayal ediyordum diye düşündü. Bunun binada bulunan bir şeyle ve 13 rakamı ile bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Bir iki deneme yaptı. Evet, anlaşılan gerçekten de bu yalnızca kendi kendine hayal ettiği bir şeydi.

* * *

Dolambaçlı yollar için hiç vakti yoktu artık. Genel bir güvenlik alarmının uygulanmakta olduğu çok açıktı. Ford asansörle zemin kata çıkarak orada ekspress asansöre geçti. Kaybolduğu anlaşılmadan Kolay Kimliği bir şekilde Harl'ın cebine geri götürmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını ise bilmiyordu.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve itici görünüşlü silahlarını sallayarak, dimdik onu beklemekte olan bir manga güvenlik görevlisi belirdi.

Ford'a asansörden çıkmasını emrettiler.

Omuz silkerek söyleneni yaptı.

Onu kabaca iterek hep birlikte asansöre bindiler ve Ford’u arama çalışmalarına alt katlarda devam etmek üzere aşağı indiler.

Bu eğlenceliydi diye düşündü Ford, Colin'e dostça bir şaplak indirirken, Colin o güne kadar rastladığı gerçekten faydalı ilk robot olmuştu. Kendisinin hemen önünde, havada, heyecanlı bir neşe dalgası içinde bir yandan öbür yana sallanıp duruyordu. Ford ona bir köpek ismi vermiş olmaktan memnundu.

Bu noktada işin ucunu bırakıp iyi şeylerin olmasını beklemeye çoktan meyilliydi ama en iyi seyir Harl’ın Kolay Kimlik'inin kaybolduğunu fark etmemesi olduğunu da biliyordu. Onu bir şekilde gizlice geri götürmesi gerekiyordu.

Ekspres asansörlere ulaştılar.

“Selam” dedi içine girdikleri asansör.

“Selam” diye cevapladı Ford.

“Sizi bugün nereye götürebilirim, arkadaşlar?”

“23. kata,” dedi Ford.

“Bu kat bugünün popüler katı gibi görünüyor.”

“Hmm,” diye düşündü Ford, bu duyduklarını hiç beğenmeyerek. Asansörün ışıklı levhası yirmi üçüncü katı aydınlattı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Işıklı gösterge levhasında bir şey Ford'un aklını kurcalamış ama bunun ne olduğunu anlayamamış, sonra da unutmuştu. Gittiği katın popüler olduğu fikri onu daha çok ilgilendiriyordu şimdi. Orada yukarda olan her ne ise onunla nasıl başa çıkabileceğini gerçekten düşünmemişti, çünkü orada neyle karşılaşacağı ile ilgili en küçük bir fikri yoktu Her ne ise onu göğüslemek zorundaydı.

İşte gelmişlerdi.

Kapılar kayarak açıldı.

Uğursuz bir sessizlik vardı.

Boş bir koridor.

Harl'ın ofisinin kapısı oradaydı ve etrafı ince bir toz tabakası ile kaplıydı. Ford bu tabakanın tahtanın içinden dışarı fırlamış milyonlarca minik moleküler robottan oluştuğunu, bunların birbirlerini oluşturduktan sonra kapıyı yeniden inşa etliklerini, birbirlerinden ayrıldıktan sonra yine tahtanın içine girerek yeniden hasar oluşmasını beklediklerini biliyordu. Ford Böyle bir yaşamın nasıl bir şey olacağını merak etti. Ama bu merakı uzun sürmedi, çünkü o dakikada kendi yaşamının nasıl olduğu ile daha çok ilgileniyordu.

Derin bir nefes aldı ve kaçışma başladı.

9

Arthur kendini biraz şaşkın hissediyordu. Kendi kendine, bir Galaksi dolusu şeye sahipken iki şeyin eksikliğinden şikayet etmesinin akılsızlık olup olmadığını soruyordu: üzerinde doğmuş olduğu dünya ve sevdiği kadın.

Yazıklar olsun, lanetler olsun, diye düşündü ve kendisine yol gösterilmesine ve öğütlerde bulunulmasına ihtiyaç hisseti. Bu yüzden Otostopçunun Galaksi Rehberi’ne başvurdu. “REHBERLİK” bölümüne baktı, orada “bakınız ÖĞÜTLER bölümü” yazmaktaydı. Bunun üzerine “ÖĞÜTLER” bölümünü açtı, orada da “bakınız REHBERLİK” yazısı ile karşılaştı. Son zamanlarda buna benzer pek çok şey oluyordu ve Arthur rehberin aslında söylenildiği kadar da işe yarar bir şey olup olmadığından pek emin değildi.

Galaksinin uzak Doğu Bölgelerine, sağduyu ve gerçeğin bulunduğunun söylendiği yerlere doğru yöneldi. Özellikle de Hawalius gezegenine doğru. Bu gezegen kahinler ve gaipten haberler veren din adamları ile falcılar ve üstelik pizzacı dükkanları ile doluydu, çünkü bu mistik yeteneklerin çoğu kendileri için yemek pişirmekten acizdiler.

Bununla birlikte gezegenin üzerine bir bela çökmüşe benziyordu. Arthur köyün önemli kahinlerinin yaşadığı caddelerde dolanırken havada bir çeşit ümitsizlik kokusu vardı.

İşini tasfiye ettiği açıkça belli, bezgin bir hava içindeki kahinle karşılaşınca ona neler olup bittiğini sordu.

“Artık kimse bize ihtiyaç duymuyor,” dedi kahin huysuz bir sesle. Bir taraftan da barakasının penceresini kapamaya çalıştığı bir tahta parçasına çivi çakmaya başlamıştı.

“Oh, öyle mi? Neden ama?”

“Şu tahtanın ucunu tut da göstereyim.”

Arthur tahtanın çivilenmemiş ucunu tutarken yaşlı kahin barakanın içine daldı ve bir iki dakika sonra elinde küçük bir Sub-Etha radyo ile geri döndü. Açtı, biraz kanalları ile oynadı ve onu üzerinde oturup kehanetlerde de bulunduğu tahta sıranın üzerine bıraktı. Sonra yeniden tahtayı eline aldı ve çakmaya devam etti.

Arthur oturup radyoyu dinlemeye başladı.

“...doğrulanacaktır,” diyordu radyo.

“Yarın,” diye devam ediyordu, “Poffa Vigus Başkan Yardımcısı Roopy Ga Stip, Başkanlık için adaylığını koyacağını açıklayacak. Yarın vereceği konuşmada...”

“Bir başka kanal bul,” dedi kahin. Arthur ayar düğmesi ile oynadı.

“....yorum yapmayı reddetti,” diyordu bir ses. “Gelecek hafta Zabush bölgesindeki işsiz sayısının,” diye devam etti, “kayıtların başladığından bu yana elde edilen en yüksek rakam olması bekleniyor. Gelecek ay yayınlanacak bir raporda ”

“Bir tane daha bul,” diye hırladı kahin, kızgın bir sesle. Arthur düğmeyle tekrar oynadı.

“...kategorik olarak reddedilmektedir,” diyordu kanal. "Soofling Hanedanından Prens Gid ile, Raui Alpha'dan Prenses Hooli'nin gelecek ay yapılacak olan düğün törenleri Bjany Sınırları içinde şimdiye kadar yaşanan en gösterişli seremoni olacak. Muhabirimiz Trillian Astra şu anda orada ve bu haberi kendisinden dinliyoruz."

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

Radyodan tezahürat yapan kalabalıkların sesi ve bandonun gürültüsü döküldü. Çok tanıdık bir ses, “Evet, Krart, gelecek ayın ortasında burada görülen manzara kelimenin tam anlamı ile inanılmaz. Pırıl pırıl görüntüsüyle Penses Hooli...”

Kahin sıranın üzerindeki radyoyu elinin tersiyle itip tozlu döşemeye fırlattı. Radyo, bed sesli bir tavuk gibi gıdakladı.

“Neyle yetinmemiz gerektiğini görüyor musun?” diye homurdandı kahin. “Tut şunu. Hayır, onu değil. Öyle değil. Bu tarafı yukarı doğru. Diğer tarafı, sersem şey.”

“Sesi dinliyordum,” diye sızlandı Arthur, elindeki çekice çaresizce sarılarak.

“Herkes dinliyor. Bu yerin böyle hayaletler şehrine dönmesinin sebebi de o zaten,” diyerek toprağa tükürdü.

“Hayır, demek istiyorum ki, o ses tanıdığım birine benziyor.”

“Prenses Hooli mi? Eğer durup da Prenses Hooli'yi tanıyan herkese merhaba demek zorunda olsaydım yeni bir çift ciğere ihtiyacım olurdu."

“Prensesi değil,” dedi Arthur. “Muhabiri. Adı Trillian. Astra soyadını nereden aldığını bilmiyorum. Kendisi benim gezegenimden.”

“Oh, o bu günlerde her yerde. Büyük Yeşil Pençeye şükürler olsun, buradan üç boyutlu TV istasyonlarını alamıyoruz. Ama onun sesini radyoda duyabilirsin. Uzay/ zaman boşluğunda oradan oraya gezip tozuyor. Bir yere yerleşmeye ve kendisine dengeli, sakin bir çağ bulmaya çalışıyor bu genç

bayan. Bunun sonu hüsran olacak. Belki de oldu bile.” Çekicini savurdu ve parmağını oldukça kötü bir şekilde incitti. Bir sürü dilden lanetler yağdırmaya başladı.

* * *

Kehanetler köyü de bundan iyi durumda değildi.

Ona, iyi bir kehanet istiyorsa, gitmesi gereken yerin, kehanette bulunan diğer rahiplerin de başvurduğu bu rahip olduğu söylenmişti. Ama o dükkanım kapatmıştı. Girişteki yazıda şöyle diyordu: “Artık bir şey bilmiyorum. Bitişik kapıyı deneyin. Bu yalnızca bir öneri olup, resmi kehanetsel bir tavsiye değildir.”

“Bitişik kapı” birkaç yüz metre ötedeki mağara idi ve Arthur oraya doğru yürüdü. Üzerinde dövme tenekeden yapılma bir çömleğin asılı olduğu küçük bir ateşten duman ve çömlekten de buhar yükselmekteydi. Çömlekten ayrıca çok kötü bir koku da geliyordu. En azından Arthur kokunun çömlekten geldiğini sanıyordu. Aslında, az ilerde çamaşır direklerine gerilmiş iplere güneşte kurumaları için, o yöreye has keçiye benzer yaratıkların mesaneleri asılmıştı, koku oradan da geliyor olabilirdi. Bundan başka insanı kuşkulandıracak kadar yakın bir mesafede bu keçiye benzer yöresel hayvanların terkedilmiş ve birbiri üzerine yığılmış cesetleri bekleşmekteydi ve koku buradan da geliyor olabilirdi.

Ama kokunun kaynağının bu ceset yığının başında durup sinekleri uzaklaştırmakla meşgul yaşlı kadın olması da çok muhtemeldi. Kadınınki ümitsiz bir işti. Çünkü sineklerin her biri kanatlı bir şişe tıpası boyutunda idi ve bunlarla savaşabilmek için kadıncağızın elinde yalnızca bir pinpon raketi vardı. Üstelik yarı kördü. Arada sırada, şans eseri, çılgın sallayışları sineklerden birine isabet ediyor, kulakları dolduran tok bir ses duyuluyor, sinek havada alabora olarak mağaranın girişinden bir kaç yüz metre ötedeki kayaya çarpıyordu.

Kadının her hali, bu anın yaşamının tüm anlamı olduğunu belli ediyordu.

Bu egzotik gösteriyi biraz ötede durup kibar kibar, seyreden Arthur, sonunda hafif bir öksürükle onun dikkatini çekmeye çalıştı. Yumuşak öksürük, iyi niyetle düşünülmüştü ama ne yazık ki gerçekleşebilmesi için önce o vakte kadar solumakta olduğu yerel atmosferi daha fazla içine çekmesi gerekmişti. Bu boğuk bir öksürük krizine yol açıp Arthur'un gözyaşları içinde, boğulurcasına, kaya yüzeyine yığılmasına sebep oldu. Nefes alabilmek için çırpmıyor ama aldığı her nefes daha da kötülemesini sağlıyordu. Kustu, tekrar neredeyse boğulur gibi oldu, kendi kusmuğu içinde yuvarlandı, birkaç yüz metre yuvarlandı ve en sonunda dizleri ve elleri üzerinde durmayı başararak bir parça taze havaya ulaşabilmek için nefes nefese emeklemeye başladı.

“Affedersiniz,” dedi. Nefesi biraz yerine gelir gibi olmuştu.

“Ben gerçekten de son derece üzgünüm. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ve ...” Ümitsizce, mağaranın girişine yayılmış olan kendi kusmuğunu işaret etti.

“Ne diyebilirim?” dedi. “Ne söyleyebilirim ki?” Bu en azından kadının dikkatini çekmeye yaramıştı. Arthur'a doğru şüpheyle baktı, ama yarı kör olduğu için bulanık ve kayalık arazi içinde onu saptamakta güçlük çekti.

Arthur yardımcı olmak için elini salladı. “Merhaba!” diye seslendi. En sonunda kadın onu gördü, kendi kendine homurdandı ve sinek avcılığına geri döndü. Kadın raketi savurdukça yayılan hava akımlarından ürkütücü bir şekilde anlaşılabileceği gibi kötü kokunun ana kaynağı o idi. Kuruyan mesaneler, çürüyen leşler ve muzır çömlek de atmosferin oluşumuna pekala şiddetli katkılarda bulunuyor olabilirlerdi, ama esas koku kaynağı kadının kendisi idi.

Bir başka iyi vuruş daha yapmıştı. Sinek kayaya çarptı ve eğer kadın o uzaklıktan görebilseydi, tatmin edici bulacağı bir şekilde iç organlarını kayanın üzerine damla damla akıttı.

Huzursuz bir şekilde Arthur ayakları üzerinde doğruldu ve bir avuç çimle üstünü başını fırçalamaya başladı. Kendisini duyurabilmek için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir yandan oradan uzaklaşıp gitmek istiyor, ama kadının evinin girişinde kendi kusmuğundan oluşmuş bir yığın

bırakmak da içine sinmiyordu. Ne yapacağını düşünüyordu. Buralarda yetişen fırça gibi sert kuru otlardan toplamaya başladı. Bununla birlikte, temizlemek için kusmuğuna yaklaşacak olursa onu temizlemek yerine, çoğaltma ihtimalinden endişeleniyordu.

Tam kendi kendine yapılması gereken doğru hareketin ne olduğu konusunda tartışırken, kadının nihayet bir şeyler söylediğini fark etti.

“Affedersiniz, ne dediniz?” diye seslendi.

“Diyorum ki, size yardımcı olabilir miyim?” dedi kadın ince, kulak tırmalayan ama ancak duyulabilecek bir sesle.

“Eee, buraya tavsiyenizi sormaya geldim,” diye seslendi Arthur. Kendini biraz saçmalıyor gibi hissediyordu. Kadın miyop gözleri ile ona bakmak için Arthur'a doğru döndü, sonra tekrar önüne dönüp bir sineğe saldırdı ve kaçırdı.

“Neyle ilgili olarak?” diye sordu.

“Pardon?” dedi Arthur.

“Neyle ilgili olarak diye sordum,” dedi kadın, adeta çığlık çığlığa.

“Yani, her şey hakkında, genel tavsiyeler. Broşürde diyor ki...”

“Ha! Broşür!” diye tükürür gibi cevapladı kadın. Artık raketini neredeyse rasgele savuruyor gibi gözüküyordu.

Arthur cebinde buruşmuş broşürü aramaya koyuldu. Bunu niye yaptığını o da bilmiyordu. Kendisi onu zaten okumuştu, kadınınsa okumayı isteyeceğini pek sanmıyordu. Yine de bir iki dakika için kaş çatıp düşünceli düşünceli bakabileceği bir şeyi olsun diye broşürün kırışıklarını düzeltti. Broşürdeki yazı Hawalion'un tarihi mistik sanatlarından, kehanette bulunma ve geleceği okumadan bahsediyor ve Hawalion'da bulunabilecek yatak kapasitesini çılgınca abartıyordu. Arthur yanında hâlâ bir Otostopçunun Galaksi Rehber'i taşıyordu, ama ona başvurduğunda yazıların gittikçe anlaşılması daha güç ve delice bir hale geldiğini ve içinde devamlı artan

x’ler, j’ler ve &’ler olduğunu görüyordu. Bir yerlerde bir şeyler bozulmuştu. Bu bozukluk onun kendi ünitesinde miydi, yoksa Rehber organizasyonunun merkezinde biri ya da bir şey, korkunç bir hata mı yapıyordu yoksa kendisi yalnızca halüsinasyon mu görüyordu, bilmiyordu. Ama öyle veya böyle, Rehber'e eskisi kadar bile güvenmiyordu. Bunun anlamı Rehber'e hiç güvenmediği ve onu yalnızca bir kayanın üzerinde oturup sandviçini yerken bir şeylere bakmak için kullandığı idi.

Şimdi, kadın dönmüş ve yavaşça ona doğru ilerlemekteydi. Arthur çok fazla belli etmeden rüzgar yönünü kestirmeye çalıştı ve kadın yaklaştıkça çevrede bir dalgalanmanın olduğunu fark etti.

“Tavsiye,” dedi kadın. “Tavsiye, öyle mi?”

“Ee, evet,” dedi Arthur. “Evet, yani-”

Tekrar broşüre bakarak kaşlarını çattı. Sanki onu yanlış okumadığından ve yanlış bir gezegene falan gelmiş olma aptallığını yapmadığından emin olmaya çalışıyor gibiydi. Broşürde “Arkadaş canlısı yerliler tarihin bilgi ve aklını sizlerle paylaşmaktan zevk alacaktır. Onlarla birlikte geçmişin ve geleceğin baş döndürücü gizemine dalın!” yazılıydı. Bir takım kuponlar da vardı, ama Arthur onları kesmeyi veya herhangi birine vermeyi deneyemeyecek kadar çekingendi.

“Tavsiye, öyle mi?” dedi yaşlı kadın yeniden. “Yalnızca, genel anlamda tavsiyeler diyorsun. Ne hakkında. Hayatını nasıl harcayacaksın falan, öyle şeyler mi?”

“Evet,” dedi Arthur. “Öyle şeyler. Bazen, tam anlamıyla dürüst olduğum zaman, bir takım sorunlarla karşılaşıyorum.” Ümitsizce, minik zıplama numaraları ile yaşlı kadının rüzgarı dışında kalmaya çalışıyordu. Kadın aniden sert bir dönüş yapıp mağarasına doğru yönelerek onu şaşırttı.

“O halde bana fotokopi makinesi için yardım etmen gerekecek,” dedi.

“Ne?” dedi Arthur.

“Fotokopi makinası,” diye tekrarladı kadın, sabırla. Onu dışarı çıkarabilmem için yardım etmen gerekecek. Güneş enerjisi ile çalışıyor. Ama kuşların üzerini pislememeleri için mağaranın içinde tutmak zorundayım.”

“Anlıyorum,” dedi Arthur.

“Yerinde olsam bir iki derin nefes alırdım,” diye mırıldandı yaşlı kadın, bir taraftan mağara ağzının kasvetine doğru gürültülü adımlarla ilerlerken.

Arthur onun tavsiyesine uydu. Hatta neredeyse hiper vantilasyon yaptı. Hazır olduğunu hissedince nefesini tuttu ve kadını izledi.

Fotokopi makinası tekerlekli bir masa üzerine yerleştirilmiş kocaman eski bir şeydi. Hemen orada mağaranın soluk gölgesinin içinde duruyordu. Tekerlekler inatçı bir ifadeyle her biri başka yöne çevrilmişti. Zemin sert ve kayalıktı.

“Git ve dışarda bir nefes al,” dedi yaşlı kadın.

Bu şeyi itmeye çalışırken Arthur'un yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Rahatlayarak başını salladı. Kadın durumdan utanmıyorsa, diye karar vermişti, o da utanmayacaktı. Dışarı çıktı ve bir iki nefes alarak, bir iki itip kakma daha yapabilmek için tekrar içeri döndü. Makine sonunda dışarı çıkana kadar bunları birkaç kez daha tekrarlamak zorunda kaldı.

Güneş makinenin üzerine iniyordu. Yaşlı kadın yeniden mağaranın içinde kayboldu. Döndüğünde güneş enerjisi toplamak için makineye bağlayacağı bir takım metal paneller getirmişti.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Güneş oldukça parlak ama gün puslu ve belirsizdi.

“Biraz zaman alacak,” dedi kadın.

Arthur memnuniyetle bekleyeceğini söyledi.

Yaşlı kadın omuz silkti ve ayaklarını sürüyerek ateşe doğru yürüdü. Ateşin üzerinde, çömleğin içindekiler fokur fokur kaynamaktaydı. Kadın bir sopayla onları dürtükleyip, karıştırdı.

"Öğle yemeği için hiçbir şey istemeyecek misin? "diye sordu Arthur'a

"Ben yedim teşekkür ederim," dedi Arthur. "Yok, gerçekten. Ben yedim."

"Yediğinden eminim," dedi yaşlı kadın. Önündeki çömleği sopayla karıştırmaya devam etti. Birkaç dakika sonra çömleğin içinden bir şey yakaladı, soğutmak için üfledikten sonra ağzına attı.

Bir süre düşünceli bir şekilde ağzındakini çiğnedi.

Sonra topallayarak, yavaşça ölmüş keçiye benzer şeylerin oluşturduğu yığına doğru ilerledi. Ağzındaki lokmayı yığının üzerine tükürdü. Sonra yine topallayarak çömleğin başına döndü. Onu asılı olduğu üçayaklı şeyden indirmeye çalıştı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Arthur, kibarca ayağa fırlayıp, o tarafa seğirterek. Birlikte çömleği asılı olduğu yerden indirdiler ve onu kadının mağarasından doğru uzanan hafif yokuştan, oldukça dik ama sığ bir su birikintisini çevreleyen fırça gibi sert ve budaklı ağaçların çizgisine doğru beceriksizce taşıdılar. Birikintiden iç bulandırıcı başka bir koku serisi yükselmekteydi.

"Hazır mısın?" diye sordu yaşlı kadın.

"Evet..." dedi Arthur, ne için olduğunu bilmeden."

"Bir," dedi yaşlı kadın.

"İki," dedi.

"Üç" diye ekledi.

Arthur tam zamanında kadının ne yapmaya niyetlendiğini fark etti. Birlikte çömleğin içindekileri su birikintisine boca ettiler.

Bir saat kadar süren iletişimsiz bir sessizlikten sonra, yaşlı kadın güneş panellerinin artık fotokopi makinesini çalıştıracak yeterlikte güneş ışığı emdiğine karar verdi ve mağarasının içinde kaybolarak bir şeyler aramaya koyuldu. Sonunda elinde birkaç tomar kağıtla dışarı çıktı ve onları makineye vermeye başladı.

Çıkan kopyaları Arthur'un eline tutuşturdu.

“Bunlar, ee.. bunlar sizin tavsiyeleriniz öyle mi?” dedi Arthur, pek de emin olmadan sayfaları karıştırırken.

“Hayır,” dedi yaşlı kadın. “Bu benim hayat hikayem. Anlıyor musun, bir kişinin yapabileceği tavsiyelerin o vakte kadar sürdüğü yaşamla bağlantılı olarak değerlendirilmesi gerekir. Bu kağıtları incelerken, daha belirgin olmaları için vermiş olduğum tüm kararların altlarını çizdiğimi göreceksin. Hepsi endekslenmiş, aynı konular birbirleriyle çaprazlama olarak ilişkilendirilmiştir. Anlıyorsun değil mi? Sana bütün söyleyebileceğim, eğer benimkilerin tamamen zıddı olan kararlar alacak olursan, o zaman belli ki senin sonun..." durakladı, ciğerlerini iyi bir çığlık için doldurdu “... benimki gibi böyle pis kokulu bir mağarada bitmez!”

Pinpon raketini yakaladı, kollarını sıvadı, ölü keçiye benzeyen şeylerin oluşturduğu yığına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Eski yerine oturup gayretli ve canlı bir şekilde sinekleri avlamaya başladı.

* * *

Arthur'un ziyaret ettiği son köyün tamamı son derece yüksek direklerden oluşmaktaydı. Öyle yüksektiler ki, yerden bakıldığında üzerlerinde ne olduğunu anlamak bile imkansızdı ve Arthur, üzerinde kuş pislikleri ile dolu bir platformdan başka bir şey olanına rastlayana kadar üç tanesine tırmanmak zorunda kalmıştı.

Kolay iş değildi bu. Direklerin tepesine, gövdelere çakılmış ve spiral şeklinde dönerek yükselen çıkıntılara basarak tırmanıyordunuz. Arthur kadar azimli olmayan turistlerin çoğu birkaç kare resim çekip hemen ardından, inzivadaki keşişlerin önünde yiyebilecekleri bir sürü yapışkan ve

tatlı çikolatalı kek bulabilecekleri en yakındaki Bar&Barbekü'ye giderdi. Ama daha çok bu yüzden keşişlerin çoğu artık burayı terk etmişti. Hatta çoğu Galaksinin Güney Batı kanadındaki daha etkili dünyalarda zengin terapi merkezleri açmışlardı. Buralarda yaşam on- yedi milyon kez daha kolaydı ve çukulatalar tek kelime ile muhteşemdi. Yapılan bir araştırma keşişin, keşiş olmadan önce çikolatayı tanımadığını ortaya çıkarmıştı. Terapi merkezlerine gelen müşterilerin çoğu ise bunun fazlasıyla farkındaydılar.

Üçüncü direğin tepesinde Arthur biraz nefeslenmek için durdu. Çok terlemiş ve nefessiz kalmıştı, çünkü her bir direk 150-200 metre yüksekliğindeydi. Dünya etrafında bir anafor gibi dönüyor, ama bu Arthur'u pek endişelendirmiyordu. Biliyordu ki, mantıken Stavromula Beta'ya gitmeden (Bakınız Yaşam, Evren ve Her şey, Bölüm 18) ölemezdi. Bu yüzden çok büyük kişisel tehlikelere karşı bile tasasız bir yaklaşım tarzı geliştirebilmeyi başarmıştı. Havada yüz elli metre yükseklikte bir direğin tepesine tünediği için biraz başı dönüyordu ama bir sandviç yiyerek bununla da başa çıkabilmişti. Tam kahin kadının hayat hikayesinin yazılı olduğu fotokopisini okumaya başlıyordu ki arkasından gelen hafif bir öksürük sesiyle irkildi. Öylesine ani bir döndü ki elindeki sandviçini düşürdü. Sandviç havada aşağı doğru çevrilmiş olarak yere ulaştığında epeyce küçülmüştü.

Arthur'un yüz metre kadar aşağısında bir başka direk vardı ve üç düzine kadar direğin oluşturduğu seyrek orman içinde tepesinde biri bulunan tek direkti. Bu direk, kafası kaşlarını çatmasına neden olan derin düşüncelerle meşgul gibi görünen yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti. "Afedersiniz," dedi Arthur. Adam onu görmezlikten geldi. Belki de onu işitemiyordu. Etrafta dolanan hafif bir rüzgar vardı. Arthur'un öksürüğü işitebilmesi tamamen şans eseri idi.

"Heey?" diye seslendi Arthur, "Heey!"

Adam sonunda bakışlarını onun tarafına çevirdi. Arthur'u görmekten şaşırmış gibiydi. Arthur ise onun kendisini görmekten şaşkın ve mutlu mu yoksa yalnızca şaşkın mı olduğunu çıkartamıyordu.

"Açık mısınız?" diye seslendi Arthur.

Adam anlamayarak kaşlarını çattı. Arthur onun anlamadığını mı yoksa işitmediğini mi anlayamıyordu.

“Size bir uğrayacağım,” diye seslendi Arthur. “Bir yere gitmeyin.”

Küçük platformdan dönerek inen çıkıntılara basarak aceleyle aşağı indiğinde başı sersem gibi olmuştu. Üzerindeki platformda yaşlı adamın oturduğu direğe doğru yönelmek üzereyken, birden yön duygusunu kaybettiğini ve adamın hangi direkte oturduğunu kestiremediğini fark etti. Bir işaret bulabilmek için etrafına bakındı ve doğru direğin hangisini olduğunu tespit etti. Ona tırmandı. Ama bu o direk değildi.

“Lanet olsun,” diye söylendi

“Afedersin!” diye seslendi yaşlı adama. Şimdi tam önünde ve 12 metre kadar ötesindeydi. “Kayboldum. Bir dakikaya kadar yanınızdayım.” Tekrar aşağı indi. Ter içinde ve endişeliydi.

Terleyerek ve nefes nefese bu kez kesinlikle doğru direk olduğundan emin olduğu direğin tepesine ulaştığında Arthur adamın kendisiyle bir şekilde dalga geçmekte olduğunu fark etti.

“Ne istiyorsun?” diye ters bir şekilde bağırdı yaşlı adam Arthur'a. Şimdi Arthur'un sandviçini yerken oturduğu direğin tepesinde oturmaktaydı.

“Oraya nasıl geçtiniz?” diye seslendi Arthur şaşkınlık içinde.

“Benim bir direğin tepesinde oturup çözebilmek için kırk baharımı, yazımı, sonbaharımı harcadığım şeyi sana söyleyivereceğimi mi sanıyorsun yani?”

“Ya kışlardan ne haber?”

“Ne olmuş kışlara?”

“Kışın direğin tepesinde oturmuyor musunuz”

“Hayatımın çoğunu bir direğin tepesinde geçiriyor olmam ille de salağın biri olmamamı gerektirmez. Kışın güneye giderim. Orada sahilde evim var.

Onun bacasında otururum.”

“Bir yolcuya verecek nasihatleriniz var mı?”

“Evet. Sahilde bir ev al.”

“Anlıyorum.”

Adam sıcak, kuru, fırça gibi sert araziye bir bakış attı. Arthur buradan yaşlı kadını uzakta sinekleri vurabilmek için aşağı yukarı sıçrayarak dans eden küçük bir benek olarak görüyordu.

“Onu görüyor musun?” diye seslendi yaşlı adam, aniden.

“Evet,” dedi Arthur. “Aslında kendisine danışmaktan geliyorum.”

“Hiçbir şey bilmez o. Ben sahildeki evi o geri çevirdiği için aldım. Sana ne nasihatte bulundu.”

“O ne yaptıysa onun tersini yapmamı söyledi.”

“Bir başka deyişle, sahilde bir ev almanı söyledi.” “Sanırım,” dedi Arthur. “Eh, belki de bir tane alırım.” “Hımm.” '

Ufuk kötü kokulu bir sıcaklık dalgası içinde yüzmekteydi.

“Başka bir nasihatiniz var mı?” diye sordu Arthur. “Emlak alımı dışında”

“Bir yazlık ev almak demek yalnızca bir emlak işi değildir. O bir ruh halidir,” dedi Adam. Dönüp Arthur'a baktı. Gariptir ama adamın yüzü şimdi yalnızca bir iki metre uzaklıktaydı. Bir yandan tamamen normal gibi görünüyor öte yandan, vücudu bacak bacak üstüne atmış 120 metre ötedeki bir direğin üzerinde otururken, yüzü Arthur'unkinden yalnızca bir metre ötede duruyordu. Kafasını hareket ettirmeden ve garip herhangi bir şey yapıyor görünmeden, ayağa kalktı ve bir başka direğin tepesine adımını attı. Arthur bu ya sıcaktan olmalı, diye düşündü, ya da boşluğun yaşlı adam için farklı bir anlamı vardı.

“Bir yazlık evin,” dedi yaşlı adam, “sahilde olması bile gerekmez. Ama en iyileri öyledir. Hepimiz, sınırlarda,” diye devam etti “toplanmaktan hoşlanırız.”

“Gerçekten mi?”

“Karın suyla buluştuğu sınırda. Toprağın havayla buluştuğu çizgide. Vücudun beyinle buluştuğu noktada. Uzayın zamanla karşılaştığı yerde. Bir tarafta olup diğer tarafa bakmayı severiz.”

Arthur müthiş heyecanlanmıştı. Broşürde vaat edilen şeyler işte tam bunlardı. İşte Escher boşluk içinde hareket ediyor gibi görünen ve her şeyle ilgili olarak derin şeyler söyleyen bir adam bulmuştu.

Bununla birlikte sinir bozucu bir şeydi bu. Adam şimdi direğin tepesinden yere, yerden direğin tepesine adım atıyor, direkten direğe, bir ufuktan öbür ufuğa dolaşıyor ve geri dönüyordu:

Arthur'un evren boşluğunun canına okuyordu. “Lütfen durun artık!” dedi Arthur ansızın.

“Dayanamıyorsun, öyle mi?” dedi Adam. En küçük bir hareket yapmadan geri dönmüş, bacak bacak üstüne atmış vaziyette Arthur’dan yüz yirmi metre ötedeki direğin tepesinde oturuyordu. “Nasihat için bana geliyorsun, ama tanımlayamadığın şeylerle baş edemiyorsun.”

“Hımm. O halde sana yalnızca, aslında zaten bildiğin bir şey söylemeliyiz, ama onu yeni bir haber gibi sunmalıyız, öyle mi? Eh, sanırım her zamanki gibi, iş iştir.” İçini çekti ve gözlerini kısarak kederli bir ifadeyle uzaklara baktı.

“Nerelisin çocuğum,” diye sordu sonra.

Arthur akıllı olmaya karar vermişti. Karşılaştığı herkes tarafından sersemin biri olarak algılanmaktan bıkmıştı. “Size bir şey söyleyeyim mi,” dedi “Kehanetlerde bulunabilen sizsiniz. Neden siz bana söylemiyorsunuz bunu?”

Yaşlı adam yeniden içini çekti. “Ben yalnızca dedi,” eli ile kafasının arkasını sıvazlayarak, “sohbet etmeye çalışıyordum.”

Elini tekrar öne getirdiğinde yukarı doğru kalkmış parmağının ucunda dönüp durmakta olan bir Dünya bulunuyordu. Yanılmış olmaya imkan yoktu. Onu tekrar yerine koydu. Arthur şaşkına dönmüştü.

“Siz nasıl-”

“Sana söyleyemem.”

“Niçin? Bütün bu yolu bunun için geldim.”

“Sen benim gördüğümü göremezsin, çünkü kendi gördüğünü görüyorsun. Benim bildiğimi bilemezsin, çünkü kendi bildiklerini biliyorsun. Benim gördüklerim ve bildiklerim senin gördüklerin ve bildiklerine eklenemez çünkü aynı cinsten şeyler değillerdir. Ne de senin gördüklerin ve bildiklerinle değiştirilebilirler, çünkü bu senin kendini değiştirmen anlamına gelecektir.”

“Bekle bir dakika, bunu not edebilir miyim?” dedi Arthur heyecanla cebinde bir kalem bulmaya çalışırken.

“Uzay limanında bir kopyasını bulabilirsin,” dedi yaşlı adam. “Raflar dolusu var bu laflardan.”

“Oh,” dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramış şekilde. “Peki, birazcık bana özel bir şeyiniz yok mu?”

“Herhangi bir şekilde gördüğün, yaşadığın veya duyduğun bir şey sana özeldir. Kendi algılayış şeklinle kendine bir evren yaratırsın. Onun için evrende algıladığın her şey sana özeldir.”

Arthur ona şüpheyle baktı. “Bunu da havalimanında bulabilir miyim?” diye sordu.

“Bunu kendin anlamalısın.” dedi yaşlı adam.

“Broşürde diyor ki,” dedi Arthur, cebinden çıkarıp, tekrar ona bakarken, “özel bir duam olabilirmiş, özellikle bana ve ihtiyaçlarıma göre biçimlendirilmiş bir duam.”

“Oh, tamam,” dedi Yaşlı adam. “İşte sana bir dua. Kalemin var mı?”

“Evet,” dedi Arthur.

“Şöyle başlıyor. Bir bakalım: ‘Tanrım beni bilmem gerekmeyen şeyleri öğrenmekten koru. Hatta beni bilmediğim şeyler olduğunu öğrenmekten de koru. Öğrenmemeye karar verdiğim şeyler olduğunu öğrenmemeye karar verdiğimi bilmekten koru. Amin.’ İşte bu kadar. Aslında zaten içinden sessizce yalvardığın şeyler olduğuna göre bunu dışından da söylemenin hiç zararı yok.”

“Hımm,” dedi Arthur, “Yani, teşekkür ederim...”

“Bununla birlikte yapılması gereken bir başka dua var, çok önemli,” diye devam etti yaşlı adam, “onun için bunu da yazsan iyi olur.”

“Tamam.”

“Şöyle, ‘Tanrım, tanrım, tanrım...’ Ne olur ne olmaz bu kısmı da eklemelisin. Hiçbir zaman çok emin olamazsın. “Tanrım, tanrım, tanrım. Beni yukardaki duanın sonuçlarından koru. Amin.” İşte bu kadar. Yaşamda insanların başına gelen şeylerin çoğu bu son kısmı kaçırmış olmaktan dolayı başlarına geliyor."

“Stavromula Beta diye bir yerden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?” diye sordu Arthur.

“Hayır.”

“Yine de, yardımlarınıza çok teşekkür ederim,” dedi Arthur.

“Hiçbir şey değil.,” dedi direğin üzerindeki adam ve kayboldu.

10

Ford baş editörün odasının kapısına bütün gücüyle yüklendi. Çerçeve parçalanıp, kendisine bir kez daha yol verince, kolunu bacağını sımsıkı birbirine kenetleyerek bir top şeklini aldı ve döşemeyi bir baştan bir başa yuvarlanarak geçti. Gri buruşuk deriden yapılmış şık kanepenin olduğu yerde durdu ve stratejik operasyon üssünü kanepenin arkasına kurdu. Ya da en azından planı böyle yapmaktı.

Ne yazık ki gri buruşuk deriden yapılma şık kanepe orada değildi. Niçin, diye düşündü Ford, havada kendi etrafında dönüp, silkinip, yeniden bir topak haline gelip ve hızla seğirterek kendisini Harl'ın yazı masasının arkasına atarken. İnsanlardaki bu beş dakikada bir ofislerinin dekorasyonunu değiştirmek gibi aptalca takıntıların niye var olduğunu sordu kendi kendine. Örneğin, pekala da işe yarar bir durumdaki buruşuk gri deriden yapılmış şık bir kanepeyi kaldırıp da yerine görünüşe göre küçük bir tanka benzeyen bir şeyi niçin koyarlar.

Peki şu omuzunda mobil roket atar bulunan adam da kimdi?

Merkez ofisten biri mi? Olamazdı. Çünkü merkez ofis burasıydı. En azından Rehber'in merkez ofisi burasıydı. Bu Sonsuz Boyut Girişimcileri'nin nereden geldiğini Zarquon bilirdi. Derilerinin çamuru andıran renginden ve dokusundan anlaşıldığı kadarıyla pek de güneşli bir yerden olmamalıydılar. Bunların hepsi çok yanlış diye düşündü Ford. Rehber'le ilişkisi olan herkes güneşli yerlerden geliyor olmalıydı. .

O adamlardan çok sayıda vardı ortada. Üstelik hepsi de, bugünün çetin ve karmaşık iş yaşantısında dahi, yöneticilerde görmeyi bekleyeceğinizden daha ağır şekilde silahlı idiler.

Doğaldır ki Ford burada bir sürü tahmin yürütmekteydi. Bu kocaman, boğa boyunlu, çamura benzer adamların Sonsuz Boyut Girişimleri ile bir şekilde bir ilişki içinde olduklarını düşünmesi mantıklı bir tahmindi çünkü ellerindeki kalkanların üzerinde "Sonsuz Boyut Girişimcilik" yazan logolar bulunuyordu. Yine de bunun bir iş toplantısı olmayabileceği gibi rahatsız edici bir şüpheye kapılmıştı. Bu çamur yüzlü yaratıkların kendisine bir

yerden tanıdık geldikleri gibi bir başka rahatsız edici hissi de vardı. Tanıdık, ama kılık değiştirmiş bir tanıdıklık.

Şimdi odada bulunduğu süre neredeyse iki buçuk saniyeyi geçmişti ve Ford artık işe yarar bir şeyler yapmaya başlamanın zamanı geldiğini düşündü. Bir rehin alabilirdi örneğin. Bu iyi olurdu.

Vann Harl döner koltuğunda oturmaktaydı. Paniklemiş, sarsılmış ve sararmış bir görüntüsü vardı. Kafasının arkasına isabet eden o kötü vuruşun dışında, kötü haberler de almışa benziyordu. Ford ayağa fırladı ve ellerini hızla onun üzerinde kenetledi. Ona sağlam bir kafakol çekme görüntüsü altında, Kolay Kimliği gizlice Harl'ın iç cebine kaydırmayı başardı.

Bingo! Yapmaya geldiği işi yapmıştı. Şimdi yalnızca konuşarak buradan çıkması gerekiyordu.

"Pekala," dedi. "Ben..." durakladı.

Roket atarlı koca adam Ford Prefect'e doğru dönmüş ve silahının ucunu ona çeviriyordu. Ford bunun son derece sorumsuzca ve çılgın bir davranış olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ben..." diyerek yeniden söze başladı ama sonra ani bir içgüdü ile olduğu yerde büzülmeye karar verdi.

Roket atarın arkasından alevler fışkırırken kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu ve silahın önünden bir roket fırladı.

Roket Ford'u geçerek büyük cam pencereye isabet etti. Patlamanın gücüyle, pencere, milyonlarca cam kırığından oluşan bir yağmur gibi dışarı doğru püskürdü. Odanın çevresinde gürültü ve hava basıncının yol açtığı muazzam şok dalgaları dolaştı. Bu dalgalar birkaç sandalye, bir dosya dolabı ve güvenlik robotu Colin'i de önüne katıp camdan dışarı sürüklediler.

Ah! O halde bu camlar roket atarlara karşı hiç de dayanıklı değillermiş diye düşündü Ford Prefect kendi kendine. Birisinin bunun hakkında birileriyle konuşması gerekiyordu.

Kendisini Harl'dan kurtarıp ne yana doğru koşması gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Kuşatılmıştı.

Roket atarlı iri adam ikinci bir atış için silahını ayarlıyordu.

Ford yapması gereken ikinci hareketin ne olması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu.

“Bakın,” dedi sert bir sesle. Ama sert bir sesle bakın demek gibi şeylerin kendisine ne derece yardımcı olabileceğinden pek emin değildi. Üstelik zaman onun lehine işlemiyordu. Lanet Olsun, diye düşündü, yalnızca bir kez genç olabilirsin ve kendini pencereden dışarı fırlattı. Hiç olmazsa bu şekilde sürpriz faktörünü kendi tarafında tutmuş oluyordu.

11

Arthur Dent, yapması gereken ilk şeyin, kendisine bir yaşam kurmak olduğunu çaresizce fark etmişti. Bu, üzerinde yaşayabileceği bir gezegen bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bunun, üzerinde nefes alabileceği, yerçekimsel bir rahatsızlık duymadan oturup kalkabileceği bir gezegen olması gerekiyordu. Asit düzeylerinin düşük olduğu ve bitkilerin size saldırmadığı bir yer olmalıydı.

“Böyle antropik davranıp, insanlı yaşama evrenin asıl amacı gibi yaklaşmaktan nefret ediyorum ama,” dedi, Pintleton Alpha'da yeniden yerleşim Merkezindeki masanın ardında oturan yaratığa, “ama yine de yaşamımı, yaşayanların bana benzediği bir yerde sürdürmeyi çok isterdim. Yani, anlarsınız biraz insana benzeseler.”

Masanın ardındaki ilginç yaratık, bu duyduklarına oldukça şaşırmış görünerek, vücudunun daha da ilginç olan parçalarından bazılarını salladı. Eriyerek oturduğu koltuktan aşağı damladı, döşemeyi bir baştan bir başa harmanlayarak yavaşça ilerledi. Eski metal dosya dolabını midesine indirdi ve koca bir geğirtiyle aradığı çekmeceyi dışarı attı. Kulaklarından birkaç pırıltılı anten çıkardı, bazı dosyaları bunlar aracılığıyla çekmeceden çıkardı, çekmeceyi yeniden yutarak dolabı ile birleştirdi ve yeniden kusarak dolabı

yerine bıraktı. Tekrar döşemeyi harmanlayarak yerine döndü, ince bir çamur gibi koltuğa sıvanarak yerine geçti ve dosyaları masaya yapıştırdı.

“Bunların içinde hayal ettiğiniz gibi bir yer bulabilecek misiniz?” diye sordu.

Arthur asabi bir şekilde pis ve rutubetli birkaç sayfa çevirip inceledi. Burada, Evrenin tanıyıp bildiği kısımlarına göre sol tarafında kalan ve Galaksinin kötü bölgelerinden birinde bulunduğu kesindi. Uzayda kendi evinin bulunması gereken yerde çürümüş kaba saba bir gezegen vardı şimdi. Yağmurlarla boğulmuş ve içinde eşkıyaların ve bataklık domuzlarının yaşadığı bir yer. Otostopçunun Galaksi Rehberi bile burada yalnızca zaman zaman işliyor gibiydi ve Arthur’un bu çeşit bilgileri artık böyle ofislerden araştırıyor olmasının sebebi de buydu. Bu, tür ofislerde hakkında bilgi almada çalıştığı gezegenlerden biri de Stavromula Beta idi ama kimse böyle bir gezegenin ismini duymamıştı.

Uygun dünyalar oldukça kasvetli görünüyordu. Ona verebilecekleri çok az şeyleri vardı çünkü Arthur'un da onlara verebilecek pek bir şeyi yoktu. Aslında içinde arabalar, bilgisayarlar, bale ve Armanyak bulunan bir dünyadan gelmesine rağmen, Kınların herhangi birinin nasıl yapıldığını bilmediği, son derece utanç verici şekilde fark ettirilmişti kendisine. Yapamıyordu. Kendi olanaklarına bırakıldığı zaman bir tost makinesi yapamazdı örneğin. Tüm yapabildiği bir sandviçti o kadar. Hizmetlerine pek fazla ihtiyaç duyulmuyordu.

Arthur’un kalbi derinlere gömüldü. Bu kendisini şaşırttı çünkü Arthur onun zaten olabileceği kadar derine batmış olduğunu sanıyordu. Bir an için gözlerini kapadı. Evde olmayı öyle istiyordu ki. Kendi evinin, dünyasının, üzerinde büyüdüğü gerçek Dünya'nın yıkılmamış olmasını öylesine arzu ediyordu ki. Bunların hiçbirinin olmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Gözlerini açtığı zaman kendini İngiltere’de, West Country'deki evinin basamaklarında bulabilmeyi, güneşin yeşil tepeler üzerinde parıldıyor olmasını, posta arabasının yoldan yukarı doğru gidişini seyretmeyi, bahçesinde leylakların açtığını ve uzaktaki pabın öğle yemeği için açıldığını görebilmeyi istiyordu. Gazetesini paba götürüp, bir şişe birayla birlikte okumayı, bilmecelerini çözmeyi çok istiyordu. Soldan sağa on yedince sırada takılıp kalmayı özlüyordu.

Gözlerini açtı.

İlginç yaratık rahatsız edici bir şekilde ona bakarken bir nabız gibi atıyor ve bir çeşit bacağa benzer uzantılarıyla masanın üzerine hafif hafif vuruyordu.

Arthur başını salladı ve bir sonraki sayfayı çevirdi.

Kasvetli, diye düşündü. Ve bir sonraki sayfa.

Çok kasvetli. Ve bir sonraki.

Oh... İşte bu daha iyi idi.

Burası Bartledan adında bir dünya idi. Oksijen vardı. Yeşil tepeler vardı. Hatta tanınmış bir edebiyat kültürüne bile sahipti. Ama en çok ilgisini uyandıran şey, Bartledan insanlarından oluşmuş küçük bir grubun, bir köy meydanında durup hoş bir şekilde kameraya gülümseyerek çektirmiş olduğu bir fotoğraf oldu.

“Ah,” dedi, resmi masanın arkasındaki garip şeye gösterirken.

Yaratığın gözleri gıcırdayarak yuvalarından çıktı, resmin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve her tarafında pırıltılı ince bir çamur izi bıraktı.

“Evet” dedi gördüklerini hiç de beğenmemiş bir şekilde. “Tıpkı size benziyorlar.”

* * *

Arthur Bartledan'a taşındı ve bir DNA bankasına ayak parmağından kesilmiş tırnak uçları ve tükürük satarak kazandığı parayla kendisine resmini gördüğü köyde bir oda satın aldı. Burası hoş bir yerdi. Hava mis kokulu idi. Yaşayanlar kendisine benziyor ve onun da aralarında olmasına aldırış etmiyorlardı. Ona hiçbir şeyle saldırmamışlardı. Biraz giyecek şey ve onları koyacak bir dolap satın aldı.

Kendisine bir yaşam bulmuştu. Şimdi o yaşam için bir amaç bulmalıydı.

İlk önce oturup okumayı denedi. Ama Bartledan edebiyatı, Galaksinin bu bölümünde her yerde derinliği ve zarafeti ile meşhur olduğu halde, onun ilgisini devamlı kılmayı başarabilecek gibi görünmüyordu. Sorun yazılanların insanlar hakkında yazılmamış olmasındaydı. İnsanların istekleri ile ilgili değildi. Bartledan halkı ilk bakışta tıpkı insana benzemesine rağmen, örneğin birisine “iyi akşamlar” dediğiniz zaman, hafif bir şaşkınlık hissi ile etrafına bakınmaya kalkışacak, havayı koklayacak ve Arthur bundan bahsettiği için, evet akşamın gerçekten de iyice bir akşam olması gerektiğini sandığını söyleyecektir.

“Hayır, demek istediğim, size iyi bir akşam geçirmenizi dilemekti.” diye açıklama getiriyordu Arthur, ya da eskiden öyle yapıyordu. Kısa süre içinde bu konuşmalardan kaçınmayı öğrendi. Oysa yani ümit ederim iyi bir akşam geçirirsiniz.” diye de eklerdi eskiden.

Daha da fazla şaşkınlığa sebep olurdu.

“Ummak?” derdi Bartledan'lı sonunda, kibar bir şaşkınlıkla.

“Ee, evet,” derdi Arthur ardından. “İfade etmeye çalıştığım yalnızca ümidim, yani...”

“Ümit?”

“Evet.”

“Ümit de nedir?”

İyi soru, diye düşünmüştü Arthur kendi kendine ve odasına çekilip şeyler hakkında düşünmeye koyulmuştu.

Bir taraftan, Bartledan'lıların Evren'e ilişkin görüşlerine saygı duyması gerektiğini düşünüyordu. Bu görüşlere göre, Evren ne ise oydu, ya kabul eder ya onu terk eder giderdiniz. Ama diğer taraftan, hiçbir şey istememek, dilememek, ya da ümit etmemenin doğal bir şey olmadığını düşünmeden de edemiyordu.

Doğal. Bu kritik bir kelimeydi.

Çok süre önce, doğal olarak düşündüğü pek çok şeyin, örneğin Noel için hediyeler almak, kırmızı ışıkta durmak veya her saniye, saniye de 3 metre hızla düşmek gibi şeyler yalnızca kendi dünyasına has alışkanlıklardı ve başka bir yerde mutlaka aynı şekilde işleyeceklerine dair bir bulgu yoktu. Ama hiçbir şey ümit etmemek- bu gerçekten de doğal olamazdı, değil mi? Bu nefes almamak gibi bir şey olurdu.

Nefes almak Bartledan'lıların yapmadığı bir başka şeydi. Atmosferde bulunan onca oksijene rağmen. Onların bütün yaptığı yalnızca öyle durmaktı. Ara sıra ortalıkta koşuşur, voleybol oynarlardı. (Hiçbir zaman kazanmayı dilemeden tabii. Kazanan, kazanırdı) ama hiçbir zaman nefes almazlardı. Bir sebepten ötürü bu lüzumsuzdu onlar için. Arthur çabucak onlarla voleybol oynamanın çok zevksiz olduğunu öğrendi. Bunlar insana benzedikleri, insan gibi hareket ettikleri ve insan gibi ses çıkardıkları halde nefes almıyorlar ve hiçbir şey dilemiyorlardı.

Oysa Arthur’un bütün gün nefes almak ve bir şeyler dilemekten başka işi yoktu. Bazen bir şeyleri öyle güçlü şekilde dilerdi ki nefes alışı son derece hızlanır ve onu yoracak hale gelir, bu yüzden zaman zaman gidip biraz uzanarak dinlenmesi gerekirdi. Kendi kendine. Küçük odasında. Kendisinin doğduğu dünyadan öylesine uzaktı ki, bu uzaklığı anlatacak rakamı beynini incitmeden düşünmekten bile acizdi.

Düşünmemeyi seçiyordu. Sadece oturup okumayı tercih ediyordu -ya da okumaya değecek bir şey olsa öyle yapacaktı. Ama Bartledan öykülerinde kimse hiçbir şey istemezdi. Bir bardak su bile. Eğer susamışlarsa gidip alırlardı tabii, ama eğer istedikleri şeyi bulamazlarsa bir daha onu düşünmezlerdi. Arthur, kahramanının bir hafta süresince bahçesinde çalıştığı, bol bol voleybol oynadığı, karısından olma bir çocuğa babalık ettiği, yol tamirinde çalıştığı ve ardından son bölümden hemen önce, beklenmedik bir şekilde susuzluktan öldüğü bir kitabı henüz bitirmişti. Öfkeden tükenmiş bir halde kitabın okuduğu şayialarını yeniden taramış ve sonunda ikinci bölümün bir yerinde su boruları ile ilgili bir sorundan söz edildiğini bulabilmişti. Hepsi bu kadardı. Ve adam bu yüzden ölüyordu. Rastlantı eseri.

Bu sonuç kitabın en heyecanlı yeri bile değildi, çünkü böyle bir yeri yoktu kitabın. Kahraman sondan bir önceki bölümün üçte birlik kısmında ölüyor ve kitabın kalan kısmı yalnızca yol tamiri hakkında şeylerden bahsediyordu. Kitap yüz bininci kelimede birden sona ermişti, çünkü Bartledan ‘da kitaplar bu uzunlukta olurdu.

Arthur kitabı odanın öbür ucuna fırlatıp odayı satmış ve oradan ayrılmıştı. Kendini çılgınca yolculuk etmeye adamış, biletlerini alabilmek için gittikçe daha çok tükürük, tırnak, kan, saç, kim ne isterse onu satmaya başlamıştı. Spermleri karşılığında birinci sınıf yolculuk edebileceğini keşfetmişti. Hiçbir yere yerleşmiyor, yalnızca hiperuzay gemilerinin hava geçirmez, alacakaranlık dünyalarında varlık gösteriyor, yiyor, içiyor, uyuyor, film seyrediyor, havalimanlarında yalnızca DNA bağışında bulunmak ve bir sonraki uzun yol gemisine kendini atmak için duruyordu. Bir başka kazanın olması için bekliyor, bekliyordu.

Beklenen kazanın oluşmasını sağlamanın zorluğu, bunun olmayışındadır. “Kazanın” anlamı bu değildir çünkü. Bu yüzden sonunda meydana gelen kazanın da onun planladığı ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktu. İçinde olduğu geminin sinyalleri hiperboşlukta alarma geçmiş, Galakside doksan yedi değişik nokta arasında korkunç bir şekilde aynı anda yanıp sönmeye başlamış, bu noktalardan birinde bulunan ve haritada gözükmeyen gezegenlerden birinin beklenmedik yerçekimsel gücüne yakalanmış ve onun dış atmosferinde kapana kısılarak çığlık çığlığa gezegene doğru hızla düşmeye başlamıştı.

Geminin sistemleri düşüş boyunca, her şeyin tamamen normal ve kontrol altında olduğunu söyleyerek durumu protesto etmişler, ama gemi alelacele son bir burgu yapıp, yarım millik bir ormanın içine çılgınca dalıp, sonunda bir ateş topuna dönüşünce, durumun hiç de öyle olmadığı açıklığa kavuşmuştu.

Yangın ormanı sarmış, geceyi kaynatmış, sonra, belli büyüklükteki planlanmamış orman yangınlarının kanunen yapması gerektiği gibi düzgün bir şekilde kendi kendini söndürmüştü. Bundan kısa bir süre sonra, orda burada başka küçük yangınlar çıkmış ve çevreye dağılmış artıklar sıraları geldikçe sessiz sedasız patlamaya devam etmişlerdi. Sonra onlar da bitmişti.

Arthur Dent, bitmez tükenmez yıldızlararası uçuşlarda duyduğu can sıkıntısı yüzünden, beklenmedik bir zorunlu iniş sırasında yerine getirilmesi gereken güvenlik işlemlerini gemide bulunanlar arasında incelemiş olan tek kişiydi ve bu yüzden de hayatta kalan tek canlı olmuştu. Bir tüylü pembe plastikten yapılmış ve üzerinde üç bin değişik dilden “iyi günler” yazılı bir çeşit koza içinde, sersemlemiş bir vaziyette, her tarafı kırık ve yara bere içinde öylece yata kalmıştı.

Parçalanmış zihninde kükreyen kapkara sessizlikler içine bulantılar vererek yüzmekteydi. Bir çeşit isteksiz güvenle biliyordu ki yaşayacaktı, çünkü henüz Stavromula Beta'ya varmış değildi.

Kendisine sonsuzluk gibi gelen acı ve karanlık dolu bir sürenin sonunda, etrafında hareket etmekte olan sessiz şekilleri fark etmişti.

12

Ford, havada, kırık cam parçacıkları ve sandalye kalıntıları arasında debelenmekteydi. Yine, hiçbir şeyi enine boyuna, ciddi bir şekilde düşünmüyor, olayları akışına bırakıyor ve zamanı satın alıyordu. Böyle önemli kriz anlarında, hayatını sinema şeridi gibi gözlerinin önünden geçirmenin kendisine çok yardımcı olduğunu saptamıştı. Bu ona olaylar hakkında düşünme, olayları bir perspektif içinde görme şansı vermiş ve zaman zaman ona bundan sonra ne yapacağı ile ilgili yaşamsal önemde ipuçları sağlamıştı

Kendisini karşılamak üzere saniyede on metre hızla yukarı doğru seğirten toprak aşağıdaydı, ama Ford bu sorunla sırası gelince ilgilenirim, diye düşünüyordu. Öncelikler korunmalıydı.

Ah, işte. Çocukluğu. Hep bildik şeyler, bunların hepsini daha önce defalarca gözden geçirmişti. Görüntüler bir yanıp bir sönerek gelip geçiyordu. Betelgeuse Beş gezegenindeki sıkıcı günler. Zaphod Beeblebrox'un çocukluğu. Evet, bunların hepsini biliyordu. Keşke beynimde bir hızlı sarma mekanizması olsaydı diye düşündü. Kendisine ilk havlusunun sunulduğu yedinci yaş partisi. Hadi. Hadi.

Kıvrılıyor, aşağı doğru dönüyordu, bu yükseklikteki hava ciğerleri için soğuk şok tesiri yapmaktaydı. Nefes alırken cam kırıklarını içine çekmemeye çalışıyordu. Diğer gezegenlere yapılan ilk yolculuklar. Oh, Zark aşkına, bu, esas filmden önce gösterilen bir çeşit lanet olası yolculuk belgeseline dönüşüyordu. Rehber için ilk çalışmaya başladığı zamanlar.

Ah!

Ne günlerdi onlar! Riktamagallar ile Danquedler, Fanalla'yı ele geçirmeden önceki bir dönemde Bwenelli Atolü üzerinde küçük bir kulübede işe başlamışlardı. Yarım düzine adam, birkaç havlu, bir avuç gelişmiş dijital cihaz ve en önemlisi bir kucak hayalle. Hayır. En önemlisi bir sürü Falannan romuydu. İşin aslını söylemek gerekirse, şu 0l'Janx Spirit denen içki her şeyden önemliydi, Fanallan romu onun ardından gelirdi. Yerli kızların takıldığı Atol plajlarının bazıları çok önemli idi, ama hayallere de bir o kadar önem verilirdi. Ne olmuştu bütün bunlara?

Aslında bu hayallerin nasıl şeyler olduğunu pek hatırlayamıyordu, ama o sırada çok önemli görünürlerdi gözlerine. Şimdi bir yanından aşağı doğru yuvarlanmakta olduğu bu koca gökdelen şeklindeki ofis binası, pek tabii ki bu hayallerin içinde değildi. Bütün bunlar, kendisi ve diğerleri araziye çıkıp araştırmalar ve otostop denemeleri yapar ve acımasız bir kabus işletmesi ve mimari bir çirkinlik abidesi haline dönüşen Rehber'den yavaş yavaş uzaklaştırılırken ilk kuruculardan oluşan takımın, yerleşik düzende kalıp açgözlüleşmeye başlamasıyla ortaya çıkmıştı. Hayal bunun neresindeydi? Binanın yarısını kaplayan bütün o işletme avukatlarını düşündü, alt katları işgal etmiş 'operatörleri', bütün o yardımcı editörler ve sekreterlerini, sekreterlerinin avukatlarını ve sekreterin avukatlarının sekreterlerini ve hepsinin en kötüsü de bütün muhasebecileri ve pazarlama elemanlarını düşündü.

Beyninin yalnız yarısını düşmeye ayırmıştı. İki parmağı ile bu saydıklarının tümüne bir zafer işareti çekti.

Şimdi pazarlama bölümünün bulunduğu on yedinci kattan geçmekteydi. Rehber'in ne renk olması gerektiğini tartışan ve 'olay çözüldükten sonra akıl vermek' şeklindeki, hiç hata yapma şansı olmayan hünerlerini sergileyen bir çokbilmişler sürüsü. Eğer içlerinden biri, o sırada pencereden bakacak olsa,

kendilerine zafer işareti yaparak, kesin bir ölüme doğru ilerlemekte olan Ford Prefect'i görecek ve çok şaşıracaktı.

On altıncı kat. Editör yardımcıları. Piç kuruları. O kırptıkları makaleyi hatırlıyorlar mıydı acaba? Tek bir gezegen üzerinde yaptığı araştırmalardan oluşturduğu, on beş yıllık bir çalışma sunmuştu kendilerine ve onlar onu iki kelimeye indirgemişlerdi. "Genellikle zararsız." Onlara da bir zafer işareti.

On beşinci kat. Lojistik İdareciler. Bu ne anlama geliyorsa! Hepsinin kocaman arabaları vardı. Geldiği anlam bu, diye düşündü.

On dördüncü kat. Personel. Kendisinin on beş yıllık sürgününü tasarımlayanların bu katta çalışanlar olduğu hakkında çok keskin şüpheleri vardı. Bu süre içinde Rehber tek bir taştan yapılma koca bir işletme abidesine dönüştürülmüştü (ya da daha doğrusu, iki tek taştan bir abide-çünkü avukatları da unutmamak gerekirdi.)

On üçüncü kat. Araştırma ve geliştirme.

Bir dakika.

On üçüncü kat.

O anda hızlı düşünmesi gerekiyordu, çünkü olay bir parça acilleşmişti.

Ansızın asansördeki katlan gösteren ışıklı paneli hatırladı. Bu panelde on üçüncü kat yoktu. O sırada bu konunun üzerinde pek fazla durmamıştı. Çünkü oldukça geri kalmış bir gezegen olan ve on üç rakamı ile ilgili batıl inançlara sahip Dünya'da on beş yıl geçirmiş biri olarak, katların bu rakam kullanılmadan numaralandırılmasına alışıktı. Ama burada böyle olması için hiçbir sebep yoktu.

On üçüncü katın pencerelerinin karartılmış olduğunu geçerken fark etmeden edemedi.

Orada neler olup bitiyordu. Harl'ın konuşurken bahsettiği bütün o şeyler aklına gelmeye başladı. Tek bir, yeni ve çok boyutlu Rehber sonsuz sayıdaki evrenlerin hepsine yayılacaktı. Harl'ın ifade ediş tarzıyla bu, o

sırada kulağına, muhasebecilerin verdiği destekle pazarlamacılar tarafından ortaya atılmış çılgın ve anlamsız bir hayal gibi gelmişti. Oysa eğer bunda bir parça gerçek payı varsa, bu çok garip ve tehlikeli bir fikirdi. Gerçek olabilir miydi? İzole edilmiş on üçüncü kattaki karartılmış pencerelerin ardında neler dönüyordu?

Ford, içinde, yükselen bir merak hissi duydu ve sonra yükselen bir panik. Duyduğu bütün yükselen hisler bundan ibaretti. Bunun dışında her bakımdan hızlı bir düşüşteydi. Gerçekten de artık zihnini bu durumdan nasıl canlı sıyrılacağım araştırmaya yöneltmesi gerekiyordu. Yere doğru bir bakış attı. Kendisinden otuz-kırk metre aşağıda dolaşanlar vardı. Bir kısmı bir şeyler bekler gibi yukarı doğru bakmaya başlamışlardı. Aralarında, düşebilmesi için kendisine yer açanlar da vardı. Hatta ara sıra muhteşem ve tam anlamıyla aptalca bir oyun olan okla avcılığa bir süre ara verenler bile oluyordu.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama kendisinden elli atmış santim aşağıda, daha önceden fark etmediği Colin'i görmüştü. Anlaşılan Colin hayatından memnun bir şekilde dansına devam ederek, Ford’un kendisinin ne yapmasını istediğine karar vermesini bekliyordu.

Colin!” diye haykırdı Ford.

Colin cevap vermedi. Ford donup kaldı. Sonra birden Colin'e isminin Colin olduğunu söylemediğini hatırladı.

Buraya yanıma gel!” diye haykırdı bu kez.

Colin dalgalanarak yanma geldi. Aşağı doğru inişin zevkini çıkarmaktaydı ve Ford'un da öyle yapıyor olmasını umuyordu.

Colin'in dünyası, Ford'un havlusunun kendisini sarıvermesiyle beklenmedik bir anda kararıverdi. Ansızın kendisini çok çok daha ağır hissetmişti. Ama Ford'un sunduğu meydan okuma şansı ile çok heyecanlanmış ve zevklenmişti. Yalnızca, başarılı olup olamayacağından pek emin değildi o kadar.

Havlu öylece Colin'in üzerine atılıvermiş, Ford kenar dikişlerine tutunarak havluya asılmıştı. Başka otostopçular kendi havlularında egzotik değişiklikler yaptırmışlar, dokumasını her çeşit gizli alet, edevatla hatta bilgisayar donanımları ile ördürtmüşlerdi. Ford ise sadelik taraftarıydı. O her şeyin basit kalmasını isterdi. Onun havlusu, ev tipi yumuşak dokumalar satan normal bir dükkandan alınma, normal bir havlu idi. Hatta üzerinde, Ford'un defalarca beyazlatma ve taşla yıkatma işlemlerine tabi tutmasına rağmen çıkartamadığı mavili pembeli bir çiçek deseni bile vardı. Dokumasının arasına yalnızca, birkaç parça tel ile bir adet esnek yazı çubuğu iliştirmiş ve bir ucuna acil durumlarda emebileceği bazı besleyiciler emdirmişti. Bunun dışında, üzerine yüzünüzü kurulayabileceğiniz basit bir havluydu.

Bir arkadaşı tarafından havlusu üzerinde yapmaya ikna edilebildiği tek değişiklik kenar dikişlerinin sağlamlaştırılması olmuştu.

Ford dikişlere bir manyağın gücüyle asıldı.

Hâlâ inişteydiler, ama hız yavaşlamıştı.

“Colin, yukarı!” diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı.

“Senin adın,” diye bağırdı Ford, “Colin. Onun için ben 'Colin yukarı!' diye bağırdığım zaman senin, yani Colin'in, yukarı doğru yükselmeni istiyorum demek oluyor, tamam mı? Yukarı, Colin!"

Yine bir şey olmadı. Daha doğrusu Colin’den yalnızca yumuşak bir inleme sesi geldi. Ford çok endişeliydi. Artık çok yavaş iniyorlardı, ama Ford yaklaşmakta oldukları yerde toplanıp kendisini bekleyen kişilerin kimlikleri konusunda çok endişeleniyordu. Dost canlısı, okçuluk oynayan yerli tipler dağılıyor, yerlerini adeta ansızın ve gizemli bir şekilde beliriveren, omuzlarında roket atarları ile kalın kafalı, öküz boyunlu, iri yarı, kabuksuz sümüklüböceklere benzer yaratıklar alıyordu. Galaktik yolcuların tecrübeleriyle çok iyi bildikleri gibi, bu ansızın ve gizemli şekilde belirme olayı aslında her zaman çok boyutlu karmaşıklıklarla dolu olurdu.

“Yukarı!” diye haykırdı Ford yeniden. “Yukarı” Colin, yukarı yüksel!”

Colin direniyor ve inliyordu. Şimdi havada hemen hemen hareketsiz duruyorlardı. Ford parmaklarının kırılacak gibi olduğunu hissediyordu.

"Yukarı"

Oldukları yerde çakılmışlardı.

"Yukarı, yukarı, yukarı!"

Sümüklüböceklerden biri ona bir roket atmaya hazırlanıyordu. Ford olanlara inanamıyordu. Kendisi bir havlunun ucunda havada asılı kalmıştı ve sümüklü böceğin biri ona roketler göndermeye hazırlanıyordu. Yapabileceğini düşünebildiği her şey tükeniyor ve bu kez ciddi bir şekilde paniklemeye başlıyordu.

Bu tür belalı durumlar, onun genellikle, her ne kadar güvenilmez ve sinir bozucu buluyor da olsa, akıl danışabilmek için Rehbere, güvendiği zamanlardı. Ama şimdi cebine ulaşmaya çalışmanın zamanı değildi. Üstelik Rehber artık hiç de bir dost ve müttefik gibi görünmüyor, aksine tehlikenin kaynağını oluşturuyordu. Zargon aşkına, dışında asılı kaldığı yer Rehber ofislerinin bulunduğu binaydı ve hayatının tehlikede olmasının sebebi de bu nesnenin yeni sahipleriydi. Şimdi belli belirsiz hatırlayabildiği Bwenclli Atolü'ndeki hayallere ne olmuştu? O zaman her şeyi akışına bırakmış olsalardı keşke. Keşke orada. Atol'de kalmış olsalardı. Atol'ün kumsalında. Güzel kadınları sevseler, balık yiyerek yaşasalardı. Atriyum'daki deniz canavarı havuzunun üzerine o koca piyanoyu astıkları oda, hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anlamalıydı aslında. Kendisini iyice tükenmiş ve perişan hissetmeye başladı. Gerilmiş parmakları acıdan ateş gibi yanıyordu. Üstelik bileği de hâlâ acıyordu.

Oh, teşekkürler bileğim, diye acı acı düşündü kendi kendisine. Tanı da bu sırada kendi sorunlarını öne sürdüğün için sana teşekkürler. Sanırım, kendini daha iyi hissetmek için güzel, ılık bir ayak banyosu yapmak isterdin şu anda, öyle değil mi? Ya da en azından seni....

Aklıma bir fikir gelmişti.

Silahlı sümüklüböcek, roket atarı omzuna kaldırmıştı. Roket önünde hareket eden ne varsa onu vurmak üzere tasarımlanmıştı.

Ford terlememeye çalışıyordu, çünkü havluyu tutan ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

İyi ayağının burnu ile acıyan ayağındaki ayakkabıyı topuğundan itip, gevşetti.

“Yukarı çık, lanet olası!” diye ümitsizlik içinde Colin'e söylendi. Colin neşe içinde çabalıyor, ama yükselmeyi başaramıyordu. Ford ayakkabısının topuğuyla uğraşmaya devam etti.

Zamanlamayı kestirmeye çalışıyordu ama boşunaydı.

En iyisi hemen yapmaktı. Yalnızca bir atışlık şansı vardı. Hepsi oydu. Artık ayakkabısının arkası topuğundan iyice sıyrılmıştı. İncinmiş bileği kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Şimdi iyi, değil mi?

Diğer ayağı ile serbest kalan ayakkabının topuğunu itti. Ayakkabı ayağından kayıp, havada süzülerek düşmeye başladı. Bundan yarım saniye kadar sonra, namlusunun ucunda yükselen bir roket kendi yolunda düşmekte olan ayakkabıyla karşılaştı, dosdoğru üzerine giderek ona vurdu ve büyük bir doyum ve başarı duygusuyla dolarak patladı.

Bu, yere dört beş metre kalmışken olmuştu.

Patlamanın esas gücü yere doğru yönelmişti. Bir saniye önce, Sonsuz Boyut Girişimi yöneticilerinin bir bölük askerinin ve onların roket atarlarının bulunduğu, Zentalquabula’daki tarihi mermer ocaklarından getirilmiş, lüks taşlardan kesilme geniş dilimlerle döşeli zarif terasın bulunduğu yerde, şimdi içinde berbat parçacıklar bulunan bir çukur bulunuyordu.

Patlamanın tesiriyle koca bir sıcak hava rüzgarı yerden yükselerek Ford ve Colin'i şiddetle gökyüzüne fırlatmıştı. Ford hiçbir şey göremeden, ümitsizlik içinde tutunmaya çalışmış ama başaramamıştı. Havada çaresizce yukarı doğru dönmüş, parabolün en üst noktasına ulaşmış, kısa bir

duraklamadan sonra yeniden düşmeye başlamıştı. Düşmüş, düşmüş, düşmüş ve sonra ansızın hala yükselmekte olan Colin'in tepesine kötü bir iniş yapmıştı.

Küre şeklindeki küçük robotun üzerine ümitsizce kenetlenmişti. Colin, halinden memnun, Rehber gökdeleninin tepesine doğru çılgınca bir hızla yükselirken, kendini kontrol edip hızını azaltmaya çalışıyordu.

Birbirleri etrafında kıvrılıp dönerlerken, Dünya da Ford'un kafasının etrafında dönüp duruyor ve midesini bulandırıyordu. Sonra ansızın, aynı mide bulandırıcı hızla her şey duruverdi.

Ford kendisini sersemlemiş bir vaziyette bir pencere eşiğine bırakılmış buldu.

Havlusu düşerek yanından geçerken, uzandı, onu yakaladı.

Colin, kendisinden bir iki metre ötede, havada oradan oraya dalgalanmaktaydı. Ford kan revan içinde ve nefes nefese bir şaşkınlık içinde kendisini yokladı. Eşik sadece otuz santim kadar genişliğinde idi ve kendisi, on üç kat yukarıda, gayet güvensiz bir biçimde onun üzerine tünemiş durumdaydı.

On üç.

On üçüncü katta olduğunu biliyordu, çünkü pencereler koyu renkti. Acı bir üzüntü içindeydi. Ayağındaki ayakkabıları New York'ta Aşağı Doğu Bölgesi’nden, saçma sapan bir fiyata satın almıştı. Bunun sonuncunda iyi ayakkabı giymenin mutluluğu üzerinde koca bir makale yazmıştı. Bu makale de "genellikle zararsız" fiyaskosu içinde yok edilmişti. Her şeye lanet olsun, diye düşündü.

Üstelik şimdi ayakkabının teki de elinden gitmişti. Kafasını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Eğer bahsi geçen gezegen yıkılmış olmasaydı, bu

şimdiki kadar trajik bir sorun yaratmazdı, çünkü gidip ikinci bir çift alması mümkün olurdu.

Evet, olasılık hesaplamalarının yan uzantıları göz önüne alınacak olursa, neredeyse sonsuz sayıda Dünya gezegeni olduğu doğruydu tabii, ama işin aslına eğilince, iyi bir çift ayakkabı çok boyutlu bir uzay/zaman boşluğu içinde oradan oraya dolaşarak yerine konabilecek bir şey de değildi doğrusu.

İçini çekti.

Oh, pekala, işin iyi tarafını görmeliydi. En azından o ayakkabı yaşamını kurtarmıştı. Şimdilik.

On üçüncü katta, otuz santim genişliğinde bir pencere eşiğinde tünemiş vaziyette bulunuyordu ve bunun iyi bir ayakkabıyla aynı değerde olup olmadığından pek de emin sayılmazdı.

Eli-ayağı kesilmiş bir vaziyette karartılmış camlardan içeri bakmaya çalıştı.

İçerisi bir mezar kadar karanlık ve sessizdi.

Hayır. Bu benzetme yanlıştı. Mezarlarda pek çok güzel partiye katılmıştı.

Bir hareket yakalayabilir miydi acaba? Emin değildi. Sanki bir çeşit tuhaf, kanat çırpmasını andırır bir hareket görür gibiydi. Belki de bu yalnızca gözkapaklarının üzerinden damlayan kanlardı buna sebep olan. Gözlerini silerek kanı uzaklaştırdı. Ah, şimdi bir yerlerde bir çiftliğe sahip olup, koyun besliyor olmayı ne kadar isterdi. Tekrar camdan içeri bakarak, şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama, bugünkü evrende çok yaygın olduğu gibi, sanki optik bir hayale bakıyormuş ya da gözleri ona oyun oynuyormuş gibi geliyordu.

İçerde bir çeşit kuşa benzer bir şey var mıydı acaba? Bu sızdırmaz hale getirilmiş kat, roket atarlara dayanıklı bu karartılmış camlar ardında saklanan şey, bir kuş muydu? Burası birinin kuş beslediği bir yer miydi?

Orada kanat çırpan bir şey olduğu belli idi, ama bu kuşa değil de, daha çok boşlukta kuş şeklinde bir deliğe benziyordu.

Gözlerini kapadı. Bu nasılsa bir süre için yapmak istediği bir şeydi. Bundan sonraki adımın hangi lanet olası adım olması gerektiğini merak ediyordu. Atlamak mı? Tırmanmak mı? İçeri dalmanın herhangi bir şekilde mümkün olacağım sanmıyordu. Pekala. Rokete dayanıklı olması gereken camın, zamanı geldiğinde, yani gerçek bir roketle karşılaştığında, öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama düşünülürse bu çok kısa menzilden ve içerden dışarı fırlatılan bir roket olmuştu, oysa büyük olasılıkla onu tasarımlayan mühendislerin kafasındaki şey bu değildi. Bu yüzden eline bir havlu sarıp, camı yumruklaması onu kırabileceği anlamına gelmiyordu. Canı cehenneme, diyerek yine de bunu denedi ve yumruğunu fena halde incitti. Neyse ki, oturduğu yerden istediği gibi yumruk savuramıyordu, yoksa daha da beter olabilirdi. Frogstar'ların saldırısından sonra bina baştanbaşa yenilendiğinde son derece güçlendirilmişti. Burası, büyük olasılıkla, piyasadaki en aşırı silahlanmış yayınevi idi. Ama birleşik bir grup tarafından tasarımlanan her sistemin mutlaka zayıf noktaları olacaktır diye düşündü. Bunlardan birini bulmuştu bile. Pencereleri tasarımlayan mühendisler onların içerden ve yakın mesafeden bir roket saldırısına uğrayacağını beklemiyorlardı. Bu yüzden cam bekleneni başaramamıştı.

O halde, mühendisler pencerenin dışındaki eşikte oturan birinin ne yapacağını da kestiremezlerdi.

Cevabı bulmadan önce bir iki dakika kadar beynine yüklendi.

Yapmasını öncelikle beklemeyecekleri şey, orada olması idi bir kere. Ancak tam anlamıyla ahmağın biri kendisinin oturduğu yerde oturabilirdi, o halde şimdiden kazanmaya başlamıştı. Tasarımcıların bir ahmağın bile yanlış kullanamayacağı bir şey tasarımlamaya kalkıştıklarında yaptıkları en büyük yanlış, gerçek aptalların yeni yöntemler bulma konusundaki marifetlerini yeterince değerlendirememeleridir.

Cebinden yeni kredi kartını çıkardı. Onu, camın çerçeve ile buluştuğu yerdeki bir çatlağın içine geçirdi ve bir roketin yapmayı başaramayacağı şeyi başardı. Camı bir parça yerinden oynatabilmişti. Eliyle yoklayarak bir sürgü kolu olduğunu fark etti. Pencereyi yana doğru sürdürerek açtı ve

gülmekten neredeyse kırılarak eşikten içeri doğru yuvarlandı. Böyle yaparken de SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasına teşekkürler yağdırıyordu.

* * *

SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanması bir parça sıcak hava ile başlamıştı. Sıcak hava, doğal olarak, vantilatörlerin çözmesi beklenen bir sorundu ve birisi çıkıp da air- condition sistemini bulana kadar vantilatörler bu işi oldukça iyi idare etmişlerdi. Air- condition sistemi soruna daha heyecan verici çözümler sağladı.

Sistemin gürültüsüne ve su damlatmasına dayanabildikleri sürece her şey iyi gitti. Ta ki bir başkası, air- condition sisteminden de daha seksi ve şık olan ve bina içi iklim kontrolü adı verilen bir çözüm bulana kadar.

Bu gerçekten de farklıydı.

Bu yeni sistemin alelade bir havalandırma sisteminden esas farkı, kullananı ürpertecek kadar daha pahalı olması ve son derece karmaşık ölçümler ile herkesin ne cins bir hava solumak istediğini dakikası dakikasına tespit edebilecek düzenleme aygıtlarına gerek duyması idi.

Üstelik rastgele birinin, sistemin kendi yararlarına yaptığı bu karmaşık hesaplamaları berbat etmesini önleyebilmek için, binadaki bütün pencerelerin açılmayacak şekilde kapalı olması da gerekiyordu.

Sistemler kurulurken binalarda çalışacak olanların bir kısmı ile Şık Soluk sistemini monte edenler arasında şöyle konuşmalar olmaktaydı:

"Ama ya biz camları açmak istersek?"

"Şık Soluk sistemi ile camları açmak istemeyeceksiniz."

"Evet, ama farz edin bir parça açmak istedik?"

“Camları bir parçacık bile açmak istemeyeceksiniz. Yeni Şık Soluk sistemi bunu halledecek.”

“Hmmm.”

Şık Soluk sisteminizi güle güle kullanın!”

“Pekala. Ya Şık Soluk sistemi hata yapar, bozulur filan, böyle bir şey olursa?”

“Ah! Şık Soluk sisteminin en şık özelliklerinden biri bozulmasının imkansız oluşudur. Onun için bu konuda hiç endişelenmeyin. Şimdi soluk almanın zevkini çıkarın. İyi günler.”

Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasının bir sonucu olarak, artık bütün mekanik, elektronik, hidrolik, kuantum mekaniğine sahip, hatta rüzgar, buhar veya pistonla çalışan cihazların bile bir tarafına standart bir yazı yazılması koşulu getirilmişti. Cihazın ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu. Tasarımcıların bu yazıyı bir yerlere sıkıştırmaları gerekiyordu. Çünkü bu yazı kullanıcılardan çok, onların dikkatini çekmek içindi. Yazının şöyle olması gerekiyordu:

Bozulabilecek bir şeyle bozulması imkansız olan bir şey arasındaki en önemli fark, bozulması imkansız olan şey bozulduğu zaman ona ulaşmanın veya onu tamir etmenin mümkün olmayacağıdır.”

Neredeyse sihirli denebilecek bir dakiklikle, büyük sıcak hava dalgaları ile Şık Soluk sisteminin önemli arızalan üst üste gelmeye başlamıştı. Başlangıçta bu yalnızca buharlaşan bir pişmanlığa ve havasızlık dolayısıyla bir iki ölüme yol açtı.

Gerçek dehşet, üç olay aynı anda ortaya çıktığı zaman yaşandı. Birinci olay Şık Soluk Ltd. ‘in kendi sistemlerinden en iyi sonuçların, sistemlerin ılıman iklimlerde kullanıldığında alınacağını ifade eden' bir bildiri yayınlaması idi.

İkinci olay bir Şık Soluk sisteminin özellikle sıcak ve nem oranı yüksek bir günde bozulması ve bunun sonucu olarak binadaki yüzlerce kişinin,

üçüncü olayla karşılaştıkları caddelere dökülmesi idi. Üçüncü olay, her gün ve gün boyunca eline bir telefon geçirip arayan her serseme “BS&S'i kullandığınız için teşekkürler” demekten gına getirmiş bir grup öfkeli şehirlerarası telefon operatörünün, ellerinde teneke kutular, megafonlar ve tüfeklerle yollara dökülmüş olmasıydı.

Ayaklanmanın devam eden günlerinde, rokete dayanıklı olsun olmasın şehirdeki bütün camlar kırılmıştı. Bu eyleme genellikle “hattan çekil, baş belası! Hangi numarayı istediğin de, hangi numaradan aradığın da umurumda değil. Git kıçına kına yak! yeeeah! Hoo Hoo! Miyaaav! Gaak!” ve işlerinin normal akışı sırasında deneme fırsatı bulamadıkları daha bir sürü değişik hayvan sesi ile eşlik eden telefon operatörleri de katılmıştı.

Bütün bunların bir sonucu olarak, tüm telefon operatörlerine, telefonlara cevap verirken saatte en az bir kez “BS&S kullan ve geber!” demek anayasal bir hak olarak tanındı ve bütün ofis binalarındaki pencerelerin çok az da olsa açılabilir yapılması şart koşuldu.

Beklenmeyen bir başka sonuç ise intihar sayısındaki çarpıcı düşme oldu. Şık Soluk zulmünün karanlık günlerinde intihar edebilmek için kendilerini trenlerin önüne atmaya veya bıçaklamaya zorlanan stres içindeki her çeşit yükselen yönetici, artık kolayca kendi penceresinin eşiğine tırmanabilme ve boş bir zamanında kendini oradan atabilme özgürlüğüne sahip olmuştu. Bununla birlikte, genellikle şu oluyordu: pencereye çıktıkları bir iki dakika içinde etraflarına şöyle bir bakıp düşüncelerini topluyorlar ve ansızın bütün gerek duydukları şeyin rahat bir soluk almak, olaylara farklı bir uzaklıktan bakabilmek ve belki de bir-iki koyun yetiştirebilecekleri bir çiftlikte yaşamak olduğunu fark ediyorlardı.

Bir başka hiç akla gelmeyen sonuç ise, bir havlu ve bir kredi kartından başka bir şeyi olmayan Ford Prefect'in, on üçüncü katında kısılıp kaldığı fena halde silahlı bir binaya tırmanıp sözde rokete dayanıklı bir pencereden içeri dalarak kurtulmayı başarması olmuştu.

Pencereyi düzgün bir şekilde kapadı. Tabii önce, Colin'in de kendisini izleyerek içeri girmesini sağlamıştı. Sonra şu kuşa benzer şeyi bulmak için etrafına bakınmaya başladı.

Pencerelerle ilgili olarak dikkatini çeken şey şuydu: açılmaz olarak tasarımlandıktan sonra açılabilir hale çevrilen pencereler, eğer doğrudan doğruya açılabilir olarak tasarımlansalardı çok daha az güvenli olurlardı.

Hey ho, hayat ne komik diye düşünüyordu kendi kendine. Sonra ansızın, içeriye girebilmek için onca zorluğa katlandığı bu odanın pek de ilginç bir yanı olmadığını fark etti.

Şaşırarak durakladı.

Kanat çırpan o garip şey neredeydi? Bütün bu palavraya -bu odanın etrafını sarmalamış görünen olağanüstü gizlilik örtüsü ile onu oraya getirmek için tezgahlanmış gibi görünen yine eş değerde olağanüstü olaylar dizisine değecek herhangi bir şey neredeydi?

Oda, şimdi bu binadaki bütün diğer odalar gibi, itici zevksiz bir griye boyanmıştı. Duvarda bir iki kroki ve çizim asılıydı. Bunların çoğu Ford için anlamsızdı, ama sonra bir çeşit poster için yapılmış olduğu açıkça anlaşılan bir taslağa rastladı.

Üzerinde kuşa benzer bir logo vardı ve üstünde "Otostopçunun Galaksi Rehberi Mk II: Şimdiye kadar karşılaştığınız en hayret verici şey. Yakınınızda bir boyuta gelmesine az kaldı." yazıyordu. Bundan başka bir açıklama yoktu.

Ford yeniden etrafına bakındı. Sonra dikkati yavaş yavaş Colin'e yöneldi. Aptalca neşeli güvenlik robotu odanın bir köşesine sinmiş, ilginç şekilde korku çağrıştıran anlaşılmaz kelimeleri birbiri ardına sıralamakla meşguldü.

Tuhaf, diye düşündü Ford. Etrafına bakınarak Colin'in neye tepki gösterdiğini anlamaya çalıştı. Sonra daha önce görmediği bir şey fark etti. Sessizce bir sıranın üzerinde durmakta olan bir şey.

Bu, yuvarlak, siyah, hemen hemen küçük bir servis tabağı büyüklüğünde bir şeydi. Altı ve üstü simetrik bir bombe yaptığı için hafif bir atış diskini andırıyordu.

Her iki yüzeyi de son derece düzgün, bozulmamış ve özelliksizdi.

Hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra Ford üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu fark etti. Bir an önce üzerinde hiçbir şey yokken şimdi ansızın bir şeyler belirmişti. İki durum arasında gözle görülebilir bir geçiş olmamıştı.

Küçük, alarm uyandıran harflerle bütün söylenen tek bir kelime idi:

PANİKLE

Bir dakika sonra yüzeyde hiçbir iz, işaret, çatlak yoktu. Şimdi vardı. Ve büyüyorlardı.

Panikle diyordu Rehber Mk.II. Ford kendisine söyleneni yapmaya başladı. Sümüklüböceğe benzeyen adamların neden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Ciltlerinin rengi şirket grisi idi ama diğer bütün yönleriyle Vogonlara benziyorlardı.

13

Gemi, köyden yüz metre kadar ötede geniş bir düzlüğün kenarına sessizce düştü.

Ansızın ve beklenmedik bir şekilde ama en az telaşa sebep olacak şekilde gelmişti. Bir dakika önce, sonbahar başlarında, son derece sıradan bir akşamüzeri idi - yapraklar kırmızı ve altın rengine dönüşmeye başlıyor, nehir kuzeydeki dağlardan gelen yağmurlarla kabarıyor, pikka kuşlarının tüyleri yaklaşan kış soğuklarına karşı bir önlem olarak kalınlaşıyordu. Son Derece Normal yaratıkların gürültülü ovalardan göçünün başlaması gün meselesiydi artık. Yaşlı Thrasbarg köy yolunda topallayarak, ağır aksak yürürken, kendi kendine mırıldanıyordu. Bu mırıltılar, onun, gecelerin uzayıp, insanların ateşin etrafına çöküp onu dinlemekten başka seçeneğinin kalmayacağı günlerde çevresine toplananlara anlatacağı, dinleyenlerinse onun bu anlattıklarım başka türlü hatırladıklarını söyleyecekleri, geçmiş

yılın hikayelerini, süsleyip püslediği, onların provasını yaptığı anlamına geliyordu. Bir dakika sonra orada, ılık sonbahar güneşi altında, parıldayan bir gemi belirmişti..

Gemi bir müddet homurdandı ve sonra sustu.

Bu büyük bir uzaygemisi değildi. Eğer köylüler uzaygemileri hakkında uzman olsalardı, bunun oldukça hoş ve düzgün yapımlı, broşürdeki ekstralardan Gelişmiş Hız Dengeleyici dışında -ki ona da sadece kadın satıcıları meraklı idi- hemen hepsine sahip, küçük, şık, dört kişilik bir Hrundi olduğunu bilirlerdi. Gelişmiş Hız Dengeleyici ile üç boyutlu zaman ekseni etrafında sıkı, keskin bir dönüş yapamazdınız. Tamam, belki bir parça daha güvenliydi, ama bakımı çok külfetli oluyordu.

Köylüler bütün bunları bilmiyorlardı tabii. Burada, bu uzak gezegen Laumella'da, birçoğu yaşamları boyunca hiç uzay gemisi görmemişlerdi bile. En azından tek parça halinde. Ve o, akşam güneşinin altında öylece parlarken, köylüler bunun Kirp'ün tuttuğu ve iki tarafında da birer kafası olan balıktan bu yana gördükleri en olağanüstü şey olduğunu düşünüyorlardı.

Herkesin üzerine bir sessizlik çökmüştü.

Az önce, iki üç düzine insanın ortalıkta dolaştığı, gevezelik ettiği, odun kestiği, su taşıdığı, pikka kuşlarını kızdırdığı ya da yaşlı Thrasbarg'm yolundan dostça uzak durmaya çalıştığı yerde, ansızın bütün hareket kesilmiş ve herkes dönüp, şaşkınlık içinde garip nesneye bakmaya başlamıştı.

Ya da belki tam olarak herkes değil. Pikka kuşları tamamen farklı şeylere şaşırmaya meyilli idiler. Son derece sıradan bir yaprakla beklenmedik bir şekilde bir taşın üzerinde karşılaşmak onların kafalarını karıştırır, çelişkiler içinde sekerek oradan uzaklaşmalarına sebep olurdu örneğin; her sabah güneşin doğuşu onları yeniden şaşırtabilir, ama başka dünyalardan gelen bir uzay aracı onların dikkatinin hiçbir köşesini yakalamayı başaramayabilirdi. Bir yandan topraktaki tohumları gagalamaya çalışırken bir yandan da kar, rit, huk şeklinde söyleşiyorlar; nehir ise hiçbir şeyi umursamayan tavırla köpürmeye devam ediyordu.

Soldan sonuncu kulübedeki yüksek ve akortsuz şarkı sesleri de hiç aksamadan sürmekteydi.

Birden, önce bir klik sesi ve hafif bir mırıltı duyuldu, ardından bir kapı açıldı ve dışarı ve aşağı doğru bir rampa uzandı. Sonra bir iki dakika için, soldan sonuncu kulübede yüksek sesle söylenen şarkılar dışında olan biten hiçbir şey yokmuş gibi göründü. Nesne orada öylece bekliyordu.

Köylülerin bir kısmı, özellikle de erkek çocuklar, daha yakından görebilmek için biraz öne doğru ilerlediler. Yaşlı Thrashbarg onları geri püskürtmeye çalıştı. Bu çeşit şeyler yaşlı Thrashbarg'ın gerçekleşmesinden hiç de hoşlanmadığı şeylerdi. Böyle bir şeyin olacağına ilişkin bir kez bile kehanette bulunmamıştı, bir nebze bile. Gerçi sürüp giden hikayesinin içine bütün olup bitenleri katmayı becerebilirdi becermesine de, yine de işler üstesinden gelebileceğinden fazla ileri gidiyor gibiydi.

Ayaklarını sürüyerek öne çıktı, erkek çocukları geri itti, kollarını ve üzeri yumrularla dolu antika bastonunu havaya kaldırdı. Akşam güneşinin uzun, ılık ışığı onu hoş bir şekilde sarmaladı. Bu gelenler ne tanrıları ise, sanki gelmelerini hep bekliyormuşcasına onları selamlamaya hazırlandı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Yavaş yavaş geminin içinde bir çeşit

Tartışmanın sürdüğü açıklık kazandı. Zaman geçiyor yaşlı Thrasbarg'ın kollan ağrımaya başlıyordu.

Birden rampa yeniden geri çekilerek içeri alındı.

Bu Thrasbarg'ın işini kolaylaştırmıştı. Gelenler şeytandı ve Thrasbarg onları geri püskürtmüştü. Bununla ilgili daha önce kehanette bulunmamış olmasının sebebi basiret ve tevazu sahibi oluşunun bunu engellemiş olması idi.

Bununla hemen hemen aynı anda, geminin Thrasbarg'ın durduğu tarafının aksi yönünden bir başka rampa dışarı uzandı ve sonunda üzerinde, hâlâ birbirleriyle tartışmakta olan iki figür belirdi. Kimseyi, hatta durdukları

yerden fark etmelerine imkan olmayan Thrasbarg'ı bile, görmüyordu gözleri.

Yaşlı Thrasbarg öfkeyle sakalını çiğniyordu. Orada kolları yukarı kalkmış şekilde beklemeye devam mı etmeliydi? Yere diz çöküp, başını öne eğmeli, bastonu ile onları mı işaret etmeliydi? Yoksa içten gelen güçlü bir sarsıntı ile sırtüstü yere mi yıkılmalıydı? Belki de ormanlığa dalıp, orada bir ağacın içinde bir sene kimselerle konuşmadan yaşamayı seçmeliydi?

Ellerini havalı bir şekilde indirip, yapmak istediğini yapmış gibi görünmeyi seçti. Kolları gerçekten de çok ağrıyordu, dolayısıyla bu konuda fazla seçeneği olduğu söylenemezdi. Kapanmış olan rampaya doğru, henüz icat ettiği küçük gizli bir işaret yaptı. Sonra üç buçuk adım geri çekildi ki en azından bu gelenlerin kim olduğunu görebilsin ve bir sonraki hareketine karar verebilsin.

Daha uzun boylu olanı yumuşak, buruşuk kumaştan yapılmış giysiler içinde çok güzel bir kadındı. Yaşlı Thrasbarg'ın bu kumaştan haberi yoktu. Oysa elbiseler yeni sentetik iplik markası olan RımplonTM'dan yapılmışlardı ve uzay yolculukları için müthiş kullanışlıydılar, çünkü bu kumaşlar buruşup terle ıslandıkça güzelleşiyorlardı.

Daha kısa olanı bir kız çocuğu idi. Kaba saba ve dağınık görünüşlüydü ve üzerinde, kırışıp terle ıslandığı zaman kesinlikle berbatlaşan giysiler taşıyordu. Üstelik daha da beteri kendisi de bunun farkındaydı.

Pikka kuşları dışında bütün gözler onların üzerindeydi. Pikka kuşlarının ise gözleyecek başka şeyleri vardı.

Kadın durdu ve etrafına bakındı. Amacı olan birisinin havasını taşıyordu. Açıkça anlaşılabiliyordu ki, istediği belli bir şey vardı, ama bunu tam olarak nerede bulabileceğinden emin değildi. Bakışlarını merak içinde toplanmış ama onun ne aradığı hakkında hiçbir fikirleri olmayan köylüler arasında, bir yüzden diğerine gezdiriyordu.

Thrasbarg bunun içinden nasıl çıkacağını, kimi oynaması gerektiğini bilemiyordu. Bu yüzden sonunda makamlı bir şarkı tutturmaya karar verdi. Başını geriye attı ve ağlamaklı bir ezgiye başladı ama Sandviç imalatçısının

kulübesinden, yani soldan sonuncusundan gelen yeni bir şarkı patlamasını duyunca sesini kesti. Kadın keskin bakışlarla etrafa bakınmaya devam etti ve yavaş yavaş yüzünü bir gülümseme kapladı. Yaşlı Thrasbarg'a kafasını bile çevirip bakmadan, kulübeye doğru yürümeye başladı.

* * *

Sandviç yapma işinin, çok az kimsenin vakit bulup derinlemesine araştırmasını yapabildiği bir sanatsal yönü vardı. Bu basit bir işti, ama beğenilip aranır olmak pek de öyle kolay değildi: Örneğin kullanılacak doğru ekmeği seçmek. Sandviç imalatçısı Fırıncı Grarp ile aylar süren günlük konsültasyonlar ve denemeler yapmış ve sonunda ikisi birlikte, tam ince ve düzgün kesilebilecek yoğunlukta, ama hafif, nemli ve Son Derece Normal yaratık eti ile en iyi uyumu sağlayan, ceviz lezzetli, o ince hamuru yaratmışlardı.

Sandviç diliminin geometrisi üzerinde de titiz çalışmalar yapılmalıydı: dilimin genişliği, yüksekliği ve kalınlığı arasındaki hassas ilişkiler, yapımı bitmiş sandviçin ele gelişindeki en uygun hacim ve ağırlık hissini verirdi: Burada hafiflik yine önemli bir nitelikti, ama sıkılık da aynı derecede önemliydi. Malzemenin bolluğu ve vaat edilen özlülük ve lezzet de, gerçek yoğunlukta bir sandviç deneyiminin resmi ayar damgası sayılırdı.

Tabii, uygun aletlerin kullanılması da son derece önemliydi. Sandviç imalatçısı fırında Fırıncı ile haşır neşir olmadığı günlerini Alet yapımcısı Strinder ile geçirirdi. Bıçakları demirciye getirip götürür, onları tarttırır, denge ayarlarını yaptırırdı. Bıçak çeliğinin yumuşaklığı yani kıvrılıp bükülebilir olması, gücü, bıçak ağzının keskinliği, bıçağın uzunluğu ve dengesi heyecanla tartışılır, yeni kuramlar öne sürülür, denenir, üzerinde geliştirme çalışmaları yapılırdı. Pek çok akşam, Sandviç imalatçısı ile Alet yapımcısının siluetleri batan güneşin ışıkları arasından görülür, Alet yapımcısının çeliğe biçim vermesi, sonra onu havada bir ileri bir geri yavaşça sallayarak bıçakları birbiri arkasından denemesi, birinin ağırlığını diğerinin dengesi ile üçüncünün yumuşaklığını dördüncünün sapının kavrama gücü ile karşılaştırması izlenebilirdi.

Toplam üç bıçak gerekliydi. Birincisi dilimlerin kesilmesi için gereken bıçaktı: bu ekmek somunu üzerinde net ve belirleyici bir tutum sergileyebilecek sağlam, otoriter bir bıçak olmalıydı. Sonra yağ süren bıçak gelirdi ki bu kolay eğilebilen küçük bir şeydi, ama bunun da sağlam bir sırtı olması gerekirdi. İlk modeller bir parça fazla eğrilebilir türden yapılmıştı, ama şimdi sağlamlık özü ile esneklik yağın maksimum düzgünlük ve zarafetle yayılmasını sağlayacak şekilde mükemmel bir bileşime ulaşmıştı.

Bıçaklar arasında en önemlisi muhakkak ki et bıçağıydı. Bu bıçak, ekmek bıçağı gibi yalnızca hareket edeceği ortamda kararlılığını göstermek zorunda kalmayacak; kayıp kıvrılarak etin esas gövdesinden incecik dilimler halinde o mükemmel kıvam ve yarı şeffaflığı sağlayabileceği bir ortamda çalışmak ve etin dokusu tarafından da yönlendirilmek durumundaydı. Daha sonra, Sandviç imalatçısı kesilen her bir ince et dilimini bileğinin düzgün bir hareketi ile ve bir fiske vurarak, teker teker, şahane oranlanmış alt sandviç dilimi üzerine yollayacak, dört marifetli dokunuşla onu budayacak ve nihayet köy çocuklarının toplanıp hayret ve dikkat içinde kendinden geçmiş bir şekilde seyretmek için can attığı sihri uygulayacaktı. Bıçağın yalnızca dört hızlı ve hünerli dokunuşu ile budadığı kısımları mükemmel şekilde birbirine uyan bir yapboz gibi bu ilk dilimin üzerinde toplayacaktı. Her sandviç için budanmış parçaların büyüklüğü ve şekli farklı olurdu, ama Sandviç yapımcısı her zaman, kolayca ve hiç duraksamadan onları son derece uyumlu bir kalıba sokuverirdi. İkinci bir tabaka et ve ikinci bir tabaka budanmışlarla birlikte işin yaratıcı kısmı tamamlanmış olurdu. Sandviç imalatçısı daha sonra ortaya çıkardığı şeyi asistanına geçirir, asistan bir iki dilim yeni hıyar ve uzay turpu ile birkaç damla sandviç böğürtleni sosu ekleyip, son ekmek dilimini yerleştirir ve dördüncü ve diğerlerine göre çok daha basit bir bıçakla keserdi. Bunların da beceri isteyen operasyonlar olmadığını söyleyemezdiniz, ama yine de bunlar kendini işine adamış bir çırağın uygulaması gereken ikinci derece becerilerdi. Çırak bir gün, yani Sandviç yapımcısı nihayet aletlerini bir yana koyup da işi bırakınca, sanatı ondan devralacaktı. Onunki önemli bir pozisyondu ve Çırak Drimple arkadaşlarının gıpta ettiği biriydi. Köyde odun kesmekten, su taşımaktan mutlu olan başkaları vardı, ama Sandviç imalatçısı olmak çok daha yüce bir mutluluktu.

Ve Sandviç imalatçısı çalışırken şarkı söylerdi.

Yılın son tuzlu etini kullanmaktaydı. En iyi kullanma zamanını bir parça geçmiş durumdaydı, ama yine de Son Derece Normal yaratığın eti zengin lezzeti ile Sandviç imalatçısının daha önceki deneyimleri arasında emsalsiz bir yere sahipti. Gelecek hafta içinde Son Derece Normal yaratıkların normal göç zamanları dolayısıyla görünmeleri bekleniyordu ve bütün köy bir kez daha çılgın bir eylemin içine dalacaktı: yaratık avlama, bir fırtına gibi geçip gidecek olan binlerce kişilik sürüden altı, belki yedi düzinesini yakalamak. Ardından yaratıkların hemen kesilip temizlenmesi, baharda göç mevsimi gelip tekrar geri dönecekleri ve stoklarını tazeleyebilecekleri zamana kadar, kış ayları boyunca saklanabilmesi için tuzlanması gerekecekti.

Güz Bitimi şenliklerinin önemli olayı olan ziyafet için etin en iyi kısımları hemen kızartılırdı. Üç gün süren kutlamalar boyunca coşkuyla dans edilir, köyün avlanmak için köy dışına çıkmayan bölümü yaşlı Thrasbarg'ın kulübesinde ilginç ve heyecanlı av hikayeleri dinlerdi.

Ve sonra etin en iyi kısımları ziyafetten kaçırılarak öylece Sandviç imalatçısına ulaştırılırdı. Ve Sandviç imalatçısı, tanrılardan alıp köylülere sunmak için getirdiği kendi hünerlerini kullanmaya başlar ve Üçüncü Mevsimin en lezzetli Sandviçlerini meydana getirir, ertesi gün, bu sandviçler yaklaşmakta olan kışın eziyetlerine kendilerini hazırlamaya başlamadan önce tüm köylüler tarafından paylaşılırdı.

Sandviç imalatçısı bugün sıradan sandviçler yapmakla meşguldü, tabii bunca sevgiyle bir sanat eseri gibi hazırlanan bu lezzetli şeyler sıradan sayılabilirse. Bugün asistanı izinliydi, o yüzden Sandviç imalatçısı süslemeleri kendisi yapıyor bundan da mutluluk duyuyordu. Aslında etrafındaki her şeyden mutluluk duyuyordu.

Eti ve ekmekleri dilimlerken şarkı söylüyordu. Her et dilimini düzgü: bir şekilde bir ekmek diliminin üzerine atıyor, fazlalıkları buduyor ve budanan kısımları bir yapboz halinde topluyordu. Biraz salata, biraz sos bir dilim ekmek, işte bir sandviç daha ve yellow Submarine'den bir mısra.

* * *

“Selam Arthur.”

Sandviç imalatçısı az kalsın başparmağını da dilimliyordu.

Köylüler şaşkınlık ve korku içinde kadının cesur adımlarla Sandviç imalatçısının kulübesine yürümesini seyrediyorlardı. Sandviç imalatçısı onlara Her Şeye Kadir Bob tarafından, ateşten bir araba içinde gönderilmişti. En azından Thrasbarg'ın söylediği buydu ve bu tür şeyler konusunda Thrasbarg bir otorite idi. En azından Thrasbarg böyle olduğunu iddia ediyordu ve Thrasbarg bu konuda falan filan. Hiç de tartışmaya değmezdi.

Köylülerin birkaçı, Her Şeye Kadir Bob'un biricik oğlu Sandviç İmalatçısını kendilerine gönderirken niçin yanan bir araba yerine, örneğin ormanın yarısını mahvedip, onu hayaletlerle doldurmadan, üstelik sandviç imalatçısını da berbat bir şekilde yaralamadan yavaşça yere inebilecek bir araç kullanmadığım merak ediyorlardı. Yaşlı Thrasbarg bunun Bob'un tarifsiz buyruğu olduğunu söylüyor ve köylüler tarifsiz buyruğun ne olduğunu sorduklarında onlara sözlüğe bakmalarını salık veriyordu.

Oysa bu o kadar kolay değildi, çünkü köydeki tek sözlük yaşlı Thrasbarg'daydı ve onu kimselere ödünç vermeye yanaşmıyordu. Niçin vermediğini sorduklarında onlara Her Şeye Kadir Bob'un buyruğunu öğrenmenin onların işi olmadığını bildiriyordu, neden olmadığını sorarlarsa da çünkü kendisi öyle dediği için böyle olduğunu söylüyordu. Her şeye rağmen bir gün, birisi yaşlı Thrasbarg dışarda yüzerken, evine sızmış ve “tarifsiz” kelimesinin anlamına bakmıştı. Anlaşılan “tarifsiz” demek “tarif olunamaz, bilinemez, tanımlanamaz, ağza alınamaz, öğrenilmemesi ve hakkında konuşulmaması gereken” anlamına geliyordu. Böylece iş açıklığa kavuşmuş oldu.

En azından sandviçleri vardı.

Bir gün yaşlı Thrasbarg Her Şeye Kadir Bob'un sandviçlerden ilk lokmayı tadanın kendisi olması gerektiğine karar verdiğini bildirdi. Köylüler ona bunun tam olarak ne zaman olduğunu sordular ve Thrasbarg dün diye cevap verdi, dün onlar bakmazken olmuştu. “Ya inanç sahibi olun,” dedi yaşlı Thrasbarg “veya yanarsınız!”

Onun ilk lokmaları tatmasına izin verdiler. Yapılacak en kolay şey bu gibi gözüküyordu.

* * *

Ve şimdi durup dururken bu kadın ortaya çıkmış ve dosdoğru Sandviç yapımcısının kulübesine yönelmişti. Anlaşılan Sandviççinin ünü yayılmıştı, ama nereye kadar yayıldığını bilmek kolay değildi, çünkü yaşlı Thrasbarg'a göre bir başka yer yoktu. Her neyse, kadının geldiği yer neresi ise -muhtemelen tarifsiz bir yerden geliyor olmalıydı- o, şimdi burada, üstelik Sandviç imalatçısının kulübesindeydi. O kimin nesiydi? Ya kulübenin dışında sıkıntılı sıkıntılı dolaşıp taşları tekmeleyen ve her haliyle orda olmayı istemediğini belli eden o kız kimdi? Birinin, burada olmayı istemediği halde, o kadar uzaklardaki tarifsiz bir yerden bir araba içinde, ama onlara Sandviç yapımcısını getiren araba gibi yananıyla değil de normal bir şekilde yere konanıyla gelmesi oldukça garip değil miydi?

Hep birden Thrasbarg'a baktılar ama o çoktan dizleri üzerine çökmüş bir şeyler mırıldanıyor, çok kararlı bir şekilde gökyüzüne bakıyor ve aklına bir şey gelinceye kadar kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

Trillian!” dedi Sandviç imalatçısı, kanayan parmağım emerek. “Ne...? Kim....? Ne zaman ? Nerede....?”

“Tam de benim sana sormak üzere olduğum sorular,” dedi Trillian, Arthur’un kulübesini inceleyerek. Her taraf düzgün dizilmiş mutfak aletleri ile doluydu. Oldukça basit bir iki dolap ve raf ve bir köşede de yatağı vardı. Odanın arkasındaki kapının açıldığı yeri Trillian göremiyordu, çünkü kapı kapalıydı. “Hoş,” diye yorumladı, ama sorgulayan bir ses tonu ile. Düzenin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

“Çok hoş,” dedi Arthur. “Muhteşem hoşlukta. Daha önce bundan hoş bir yerde ne zaman bulundum bilemiyorum. Burada mutluyum. Beni seviyorlar, ben onlara sandviçler yapıyorum ve ... eeee, yani bu kadar, gerçekten de. Onlar beni seviyor ve ben de onlara sandviçler yapıyorum.”

“Kulağa, ee...”

“Son derece saf ve temiz ve hiç sorunsuz geliyor değil mi?” dedi Arthur kararlı bir şekilde, “öyle. Gerçekten de öyle. Senin çok hoşlanacağını sanmıyorum. Ama benim için, mükemmel. Bak, otur lütfen, rahat et. Sana bir şey ikram edebilir miyim? Eee, bir sandviç örneğin?”

Trillian eline bir sandviç alıp baktı. Onu dikkatle kokladı.

“Dene,” dedi Arthur, “lezzetlidir.”

Trillian önce bir ucundan kemirdi, sonra bir ısırık aldı, sonra düşünceli bir ifadeyle tamamını mideye indirmeye başladı.

“Lezzetli,” dedi bir yandan sandviçe bakarken.

“Hayatımın işi,” dedi Arthur, gururunu ifade edebilmeye çalışarak. Kulağa sersemin biri gibi gelmediğini umuyordu. Burada sayılıp, hürmet edilmeye alışmıştı ve şimdi duruma uyum sağlayabilmek için birtakım zihinsel vites değişiklikleri yapması gerekiyordu.

"İçindeki et ne eti?" diye sordu Trillian.

"Ah, evet, o, hımm, o Son Derece Normal yaratık eti."

"Ne?"

"Son Derece Normal yaratık. Biraz ineğe benzer ya da daha doğrusu öküze. Aslında bir çeşit bufallo. Büyük, saldırgan bir hayvan."

"Öyleyse garip olan ne?"

Hiçbir şey. O Son Derece Normal bir yaratık."

“Anlıyorum."

“Yalnız geldiği yer biraz tuhaf.”

Trillian kaşlarını çattı ve çiğnemeyi durdurdu.

“Nerden geliyor?” diye sordu, dolu ağzıyla. Öğreninceye kadar yutmaya niyeti yoktu.

“Yalnızca nereden geldiği değil, nereye gittiği de önemli. Sorun yok, rahatlıkla yutabilirsin. Ben tonlarcasını yedim. Müthiş bir et. Çok körpe ve özlü. Çok yumuşak. Hafifçe tatlımsı bir lezzeti var.”

Trillian ağzındaki lokmayı hâlâ yutmamıştı.

“Nereden,” dedi “geliyor ve nereye gidiyor?”

“Hondo Dağlarının hafifçe doğusundaki bir noktadan geliyor. Burada arkamızda gördüğün büyük dağlar. Gelirken görmüş olmalısın. Sonra binlercesi Anhondo ovalarını aşarak buraya ulaşıyor ve eee, hepsi bu kadar, emin ol. Geldikleri yer orası. Gittikleri yer de orası.”

Trillian kaşlarım çattı. Bu işte tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı.

"Belki ben tam olarak açıklayamadım," dedi Arthur. "Hondo Dağlarının arkasındaki bir noktadan geldiklerini söylediğim zaman, ansızın ortaya çıktıkları yerin orası olduğunu anlatmak istiyordum. Sonra Anhondo ovalarını aşarak geliyorlar ve yani aslında ortadan kayboluyorlar. Ortadan kaybolmadan onca mümkün olduğu kadar çok sayıda yakalayabilmemiz için altı gün kadar zamanımız oluyor. Baharda aynı şeyi yeniden yapıyorlar, bu sefer ters yöne doğru, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Trillian, yediklerinin hiçbir kötü etkisini görmediğine kendini inandırdıktan sonra. “Peki, niçin Son Derece Normal yaratıklar olarak adlandırılıyorlar?”

“E, sanırım aksi halde insanlar bunun biraz tuhaf olduğunu düşünebilirler. Sanırım onlara bu ismi veren yaşlı Thrasbarg. Onların geldikleri yerden gelip, gittikleri yere gittiklerini ve bütün bunların Bob'ın buyruğu olduğunu ve her şeyin bundan ibaret olduğunu söylüyor.”

“Kim bu..”

“Sakın sorma bile.”

“İyi görünüyorsun.”

"Kendimi iyi hissediyorum. Sen de iyi görünüyorsun.”

“İyiyim. Çok iyiyim.”

“Eh, bu çok iyi.”

“Evet.”

“Güzel.”

“Güzel.”

“Uğraman çok nazik bir hareket.”

“Teşekkür ederim.”

“Eh,” dedi Arthur, etrafına bir göz atarak. Bunca zaman sonra karşılaşılan birine bir şeyler söylemenin ne kadar zor olduğunu fark ederek.

“Sanırım, seni nasıl bulduğumu merak ediyor olmalısın,” dedi Trillian.

Evet!” dedi Arthur. “Tam da bunu merak ediyordum. Beni nasıl buldun?”

“Ee, sen biliyor da bilmiyor da olabilirsin, ama ben şimdi Sub-Eta yayın kuruluşlarından birinde

Elbette biliyorum bunu,” dedi Arthur, ansızın hatırlayarak. “Evet, çok başarılısın. Müthiş. Çok heyecan verici. Çok iyi beceriyorsun. Oldukça eğlenceli olmalı.”

“Yıpratıcı."

“Oradan Oraya bütün o koşuşturma. Gerçekten de yıpratıcı olduğunu sanıyorum.”

“Aklına gelen her tür bilgiye ulaşmamız mümkün. Adına, yere çakılan yolcu gemisinin yolcu listesinde rastladım.”

Arthur şaşırmıştı.

“Yani kazayı bildiklerini mi söylüyorsun?”

“Eh, tabii ki biliyorlardı. Koca bir uzayaracı kaybolup da kimsenin bilmemesine imkan var mı?”

“Ama yani kazanın nerede olduğunu bildiklerini mi söylüyorsun? Benim yaşadığımı da biliyorlar mıydı?”

“Evet.”

“Ama bakmaya, aramaya veya kurtarmaya gelen kimse olmadı. Kesinlikle hiçbir şey olmadı.”

“Eee, olamazdı. Bu çok karmaşık bir sigorta konusu. Her şeyin üstünü örtmeyi tercih ediyorlar. Hiç olmamış gibi davranmayı. Şimdi sigortacılık tam anlamıyla riskli bir iş. Sigorta şirketlerinin yöneticileri için idam cezasını yeniden getirdiler biliyor musun?”

"Gerçekten mi?" dedi Arthur. "Hayır bilmiyordum. Hangi suçtan ötürü?"

Trillian kaşlarım çattı.

“Ne demek, suç?”

“Anlıyorum.”

Trillian Arthur'a uzun bir bakış attı sonra yeni bir ses tonu ile “artık bir parça sorumluluk alma vaktin geldi Arthur.” dedi.

Arthur bu lafı anlamaya çalıştı. Arthur kendisinin lafın tam olarak nereye getirildiğini anlamasının genellikle bir iki dakika sürdüğünü tespit etmişti. Bu yüzden bir iki dakikanın acelesiz bir hızla geçmesine izin verdi.

Bu günlerde yaşam öylesine rahat ve hoştu ki sorunların suyun altına batmasını beklemek için zamanı oluyordu. Batmalarına izin verdi.

Bununla birlikte Trillian'ın ne demek istediğini yine de pek anlayamamıştı. Onun için bunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Trillian ona havalı bir gülücükle cevap verdi ve kulübenin kapısına doğru yürüdü.

14

Rehber katlanıp koyu renk, düzgün bir disk haline dönüşürken Ford oldukça heyecanlı bir şeyler geliştiğini fark etti. Ya da en azından fark etmeye çalıştı. Ama her şey bir çırpıda anlaşılabilmek için fazla heyecan verici idi. Başı zonkluyor, bileği acıyordu. Bileğinin acısını çok büyütmek istemiyordu, ama her zaman, çok boyutlu yoğun mantığı en iyi anlayabildiği yerin banyo olduğunu fark etmişti. Bu konuda düşünmeye ihtiyacı vardı. Ve zamana, buzlu bir içkiye ve zengin, köpüklü bir banyo yağına.

Buradan çıkmak zorundaydı. Rehber'i buradan çıkarmak zorundaydı. Birlikte bu işi başarabileceklerini sanmıyordu.

Odanın içinde çılgın gibi etrafına bakındı.

Düşün. Düşün. Düşün. Çare basit ve açık olmalıydı. Rahatsız edici, pis Vogonların işin içinde olduğuna ilişkin şüphesinde haklı ise, çare ne kadar basit ve açık olursa o kadar iyi idi.

Birden ihtiyacı olan şeyi gördü.

Sistemi alt etmeye çalışmayacak, sadece onu kullanacaktı.

Vogonların ürkütücü yanı, yapmak istedikleri akılsızca şey ne olursa olsun, onu yapma konusunda kesinlikle akılsız bir kararlılığa sahip olmalarıydı. Onların mantığına hitap etmeye çalışmakta hiçbir yarar yoktu çünkü mantıkları yoktu. Bununla birlikte sinirlerinize hakim olup onların

dar görüşlü ve tehditkâr olma konusundaki dar görüşlülük ve ısrarcılıklarını kullanabilirdiniz. Deyim yerindeyse, onların yalnızca sol elleri sağ ellerinin yaptığından habersiz olmaz, çoğu kez sağ elin kendisi bile ne yaptığını ancak hayal meyal bilirdi.

Bu şeyi kendi kendisine postalamaya cesaret etse miydi acaba?

Onu yalnızca sisteme sokup, ondan sonra muhtemelen Vogonların saklandığını yeri bulmak için binayı paramparça ederlerken bir yandan da onu kendisine ulaştırmanın bir yolunu bulmalarını beklemeyi mi göze alsaydı?

Evet.

Ateşli bir şekilde onu paketledi. Sardı. Etiketledi. Gerçekten de doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmek için bir an durakladı, sonra paketi binanın dahili posta tüneline bıraktı.

“Colin,” dedi havada yüzen küçük topa dönerek. “Seni kaderine terk ediyorum.”

“Öyle mutluyum ki” dedi Colin.

“En iyi şekilde tadını çıkar,” dedi Ford, “Çünkü yapmanı istediğim şey bu paketin binadan çıkışına göz kulak olman. Seni buldukları zaman muhtemelen seni yakıp kül edecekler ve ben yardımcı olmak için orada bulunamayacağım. Senin için çok, çok, gerçekten çok berbat olacak ve bu da çok zor tabii. Anladın mı?”

“Git!” diye emretti Ford.

Colin itaatkar bir şekilde yükünün ardından posta tüneline daldı. Artık Ford'un endişelenmesi gereken yalnızca kendisi kalmıştı, ama bu endişe de hâlâ yüzeysel bir endişeydi. Tedbir olarak kilitlediği ve önüne büyük bir dosya dolabını çektiği kapının ardında koşan gürültülü adımlar vardı.

Her şeyin bu kadar yolunda gitmiş olmasına endişeleniyordu. Her şey müthiş yerine oturuyordu. Gün boyunca korkusuz bir umursamazlık içinde

dolanmış, yine de her şey tuhaf bir düzenlilik içinde gelişmişti. Ayakkabısı dışında. Ayakkabısına çok üzülüyordu. Bu halledilmesi gerekecek bir hesaptı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle kapı içeri doğru patladı. Duman ve toz fırtınası içinde büyük, sümüklüböceğe benzer yaratıkların içeri doluştuklarını görebiliyordu.

Her şey yolunda gidiyordu öyle mi? Her şey sanki en olağanüstü şans onun tarafındaymış gibi gelişiyordu öyle mi? Eh, bakalım bunu şimdi görecekti.

Bilimsel araştırma ruhu içinde kendisini yeniden pencereden dışarı fırlattı.

15

İlk ay, birbirlerini anlamaları biraz güç oldu.

İkinci ay birbirleri hakkında birinci ay içinde öğrendikleri konularda anlaşabilmeleri çok kolaylaşmıştı.

Kutunun kendilerine ulaştığı üçüncü ay aslında çok riskli idi. Başlangıçta bir ayın ne olduğunu anlamaya çalışmak bile bir sorundu. Ama burada, Lamuella'da bu, Arthur için hoş ve kolay bir mesele olmuştu. Burada günler yirmi beş saatten biraz uzundu ve bu her gün yatakta bir fazla saat kalmak ve tabii, düzenli olarak yeniden saatini kurmak anlamına geliyordu ki, bunlar Arthur'un yapmaktan oldukça hoşlandığı şeylerdi.

Lamuella'daki güneşlerin ve ayların sayısı da -her birinden birer adet- onun kendini evinde hissetmesini sağlamıştı. Oysa zaman zaman uğradığı gezegenlerden bazılarında bu rakam saçma boyutlara ulaşabiliyordu.

Gezegen tek güneşinin yörüngesini üç yüz günde dolaşıyordu. Bu makul bir rakamdı, çünkü yılın sıkıcı hale gelecek zaman bulamadığı anlamına geliyordu. Ay, Lamuella etrafında, bir yılda dokuz defadan fazla

dönüyordu ve böylece bir ay otuz günden biraz fazla çekiyordu ki bu da mükemmeldi, çünkü işlerin yapılabilmesi için size daha fazla zaman kalıyordu. Burası yalnızca güven verecek şekilde Dünya'ya benzemekle kalmıyor, Dünya ile karşılaştırıldığında gerçek anlamda bir ilerleme sayılıyordu.

Diğer taraftan. Random, kendisini, tekrarlayan bir kabusun içinde, kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ağlama krizlerine kapılıyor, ayın kendisini kaçırmaya geldiğini düşünüyordu. Ay her gece orada oluyor, o gittiğinde yerini güneş alıyor ve kendisini izliyorlardı. Tekrar tekrar ve yeniden.

Trillian, Random' un şimdiye kadar alışık olduğundan daha düzenli bir yaşam tarzına adapte olmakta biraz güçlük çekebileceği konusunda Arthur'u uyarmıştı. Buna rağmen Arthur sabahları karşılaştığı ağlama seanslarına hazırlıklı değildi.

Bunların hiçbiri için hazır değildi aslında.

Kendi kızı öyle mi?

Kendi kızı? O ve Trillian hiç -yoksa olmuş muydu öyle bir şey? Olsaydı, böyle bir şeyi hatırlayacağından kesinlikle emindi. Babası Zaphod olmasındı?

Onunla aynı türden değiliz, Arthur," diye cevap vermişti Trillian. "Bir çocuk istediğime karar verdiğimde bana bir sürü genetik testler uyguladılar ve yalnızca tek bir uyum yakalayabildiler. Ben gerçeği çok sonra sezebildim. Sıkı sıkı araştırdım ve haklı olduğumu anladım. Normal olarak söylemezler ama ben ısrar ettim.

"Yani DNA bankasına gittiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sormuştu Arthur, gözleri yuvalarından fırlamış olarak.

"Evet. Ama kızımız isminin çağrıştırdığı kadar rastgele olmadı, çünkü Homo sapien verici olarak tek sen vardın. Görünüşe bakılırsa çok sık uçuyormuşsun."

Arthur, gözlerini kocaman açıp, beceriksizce kapı eşiğinden içeri sarkarak kendisine bakmaya çalışan mutsuz görünüşlü kıza bakmıştı.

“Ama ne zaman... ne kadar zaman önce?”

“Kaç yaşında demek istiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Yanlış yaşında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir fikrim olmadığını söylemek istiyorum.”

“Ne?”

“Eh, onu doğurduğumdan beri benim zaman çizgimde sanırım on yıl geçti. Ama açıkça görebileceğin gibi on yaşından epeyce büyük. Yaşantım, zaman içinde ileri ve geri gitmekle geçiyor. İşimden dolayı yani. Eskiden, götürebildiğim sürece gittiğim yerlere onu da götürüyordum, ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Sonra onu günlük bakım sağlayan zaman dilimlerinde bırakmaya başladım, ama artık buralarda güvenilir zaman takibi yapılamıyor ne yazık ki. Çocukları oraya sabah bırakıyorsun, ama akşama geri alırken kaç yaşında bulacağın konusunda hiçbir fikrin olamıyor. İstersen yüzün morarıncaya kadar bundan şikayetçi ol, yine de bir sonuç elde edemiyorsun. Bir keresinde onu böyle yerlerden birine birkaç saatliğine bıraktım, geri almaya geldiğimde buluğ çağını bitirmişti. Ben yapabileceğim her şeyi yaptım Arthur, artık sorumluluğu sana devrediyorum. İlgilenmem gereken bir savaş var.’

* * *

Trilian ayrıldıktan sonra geçen ilk on saniye Arthur Dent’in yaşamındaki en uzun saniyelerdi. Zaman, bildiğimiz gibi, göreceli bir kavramdır. Yıldızlar arasında ışık yılları boyunca gidip gelebilir ve bunu ışık hızıyla yaparsanız, döndüğünüzde siz yalnızca bir kaç saniyelik

yaşlanmışken, ikiz kardeşiniz, yolculuk mesafenize bağlı olarak yirmi, otuz, kırk veya daha fazla yıl yaşlanmış olacaktır.

Bu size çok derin bir kişisel şok yaşayacaktır, özellikle de bir ikiz kız veya erkek kardeşiniz olduğunu bilmiyorsanız. Sizin orada olmadığınız saniyeler, sizi tuhaf bir şekilde gerginleşmiş yeni aile ilişkilerine alıştırabilmek için yeterli olmayacaktır.

Bu sessiz on saniyelik süre Arthur için kendisi ile bu sabah uyandığında varlığını kapsayacak şekilde yaşamının içinde bir araya toplamasına yetecek bir zaman değildi. Onlardan ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı gitmiş olursanız olun, derin ve duygusal aile bağları on saniye içinde kurulamaz. Arthur'un elinden de, kapısının eşiğinde duran ve döşemesini inceleyen kızına bakarken, kendini çaresiz, şaşkın ve uyuşmuş hissetmekten başka bir şey gelmesi mümkün değildi.

Ümitsiz değilmiş gibi numara yapmasında bir anlam olmadığını sanıyordu.

Kızına doğru yürüdü ve ona sarıldı.

“Seni sevmiyorum,” dedi. “Afedersin. Seni henüz tanımıyorum bile. Ama bana bir kaç dakika izin ver.”

* * *

Garip günlerde yaşıyoruz!

Yaşadığımız yerler de öyle: her biri kendimize ait bir evren içinde. Evrenlerimizi doldurduğumuz kişiler ise kendi evrenimizle kesişen bütün diğer evrenlerin gölgeleri. Bu sonu gelmez tekrarların, şaşkınlık verici karmaşıklığına bakıp da “Oh, selam Ed! Ne güzel yanmışsın. Carol nasıl?” diye sorabilmek, tüm bilinçli varlıkların geliştirmek zorunda oldukları bir eleyicilik yeteneği gerektirir. Bu, tıklım tıklım doldurdukları ve içinde yuvarlanıp gittikleri karmaşanın düşüncelerine dalıp gitmekten kendilerini kurtarabilmek için gereken bir yetenektir. Onun için bırakın çocuğunuz rahat bir nefes alsın, tamam mı?

Kısmen Çıldırmış Bir Evrende Ebeveynlik Pratiğinden alıntı

* * *

“Nedir bu?”

Arthur neredeyse vaz geçmek üzereydi. Yani, aslında vazgeçmeyecekti, kesinlikle vazgeçmeyecekti. Ne şimdi, ne de sonra. Ama eğer işin ucunu bırakabilecek tipte biri olsaydı, vazgeçebileceği an muhtemelen bu an olurdu. Random'ın kötü huylu, asık suratlı, paleozoik çağda oynamak isteyen biri olmasından hiç hoşnut değildi. Çocuk yer çekiminin neden hep iş başında olduğunu anlayamıyor, güneşe kendisini izlemekten vazgeçmesini haykırıyordu. Üstelik Arthur’un değerli et bıçağını, kendi sine bakışlarım beğenmediği pika kuşlarına attığı taşları yontmak için kullanmıştı.

Arthur, Lamuella'nın Paleozoik bir çağının olup olmadığından bile emin değildi. Yaşlı Thrasbarg'a kalırsa gezegen, bir Vroon günü akşamüzeri, saat dört otuzda, dev bir kulak kepçesi içinde ve tam teşekküllü bir halde bulunmuştu. Yıllanmış bir galaktik yolcu olan Arthur'un, fizik ve coğrafyada da bir sürü hatırı sayılır diplomaya sahip olmasına rağmen, bu konuda şüpheleri vardı. Ama yaşlı Thrasbarg'la tartışmaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi ve daha önce de tartışarak hiç bir yere varamamışlardı.

Eğrilip bükülmüş bıçağına bakım yaparken içini çekti. Bu, onu da, kendisini de, hatta her ikisini de öldürecek bile olsa Random'ı sevecekti. Baba olmak kolay bir şey değildi. Kimsenin bunun kolay olduğunu söylemediğini biliyordu, ama mesele bu değildi, çünkü her şeyden önce kendisi böyle bir şey olmayı istememişti.

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Sandviç yapmaktan ayırabildiği her anını onunla geçiriyordu. Onunla birlikte tepede oturuyor, güneşin köyün yuvalandığı vadinin ardına girişini izliyor, onun daha önceki yaşamı ile ilgili şeyleri öğrenmeye, kendi yaşamını ona anlatmaya çalışıyordu. Bu riskli bir işti. Hemen hemen birbirinin eşi genlere sahip olmaları dışında aralarındaki ortak nokta ancak bir çakıl taşı büyüklüğünde

idi ya da daha uygun bir deyişle Trillian büyüklüğünde idi ve onunla ilgili görüşleri bile birazcık farklılık gösteriyordu.

Birden Random'ın kendisiyle konuştuğunu, kendisinin ise bunu anlamadığını fark etti. Daha doğrusu sesini tanıyamamıştı.

Her zaman onunla konuşurken kullandığı sert, acımasız ses tonuyla konuşmak yerine çocuk, şimdi yalnızca basit bir soru soruyordu.

Arthur şaşkınlık içinde etrafına bakındı.

Kızı kulübenin bir köşesinde bir taburenin üzerinde, o kamburunu çıkarmış haliyle oturuyordu. Dizlerini birleştirip, ayaklarını açmış, elleri arasında tuttuğu bir şeye bakarken siyah saçları yüzünün iki yanından aşağı doğru sarkmaktaydı.

Arthur, biraz tedirgin bir şekilde onun tarafına seğirtti.

Random'daki duygu dalgalanmalarının cinsini kestirmek mümkün değildi, ama şimdiye kadar bu dalgalanmalar hep kötü uçlar arasında olmuştu. Karşılıklı acımasız suçlamalardan oluşan patlamalar, hiç uyarı vermeden değersiz kendine acımalara dönüşebiliyor, bunu cansız nesnelere karşı anlamsız şiddet hareketleri ile vurgulanan, asık suratlı, uzun ümitsizlik dönemleri ve ışıklı klüplere gitme istekleri izliyordu.

Laumella'da bırakın ışıklı klüpleri, klüp namına hiçbir şey olmadığı gibi elektrik de yoktu. Yalnızca bir demirci ve bir fırın, Laumella teknolojisinin en önemli göstergeleri olan iki tekerli bir iki araba ile bir kuyu vardı ve zaten Random'ın bastırılması zor öfke krizlerinin pek çoğu da bu yerin anlaşılmaz geri kalmışlığına yönelik oluyordu.

Küçük bir operasyonla bileğine takılmış olan bir Flcks-O-Panel ekranından uzaydaki TV kanallarını alabiliyordu gerçi, ama bu onu hiç de neşelendirmiyordu doğrusu, çünkü bütün kanallar Galaksinin başka her tarafında yaşanan çılgınca heyecan verici olayın haberleriyle doluydu. Üstelik bu yolla, kendisini oraya atıp, çıkmadığı ya da en azından gerekli hiçbir istihbarat çalışması yapılmadığı için, baştan sona yanlış gittiği anlaşılan bir savaşı izlemeye giden annesiyle ilgili de sık sık haberler

duyuyordu. Esne-K Ekran sayesinde akıl almaz pahalılıkta uzay gemilerinin birbiriyle çarpışmalarını gösteren bir dizi muhteşem macera şovunu izleme olanağı da vardı.

Köylüler Random' un bileğinden yayılan bu sihirli, fevkalade görüntülerle tam anlamı ile hipnotize oluyorlardı. O vakte kadar yalnızca bir kez, tek bir uzay gemisinin yere çakılışına şahit olmuşlardı ve bu onlar için öyle ürkütücü, şiddet dolu ve şok edici olmuş ve öyle korkunç yıkımlara, yangınlara ve ölümlere yol açmıştı ki, o aptallar bunun bir eğlence olabileceğini anlayamıyorlardı.

Olup bitenlerden şaşkına dönen Thrasbarg Random'ı hemen Bob'dan gelen bir haberci olarak ilan etmiş, kısa bir süre sonra da onun aslında kendisinin sabrım değilse, sadakatini denemek üzere gönderildiğine karar vermişti. Bu arada, köylülerin durmadan Random'ın bileğine koşmalarını önlemek ve kendisine olan ilgilerini devamlı kılabilmek için, onlara anlattığı kutsal öykülerin içine hatırı sayılır miktarda gemi çarpışması da koyması gerektiğini fark etmesi onu telaşlandırıyordu.

Random o sırada bileğini seyretmiyordu. Bileği kapalı idi. Arthur onun neye baktığını görmek için yavaşça yanına çömeldi. Bu kendi saatiydi. Şelaleye duş almaya gittiğinde bileğinden çıkarmış, Random da onu bulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Yalnızca bir saat,” dedi Arthur. “Zamanı söylemek içindir.” “Onu biliyorum,” dedi Random. “Ama durmadan onu kurmana rağmen, hâlâ doğru zamanı söylemiyor. Ona yakın bir şey bile söylemiyor.”

Bileğindeki ekranda otomatik olarak yerel zamanı gösteren düğmeyi açtı. Bilek ekranı Random oraya varır varmaz, sessizce gezegendeki yerel yerçekimi gücünü ve yörüngesel momentumu hesaplamaya koyulmuş, güneşin nerede olduğunu tespit edip gökyüzündeki hareketlerini izlemeye başlamıştı. Üstelik bunların hepsi ilk bir iki dakika içinde olmuştu. Ondan sonra hemen çevresiyle ilgili ipuçlarını değerlendirerek, alışılmış yerel birimleri incelemiş ve kendisini uygun şekilde yeniden ayarlamıştı. Bilek paneli bunu sürekli yapıyordu ve bu uzayda olduğu kadar zaman içinde de sık yolculuk yapan biri için gerçekten değerli bir özellikti.

Random bunların hiçbirini yapmayan babasının saatine kaşlarını çatarak bakmaktaydı.

Arthur ise onu çok seviyordu. Kendi gücünün yetebileceğinden çok daha iyi bir saatti. Bu ona yirmi ikinci yaş gününde, zengin ve o vakte kadarki tüm yaş günlerini ve de ismini unutmuş olmanın suçluluk hissi ile dolu bir büyükbaba tarafından verilmişti. Günü, tarihi ve ayın durumlarını gösteriyordu. Yıpranmış ve çizilmiş arka yüzünde hâlâ okunabilen “Albert’e yirmi birinci yaş günü için” cümlesi ve günün yanlış tarihi kazılıydı.

Saat son bir iki yılda hatırı sayılır badireler atlatmıştı. Bunların çoğu garanti koşullarının tamamen dışında kalacak türde şeylerdi. Garanti belgesinde saatin doğru işlemesinin yalnızca Dünya'nın kendine has yerçekimi ile manyetik alanları içinde, gün yirmi dört saat olduğu sürece ve gezegenin havaya uçurulmamış olduğu koşullar altında mümkün olabileceğinin özellikle belirtilmesini beklemiyordu tabii ki. Bunlar öyle temel varsayımlardı ki avukatların bile gözünden kaçabilirdi.

Neyse ki onun saati kurmalılardan, en azından kendi kendini kuranlardandı. Çünkü aksi halde Galaksinin başka hiçbir yerinde, dünyada tamamen standart olan boyut ve özelliklere sahip pilleri bulması mümkün değildi.

"Peki, bütün bu rakamlar ne?" diye sordu Random.

Arthur saati ondan aldı.

"Çerçevenin etrafına sıralanmış olan bu rakamlar saatleri gösterir. Sağdaki küçük pencerede PER yazar; ki bu Perşembe anlamına gelir. Rakam 14'ü gösterir, yani Mayıs ayının 14'üdür ki, bu da şuradaki küçük pencereden okunabilir.

Şu tepedeki hilal şeklindeki pencere ise ayın devrelerini gösterir. Bir başka deyişle, geceleri Güneş'in Ay’ın ne kadarını aydınlattığını anlatır ki bu Güneş ve ay ve eee... Dünya'nın birbirlerine göre hangi pozisyonda olduğuna bağlıdır.”

“Dünya” dedi Random.

“Evet.”

Random saati ondan geri aldı ve yeniden dikkatle inceledi. Kafasının bir şeye takıldığı açıkça belliydi. Sonra onu kulağına yaklaştırdı ve şaşkınlık içinde dinledi.

Bu gürültü ne?”

“Onun tik takları. Yani işlemesini sağlayan mekanizmanın sesi. Dönen kolların, dakikaları, saatleri, günleri ve diğer şeyleri gösterebilmek için doğru hızla dönmesini sağlayan şey. Birbirinin içine kenetlenmiş bir sürü yay ve çarktan oluşur.”

Random incelemeye devam ediyordu.

“Kafanı karıştıran bir şey var gibi. Nedir?”

“Evet,” dedi Random. “Niye bunların hepsi madeni bir şey içinde?”

* * *

Arthur bir yürüyüş yapmayı önerdi. Konuşmaları gereken şeyler olduğunu seziyordu. Ve ilk kez Random tam olarak yumuşak başla ve hevesle değilse bile, hiç olmazsa homurdanmadan babasının teklifini kabul etti.

Random açısından da her şey çok garipti. O aslında zorluk çıkarmak falan istemiyordu, ama başka nasıl davranacağını ve kim gibi olması gerektiğini de bilmiyordu.

Bu adam kimdi? Yaşaması gereken bu hayat neyin nesiydi? İçinde yaşaması gereken bu dünya neydi? Ve gözleri, kulakları aracılığıyla durmaksızın ona gelen bu evren neydi? Neye yarardı? Ondan ne istiyordu?

O bir yerden bir başka yere giden bir uzay gemisinde doğmuştu. Gemi o başka yere vardığı zaman, başka yer tekrar varılması gereken bir başka yer oluyor ve bu böylece sürüp gidiyordu.

Random'un normal beklentisi bir başka yerde olması gerektiği şeklinde gelişmişti. Onun için, yanlış yerde olduğunu hissetmek normal bir histi.

Daha sonraları, zaman içinde yaptığı sabit yolculuklar da sorununa katkıda bulunmuştu. Böylece Random artık yalnızca yanlış yerde bulunduğunu düşünmüyor, oraya hemen daima yanlış zamanda vardığı hissine de kapılıyordu.

Bunları hissettiğinin farkında değildi aslında. Çünkü bunlar onun oldu olası hissettiği şeylerdi ve başka türlüsünü bilmiyordu. Aynı şekilde, nereye giderse gitsin, yerçekimine karşı ağırlık takmaya veya özel giysiler giymeye ve genellikle nefes almak için özel cihazlar kullanmaya da alışıktı. Kendinizi doğru yerde hissedebileceğiniz tek yer yaşamak için kendi tasarımladığınız yer -yani elektrik klüplerindeki sanal gerçekliklerdi. Random'ın aklına hiçbir zaman gerçek Evrenin uyum sağlayabileceği bir yer olabileceği gelmemişti.

Ve buna annesinin kendisini bıraktığı bu Lamuella denen yer de dahildi. Buna, daha iyi bir yolcu koltuğu karşılığında, kendisine böyle değerli ve sihirli bir hediye olan yaşamı sunmuş olan bu adam da dahildi. Arthur'un oldukça dost yaklaşımlı ve düşünceli biri olması iyi olmuştu, yoksa sorun çıkardı. Gerçekten de, Random cebinde bir sürü soruna yol açabilecek ucu sivriltilmiş bir taş taşıyordu. Uygun eğitim almadan olaylara bir başkasının görüş açısından bakmak çok tehlikeli olabilirdi.

Vadiye bakan bir tepenin yamacında Arthur'un özellikle sevdiği bir noktada oturdular. Köyün üzerinde güneş batmaktaydı.

Arthur'un tek hoşuna gitmeyen şey oturdukları yerden diğer vadinin biraz içine doğru bir yerde, ormanın içinde, gemisinin çakıldığı yeri belirleyen, karanlık, derin izlerin de görünmesiydi. Ama belki de onu hep buraya getiren şey de buydu. Lamuella'nın uzayıp giden zengin arazisini seyredebileceği başka yerler de vardı ama görüş açısının hemen kenarına

yuvalanmış olan o karanlık dehşet ve acı noktası ile onu çeken yer hep burası olmuştu.

Enkazın içinden çekilip kurtarıldığından beri oraya hiç gitmemişti.

Gitmezdi.

Buna dayanamazdı.

Aslında henüz kazanın şokuyla uyuşmuş ve sersem bir halde iken oraya doğru biraz yaklaşmıştı. Kırık bir bacağı, birkaç kırık kaburgası, bazı kötü yanıkları vardı ve sağlıklı düşünemiyordu ama köylülere kendisini oraya götürmeleri için ısrar etmişti. Onlar da huzursuz olsalar da dediğini yapmışlardı. Buna rağmen zeminin fokurdayıp eridiği, esas noktaya kadar gitmeyi başaramamış ve sonunda bu dehşetten sonsuza kadar kaçmayı tercih etmişti.

Kısa süre sonra, bütün o bölgenin pek de tekin olmadığı söylentisi etrafa yayılmış ve o zamandan beri de kimse oralara gitmeye cesaret edemez olmuştu. Çevredeki arazi birbirinden güzel ve hoş, taptaze yeşillikler içindeki vadilerle doluydu -içine yoğun endişeler veren bir yere gitmek için ısrar etmenin bir anlamı yoktu. Bırak geçmiş kendi kendine kalsın ve yaşadığın an geleceğe doğru ilerlesin diye düşünüyordu.

Random saati ellerinde özenle tutuyor, yavaş yavaş döndürerek akşam güneşinin uzun ışıklarının kalın camın çizikleri ve bereleri üzerinde ılık ılık parıldamasını seyrediyordu. Örümceğe benzeyen saniye kolunun kendi çemberi içinde yolunu çizişini seyretmek onu büyülemişti. Bir tam daire çizdiği her sefer, iki büyük koldan daha uzun olanı küçük çemberin etrafındaki altmış küçük bölmeden bir İkincisine geçiyordu. Ve uzun kol kendi dairesini tamamladığında, bu sefer kısa kol üzerinde beklediği büyük rakamlardan bir İkincisine geçiyordu.

“Bir saatten fazladır onu seyrediyorsun,” dedi Arthur usulca.

“Biliyorum,” dedi kız. “Bir saat büyük kolun yolu tamamlaması, evet mi?”

“Doğru.”

“O halde ben bir saat ve on yedi dakikadır bunu seyrediyordum.”

Derin ve gizemli bir mutlulukla gülümsedi ve yavaşça yerinden kayarak Arthur'un koluna hafifçe yaslandı. Arthur haftalardır göğsünün içine hapsettiği küçük bir iç çekiş yerinden kurtulduğunu hissetti. Kollarını kızının omuzlarına dolamak istedi, ama bunun için henüz çok erken olduğunu ve onun yine utanarak uzaklaşacağını düşündü. Ama bir şeyler işliyordu. Çocuğun içinde bir şeyler yumuşuyordu. Saat ona yaşamı boyunca başka hiçbir şeyin yapmayı başaramadığı bir anlam ifade ediyordu. Arthur kendisinin bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığından henüz emin değildi, ama bir şeylerin kızına ulaşabilmiş olmasından derin bir mutluluk ve rahatlama hissi duyuyordu.

“Bana yine anlat,” dedi Random.

“Aslında pek bir şey yok,” dedi Arthur. “Saatçilik yüzlerce yıl önce gelişmiş....”

“Yüzlerce Dünya yılı önce.”

“Evet. Gittikçe daha hassas ve karmaşık hale gelmiş. Yüksek yetenek isteyen nazik bir işti bu. Çok küçük olmaları ve ne kadar çok sallasan ya da yere düşürsen bile dakik olarak çalışmaya devam etmeleri gerekiyordu.”

“Ama yalnızca bir gezegende öyle mi?”

“E, yapıldığı yer orasıydı, biliyorsun. Saatlerin başka bir yerlere gitmesi, değişik güneşlerle, aylarla ve manyetik alanlar ve benzeri şeylerle bir ilişkisi olması hiç de beklenen bir şey değildi o zamanlar. Yani saatim hâlâ iyi işliyor, ama İsviçre'den bu kadar uzakta bu fazla bir şey ifade etmiyor.”

“Nereden?”

“İsviçre'den. Bunların yapıldığı yer. Küçük dağlık bir ülke. Bunları yapan insanların gerçekten başka dünyalar da olduğundan haberleri bile

yoktu."

Bilmemek oldukça önemli bir şey."

“Eh, evet.”

“Peki, onlar nereden gelmişlerdi?"

“Onlar..., yani biz...biz orada yetiştik. İnsanoğlu Dünya'da evrime uğradı. Nasıl diyeyim, bir çeşit çamurdan bu halimize ulaştık.”

“Bu saat gibi.”

“Ihmm. Saatin çamurdan geliştiğini hiç sanmıyorum."

“Anlamıyorsun!"

Random ansızın ayağa fırlamış, bağırıyordu.

“Anlamıyorsun! Beni anlamıyorsun, hiçbir şeyi anlamıyorsun! Bu kadar aptal olduğun için senden nefret ediyorum. "

Aceleyle tepeden aşağı koşmaya başladı, bir yandan da hâlâ saati elinde sımsıkı tutuyor ve Arthur'dan nefret ettiğini haykırıyordu.

Arthur şaşırmış ve kafası karman çorman bir şekilde ayağa kalktı. Öbek öbek otlar arasından koşarak onun peşine düştü. Bu koşu onun için eziyetli ve can yakıcı oluyordu. Kazada ayağı kırıldığında oluşan kırık temiz bir kırık olmadığı gibi, iyileşmesi de pek temiz olmamıştı. Koşarken tökezliyor ve ürküyordu.

Random ansızın durdu ve öfkeden kararmış yüzünü ona çevirdi. Saati ona uzatarak;

“Bunun da ait olduğu bir yer olabileceğini anlamıyorsun, değil mi? İşe yaradığı bir yer olduğunu? Uyum sağladığı bir yer olduğunu?”

Tekrar döndü ve yeniden koşmaya başladı. Zindeydi ve bir tazı gibi koşuyordu. Arthur ona yaklaşamıyordu bile.

Baba olmanın bu kadar zor olacağını beklememesi önemli değildi, önemli olan, baba olmayı, hele ansızın ve beklenmedik bir şekilde ve yabancı bir gezegende baba olmayı hiç mi hiç beklememesiydi.

Random yeniden bağırmak için geriye döndü. Nedendir bilinmez çocuğun durakladığı her sefer Arthur da duruyordu.

“Benim kim olduğumu sanıyorsun?” diye sordu öfkeyle. “Senin gelişmiş halin mi? Annemin benim kim olduğumu sandığını düşünüyorsun? Daha önce sahip olamadığı yaşam için bir çeşit bilet mi?”

“Bununla ne demek istediğini anlayamadım,” dedi Arthur nefes nefese ve canı yanarak.

“Zaten kimsenin ne demek istediğini anlamıyorsun!"

“Nasıl yani?”

“Sus! Sus! Sus!”

“Söyle bana! Lütfen anlat bana! Annenin sahip olamadığı yaşamdan bahsederken ne demek istiyordun?”

“Dünya'da kalmış olmayı arzu ederdi! Zaphod denen o sersem ölü beyinli meyveli sakızın ardından gitmemiş olmayı isterdi! O zaman farklı bir yaşamı olabilirdi diye düşünüyor!”

“Ama” dedi Arthur, “o zaman ölürdü! Dünya yerle bir edildiğinde o da ölmüş olurdu!”

“Öylesi farklı bir yaşam olurdu değil mi?”

“Öylesi...”

“O zaman beni doğurmak zorunda kalmazdı! Benden nefret ediyor!”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun! İnsan nasıl, eee, yani...”

“Beni yaptı, çünkü onun için her şeyin uyumlu olmasını sağlayacaktım. Benim işim buydu. Ama ben ondan da uyumsuz çıktım! O yüzden beni buraya kapattı ve o aptal yaşamını sürdürmeye gitti.”

“Onun yaşamının neresi aptal? Muazzam başarılı, öyle değil mi? Zaman ve uzayın her yerinde tanınıyor, bütün Sub-Eta TV kanallarında...”

“Aptalca! Aptalca! Aptalca! Aptalca!”

Random döndü ve yeniden koşmaya başladı. Arthur ona yetişemiyordu. Sonunda biraz oturup ayaklarındaki acıyı dindirmek zorunda kaldı. Kafasındaki karmaşa ile ne yapacağını ise bilmiyordu.

* * *

Bir saat sonra topallayarak köye döndü. Hava kararmaktaydı. Yanından geçtiği köylüler ona selam veriyorlardı ama havada bir huzursuzluk ve tam olarak neler döndüğünü veya ne yapılacağını bilmemenin getirdiği bir tedirginlik hissi vardı. Yaşlı Thrasbarg sakalını çekiştirip duruyor ve aya bakıyordu ki bu da iyi bir işaret sayılmazdı.

Arthur kulübesine girdi.

Random kamburunu çıkarmış masada sessizce oturmaktaydı.

“Çok üzüldüm,” dedi, “öyle üzüldüm ki.”

“Önemli değil,” dedi Arthur, becerebildiği en nazik şekilde. “Bu iyi bir şey, yani arada böyle ufak bir sohbet yapabilmek. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz, anlamamız gereken o kadar çok şey var ki. Yaşam hakkında da. Eh yaşam yalnızca çay ve sandviçlerden ibaret değil...”

“Öyle üzgünüm ki,” dedi Random yeniden, hıçkırarak.

Arthur onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Random direnip karşı koymadı. Sonra Arthur onun niye üzgün olduğunu gördü.

Lamuella yapımı bir lambanın yaydığı ışığın altında Arthur'un saati yatmaktaydı. Random tereyağı bıçağının ucu ile saatin arkasını zorlamıştı ve şimdi, sinirli parmaklan ile kurcalamakta olduğu bütün o mini mini yaylar, zemberek ve vidalar küçük saçma bir karmaşa havuzunun ortasında serili durmaktaydı.

“Yalnızca nasıl işlediğini görmek istemiştim,” dedi Random, “her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek istiyordum. Çok üzgünüm! Şimdi tekrar bir araya getiremiyorum. Affedersin, affedersin, affedersin. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu tamir ettiririm! Gerçekten! Tamir ettiririm!”

* * *

Ertesi gün Thrasbarg uğradı ve Bob tanrı ile ilgili bir yığın şey anlattı. Random üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmak amacıyla onu, dev kulak kepçesinin anlatılmaz gizemi üzerinde kafa yormaya davet etti. Random dev kulak kepçesi diye bir şey olmadığını söyledi ve yaşlı Thrasbarg buz kesilip, sessizleşti ve Random'un dışarıdaki karanlığa sürgün edilebileceğini söyledi. Random iyi dedi, zaten orada doğmuştu ve ertesi gün paket ellerine geçti.

* * *

İşler biraz heyecan verici olmaya başlamıştı.

Hatta vızıltılı sesler çıkaran bir çeşit robot arı tarafından gökyüzünden indirilen paket ellerine ulaştığında, paketle birlikte yavaş yavaş tüm köyü saran bir his de ortaya çıkmıştı: bu ardı arkası kesilmeyen bir olaylar dizisinin başlangıcı olacaktı.

Bu robot arının hatası değildi. Robotun tüm istediği Arthur Dent’in imzası veya parmak izi veya boynunun arkasından bir iki hücre kazıntısı idi. Ondan sonra yoluna devam edecekti. Etraftaki bu kızgınlık havasının sebebinden pek de emin olamadan oyalanarak bekliyordu. Bu arada Kirp her iki ucunda da kafası olan bir balık daha tutmuş, ama daha yakından incelendiğinde bunun aslında yarıdan kesilmiş iki balığın oldukça kötü bir

şekilde birbirine dikilmiş hali olduğu anlaşılmış ve bu şekilde Kirp iki başlı balıkla ilgili heyecanı tazeleyemediği gibi, birincinin gerçekliği konusunda da ciddi bir şüphe uyandırmıştı. Yalnızca pikka kuşları her şeyi son derece normal buluyor gibiydiler.

Robot arı nihayet Arthur'un imzasını almış ve oradan uzaklaşmıştı. Arthur paketi kulübesine taşımış ve oturup ona bakmaya başlamıştı.

“Hadi açalım!” diye haykırmıştı Random. Etrafındaki her şey tam anlamıyla tuhaflaştığı için, bu sabah kendini çok daha neşeli hissediyordu. Ama Arthur olmaz demişti.

“Neden olmaz?”

“Çünkü benim adıma gönderilmemiş.”

“Hayır, gönderilmiş.”

“Hayır, gönderilmemiş. Paket... eee, paket benim elimle Ford Prefect'e gönderilmiş.”

“Ford Prefect mi? Hani şu...”

“Evet,” dedi Arthur terslenerek.

“Ondan bahsedildiğini duymuştum.”

"Eminim duymuşsundur.”

“Yine de açalım. Başka ne yapacağız ki?”

“Bilmiyorum,” dedi gerçekten de ne yapması gerektiğinden emin olamayan Arthur.

Sabahın ilk ışıklan ile bıçaklarını demirciye götürmüştü. Strinder onlara şöyle bir bakmış ve ne yapabileceğine bir bakacağını söylemişti.

Denge ve esneklik noktalarını anlayabilmek için her zaman yaptıkları gibi bıçakları havada sallamayı denemişler, ama işin zevkine

varamamışlardı. Arthur bu sandviç yapımcılığı günlerinin sayılı olduğuna dair üzücü bir hisse kapılmıştı.

Suratını asmıştı.

Son Derece Normal yaratıkların ortaya çıkma zamanı çok yakındı, ama Arthur her zamanki av ve ziyafet şenlikleri heyecanının her zamankinden sessiz ve belirsiz olacağını hissediyordu. Burada, Laumella'da bir şeyler olmuştu ve Arthur bunun kendisi yüzünden olduğu gibi korkunç bir fikre kapılmıştı.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye üsteledi Random, paketi elinde evirip çevirirken.

"Bilmiyorum," dedi Arthur, "ama kötü ve endişe verici bir şey."

"Nerden biliyorsun?" diyerek itiraz etti Random.

"Çünkü Ford Prefect ile ilgili her şey, onunla ilgili olmayan şeylerden daha kötü ve daha endişe vericidir," dedi Arthur. "İnan bana."

"Sen bir şeye üzüldün değil mi?" dedi Random.

Arthur içini çekti.

"Yalnızca biraz tedirgin ve huzursuzum. Sanırım." dedi

"Affedersin," dedi Random ve paketi tekrar yerine koydu. Eğer onu açarsa Arthur'un gerçekten de üzüleceğini görebiliyordu. Bunu onun görmediği bir sırada yapmak zorundaydı.

16

Arthur önce hangisinin orada olmadığını fark ettiğinden pek emin değildi. Birinin orada olmadığını fark ettiğinde aklı hemen diğerine gitmiş ve hemen o anda her ikisinin de yok olduğunu ve bunun sonucu olarak çılgınca kötü ve başa çıkması zor bir şeylerin olacağını hemen anlamıştı.

Random orada değildi. Paket de öyle.

Onu bütün gün gözünün önünde bir rafın üzerinde tutmuştu. Bu bir güvenlik denemesiydi.

Biliyordu ki, bir ebeveyn olarak yapması gereken şeylerin birincisi çocuğuna güven duyduğunu göstermek ve aralarındaki ilişkinin temelini karşılıklı güven ve inanç üzerine kurmaktı. Bunu uygulamanın sersemce bir şey olacağına dair kötü bir hisse kapılmıştı gerçi, ama yine de yapmıştı ve pek tabii ki bunun gerçekten de sersemce bir şey olduğu ortaya çıkmıştı. Yaşadıkça öğreniyorsun. Ama her durumda yaşıyorsun.

Üstelik paniğe de kapılıyorsun.

Arthur koşarak kulübeden dışarı fırladı. Saat akşam sularıydı. Işık ve fırtına yaklaşıyordu. Onu hiçbir yerde görememiş, izine bile rastlayamamıştı. Herkese sordu. Kimse onu görmemişti. Tekrar sordu, gören kimse olmamıştı. Akşam olmuş evlerine gidiyorlardı. Hafif bir rüzgar köyün sınırları çevresinde dolanıyor, yerden bir şeyler kaldırıp, tehlikeli bir olağanlık içinde onları bir başka tarafa fırlatıyordu.

Yaşlı Thrasbarg'ı buldu ve ona sordu. Thrasbarg taş gibi bir ifadeyle ona baktı ve Arthur'un duymaktan korktuğu ve en başından gitmiş olabileceğinden korktuğu yönü gösterdi.

İşte şimdi en kötünün gerçekleştiğini biliyordu.

Random, Arthur'un kendisini izlemeyeceğini düşündüğü yere gitmişti.

Başını kaldırıp asık suratlı, kurşuni renkli, parçalı bulutlu gökyüzüne baktı ve gördüğü şeyin Mahşerin Dört Atlısının içinden fırlarken kendilerini aptal gibi hissetmeyecekleri cinsten bir gökyüzü olduğunu düşündü.

Kötü bir şeyler olacağını yoğun bir şekilde önceden sezinleme hissiyle dolu olarak bitişik vadideki ormana giden yolda yürümeye başladı. Arthur kendini koşmaya zorlarken ilk büyük yağmur damlaları da toprağı dövmeye başlamıştı.

* * *

Random tepenin doruğuna vardı ve aşağıya, bitişik vadiye bir göz attı. Beklediğinden daha uzun ve zor bir tırmanma olmuştu. Bu yolculuğu gece yapmanın o kadar da iyi bir fikir olup olmadığı hakkında biraz endişelenmeye başlamıştı. Ama babası ya kendini ya da Random'ı paketi korumaya falan çalışmadığına inandırmaya çalışarak, bütün gün kulübenin etrafında amaçsızca dolaşıp durmuştu. Sonunda demirci Strinder'la bıçaklar hakkında konuşmaya gitmek zorunda kalmış, Random da bunu fırsat bilmiş ve paketle birlikte kaçmıştı.

Paketi orada, kulübenin, hatta köyün içinde açamayacağı çok aşikardı. Babası her an geri dönebilirdi. Bunun anlamı izlenemeyeceği bir yere gitmek zorunda olduğuydu.

Şimdi bulunduğu yerde durabilirdi artık. Babasının kendisini izlemeyeceği, izlese bile tepenin ağaçlı kısmında çöken gece ve başlayan yağmur altında onu bulamayacağını umduğu bu yöne sapmıştı.

Tırmanış boyunca paket koltuğunun altında kıpırdanıp durmuştu. Bu paketin insanın hoşuna giden bir iriliği vardı: üst yüzeyi kenarları hemen hemen kolunun dirseğe kadar olan kısmı uzunluğunda olan bir kare şeklindeydi ve yüksekliği de bir karış kadardı. Kahverengi plastik kağıtla sarılmış ve kendi kendine bağlanan sicimlerin usta işi yeni bir çeşidi ile bağlanmıştı. Random paketi salladıkça içinde hiçbir tıkırtı falan duyamıyordu ama ağırlığının heyecan verici biçimde merkezde toplandığını hissedebiliyordu.

Ayrıca buraya kadar gelip de burada durmayıp, aşağı, neredeyse yasaklanmış olan o bölgeye -yani babasının gemisinin düştüğü yere doğru ilerlemekten de bir çeşit haz duyuyordu. Gerçi "tekin olmayan" kelimelerinin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama bunu bulmak eğlenceli olabilir diye düşünüyordu. Yürümeye devam edecek ve paketi oraya varıncaya kadar saklayacaktı. Bununla birlikte, karanlık da gittikçe artıyordu.

Henüz minik elektrik fenerini kullanmamıştı, çünkü uzaktan fark edilmek istemiyordu. Birazdan onu kullanmadı gerekecekti ama şimdi vadileri birbirinden ayıran tepenin öbür tarafına geçmiş olacağı için herhalde bunun kendisine pek bir zararı dokunmayacaktı.

Fenerini açtı. Hemen hemen aynı anda çakan şimşeğin ışığı yönelmiş olduğu vadiyi ortadan ikiye yardı ve onu oldukça ürküttü.

Etrafını çevreleyen karanlık sırtını ürpertir ve fırtınanın tokadı önündeki arazi boyunca yankılanırken, elindeki kalem şeklinde fenerin dalgalanan zayıf ışığı ile kendini birden ufacık ve kaybolmuş hisseti. Belki de artık burada durmalı ve paketi burada açmalıydı. Ya da belki geri dönmeli ve yarın yine buraya gelmeliydi. Ama bu ancak bir anlık bir duraklama oldu. Bu gece geriye dönüş falan olmayacağını biliyor, hatta hiç geriye dönüş olmayacağını seziyordu.

Tepeden aşağı ineceği tarafa doğru döndü. Şimdi yağmur hızlanmaya başlamıştı. Bir iki dakika önce iri damlalar halinde iken şimdi sağanak halinde boşanmaya başlamıştı. Ağaçlar arasında ıslıklar çalıyor ve ayağının altındaki toprak kayganlaşmaya başlıyordu.

Hiç olmazsa, bu ıslık çalan şeyin yağmur olduğunu biliyorum diye düşündü. Elindeki fenerin ışığı ağaçlar arasında dalgalandıkça gölgeler kendisine doğru atılıyor ve ona yan bakışlar fırlatıyordu. İleri ve aşağı doğru yürümeliydi.

On, on beş dakika daha ileri doğru acele acele yürümeye devam etti. Şimdi iliklerine kadar ıslanmış ve titriyordu. Yavaş yavaş kendinden önde bir yerlerde, bir başka ışık daha varmış gibi gelmeye başlamıştı. Bu çok soluk bir ışıktı ve Random bunu kendisinin kurgulayıp kurgulamadığından

emin olamıyordu. Daha iyi görebilmek için kendi ışığını kapattı. Gerçekten de ilerde bir yerlerde soluk bir ışık varmış gibi görünüyordu. Bunun ne olduğunu bilemiyordu. Tekrar lambasını yakarak tepeden aşağı, bu şey her neyse ona doğru yoluna devam etti.

Bununla birlikte ormanda da yanlış olan bir şeyler vardı.

Bunun ne olduğunu hemen söyleyemezdi ama ağaçlar güzel bir ilkbaharı bekleyen canlı, neşeli ve sağlıklı ağaçlar gibi görünmüyorlardı. Bu ağaçlar hastalıklı açılarla birbirlerine yaslanmaktaydılar ve adeta beti benzi sararmış ve çürümüş bir görüntü sergiliyorlardı. Random, birkaç kez, kendisi yanlarından geçerken ona erişmeye çalışmak ister gibi bir halleri olduğu hissine kapılmıştı. Ama aslında bu, elindeki ışık yüzünden titreşip silkinen gölgelerin sebep olduğu bir oyundu.

Ansızın ağaçlardan birinden önüne bir şey düştü. Random korkarak geriye sıçradı ve bunu yaparken elindeki feneri de, paketi de yere düşürdü. Çömelerek, cebinde bulunan ucu sivriltilmiş taşı dışarı çıkardı.

Ağaçtan düşen şey hareket ediyordu. Yerde yatan fenerinin ışığı bu şeyi aydınlatıyor ve kocaman iğrenç bir gölge, ışığın içinden sendeleyerek yavaşça kendisine doğru yaklaşıyordu. Random yağmurun yeknesak sesinin ardından gelen belli belirsiz hışırtı ve gıcırtı seslerini duyabiliyordu. Toprağı tırmalayarak yerde yatan fenerine doğru uzandı ve onu yakalayarak ışığı kendisine yaklaşmakta olan yaratığın üzerine doğrulttu.

Aynı anda birkaç metre ötedeki bir ağaçtan bir tane daha düştü. Fenerin ışığını çılgınca birinden diğerine çevirdi. Sivri taşını atmaya hazır vaziyette havaya kaldırdı.

Aslında yaratıklar oldukça küçük şeylerdi. Onları olduğundan büyük gösteren şey ışığın açısıydı. Üstelik yalnızca küçük değil aynı zamanda tüylü ve sevimliydiler. Bu arada ağaçtan bir tane daha düşmüştü. Bu seferki ışığın aydınlattığı küçük alanın içine düşmüştü ve Random onu rahatça görebiliyordu.

Diğer ikisi gibi bu da düzgün ve dikkatli bir şekilde atlamış, dönerek yavaş ve kararlı bir şekilde Random'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Random olduğu yerde kalakalmıştı. Elindeki taş hâlâ atmaya hazır vaziyette idi ama gittikçe kendisine doğru gelen şeylerin birer sincaptan başka bir şey olmadığı gerçeğini daha iyi anlamaya başlamıştı. En azından sincaba benzer bir şeylerdi. Yumuşak, sıcak, sevimli sincaba benzer şeyler kendisine doğru yaklaşmaktaydılar ve o bundan hoşlanıp hoşlanmadığından hiç de emin değildi.

Fenerinin ışığını direk olarak birincinin üzerine doğru çevirdi. Hayvan saldırgan, kabadayıca, iç tırmalayıcı sesler çıkarıyor ve küçük pençelerinden birinde yıpranmış pembe bir bez parçası taşıyordu. Random taşını tehditkar bir tavırla yukarda tutuyor ama bunun, ıslak paçavra parçası ile kendisine yaklaşmakta olan hayvan üzerinde görünür hiçbir etkisi olmuyordu.

Geriye doğru çekildi. Bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu. Eğer yaklaşanlar parlayan kesici dişlerini göstererek hırlayıp homurdanan kötülük dolu canavarlar olsaydı,* onlara saldırmakta hiç tereddüt etmezdi ama aynı şekilde davranan şeyler minik sincaplar olunca ne yapacağını kestiremiyordu.

Yeniden geri çekildi. İkinci sincap sağ yanına doğru ilerleyerek bir çevirme harekatına girişmişti. O da küçük pençesinde bir şey taşıyordu. Palamut kozalağına benzer bir şey. Üçüncüsü onun hemen arkasındaydı ve o da ilerliyordu. O ne taşıyordu? Küçük, ıslak bir kağıt parçası diye düşündü Random.

Bir adım daha geri giderken ayağı bir ağaç köküne takıldı ve sırtüstü yere yuvarlandı.

Birinci sincap hemen öne doğru fırladı ve üzerine sıçradı. Gözünde buz gibi, kararlı bir bakış ve pençesinde ıslak pembe bez parçası ile midesine doğru ilerlemeye başladı.

Random ayağa kalkmaya çalıştı ama ancak bir iki santim kadar doğrulabildi. Midesindeki sincabın şaşkınlığı onu da şaşırtmıştı. Sincap donup kalmış, küçük pençeleri ile Random'un ıslak bluzunun üzerinden onun derisine yapışmıştı. Sonra yavaşça, santim santim ilerleyerek Random üzerindeki tırmanışını sürdürdü, durdu ve bez parçasını ona sundu.

Random bu şeyin garipliği ve sincabın minik pırıltılı gözlerinin etkisi ile neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. Sincap paçavrayı yeniden ona sundu. Bezi tekrar tekrar ona doğru uzatıyor ve ısrarla tiz sesler çıkarıyordu. Bu,

Random sonunda tereddüt içinde ve huzursuzca o şeyi ondan alıncaya kadar sürdü. Sincap dikkatle onu izlemeye devam ediyor, gözleri yüzünün her tarafında dolaşıyordu. Yağmur ve çamur yüzünden aşağı boşanıyor ve üzerinde sincabın biri oturuyordu. Elindeki bez parçası ile gözlerinin üzerindeki çamurun bir kısmını sildi.

Sincap bir zafer çığlığı attı, bezi tekrar kaptı, üzerinden aşağı atladı, karanlık, sarmalayan gecenin içine doğru koştu, bir ağaca doğru atıldı, gövdesindeki bir oyuğa daldı arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bu arada Random içi yağmur dolu palamut kozalağı ve kağıt parçası taşıyan sincapları başından savmaya çalışıyordu. Bir yandan da poposu üzerinde sürünerek arkaya doğru geriliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Gidin başımdan!"

Sincaplar korku içinde geriye doğru kaçıştılar, sonra aynı hızla, hediyeleri ile birlikte ileri atıldılar. Random taşını onlara doğru salladı. "Gidin!" diye haykırdı.

Sincaplar dehşet içinde etrafta hoplayıp zıplamaya başladılar. Sonra birisi doğrudan üzerine atıldı, kozalağı kucağına bıraktı, geri dönüp karanlığın içine daldı. Diğeri bir müddet titreyerek olduğu yerde kaldı, sonra elindeki kağıt parçasını düzgün bir şekilde Random'ın önüne bıraktı ve o da kayboldu.

Şimdi yeniden yalnız kalmıştı. Ama şaşkınlık içinde titriyordu. Sallanarak ayağa kaktı, taşını ve paketini yerden aldı, sonra bir an tereddüt ettikten sonra kağıt parçasını da aldı. Öyle ıslanmış ve kırışmıştı ki ne olduğunu anlamak çok zordu. Bir uçak dergisinden kopmuş bir parçaya benziyordu.

Tam Random bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, durmakta olduğu düzlüğe doğru yürüyen bir adam ortaya çıktı, silahını

kendisine doğru doğrulttu ve onu vurdu.

* * *

Arthur onun iki üç mil gerisinde tepenin yukarı doğru tırmanılan kısmında, ümitsizce fırtına ile boğuşmaktaydı.

Aramaya başladıktan bir kaç dakika sonra geri dönmüş ve yanına bir fener almıştı. Pilli olmayan bir fener. Buradaki tek pilli fener Random'un beraberinde getirdiği idi. Arthur'unki zayıf ışıklı bir çeşit rüzgar feneri idi: yanıcı balık yağının depolanabileceği bir haznesi, kuru otlardan yapılma bir fitili vardı ve Strinder'ın demirci dükkanında yapılmıştı. Son Derece Normal Yaratığın mide zarından şeffaf bir tabakayla kaplanmış, delikli metal bir kutuydu bu.

İşte bu lamba şimdi sönmüştü.

Arthur bir kaç dakika tamamen ümitsizce onu kurcaladı. Bir yağmur fırtınasının ortasında bu şeyi tekrar alevlendirebilmesinin hiçbir yolu olmadığı açıktı ama yine de denememek imkansızdı. Gönülsüzce lambayı bir kenara fırlattı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bu ümitsiz bir durumdu. Baştan aşağı sırsıklamdı. Elbiseleri yağmurdan ağırlaşmış ve şişmişti. Üstelik şimdi bir de karanlıkta kaybolmuş durumdaydı.

Kısa bir an için kör edici ışığın içinde kaybolmuşken, hemen ardından yine karanlığa gömüldü.

Ama çakan şimşek ona hiç olmazsa tepenin ucuna çok yaklaşmış olduğunu göstermişti. Bir kez bunu göğüsleyince... aslında ne yapacağından o da pek emin değildi. Buna oraya gidince karar vermesi gerekecekti.

Öne ve yukarı doğru atıldı.

Birkaç dakika sonra, nefes nefese bir şekilde tepeye çıktığım biliyordu. Aşağı doğru uzanan önündeki boşlukta soluk bir ışığa benzer bir şey

görünüyordu. Bunun ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve zaten düşünmeyi de pek istemiyordu. Bununla birlikte yönlenebileceği tek şey de bu ışıktı, onun için tökezleyerek, kaybolmuşluk ve korku hisleri içinde ona doğru ilerlemeye başladı.

* * *

Öldürücü ışığın parıltısı Random'un yanından geçip gitmiş ve bunu yaklaşık iki saniye sonra da silahı atan adam izlemişti. Adam yanından geçmek dışında Random'a bakmamıştı bile. Onun arkasında duran birini vurmuş ve Random arkasına dönüp baktığında onu vurulan gövdenin yanında yere çömelmiş ceplerini karıştırırken görmüştü.

Tablo donmuş ve ardından kaybolmuştu. Bir saniye sonra dev boyutlarda bir dizi diş bu tablonun yerini almıştı. Dişler dev boyutlarda ve mükemmel boyalı kırmızı dudaklarla çevriliydi. Kocaman mavi bir diş fırçası nereden ortaya çıktığı belli olmayan bir şekilde belirmiş ve titreşen yağmur perdesinin ardında parıldamaya devam eden dişleri köpükler içinde fırçalamaya başlamıştı.

Random bunun ne olduğunu anlayamadan önce gözlerini kırpıştırarak ona bakakalmıştı.

Bu bir reklamdı. Kendisine ateş eden adam holografik uçak filmlerinden birinin parçası idi. Artık gemiye çok yakın bir yerlerde olmalıydı. Anlaşılan geminin sistemlerinden bir kısmı diğerlerinden daha zor yok edilebilir türdendi.

Yolculuğunun bundan sonraki yarım mili özellikle sorunlu idi. Yalnızca soğuk, yağmur ve gece ile boğuşmak zorunda kalmıyor, bir de geminin eğlence sisteminin kırılıp dökülmüş kalıntıları ile de uğraşması gerekiyordu. Etrafında durmaksızın uzaygemileri, jet arabaları ve helipodlar çarpışıp, geceyi aydınlatarak infilak ediyor, garip şapkalar giyen kötü niyetli adamlar onun aracılığı ile uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor ve sol tarafında kalan küçük bir meydanda Hallapolis Devlet Operası birleşik koro ve orkestrası Rizgar'ın Woont'lu Blamwellamum operasının dördüncü perdesinden AnjaQuantin Yıldız Muhafızları'nın kapanış marşını çalıyordu.

Ardından son derece iğrenç görünüşlü bir kraterin fokurdayan ağzına ulaştı. Çukurun ortasından gelen ve başka bir durumda muazzam büyüklükte bir karamelli sakızı andıracak olan, ama aslında büyük bir uzaygemisinin kalıntıları olan şeyden hâlâ hafif, ılık bir esinti gelmekteydi.

Uzunca bir süre ona bakarak orada durdu. Sonunda kraterin çevresi boyunca yürümeye başladı. Artık ne aradığından emin değildi ama yine de dehşet çukurunu solunda tutarak ilerlemeye devam ediyordu.

Yağmur biraz hız kaybetmeye başlamıştı ama hâlâ oldukça fazlaydı ve Random kutunun içinde ne olduğunu bilmediği, hassas ve zarar görebilecek bir şey olup olmadığından emin olmadığı için, kutuyu açabileceği kuru bir yer bulması gerektiğini düşünüyor, onu düşürdüğü için zarar vermemiş olduğunu umuyordu.

Fenerini etraflarını çevreleyen ağaçlar üzerinde gezdirdi. Ağaçlar burada seyrekleşmiş, çoğu yanmış ve kırılmıştı. Yan yolda bir yerde, kendisine sığmak görevi yapacak karışık bir kaya grubu gördüğünü sandı ve ona doğru yürümeye başladı. Nihayet yanma vardığında bunun, gemi çarpıştığı sırada, son alev topundan önce gemiden fırlayan ıvır zıvırların oluşturduğu bir yığın olduğunu anladı.

Kraterin ağzından iki üç yüz metre kadar ilerledikten sonra, yumuşak pembe bir kumaşın yıpranmış kalıntılarına rastladı. Sırsıklam, çamur içindeydi ve kırılmış dallardan aşağı sarkıyordu. Random doğru olarak, bunun babasının yaşamını kurtaran güvenlik balonu olduğunu tahmin etti. Yanma giderek onu daha yakından inceledi. Sonra yerde onun yakınında bir yerde yarısı çamurla kaplı bir şey dikkatini çekti.

Onu yerden aldı ve üzerindeki çamuru temizledi. Bu bir kitap büyüklüğünde bir çeşit elektronik cihazdı. Dokunduğunda kapağı üzerinde dost görünüşlü büyük harfler hafif bir parıltıyla parlamaya başlamıştı. Harfler PANİĞE KAPILMA diyorlardı. Random bu şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu, babasına ait olan Otostopçunun Galaksi Rehberi idi.

Onu görür görmez ansızın kendini güvende hissetmişti. Kafasını gökyüzüne çevirdi ve yağmurun yüzünü yıkayıp ağzına girmesine izin verdi.

Kafasını sallayıp kayalara doğru aceleyle ilerledi. Üzerlerine tırmanır tırmanmaz, mükemmel bir şey buldu. Bu bir mağara ağzıydı. Fenerin ışığını mağaranın içerlerine doğru çevirdi. Burası kuru ve güvenli bir yere benziyordu. Yolunu dikkatle seçerek içeri doğru yürüdü. Oldukça ferah bir yerdi ama fazla derinlere gitmiyordu. Yorgun ve rahatlamış bir şekilde uygun bir taşın üzerine oturdu. Kutuyu önüne yerleştirdi ve hemen açmaya koyuldu.

17

Uzun bir süre "evrenin kayıp maddesi" olarak adlandırılan şeyin nereye gittiği konusunda pek çok spekülasyon yapılmış, ortalıkta pek çok söylenti dolaşmıştı. Tüm önemli üniversitelerin bilim departmanları, önce uzak galaksilerin merkezlerinde ve sonra da tüm evrenin merkezinde ve sınırlarında onu araştırıp, soruşturabilmek için gittikçe daha gelişmiş cihazlar kullanmaya başlamışlardı. Ama aranan şeyin izi sonunda bulunduğunda, bunun aslında cihazın içine sarıldığı malzemeden oluştuğu anlaşılmıştı.

Kayıp maddeden oldukça büyük bir miktar paketten çıkan kutunun içinde de vardı. Random, kayıp maddenin bu küçük, yumuşak, yuvarlak ve beyaz toplarını, gelecek nesil fizikçilerinin, bu kuşaktaki fizikçilerin bulguları kaybolup unutulduğunda iz sürebilmelerini sağlamak amacıyla kutudan çıkarıp attı.

Kayıp madde topaklarının arasından, hiçbir özelliği olmayan siyah bir disket çıkaran Random, onu yanındaki bir taşın üzerine koydu ve bütün kayıp maddeleri iyice karıştırıp, başka bir şey, bir broşür veya birtakım bağlantılar veya bunlara benzer bir şeyler daha olup olmadığım anlamaya çalıştı. Ama başka hiçbir şey yoktu. Yalnızca siyah bir disket.

Feneri onun üzerine tuttu.

Bunu yaptıkça görünüşte hiçbir belirgin özelliği olmayan disketin yüzeyinde çatlaklar belirmeye başladı. Random tedirgin bir şekilde geri

çekildi, ama sonra, bu şey her ne ise onun bütün yaptığının yalnızca kendi kendini açmak olduğunu gördü.

Gerçekleşen olay muhteşem güzellikteydi. Olağanüstü karmaşık, ama aynı zamanda bir o kadar da basit ve zarifti. Adeta kendi kendine açılan bir origami parçasını ya da birkaç saniye içinde bir goncadan güle dönüşen bir tomurcuğu andırıyordu.

Birkaç dakika önce düzgün yuvarlak ve siyah bir disketin olduğu yerde, şimdi bir kuş bulunuyordu. Kanat çırparak havada asılı kalan bir kuş.

Random dikkatle ve merakla ondan uzaklaşmaya devam etti.

Kuş biraz pikka kuşuna benziyordu ama ondan azıcık daha küçük ve üstelik simsiyahtı.

Bu kuşta Random'ın hemen anlayamadığı garip bir şey daha vardı. Pikka kuşları ile kesinlikle benzer tarafları, her ikisinin de sizin göremediğiniz bir şeyi gözlüyorlarmış gibi bakan gözleriydi.

Ansızın ortadan kayboldu.

Sonra aynı şekilde ansızın her şey karardı. Random gergin bir şekilde olduğu yerde büzüldü ve yeniden eliyle cebindeki keskin uçlu taşını yokladı. Karanlık çekilirken top gibi büzüldü ve ardından karanlık yeniden kuş biçimini aldı. Önündeki boşlukta, kanatlarını yavaş yavaş çırparak ve gözlerini kendisine dikerek öylece asılı kaldı.

"Afedersiniz," dedi ansızın, "frekansımı ölçmem gerekiyor da. Bunu söylerken beni duyabiliyor musunuz?"

"Neyi söylerken?" diye sordu Random.

"Güzel," dedi kuş. "Ya bunu söylediğim zaman duyabiliyor musunuz?" Bu kez daha yüksek bir tonda konuşmuştu.

"Evet, tabii ki duyabiliyorum!" dedi Random.

"Ya bunu söylerken duyabiliyor musunuz?" diye sordu kuş, bu kez mezardan gelir gibi derin bir sesle.

"Evet!"

Sonra bir sessizlik oldu.

"Hayır, anlaşılan duyamıyorsunuz," dedi kuş bir kaç saniye sonra. "Güzel. Pekala. Sizin işitme menziliniz 20 ila 16 Khz arasında. Peki. Bu sizin için yeterince rahat mı?" diye sordu hoş, hafif bir tenor sesle. "Üst sınırlarda kulak tırmalayıcı, rahatsız edici bir ahenksizlik de yok değil mi? Anlaşılan hayır. Güzel. Bu kanalları veri kanalları olarak kullanabilirim. Şimdi. Benden kaç tane görebiliyorsunuz?"

Hava ansızın birbirinin içine girmiş, bir sürü kuştan görünmez olmuştu. Random sanal gerçeklikler arasında vakit geçirmeye çok alışıktı, ama bu şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha garipti. Adeta uzayın tüm geometrisi sınırsız kuş şekilleri ile yeni baştan düzenlenmiş gibiydi.

Random derin bir nefes aldı ve kollarını yüzüne kapattı. Bunu yaparken kollan kuş şekilli boşlukta hareket etmişti.

"Hımm, anlaşılan gereğinden çok fazla," dedi kuş. "Şimdi nasıl?"

Şimdi bir kuş tüneli oluşturmuştu. Sanki paralel aynalar arasına sıkışmış bir kuşun sonsuzluğa kadar yansıyan görüntüsüymüş gibi görünüyordu.

"Sen nesin?" diye haykırdı Random.

"Buna bir dakika içinde geleceğiz,” dedi kuş. "Kaç tane olduğumu söyleyin, lütfen."

"Yani, sanki..." Random çaresizce uzakları işaret ediyordu.

"Anlıyorum. Boyut olarak hâlâ sonsuz sayıda, ama en azından doğru boyutsal matriste çalışıyoruz. Güzel. Hayır, cevap bir portakal ve iki limon olacaktı."

"Limon mu!"

"Eğer üç limonum ve üç portakalım olsaydı ve ben iki portakal ve bir limonumu kaybetseydim elimde ne kalırdı?"

"Hı?"

"Pekala. O halde siz zamanın bu yöne doğru aktığını düşünüyorsunuz öyle mi? İlginç. Ben hâlâ sonsuz mu görünüyorum?" diye sordu, boşlukta bir o yana bir bu yana doğru balonlaşarak. "şimdi sonsuz muyum? Ne kadar sarıyım? "

Kuş an be an akılları durduracak şekil ve sayı değişikliklerine uğruyordu.

"Yapamıyorum...." dedi Random, perişan bir şekilde.

"Cevaplamak zorunda değilsiniz. Ben artık sizi izleyerek cevapları anlayabiliyorum. O halde sizin anneniz miyim? Bir kaya mıyım? Kocaman, ezilebilir yumuşaklıkta ve bir yılan gibi kıvrımlı mıyım? Hayır mı? Peki ya şimdi? Geriye doğru gidiyor muyum?"

Bir kez olsun kuş tam olarak hareketsiz ve dengede gibi gözüküyordu.

"Hayır," dedi Random.

"Aslında gidiyordum. Zaman içinde geriye gidiyordum. Hımm. Pekala, sanırım artık bütün bunları hallettik. Eğer merak ediyorsanız, size şu kadarını söyleyebilirim ki, siz, sizin evreninizde, adına uzay dediğiniz her üç boyutta da özgür bir şekilde hareket edebiliyorsunuz. Zaman dediğiniz bir dördüncü boyutta ise düz bir çizgi üzerindesiniz. Bir beşinci boyutta olduğunuz yere kök salıyorsunuz ki, olasılık hesaplarının ilk temel şartı budur. Bundan sonra işler biraz karışıyor ve 13 üncü ile yirmi ikinci boyutlar arasında öğrenmek bile istemeyeceğiniz şeyler oluyor. Aslında şu an için bütün bilmeniz gereken evrenin sizin düşünebileceğinizden çok daha karmaşık olduğu. Başlarken onun kahrolası karmaşık bir şey olduğunu düşünerek işe başlamış olsanız bile. Eğer "kahrolası" gibi kelimeler sizi rahatsız ediyorsa bunları kullanmaktan kolaylıkla vazgeçebilirim."

"Hangi kahrolası sözcükleri kullanmak istiyorsan onları kullan."

"Öyle yapacağım."

"Sen hangi cehennemin dibisin?"

"Ben Rehber' im. Sizin evreninizde sizin Rehber'inizim. Hatta ben, teknik olarak Her Çeşit Genel Karman Çormanlık adıyla bilinen ve şey anlamına gelen.... Durun en iyisi size göstereyim."

Havada geri döndü ve mağaranın dışına çıktı. Sonra yeniden artmaya başlayan yağmur altında bir kayaya tünedi.

"Gelin," dedi, "bunu seyredin."

Bir kuş tarafından idare ediliyor olmak Random'un hoşuna gitmiyordu, ama yine de onu mağaranın ağzına kadar izlemişti. Hâlâ cebindeki taşı yokluyordu.

"Yağmur," dedi kuş. "Görüyorsunuz değil mi? Yalnızca yağmur."

"Yağmurun ne olduğunu biliyorum."

Damlalar gecenin içinden perde perde iniyor, ay ışığı yaralarından süzülüyordu.

"O halde anlatın, nedir?"

"Ne demek istiyorsun o halde anlatın diyerek? Bana bak, sen kimin neyisin? O kutuda ne işin vardı? Ne yani ben, sonunda bana yağmurun ne olduğunu soran bir kuş bulmak için mi bütün geceyi ormanda koşup, çıldırmış sincapları kovalamakla geçirmek zorunda kaldım? Yağmur denen şey lanet olası gökyüzünden dökülen sulardan başka bir şey değil, tamam mı? Başka öğrenmek istediğin şey var mı, yoksa artık eve dönebilir miyiz?"

Kuş cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Eve gitmek mi istiyorsunuz?"

"Benim bir evim yok ki!" Random kelimeleri öyle yüksek sesle haykırmıştı ki neredeyse kendi kendini şoka uğratmıştı.

"Yağmura iyi bak..." dedi Rehber kuş.

"Zaten yağmura bakıyorum! Başka bakacak ne var ki?"

"Ne görüyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun, seni sersem kuş? Yalnızca tonlarla yağmur görüyorum. Yalnızca dökülen sular."

"Suda ne tür şekiller görüyorsunuz?"

"Şekiller mi? Şekil falan yok. Yalnızca ..."

"Yalnızca bir karmaşa," dedi Rehber kuş.

"Evet."

"Peki, şimdi ne görüyorsunuz?"

Kuşun gözlerinden, görülebilme sınırının tam eşiğinde ince soluk bir ışık huzmesi ortalığa yayıldı. Mağara ağzının arkasındaki kuru havada görülebilecek hiçbir şey yoktu. Ama ışık huzmesinin yağmur damlaları ile kesiştiği yerde, düz bir ışık tabakası vardı. Öyle parlak ve canlı idi ki adeta elle tutulabilir somutluktaydı.

"Oh, muhteşem. Bir lazer gösterisi," dedi Random huysuzlanarak. Daha önce hiç böylesini görmemiştim. Beş milyon kadar rock konserinin dışında tabii."

"Bana ne gördüğünüzü söyleyin!"

"Yalnızca düz bir tabaka! Aptal kuş."

"Orada şimdi, daha önce orada olmayan hiçbir şey yok. Ben yalnızca ışığı belirli anlarda daha önce sizin dikkatinizi çekmeyen belirli damlalara çekmek için kullanıyorum, o kadar. Şimdi ne görüyorsunuz?"

Işık çekilmişti.

"Hiçbir şey."

"Şimdi yaptığım da az önce yaptığım şeyin aynısı, ama ultra-viole ışınları kullandığım için göremiyorsunuz."

"Peki, göremediğim bir şeyi bana göstermenin anlamı ne?"

"Bunun amacı bir şeyi yalnızca gördüğünüz için orada olması gerekmediğini öğrenmeniz. Aynı şekilde bir şeyi görememeniz de onun orada olmadığı anlamına gelmeyeceği gibi. Her şey sizin algılama duygularınızın sizin dikkatinizi neye çekebildiğine bağlı."

"Ben bunlardan sıkıldım," dedi Random ve sonra nefesini tuttu. Yağmurun altında babasının bir şeylere şaşırmış görünen dev gibi ve çok canlı üç boyutlu bir görüntüsü asılıydı.

* * *

Random'ın iki mil kadar gerisinde, babası, ağaçlar arasında yürümeye çabalarken ansızın durdu. Bir şeylere şaşırmış gibi görünen kendi görüntüsünün yaklaşık iki mil kadar ötede, yağmurla dolu gökyüzünde asılı durduğunu görerek şaşırmıştı. Kendisinin yürümekte olduğu yönün yaklaşık iki mil kadar sağında bir yerlerde.

Neredeyse tamamen kaybolmuş durumdaydı. Soğuk, ıslaklık ve yorgunluktan öleceğine inanmış ve artık yalnızca ne olacaksa bir an önce olmasını dilemeye başlamıştı. Az önce bir sincap tarafından kendisine bütün bir golf dergisi getirilmişti ve artık beyni homurdanmaya ve anlaşılmaz sözler mırıldanmaya başlamıştı.

Gökyüzünde kendisinin kocaman ve parlak bir görüntüsünü görmek, ona beyninin böyle homurdanmakta haklı olduğunu, yalnız yürümekte olduğu yön konusunda muhtemelen yanıldığım göstermişti.

Derin bir nefes alarak döndü ve yönünü açıklanması güç ışık gösterisine doğru çevirdi.

* * *

"Pekala, bunun neyi ispatlaması gerekiyor ki?" diye sordu Random. Onu şaşırtan böyle bir görüntüyle karşılaşmaktan çok, bu görüntünün babasına ait olmasıydı. O ilk hologramını iki aylıkken görmüş, hatta oynaması için bir hologramın içine bırakılmıştı. En son hologramını ise yaklaşık yarım saat önce AnjaQuantine Yıldız Muhafızlarının Marşı çalınırken izlemişti.

"Yalnızca onun artık orada olmadığını ya da az önceki ışık tabakasından daha fazla orada olmadığını," dedi kuş. "Bu olgu yalnızca gökyüzünden dökülen su ile sizin duyu organlarınızın tespit edebileceği frekanslarda olan ve bir başka yönden gelen ışığın birbiriyle ilişkiye geçmesinden ibaret. Bu sizin zihninizde somut olduğu anlaşılan bir görüntü yaratıyor. Yani her şey Büyük Karman Çormanlık içindeki görüntülerden ibaret. İşte size bir tane daha."

"Annem!" dedi Random.

"Hayır," dedi kuş.

"Ben annemi görünce tanırım!"

Görüntü bir uzay gemisinden çıkıp, geniş hangara benzer gri bir binaya girmekte olan bir kadının görüntüsüydü. Kendisine bir grup uzun boylu, ince morumtırak yeşil yaratık eşlik etmekteydi. Bu kesinlikle Random'ın annesiydi. Yani, hemen hemen kesinlikle. Aslında Trillian düşük yerçekimi olan bir yerde bu kadar güvensiz yürümezdi. Yada eski, sıkıcı bir yaşam-destek istasyonunda, etrafına, yüzünde böylesine inanmaz bir ifadeyle bakmaz, ya da böyle antika görünüşlü eski bir kamera taşımazdı.

"Kim öyleyse?" diye sordu Random.

"Olasılık ekseni üzerinde annenizin uzantısının bir parçası." dedi Rehber kuş.

"Ne demek istediğin ile ilgili en küçük bir fikrim yok."

"Uzay, zaman ve olasılığın her birinin birer ekseni vardır ve bu eksenler boyunca hareket etmeleri mümkündür.

"Hâlâ anlamıyorum. Ama sanırım... Hayır. Açıkla."

"Ben eve gitmek istediğinizi sanıyordum."

"Açıkla!"

"Evinizi görmek ister miydiniz?"

"Görmek mi? O yıkıldı!"

"Olasılık ekseni boyunca aralıklı olarak gidip geliyor. Bakın!"

Yağmur altındaki sahnede şimdi çok garip ve fevkalade bir şey belirmişti. Bu kocaman mavimtırak yeşil bir küre idi. Sisler ve bulutlarla kaplıydı ve siyah yıldızlı bir zemin önünde muhteşem bir yavaşlıkla dönmekteydi.

"Şimdi onu görüyorsunuz," dedi Kuş. "Şimdi görmüyorsunuz."

* * *

İki milden biraz az bir mesafede eşofmanları içinde Arthur Dent hareketsiz durmaktaydı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Orada, yağmurla sarmalanmış, ama gece karanlığının önünde parlak ve capcanlı olarak Dünya durmaktaydı. Görüntüyü görür görmez nefesi kesildi. Nefesinin kesildiği anda görüntü de yok oldu. Sonra yeniden ortaya çıktı. Ve ardından Arthur'un pes edip saçını başını yolmasına sebep olacak şekilde görüntü bir sosise dönüştü.

***

Başının üzerinde sallanan bu kocaman mavi yeşil, lezzetli sosisin görüntüsü Random'ı da şaşırtmıştı. Ve şimdi bu görüntü bir sosis dizisine, daha doğrusu içindeki sosislerin çoğunun eksilmiş olduğu bir sosis dizisine

dönüşmüştü. Sosisleri birbirine bağlayan parlak ipin tamamı havada şaşırtıcı bir dans temposu ile kıvrılıp bükülüyordu. Nihayet yavaşladı, belirsizleşti ve gecenin pırıltılı karanlığı içinde kayboldu.

"O neydi?" diye sordu Random kısık bir sesle.

"Aralıklı olarak varlığını sürdüren olası bir nesneye olasılık ekseni boyunca atılan bir bakış."

"Anlıyorum."

"Nesnelerin çoğu olasılık eksenleri çevresinde dönüşüme uğrar ve değişirler. Ama sizin ait olduğunuz Dünya biraz daha değişik bir şey yapıyor. Olasılık alanı üzerinde sizin hatalı hat diye adlandırabileceğiniz bir doğru üzerinde bulunuyor. Bu, birçok olasılık koordinatında Dünya'nızın bütünüyle var olmayı durdurduğu anlamına geliyor. Dünyanızın doğuştan gelen bir dengesizliği var ki, bu daha çok Çoğul sektörler olarak adlandırılan alanda yer alan şeylere has bir özelliktir. Bunlar size bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Gidip kendi gözünüzle görmek ister miydiniz?"

"Nereye... Dünya'ya mı?"

"Evet."

"Bu mümkün mü?"

Rehber kuş cevabını hemen vermedi. Kanatlarını açtı ve kolaylıkla sergilediği bir zarafet içinde havaya yükselerek dışarı, şimdi yeniden biraz hafiflemeye başlamış olan yağmura doğru uçtu. Gecenin egemen olduğu gökyüzünde heyecan verici şekilde yükselirken etrafında ışıklar çakıyor, boyutlar onu izlerken heyecanla titreşiyordu. Bir dalış yapıp döndü, ardından havada bir daire çizdi ve tekrar döndü ve nihayet Random'un yüzünden yarım metre ötede, sessizce ve hafif hafif kanat çırparak dinlenmeye geçti.

Tekrar kızla konuşmaya başladı.

"Sizin evreniniz sizin için uçsuz bucaksız. Zamanda ve uzayda sonsuz. Bunun sebebi sizin algılamanız sırasında onu içinden geçirdiğiniz filtreler. Oysa ben filtresiz olarak inşa edilmişim, bu benim, için de bütün olası evrenleri barındıran ama kendisi hiçbir büyüklüğe sahip olmayan büyük karmaşayı bütünüyle görebildiğim anlamına geliyor. Benim için her şey mümkündür. Ben her şeyi bilen ve her güce sahip olanım, kendi güzelliğim ve yeteneklerimle mağrurum ve daha da ötesinde beni son derece kullanışlı, taşınabilir büyüklükte kutular içinde bulmanız mümkündür. Bu söylediklerimin ne kadarının doğru olduğunu ise kendiniz bulmak zorundasınız."

Random'un yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

"Seni lanet olası küçük şey. Beni işletip duruyorsun değil mi?"

"Söylediğim gibi her şey mümkün. "

Random güldü. "Pekala," dedi. "Hadi Dünya'ya gitmeye çalışalım. Dünya'ya, ee, onun...."

"Olasılık eksenine mi gidelim?"

"Evin havaya uçurulmadığı bir yere. Peki. Rehber sensin. Oraya nasıl gideceğiz?"

"Ters mühendislik yaparak."

"Ne yaparak?"

"Ters mühendislik. Zaman akışı benim için önemsiz. Siz ne istediğinize karar verin, ben çabucak onun yapılmış olmasını sağlayacağım."

"Şaka yapıyorsun."

"Her şey mümkün."

Random kaşlarını çattı. "Gerçekten de şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Bir başka şekilde ifade edeyim," dedi kuş. "Ters mühendislik bize, şimdi bulunduğumuz galaktik bölgeden ancak yılda bir civarında geçen, son derece az sayıdaki o uzaygemilerinden birinin, karar verip, sizi almayı kabullenmesini beklemek gibi işleri kısa kesme olanağı sağlar. Bir yere gitmek istersiniz, bir gemi gelir ve sizi alır. Pilot durup sizi almaya karar verme sebebinin mevcut milyonlarca sebepten biri olduğunu düşünebilir. Gerçek sebep ise onun bunu yapmayı istemesine benim karar vermiş olmamdır."

"Bu fazlasıyla kibirli olduğun anlamına gelmiyor mu, küçük kuş?"

Kuş sessiz kaldı.

"Pekala," dedi Random. "Beni Dünya'ya götürecek bir gemi istiyorum."

"Bu olur muydu?"

Gemi öyle sessizdi ki neredeyse tepesine inene kadar Random onun alçalmakta olduğunu fark edememişti.

* * *

Arthur ise onu hemen görmüştü. Şimdi Random'a bir milden az bir mesafede idi ve gittikçe oldukları yere yaklaşıyordu. Tam ışıklı sosis gösterisi sona ererken bulutların içinden aşağı doğru süzülen uzaktaki zayıf ışıkların pırıltısını görmüş ve bunun bir başka ışık ve ses oyunu olduğunu sanmıştı.

Gördüğü şeyin gerçek bir uzay gemisi olduğu gerçeğini kavrayabilmesi bir iki dakika kadar aldı. Geminin, kızının olduğunu tahmin ettiği yere indiğini anlaması ise bir iki dakika kadar daha uzun sürdü. İşte o zaman yağmur yağsın, yağmasın, ayağı incinmiş olsun olmasın, karanlık olsun aydınlık olsun, hiç düşünmeden birden ve gerçekten koşmaya başladı.

Neredeyse hemen ardından da düştü ve dizini bir kayaya çarparak fena halde yaralandı. Hemen ayağa fırlayıp yeniden denedi. İçinde Random'u tamamen kaybetmekte olduğuna dair buz gibi bir endişe vardı.

Topallayarak, lanetler ederek, koştu. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu, ama kutunun üzerindeki isim Ford Prefect idi ve koşarken lanetler yağdırdığı da işte bu isimdi.

* * *

Gemi Random'un şimdiye kadar gördüğü en seksi ve en güzel gemilerden biriydi.

Şaşırtıcıydı. Gümüş renkli, ipek gibi parlak, anlatılmaz güzellikteydi.

Eğer bilmese bunun bir RW6 olduğunu düşünecekti. Sessizce yakınına indiğinde hayretle bunun gerçekten de bir RW6 olduğunu fark etti ve heyecandan neredeyse nefes alamaz hale geldi. Bu RW6'ları yalnızca toplumsal huzursuzluğu kışkırtmak için tasarımlanmış dergilerde görebilmek mümkündü.

Bununla birlikte, Random son derecede sinirliydi. Geminin varış tarzı ve zamanlaması çok rahatsız ediciydi. Bu ya en garip rastlantılardan biriydi ya da çok tuhaf ve endişe verici bir şeyler oluyordu. Oldukça gergin bir şekilde geminin kapısının açılmasını bekledi. Rehber'i - Random artık onu kendisinin olarak düşünüyordu- sağ omuzunun üzerinde hafifçe yükselmiş ve yalnızca kanatlarını titreştirerek bekliyordu.

Kapı açıldı. Soluk bir ışık göründü. Bir iki dakika geçti ve dışarı bir siluet çıktı. Açıkça anlaşılabileceği gibi, gözlerinin karanlığa alışması için bir müddet hareketsiz kaldı. Sonra orada durmakta olan Random'ı gördü. Biraz şaşırmış gibiydi. Ona doğru yürümeye koyuldu. Sonra birden şaşkınlık içinde bağırdı ve ona doğru koşmaya başladı.

Random karanlık gecenin ortasında ve kendini biraz gergin hissederken, kendisine doğru koşulabilecek biri değildi. Geminin alçalmakta olduğunu fark ettiğinden beri bilinçsizce cebindeki sivri taşını yoklamaktaydı.

* * *

Hâlâ koşan, gürültüyle aşağı doğru kayan, öne doğru fırlarken ağaçlara çarpan Arthur sonunda çok geç kaldığını gördü. Gemi yerde ancak üç dakika kadar kalmış ve şimdi zarif bir biçimde yeniden ağaçların üzerine yükselmişti. Fırtına ince bir yağmur perdesine dönüşmüştü. Gemi kendini döven yağmur damlaları içinde düzgün bir şekilde dönerek, yükselmiş, yükselmiş, sonra burnunu gökyüzüne doğru çevirip birden, hiçbir çaba göstermeden bulutların arasına sıçrayıvermişti.

Gitmişti. Random da içindeydi. Arthur'un bunu bilmesi imkansızdı, ama biraz daha ilerleyince her şeyi anladı. Gitmişti.

Babalık için bir deneyim yaşamıştı ve bu kadar başarısız olmasına kendisi bile inanamıyordu. Koşmaya devam etmek istedi ama ayakları yalnızca sürükleniyor, dizi çılgın gibi acıyordu ve zaten artık çok geç olduğunu biliyordu.

Kendini şu an hissettiğinden daha sefil ve berbat hissedebileceğini sanmıyordu ama yanılıyordu.

Topallayarak Random'un sığındığı ve paketi açtığı mağaraya kadar gelebildi. Yerde yalnızca dakikalar önce buraya inmiş olan geminin izleri vardı, ama Random'dan eser yoktu. Teselli bulmaz bir şekilde mağaranın içinde dolandı, boş kutuyu ve etrafa saçılmış kayıp madde kalıntılarından oluşmuş yığınları buldu. Bu konuda biraz öfkelenir gibi oldu. Ona işi bittikten sonra etrafı temizleyip toparlamayı öğretmişti. Böylesi bir nedenle ilgili olarak ona biraz kızmış olmak, onun ayrılığı ile ilgili olarak kendisini biraz daha az perişan hissetmesine yardımcı oldu. Onu bulmasına hiç imkan olmadığını biliyordu.

Ayağı bir şeye çarptı. Yere eğilip onu almak istedi ve ne olduğunu görünce son derece şaşırdı. Bu kendisine ait eski Otostopçunun Galaksi Rehberi idi. Bu mağaraya nasıl gelmişti? Geminin çakıldığı yere dönüp de onu almaya niyetlenmemişti hiç. Orayı ziyaret etmeyi ve gidip Rehber'i almayı da hiç istememişti. O, artık hep burada, Lamuella'da sonuna kadar sandviç yapacağını düşünmüştü. Bu şey nasıl mağaraya gelmişti. Hâlâ çalışıyordu. Kapağının üzerindeki harfler kendisine PANİĞE KAPILMA diyordu.

Mağaradan yeniden soluk ve ıslak ay ışığına çıktı. Bir taşın üzerine oturup Rehber in tanıdık sayfaları arasında neler olduğuna bakmak istedi. Sonra oturmak üzere olduğu şeyin bir kaya değil, bir insan olduğunu fark etti.

18

Arthur korkuyla yerinden fırladı. Korkusunun nedenini söylemek zordu: dikkatsizce üzerine oturduğu kişiyi incitmekten mi, yoksa dikkatsizce üzerine oturduğu kişinin de kendisini incitmeye kalkacağından mı?

İncelendiğinde, ikinci olasılık konusunda daha geçerli sebepler varmış gibi görünüyordu. Üzerine oturmuş olduğu kişi her kim ise şuursuz durumdaydı. Bu muhtemelen niçin yerde öyle yatmakta olduğunun oldukça yeterli bir açıklaması sayılabilirdi. Bununla birlikte nefesleri düzenli idi. Arthur nabzını yokladı. O da düzgündü.

Bir yanma dönmüş, hafifçe kıvrılmış durumda yatıyordu. Arthur İlk Yardım uygulamayalı öyle uzun bir süre olmuş ve bunu öyle uzaklardayken yapmıştı ki, şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Sonra ilk olarak, yardım edeceği kişinin yakınında bir İlk Yardım Seti bulundurması gerektiği aklına geldi. Lanet olsun.

Adamı sırtüstü çevirmeli miydi, çevirmemeli miydi? Ya kırık kemikleri varsa? Ya dilini yutmuşsa? Ya onu mahkemeye verirse? Her şeyden önce, kimdi bu adam?

Tam o sırada bilinçsiz adam inledi ve olduğu yerde döndü.

Arthur, acaba diyordu-

Adama baktı.

Bir daha baktı.

Bir daha baktı ki emin olabilsin.

Az önce, kendisini daha kötü hissedemeyeceğini düşünmüş olmasına karşılık, korkunç bir çöküntü daha yaşadı.

Yerdeki şekil yeniden inledi ve yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini üzerinde odaklayabilmesi bir süre aldı ve ardından onları kırpıştırdı ve kaskatı kesildi.

"Sen!" dedi Ford Prefect.

"Sen!" dedi Arthur Dent.

Ford yeniden inledi.

"Bu sefer neyin açıklanmasını istiyorsun?" dedi ve bir çeşit ümitsizlik içinde gözlerini kapadı.

* * *

Beş dakika sonra oturmuş, başının kenarındaki koca şişliği ovuşturuyordu.

"O lanet olası kadın kimdi?" diye sordu. "Niye etrafımız sincaplarla sarılı, bizden ne istiyorlar?"

"Ben de gece boyunca sincaplar tarafından rahatsız edildim." dedi Arthur. "Bana durmadan dergiler ve bir şeyler vermeye çalıştılar."

Ford kaşlarını çattı. "Sahi mi?" dedi.

"Ve paçavra parçaları."

Ford düşündü.

"Oh," dedi. "Burası senin geminin düştüğü yere yakın mı?"

"Evet," dedi Arthur. Bunu biraz gergin bir şekilde söylemişti.

"Muhtemelen o yüzdendir. Geminin kabin robotları yok oldu, ama onları kontrol eden siber beyinler yaşıyor ve yerel yaşama zarar vermeye başlıyorlar. Tüm ekolojik sistemi, gelen geçene sıcak havlu ve içecek bir şeylerin sunulduğu, işe yaramaz bir servis endüstrisine dönüştürebilirler. Buna karşı bir kanun çıkarılmalı. Muhtemelen vardır zaten. Ama muhtemelen böyle bir kanun olmasına karşı da bir kanun vardır ki, herkes bundan faydalanıp iş yapsın. Hey ho. Ne diyordun?”

"Dedim ki o kadın dediğin benim kızım."

Ford kafasını ovmayı bıraktı.

"Şunu bir kere daha söyle bakayım."

"Dedim ki, " dedi Arthur kabadayılık taslayarak, "o kadın benim kızım."

"Bilmiyordum," dedi Ford, "bir kızın olduğunu yani."

"Eh, senin hakkımda bilmediğin daha çok şey var sanırım." dedi Arthur. "Anlaşılan benim de kendim hakkında bilmediğim çok şey olmalı."

"Bak, bak, bak. Ne zaman oldu bu?"

"Pek emin değilim."

"Bu kulağa daha aşina geliyor. İşin içinde bir anne var mı?"

"Trillian."

"Trillian mı? Hiç sanmazdım...."

"Hayır. Bak. Bu biraz mahcup edici bir durum."

"Bir keresinde bana bir çocuğu olduğundan bahsetmişti, geçerken uğradığımda. Onunla zaman zaman görüşüyorum. Çocukla birlikte hiç görmedim."

Arthur hiç bir şey söylemedi.

Ford bir çeşit sersemlik içinde yeniden başının kenarını ovalamaya başladı.

"Bu kızın senin kızın olduğundan emin misin?"

"Bana görüşmeyeli neler olduğunu anlat."

"Füüüt. Uzun hikaye. Buraya kendime senin elinle gönderdiğim paketi almaya geliyordum..."

"Peki, neyin nesi bu paket?"

"Sanırım hayal edilemeyecek kadar tehlikeli bir şey olabilir."

"Ve sen onu bana gönderdin, öyle mi?"

"Düşünebileceğim en emin yere. Senin tam anlamıyla sıkıcı biri olarak onu açmaya kalkışmayacağına güvenebileceğimi düşündüm. Her neyse, gece gelirken bu köy yerini bulamadım. Elimdeki kabaca bilgilerle seyrediyordum. Hiçbir işaret falan da yoktu. Anlaşılan burada işaret gibi şeyler kullanmıyorsunuz."

"Burayı onun için seviyorum."

"Sonra senin eski Rehber'inden zayıf bir sinyal geldi ve ben de ona dayanarak iniş yaptım, böylece sana ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Bir çeşit ormanlık yere indiğimi fark ettiğimde, ne olup bittiğini anlayamadım. Dışarı çıktım ve sonra bu kızın orada durduğunu gördüm. Selamlaşmak için yanma gitmeye kalkışmıştım ki birden o şeyin onda olduğunu gördüm."

"Neyin."

"Sana gönderdiğim şeyin! Yeni Rehber'in! Yani Kuş'un! Senin onu güvenli bir şekilde saklaman gerekiyordu, sersem şey. Kız onu şurada, tam omuzunun üzerinde taşıyordu. Onlara doğru atıldığımda bir taş parçasıyla bana vurdu."

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Sen ne yaptın?"

"Eh, düştüm tabii. Fena halde canım yanmıştı. Kız ve kuş gemime doğru ilerlemeye başlamışlardı. Üstelik gemim derken bir RW6'dan bahsediyorum."

"Bir neden?"

"Bir RW6'dan, Zark aşkına! Şu sıralar kredi kartımla Rehber'in merkez bilgisayarı arasında çok iyi bir ilişki var. Arthur, bu gemiye inanamazsın, öyle..."

"O halde RW6 dediğin şey bir uzay gemisi, öyle mi?"

"Evet! O bir- oh, boş ver. Bak, Arthur, lütfen bir şeylerle ilgilen artık, olur mu? Veya hiç olmazsa bir katalog falan al. Neyse, o sırada çok endişelenmiştim ve sanırım neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Dizlerimin üzerine çökmüş, yoğun bir kanama geçiriyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım ve yalvardım. Dedim ki, lütfen, Zark aşkına, gemimi alma. Ve beni böyle ilkel, Zark'ın cezası bir ormanda, beş parasız, ilk yardımsız ve kafası yaralı olarak bırakma. Benim de başım ciddi belaya girebilirdi, onun da."

"Peki, ne dedi?"

"Elindeki taşla başıma bir daha vurdu."

"Sanırım, benim kızım olduğundan emin olabilirim artık."

"Tatlı çocuk."

"Onu tanıman gerek."

"Sonra daha cana yakın oluyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Arthur, "ama insan başını ne zaman koruması gerektiği konusunda tecrübe sahibi oluyor."

Ford kafasını tutarak düz bakmaya çalıştı.

Güneşin yükseldiği Batı tarafında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Arthur gün doğuşunu özel olarak görmeye hevesli değildi. Hatta böyle cehennemi bir geceden sonra son isteyeceği şey lanet olası bir günün başlangıcını ve güneşin zorla içeri dalışını seyretmekti.

"Böyle bir yerde senin işin ne, Arthur?" diye sorguladı Ford.

"Eee, "dedi Arthur, " genellikle sandviç yapmak."

"Ne?"

N

"Ben küçük bir kabilenin Sandviç İmalatçısıyım ya da imalatçısıydım. Biraz utanç verici gerçekten de. Buraya ilk geldiğimde, yani beni kendi gezegenlerine düşen, o süper teknoloji yapımı uzaygemisinin enkazları arasından ilk kurtardıklarında, bana çok iyi davrandılar ve bu yüzden, ben de onlara bir parça yardım etmem gerektiğini düşündüm. Biliyorsun ben yüksek teknoloji kültüründen gelen, eğitimli bir insanım. Bu yüzden, onlara bir iki şey gösterebilirim diye düşünmüştüm. Ve tabii bunu beceremedim. İş uygulamaya gelince herhangi bir şeyin nasıl yapıldığına ilişkin en ufak bir fikrimin olmadığını anladım. Video alıcıları falan gibi şeyler değil bahsettiğim, onlardan kimse bir şey anlamaz zaten. Benim dediğim, örneğin bir tükenmez kalem, bir artezyen kuyusu, falan böyle şeyler yani. En ufak bir fikrim bile yoktu. Hiçbir şekilde yardımcı olamıyordum onlara. Bir gün, üzgün ve sıkkınken, kendime bir sandviç yaptım. Bu onları birdenbire müthiş heyecanlandırdı. Daha önce hiç sandviç görmemişlerdi. Hiçbir zaman akıllarına gelmemiş bir fikirdi ve rastlantıya bak ki ben de sandviç yapmaya bayılırım. Böylece işler gelişti."

"Ve sen bundan hoşlandın öyle mi?"

"Eee, evet, sanırım aslında bayağı hoşlandım. İyi bir bıçak setine sahip olmak filan, böyle şeyler işte."

"Bir an için bile, bunun beynini kırıştıracak, onu patlatacak, şaşırtacak, zıvanadan çıkartacak kadar sıkıcı bir iş olduğunu düşünmedin mi?"

"Yani, eee, hayır. O kadar değil, çıldırtacak kadar değil."

"Garip. Ben düşünürdüm."

"Eh, sanırım farklı bakış açılarımız var."

"Evet."

"Pikka kuşları gibi."

Ford, Arthur'un neden söz ettiğine ilişkin en ufak bir fikre sahip değildi ve sormak için de kendini sıkıntıya sokamazdı. Bunun yerine, "Peki, o halde bu kahrolası yerden nasıl kurtulacağız şimdi?" diye sordu.

"Sanırım bunun en basit yolu vadiye giden yolu aşağı doğru izleyip düzlüğe inmek, bu bir saat kadar alır herhalde, sonra oradan yürümeye devam etmek. Geldiğim yoldan tekrar geri dönmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum."

"Oradan nereye yürümeye devam etmek?"

"Tekrar köye herhalde." Arthur oldukça perişan bir şekilde içini çekti.

"Hiçbir lanet olası köye gitmek istemiyorum!" diye terslendi Ford. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Nereye? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Burada yaşayan sensin! Bu Zark'ın cezası gezegenden bir çıkış yolu olması gerek."

"Bilmiyorum. Sen her zaman nasıl yapıyorsun? Oturup bir geminin geçmesini bekliyorsun herhalde."

"Oh, öyle mi dersin? Peki Zark korusun, bu küçük pire yatağı yere son zamanlarda kaç gemi uğradı dersin?"

"Eee, bir kaç yıl önce yanlışlıkla buraya düşen benimki vardı. Sonra, ee, Trillian'ın ki, sonra paketi getiren ve şimdi de seninki ve..."

"Evet, anladım, ama bu bildiklerimiz dışında?"

"Yani, eee, sanırım pek olmuyor. En azından bildiğim kadarıyla. Buralar oldukça sakin."

Sanki onun yanıldığını göstermek istercesine, uzaklardan boğuk bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

Ford korku ile ayağa fırladı ve sanki birisi bir ciğer parçasını ufuk boyunca bir baştan bir başa sürüklemişçesine gökyüzünü çizgilerle boyamış olan şafak vaktinin zayıf ve acılı ışığı altında, olduğu yeri bir ileri bir geri arşınlamaya başladı.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun

değil mi?" dedi.

"Ne? Yani kızımın orda, Galakside tek başına olduğunu mu? Sen beni ne ...."

"Galaksi için daha sonra üzülebilir miyiz mümkünse? " dedi Ford. "Bu gerçekten de çok, çok, çok ciddi. Rehber işgal edilmiş. Satılmış."

Arthur ayağa fırladı. "Oh, gerçekten çok ciddiymiş," diye haykırdı. "Lütfen bana hemen şirketin en son yayın politikası hakkında bilgi ver! Sana son zamanlarda bunu nasıl aklımdan çıkaramadığımı anlatmam mümkün değil!"

"Anlamıyorsun! Yepyeni bir Rehber var şimdi!"

"Oh!" diye bağırdı Arthur yeniden. "Oh! Oh! Oh! Heyecandan anlayışım kıtlaştı! Buraya gelip, adını bile duymadığım küresel bir kütlenin içinde bekleşip de sıkılmak için yapılabilecek en heyecan verici uzay sporlarının neler olduğunu bulmalarını beklemeye zor dayanıyorum. Lütfen hemen şu anda Rehber satan bir dükkan bulabilir miyiz dersin?"

Ford gözlerini kıstı.

"Bu sizin alaycı dediğiniz tarz olmalı değil mi?"

"Biliyor musun, öyle olmalı," diye kükredi Arthur. "Bunun gerçekten de konuşma tarzımın kenarlarından içeri sızan ve adına alaycılık denen çılgın küçük şey olduğunu düşünüyorum! Ford, Kahrolası berbat bir gece geçirdim! Lütfen, bana, salyalarını akıtarak işkence edebilmek için, esas konumuzla ilgisi olmayan başka hangi büyüleyici detayları anlatabileceğine karar vermeden önce bunu da dikkate alabilir misin acaba?"

"Sen dinlenmeye çalış, " dedi Ford. "Benim düşünmem gerek."

"Niçin düşünmen gerek? Yalnızca oturup dudaklarımızı kıpırdatsak olmuyor mu? Yavaşça yutkunup, arkamıza yaslanıp bekleyemez miyiz b<r iki dakikalığına? Buna dayanamıyorum, Ford! Bütün bu düşünmelere, işleri çözmeye çalışmalara artık dayanamıyorum. Burada böylece durup ulumaktan başka bir şey yapmadığımı düşünebilirsin ama..."

"Aslında aklıma gelmemişti."

"...ama söylediklerime gerçekten inanıyorum.! Ne anlamı var? Bir şey yaptığımız her sefer bunun sonuçlarının ne olacağını yada aşağı yukarı ne olmasını istediğimizi bildiğimizi sanıyoruz. Bu yalnızca her zaman doğru olmamakla kalmıyor. Bu çılgınca, delice, aptalca,, çatık kaşlı böcekçe, yanlış!"

"Bu söylediklerin tam da benim demek istediğim şeyler."

"Teşekkürler," dedi Arthur, yeniden yerine otururken. "Ne?"

"Geçici ters mühendislik."

Arthur ellerini başının arasına aldı yavaşça bir yandan öbür yana salladı.

"Bana lanet olası geçici ters mühendislik midir nedir, onu anlatmanı önleyebilecek," diye inledi "insanca bir yol var mı acaba?"

"Hayır," dedi Ford. "Çünkü kızın şu anda onun tam ortasına yakalanmış durumda ve bu, ölümüne ciddi bir şey."

Sustukları sırada yeniden gök gürledi.

"Pekala," dedi Arthur. "Anlat."

"Ben yüksek bir binadaki bir ofis odasının penceresinden atladım."

Bu Arthur'u neşelendirmişti.

"Oh!" dedi. "Neden gene aynı şeyi yapmıyorsun?"

"Yaptım."

"Hmmm," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramıştı. "Açıkça görülüyor ki bir faydası olmamış."

"İlkinde, şaşırtıcı ve -bunu bütün tevazuumla söylüyorum- muhteşem, hızlı ve parlak düşünme yeteneğim, zarif ayakkabılar ve biraz fedakarlık sayesinde kendimi kurtarmayı başarabilmiştim.

"Fedakarlık neydi?"

"Son derece sevdiğim ve sanırım bir eşini daha bulamayacağım bir çift ayakkabının yarısını atmak zorunda kaldım."

"Bu niye fedakarlık olsun?"

"Çünkü ayakkabılar benimdi!" dedi Ford kızarak.

"Sanırım farklı değerlendirme sistemlerine sahibiz."

"Öyle de olsa, benimki daha iyi."

"Bu senin... oh, boş ver. Pekala, anlaşılan kendini bir kez zekice kurtarmış olduğun için gidip yeniden atlamış olmalısın. Lütfen bana nedenini anlatma. Anlatman gerekiyorsa ne olduğunu anlat bari. "

"Dosdoğru oradan geçmekte olan jet motorlu bir şehir aracının üzerine düştüm. Pilotu az bir süre önce, teypteki kasetleri değiştirmek isterken, kazayla, fırlatma düğmesine basmıştı. Şimdi ben bile bunun özel olarak benim zekamla ilgili olduğunu söyleyemem yani."

"Oh, bilmiyorum," dedi Arthur bıkkınlıkla, "herhalde bir gece önce adamın arabasına gizlice girmiş ve pilotun çalabileceği en şansız kaseti ayarlamış veya ona benzer bir şeyler yapmışsındır."

"Hayır, böyle olmadı." dedi Ford.

"Yalnızca deniyordum."

"Ama gariptir ki, bir başkası bunu yapmış. İşte işin özü bu. Önemli olayları yaratan zinciri ve dalları geriye doğru izlemen mümkün. Sonunda bunu yapanın yeni Rehber olduğu ortaya çıktı. Şu kuş."

"Hangi kuş?"

"Sen onu görmedin mi?"

"Hayır."

"Oh, o küçük öldürücü şey. Güzel görünüşlü, büyük laflar eden, istediği zaman dalga şekilleri ile istediği gibi oynayan şey."

"Bu ne demek?"

"Geçici ters mühendislik."

"Oh," dedi Arthur, "Oh, evet."

"Esas soru, kuş bunu gerçekte kimin için yapıyor?"

"Aslında cebimde bir sandviç var," dedi Arthur, lafım keserek. "Bir parça ister miydin?"

"Evet. Pekala."

"Korkarım biraz ezilmiş ve ıslak ama."

"Boş ver."

Bir müddet sessizce sandviçlerini çiğnediler.

"Aslında bayağı lezzetli. " dedi Ford. "İçindeki et ne?"

"Son Derece Normal Yaratık eti."

"Daha önce duymamıştım. Her neyse, soru," diye devam etti Ford, "kuş bu işi gerçekte kimin için yapıyor? Burada dönen gerçek dolap ne?"

"Mmm," dedi Arthur bir yandan yerken.

"Kuşu bulduğumda," diye devam etti Ford, "ki bu kendi başına ilginç bir dizi rastlantı sonucu oldu, o vakte kadar gördüğüm en muhteşem çok boyutlu havai fişek gösterisini sergiledi benim için. Sonra arzu ettiğim zaman hizmetlerini benim evrenimde de sunabileceğini bildirdi. Ben teşekkürler, ama istemem dedim. O yine de bunu yapacağını söyledi ve gerçekten de yaptı. Ben bunu göreceğimizi söyledim. O da göreceğiz dedi. İşte o zaman onu paketleyip oradan çıkarmam gerektiğine karar verdim. Böylece güvenlik nedeniyle onu sana postaladım."

"Oh, öyle mi? Kimin güvenliği?"

"Kafanı yorma. Sonra, öyle veya böyle, tekrar pencereden atlamamın daha uygun olacağına karar verdim. Şansıma jet motorlu araç oradaymış, yoksa yine hızlı ve parlak düşünme yeteneğime, becerikliliğime ve belki de ayakkabımın diğer tekine güvenmek zorunda kalacak ya da bunların hepsi başarısızlığa uğrayıp, yere çakılma seçeneğimi kullanmak zorunda kalacaktım. Ama aracın orada hazır bulunmasının sebebi, ben hoşlansam da hoşlanmasam da Rehber'in benim için çalışmakta olduğuydu ve bu beni son derece endişelendiriyordu."

"Niçin?"

"Çünkü eğer Rehber sendeyse, onun senin için çalıştığını düşünürsün de onun için. O andan sonra her şey benim için tereyağından kıl çeker gibi düzgün gitmişti, ta ki elinde taşla o sarsağa rastlayıncaya kadar, sonra, bang, ben tarih oldum. Devreden çıktım."

"Benim kızımdan mı bahsediyorsun?"

"Bahsedebileceğim en kibar şekilde. O şimdi kendisi için her şeyin fevkalade gittiğini düşünecek zincirdeki ikinci kişi. Elindeki taş parçası ile kimin kafasına vurursa vursun, onun için işler hep yolunda gidecek, ta ki onun yapması gereken iş tamamlanıncaya kadar. Sonra onun için de her şey bitecek. İşte geçici ters mühendislik bu ve henüz kimse kurtarılanın ne olduğunu net olarak anlayamadı."

"Kurtarılan ben olabilirim örneğin."

"Ne? Oh, hadi uyan Arthur. Bak, yeniden anlatmaya çalışayım. Yeni Rehber araştırma laboratuvarlarından çıktı. Yapımında şu yeni teknoloji olan filtre edilmemiş algılama tekniğinden yararlanıldı. Peki bunun ne demek olduğunu biliyor musun? "

"Bak, Bob aşkına, ben uzun süredir sandviçten başka bir şey yapmıyorum!"

"Bob da kim?"

"Boş ver, devam et."

"Filtre edilmemiş algılama, her şeyin algılanması demek. Bunu anlayabiliyor musun? Ben her şeyi algılayamam. Sen her şeyi algılayamazsın. Bizim filtrelerimiz vardır. Yeni Rehber in hiç duyu filtresi yok. O her şeyi algılar. Bu karışık bir teknolojik kavram sayılmaz. Yalnızca bir parçayı dışarda bırakma meselesi. Anlayabiliyor musun?"

"Neden sana anladığımı söylemeyeyim? Bu şekilde bana aldırmadan devam etmen mümkün olur."

"Tamam. Şimdi, kuş mümkün olan her türlü evreni algılayabildiği için, mümkün olan her evrende de mevcut demektir. Tamam mı?"

"E...v...e...e..t, gibi"

Şimdi şöyle bir şey oluyor, pazarlama ve muhasebe departmanında çalışan ensesi kalınlar, oh, bu kulağa çok hoş geliyor diyorlar, bu bizim ondan bir tane yapıp, sonra sayısız kereler satabileceğimiz anlamına

gelmiyor mu diye düşünüyorlar. Bana öyle gözlerini kırpıştırarak bakma Arthur, bu muhasebecilerin nasıl düşündüğü ile

ilgili."

"Bu çok akıllıca, öyle değil mi?"

"Hayır! Bu muhteşem şekilde aptalca. Bak. Cihaz yalnızca küçük bir Rehber. İçinde çok akıllıca tasarımlanmış bir siber teknolojiye sahip, Filtre Edilmemiş Algılaması olduğu için, yaptığı en küçük bir hareket bir virüs etkisi yaratıyor. Bütün uzaya, zamana ve milyonlarca başka boyuta yayılabiliyor. Dikkatleri, senin ve benim hareket ettiğimiz evren içinde herhangi bir şeye çevrilebilir. Gücü çift yönlü. Bir bilgisayar programı düşün. Bir yerde anahtar bir emir var ve bunun dışında her şey kendi kendisini çağıran fonksiyonlardan, ya da sonsuz bir adres alanı içinde bitip tükenmeksizin tekrarlanan parantezlerden ibaret. Parantezler kaldırılınca ne olur? Bunun en son "sonu" nerededir? Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor, mu Arthur?"

"Afedersin, bir an için dalmışım. Evrenle ilgili bir şeyden bahsediyordun değil mi?"

"Evet evrenle ilgili bir şey, "dedi Ford, bıkkın bir sesle. Yeniden yere oturdu.

"Pekala ," dedi. "Şöyle düşün. Rehber'in ofisinde kimi gördüm biliyor musun? Vogonları. Ah. Sonunda anlayabildiğin bir kelime kullandığını görüyorum."

Arthur ayağa fırladı.

"Bu ses," dedi.

"Ne sesi?"

"Gök gürültüsü."

"Ne olmuş ona?"

"Bu gök gürültüsü değil. Bu Son Derece Normal Yaratıkların bahar göçü. Başladı bile."

"Bahsedip durduğun bu hayvanlarda neyin nesi?"

"Ben onlardan bahsedip durmuyorum. Sadece onların parçalarını sandviçlerime koyuyorum."

"Neden onlara Son Derece Normal Yaratıklar deniyor?"

Arthur ona nedenini anlattı.

Arthur'un, Ford'un gözlerini şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış görme şansı pek sık olan bir şey değildi.

19

Bu Arthur için hiçbir zaman tam olarak alışkanlık ya da bıkkınlık yaratmayan bir görüntüydü. O ve Ford vadi yatağı boyunca akan küçük ırmağın kenarından yürüyerek çabucak yollarını buldular ve en sonunda düzlüğün sınırına eriştiklerinde Galaksinin sunabileceğinden daha ilginç ve daha güzel görüntülerden birini izlemek üzere kendilerini büyük bir ağacın dalları arasına çektiler.

Binlerce ve binlerce Son Derece Normal Yaratıktan oluşmuş muazzam gürültülü bu sürü büyüleyici bir düzen içinde Anhando düzlüğünü görkemli bir yürüyüşle geçmekteydi. Sabahın ilk soluk ışıkları altında, koca gövdelerinden fışkıran terin ince buharı ile toprağı döven ayaklarının altında çalkalanan çamur ve çiğ taneleri karışımı içinden geçmekte olan hayvanlar gerçek dışı bir görüntü oluşturmaktaydı. Bununla birlikte onlarla ilgili yürekleri durduran esas gerçek, geldikleri yer ile gittikleri yerdi, yani en basit şekliyle, hiçbir yer.

Kabaca yüz metre genişliğinde ve yarım mil uzunluğunda, mızraklı, kalkanlı eski Yunan askerlerinden oluşmuş bir alaya benzeyen büyük bir grup halinde idiler. Bu grup hiç hareketsizmiş gibi gözükse de, düzenli

olarak görüldükleri sekiz dokuz gün süresince yanlara ve arkaya doğru hafifçe ve azar azar kayıyorlardı. Ama her ne kadar bu kocaman kütle az çok hareketsiz kalıyorsa da onu meydana getiren büyük yaratıklar devamlı olarak saatte yirmi millik bir hızla yukarı doğru ilerliyorlar ve düzlüğün bir ucunda ansızın ortaya çıkıp öbür ucunda aynı şekilde kayboluyorlardı.

Kimse nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmiyordu. Lamuella'lıların yaşamı için öylesine önemliydiler ki adeta kimse bunu sormak istemiyordu. Yaşlı Thrasbarg bir seferinde bir cevap alındığında onları yitirebileceklerini söylemişti. Bazı köylüler kendi aralarında bunun ömürleri boyunca Thrasbarg'dan duydukları en akıllıca laf olduğunu konuşmuşlar ve konuyu kısaca tartıştıktan sonra işi şansa bırakmışlardı.

Yeri döven ayakların gürültüsü öyle yüksekti ki bu gürültünün arasında bir şey işitmek hemen hemen imkansızdı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Arthur.

"Dedim ki," diye bağırarak cevap verdi Ford, "bu bir çeşit üçboyutlu erozyonu andırıyor."

"O ne demek?" diye bağırdı yeniden Arthur.

"Eee, bu olup bitenlere bakarak pek çok kişi uzay zaman beraberliğinde çatlama belirtileri görüldüğünden endişe ediyor. Birçok dünyada yalnızca göç eden hayvanların açtığı dolambaçlı ve garip uzunluktaki yollar yüzünden çatlayıp, olduğu yerde hareket etmeye başlayan kütlelere rastlayabilirsin. Bu da onlar gibi bir şey olabilir. Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Yine de doğru dürüst bir uzay alanının yokluğunda..."

Arthur adeta donmuş bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne demek, ne demek istiyorum?" diye bağırdı Ford. "Ne demek istediğimi bal gibi de biliyorsun. Buradan onlar sayesinde çıkacağız."

"Sen şimdi ciddi ciddi bir Son Derece Normal Yaratığa binip gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Eveet. Böylece nereye gittiğini görmüş oluruz."

"Bizi öldürürler!" dedi Arthur, sonra ansızın "Hayır! Öldürülmeyeceğiz. En azından ben öldürülmeyeceğim. Ford, hiç Stavromula Beta adlı bir gezegenden bahsedildiğini duydun mu?" diye ekledi.

Ford kaşlarını çattı. "Sanmıyorum," dedi. Kendi, yıpranmış Otostopçunun Rehberi'ni çıkarıp, bilgiyi işledi. "Herhangi bir farklı yazılışı var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Söylendiğini bir kez duydum sanırım. Sanki ağzında bir sürü başka insanın da dişlerini taşıyormuş gibi konuşan biri tarafından. Sana Agrajag'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?

Ford bir an düşündü. "Hani şu senin kendisini öldürüp durduğunu söyleyen kişi mi?"

"Evet, onu öldürdüğümü iddia ettiği yerlerden biri de Stavromula Beta idi. Ama kimse böyle bir yer duymamış. Söylediğine göre orada birisi beni vurmaya kalkışıyormuş. Ben sakınmak için eğiliyor ve Agrajag, ya da onun tekrar tekrar yaşama dönen gövdelerinden biri vuruluyormuş. Bunun zamanın bir noktasında gerçekleştiği kesin görünüyor. Buna göre ben en azından Stavromula Beta'da kendimi bir kurşundan sakınmadan önce öldürülmüş olamam gibi görünüyor. Tek sorun bu adı kimsenin duymamış olmasında. "

"Hımm." Ford Otostopçunun Rehberi'nde bir iki araştırma daha yapmış ama hiçbir şey bulamamıştı.

"Faydasız" dedi.

"Tam., hayır. Hiç duymadım," dedi Ford sonunda. Bununla birlikte bu ismin kafasında niçin çok çok uzaktan da olsa birkaç çan çaldırdığını merak ediyordu.

"Pekala." dedi Arthur. "Ben Lamuella'lı avcıların Son Derece Normal Yaratıkları nasıl tuzağa düşürdüklerini gördüm. Eğer bunlardan birini sürünün içindeyken mızraklayacak olurlarsa sürünün kalan kısmı onu ezip geçiyordu. Bu yüzden onları öldürebilmek için teker teker dikkatlerini çekmek zorundaydılar. Matador çalışmasına çok benzer bir şekilde, bilirsin, Hani parlak renkli bir şalla yaptıkları şey. Birini sana saldırtmaya çalışıyorsun, sonra kenara çekilip şalla zarif bir hareket yapıyorsun. Üzerinde parlak renkli şala benzer bir şey var mı?"

Ford "Bu olur mu?" diye sorarak ona havlusunu uzattı.

20

Yaşadığınız dünyadan göç etmekte olan, bir buçuk tonluk bir Son Derece Normal Yaratığın sırtına atlayıp saatte otuz mil hızla fırtına gibi gitmek ilk bakışta göründüğü kadar kolay bir şey değildi. Hele Lamuella avcılarını seyrederken göründüğü kadar kolay hiç değildi ve Arthur Dent zor kısmın bu olabileceğini keşfetmeye hazırlıklıydı.

Keşfetmeye hazır olmadığı şey ise bu zor kısma sıra gelebilmesinin bile ne kadar zor olduğuydu. Kolay olması gereken kısım neredeyse imkansız olduğu ortaya çıkan kısımdı.

Tek bir hayvanın bile dikkatini çekmeyi başaramamışlardı. Son Derece Normal Yaratıklar, başlan öne doğru kıvrılmış, omuzları ilerde, toprağı yulaf ezmesine döndürecek şekilde döven arka ayaklarının var gücüyle dehşet saçan bir fırtına gürültüsü oluşturmaya öylesine kendilerini kaptırmışlardı ki, dikkatlerini çekebilmek için sadece şaşırtıcı bir şey yeterli olmayacak, jeolojik bir şeye de gerek olacaktı.

Sonunda yalnızca ayaklarının çıkardığı gümbürtü, Arthur ile Ford'un başa çıkabileceğinden fazla hale geldi. Ellerinde çiçek desenli, orta boy bir banyo havlusu ile gittikçe artan dozda saçmalıklar yaparak neredeyse iki saate yakın bir zaman harcadıktan sonra, yanlarından gümbürdeyerek geçen koca hayvanlardan bir tanesinin bile kendi taraflarına doğru, hiç olmazsa şöyle bir göz atmasını sağlayamamışlardı.

Terli gövdelerin oluşturduğu heyelan hattının bir metre kadar yakınındaydılar. Daha fazla yaklaşmak, kronolojik veya kronolojik olmayan, anında ölüm riskini üstlenmek anlamına gelirdi. Arthur, genç ve tecrübesiz Lamuella avcılarından birinin, hayvanlar henüz sürüyle birlikte toprağı dövüp fırtınalar oluşturmaya fiilen katkıda bulundukları sırada, beceriksizce mızraklamaya kalkıştığı Son Derece Normal Yaratıklardan arta kalanları gözleriyle görmüştü.

Bütün gereken bir tökezleme idi. Stavromula Beta’da ölümle önceden yapılmış hiçbir ön randevunun gücü, bu ayakların fırtına gibi ölümcüllüğünden sizi kurtarmaya yetmezdi.

Sonunda Arthur ve Ford sendeleyerek geri çekildiler. Tükenmiş ve yenilmiş olarak yere oturdular ve birbirlerinin havlu tekniğini eleştirmeye başladılar.

"Daha fazla sallaman gerekiyordu" diye şikayet ediyordu Ford. "Eğer bu kahrolası yaratıklardan birinin herhangi bir şeyi fark etmesini istiyorsan daha fazla dirsek kontrolüne sahip olman gerek."

"Kontrol, öyle mi?" diye itiraz ediyordu Arthur. "Asıl senin bileklerinin daha sağlam olması gerek."

"Sallamayı daha uzun sürdürmen gerekirdi," diye karşı çıkıyordu Ford.

"Daha büyük bir havlun olması gerekirdi." ses.

"Ne olması gerekirdi?"

Ses arkalarından bir yerden gelmişti. Döndüler ve orada sabahın ilk ışıkları altında arkalarında durmakta olan Yaşlı Thrasbarg'ı gördüler.

"Son Derece Normal Yaratıklardan birinin dikkatini çekebilmek için" dedi yaşlı adam, onlara doğru yürürken, "bir pikka kuşuna ihtiyacınız var. Bunun gibi."

Üzerine giydiği kalın kumaştan yapılma, Kazak kıyafetlerine benzer giysinin altından küçük bir pikka kuşu çıkardı. Kuş Yaşlı Thrasbarg'ın

elinde huzursuzca oturuyor ve dikkatle, önünde, yaklaşık yüz altmış altı buçuk santim yakınında bulunan, Bob bilir hangi ilgi çekici şeye dikkatle bakıyordu.

Ford derhal, ne olup bittiğinden veya ne yapması gerektiğinden tam olarak emin olamadığı zamanlar geçtiği tetik çömelme vaziyetine geçti. Çok yavaş ve korkunç göründüğünü umduğu bir şekilde kollarını sallamaya başladı.

"Bu da kim?" diye tısladı.

"Bu sadece Yaşlı Thrasbarg," dedi Arthur yavaşça, “ve ben olsam yaptığın o garip hareketlere zahmet etmezdim. O da en az senin kadar tecrübeli bir şaklaban. Aksi halde bütün bir günü birbirinize hava atarak geçirebilirsiniz."

"Kuş, "diye fısıldadı Ford, dişlerinin arasından. "Kuş neyin nesi?"

"Sadece bir kuş!" dedi Arthur sabırsız bir şekilde. "Bütün öbür kuşlar gibi bir kuş. Yumurta yumurtlar, senin göremediğin şeylere gark eder, ya da ark yada ciik yada öyle bir şey."

"Yumurta yumurtladığını kendi gözlerinle gördün mü?"

"Tanrı aşkına, tabii ki gördüm, " dedi Arthur. "ve onlardan yüzlercesini yedim. Oldukça iyi omlet oluyor. İşin sırrı omleti yaparken küçük küpler halinde soğuk tereyağı parçaları kullanmak ve hafifçe çırpmak için bir...."

"Zark'ın cezası bir omlet tarifi istediğim yok senden," dedi Ford. "Yalnızca çok boyutlu bir siber kabus değil de gerçek bir kuş olduğundan emin olmak istiyorum."

Yavaşça çömelmiş durumdan doğruldu ve üstünü başını silkelemeye başladı. Ama bu arada hâlâ kuşu gözlemeye devam ediyordu.

"O halde," dedi Yaşlı Thrasbarg, Arthur'a "alın yazımız Bob'un bir zamanlar bize bahşettiği Sandviç İmalatçısının bereketini bir kez daha kendine döndürmek istemesi mi?"

Ford nerdeyse yeniden çömelme vaziyetine geçer gibi oldu.

"Telaşlanma," diye mırıldandı Arthur, "o her zaman böyle konuşur." ve yüksek sesle şöyle dedi, "Ah, saygın Thrasbarg. Iıım, evet. Korkarım artık buradan göçüp gitmek zorundayım. Ama genç Drimple, yani çırağım, benim yerime iyi bir Sandviç İmalatçısı olabilecek durumda. Yeteneğe ve derin bir sandviç sevgisine sahip ve şimdiye kadar edindiği hünerler, henüz gelişme yolunda olsalar bile, zamanla olgunlaşacak ve ee, yani, sonunda başaracağını söylemek istiyorum."

Yaşlı Thrasbarg onu ciddi ve üzgün gözlerle süzmekteydi. Yaşlı gri gözleri kederli bakıyordu. Kollarını yukarı doğru kaldırmış, kıpır kıpır pikka kuşunu hâlâ bir elinde taşıyor, diğeriyse kendi eşyalarını tutuyordu.

"Ey, Bob'dan gelen Sandviç İmalatçısı!" diye yüksek sesle söylendi. Durakladı, alnını kırıştırdı ve dindarca bir edayla gözlerini kapadı. "Sen olmadan," dedi "yaşam çok daha az tuhaf olacak!"

Arthur şaşırmış kalmıştı.

"Biliyor musun," dedi, "sanırım bu bana şimdiye kadar söylenen en hoş şey."

"İşimize bakabilir miyiz, lütfen?" dedi Ford.

Zaten bir şeyler olmaya başlamıştı bile. Yaşlı Thrasbarg'ın kolunun ucundaki pikka kuşunun varlığı gürültücü sürü içinde şimdiden heyecan dalgalanmaları yaratıyordu. Ara sıra bir baş onların tarafına doğru bir anlık çevriliveriyordu. Arthur şahit olduğu Son Derece Normal Yaratık avlarından bazılarım hatırlamaya başlamıştı. Şallarını sallayan matador avcılar dışında birde onların arkasında durup pikka kuşu tutanlar olduğunu anımsadı. Ama o zamana kadar Arthur onların da kendisi gibi yalnızca seyre geldiklerin' düşünmüştü.

Yaşlı Thrasbarg öne, ilerleyen sürüye daha yakın bir yere doğru ilerledi. Şimdi sürüdeki hayvanların bazıları pikka kuşunun görüntüsü karşısında ilgi ile başlarını arkaya doğru atıyorlardı. Yaşlı Thrasbarg'ın yukarı doğru uzanmış kolları titriyordu.

Yalnızca pikka kuşu kendisine olan biten karşısında hiçbir ilgi göstermiyormuş gibiydi. Belirsiz bir yerdeki belirsiz birkaç hava molekülü bile şımarık ilgisinin tümünü olan bitene çevirmişti.

* * *

"Şimdi!" diye heyecanla haykırdı Yaşlı Thrasbarg sonunda. "Şimdi onlar üzerinde havlunuzla çalışabilirsiniz!"

Arthur Ford'un havlusunu matador-avcıların yaptığı gibi sallayarak ve kendisine hiç de doğal gelmeyen zarif bir çalımla ilerlemeye başladı. Artık ne yapacağını ne de yapacağının doğru olup olmadığını biliyordu. O ana hazır olmak için havluyu bir iki kez sallayıp dalgalandırdı, sonra izlemeye başladı.

Biraz öteden sürü içinden istediği hayvanı tespit etti. Hayvan dörtnala onlara doğru gelmekteydi ve sürünün hemen en uçundaydı. Yaşlı Thrasbarg elindeki kuşu ileri geri seri hareketlerle oynattı, Yaratık yukarı doğru baktı, başını geriye attı ve sonra tam yeniden öne doğru eğeceği sırada, Arthur havluyu Yaratığın görüş çizgisi içinde dalgalandırdı. Hayvan şaşkınlık içinde yeniden kafasını geriye attı ve gözleriyle havlunun hareketlerini izlemeye başladı.

Yaratığın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Bu dakikadan sonra hayvanı kandırıp kendilerine doğru çekmek en doğal şeymiş gibi gözüktü. Kafası yukarda, hafifçe bir yana doğru eğilmişti, yürüyüş hızını bir parça azaltıyor, sonra tırısa geçiyordu. Birkaç dakika sonra koca şey aralarında duruyor, homurdanıyor, toprağı eşeliyor, terliyor ve heyecanla pikka kuşunu koklamaya çalışıyordu. Pikka kuşu ise onun geldiğini bile fark etmemiş görünüyordu. Yaşlı Thrasbarg kollarını ilginç bir şekilde sallayarak pikka kuşunu Yaratığın önünde, ama daima erişemeyeceği bir uzaklıkta ve aşağı doğru tutuyordu. Havlunun garip bir takım dalgalanma hareketleri ile Arthur da hayvanın dikkatini o yöne bu yöne, ama yine daima aşağı doğru çekmeyi başarıyordu.

"Tüm yaşamım boyunca bundan daha aptalca bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye söylendi Ford kendi kendine.

Sonunda Yaratık şaşkın ama uyuşmuş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü

"Hadi!" diye fısıldadı Yaşlı Thrasbarg aceleyle Ford'a "Hadi, hemen şimdi!"

Ford büyük yaratığın sırtına atladı, tutunup dengesini sağlayabilmek için, kalın düğüm düğüm postu arasında ellerini dolaştırdı ve avuç dolusu kürkü iyice yakalayarak pozisyonunu sağlama aldı.

"Hadi Sandviç İmalatçısı! Şimdi!" Thrasbarg dini törenlere yakışır, zarif ve karmaşık bir şekilde Arthur'un elini sıkmış, Arthur ise bunu tam olarak kavrayamamıştı. Çünkü Yaşlı adam bu hareketi o anın heyecanıyla uydurmuş, ardından Arthur'u öne doğru itmişti. O da derin bir nefes alarak Ford'un arkasına, kocaman, sıcak, şişkin sağrısına oturmuş ve sıkı sıkı tutunmuştu. Altında denizaslanları büyüklüğünde kocaman adalelerin dalgalanıp esnediğini hissedebiliyordu.

Yaşlı Thrasbarg kuşu birden yukarı kaldırdı. Yaratığın kafası da onu izleyerek yukarı doğru çevrildi. Thrasbarg kollarını ve kuşu yukarı doğru itiyor itiyordu. Son Derece Normal Yaratık yavaş yavaş bütün ağırlığıyla dizleri üzerinde doğrulup, sonunda hafifçe sallanarak ayağa kalktı. Huzursuz ama heyecanlı iki sürücüsü sıkı sıkı tutundular.

Arthur koşuşturan hayvan denizinin üzerinden, ne tarafa doğru gittiklerini anlamaya zorlanarak baktı, ama bir sıcak dalgasından başka görünen hiçbir şey yoktu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ford'a.

"Hayır," Ford geriye bakmak için olduğu yerde döndü, nereden geldikleriyle ilgili bir ipucu yakalayıp yakalayamayacağını anlamaya çalışıyordu. Ama, yine bir şey yoktu.

"Arthur aşağıda kalan Thrasbarg'a seslendi.

"Nereden geldiklerini biliyor musun?" diye haykırdı "Veya nereye gittiklerini?"

"Kralın Arazisi!" diye seslenerek cevap verdi Yaşlı Thrasbarg.

"Kral mı?" diye bağırdı Arthur şaşırarak. "Ne Kralı?" Son Derece Normal Yaratık Arthur'un altında huzursuzca sarsılıp, sallanıyordu.

"Ne Kralı diye sormakla ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Yaşlı Thrasbarg. "Yegane Kral."

"Yani Kraldan hiç bahsetmemiştin de ," diye seslendi Arthur, korku ve şaşkınlık karışımı hisler içinde.

Binlerce çift ayağın çıkardığı seslerin üzerinden söylenen şeyleri duymak çok zordu. Üstelik yaşlı adam yaptığı şey üzerinde konsantre olmaya çalışıyordu.

Kuşu hâlâ yukarı doğru tutarak Yaratığı yavaşça döndürüp, tekrardan büyük sürünün hareket ettiği yöne paralel olacak duruma getirdi. Sonra kendisi öne doğru ilerledi. Yaratık da onu izledi. Yeniden ilerledi. Yaratık yeniden onu izledi. Sonunda Yaratık öne doğru hızını biraz arttırarak hantal adımlarla ilerlemeye başladı.

"Dedim ki bir Kral'dan hiç bahsetmemiştin!" diye bağırdı Arthur yeniden.

"Ben bir Kral demedim," diye Bağırdı Yaşlı Thrasbarg! "Ben tek Kral dedim!"

Kolunu geri çekti ve sonra yeniden bütün hızıyla öne doğru itti ve pikka kuşunu sürünün üzerinden havaya doğru fırlattı. Bu hareket pikka kuşunu tam bir şaşkınlık anı içinde yakalamışa benziyordu çünkü görünüşe bakılırsa olup bitene hiç dikkat etmiyordu. Neler olduğunu anlaması bir iki dakikasını aldı, sonra küçük kanatlarını açıp, yayarak uçup gitti.

"İleri!" diye bağırdı Thrasbarg. "Git ve kaderinle karşılaş, Sandviç İmalatçısı!"

Arthur kaderiyle bu şekilde karşılaşmayı isteyip istemediğinden pek de emin değildi. Onun tek istediği gidecekleri yer neresi ise oraya biran önce varıp şu yaratığın sırtından inebilmekti. Burada kendini hiç güvende hissetmiyordu. Yaratık pikka kuşunun izinde hızını da arttırıyordu. Sonra koca hayvan, sürünün sınırlarına erişti, pikka kuşu unutuldu ve bir iki dakika sonra başı aşağıda, hızla sürünün ortalıktan kaybolacağı noktaya yaklaşarak sürüyle birlikte koşmaya devam etti. Etrafları koşuşturan dağ gibi gövdelerle çevrilmiş olan Arthur ve Ford koca canavarın sırtına hayatları pahasına yapışmışlardı.

"Hadi! Sürün Yaratığı!" diye bağırıyordu Thrasbarg. Artık uzaklardan gelen sesi kulaklarında belli belirsiz yankılanıyordu. "Şu Son Derece Normal Yaratığı sürün! Sürün! Sürün!"

Ford Arthur'un kulağına seslendi? "Nereye gidiyoruz dedi?"

"Bir Kral ile ilgili bir şeyler söyledi," diye bağırdı Arthur cevap olarak, bir yandan da ümitsizce tutunmaya devam ederken.

"Ne Kralı?"

"Ben de bunu sordum. Cevap olarak yalnızca tek Kral dedi."

"Ben bir tek Kral olduğunu bilmiyordum," diye seslendi Ford.

[1] Ben de öyle," diye bağırarak cevapladı Arthur.

"Tabii bildiğimiz Kral'dan bahsetmiyorsa." diye bağırdı Ford, "ve ondan bahsettiğini de sanmıyorum."

"Hangi Kral?" diye bağırdı Arthur.

Çıkış noktasına hemen hemen varmışlardı. Az önlerinde Son Derece Normal Yaratıklar dörtnala boşluğa doğru koşuyor ve kayboluyorlardı.

"Ne demek, hangi Kral?" diye bağırdı Ford. Ben ne [1] bileyin hangi Kral. Ben yalnızca bildiğimiz Kraldan söz etmesinin mümkün olmadığını söylüyorum. Yani ne demek istediğini ben de bilmiyorum."

"Ford, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"O halde?" dedi Ford. O anda ani bir hızla kafalarının çevresinde dönen yıldızlar belirirdi ve hemen ardından aynı hızla yitiverdiler.

21

Uzaktan puslu, gri binaların ışıkları görünüyor, yanıp sönüyorlardı. Oldukça sıkıntı verici bir şekilde bir aşağı bir yukarı zıplıyorlardı.

Bunlar nasıl binalardı?

Ne işe yarıyorlardı? Kıza neyi hatırlatıyorlardı?

Kendinizi ansızın, beklenmedik şekilde değişik bir kültürü, yaşamla ilgili değişik temel yaklaşımları bulunan, üstelik mimarisi de inanılmaz biçimde sıkıcı ve anlamsız olan bir dünya da bulduğunuzda herhangi bir şeyin ne işe yaradığını anlamak çok zor bir şeydi.

Binaların üzerindeki gökyüzü soğuk ve düşmanca bir karalıktaydı. Güneşten olan uzaklıklarına göre gözleri kamaştıran bir parlaklıkta olması gereken yıldızlar, koruyucu kubbenin kalınlığı yüzünden bulanık ve monoton bir görünüme sahiptiler. Kubbe Pleksiglas benzeri bir şeyden yapılmıştı. Her ne ise sevimsiz ve ağır bir şeydi işte.

Tricia bandı yeniden geriye sardı.

Bu bantla ilgili biraz tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydı.

Yani, aslında, bantla ilgili milyonlarca tuhaf şey vardı ama onu en çok rahatsız eden bir tanesi vardı ki bunu tam olarak anlayamamıştı.

Derinden bir nefes aldı ve esnedi.

Bandın geri sarmasını beklerken, çalışma masasının üzerinde birikmiş olan, polistrenden yapılma kirli kahve fincanlarını topladı ve hepsini çöp sepetine attı.

Sohoda, bir video yapım şirketine ait küçük bir montaj odasındaydı idi. Kapının üzerine her yere “Rahatsız Etmeyiniz” işaretleri yapıştırmış ve santraldaki kızdan, gelen telefonların bağlanmamasını istemişti. Tüm bunlar aslında onun şaşırtıcı atlatma yeteneğini korumak için düşünülmüştü ama şimdiki görevleri onu utançtan kurtarmaktı.

Bandı baştan sona yeniden seyredecekti. Eğer buna dayanabilirse tabii. Orda burada bir iki kez hızlı ileri sarma deneyebilirdi.

Pazartesi öğleden sonra saat dört sularıydı ve Tricia kendini pekiyi hissetmiyordu. Bu hafif huzursuzluğun sebebinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve buna yol açabilecek sebep sayısı ile ilgili hiçbir sıkıntısı olduğu söylenemezdi.

Öncelikle, her şey New York’tan gelen akşam uçağında başlamıştı. O kuvvetli ama kalitesiz viskiyle. Her zaman başına bela olmuştu o.

Ardından, arka bahçesinde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp Rupert gezegenine uçması gelmişti. Bu tür bir şeyde, bunun da bir baş belası olup olmadığını söyleyebilecek yeterli deneyime sahip değildi. Ama bu deneyimi geçirenlerin bunu lanetleyeceğine bahse girmeye hazırdı. Her zaman dergilerde yayınlanan stres çizelgeleri olurdu. İşinizi kaybetmek elli stres puanı. Yetmiş beş puan boşanma için veya şu kadar puan saç şeklinizi değiştirmek vesaire vesaire. Bu dergilerin hiçbiri arka bahçenizde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp onlarla Rupert gezegenine götürülmekten bahsetmiyordu, ama Tricia bunun da birkaç düzine puanı hak ettiğinden emindi.

Yolculuğun kendisi özel olarak stresli sayılmazdı. Hatta sıkıcı olduğu bile söylenebilirdi. Hele Atlantik üzerinden yaptığı şu son uçuştan daha stresli olduğunu söylemek mümkün değildi. Üstelik her iki yolculuk da kabaca aynı süreyi almıştı, aşağı yukarı yedi saat kadar.

Yani bu oldukça şaşırtıcı idi, öyle değil mi? Güneş sisteminin dış sınırlarına kadar uçmak New York'a gitmek kadar zaman alıyordu. Bu gemide duyulmamış güçte, muhteşem bir sistem olduğu anlamına gelmeliydi. Mihmandarlarını bu konuda sıkıştırmış ve onlar da sistemlerinin oldukça iyi olduğunu kabul etmişlerdi.

“Ama bu sistem nasıl işliyor?” diye sormuştu heyecanlanarak. Yolculuğun başında hâlâ oldukça heyecanlı sayılırdı.

Bandın o kısmını buldu ve kendisi için yeniden oynattı. Grebulonlar -onlar kendilerini böyle adlandırıyorlardı- kibarca gemiyi götürmek için hangi düğmelere basması gerektiğini anlatıyorlardı.

Kameranın ardından kendisinin “Evet, ama hangi ilke üzerine çalışıyor?” diye sorduğunu duyuyordu.

“Oh, yani bunun çekim gücüyle mi, yoksa ona benzer bir güçle mi çalıştığını öğrenmek istiyorsunuz herhalde, öyle mi?” dediler.

“Evet,” diye ısrar etti Tricia. “Neyle çalışıyor?”

“Muhtemelen öyle bir şeyle olmalı.” dediler.

“Nasıl bir şeyle?

“Çekim gücü, foton gücü, ona benzer bir şeyle. Bunu Uçuş mühendisimize sormanız gerekecek.”

“O kim?”

“Bilmiyoruz. Biz hepimiz akıllarımızı kaybettik, biliyor musunuz?”

“Oh, evet,” dedi Tricia, biraz baygın bir sesle, “Öyle demiştiniz. Hımm, pekala, akıllarınızı tam olarak nasıl kaybetmiştiniz acaba?”

“Bilmiyoruz,” dedi Grebulonlar sabırla.

“Çünkü aklınızı kaybettiniz öyle değil mi?” diye eko yaptı Tricia, asık bir suratla.

“Televizyon izlemek ister miydiniz? Bu uzun bir uçuş. Biz televizyon izliyoruz. Bu bizim hoşlandığımız bir şey.”

Bütün bu ilginç şeyler banda kayıtlı idi ama izlemesi hoş olmuyordu. Bir kere resim kalitesi son derece kötüydü. Tricia bunun sebebini tam

olarak bilmiyordu. Anladığı kadarıyla Grebulonların algıladığı ışık frekans menzili biraz değişikti ve ortalıkta kamera), kirletmeye yetecek fazlalıkta ultra-viole ışını vardı. Görüntü çok parazitli ve karlı çıkmıştı. Muhtemelen bunların hepsi, hakkında hiçbirinin en temel şeyi bilmediği çekim gücü sistemi ile ilgili idi.

Sonuçta, bantta, esas olarak kaydettiği şeyler, oldukça zayıf ve soluk renkli kişilerin oturup televizyon yayınlarını izleyişleri idi. Tricia oturduğu yerin yakınındaki incecik görüntü deliğinden kamerasını dışarı uzatmış ve hafit çizgili de olsa yıldızların da bir görüntüsünü almıştı. Bunların gerçek olduğunu biliyordu, ama iyi görünmelerini sağlaması rahatça üç dört dakikasını alacaklı.

Sonunda değerli video bandından kalan kısmı Rupert için saklamaya ve yalnızca arkasına yaslanıp onlarla birlikte televizyon seyretmeye karar vermiş, halta, bir süre için biraz kestirme imkanı bile bulmuştu.

Bu yüzden, kendisini hastalıklı hissetmesinin bir sebebi, uzaylı yabancıların şaşırtıcı bir teknolojik tasarıma sahip gemisinde, bu kadar zaman harcayıp da bu zamanın büyük bir kısmını uyuklayarak ve M*A*S*H ya da Cagney ve Lacey'nin tekrarlarını izleyerek geçirmiş olmasından ötürü idi. Ama yapacak başka ne vardı ki? Birtakım resimler de çekmişti tabii, ama tab edildikten sonra hepsinin kötü şekilde puslu çıktığı anlaşılmıştı.

Kendini hasta gibi hissetmesinin bir başka sebebi de herhalde Rupert'a inmesiyle ilgili idi. Bu, en azından dramatik ve tüyleri diken diken eden bir olaydı. Geminin üzerinden geçtiği bölge öyle karanlık ve asık suratlı bir arazi, ışık ve sıcaklık kaynağı olan ana güneşinden öylesine ümitsizce uzaklaştırılmış bir toprak parçası idi ki, adeta terkedilmiş bir çocuğun beyni üzerindeki psikolojik yaraların bir haritasını andırıyordu.

Buz gibi, donmuş karanlığın içinden ışıklar parlamış ve küçük gemiyi onu kabul etmek için eğilmiş gibi görünen, mağaraya benzer bir şeyin içine doğru yöneltmişti.

Ne yazık ki, yaklaşırken kullandıkları açı yüzünden ve küçük görüntü deliğinin gemi duvarının çok derinine gömülü olmasından ötürü kamerayı

bunların hiçbirini doğrudan tutabilmek mümkün olmamıştı. Bandın bu kısmını yeniden oynattı.

Kamera direkt olarak güneşe çevrilmişti.

Bu bir video kamerası için normalde çok kötü bir şeydi. Ama güneş milyarlarca milin üçte biri kadar bir uzaklıkta olunca hiçbir zarar vermemişti. Hatta hemen hiçbir iz bile bırakmamıştı. Yalnızca resmin tam orta yerinde küçük bir nokta halinde bir ışık görünüyordu ki bu herhangi bir şey olabilirdi. Binlercesi içinde tek bir yıldız.

Tricia hızla ileri sardı.

Ah. Şimdi, bundan sonraki kısım oldukça ümit vericiydi. Gemiden çıktıklarında karşılaştıkları yapı, uçsuz bucaksız, gri, hangara benzer bir yapıydı. Bu, açıkça anlaşılabileceği gibi uzaylı teknolojisinin dramatik ölçüde bir örneği idi. Pleksiglas benzeri malzemeden yapılma kubbenin karanlık örtüsü altında kocaman gri binalar. Bunlar bandın sonlarına doğru baktığı binalarla aynı binalardı. Birkaç saat sonra Rupert'tan ayrılıp eve doğru yola çıkarken, bunlardan birkaçının daha filmini almıştı. Bunlar ona ne hatırlatıyordu?

Başka her şeyden çok, bu binalar ona, son yirmi yılın düşük bütçeli herhangi bir bilim kurgu filmi için hazırlanmış bir film setini hatırlatıyorlardı. Tabii, onların olabileceğinden çok daha genişti ama video ekranında son derece bayağı ve inandırıcılıktan uzak görünüyorlardı. Mücadele etmeye çalıştığı resim kalitesinin kötülüğünden başka, bir de Dünya'dakinden anlaşılır şekilde düşük olan yerçekiminin beklenmedik etkileri vardı. Kamerayı ortada bir yerde tutup, profesyonelliğe hiç de yakışmayacak şekilde hoplayıp zıplamasını engellemek ona oldukça zor gelmişti. Bu yüzden detayları yakalayabilmesi pek mümkün olmuyordu.

Ve işte öne doğru çıkarak onu selamlamak için gülümseyen ve elini uzatan Lider'e sıra gelmişti.

Onu yalnızca böyle çağırıyorlardı. Lider. Grebulonların hiçbirinin adı yoktu, bunun en önemli sebebi akıllarına hiçbir isim gelmemesiydi. Tricia bir kısmının kendi kendilerini Dünya da izledikleri televizyon

programlarının kahramanlarından kaptıkları isimlerle adlandırmayı düşündüklerini görüyordu. Ama birbirlerini ne kadar Wayne, Bobbi ve Chuck olarak çağırmaya çalışsalar da evleri olan uzak yıldızlardan kendileriyle birlikte getirdikleri kültürel bilinçaltları, onlara bunu yapmalarının aslında doğru olmadığını söylüyordu.

Lider de aşağı yukarı diğerleri ile aynı görüntüdeydi. Belki biraz daha az zayıf olabilirdi. Tricia'ya onun şovlarını nasıl beğeniyle izlediğini ve onun en büyük hayranlarından biri olduğunu, gelip Rupert'ı ziyaret edebilmesinden dolayı ne büyük bir mutluluk duyduğunu, herkesin onun gelişini nasıl dört gözle beklediğini, uçağın rahat ve yolculuğun iyi geçmiş olmasını umduğunu belirten şeyler söyledi. Tricia'ya yıldızlardan veya ona benzer bir yerlerden yayın yapıldığım düşündürecek hiçbir şey olmamıştı.

Tabii, şimdi banttan seyrederken Lider de, dayansanız yıkılacak gibi eğreti duran bir setin önündeki kostümlü, makyajlı herhangi bir adama benziyordu.

Tricia yüzü ellerinin arasında, ekrana bakarak otururken bir yandan da şaşkınlık içinde kafasını bir yandan öbür yana sallamaktaydı.

Bu korkunç bir şeydi.

Korkunç olan yalnızca bu kısım değildi, Tricia bundan sonra gelecek kısmı da biliyordu. Bu, Lider'in kendisine uçuştan sonra karnının aç olup olmadığını gelip bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğini sorduğu kısımdı. Böylece yemek sırasında biraz konuşma fırsatları da olabilirdi.

Bu noktada ne düşündüğünü hatırlayabiliyordu.

Uzaylı yiyecekleri.

Onlardan hoşlanacak mıydı?

Gerçekten yemesi gerekecek miydi? Yiyemediklerini içine tükürebileceği bir kağıt peçete bulabilecek miydi? Çeşit çeşit bağışıklık sorunları çıkmaz mıydı?

Sonunda yemeğin hamburgerlerden oluştuğu ortaya çıktı.

Yalnızca hamburger olduklarının ortaya çıkmasıyla kalmadı, bunların mikro dalga fırında ısıtılmış McDonald hamburgerleri olduğu da anlaşıldı. Sadece görüntüleri değildi buna sebep olan. Sadece kokuları da değil. İçinde getirildikleri ve üzerinde “McDonalds” yazılı Polistren kapaklı paketler onları ele veriyordu.

“Yiyin! Afiyet olsun! dedi Lider. “Bizi şereflendiren konuğumuz her şeyin en iyisine layıktır!"

Bunlar Lider'in özel dairesinde geçiyordu. Tricia etrafına korku sınırında bir şaşkınlıkla bakınmış ama yine de her şeyi kayda almıştı.

Dairede bir su yatağı bulunuyordu. Ve orta boy bir müzik seti. Ve şu masanın üzerinde duran, içinde büyük sperm tanecikleri kaynıyormuş görüntüsünü veren, ışıklı, cam şeylerden vardı. Duvarlar kadife kaplıydı.

Lider kahverengi süet taklidi bir şişirme koltuğa oturdu ve ağzına nefes tazeleyici spreyi sıktı.

Tricia ansızın çok ürktüğünü hissetti. Dünya'dan uzakta, bildiği kadarıyla, herhangi bir insanoğlunun şimdiye kadar bulunmadığı bir yerde, kahverengi süet taklidi bir şişirme koltuğa yayılıp ağzına nefes tazeleyici sıkan bir uzaylı yaratıkla baş başaydı.

Yanlış bir hareket yapmak istemiyordu. Onu panikletmek istemiyordu. Ama bilmesi gereken şeyler de vardı.

“Siz nasıl... nereden… aldınız bunu?” diye sordu huzursuzca odayı işaret ederek.

“Dekoru mu? “diye sordu Lider. “Beğendiniz mi? Çok şık ve gelişmiş değil mi? Bizler de öyle kişileriz, biz Grebulonlar yani. Biz dayanıklı tüketim mallarının şık, gelişmiş, kullanışlı olanlarını kullanırız... posta yoluyla ısmarlayarak.”

Tricia bu noktada son derece yavaş başını sallamıştı.

“Posta yoluyla ısmarlayarak…” demişti.

Lider neşeyle gülmüştü. Şu koyu çukulata rengi güven verici ipeksi gülüşlerden biriyle.

“Sanırım onları buraya gemilerle gönderdiklerini düşünüyorsunuz. Hayır! Ha! Ha! biz New Hampshire'da bir posta kutusu numarası aldık. Oraya düzenli toplama seyirleri yapıyoruz. Ha Ha! Rahat bir tarzda şişirme koltuğuna yaslandı, ısıtılmış patates kızartmasına uzandı ve bir ucunu kemirmeye başladı. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dolaşmaktaydı.

Tricia beyninin çok hafif şekilde kaynamaya başladığını hissediyordu. Videoyu çalıştırmaya devam etti.

“Nasıl, eee, bu güzel şeyler için.... nasıl ödeme yapıyorsunuz?”

Lider yine güldü.

“Amerkan Express'le” dedi aldırmaz bir omuz silkme ile.

Tricia yine yavaşça başını salladı. Amerikan Expres'in istisnasız herkese kart verdiğini biliyordu.

“Ya bunlar?” dedi kendisine gösterilen hamburgeri yukarı kaldırarak.

“Çok kolay,” dedi Lider. “Sırada bekliyoruz.”

Tricia tekrar, soğuk, bel kemiğinden aşağı ürpertiler gönderen bir hisle, bunun pek çok şeyi açıkladığını fark etti.

* * *

Yeniden hızlı ileri sarma düğmesine bastı. Buralarda işe yarar bir şey yoktu. Hepsi kabus gibi çılgınlıklardı. Daha inandırıcı görünen bir şeyler yapabilirdi.

Bu işe yaramaz, berbat bandı seyredip, yavaş yavaş içine süzülen bir korku ile, cevabın bu olduğunu fark ederken, bir başka hastalıklı his dalgası

daha oturdu içine.

Onu...

Başını salladı ve anlamaya çalıştı.

Doğuya doğru bir gece uçuşu… Bu uçuşla baş edebilmek için aldığı uyku hapları. Hapları içmek için kullandığı votka.

Başka neler? Eh. Bir kere, birini papağan kafesine sakladığı iki kafası bulunan muhteşem bir adamın bir partide onu tavlamak istemesi, ama sonra sabredemeyip uçan dairesine binerek bir başka gezegene uçmuş olması ile ilgili on yedi sene süren takıntısı vardı. Ansızın bunun hiçbir zaman gerçekten yaşanmadığına dair rahatsız edici hisler uyanmaya başladı içinde. Bu hiç aklına gelmemişti. On yedi yıl boyunca hiç.

Yumruğunu ağzına tıkadı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra, arka bahçesine inen uzay aracı ile ilgili olarak kendisini incitmeye çalışan o Eric Bartlett denen adam. Ve ondan önce... New York yolculuğu da çok sıcak ve stres dolu geçmişti. Yüksek ümitler ve acı düş kırıklığı. Astroloji konusu.

Bir ruhsal çöküntü geçiriyor olmalıydı.

Sebep buydu. Tükenmişti ve bir sinir krizi geçirmiş, hayaller görmeye başlamıştı. Üstelik bu hayalleri de eve döndükten bir müddet sonra görmeye başlamıştı. Kendi yaşamları ve tarihlerinden atılmış bir uzaylı ırk, güneş sisteminin uzak bir bölgesinde sıkışıp kalmış ve kendi kültürel boşluklarını bizim kültürel çöplerimizle doldurmaya çalışıyor öyle mi? Ha! Bu, doğanın kendisini pahalı bir tıp kuruluşuna hemen başvurması gerektiği konusunda uyarma yolu olmalıydı.

Trica çok çök hastaydı. Kaç fincan kahve tükettiğine baktı ve aynı zamanda ne kadar sık ve hızlı nefes almakta olduğunu fark etti.

Herhangi bir sorunu çözmenin en önemli koşulu, dedi kendi kendisine, onu fark etmektir. Nefesini kontrol altına almaya başlamıştı bile. Kendi kendini tam zamanında yakalamıştı. Nerede olduğunu görebilmişti. Sınırında olduğu psikolojik birikimlerden uzaklaşmak üzere geri dönmüştü. Sakinleşmeye başlamıştı. Sakin. Daha sakin. Bir sandalyeye oturdu ve gözlerini yumdu.

Bir müddet sonra, nefesi normale dönünce, yeniden açtı.

O zaman bu bandı nereden bulmuştu?

Bant hâlâ oynuyordu.

Pekala. Bu bir aldatmacaydı. Bunu kendisi yapmıştı. Evet.

Bunu yapan kendisi olmalıydı çünkü bandın her yerinde sorular soran kendi sesi vardı. Arada sırada kamera bir sahnede gezinirken kendi ayakkabıları içinde kendi ayaklarını da görebiliyordu. Bu bandı o düzenlemiş, sonra bunu ne zaman yaptığını ve niye yaptığını hiç hatırlamaz duruma gelmişti.

Kırpışıp duran karlı ekranı seyrederken, nefesi yeniden sıklaşmaya başlamıştı.

Hâlâ hayal görüyor olmalıydı.

Başını sallayarak hayalleri kovmaya çalıştı. Bu, aldatmaca olduğu her halinden belli olan şeyleri hazırlayışı ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Diğer taraftan, bu aldatmaca görüntülere çok benzeyen anıları var gibiydi. Şaşkın bir trans hali içinde izlemeye devam etti.

Şu Lider olarak çağrıldığını hayal ettiği adam, onu astroloji konusunda sorgulamakta idi. Kendisi de düzgün ve sakin cevaplar veriyordu. Sesinde yükselmekte olan panik tonunu yalnızca kendisi fark edebilirdi.

Lider bir düğmeye basıyor ve mor renkli kadife duvar kenara kayıyor ve bir sürü düz televizyon monitörü ortaya çıkıyordu.

Her bir monitör, bir kaleydoskop gibi, çeşitli görüntülerden alıntılar gösteriyordu: Bir yarışma şovundan bir iki saniye, bir polis gösterisinden bir iki saniye, bir süpermarket deposunun güvenlik sistemiyle ilgili görüntülerden bir iki saniye, birinin tatilde çektiği filmlerden bir iki saniye, bir iki saniyelik bir seks sahnesi, bir iki saniyelik bir haber kuşağı, bir iki saniyelik bir komedi. Liderin bütün bunlarla çok gurur duyduğu belliydi. Bir yandan anlaşılmaz bir şeyler söylerken, bir yandan bir maestro gibi ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

Elinin bir başka sallanmasıyla tüm ekranlar temizlenmiş ve dev bir bilgisayar ekranı belirmişti. Bu ekran güneş sisteminin tüm gezegenlerini bir çizelge halinde gösteriyordu. Bu çizelge kendi takımyıldızları içinde yıldızların bulunduğu bir fona yerleştirilmişti. Görüntü tamamen hareketsizdi.

“Biz çok yetenekliyiz,” diyordu Lider. “Aslında bilgisayar konusunda, kozmolojik trigonometri hakkında, üç boyutlu seyir hesaplamaları ile ilgili büyük yeteneklere sahiptik. Büyük yetenekler. Ama onları kaybettik. Bu çok kötü. Yeteneklerimize sahip çıkmak istiyoruz, ama onlar burada yok artık. Uzayda bir yerde, dönüp duruyorlar. İsimlerimiz, evlerimizin detayları ve sevdiklerimizle birlikte. Lütfen,” dedi, eliyle bilgisayar masasının önüne oturmasını işaret ederek, “bizim için yeteneğinizi kullanın.”

Açıkça görülüyordu ki bundan sonra Tricia kamerasını çabucak üç ayağı üzerine yerleştirerek tüm sahneyi tespit etmeye çalışmıştı. Ardından kendisi de görüntünün içine girmiş, dev bilgisayar ekranının önüne oturmuş, bir iki dakika sistemle tanışıklık kurmaya çalışmış ve sonra düzgün ve becerikli bir şekilde, yaptığı hakkında sanki bir fikre sahipmişçesine davranmaya başlamıştı.

Aslında bu o kadar da zor olmamıştı.

Ne de olsa matematik ve astrofizik eğitimi almış biriydi. Üstelik televizyon sunucusu deneyimine sahipti ve yıllar boyunca unutmuş olduğu bilimi blöf yaparak yutturabilirdi.

Üzerinde çalıştığı bilgisayar Grebulonların şu an görünen durumlarının çok ötesinde ve gelişmiş bir kültüre sahip olduklarının işareti idi ve onun yardımı ile yarım saat içinde güneş sisteminin işleyen bir modelini ortaya çıkarabilmişti.

Bu özellikle hassas ölçümlere filan dayanmıyordu, ama iyi görünüyordu. Gezegenler yörüngelerinin oldukça iyi bir benzeri etrafında dolaşıyordu ve kabaca bir görüntüyle saat gibi işleyen gerçek kozmolojik düzeni sistemin her yanından görebiliyordunuz. Dünya'dan izleyebilirdiniz, Mars'dan izleyebilirdiniz, v.s, vs. Rupert gezegeninin yüzeyinden izleyebilirdiniz. Tricia kendi başarısından oldukça etkilendiği gibi, üzerinde çalıştığı bilgisayar sisteminden de çok etkilenmişti. Dünya'daki bir bilgisayar istasyonunda çalışıyor olsa, aynı işin programlanması bir yıl kadar bir zaman alabilirdi.

Bitirmek üzereyken, Lider arkasında belirmiş ve onu izlemeye başlamıştı. Tricia'nın başardıklarından çok memnun ve hoşnut görünüyordu.

"Güzel," demişti, "ve şimdi de lütfen, bu kitaptaki bilgileri tercüme edebilmek için, bana, bu kurduğunuz sistemin nasıl kullanılacağını göstermenizi istiyorum."

Önüne sessizce bir kitap bırakmıştı.

Bu Gail Andrews'un kaleme aldığı Siz ve Gezegenleriniz adlı kitaptı.

* * *

Tricia kaseti yeniden durdurdu.

Kendi gerçekten de çok kötü hissediyordu. Hayal gördüğü hissi şimdi gerilemiş, ama kafasında bıraktığı iz de bu histen daha kolay anlaşılır, net bir iz olmamıştı.

Koltuğunu geriye doğru iterek montaj masasından uzaklaştı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye koyuldu.

Yıllar önce astronomik araştırma alanından ayrılmıştı. Çünkü biliyordu ki, hatta hiç şüphesi yoktu ki, başka dünyalardan bir yaratıkla karşılaşmıştı. Bir partide. Ve yine hiç şüphesiz biliyordu ki eğer bunu birine söylemiş olsa bitmez tükenmez alay malzemesi olacaktı. O halde, o konuda bildiği en önemli yegane şeyi kimseye söylemeden nasıl kozmoloji çalışmaya devam edebilirdi. Yapabileceği tek şeyi yapmış ve ayrılmıştı.

Şimdi televizyonda çalışıyordu ve aynı şey yeniden başına gelmişti.

Herhangi bir tarihin en şaşırtıcı hikayesinin gerçek video kaydını yapmıştı: Güneş sistemimizin en uzak köşelerinden birinde yalnızlığa terkedilmiş bir uzay medeniyetinin unutulmuş bir sınır karakolunun hikayesi.

Hikaye kendisindeydi.

Oraya gitmişti.

Onları görmüştü.

Tanrı aşkına, elinde bant kayıtları vardı.

Ve onları herhangi birine gösterecek olursa alay konusu olacaktı.

* * *

Bunların herhangi birini nasıl ispatlayabilirdi? Düşünmeye bile değmezdi. Bakmaya kalkıştığı her açıdan bunların tamamı yalnızca bir kabustu. Kafası zonklamaya başlamıştı.

Çantasında bir aspirin olacaktı. Montaj odasından çıkıp koridorun sonundaki su cihazının yanına gitti. Aspirini aldı ve birkaç bardak su içti.

Ortalık oldukça sakin görünüyordu. Genellikle ortada dolanan daha çok kişi, en azından bir iki kişi olurdu.

Kendisininkine bitişik olan Montaj odasının kapısından başını uzatıp içeri baktı ama orada da kimse yoktu.

Herkesi kendi odasının kapısından uzaklaştırma işinde biraz ileri gitmişti. “RAHATSIZ ETMEYİNİZ” diye yazıyordu kapıda. “İÇERİ GİRMEYİ AKLINIZDAN BİLE GEÇİRMEYİN. NE OLDUĞU UMURUMDA DEĞİL, GİDİN. BEN MEŞGULÜM!”

Yeniden içeri girdiğinde telefonunun üzerindeki mesaj lambasının göz kırptığını fark etti ve bunun ne zamandır böyle olduğunu merak etti.

“Alo?” dedi santraldeki kıza.

“Oh, Miss Mcmillan. Aradığınıza çok sevindim. Herkes size ulaşmaya çalışıyor. Televizyon şirketinizdekiler yani. Sizi bulabileceklerinden ümidi kesmişler. Onları arayabilir misiniz?”

“Niye bana bağlamadınız onları?” diye sordu Tricia.

“Siz hiçbir sebeple kimseyi bağlamamamı istemiştiniz. Burada olduğunuzdan bile bahsetmememi istemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim. Odanıza gelip size mesaj vermeye çalıştım, ama...”

. “Pekala,” dedi Tricia, kendi kendini lanetleyerek. Ofisini aradı.

“Tricia! Hangi basurlu cehennemdesin sen?”

“Montaj yapıyordum...”

“Ama dediler ki..,”

“Biliyorum. Ne oldu?”

“Ne mi oldu? Yalnızca lanet olası bir uzay aracı geldi!“

“Ne? Nereye?”

“Regent Parkı'na. Kocaman gümüş rengi bir şey. İçinde bir kız ve bir kuş var. Kız İngilizce konuşuyor, insanlara taş atıyor ve saatinin tamir

edilmesini istiyor. Derhal oraya git.”

* * *

Tricia onu inceliyordu.

Bu bir Grebulon gemisi değildi. Ansızın yıldızlarası gemilerde uzman kesildiğinden değildi ama bu, ince yapılı ve güzel bir şeydi. Gümüş, beyaz karışımı geniş bir okyanus teknesi büyüklüğündeydi ve en çok benzediği şey de buydu. Bu geminin yanında Grebulon gemisinin yarı montajlı koca gövdesi savaş gemilerindeki zırhlı atış kulelerine benzerdi ancak. Atış kuleleri. O boş, gri binaların benzediği şey de buydu işte. Üstelik o binalarla ilgili bir başka gariplik de küçük Grebulon gemisine yeniden binmek için dönerken onların ortadan kaybolmuş olmalarıydı. Bütün bu düşünceler taksiden inip kamera ekibine doğru koşarken aklından geçen şeylerdi.

“Kız nerede?” diye bağırdı helikopter ve siren seslerinin üzerinden.

“Orada! diye seslendi yapımcı. O sırada ses teknisyeni yakasına bir mikrofon iliştirmeye çalışıyordu. “Kız annesiyle babasının, paralel bir boyutta buralı olduğu falanla ilgili bir şeyler söylüyor. Ve elinde babasının saati var, ve ... bilmiyorum. Sana ne söylesem? Konuştur onu. Ona uzaydan gelmenin nasıl bir his olduğunu sor.”

“Çok teşekkürler, Ted.” diye mırıldandı Tricia, mikrofonun sağlam yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı, teknisyene bir ses verdi, derin bir nefes aldı, saçlarını geriye attı ve kendisi için çok tanıdık olan, her şeye hazır profesyonel haberci rolüne döndü.

En azından hemen, hemen her şeye hazır sayılırdı.

Kıza bakmak için döndü. Bu o olmalı idi, Vahşi saçlı ve vahşi gözlü şey. Kız da ona doğru döndü ve onu gördü.

“Anne!” diye haykırdı ve Tricia'ya taşlar atmaya başladı.

22

Gün ışığı çevrelerinde dolaşıyordu. Kızgın ağır bir güneş vardı. Sıcak dalgası altında bir çöl önlerinde boylu boyunca uzanmaktaydı. Kendilerini onun içinde bulmuşlardı.

“Atla!” diye bağırdı Ford Prefect.

Ne? diye bağırdı Arthur Dent, yaşamı pahasına sıkı sıkı tutunduğu yerden.

Cevap yoktu.

Sen ne dedin?” diye bağırdı Arthur yeniden ve sonra Ford Prefect'in artık orada olmadığını fark etti. Panik içinde etrafına bakmaya ve kaymaya başladı. Daha fazla tutunamayacağını fark edince kendisini bütün gücüyle yana doğru savurdu ve toprağa çarparken bir top gibi kıvrılarak yeri döven çiftelerden uzaklara, mümkün olduğunca uzaklara doğru yuvarlandı.

Ne gün ama, diye düşündü, asabi bir şekilde ciğerlerine yuttuğu tozu öksürerek çıkarmaya çalışırken. Dünya havaya uçurulduğundan beri böyle kötü bir gün daha yaşamamıştı. Dizleri üzerinde doğruldu sonra ayağa kalktı. Ardından kaçmaya başladı. Neden kaçtığını ya da nereye kaçtığını bilmiyordu ama kaçmak yapılabilecek en sağduyulu şeymiş gibi geliyordu ona.

Doğruca orada durup çevreyi incelemekte olan Ford Prefect'e koştu.

“Bak” dedi Ford. “Bu tam ihtiyacımız olan şey ”

Arthur öksürerek biraz daha tozu ciğerlerinden attı ve bir kısmını da silkeleyerek saçlarından ve gözlerinden uzaklaştırdı. Nefes nefese döndü ve bakışlarını Ford'un bakmakta olduğu şeye çevirdi.

Burası pek de bir Kral'ın ya da tek Kral'ın ya da herhangi bir çeşit Kral'ın arazisine benzemiyordu ama yine de oldukça davetkar bir görüntüsü vardı.

Burası bir çöl dünyası idi. Tozlu toprak oldukça sertti ve Arthur'un bir gün önceki şenliklerde berelenmeden kalan yerlerini de başarıyla çürütmüştü. Durdukları yerden biraz ilerde kumtaşına benzer büyük kayalar vardı. Rüzgardan ve buraya yağdığı kadarıyla yağmurdan etkilenerek vahşi güzellikte ilginç şekillere bürünmüşlerdi. Bu şekiller, portakal renkli arazinin orasında burasında boy atmış dev kaktüslerin muhteşem görüntüleri ile de uyum sağlıyordu.

Bir an için Arthur beklenmedik bir şekilde Arizona, New Mexico veya Güney Dakota'ya gelmiş olabileceklerini ümit etmeye cesaret eder gibi olduysa da durumun böyle olmadığını gösterecek bir sürü işaret vardı ortada.

Her şeyden önce Son Derece Normal Yaratıklar hâlâ tozu dumana katarak toprağı inletmeye devam ediyorlardı. Binlercesi bir uçtaki ufuk çizgisinden başlayarak yukarı doğru yayılıyor, yarım mil kadar ortadan kayboluyor sonra karşı uçtaki ufuk çizgisine doğru yeri göğü birbirine katarak uzaklaşıyorlardı.

Sonra Bar&Barbekü adlı yerin önünde park etmiş uzaygemileri vardı. Ah. Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü. Biraz düş kırıcı doğrusu diye düşündü Arthur kendi kendine.

Aslında uzaygemilerinden yalnızca bir tanesi Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş durumdaydı. Diğer üçü Bar&Barbekü'nün bitişiğindeki bir park sahasındaydılar. Ama dikkati çeken önde park etmiş olanıydı. Muhteşem görünüşlü bir şeydi bu. Her tarafında balık yüzgecine benzer ince, çılgın görünüşlü bir şeyler, bu yüzgeçlerin üzerinde ise gereğinden çok çok fazla krom işi vardı ve esas gövdenin büyük bir bölümü şok edici bir pembe renge boyanmıştı. Olduğu yerde kuluçkaya yatmış kocaman bir böcek gibi duruyor ve her an sanki bir mil ötedeki bir şeyin üzerine atlamak üzere imiş gibi görünüyordu.

Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü, eğer Son Derece Normal Yaratıklar, boyutlar arası ufak bir sapma yapmamış olsalar, üzerinden basıp geçecekleri kadar yolun üstünde, etrafında olanlardan hiç etkilenmeden öylece duruyordu. Kendi halinde bir yerdi. Kamyoncuların yemek yediği

bir durak yeri. Bilinmeyen bir yerin ortasında. Sessiz sakin. Kralın Topraklarında.

“Bu gemiyi satın alacağım,” dedi Ford sakin sakin.

“Satın almak mı? “dedi Arthur. “Bu hiç senin söyleyeceğin bir şeye benzemiyor. Ben onları genellikle yürüttüğünü sanırdım.”

“Bazen daha saygılı olmak gerekebilir.” dedi Ford.

“Sanırım biraz para göstermek de gerekecektir. Bu şey kaç para değerindedir sence?”

Ufak bir hareketle, Ford ceketinin cebinden Ye- Sonra-Öde kartını çıkardı. Arthur, onun kartı tutan elinin hafifçe titrediğini fark etti.

“Beni restoran eleştirmeni yapmak nasıl olurmuş öğreteceğim onlara...” dedi Ford nefes nefese.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Arthur.

“Görürsün,” dedi Ford, gözünde pek de hoş olmayan bir pırıltıyla. “Hadi gidip biraz para harcayalım, olur mu?”

* * *

“Birkaç bira,” dedi Ford, “ve, ne bileyim, bir kaç domuz pirzola, neyiniz varsa artık, ve bir de o dışardaki pembe şey.” Kartını tezgahın üzerine bırakıp gelişigüzel etrafı seyretmeye başladı.

Sessizliğe benzer bir şey oldu.

Başta da çok gürültü olduğu söylenemezdi ama şimdi kesinlikle sessizlik türü bir şey vardı ortalıkta. Hatta Son Derece Normal Yaratıkların uzaktan gelip dikkatle Kralın Topraklarından uzak kalmaya çalışan gümbürtüsü bile ansızın biraz dinmiş gibiydi.

“Şehre henüz vardım,” dedi Ford, sanki bunda ya da bir başka şeyde hiçbir tuhaflık yokmuş gibi. Son derece rahat bir tavırla tezgaha dayanmaktaydı.

İçerde üç müşteri daha vardı. Masalara oturmuş biralarıyla ilgileniyorlardı. Üç tane kadar. Bazıları tam üç kişi olduğunu söyleyebilirdi ama, bu o cins yerlerden, yani içerde kendinizi o kadar belirgin hissedebileceğiniz yerlerden biri değildi. Sahnede bir şeyler kurmakla meşgul iri yarı bir adam da vardı. Eski bir davul seti. Birkaç gitar. Country ve Western tipi şeyler.

Barmen, Ford'un siparişlerini yerine getirmekte pek de acele etmiyordu. Hatta yerinden bile kıpırdamamıştı.

“Pembe şeyin satılık olup olmadığından pek emin değilim,” dedi sonunda, uzun süre devam eden cinsten bir aksanla.

“Tabii ki satılık,” dedi Ford. “Ne kadar istiyorsun?”

“Yani...”

“Bir rakam söyle ben onu iki ile çarpacağım.”

“Benim değil ki satayım,” dedi barmen.

“O halde, kimin?”

Barmen başıyla sahnede bir şeyler kurmakta olan iri yarı adamı işaret etti. İriyarı, şişman, yavaş hareketli, kafası kelleşmekte olan adamı.

Ford başını salladı. Gülümsedi.

“Pekala,” dedi “Biraları, ızgaraları getir ve hesabı açık bırak.”

* * *

Arthur barda oturup dinleniyordu. Olan biteni öğrenmemeye alışıktı. Böyle kendini daha rahat hissediyordu. Bira oldukça iyiydi ve biraz

uykusunu getirmişti ama, o buna aldırmıyordu. Domuz pirzolaları, aslında pirzolası değil, Son Derece Normal Yaratık pirzolasıydı. Barmenle ızgara konusunda bir iki profesyonel görüş değişiminde bulundu ve Ford'u ne istiyorsa yapmak üzere serbest bıraktı.

“Pekala,” dedi Ford, taburesine dönerken. “İşler yolunda. Pembe şeyi aldık.”

Barmen çok şaşırmıştı. “Onu size satıyor mu?”

“Onu bize bedava veriyor,” dedi Ford, pirzolasından bir ısırık alırken. “Hey, hayır, hesabı açık tut yine de. Ekleyecek birkaç şeyimiz daha olacak. Güzel pirzolaymış.”

Büyük bir yudum bira çekti.

“İyi bira,” diyerek ekledi, “üstelik gemi de iyi,” dedi. Bir yandan da pencereden parçalan gözüken, büyük, pembe, kromdan yapılmış böceğe benzer şeyi inceliyordu. “Her şey oldukça iyi. Biliyor musunuz,” dedi geriye doğru yaslanırken aklına gelmiş gibi, “böyle zamanlarda uzay/zaman dokusu veya çok boyutlu olasılık matrisinin gelişigüzel bütünlüğü veya bir Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki dalga formlarının potansiyel çatışması ya da beni rahatsız eden bunun gibi başka konularda endişelenmeye değer mi diye bir düşünüyorsun. Belki ben de şu iriyarı arkadaş gibi düşünüyorumdur. Bırak gitsin. Ne fark eder? Bırak gitsin.”

“Hangi iriyarı arkadaş?” dedi Arthur.

Ford başıyla sahneye doğru işaret etti. İri yarı adam mikrofona “bir iki” demekle meşguldü. Şimdi sahnede başkaları da vardı. Davullar. Gitarlar.

Bir iki dakika sessiz kalmış olan barmen, “Senin, gemisini almana izin veriyor diyorsun öyle mi?”

Evet, dedi Ford. “Bütün dediği bu. Gemiyi al senin olsun. Dualarımla birlikte. Ona iyi davran, dedi. Ona iyi bakacağım.”

Birasından bir yudum daha çekti.

“Dediğim gibi, ” diye devam etti. “Hep böyle zamanlarda, bırak her şey olacağına varsın diye düşünüyorsun. Ama sonra aklına Sonsuz Boyut Girişimcileri gibi adamlar geliyor ve düşünüyorsun ki yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı. Onların ettiklerini bulmaları gerek. Bu adamların acı çektiğini görmek benim için kutsal bir görev olacak. Baksana, hesabıma şarkıcı için bir şeyler eklemek istiyorum. Ondan bir istekte bulundum. Hesaba geçecek, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Barmen, ihtiyatla. Sonra omuz silkti. “Pekala, nasıl istiyorsanız. Ne kadar yazayım?”

Ford bir rakam verdi. Barmen şişelerin ve bardakların arasına yığılıp kaldı. Ford hemen barın arkasına geçerek bir şeyi olup olmadığına baktı ve onu ayağa kaldırmak için yardım etti. Barmen parmağını ve dirseğini biraz kesmiş ve biraz sersemlemişti, ama onun dışında bir şeyi yoktu. İri yarı adam şarkıya başladı. Barmen elinde Ford'un kartı, provizyon almaya gitti.

“Burada benim bilmediğim şeyler mi dönüyor?” diye sordu Arthur Ford'a.

“Her zaman öyle olmuyor mu?” dedi Ford.

“Hiç de böyle konuşman gerekmiyor,” dedi Arthur. Uyanmaya başlamıştı. “Gitmemiz gerekmiyor mu?” dedi ansızın. “Şu gemi bizi Dünya'ya götürecek mi?”

“Tabii götürecek,” dedi Ford.

“Random'ın gideceği yer orası!” dedi Arthur başlarken. ” Onu izleyebiliriz! “Ama...ee...”

Ford Otostopçunun Rehberi’nin kendisine ait eski kopyasını çıkardı ve Arthur'u kendi kendine düşünmeye devam etmek üzere kendi haline bıraktı.

“Ama olasılık ekseni denen şeyin neresindeyiz biz?” diyordu Arthur. “Dünya da aynı yerde olacak mı, olmayacak mı? Benim bütün bulabildiğim ona biraz benzeyen ya da hiç benzemeyen başka gezegenler oldu. Ama kıtalara bakılınca bulduklarım kesinlikle doğru yerlerdi. En kötü kopyası,

sefil küçük hayvanlar tarafından ısırıldığım ve adı şimdi Ne olan bir gezegendi. Bu hayvanlar birbirleriyle böyle anlaşırlarmış, biliyor musun, birbirlerini ısırarak. Lanet olası acı verici bir yol. Onu aradığım sürenin kalan yarısında ise Dünya ortada bile yoktu çünkü Vogonlar tarafından havaya uçurulmuştu. Söylediklerimden ne anlıyorsun?”

Ford bir yorumda bulunmadı. Bir şey dinliyordu. Rehber'i Arthur'a verdi ve ekranı işaret etti. Ekranda şöyle diyordu: “Dünya: Çoğunlukla zararsız.”

“Yani onun burada olduğunu mu söylüyorsun!” dedi Arthur heyecanla. Dünya yerinde duruyor mu? Random'ın gideceği yer orası! Kuş ona yağmur fırtınası altında Dünya'yı gösteriyordu.!“

Ford Arthur'a biraz daha alçak sesle bağırmasını işaret etti. Bir şey dinliyordu.

Arthur sabırsızlanmaya başlamıştı. O daha önce de bar şarkıcılarının “Love Me Tender“ı çaldığım duymuştu. Bunu burada, Dünya olmadığı kesin olan burası her neresiyse, onun tam ortasında, duyduğu için biraz şaşırmıştı, ama son günlerde hiçbir şey onu eskiden olduğu şaşırtmama eğilimindeydi. Şarkıcı, bir bar şarkıcısı olduğu düşünülürse, oldukça iyiydi-, özellikle de bu tür şarkılardan hoşlanıyorsanız. Ama Arthur gittikçe sabırsızlanıyordu.

Saatine baktı. Bu ona artık saatinin kendisinde olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Saat Random'daydı, en azından saatinden arta kalanlar.

“Gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?” dedi ısrarla.

“Shh!” dedi Ford. “Bu şarkıyı dinleyebilmek için para ödedim. Sanki gözleri yaşarmış gibiydi ki Arthur bunu biraz rahatsız edici bulmuştu. Şimdiye kadar Ford'un çok çok sert içkiler dışında hiçbir şey yüzünden duygulandığına tanık olmamıştı. Belki de gözüne toz kaçmış olabilirdi. Müzikle zamanı unutmuş gibiydi, parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıkırdatarak, bekledi.

Şarkı sona ermişti. Şarkıcı “Heartbreak Hotel“i söylemeye geçti.

“Her neyse,” diye fısıldadı Ford, “benim restoranı denetlemem lazım.”

“Ne?”

“Bir eleştiri yazmam gerek.”

“Bir eleştiri mi? Bu yer için mi?”

“Yaptığım masrafların geçerliliği, eleştiriyi göndermiş olmama bağlı. Öyle ayarladım ki, bunu yapınca sistem hiç dikkat çekmeden ve otomatik olarak işliyor. Bu faturanın ise geçerlik kazanması oldukça önemli.” diye ekledi yavaşça, pis pis sırıtarak birasının içine bakıyordu.

“Bir iki bira ve bir ızgara için mi?”

“Ve şarkıcı için bir bahşiş.”

“Niye, ne kadar bahşiş bıraktın?”

Ford yeniden bir rakam söyledi.

Bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum,” dedi Arthur.

İngiliz Pound u olarak değeri ne kadar? Onunla ne alınabilir?”

Kabaca, eee... ee satın alabileceğin şeylerden biri...” Ford gözlerini tavana kaldırıp kafasından bir takım hesaplamalar yaptı. “İsviçre olabilir örneğin!” dedi sonunda. Otostopçunun Rehberi'ni önüne çekip daktilo etmeye başladı.

Arthur akıllı akıllı başını salladı. Bazen Ford'un neden bahsettiğini anlayabilmeyi arzu ettiği anlar oluyordu ve bazen de şimdi olduğu gibi, anlamaya bile çalışmamanın daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Ford'un omzunun üzerinden baktı. “Bu uzun sürmeyecek değil mi[7]” dedi. '

“Hayır,” dedi Ford. “Uyduruk bir şey. Yalnızca ızgaraların iyi olduğundan, biranın güzel ve soğuk olduğundan, çevredeki yerel yaşantının

hoş bir ilginçliğe sahip olduğundan, bar şarkıcısının tüm bilinen evren içinde en iyisi olduğundan bahsedeceğim hepsi o kadar. Fazlasına gerek yok. Yalnızca ödemeler için."

Ekranda GİRİŞ yazılı bir alana dokundu ve mesaj Sub-Etaya karışıp gitti.

"Anlaşılan şarkıcıyı oldukça iyi buluyorsun ?"

"Evet," dedi Ford. Barmen, elinde titreşir gibi gözüken bir kağıt parçası ile dönmüştü.

Yüzünde saygı, hayranlık ve korku karışımı bir ifade ve asabi bir seğirtme ile kağıdı Ford'a doğru itti.

"Garip şey," diyordu barmen. "Sistem başlangıçta bir iki kez ödemeyi reddetti. Aslında buna pek şaşırdığımı söyleyemeyeceğim." Alnında ter taneleri birikmişti. "Sonra birden oh, evet, tamam dedi ve sistem... eee... hesabı onayladı. Öylece. İmzalamak... ister miydiniz?"

Ford forma çabucak bir göz attı. Dişlerini emdi. "Bu Sonsuz Boyutu çok incitecek," dedi, yüzünde ilgili bir ifade ile. "Oh, her neyse," diye ekledi, "canları cehenneme."

Şaşaalı bir imza attı ve kağıdı barmene geri verdi. "Onun" dedi "tüm meslek yaşamı boyunca yaptığı boktan filmlerin ve casino şovlarının tümünden aldığından daha fazla para. Yalnızca yaptığı şeyin en iyisini yaptığı için. Bir barda ayağa kalkıp şarkı söylediği için. Pazarlığı kendisi yaptı. Bu sanırım onun için güzel bir an. Ona teşekkür ettiğimi ilet ve bir içki ısmarla. " Bara bir iki parça bozuk para bıraktı. Barmen onları eliyle itti.

"Bunun gerektiğini sanmıyorum," dedi biraz çatallı bir sesle. "Ben sanıyorum, "dedi Ford. "Pekala, buradan gidiyoruz." ,

Dışarda sıcak ve tozun altında durup pembe ve krom karışımı koca şeye şaşkınlık ve hayranlık içinde baktılar.

En azından Ford şaşkınlık ve hayranlıkla baktı.

Arthur yalnızca baktı. “Biraz abartılı bulmuyorsun, öyle mi?”

İçine tırmandıklarında bu söylediklerini yeniden tekrarladı. Koltuklar ve kontrollerin çoğu ince kürklü bir deri veya süetle kaplıydı. Ana kontrol paneli üzerinde büyük altın harflerle kazınmış bir monogram vardı “EP”.

“Biliyor musun,” dedi Ford, geminin motorlarını ateşlerken, ona uzaylılar tarafından kaçırıldığının doğru olup olmadığını sordum, o ne dedi biliyor musun?”

“Kim?” dedi Arthur.

“Kral.”

“Hangi Kral? Oh, biz bu konuşmaları daha önce de yapmamış mıydık?”

“Boş ver,” dedi Ford, “Ne kadar doğrudur bilmem, ama hayır dedi. Kendi isteğiyle gitmiş.”

“Hâlâ neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim,” dedi Arthur.

Ford başını salladı. “Bak,” dedi, “solundaki bölmede kasetler var. Niye oradan bir müzik seçip çalmıyorsun?

“Pekala,” dedi Arthur ve kasetleri karıştırdı. “Elvis Presley sever misin?” diye sordu.

“Evet, aslında severim,” dedi Ford. “Şimdi, umarım bu alet göründüğü kadar vardır ve zıplamayı biliyordur.” Ana makinayı devreye soktu.

Suratlarını yırtabilecek, büyük bir hızla yukarı doğru fırlarlarken Ford “Yeeehah!” diye haykırdı.

Gerçekten de göründüğü kadar vardı, zıplamayı iyi biliyordu.

23

Haber kanalları bu tür şeyleri sevmezlerdi. Bunları kayıp olarak nitelerlerdi. Gerçekliği tartışılmaz bir uzayaracı Londra'nın ortasında bilinmeyen bir yerden ortaya çıkıveriyor ve bu en yüksek çekicilikte sansasyonel haberler yaratıyordu. İki üç saat sonra tamamen farklı bir başkası ortaya çıkıyor ve bir şekilde, bu aynı ilgiyi çekmiyordu.

“BİR UZAYARACI DAHA!” diyordu başlıklar ve haber bordları. “BU SEFERKİ PEMBE.” Bir kaç ay sonra gelmiş olsaydı, bundan çok daha fazla ilgi toplayabilirdi. Bunlardan yarım saat sonra varan üçüncü uzayaracı olan ve küçük, kısa yolculuklar için kullanılan dört kişilik Hrundi ise ancak yerel haberlerde yer alabilmişti.

Ford ve Arthur stratosferden çığlık çığlığa inmişler ve Portland Place'e düzgün bir şekilde park etmişlerdi. Saat akşam üzeri altı otuzdu ve boş park yeri bulabilmeleri mümkün olmuştu. Etraflarına toplanan meraklı kalabalıkla bir süre konuştuktan sonra yüksek sesle, aralarında polis çağıracak biri yoksa bunu kendilerinin yapacağını söyleyerek ellerinden kurtulmayı başarmışlardı.

“Evim...” dedi Arthur, buğulu gözlerle çevresine bakarken. Sesine hafiften çatallanmış bir ton siner gibi olmuştu.

“Oh, şimdi duygusallaşmaya kalkışma,” diye terslendi Ford. “Kızını bulmamız gerekiyor ve şu kuşu.”

“Nasıl?” dedi Arthur. “Burası içinde beş buçuk milyar insanın yaşadığı bir gezegen, ve ...”

“Evet,” dedi Ford. “Ama yalnızca bir tanesi uzaydan, kocaman gümüş renkli bir uzay aracı ile ve mekanik bir kuş refakatinde geldi. Yalnızca bir televizyon ve seyrederken içki içebileceğimiz bir yer bulmamızın yeterli olacağını sanıyorum. Ciddi bir oda servisine ihtiyacımız olacak.”

* * *

Langham'da iki yatak odalı bir süite yerleştiler. Anlaşılmaz bir şekilde, Ford'un beş bin ışık yılı uzaklıkta bir gezegende çıkarılmış Ye-Sonra-Öde

kartı, otelin bilgisayarında herhangi bir sorun çıkarmamıştı.

“Pekala,” dedi Ford. “Ben bir-iki margarita siparişi vermek istiyorum lütfen. Yani, birkaç sürahi demek istedim. Bir kaç şef salatası. Ve bulabildiğiniz kadar kaz ciğeri istiyorum. Ve bir de Londra Hayvanat Bahçesini.”

“Haberlerde!” diye haykırdı Arthur bitişik odadan.

“Evet öyle dedim,” dedi Ford telefona. “Londra Hayvanat bahçesi. Oda hesabına geçirebilirsiniz.”

“Kızım.. Ulu Tanrım!” diye haykırdı Arthur, “Onunla kim görüşüyor biliyor musun?”

“İngilizce anlamakta güçlük mü çekiyorsunuz acaba?” diye devam ediyordu Ford. “Hemen az ötedeki yolun üstündeki Hayvanat bahçesinden bahsediyorum. Bu gece kapalı olması beni ilgilendirmez. Ben bilet almak istemiyorum, ben hayvanat bahçesini satın almak istiyorum. Bu oda servisi değil mi? Ben de bir odadayım ve servis istiyorum. Bir parça kağıdınız var mı? Pekala. İşte yapmanızı istediğim şey. Güvenli bir şekilde doğal yaşamlarına dönebilecek tüm hayvanları serbest bırakın. Doğayla kolay uyum sağlayabilmelerine yardımcı olacak iyi bir ekip kurun ve bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini kontrol edin. Tamam mı?”

“Trillian!” diye haykırdı Arthur. “Yoksa bu... eee... tanrım, şu paralel evren saçmalığına dayanamıyorum. Öyle lanet olası karmaşık bir şey ki. Farklı bir Trillian'a benziyor. Bu Tricia Mc Millan, yani Trillian'ın daha önce ...eee... niçin buraya gelip sen de izleyip, bir şey anlayıp anlayamayacağını görmüyorsun?”

“Bir dakika,” diye bağırdı Ford ve yeniden oda servisi ile pazarlığına döndü. “Sonra doğa ile başa çıkamayacak hayvanlar için doğal bölgelere ihtiyacımız olacak. Zaire gibi yerler ve bir kaç ada işe yarayabilir. Madagaskar, Baffin, Sumatra. Bu tür yerler. Geniş bir doğal yaşam çevresine ihtiyacımız var.. Bakın, bunu niçin bir sorun olarak görüyorsunuz anlamıyorum. İş yaptırmayı öğrenin, kimi istersiniz onu işe alın, ama

hemen işe koyulun. Kredilerimin yeterli olduğunu göreceksiniz. Ha sahi salatanın üzerine blue cheese sosu koymayı unutmayın. Teşekkür ederim.”'

Telefonu yerine koydu ve yatağının kenarına oturup televizyon seyretmekte olan Arthur'un yanına gitti.

“Biraz kaz ciğeri ısmarladım,” dedi Ford.

“Ne?” diye sordu Arthur. Dikkatini tamamen televizyona odaklamıştı.

“Biraz kaz ciğeri ısmarladığımı söyledim,” dedi Ford.

“Oh,” dedi Arthur, pek emin olmadan. “Ihmm, ben kaz ciğeri ile ilgili olarak her zaman biraz tereddüt etmişimdir. Kazlar için biraz zalimce, öyle değil mi?”

“Canları cehenneme,” dedi Ford yatağa uzanarak, “her lanet olası şey için üzülemezsin.”

“Bunu söylemek senin için kolay olabilir, ama...”

“Yeter!” dedi Ford. “Sen sevmezsen ben şeninkini de yerim. Neler oluyor?”

“Karışıklık!” dedi Arthur. “Tam anlamıyla bir karmaşa! Random, Trillian ya da Tricia, hangisiyse, ona kendisini terk ettiği için bağırıp çağırıyordu. Sonra bir gece kulübüne gitmek istedi. Tricia gözyaşlarına boğularak Random'ı doğurmak bir yana, onunla daha önce hiç karşılaşmadığını söyledi. Ardından birden hıçkırarak, Rupert adında birinden bahsetmeye ve onun aklını kaybettiğini falan söylemeye başladı. Dürüst olmak gerekirse bu kısmı çok da iyi izleyemedim. Sonra Random bir şeyler atmaya başladı ve onlar işleri yoluna koymaya çalışırken bir reklam arası verdiler. Oh! İşte yeniden stüdyoya döndüler. Kapa çeneni ve izle.”

Ekranda oldukça sarsılmış görünüşlü bir sunucu belirdi ve izleyicilerden bir önceki bölümün düzensizliği için özür diledi.

Kendilerine iletilebilecek net bir bilginin henüz ellerinde olmadığını, verebilecekleri tek haberin adının Devamlı Uçucu Random Dent olduğunu söyleyen esrarengiz kızın stüdyoyu, eee.. dinlenmek için, terk ettiğini bildirdi. Tricia McMillan'ın yarın stüdyoya döneceğini umuyordu. Bu arada, UFO faaliyetleri ile ilgili taze raporlar stüdyolarına gelmeye devam ediyordu....

Ford yataktan fırladı, en yakın telefonu kaptı ve bir numara tuşladı.

“Resepsiyon mu? Bu oteli satın almak ister miydin? Eğer bana beş dakika içinde Tricia Mc Millan'ın üye olduğu klüplerin adlarım bildirebilirsen o şenindir. Her şeyi bu odanın hesabına yazmalarını söyle.”

24

Uzayın mürekkep rengi derinliklerinde görünmez değişiklikler meydana gelmekteydi.

Dünya adıyla bilinen gezegenin, sonsuz çeşitlilikteki olasılıklarının odak noktası olduğu, garip ve değişken bir çoğul bölge olan yerde yaşayanların hepsi için, bu değişiklikler görünmez olmakla birlikte, önemsiz de değillerdi.

Güneş sisteminin en ucunda, yeşil deri bir koltuk üzerinde, bir dizi TV ve bilgisayar ekranına korku ile bakmakta olan çok endişeli bir Grebulon lideri oturmakta idi. Etraftaki şeylerle oyalanmaya çalışıyordu. Astroloji üzerine olan kitabını karıştırıyor, bilgisayarının masası ile oynuyor, kendisine bütün Grebulon monitörlerinden devamlı olarak gönderilen ve hepsi Dünya gezegeniyle ilgili görüntüleri kurcalıyordu.

Stres içindeydi. Onların görevi izlemekti. Ama gizlice izlemek. Bu görevinden bir parça bıkmıştı. Görevinin yıllarca oturup televizyon izlemekten daha fazla bir şeyler olması gerektiğinden oldukça emindi. Gerçekten de yanlarında bir sürü başka cihaz vardı ve bunların her birinin mutlaka bir amacı olmalıydı. Eğer kazayla bu amaçların hepsinin birden izini kaybetmiş olmasalardı. Yaşamında bir amaç duygusu olmasını arzu

ediyordu. Bu yüzden astrolojiye dönmüştü. Beyni ile ruhu arasında ürkütücü açığı doldurmak için. Bu ona mutlaka bir şeyler anlatacaktı.

İşte bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile.

Ona anlayabildiği kadarıyla, çok kötü bir ay geçireceğini, eğer işlerini kontrol altına alıp bazı pozitif atılımlar yapmaz ve kendisi için düşünmeye başlamazsa, işlerin kötüden daha da kötüye gideceğini haber veriyordu.

Doğruydu. Astroloji kitabından ve şu güzel Tricia McMillan'ın, gerekli astronomik verileri yeniden üçgenlere yerleştirebilmesi için kendisine düzenlediği bilgisayar programından yola çıkarak bir yıldız haritası hazırlamıştı. Bu sonuçlar o haritadan da çok net olarak görülebiliyordu. Güneş sisteminin donmuş uçlarındaki onuncu gezegen üzerinde yaşayan Grebulonlar için Dünya bilgilerine dayanan astrolojinin bir anlam ifade edebilmesi yeni baştan hesaplanması ile mümkündü.

Yeni hesaplamalar son derece net ve şüphe kaldırmaz biçimde göstermişti ki bugünden başlayarak önümüzdeki ay gerçekten de onun için kötü geçecekti. Çünkü bugün Dünya Başak burcunda yükselmeye başlıyordu ve Klasik bir Koç olmanın bütün özelliklerini gösteren Grebulon Lideri için bu gerçekten de çok kötüydü.

Şimdi, diyordu yıldız falı, pozitif adımlar atmanın, zor kararlar vermenin, yapılması gereken şey ne ise onu yapmanın zamanıdır. Bütün bunlar onun için çok zor şeylerdi ama biliyordu ki kimse zor şeyleri yapmanın zor olmayacağını söylememişti ona. Bilgisayarlar şimdiden Dünya gezegeninin yerini tespit edip, saniye saniye onu izliyorlardı. Büyük gri silah kulelerinin hedefe doğru çevrilmesi emrini vermişti.

* * *

Tüm Grebulon izleme cihazları Dünya gezegeni üzerinde odaklanmış olduğu için, şimdi güneş sisteminde bir başka bilgi kaynağı daha olduğunu gözden kaçırmışlardı.

Bu ikinci bilgi kaynağını, -yani kocaman sarı bir inşaat gemisi- fark edebilme şansları kazayla bile olsa, hemen hemen hiçti. Bu kaynak da güneşten en az Rupert kadar uzaktı, ama neredeyse güneş tarafından gizlendiği söylenebilecek kadar çap olarak ters yönde idi.

Neredeyse.

Kocaman sarı inşaat gemisi kendisi fark edilmeden onuncu gezegende olanları izleyebilmek istemiş ve bunu başarmıştı da.

Bu geminin Grebulonların tam tersi olduğu başka yönler de vardı.

Liderleri, geminin Kaptanı, amacının ne olduğu konusunda çok net bir fikre sahipti. Bu çok basit ve net bir amaçtı ve o oldukça uzun bir süreden beri bu amaca ulaşmak için kendi basit, açık yolunu izliyordu.

Amacını bilen herhangi birisi bunun faydasız ve çirkin bir amaç olduğunu öne sürebilir, bunun yaşamı zenginleştiren, insanların adımlarını sıklaştıran, kuşları şakırdatan ve çiçekleri açtıran bir amaç olmadığını söyleyebilirdi. Hatta bütün bunların tersiydi. Tam tersi.

Ama bunu düşünmek onun işi değildi. Onun işi işini yapmaktı. Eğer bu kendisinde bir görüş kısıtlamasına, ve düşünce kısırlığına yol açıyorsa böyle şeyler için endişe etmek de onun görevi değildi. Yoluna çıkan bu tür şeylerin hepsi başkalarına havale ediliyor, bu başkaları da bu meseleleri başka başkalarına havale ediyorlardı.

Buradan, hatta her yerden, çok çok ışık yılı uzakta, uzun süre önce terkedilmiş, ciddi ve sevimsiz görünüşlü Vogsphere gezegeni bulunmaktaydı. Bu gezegen üzerindeki pis kokulu, sisler içinde çamurlu bir nehir kenarında değerli taşlarla bezeli son birkaç delikli yengecin kirli, kırık dökük ve boş kabukları ile Vogon Vogonblurtus neslinin ilk olarak buradan yetiştiğini gösteren küçük taş bir anıt vardı. Anıtın taşı üzerine bir ok kazınmıştı ve bu ok uzağı, sisleri işaret ediyordu. Altında düz, sade harflerle şunlar yazılıydı; “Sorumluluk burada sona eriyor.”

Kötü görünüşlü sarı gemisinin derin bölmelerinden birinde Vogon Kaptanı hafifçe solmuş ve yıpranmış bir kağıdı önüne doğru çekti. Bu bir

yıkım emri idi.

Eğer Kaptanın işini yapmak olan işinin tam olarak nerede başladığını öğrenmek istiyorduysanız, o zaman her şey bu küçük kağıt parçasına başlanabilirdi. Bu, kendisine bir üstü tarafından uzun bir süre önce verilmişti. Kağıt parçasının üzerinde bir direktif yazılı idi ve Kaptanın görevi bu direktifi yerine getirmek ve iş bittiği zaman da yandaki ufak karenin içine bir çek işareti atmaktı.

Aynı direktifi daha önce de bir kez daha yerine getirmiş, ama sorun yaratan bir takım koşullar onun küçük karenin içine çek işaret koymasını engellemişti.

Bu sorun yaratan koşullardan bir tanesi, bu Galaktik bölgenin Çoğulcu doğası idi. Burada olması mümkün olanla, olması muhtemel olan devamlı birbirini engelliyordu. Basit bir yıkım eylemi kötü yapıştırılmış bir duvar kağıdının altındaki hava kabarcığını üstlen bastırmaktan başka işe yaramıyordu. Yıktığın herhangi bir şey yeniden karşına çıkıveriyordu. Yakında bunun çaresini bulacaktı.

Bir diğeri devamlı olarak, durmaları gereken yerde durmayı reddeden kişilerden oluşan küçük bir gruptu. Bu da yakında yoluna sokulacak konulardan biriydi.

Üçüncüsü, sinir bozucu, anarşik, küçük bir cihaz olan Otostopçunun Galaksi Rehberi idi. Şimdi bunun tam ve kesin önlemi alınmış ve hatta geçici ters mühendisliğin muhteşem gücü ile diğer her şeyin onun aracılığıyla halledilebileceği bir aracı haline dönüştürülmüştü. Kaptan sadece, bu dramın son sahnesini seyretmeye gelmişti. Kendisinin parmağını bile oynatmasına gerek yoktu.

“Haydi görelim bakalım,” dedi.

Bir kuşun gölgeli, karanlık silueti kanatlarını açtı ve hemen yanından havaya yükseldi. Köprü üstü karanlığa gömüldü. Bir an için kuşun siyah gözlerinde soluk ışıklar dans etti. Tanımlanmış adres boşluğunun derinliklerinde parantezler birbiri ardına kapanıyor, eğer ile başlayan

cümlecikler sona eriyor, tekrar başa dön emirleri son buluyor, geriye dönüşlü formüller son bir kaç kez kullanılmak üzere işliyordu.

Karanlıkta pırıl pınl bir görüntü belirdi. Islak, mavi-yeşil renkli, parçalanmış bir sosis dizisine benzer tüp biçiminde, havada dalgalanan bir görüntü.

Gurultulu bir mutluluk gürültüsü çıkaran Vogon Kaptanı arkasına yaslandı ve seyretmeye koyuldu.

25

“İşte orada, 42 Numara,” diye bağırdı Ford Prefect taksi şoförüne. “Hemen şurada!“

Taksi sarsılarak durdu ve Ford ile Arthur dışarı atladılar. Yolda bir sürü otomatik para makinesi önünde durmuşlardı, onun için Ford inerken, pencereden şoförün eline avuç dolusu para sıkıştırmıştı.

Klübün girişi karanlık, şık ve sert görünüşlüydü. Adını yalnızca, olabilecek en küçük boyuttaki bir levhanın üzerinde görebilmek mümkündü. Üyeleri klübün nerede olduğunu biliyordu ve eğer üye değilseniz nerede olduğunu bilmenizin size zaten bir yararı olmuyordu.

Ford Prefect Stavro'nun Yerine üye değildi. Gerçi bir defasında New York'daki diğer Stavro klübünde bulunmuştu. Üye olmadığı kuruluşlarla ilişki kurma konusunda son derece basit bir metodu vardı. Kapı açılır açılmaz içeri dalıyor ve arkasına dönüp Arthur'u göstererek “Tamam, bu bey benimle birlikte,” diyordu, o kadar.

Karanlık, parlak merdivenlerden aşağı yöneldi, yeni ayakkabıları içinde kendini çok havalı hissediyordu. Bunlar mavi renkli süet ayakkabılardı ve olup biten her şeye rağmen onları hızla giden bir taksinin arka camından tespit edebilmiş olmaktan son derece mutluydu.

“Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum.”

“Ne?” dedi Ford.

İnce, hastalıklı görünüşlü, bol İtalyan tipi bir şeyler giyen adamın biri, merdivenlerde sigarasını yakarak yanlarından geçerken birden durmuştu.

“Sen değil,” dedi “O.”

Doğrudan Arthur'a bakıyordu. Sonra biraz kafası karışır gibi oldu.

“Afedersiniz,” dedi “Sanırım sizi birine benzetmiş olmalıyım.” Yeniden merdivenleri tırmanmaya başladı ama, hemen geri döndü, bu kez daha da şaşırmış gibiydi. Arthur'a bakıyordu.

“Yine ne var?” dedi Ford.

“Ne dediniz?”

“Yine ne var, dedim?” diye tekrarladı Ford tedirgin bir şekilde.

“Evet, sanırım öyle,” dedi adam ve hafifçe sallanarak. Elinde tuttuğu kibrit kutusunu düşürdü. Ağzı zor hareket ediyordu. Sonra elini alnına koydu.

“Affedersiniz,” dedi, “Ümitsizce az önce aldığım hapın adını hatırlamaya çalışıyorum. Şu hatırlayamayacağınız anlamına gelen isimlerden biri olmalı herhalde. “

Kafasını salladı ve yeniden arkasına döndü ve erkekler tuvaletine gitmek üzere yukarı çıktı.

“Hadi, “dedi Ford. Merdivenleri aceleyle indi. Arthur asabi bir huzursuzlukla onun peşinden gidiyordu. Karşılaşma onu fena halde sarsmıştı ve bunun nedenini de bilmiyordu.

Böyle yerleri sevmezdi. Yıllardır kurduğu Dünya ve ev hayallerinin sonunda şimdi fena halde Lamuella’daki kulübesini, bıçaklarını ve sandviçlerini özlemişti. Hatta Yaşlı Thrasbarg'ı bile.

“Arthur!"

Bu duyduğu en şaşırtıcı sesti. Kendi ismi sterodan anons ediliyordu.

Başını kaldırıp yukarı bakmak üzere döndü. Merdivenlerin üstünde Trillian'ın kendisine doğru aceleyle aşağı indiğini gördü. Üzerinde kırış kırış bir RımplonTM giysi vardı. Birden ürkmüş gibi görünüyordu.

Arthur başını çevirip diğer yana bakarak, neden böyle ürkmüş göründüğünü anlamaya çalıştı.

Merdivenlerin dibinde Trillian duruyordu, üzerinde... Hayır-bu Tricia idi. Az önce televizyonda gördüğü, kafası karmakarışık histerik Tricia. Ve arkasında da Random duruyordu, her zamankinden de vahşi bir görünüşü vardı. Onun arkasında şık, loş ışıklı klübün gerilerinde akşamın diğer müşterileri donmuş bir tablo halinde endişeyle yukarı bakıyorlar, merdivenlerdeki bu yüzleşmeyi izliyorlardı.

Bir iki saniye için herkes hareketsiz kaldı. Yalnızca barın arkasındaki müzik durması gerektiğini bilmiyordu.

“Elindeki silah,” dedi Ford yavaşça, başıyla Random'ı işaret ederek, “bir Wabanatta 3. Benden çaldığı gemide duruyordu. Aslında oldukça tehlikeli bir silah. Sakın bir an bile kıpırdama. Hepimiz biraz sakinleşelim ve onu üzen şeyin ne olduğunu anlayalım.”

“Ben nereye aitim?” diye haykırdı Random aniden. Silahı tutan eli öfkeyle titriyordu. Diğer eli cebine daldı ve oradan Arthur'un saatinin kalıntılarını çıkardı. Onlara doğru salladı.

“Ben buraya ait olduğumu sanıyordum,” diye ağladı, beni yaratmış olan dünyaya! Ama anlaşılan kendi annem bile benim kim olduğumu bilmiyor!” Saati şiddetle yan tarafa fırlattı. Saat barın arkasındaki bardaklara ı arptı ve barın içindekileri paramparça etti.

Herkes bir iki dakika daha son derece sessiz kaldı.

“Random,” dedi merdivenin tepesindeki Trillian sakin bir sesle.

“Kapa çeneni!“diye haykırdı Random. “Sen beni terk ettin!"

“Random, beni dinlemen ve anlaman çok önemli. ” diye ısrar etti Trillian aynı sakin sesle. “Fazla zamanımız yok. Buradan ayrılmamız gerek. Hepimiz gitmeliyiz.”

“Sen neden bahsediyorsun? Biz durmadan bir yerlerden ayrılıyoruz! ” Şimdi iki eli de silahın üzerinde idi. Ve her ikisi de titriyordu. Silahı özellikle doğrulttuğu kimse yoktu. Onu genel olarak, tüm dünyaya doğrultmuştu.

Dinle,” dedi Trillian yeniden. “Seni bıraktım çünkü bir TV kanalı için bir savaşı izlemeye gitmiştim. Son derece tehlikeli bir görevdi. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm. Oraya vardığımda savaş birden durdu. Bir zaman anomalisi vardı ve ... dinle! Lütfen dinle! Gelmesi beklenen bir keşif gemisi gelmemişti ve filonun gerisi son derece saçma sapan bir düzensizlik içinde dağılmıştı.

Böyle şeyler şimdi hep oluyor.”

“Umurumda değil! Senin lanet olası işin hakkında bir şey duymak istemiyorum,” diye bağırdı Random. “Ben bir ev istiyorum! Bir yere ait olmak istiyorum.”

“Burası senin evin değil,” dedi Trillian, hâlâ sesini sakin tutmayı başararak.

“Senin evin yok. Hiçbirimizin evi yok. Artık kimsenin evi kalmadı. Biraz önce bahsettiğim o kayıp gemi. O gemidekilerin hiçbirinin bir evi yok. Onlar nereden geldiklerini bile bilmiyorlar. Onların kim olduklarıyla ilgili veya ne için doğduklarıyla ilgili bir anıları bile yok. Onlar kaybolmuş, kafaları çok karışmış ve çok korkmuşlar. Onlar bu güneş sisteminin içinde bir yerdeler ve çok.... yanlış yönlendirilmiş... bir şey yapmak üzereler. Bizim.... burayı.... hemen terk etmemiz gerekiyor... şimdi. Nereye gidebileceğimizi söyleyemem sana. Ama burası olmamamız gereken bir yer. Lütfen. Son bir kez daha. Gidebilir miyiz?

Random’un kafası karmakarışıktı. Panik içinde ve tereddütlüydü.

“Her şey yolunda,” dedi Arthur yumuşak bir sesle. Kendisini çok sakin hissediyordu. “Ben burada olduğuma göre güvendeyiz demektir. Şimdi bunu açıklamamı istemeyin benden ama, bana bir şey olmuyorsa size de olmayacak demektir. Tamam mı?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Trillian.

“Hepimiz gevşeyebiliriz.,” dedi Arthur. Kendisini çok sakin hissediyordu. Hayatı güvencedeydi ve bunların hiçbiri gerçek görünmüyordu gözüne.

Yavaş yavaş Random gevşemeye başlamış ve silahını santim santim indirmeye başlamıştı.

Sonra iki şey aynı anda oldu.

Merdivenlerin tepesindeki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Arthur’u tanımış olan adam etrafı koklayarak dışarı çıktı.

Aniden ortaya çıkan bu hareketlilik Random'ı şaşırtmıştı. Yeniden silahını doğrulttu ve tam o sırada arkasında duran adam onu elinden almaya kalkıştı.

Arthur kendisini öne doğru attı. Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Trillian üzerine kapaklanırken Arthur beceriksizce yere düştü. Ortalık sessizleşince başım kaldırdığında, merdivenlerin tepesindeki adamın, yüzünde aptallaşmış bir ifadeyle, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

“Sen...” dedi adam. Sonra yavaşça, korkunç bir şekilde yere yığıldı.

Random silahı elinden attı ve hıçkırarak dizleri üzerine çöktü.

“Üzgünüm!” diyordu. “Çok üzgünüm! Öyle, öyle çok üzgünüm ki..”

Tricia ona doğru gitti. Trillian ona doğru gitti.

Arthur merdivenlerin üzerine oturup ellerini başının arasına almıştı. Ne yapması gerektiği hakkında en küçük bir fikri yoktu. Ford da merdivenlerde

hemen onun arkasında oturmaktaydı. Yerden bir şey aldı ilgiyle inceledi ve Arthur'a verdi.

“Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu.

Arthur uzatılan şeyi aldı. Bu ölen adamın düşürdüğü kibrit kutusu idi. Üzerinde klübün adı yazılıydı. Klübün sahibinin adı da yazıyordu. Şöyle bir yazıydı:

STAVRO MUELLER

BETA

Olaylar kafasında yavaş yavaş oturmaya başlarken o da bir süre için bu yazıya bakakaldı. Ne yapması gerektiğini düşündü, ama bunu öylesine, tembel tembel yaptı. Etrafında insanlar sağa sola koşturmaya ve bağrışmaya başlamışlardı. Ama Arthur için her şey birden berraklaşmaya başlamıştı. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu, ne şimdi ne hiçbir zaman. Gürültü ve ışığın yeni garipliği içinde yalnızca Ford Prefect'in arkasına dayanıp kahkahalarla çılgınca güldüğünü görebiliyordu.

Üzerine son derece güçlü bir huzur hissi gelmişti. İlk ve son kez olarak artık her şeyin nihayet sona erdiğini biliyordu.

* * *

Vogon gemisinin ortasında, köprüsünün karanlığı içinde Prostetnik Vogon Jeltz tek başına oturmaktaydı. Bir duvarı doldurmuş olan harici görüntü ekranları üzerinde bir an için ışıklar parladı. Başının üzerindeki gökyüzünde ıslak mavi-yeşil sosis dizisindeki boşluklar çözülmüştü. Seçenekler çarpışmış, olasılıklar birbirinin üzerine katlanmış ve bütünün kendisi çözülerek ortadan

kaybolmuştu.

Ortalığa çok koyu bir karanlık indi. Vogon Kaptanı bu karanlığa gömülmüş olarak bir müddet oturdu.

“Işık,” dedi.

Hiçbir tepki gelmedi. Kuşun kendisi de bütün olasılıkların dışına çıkmış, kaybolup gitmişti.

Vogon ışık düğmesini kendisi çevirdi. Kağıt parçasını yeniden eline alarak küçük karenin içine bir çek işareti koydu.

Evet, görev tamamlanmıştı. Gemisi mürekkep rengi boşluğun içine dalabilirdi..

* * *

Grebulon Lideri kendisine göre son derece pozitif adımlar atmış olmasına rağmen, yine de kötü bir ay geçiriyordu. Az çok bütün diğer aylar gibiydi aslında, yalnızca artık televizyonda seyredilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Onun yerine teybe bir hafif müzik bandı koydu.

-Kitabın Sonu-